

Anh Lính Là Người Chồng Tốt!

Contents

Anh Lính Là Người Chồng Tốt!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19	53
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	70
26. Chương 26	73
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	98
34. Chương 34	102
35. Chương 35	109
36. Chương 36	112
37. Chương 37	115
38. Chương 38	118
39. Chương 39	122
40. Chương 40	124
41. Chương 41	128

42. Chương 42	131
43. Chương 43	134
44. Chương 44	138
45. Chương 45	141
46. Chương 46	144
47. Chương 47	147
48. Chương 48	151
49. Chương 49	154
50. Chương 50	158
51. Chương 51	161
52. Chương 52	164
53. Chương 53	167
54. Chương 54	171
55. Chương 55	174
56. Chương 56: Ngoại Truyện 1: Bản Về Sự Thâm Tình Của Triệu Phương Nghi.	178
57. Chương 57	180
58. Chương 58	184
59. Chương 59	188
60. Chương 60	191
61. Chương 61	194
62. Chương 62	198
63. Chương 63	201
64. Chương 64	204
65. Chương 65: Kết Thúc	207

Anh Lính Là Người Chồng Tốt!

Giới thiệu

Sau khi sống lại cô mới biết, cuộc hôn nhân mà cha mẹ an bài cho mình cũng có thể hạnh phúc như t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-linh-la-nguoi-chong-tot>

1. Chương 1

Ngay lúc Điền Mật Nhi cho rằng mọi thứ đã kết thúc thì cô lại không ngờ rằng mình sẽ có một cơ hội để làm lại cuộc sống! Nhìn căn phòng đơn sơ bụi bặm, Điền Mật Nhi không hề cảm thấy chán ghét như kiếp trước mà chỉ lặng lẽ chảy nước mắt sung sướng! Một lần nữa được sống lại, Điền Mật Nhi chắc chắn sẽ không trải qua cuộc đời thối nát không biết tốt xấu nữa, chắc chắn cô sẽ tích cực sống tốt cuộc đời của mình!

“Mật Nhi! Mẹ biết trong lòng con đau khổ, trong lòng con đang oán cha mẹ! Nhưng mà chúng ta không

nghĩ được biện pháp nào khác, con hãy nhớ đến ngày xưa anh con rất thương yêu con mà giúp đỡ anh con đi! Kiến thức của anh con rất tốt lại thêm nó cũng chịu khó, mẹ và cha con thế nào cũng được, bây giờ chỉ có thể trông chờ vào anh con có thể học hành cao hơn, ra khỏi núi làm rạng danh tổ tông Điền gia chúng ta! Chẳng lẽ con nỡ lòng nào nhìn anh con bỏ sách vở, đi chuyển vác bao tải giống như bọn họ sao?”. Người đàn bà nói xong lấy hai te che miệng nghẹn ngào, hai đứa con đều là thịt trong tim, lòng bàn tay mu bàn tay bỏ bên nào cũng đau nhưng nếu bọn họ có biện pháp khác thì nhất định sẽ không làm con gái uất ức.

Điền Mật Nhi cau mày, khó khăn nuốt nước bọt, giơ tay lên muốn sờ sờ vào cái cổ đang đau nhưng cả người đều không có sức lực, cô cũng đã hiểu có chuyện gì xảy ra, lại không nhận được mà cảm tạ ông trời. Tuy không thể trở lại lúc bé để mình từ từ thay đổi tất cả nhưng cũng may chưa có sai lầm gì lớn, lúc này tất cả mới chỉ bắt đầu.

Hai đứa bé nhà họ Điền là Điền Mật Nhi và anh trai là Điền Dã đều có kết quả học tập rất tốt, mỗi lần thi đều xếp thứ nhất của lớp. Điền gia ở trong một khe núi, cách trường học rất xa, mỗi ngày đều phải đi mấy giờ nhưng hai đứa bé không vì đường xa mà đi sớm về trễ lần nào. Hai đứa nhà nghèo nên hiểu chuyện từ sớm, trong trường thì đối xử tốt với bạn học lại ngoan ngoãn lễ phép với thầy giáo nên ánh hào quang của đội trưởng đội thiếu niên trường luôn đeo trên vai của chúng.

Nhưng Điền gia lại quá nghèo, tuy nói rằng hai vợ chồng Điền Đại Hà làm lụng vất vả, đập nồi bán sắt cũng muốn lo chu đáo cho hai đứa bé nhưng sách vở của hai đứa càng ngày càng nhiều, trong nhà đã không còn đồ để bán. Người trong thôn cũng khuyên vợ chồng hai người thôi thì cũng nên thôi đi, lo đến bây giờ là đã không phụ lòng con trai con gái. Hỏi khắp thôn mà xem, con cái nhà ai có thể học xong tiểu học thì cũng coi như là Trạng Nguyên của thôn rồi. Thế mà hai đứa nhỏ Điền gia lại học xong cấp ba, con trai cũng rất cố gắng, nghe nói còn thi vào trường đại học tốt nhất ở thủ đô, cái gì mà Đại Nam *****. Đây chắc chắn là một con phượng hoàng của vùng núi này rồi. Nhưng bây giờ địa thế cũng cao hơn, là rồng cũng phải vòng vèo, là hổ cũng phải nằm. Cô chỉ có thể oán mình không đầu thai vào một nhà tốt hơn.

Vương Tứ cảm thấy bọn họ đứng đây nói chuyện là không đúng, mộ phần nhà mình còn chưa mọc cỏ xanh, không thể để tiền đồ con nhà người khác cũng mai một đi được. Bọn họ hàng trong nhà đều nghèo, không thể vì con nhà người khác mà bán nhà cửa bán đất được cho nên cả nhà Điền gia đều buồn lo.

Cũng là buồn ngủ mà người ta đưa cho cái gối, tuy là cái gối rách nhưng cũng là một biện pháp. Vương Tứ là em gái của Vương Đại làm thợ rèn trong tỉnh, là một người thích xã giao, quen biết rộng, không biết là ai nói chuyện là muốn cưới con dâu cho con trai làm lính. Lẽ ra nhà người ta trong tỉnh, lại là bộ đội của Nam Phương, tìm con dâu cũng không đến lượt Điền gia nhưng mà trung gian có một số việc nhỏ với lại người ta nghe nói Điền Mật Nhi cũng học hết cấp ba, mặt mũi cũng xinh xắn nên mới muốn lấy cô.

Vương Tứ hết lòng tận tình khuyên cháu gái ngoại, bà cũng biết đứa bé này chịu uất ức nhưng mà sau này sống qua ngày cũng phải dựa vào đàn ông. Chỉ có điều nhà em gái lại thương tiếc đứa nhỏ, nếu là nhà khác thì đã tổng đi từ sớm rồi, con chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ là được. Đâu có giống như nhà này đã quen một khóc hai nháo ba thất cổ.

“Mật nhi à, nhà lão Triệu là người tốt đốt đèn lòng cũng không tìm được đâu! Cháu cứ nghĩ xem, sau này cháu đọc sách học hành nhưng rồi vẫn phải lấy chồng sinh con mà! Phụ nữ chúng ta cả đời này chỉ có ăn cơm và lấy chồng (@.@), qua được thôn này nhưng không thể tránh quán khác, đến lúc đó làm gì còn có nhà nào tốt như Triệu gia chờ cháu! Đây, nếu không phải nhà người ta sợ con trai ra chiến trường không trở về, về sau thì nó lại bị thương thì người ta có cần tốn công sức đi tìm con dâu tốt hơn cháu vẫn có thể. Triệu gia có cha mẹ làm cán bộ, chị em cũng đều gả cho người nhà quan, đừng nói là tốt nghiệp cấp ba hay đại học cho dù cháu có đầu thai lại cũng chưa chắc có thể leo vào nhà lão Triệu! Lại nói, cháu tốt số được nhà người ta chọn lại còn vừa muốn sống vừa muốn chết, cháu xem cha mẹ cháu nuôi sống cháu lớn bằng này có dễ dàng không? Còn chưa được hưởng phúc của cháu mà cháu lại muốn người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh à? Không phải là cháu đang cầm dao đâm vào tim mẹ cháu rồi sao?”.

Lúc này Điền Mật nhi không nói được gì, cổ họng đau rát, nhìn cha mẹ già nua đôi tay nhăn nheo hơn so với những người cùng lứa trong lòng Điền Mật Nhi dâng lên sự áy náy, nước mắt càng rơi nhiều hơn. Thật xin lỗi ba mẹ! Mật Nhi biết Mật Nhi không phải là con gái tốt, trước ý vào sự yêu thương của cha mẹ và anh trai, sau khi kết hôn lại ý vào sự áy náy của họ nên càng tệ hại hơn. Mặc dù Điền gia nhận được một

khoản tiền mừng của Triệu gia nhưng Điền Dã cũng không đi học mà xé thông báo trúng tuyển cầm một bọc quần áo đi cùng những thanh niên trong thôn lên công trường thành phố làm việc.

Nhà lão Triệu đúng là người tốt những kiếp trước cô bất mãn vì cha mẹ thiên vị nên cô chưa từng đối xử tốt với người nhà chồng chỉ thấy họ ỷ vào quyền thế khi dễ người nghèo. Chồng cô lại là một người thô kệch tham gia quân ngũ lại còn bị gãy chân, tuy rằng cô chưa thấy nhưng mà nghe người ta nói vậy nên cô cũng chán ghét. Sau khi sống ở tỉnh thành mấy năm, tầm mắt của Điền Mật Nhi cũng được mở rộng, cũng dần dần có quan hệ riêng của mình. Bởi vì không thỏa mãn với cuộc sống vợ chồng nên vợ chồng cô thường xuyên không gặp nhau mà người nhà chồng thấy cô không sinh con nên nổi giận, cũng mặc kệ cô. Điền Mật Nhi không có ai quản thúc và đáng người cũng xinh xắn bắt mắt, dù không có những ý nghĩ hồng hạnh nhưng gương mặt xinh đẹp lại dụ những người đàn ông khác đến quấy rối.

Bởi vì bất mãn với cuộc sống nên Điền Mật Nhi không chịu được dụ hoặc, thường xuyên trầm mê trong đó! Nhưng trên đời làm gì có tương nào không bị gió lửa, tỉnh thành là địa bàn của Triệu gia, Triệu gia biết chuyện xấu mặt chỉ co Điền Mật Nhi một khoản tiền để cho cô đi xa xa đừng làm nhà mất mặt. Thật ra thì lúc ly hôn Điền Mật Nhi đã thấy hối hận, nói cho cùng thì cô cũng chỉ là một cô nương nông thôn ra thành phố không biết cái gì; từ khi kết hôn đến lúc ly hôn cô còn chưa đến hai mươi tuổi, suy nghĩ đến cuộc sống sau này cũng thấy sợ hãi. Nhưng chồng cô lại là một đại nam tử tiêu chuẩn chắc chắn sẽ không thu lại giấy rách mà tôn nghiêm của cô cũng không cho phép cô cầu xin tha thứ.

Một người tha hương cuộc sống không hề dễ chịu, một cô gái xinh đẹp tha hương thì cuộc sống càng khó khăn. Dù cô muốn sống tốt qua ngày nhưng những người đàn ông đó lại đến và đối biện pháp dụ dỗ. Điền Mật Nhi chìm chìm nổi nổi, mỗi ngày đều chìm trong xa hoa đồi trụy, thỉnh thoảng tỉnh táo lại cũng không dám nghĩ đến hối hận sợ hối hận sẽ cắn nuốt mình. Cứ như vậy cô sống một năm lại một năm, thực ra cô muốn giải thoát cuộc sống nên cũng không ôm hy vọng gì, không ngờ bây giờ mọi chuyện mới bắt đầu, làm sao cô có thể không vui sướng được đây! Rốt cuộc cô có cơ hội làm lại cuộc sống lúc xưa rồi! Cô biết Triệu gia chọn cô vì cô xinh đẹp, mặc dù cha mẹ chồng ngại cô còn nhỏ tuổi nhưng dù sao chồng cô cũng là một người đàn ông. Điền Mật Nhi có lòng tin rằng lần này cô sẽ sống rất tốt. Lần này mỗi ngày cô sống cô đều phải cảm ơn cuộc đời. Mặc dù cô muốn được thay đổi lại từ nhỏ nhưng nếu ông trời đã an bài cô trọng sinh vào hiện tại thì cô cũng sẽ tiếp nhận và sống tốt!

Hai chị em Vương Tứ thấy ánh mắt của Mật Nhi dụ đi thì biết đứa nhỏ đã đồng ý, mẹ Mật Nhi càng đau lòng, nước mắt càng rơi nhiều hơn: “Mật Nhi, đứa con số khổ của mẹ, nếu con oán mẹ thì mẹ sẽ đền mạng cho con, về sau đừng như thế nữa! Lúc này thấy con treo trên xà nhà linh hồn nhỏ bé của mẹ cũng bị dọa bay mất!”.

Điền Mật Nhi biết, sau khi tuyệt thực mấy ngày mà không có hy vọng thì cô đi treo cổ, cũng may mắn vừa mới tự sát thì được người phát hiện, cô lại hận không thể trở lại sớm hơn mấy ngày, đỡ phải chịu hai lần tội này. Vất vả nâng cánh tay lau nước mắt ẹ, Điền Mật Nhi vừa khó chịu vừa đau lòng cũng khóc lên. Điền Đại Hà vẫn đứng trước cửa bập bập tẩu thuốc cũng xoa xoa khóe mắt, sau đó vút tẩu thuốc xuống gò đất trước cửa, chậm rãi bước ra ngoài. Vừa ra ngoài thấy con trai đang tựa lưng vào tường, Điền Đại Hà dùng sức vỗ vai con trai nói: “Đừng có phụ lòng em gái con, nếu như hôn sự thật sự thành công thì con hãy cố mà học sau đó ra ngoài có công có việc lúc đó em gái con mới có thể ưỡn lưng ở nhà chồng!”.

Điền Dã không nhúc nhích, bàn tay để trong túi áo nắm thật chặt rồi lại thả, nắm rồi lại thả, lúc lâu sau mới đáp lại một câu “Vâng”. Tuy chỉ là một câu nói rất nhẹ nhàng nhưng lời hứa đáng giá nghìn vàng.

“Đừng khóc, Mật Nhi có thể nghĩ thông là tốt rồi! Điền Dã lại có tiền đi học, mà con bé cũng tìm được một gia đình tốt, đây chính là song hỉ lâm môn!”. Vương Tứ vui mừng cho đứa cháu ngoại này, Triệu gia thì bà đã từng hỏi thăm qua, gia cảnh rất tốt mà con cái trong nhà đều được dạy dỗ rất tốt. Nếu không phải con gái bà học hành không giỏi lại không xinh đẹp như Mật Nhi thì bà đã tự đề cử con gái mình rồi. Đây chính là chuyện tốt trên trời rơi xuống, phần mộ Điền gia có thể mọc cỏ xanh rồi. Có được con rể như thế thì nhà lão Điền có thể có cuộc sống ổn định qua ngày rồi.

Nhưng mà con bé này không nên đọc nhiều sách làm gì, đưa ra toàn những chủ ý gì. Nếu như là con gái bà thì đã xấu hổ để cha mẹ làm chủ, làm gì có chuyện muốn sống muốn chết giãy vò cha mẹ như thế này.

Sau mấy ngày dưỡng bệnh, da thịt Điền Mật Nhi cũng được dưỡng trở lại, mà tâm tình thay đổi nên phong

thái cả người cũng thay đổi theo. Tuy rằng mặt mũi vẫn mềm mại nhưng lại bớt đi vài phần thanh cao nhiều thêm mấy phần dịu dàng, cả người cũng chắc lên nhiều. Người nhà đều nghĩ rằng cô đã trưởng thành lên qua chuyện này. Mẹ cô càng khóc nhiều khi thấy cô hiểu chuyện như thế. Sự vui mừng của Điền Mật Nhi là từ nội tâm nhưng người nhà lại cho rằng cô đang an ủi bọn họ. Cô không thể nói với họ đây là do Trùng sinh mang lại nên chỉ có thể dùng những hạnh phúc sau này để cha mẹ và anh trai không còn áy náy nữa.

Nhưng mà cô phải đi tìm anh trai nói chuyện, tuy nói bây giờ cô không khóc không lộn xộn nhưng không thể tránh được việc Điền Dã suy nghĩ linh tinh. Nếu như anh còn nghĩ là do anh liên lụy đến em gái sau đó không đi học thì dù sau này cô hạnh phúc như thế nào mà anh trai cô lại sống không tốt thì đã uống phí lần trọng sinh rồi!

2. Chương 2

“Anh! Anh đừng tự trách mình, em cam tâm tình nguyện mà, thật đấy!”. Điền Dã cứ ngồi đó, nói thế nào cũng không nghe làm Điền Mật Nhi rất đau đầu. Nhưng mà cô cũng hiểu, mấy ngày trước cô vừa tuyệt thực vừa treo cổ tự sát, bây giờ nói là mình cam tâm tình nguyện thì ai cũng không tin được.

Điền Mật Nhi sốt ruột phải khích anh: “Chẳng lẽ anh không quan tâm đến mọi người, để em phải hi sinh không công như thế sao? Chẳng lẽ anh muốn nửa đời sau của ba mẹ không tốt lên được sao? Nếu như thế thì em chết đi còn hơn, đồ phải nhìn thấy sự đau lòng của cha mẹ”.

Điền Dã vẫn cúi đầu, Điền Mật Nhi không thấy rõ vẻ mặt của anh nhưng vẫn có thể cảm thấy nội tâm anh đang giãy giụa và khổ sở. Lau nước mắt trên mặt cô lại nói: “Anh! Anh là hi vọng của nhà mình, là người cha mẹ trông cậy vào. Anh đừng nghĩ là em vì anh nên mới làm thế, em đau lòng cho cha mẹ nên mới đồng ý với cha mẹ, đây là lòng hiếu thảo của em với cha mẹ! Còn anh, anh cũng phải trưởng thành, cũng phải học cách báo đáp cha mẹ rồi! Đừng có ngồi đó ôm lòng tự ái của mình mà không nghĩ đến cha mẹ và người thân sẽ đau lòng cho anh như thế nào”. Đôi tay Điền Mật Nhi nâng lên đánh vào đầu của anh trai mình, nhìn hấn nói chắc chắn: “Anh, nếu Triệu gia không phải người tử tế thì đi cả cũng không ra sức hợp tác như thế! Mặc dù cha mẹ mong anh có thể làm rạng rỡ tổ tông nhưng cũng sẽ không hại em, em tin tưởng vào quyết định của cha mẹ! Hơn nữa, nhất định em sẽ sống rất tốt, nhất định em sẽ hạnh phúc!”.

Điền Dã nhìn ánh mắt kiên định chắc chắn của em gái cũng tin tưởng lời của cô, nhất định sẽ hạnh phúc, nhưng..... lòng tự ái của anh làm anh băn khoăn, tại sao em gái lại phải hi sinh vì mình, em gái học cũng rất tốt, không hề kém mình, tại sao mình có thể đi học còn nó thì vì việc học của mình mà phải hi sinh bản thân?

Dường như Điền Mật Nhi biết anh đang nghĩ gì, lại nói: “Đợi đến khi người của Triệu gia đến em sẽ nói với họ là em muốn tiếp tục đi học, nếu như họ phản đối thì đến lúc đó từ chối cũng chưa muộn. Thật ra thì đi cả nói cũng đúng, cả đời con gái chính là ăn cơm rồi gả chồng, gả được cho người tốt thì đã là thành công rồi. Nếu như bọn họ đồng ý cho em đi học tiếp, em cũng gả ột gia đình tốt thì đó là chuyện tốt mà đốt đèn lồng cũng tìm không được! Anh! Anh nhất định phải cho người Triệu gia thấy nhà chúng ta không phải là đang bán con gái mà nhà chúng ta cũng rất có bản lĩnh! Anh hãy chứng minh cho người ta thấy như vậy thì sau này cha mẹ mới có thể thẳng lưng mà sống, trước mặt người khác em cũng không phải cúi đầu. Muốn báo đáp công ơn của cha mẹ thì chỉ có tiền đồ của chúng ta mới có thể làm được, đừng vì mặt mũi mà làm cha mẹ đau lòng!”.

Điền Dã biết em gái nói những điều này là sự thật, cố gắng nén xuống ý muốn phản đối, âm thầm thề sau này nhất định phải nên người, không thể để người nhà mình rơi lệ nữa. Điền Dã đau lòng ôm chặt em gái, dựa vào cổ Điền Mật Nhi, nhỏ giọng lặp đi lặp lại: “Nhất định phải hạnh phúc”.

Điền Mật Nhi cảm thấy trên cổ có nước mắt rơi xuống mới biết, người chịu áp lực lớn nhất trong chuyện này là anh trai cô. Cô vừa nghĩ đến kiếp trước mình gây chuyện như thế nào, lại càng đau lòng cho người anh từ nhỏ đã yêu thương cô.

“Anh! Nhất định chúng ta sẽ hạnh phúc!”.

Sau đó vài ngày, dì cả nói với Điền gia là con trai của Triệu gia được nghỉ phép vài ngày, muốn nhì xem mặt cô dâu. Bây giờ toàn bộ Điền gia đều lo lắng, chìm trong việc vui của con gái. Tứ Nhi cố ý dẫn con gái lên chợ huyện mua đồ, muốn mua một ít quần áo mới cho Điền Mật Nhi. Tuy nói con gái của bà rất xinh xắn nhưng người ta đã nói “Ba phần diện mạo, bảy phần ăn mặc”. Tuy Triệu gia có gia thế tốt nhưng con gái mình cũng xinh xắn đẹp đẽ.

Trời còn chưa sáng Điền Mật Nhi đã bị mẹ lay dậy, sau đó ngồi lên chiếc xe ba gác lên huyện, đầu óc đang không tỉnh táo lại càng mơ mơ màng màng. Cho đến khi Tứ Nhi cầm một miếng vải đỏ tươi dī lên người cô nói này nói kia thì cô mới giật mình tỉnh lại.

Má ơi, cô quên mất vụ này, kiếp trước khi xem mắt cô làm một thân quần áo đỏ tươi, khi đó cô chỉ lo phản đối làm gì có quan tâm đến việc xấu hay đẹp. Cho đến khi em chồng nhìn thấy bộ dạng đó rồi cười nhạo cô thì cô mới hoảng hốt nhìn bộ quần áo của mình. Lúc đấy điều kiện không tốt nên khi mua quần áo mới đều là xanh đỏ lòe loẹt. Kiếp trước Mật Nhi đâu có được nhìn thấy những mặt trái của xã hội, thậm chí quan đều được mẹ bồi dưỡng nên làm gì có ánh mắt tốt hơn mà đề nghị. Nhưng mà Điền Mật Nhi trời sinh thanh lệ, mặc bộ quần áo hơi khó coi nhưng gương mặt cũng kiều diễm, xinh xắn. Nếu không thì sau này cũng không có những việc đau lòng xảy ra.

Nhưng mà bây giờ mà bảo cô mặc một thân đỏ tươi đi xem mắt thì bảo cô chết luôn còn hơn. Nói dễ nghe thì nhìn như một chiếc đèn cây đỏ, khó nghe thì nhìn như người cổ lỗ chui từ trong nấm mồ ra vậy. Nhưng mà mình còn chưa biết có gả cho nhà người ta không, cần gì phải mặc bộ đỏ tươi như thế.

Điền Mật Nhi đẩy tấm vải ra, mẹ lại nghĩ là cô không thích nói: “Con không thích à? Màu sắc này nhìn rất tốt mà! Nhìn con rất xinh đẹp”.

Điền Mật Nhi nhẹ nhàng nói: “Không phải, mẹ, nhà chúng ta không có tiền, người nhà Triệu gia cũng biết điều đó. Chúng ta sắm bộ quần áo mới này đâu có giống người nghèo khổ, mà giống như đang đi nịnh bợ nhà giàu có thì đúng hơn. Dì cả đã nói người nhà Triệu gia xem trọng nhà mình vì dù nghèo nhưng vẫn muốn con cái học tốt sao! Con thấy trước kia chúng ta như thế nào thì vẫn cứ như thế, bây giờ vì muốn kéo thân gia mà giả bộ thì làm cho người ta xem thường nhà mình thôi. Với lại chúng ta mặc quần áo mới cũng đâu thể làm cho thể diện nhiều hơn hoặc ít hơn, còn không bằng gấp mặt bằng diện mạo vốn có”.

Tứ Nhi là người không biết chữ, cả đời chỉ ở trong nhà, bà nghĩ con gái là người có văn hóa cao nên lời nói nhất định có lý. Hẳn nào lúc trước nói chuyện với chồng thì ông cũng không đồng ý, chỉ có mình khóc lóc kể lể sự uất ức của con gái thì ông mới phẩy tay nói mặc kệ.

“Bây giờ làm sao, cả những đồ này cũng mua rồi! Như vậy không phải là tốn tiền rồi sao?”. Tứ Nhi nhìn điểm tâm và thuốc lá trong tay cùng suy nghĩ muốn bỏ lại.

Điền Mật Nhi biết tính mẹ một đồng tiền chỉ hận không thể phân thành tám phần để tiêu nên vội vàng an ủi: “Đây là việc nhà chúng ta, muốn chiêu đãi khách quý tất nhiên phải cần ít đồ rồi. Còn quần áo thì sạch sẽ gọn gàng là được, người ta coi trọng phẩm chất. Mẹ đã nói Triệu gia là một nhà tốt còn gì, người ta chỉ muốn tìm người tốt tính nếu không đã không vào tận trong núi chúng ta”.

Bà càng nghe con gái nói càng thấy có lý, cũng may con gái bà không hồ đồ, nếu không thì hôn sự này không thành. Đừng nói đến việc mình thành trò cười mà học phí của con trai cũng không có mà dùng rồi.

Một nhân viên bán hàng vốn không để ý đến hai mẹ con, thấy hai mẹ con từ nông thôn đến mà mua rượu mua thuốc cũng rất thoải mái thì tươi cười nhưng mà bây giờ lại thấy hai người to nhỏ không muốn bỏ tiền ra thì mặt cũng sầm xuống.

“Hai người có mua đồ không, không mua thì ra ngoài đừng làm cản trở người khác”.

Điền Mật Nhi trợn mắt, kéo mẹ đi. Đối với những người không có giáo dục như thế này thì cần gì phải nhìn họ với sắc mặt tốt, chờ đến khi quốc doanh giải thể thì họ sẽ đắc ý như thế nào. Còn Tứ Nhi thì không cảm thấy làm sao, tự ti từ trong xương làm bà cảm thấy mình luôn thấp hơn người trong huyện, thành phố.

Bà không phát giác được sự tức giận của con gái, hỏi xem nó còn muốn mua gì, bà cứ cảm thấy rằng mình thiếu nợ con gái rất nhiều.

Điền Mật Nhi suy nghĩ một chút rồi muốn mua hộp hương liệu Vạn Tử Thiên Hồng, mặc dù hầu như việc nhà đều do cha mẹ làm nhưng mà cô vẫn muốn chăm chút, mặc dù tay cô không thô ráp nhưng khi dính nước vẫn bị căng da. Với lại tay của cha mẹ cũng bị rạn nứt, hương liệu này là loại trị liệu tốt nhất cho da tay bị rạn nứt, buổi tối chỉ cần ngâm nước ấm sau đó bôi lên là có thể liền miệng.

Tứ Nhi thấy cái đó cũng không đắt, vẫn trong phạm vi mua được, cũng chấp nhận bỏ tiền ra, sau đó chỉ vào một lọ Tuyết Hoa: “Mẹ thấy Linh Tử nhà trưởng thôn dùng loại này, con có mua mà dùng”.

Điền Mật Nhi lắc đầu, mỹ phẩm dưỡng da bây giờ không cần dùng cũng được, với lại bây giờ da của cô rất tốt không cần dùng đồ dưỡng da, không cần dùng vào rồi lại hỏng da. Kiếp trước cô không có kiến thức, thấy đồ gì tốt đều vợ lấy dùng, sau khi ly hôn thì làm thêm và nghỉ ngơi lại không có quy luật, chỉ cần vài năm da đã như da của người ba mươi bốn mươi tuổi. Bây giờ trong nhà có vườn, buổi tối hái dưa chuột đắp lên còn hiệu quả hơn mấy cái mỹ phẩm này.

Hai mẹ con cũng không mua cái gì nữa nên đến nơi hẹn nhưng xe ngựa cũng chưa trở lại mà những người khác trong thôn cũng không thấy ai. Tứ Nhi thấy cũng đến trưa rồi, bà xót con gái nên móc trong túi tờ tiền hai hào muốn Điền Mật Nhi đi mua chút lương khô mà ăn.

“Tiệm bên kia người ta có bán bánh quẩy, con sang đó mua bánh mà ăn, không phải là con thích ăn cái này nhất sao?”.

Đúng là Điền Mật Nhi hơi đói bụng, nhưng tiền trong tay cũng chỉ đủ để mua một cái bánh quẩy, mặc dù không đành lòng để mẹ đói bụng nhưng cô biết dù cô có mua về thì mẹ cũng không ăn. Chính mình có thể nhịn để cho con có đủ cái ăn, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ!

Điền Mật Nhi đẩy tiền trở về nói: “Con không đói lắm, một lát nữa về nhà rồi chúng ta cùng ăn”.

Tứ Nhi biết hai đứa con của bà đều có chính kiến, hỏi lại một câu thấy vẫn không đi mua thì cũng cười cười nhét tiền vào trong túi, tiết kiệm được hai hào.

Một lúc sau người đánh xe cũng làm xong mọi việc, đợi mấy người đến rồi cũng nhau về thôn, sau đó ai về nhà nấy.

Buổi sáng hôm sau lúc trời còn tờ mờ sáng, là lúc mà mọi người còn cuộn tròn trong chăn lim dim ngủ thì bây giờ mọi người trong thôn đều rất tỉnh táo.

Đầu tiên là mọi người khoe đồ vật mà mình mới mua hôm qua, mặc kệ là cái gì có đắt hay không, chỉ mang ra để khoe nhau. Nhà ai mua được cái gì, hết bao nhiêu tiền, mỗi người đều hỏi những câu hỏi đó, một lúc sau lại nói sang cả chuyện khác,

“Nhà lão Điền, nghe nói có người trong tính muốn lấy con gái nhà ông làm con dâu hả? Nghe nói nhà đó còn là nhà cán bộ? Có phải là có tật xấu gì hay là người khuyết tật gì không mà lại chọn con gái nhà ông?”. Thím Trương Tam là người nổi tiếng trong thôn với cái miệng rộng, chỉ cần nghe gió thoảng qua cũng sẽ đào sâu tận gốc rễ câu chuyện.

Mẹ của Điền Mật Nhi mặc dù cũng tự ti vì xuất thân nhưng mà bà cũng là một cô thôn nữ miệng lưỡi bén nhọn, đối phó với những người trong thôn thì nói không kiêng kị.

“Nhà cô thì ăn núi này trông núi nọ, tại sao con gái tôi lại phải lấy người không có tật xấu thì lại khuyết tật? Nói thế nào đi nữa thì Điền Mật và anh trai nó cũng học rất tốt, thành tích đều là đuổi nhau, dù có đi học đại học cũng là học đại học trên thủ đô, bọn nó đều có thể xứng với gia đình cán bộ. Mà cô không biết rõ thì đừng có nói, tôi với cha của nó mới định chứ chưa hề đồng ý! Nhà chúng ta không giống nhà người ta dùng con gái để đổi tiền, nếu không phải đó là người tốt thì tôi còn muốn giữ Điền Mật ở nhà vài năm”.

Lúc cưới con gái lớn nhà thím Trương Tam còn cãi nhau vì lễ hỏi làm cả hai nhà đều không vui, nhà mẹ đẻ thì nói nhà chồng keo kiệt không có tiền còn muốn cưới vợ, nhà chồng thì nói nhà mẹ sư tử ngoạm, muốn bán con gái. Hai nhà cãi nhau to một lúc, hai nhà lại ở cùng một thôn nên những chuyện này đều được truyền đi.

3. Chương 3

Thím Trương Tam bị nói đến nỗi đau định la lối om sòm nhưng nhớ đến mấy năm trước đứa con mình bắt nạt Điền Mật, bà Tứ Nhi đến trước cửa nhà mình chửi bới um tí mẹt, còn ở trong nhà thì bà vác dao đuổi nó vài vòng. Từ đó về sau hình tượng người đàn bà chanh chua được dựng lên, dù cho bà ấy có yên lặng như thế nào thì nó vẫn còn đó, không ai dám chạm vào lông hổ. Trương Tam cũng có liên quan đến chuyện ấy nên vẫn còn sợ hãi, hứ một tiếng rồi quay sang nói chuyện với người khác.

Bà Tứ Nhi chiếm thế thượng phong nên tâm tình rất tốt cũng không thèm nói thêm với bà ta, trong lòng âm thầm tính toán lúc khách đến thì nên làm món ăn gì cho ngon. Gà vịt thịt thà đều không thể thiếu, một vài món ăn trên núi có lẽ người thành phố cũng cảm thấy mới mẻ, nhưng mà bà đang suy nghĩ xem có nên đào một vò rượu đã chôn từ khi mới sinh con gái không?

Điền Đại Hà không đồng ý, ban đầu chôn có ba vò rượu, nếu như hôn sự không thành mà lại lấy rượu ra hết, sau này còn phải kết thân với nhà khác, không có rượu làm hồi môn cho con gái thì sao? Ban đầu trong nhà nghèo phải chôn đi, bây giờ đào một vò lên thì về sau cũng khó coi. Vì vậy bà đành bỏ qua suy nghĩ này.

Nhưng mà phải dọn dẹp nhà cửa mới được, bình thường mọi người trong nhà đều không để ý, anh em Điền Mật Nhi thì vẫn suy nghĩ đến học tập, còn vợ chồng thì chỉ suy nghĩ xem kiếm tiền cho hai anh em học. Điền Mật Nhi trọng sinh mấy ngày nay dường như cũng không để ý đến những thứ này. Bây giờ nhìn căn phòng đầy bụi bặm cũng cảm giác khó chịu. Nghĩ là làm, cô xắn tay áo bắt đầu dọn dẹp, không dọn dẹp thì thôi đến lúc dọn dẹp đúng là giết mình. Vài cái ổ chuột, dụng cụ trong nhà bị tróc sơn hết, đừng nói đến đồ gỗ thì chỉ còn vài phần nhìn như cũ.

Điền Dã nén tâm tình buồn bực mấy ngày nay cầm cây chổi quét quét mạnh làm cho đất đá bắn vào gà vịt kêu liên tục. Bà Tứ Nhi giận mắng mấy tiếng mà Điền Dã coi như không nghe thấy vẫn tiếp tục quét cho đến khi Điền Đại Hà không nhịn được đuổi gà vịt vào trong chuồng.

Ngày hôm sau hai vợ chồng Điền Đại Hà sang nhà hàng xóm từ sớm, nghe nói hôm nhà họ giết heo, hai người muốn đi mua ít thịt về đãi khách. Điền Dã cũng không muốn ở nhà, dù sao thì kì thi tốt nghiệp trung học đã kết thúc, anh cầm cây sáo đi thẳng ra phía sau núi bắt ít vật hoang dã. Điền Mật Nhi cũng muốn đi theo nhưng bị mẹ cấm, ngày mai phải ra mắt rồi mà sau núi cảnh lá rậm rạp, bà sợ cô bị sốt rét chỗ nào.

Điền Mật Nhi nằm trên giường đọc sách, mặc dù đã không học nhiều năm nhưng những bài tập tự nhiên này chỉ cần nhìn chút công thức là cô đã hiểu được rồi. Mấy ngày nay cô vẫn lôi cả những bài thi ra để làm lại nhưng bây giờ trong lòng đang nghĩ đến chuyện khác, không tĩnh tâm được.

Mặc dù được mẹ nói nhiều nhưng khi nghĩ đến được gặp người đó cô vẫn thấy rất ngượng ngùng. Người con gái làm đẹp vì người yêu, cô không muốn giống kiếp trước gây ấn tượng không tốt với đối phương, nhưng mà bây giờ điều kiện có hạn, làm cho cô cảm thấy vô lực.

Kiểm tra một lúc Điền Mật Nhi mới thấy tuổi xuân của mình đúng là đáng sợ. Trừ chiếc áo xám màu đang mặc thì chỉ còn một cái áo trắng có hoa nhỏ, có hai cái quần đều bám bụi dày, một đôi giày vải màu tím, một đôi giày vải màu đen. Đôi giày màu đen này làm cô nhớ ngày đó chính cô đã đi đôi giày vải màu đen này với bộ quần áo đồ tươi....

Thật ra thì ở trong thôn cô đã coi như không tệ rồi, quần áo không phải vá. Lúc cô học cấp một có một bạn học nghe nói mặc cái quần vá chồng vá chất. Có một ngày không thấy bạn ấy đi học, sau mới biết quần rách đến nỗi không đi học được.

Aiz, nếu như cô có thể mang tủ quần áo của mình theo thì hay biết mấy! Điền Mật Nhi nghĩ rồi vội vàng vứt suy nghĩ này ra sau đầu, không cho phép mình bị chủ nghĩa tư bản viên đạn bọc đường làm cho hư hỏng. Tuy rằng trọng sinh có thể mình không cần lao chất phác nhưng cũng phải cố gắng để người ta yêu thích mình! Những thứ đồ đạc kia cuối cùng cũng không thuộc về mình, nếu muốn thì cũng phải tự mình cố gắng mới được.

Điền Mật Nhi điều chỉnh tâm trạng sau đó nghĩ cách để phát huy được hết chỗ quần áo này. Cái áo này giống như áo sơ mi nam, vẫn có thể sửa lại một chút, eo làm cho rúm lại một chút mặc vào nhìn sẽ yếu điệu hơn. Thật ra thì Điền Mật Nhi rất được ông trời ưu ái, không chỉ diện mạo xuất chúng mà còn có dáng người dễ nhất, nhưng mà bây giờ người ta không chuộng cái này, mặc đồ đẹp là được. Mặc dù bây giờ trong những thành phố lớn cũng có chú ý đến thời trang nhưng trong thôn nhỏ vẫn rất bảo thủ, cả mùa hè vẫn phải mặc quần dài áo dài. Để tránh cho tiếng xấu, Điền Mật Nhi đổi thành áo tay ngắn, vạt áo cũng cắt cong cong, hai bên hông cắt dài nửa ngón tay.

Còn về cái quần dài màu đen, Điền Mật Nhi không thể nói gì được, không chỉ rách ở bên, mà ở đầu gối còn bị một lỗ lớn. Cô kéo cái lưng quần xuống, sau đó cố gắng kéo kéo cái quần cho nó nhìn nghiêm chỉnh hơn không nhăn nhúm.

Ngày hôm sau mặc vào nhìn đúng là tốt hơn, mặc dù không bằng dùng bàn là là qua nhưng không tệ lắm. Mặc áo vải cũng có hiệu quả, nhìn có vẻ giống như một cô gái đã trưởng thành. Nhưng mà câu nói đầu tiên của mẹ làm cô tức muốn học máu.

“Con xem, mẹ muốn mua cho con bộ đồ thì con lại không muốn, nhìn như thế này thì làm sao có thể gặp người ta được!”.

Bà hối hận lắm nhưng mà hối hận thì cũng đã muộn, bà hối Điền Mật Nhi đi đổi sang chiếc áo xám. Nhưng Điền Mật Nhi sao có thể đồng ý, không thể mặc đồ rách đi gặp người ta được.

Sau khi nói vài câu lừa mẹ, Điền Mật Nhi cột tóc đuôi ngựa lên, nhìn rất có tinh thần, còn có một chút phong cách tây.

Bởi vì hiện tại việc truyền thông tin chưa nhanh, không phải ai cũng có được một cái điện thoại nên mọi người cũng không biết bao giờ người Triệu gia mới đến nên chuẩn bị tất cả thỏa đáng trước. Hai nhà đều không có người lớn nên bố mẹ Điền Mật Nhi mời anh trai và chị gái đến tiếp khách, cả cậu cả và cậu hai đều đến. Mọi sự đều sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông thôi. Bà Tứ Nhi rảnh rỗi thì bắt đầu lo lắng, trong lòng Điền Mật Nhi cũng gấp gáp nhưng mà là một cô nương thì phải dè dặt một chút mới được, cô nói trong đầu phải trấn tĩnh một chút.

Nhà của Điền gia là một ngôi nhà gỗ, xung quanh có rào nhà, trong sân cũng trồng trọt một ít rau quả. Bình thường gà vịt vẫn chạy trong sân nhưng hôm nay bị Điền Dĩ nhốt ở chuồng sau nhà, cả con cún cũng bị đuổi nhốt ra đó. Từ cửa chính đi vào là phòng khách, bên trái là phòng của vợ chồng Điền Đại Hà, bên phải được ngăn thành hai phòng. Trong nhà chỉ có phòng của Điền Mật Nhi là có cửa, bình thường muốn mở đều kéo màn cửa lên.

Buổi trưa, giọng của bác Vương truyền đến oang oang: “Mọi người mau ra đây, khách đến!”.

Mọi người trong phòng lớn hấp tấp, Điền Mật Nhi cũng kéo màn lên xem, bà Tứ Nhi thì chạy mau ra đón người.

“Nhanh! Khách đến rồi, mau ra đây!”.

Điền Mật Nhi giật mình, đúng là có di động thì tốt hơn, biết được lúc nào người ta đến mà không mất mặt mũi. Nhưng mà cô không ra ngoài đón khách cũng cha mẹ mà đứng trong nhà, đây là sự dè dặt của một cô nương cần có.

Bên ngoài rất náo nhiệt, có tiếng gì huyền ảo, Điền Mật Nhi biết đó là tiếng xe của Triệu gia. Vừa cải cách nên người trong thôn thấy cái gì cũng mới mẻ. Nhớ ngày đó dù cô không thích Triệu Phương Nghị nhưng cũng bị hư vinh làm hoa mắt nếu không thì dựa vào sự yêu thương của bố mẹ thì cô không nhất định bị bắt lập gia đình.

Nói đến Triệu gia, trên đường đi đến đã thấy không hay lắm, đến lúc vào trong thôn thì người dân thôn náo nhiệt chen chúc, người Triệu gia suy nghĩ không biết trong hoàn cảnh như thế này thì nuôi được người như thế nào? Không ngạo mạn kiêu căng thì chẳng lẽ là một thôn cô hiểu biết sự đời sao?

Mấy người Triệu gia cảm thấy hơi thất vọng nhưng trong xe còn có bà Vương nên đành nhắm mắt ứng phó một chút.

Hôm nay người đứng đầu Triệu gia không đến, đi đầu là mẹ của Triệu Phương Nghi, bà Phương Di, trên miệng là nụ cười vừa xấu hổ lại xa cách nói rằng thôn dân rất nhiệt tình.

Phương Di hơi hồi hận, nghĩ rằng giải quyết nhanh nhanh rồi về nhà, về sau nhất định sẽ không vì nóng nảy mà làm ra những chuyện hoang đường này nữa. Không ngờ vừa ngẩng đầu thì thấy Điền Mật Nhi đứng ở cửa. Cô bé duyên dáng yêu kiều, nụ cười lịch sự ánh mắt khiêm tốn làm cho bà nhớ đến câu “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, trơ trọi trên nước lặn tắn mà không ẻo lả, bên trong thông suốt, bên ngoài thẳng ngay, chẳng bỏ dưới đất chẳng phát nhánh cành, mùi thơm truyền xa càng tinh khiết, cảm yên đứng thẳng” (1). Rồi bà nghĩ thì ra trong núi có giấu một con phượng hoàng như thế này.

(1) Trích từ bài Ái Liên Thuyết của Chu Đôn Di. Nguyên tác: “xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu, trung thông ngoại trực, bất mạn bất chi; hương viễn ích thanh, đình đình tịnh thực”.

Trong lòng Phương Di không còn thấy buồn bã nữa, đi qua cầm bàn tay nhỏ của Điền Mật Nhi, đôi mắt quan sát Điền Mật Nhi như ra đa.

Điền Mật Nhi nghĩ đến người nọ đang đứng sau lưng bà ấy thì ngượng ngùng, lễ phép chào hỏi rồi xấu hổ cúi thấp đầu xuống, chỉ nghiêng nghiêng mắt nhìn thấy vạt áo màu ô - liu nhưng không nhìn được mặt.

Phương Di cười tít mắt gật đầu nhưng lại cảm thấy Điền Mật Nhi hơi xấu hổ quá, sau lại nghĩ đến xuất thân của cô thì yêu cầu cũng nhẹ đi vài phần. Dù sao thì tuổi cũng không lớn, về sau theo bà học dần cũng không muộn, có thể cải tạo được.

Bà Vương là người nhanh nhẹn, thấy như thế thì cảm thấy việc hôm nay có thể thành rồi nên đuổi những người xem náo nhiệt đi rồi đưa mấy người Triệu gia vào phòng.

4. Chương 4

Người hai nhà vào nhà, Phương Di ngồi xuống, kéo Điền Mật Nhi ngồi xuống bên cạnh bà, Điền Mật Nhi đẩy đẩy hai cái nói mình đứng là được nhưng dưới sự kiên trì của bà cũng phải ngồi xuống. Điền Mật Nhi cũng biết chút ít về tính tình của mẹ chồng, mặc dù bây giờ bà đang cười cười nói chuyện nhưng bà cũng là một người mạnh mẽ, tính tình của Triệu Phương Nghi và hai cô con gái đều theo tính bà.

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”. Phương Di hỏi.

“Dạ, 17 rồi ạ!”. Điền Mật Nhi đáp.

“Đang học lớp mấy?”.

“Cháu đang học lớp 11!”.

“Nghe nói mỗi lần thi cháu đều đứng thứ nhất phải không?”.

“Vâng”. Thật sự là nói hơi quá, từ sau khi sống lại dựa vào số kiến thức tích lũy lại không biết sau này sẽ thế nào.

Những vấn đề không có dinh dưỡng như vậy được lược bỏ n chữ.

“Ha ha, nói chuyện đã lâu nhưng còn chưa giới thiệu cho hai đứa nhỏ biết nhau rồi”. Có thân phận lớn nhất trong nhà là cậu cả Vương Đại Phát, trong nhà cậu đã có hai đứa con đã kết hôn nên cũng hiểu rõ quá trình.

Bà Phương Di cười nói: “Đúng rồi, vừa nhìn thấy Điền Mật Nhi tôi đã thấy rất thích nên quên cả việc lớn ngày hôm nay. Giới thiệu với mọi người một chút, đây là con trai tôi, Triệu Phương Nghi”.

Điền Mật Nhi vừa nghe thấy thì cúi đầu xuống, gương mặt thẹn thùng nóng lên, trong lòng bàn tay chảy mồ hôi, mười ngón chân trong đôi giày vải cũng cuộn chặt lên. Điền Mật Nhi không thấy nét mặt của Triệu

Phương Nghị, chỉ sợ mình làm ra bộ dáng khiến anh không thích, nhưng mà mặc ình an ủi trong lòng như thế nào nhưng vẫn không thể ngẩng đầu lên nhìn anh được, trong lòng quỳnh lên đỏ cả hốc mắt.

“Con đi chuẩn bị cơm trưa”. Điền Mật Nhi bỏ chạy.... Vừa xuống dưới bếp thì bóng dáng màu ô - liu cũng xuống theo..

Điền Mật Nhi trốn được xuống phòng bếp thì lửa nóng trên mặt mới giảm được một ít, trong lòng thì thầm mắng mình lớn rồi mà như chưa nhìn thấy đàn ông bao giờ vậy! Sau đó cô bị bóng dáng màu ô - liu dọa sợ, nhìn thấy anh hai má lại nóng lên, đầu lại rụt rè cúi thật thấp.

“Muốn giúp một tay không? Anh có thể giúp gì cho em?”.

Thực ra thì chuyện trong phòng bếp Điền Mật Nhi làm rất tốt nhưng lúc này Triệu Phương Nghị lại đứng ở đây nên tay chân cô luống cuống không biết đặt ở đâu, nói lí nhí như mèo kêu: “Không cần đâu, anh lên nhà đi, đừng làm bẩn quần áo”.

“Anh nhóm lửa giúp em!”. Nói xong thì kéo tay áo lên, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn.

Nhìn xem nhìn xem, anh cường thế vậy đấy.

Đồ mồ hôi, em ở đây cong mông nấu cơm, anh lại ở đây nhóm lửa, rất lúng túng, có cảm giác không thuần khiết... Điền Mật Nhi không làm, Triệu Phương Nghị liền cầm cái bật lửa trên tay cô. Hai người đứng gần như vậy, Điền Mật Nhi cũng có thể thấy được hương vị nhẹ nhàng khoan khoái của anh, lại nghiêng mắt nhìn đến cái cằm sạch sẽ cương nghị. Kiếp trước cô chỉ thấy sợ anh thì bây giờ lại tăng thêm sự yêu thương, cảm thấy cả người cũng bị anh đốt nóng rồi. May mắn là Điền Dã sợ em gái bị thiệt nên đến giải vây.

“Đàn ông con trai đứng ở phòng bếp làm gì, tôi dẫn anh ra phía sau núi, lát nữa cơm chín thì trở về”.

Triệu Phương Nghị nhìn đỉnh đầu Điền Mật Nhi một cái rồi mới đi theo Điền Dã lên núi. Lúc này Điền Mật Nhi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ha ha, Điền Mật nhà chúng ta cái gì cũng tốt nhưng mà da mặt lại mỏng. Nhưng mà đây chứng tỏ đứa nhỏ được dạy dỗ tốt, chứ phải người mới gặp mà như đã quen thuộc từ lâu thì cười về nhà cũng không yên tâm lắm”. Bà Vương nói

Mặc dù Phương Di không thích lắm vì Điền Mật hay mắc cỡ những thấy lời này cũng cảm thấy có lý. Hơn nữa hình như con trai bà rất thích cô bé này, bà chưa thấy con trai để ý ai như thế, vừa rồi còn chủ động tiến lên nói chuyện.

“Hình như hai đứa rất có duyên phận”. Dì Vương liếc mắt nhìn về phía phòng bếp cười.

Ba người nhà Triệu gia lại không nói lời nào, Điền Đại Hà ngồi bên cạnh không nói gì nhưng cũng đang suy nghĩ. Nhìn Triệu Phương Nghị không tệ, người chính trực nhưng lại bị tật lại hơi lớn tuổi nhưng mà đúng là điều kiện gia đình tốt, nếu không thì gia đình mình dù là nông thôn cũng không lấy con rể như thế. Mặc dù đúng là trong nhà mình có việc cầu người ta nhưng con gái nhà mình cũng không kém ai, hai bên là tình nguyện không cần thiết phải ra về nịnh bợ, mình đang bàn bạc nói chuyện chứ không phải là mua bán. Huống chi hôm nay nhìn thấy người nhà Triệu gia đúng là khác mình, một trên trời, một dưới đất. Nhìn ba người phụ nữ của nhà này cũng không đơn giản, nếu gả con gái đi chỉ sợ nó bị người ta bắt nạt. Vì con trai hi sinh con gái không biết có đúng không.

Trong nhà mọi người đều im lặng. Phương Di cảm thấy với hoàn cảnh nhà mình cũng không cần chủ động, nói chính ra thì đây là cười thấp. Mặc dù Điền Mật cũng khá ưu tú nhưng điều kiện gia đình này cũng không khá.

Bà Vương Tứ Nhi định nói gì đó nhưng Điền Đại Hà lờm một cái: “Ngồi đây làm cái gì, cũng trưa rồi, khách đi đường xa sợ là đã đói bụng, đi chuẩn bị cơm đi”.

Bà Vương Tứ Nhi không dám nói gì, Điền Đại Hà mặc dù không nói nhiều nhưng trong nhà luôn là nói một không hai, vội vàng cùng chị gái xuống dưới phòng bếp giúp đỡ Điền Mật. Điền Mật Nhi đang hầm cách thủy gà rừng. Đồ trong núi cần thời gian hầm lâu hơn, một món đã chiếm một bếp rồi. Sườn là do hôm qua mua thịt heo mới giết ở nhà hàng xóm, đem lên rán làm món sườn kho tàu. Rau xào và thêm một vài món nguội nữa, cuối cùng là món cá sông.

Những nguyên liệu đã được chuẩn bị sẵn từ hôm qua, phòng bếp lại chật không thể nhiều người đứng. Hai bà xuống dưới giúp đỡ nhưng thật ra đều đứng nghe ngóng chuyện trên nhà.

Điền Đại Hà hỏi: “Đứa nhỏ năm nay bao tuổi rồi? Vẫn đang ở bộ đội à? Về sau có chuyển nghề hay không? Nếu không thì sau này có thành thì ở riêng cũng là chuyện phiền toái”.

Đầu tiên Phương Di hơi xem thường việc bán con gái của Điền gia nhưng sau khi nghe Điền Đại Hà hỏi cũng có chút bình thường lại, coi ông như người cùng đẳng cấp.

“Phương Nghị năm nay 26 tuổi rồi, mặc dù hơi lớn hơn Điền Mật một chút nhưng đàn ông lớn tuổi mới biết thương vợ. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất kính nể quân nhân, ban đầu tôi và cha của nó đều phản đối nhưng không lay chuyển được nó, việc chuyển nghề cũng hơi khó. Nhưng nó cũng là đứa nhỏ có chí, lập được công trạng nên cũng làm đến thiếu tá rồi. Tôi và cha thằng bé đang tính đưa nó về địa phương, không đưa lên tiền tuyến, đến lúc đó thì người thân có thể theo quân được”.

Điền Đại Hà thấy thế thì cũng khá hài lòng, bây giờ có người nhà làm quân nhân, người thân cũng được vinh dự.

“Nhưng mà Điền Mật có ý muốn tiếp tục học tiếp không biết bên nhà có ý kiến thế nào?”.

Xi, dân quê chính là được voi đòi tiên, Triệu Phương Mỹ khinh bỉ. Ngồi trong phòng đều là người đã sống nửa đời rồi sao lại không hiểu được ý tứ trên mặt cô.

Điền Đại Hà nói: “Yêu cầu này có vẻ hơi quá đáng nhưng đây là tương lai của đứa nhỏ, là cha mẹ thì chúng tôi cũng phải tính toán một chút. Nhà Triệu gia là nhà tốt, chúng tôi biết là nhà chúng tôi với cao, nếu bên nhà đồng ý thì sinh lễ chỉ cần đủ học phí năm thứ nhất của Điền Dã là được rồi, những thứ khác chúng tôi cũng không muốn gì. Nếu như mọi người không đồng ý thì cứ coi như hôm nay đến thăm họ hàng là được rồi”.

Phương Di lườm Triệu Phương Mỹ một cái, cảm thấy xấu hổ, thật ra thì bà rất vui vì Điền Mật có ý cầu tiến: “Đứa nhỏ biết cầu tiến là tốt, nghe nói là thành tích học tập của con bé cũng không kém anh trai là mấy”.

“Vâng! Từ nhỏ hai đứa đã không ai nhường ai, khi Điền Dã có giấy khen là Điền Mật không thể không có. Bây giờ anh trai nó đi học đại học, trong tâm thì Điền Mật cũng muốn đuổi theo anh mình”. Bà Vương vừa nhắc đến hai đứa nhỏ thì cũng tự hào, đúng là hai anh em rất xuất sắc, dù nghèo nhưng vẫn rất cố gắng.

“Ha ha, thật ra thì đại học Công nghiệp ở tỉnh mình cũng rất được, đứng trong mười trường đứng đầu ở nước. Lên thủ đô thì hơi xa, sợ là sau này đứa nhỏ không nên đi học quá xa nhà”. Phương Di nói.

Người Điền gia nghe xong thì hiểu Triệu gia chọn Điền Mật rồi. Bà Vương Tứ Nhi ở ngoài nghe lén thì vui mừng nhưng cũng chưa xót. Chuyện của con thành rồi nhưng đứa con gái ưu tú lại phải lập gia đình sớm như vậy, con dâu không dễ làm, vả lại còn là gả từ nông thôn vào thành phố.

Không để cho bà Vương Tứ Nhi đứng lo được lo mất, Điền Mật Nhi đã nấu xong thức ăn rồi, vội vàng sắp đồ lên nhà rồi ra sau gọi Điền Dã và Triệu Phương Nghị. Hai người đi không xa và cũng đi nhanh nên về rất nhanh. Trong tay Triệu Phương Nghị còn cầm một con thỏ núi và Điền Dã hái được ít rau núi.

Wương Tứ Nhi cầm con thỏ nhét vào lồng tre nói: “Đi một chuyến mà đã có thu hoạch rồi, buổi tối đem nướng lên, tay nghề nướng của cha Điền Mật là tuyệt nhất”.

Phương Di và hai cô gái nhà Triệu gia chưa biết đèn thú núi nên thấy lý thú. Ông Vương giải thích rõ ràng, không khí trong nhà hào hứng vui vẻ.

Thức ăn được bày hết lên bàn, mọi người cùng ngồi xuống. Bình thường thì phụ nữ không được ngồi bàn nhưng Triệu gia là khách, đều là phụ nữ nên ba người Vương Tứ Nhi đều ngồi vào bàn. Điền Mật Nhi biết mình sẽ không có phần nên quệt quệt vài miếng cơm rồi vội vàng lên nhà phục vụ mọi người.

Mặc dù đồ dùng không đẹp nhưng đều rất sạch sẽ, thức ăn đều rất sạch. Kiếp trước Điền Mật Nhi sống một mình nhiều năm nên tay nghề rất khá. Triệu Phương Mỹ ban đầu còn không dám động đũa nhưng sau khi ăn hai miếng thấy không tệ thì cũng không bày ra vẻ mặt khinh bỉ nữa.... Triệu Phương Hà thì tính cách khá tốt, từ khi vào nhà đều rất bình tĩnh, dù không quá nhiệt tình nhưng nói chuyện vẫn để mặt mũi

ọi người, tay vẫn gấp thức ăn. Vương Tứ Nhi thấy cô tính khí khá tốt, hi vọng sau này cô ấy sẽ chăm sóc thêm cho Điền Mật.

Phương Di ăn cũng hợp miệng, vừa ăn vừa quan sát con trai. Triệu Phương Nghị không còn im lặng mà nói chuyện rất hợp với Điền Dã, Điền Đại Hà và cậu cả mời rượu cũng không từ chối, rất thân thiết với người Điền gia. Gương mặt ngăm đen có vẻ hơi say nhưng đôi mắt lấp lánh có hồn. Có vẻ như hơi nóng nên cởi hai nút áo đầu tiên, lộ ra cần cổ...

Điền Mật Nhi bưng cơm vào liền thấy cảnh sắc như vậy, yết hầu trượt lên trượt xuống. Điền Mật Nhi nhớ đến kiếp trước lúc hai tay mình vòng lấy cổ anh, thân hình rắn chắc, lúc anh hưng phấn nhất yết hầu cũng trượt lên trượt xuống như vậy.....

5. Chương 5

Không ngờ cơn ác mộng của kiếp trước lại là sự ngọt ngào trong kiếp này. Ngay cả vết sẹo lớn bên phải khuôn mặt mà kiếp trước cô rất chán ghét, bây giờ lại thấy vết sẹo đó ở trên người anh càng làm anh nhìn rất đàn ông, rất mạnh mẽ. Điền Mật Nhi cắn bát cơm tiền cũng không được mà lui cũng không xong, Triệu Phương Nghị như một tòa núi lửa, chỉ cần đến gần là chân như nhũn ra.

Động tác nhỏ của Điền Mật Nhi đã bị Triệu Phương Nghị nhìn thấu từ lâu, anh là ai chứ? Là một lính trinh sát già, chỉ cần liếc mắt có thể đoán được rất nhiều. Sự kính trọng của Điền Mật Nhi, thái độ không tự nhiên và ánh mắt mang theo sự ngưỡng mộ đã bị anh nhìn vào trong lòng rồi, hơn nữa còn để cho tâm của một người đàn ông trong anh rất thỏa mãn.

Những thứ này anh chưa hề trải nghiệm qua ở lần trước. Vị hôn thê ngày trước là Lý Như lớn lên với anh từ nhỏ, hai bên cha mẹ lại là thế giao (1). Hai người đến với nhau là kỳ vọng của hai bên cha mẹ, cũng nước chảy thành sông theo ý tự nhiên. Thật ra thì trong lòng Triệu Phương Nghị cảm thấy hai người giống như là bạn bè hơn nhưng sống với nhau tương kính như tân (2) anh cũng cảm thấy không có gì không ổn.

(1) Thế giao: là bạn bè nhiều thế hệ

(2) tương kính như tân: vợ chồng kính nhau như khách

Nhưng người phụ nữ này lại cảm tính, không thỏa mãn với việc hàng năm Triệu Phương Nghị thường xuyên không ở bên cạnh mình, lấy lý do anh ra chiến trường không biết sống chết để giải trừ hôn ước. Lúc đó còn nói nếu như anh bình an trở về thì hôn ước được tiếp tục, Triệu gia mặc dù tức giận nhưng sợ anh ra chiến trường tâm tình không tốt sẽ nguy hiểm nên không làm gì. Đến khi Triệu Phương Nghị bình an trở về thì nhà gái lại ghét bỏ anh trên mặt có vết sẹo và bị đau chân. Thật ra thì chân của anh chỉ bị trúng đạn, không nguy hại gì nhưng mà không tốt như trước, đi bộ không được tự nhiên; trên mặt là bị một vật cháy chạm vào, lúc đó tình hình chiến đấu nguy kịch không xử lý tốt, sau khi kết thúc vết sẹo để lại khá rõ trên mặt.

Nhưng những điều này không thể lấy để làm cớ giải trừ hôn ước được, sau khi Triệu gia nghe ngóng mới biết người ta ưng người khác rồi, là một Hoa kiều lãng mạn nhiệt tình. Triệu gia nể mặt giao tình của hai nhà mà không vạch ra nhưng cũng không còn quan hệ như trước, sau đó Triệu gia muốn Triệu Phương Nghị gặp được một người con gái thật tốt. Nhưng Triệu Phương Nghị gặp ai cũng cảm thấy những cô bé này đều có cùng tính cách là cao ngạo, ích kỷ, luôn lấy mình làm trung tâm, không biết hi sinh và khiêm tốn nên khi nghe được tình tình và hoàn cảnh gia đình của Điền Mật Nhi thì mới đồng ý, cũng có chút ý là bình nứt không sợ bể.

Kỳ thật thì anh cũng không tin tưởng lắm chuyện đó, nghĩ rằng cũng chỉ như Lý Như thôi, anh tin rằng đào tống khe núi này cũng chỉ có khoai lang củ đậu, nếu như có vàng thì đã sớm bị người ta nhặt đi rồi. Nhưng đến thời điểm thấy được Điền Mật Nhi thì ánh mắt Triệu Phương Nghị tròn, lần đầu trong đời anh cảm nhận được cảm giác tim đập thành thịch... Cả đời anh cũng không quên được hình bóng xinh đẹp nở nụ cười duyên dáng đáng yêu dưới ánh mặt trời. (Shin: Nhất kiến chung tình ())

Lúc giới thiệu cô không ngẩng đầu lên cũng không nói chuyện làm tim anh khấn trương quên đập, tình huống như thế ngay cả khi đi làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất anh cũng chưa từng gặp. Đầu tiên anh luôn nghĩ rằng mình có ưu thế nhưng những ưu thế đó khi gặp Điền Mật Nhi đều mất hết. Anh không nắm chắc được, cô ấy xinh đẹp như vậy, tốt đẹp như vậy, trẻ tuổi khỏe mạnh như thế. Anh chỉ là một thương binh, lớn tuổi hơn cô ấy rất nhiều, nếu nhà không khó khăn thì cô nhất định sẽ tìm được người tốt hơn anh, cũng đáng giá tìm được người hơn anh.

Triệu Phương Nghị sốt ruột, trước nay anh chưa bao giờ để ý đến người con gái nào như vậy, anh không muốn trông nom những việc khác, cô phải là của anh, chỉ có thể là của anh. Triệu Phương Nghị đem dáng dấp khí thế của quân đội, phải kiên quyết, sạch sẽ, bắt gọn Điền Mật Nhi.

Triệu Phương Nghị đi theo Điền Mật Nhi ra ngoài, cô bé vừa thấy anh thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên như trái táo đỏ mùa thu, non mềm làm người ta muốn cắn một miếng. Anh nhìn thấy đôi mắt lúng liếng liếc trộm anh đầy tình yêu và kính trọng làm tâm anh rơi thẳng xuống đất. Trong lòng như được một dòng nước ấm rót đầy, lồng ngực như có thứ gì muốn vỡ ra.

Nhìn bộ dạng cô không biết phải làm sao vô cùng đáng yêu, Triệu Phương Nghị muốn gần cô hơn, không cần thận trọng vào bàn tay của cô!

Trời ạ!! Thật trơn bóng!! Quá non mềm rồi! Một dòng điện chạy từ ngón tay đến toàn thân, Triệu đội trưởng không quan tâm thiên quân vạn mã mà trước mặt người con gái này lại mềm nhũn cả người.

Nếu không phải là anh trai của cô gọi ra ngoài thì anh xấu mặt rồi! Cô cũng xấu hổ, hốc mắt cũng đỏ lên. Thôi về sau cô cũng là người của anh, còn nhiều thời gian để anh yêu thương cô!

“Đứng ngăn người cái gì, mau đưa bát cơm cho Phương Nghị!”. Di Vương giọng điệu hài hước đùa giỡn, lấy tay chọc Điền Mật Nhi.

Điền Mật Nhi rụt người, dĩ cô là người làm ruộng, tay dùng lực cũng khá lớn, xương bị bà chọc cũng thấy hơi đau. Cô lại thấy cả bàn đều đang nhìn cô và Triệu Phương Nghị, vẻ mặt cũng giống như dĩ cô vậy. Mặt Triệu Phương Nghị đỏ thắm, Điền Mật Nhi biết tư lượng của anh, ít ai có thể uống lại anh, nhất định là anh chưa say, nhưng anh cứ dùng ánh mắt thâm thúy đó nhìn chăm chăm vào cô. Đã dọn xong bát cơm cho anh mà cô vẫn còn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh dính chặt vào lưng mình.

Trong lòng Điền Mật Nhi tự nói không được luống cuống nhưng vẫn chạy trốn chết.

Ăn cùng nhau một bữa cơm, hai nhà cũng không còn câu nệ như trước, bởi vì Triệu Điền hai nhà khá xa nên tranh thủ bàn bạc một chút chuyện của hai đứa nhỏ. Triệu gia muốn nhân dịp mấy ngày nghỉ thì đưa Điền Mật Nhi về luôn: “Điền Mật muốn tiếp tục đi học, nhà chúng tôi rất ủng hộ, trước tiên sẽ đi xem trường học một chút rồi đi sắm những vật dùng cho hai đứa, dùng đồ mình thích vẫn thích hơn”.

Lễ ra mắt nhà chồng nhận người thân này trong thôn cũng có nhưng Triệu gia lại ở xa, mình cũng không thân. Mặc dù Triệu gia đáp ứng hôn sự nhưng không có lễ nạp thái (3), chuyện này chưa thể coi là vấn đề đã đóng thuyền được. Nếu như sau này họ đổi ý thì trong sạch của con gái nhà mình thế nào, sau này còn không phải là bị người ta cười chê hay sao.

(3) Lễ nạp thái: Lễ đầu tiên trong 6 lễ hỏi: Nạp Thái, Vãn Danh, Nạp Cát, Nạp Chung, Thỉnh Kỳ và Thân Nghinh

Điền gia không ai nói rõ, bà Vương là người trung gian, cũng coi như là người làm mối cho hai đứa nhỏ, Điền Mật Nhi lại là đứa cháu bên ngoại của bà nên bà cũng ra mặt. Bà nói rõ một hai cho Triệu gia hiểu, Phương Di mới hiểu ra, trong thành phố chưa được nghe qua phong tục này nhưng mà điều Điền gia băn khoăn cũng là bình thường, nhà nào có con gái xinh đẹp như vậy chả không nỡ.

“Là do tôi suy nghĩ chưa chu đáo rồi, chỉ nghĩ đến đại sự, muốn gia đình tôi nhất là lão Triệu quen biết Điền Mật. Đứa nhỏ Điền Mật này tốt tính, xinh đẹp, chịu khó lại thông minh, nếu cha Phương Nghị nhìn thấy chắc chắn sẽ rất thích. Nếu như bên này đã có phong tục như vậy thì tôi thay mặt cha nó làm chủ, tránh cho đêm dài lắm mộng, con dâu tốt của tôi lại bay đi chỗ khác thì hỏng!”.

Trong lòng Phương Di rất rõ, Triệu Phương Nghị thích Điền Mật, kể từ khi xảy ra chuyện của Lý gia, bà chỉ sợ cả đời này con trai phải độc thân đến già rồi. Ban đầu là do bà buộc nên Triệu Phương Nghị mới đồng ý, không ngờ người Lý gia lại làm thế làm cho nó có cái cơ dành nhiều thời gian cho bộ đội.

Bà còn chưa thấy con trai để ý đến cô gái nào như thế đâu, con mắt nhìn chăm chăm vào người ta, khác hẳn với những cô gái khác, không nói một câu, bộ dạng như chỉ muốn quay đầu bước đi. Mặc dù bà không thích Điền Mật lắm nhưng chủ yếu nhất là con trai bà thích. Tiếp xúc không lâu nhưng có thể thấy Điền Mật là đứa nhỏ hiếu thuận, hơn nữa khi nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Phương Mỹ cũng không buồn bã. Rất ít người không tự ti như thế, không vì đứng trước người gia cảnh xuất sắc mà cố ra vẻ thanh cao. Chỉ hai điểm này cũng làm cho người ta không thể coi thường gia đình nhà con bé rồi.

Phương Di lấy ra thứ gì đó từ trong túi sách, kéo tay Điền Mật nhét vào nói: “Hai đứa nhỏ là do chị Vương làm mối, hôm nay chị cũng chứng kiến, đứa nhỏ Điền Mật này là của Triệu gia chúng tôi đó nhé”.

Điền Mật giãy giụa, vừa nhìn lại thì giật mình! Là vòng ngọc! Vật này kiếp trước cô không hề biết, đúng như người ta nói, thái độ quyết định rất nhiều. Có trả giá sẽ có báo đáp, chưa gì đã có vòng ngọc rồi.

“Đây là đồ truyền cho con dâu nhà Triệu gia, mẹ chồng đưa cho tôi, bây giờ tôi đưa cho Điền Mật. Về sau Điền Mật là người của Triệu gia, không thể chạy được rồi!”.

Điền Mật ngượng ngùng - ینگ-. Nhớ tới, dường như kiếp trước người ta không thừa nhận, kiếp trước không có vòng tay!

Bà Vương vỗ đùi không ngờ hôn sự này lại thuận lợi như thế. Chuyện của nhà em gái có thể giải quyết không nói, về sau bà cũng có quan hệ với Triệu gia. Sông có khúc người có lúc, không chừng sau này bà cần người ta giúp nữa.

“Tốt! Kéo một đoạn nhân duyên còn hơn xây mười tòa miếu, về sau Điền Mật lấy chồng tôi là người chải đầu đó!”.

Còn một chút vấn đề chi tiết không đến cô nương nghe, nếu như con gái không biết kiêng dè thì sẽ bị nói thành không biết kiêng!

“Con đi bổ dưa!”. Điền Mật Nhi mượn cơ hội bỏ chạy.

Vương Tứ Nhi nói: “Cũng là con cẩn thận, nãy giờ nói chuyện quên trà nước”. Rồi quay sang nói: “Mọi người ném thử dưa này, sáng sớm nay cha nó mới đi hái, rất ngọt”.

Phương Di cũng nói: “Tất nhiên phải ném thử rồi, ở trong thành phố đã lâu không ăn được những món này rồi, mua dưa ở đó cũng không được ngon lắm”.

Sau đó lại nói với Điền Mật Nhi: “Phương Nghị cũng hơi say rồi, cháu tìm chỗ cho nó nghỉ ngơi tỉnh rượu”.

Trông Triệu Phương Nghị như say rượu nhưng Điền Mật Nhi biết anh đang giả bộ, người này am hiểu nhất là nguy trang ẩn núp lên giữ thực lực. Mọi người trong nhà đều bị anh lừa cho rằng anh là người thật thà. Nếu như không phải cô ngủ trên một chiếc giường với anh, đã có thời gian xâm nhập tìm hiểu thì cũng không biết diện mạo thật sự của anh đâu.

“Ôi, đã nói là phải biết chừng mực rồi, lại còn chuốc Phương Nghị say nữa! Điền Mật, con đưa Phương Nghị vào phòng của con, đừng đưa vào phòng anh con giống như cái chuồng heo vậy, Phương Nghị sẽ không quen!”. Bà Vương Tứ Nhi hơi nhiệt tình quá mức.

Không ngờ có thể vào phòng của Điền Mật Nhi, Triệu Phương Nghị sung sướng nhưng cố tỏ vẻ khiêm tốn: “Cháu ở đâu cũng được, lúc đánh giấc cũng có khi phải ngủ trong bùn!”.

Dì Vương cũng nheo mắt trêu ghẹo nói: “Hai đứa như một, có gì phải ngại chứ, ha ha!”.

6. Chương 6

Triệu Phương Nghị nằm trong phòng đầy mùi hương thiếu nữ của Điền Mật Nhi thì thấy thật thoải mái! Phòng của một cô gái hóa ra là như thế này, mặc dù chỉ có một cái giường cũ, một cái bàn sách và một cái ghế nhưng lại rất thoải mái ấm áp. Cùng là giường đất nhưng trong phòng không hề có mùi khói lửa mà đều mà hương thơm thiếu nữ. Triệu Phương Nghị hít sâu một hơi, cơ bắp cũng thả lỏng. Từ khi tham gia quân ngũ thì thời gian được thả lỏng tinh thần càng ngày càng ít. (.=.)

Điền Mật Nhi vớt dưa hấu từ trong chum nước, cắt thành miếng đặt vào đĩa, sau đó pha mấy ly trà đưa lên ọi người. Sau đó mới bưng vài miếng dưa hấu và trà vào cho Triệu Phương Nghị, vừa vào nhà thì thấy anh đã ngủ, còn có cả tiếng ngáy. Tâm đang thấp thỏm cũng bình tĩnh lại, thấy tư thế ngủ của anh không được thoải mái thì cởi giày vớ, và đắp lên người anh tấm chăn của mình.

Bởi vì sợ đụng vào anh sẽ tỉnh nên cô làm rất cẩn thận, nhưng anh cách cô gần như vậy, khí của nam nhân và mùi rượu vẫn chui vào trong mũi cô. Khí tức đàn ông vừa xa lạ vừa quen thuộc khiến Điền Mật Nhi rất ngưỡng ngừng, chỉ cởi giày và đắp chăn cũng đỡ mồ hôi.

Điền Mật Nhi nhìn Triệu Phương Nghị ngủ như heo chết thì lớn mật lườm xéo anh, cái xú nam nhân này!

Nhưng mà nhìn kỹ một chút, thì anh nhìn rất man (manly đó , bờ vai rộng lớn cho người ta cảm giác an toàn. Nếu không phải kiếp trước mình ham hư vinh thì có lẽ người đàn ông này sẽ bảo vệ mình cả đời.

May ông trời có mắt cho cô một cơ hội bù đắp tất cả, kiếp này phải cố gắng để cho anh và cô cùng thật hạnh phúc.

Điền Mật Nhi cười ngọt ngào lộ ra hai má lúm đồng tiền, cầm lấy quyển sách trên bàn xuống phòng bếp ngồi đọc.

Điền Mật Nhi vừa đi ra ngoài thì Triệu Phương Nghị cũng mở cặp mắt trong trẻo, cười thật tươi, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Anh không ngờ vừa rồi anh đã ngủ thiếp đi, nhưng khi Điền Mật Nhi vào phòng thì anh đã cảnh giác tỉnh lại, nhìn cô gái nhỏ cẩn thận và nụ cười ngọt ngào của cô làm tim anh bị nứu chặt lại, anh không thể buông tay được nữa rồi!

Lại nằm một lúc, Triệu Phương Nghị tạo ra tiếng vang, Điền Mật Nhi ngồi không xa nghe thấy tiếng thì bước vào.

“Anh đã tỉnh! Anh uống ngụm trà cho tỉnh táo!”. Điền Mật Nhi đưa ly trà qua.

Triệu Phương Nghị đưa tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn, Điền Mật Nhi kinh sợ, muốn rút tay về. Anh muốn giở trò lưu manh à???? Nhưng mà Triệu Phương Nghị là ai, là một quân nhân chính hiệu không phải Điền Mật Nhi muốn rút là có thể rút tay được đâu.

Điền Mật Nhi then quá thành giận, muốn cắn anh nhưng không ngờ Triệu Phương Nghị lại nghiêm túc nhìn cô nói: “Sau này anh sẽ đối với em thật tốt!”.

Không ngờ anh lại thổ lộ, Điền Mật Nhi sững sốt sau đó then thùng đỏ má, nhét ly trà vào tay anh rồi chạy ra ngoài. Khi đến cửa, dừng một chút rồi nói: “Em tin anh mà!”.

Triệu Phương Nghị ướn nửa ống quần, cái chén trong tay chỉ thấy đáy nhưng nụ cười trên mặt lại rực rỡ. Cô ấy nói cô ấy tin anh! Cảm giác được cô ấy tin tưởng thật tốt!

Điền gia muốn lưu người Triệu gia lại nhưng Phương Di lại có công việc, Triệu Phương Nghị cũng chỉ nghỉ phép ba ngày, còn phải bắt tàu về đơn vị. Điền gia cũng không cố giữ khách nữa, chuẩn bị sản vật của rừng núi cho nhà họ mang về.

“Không phải thứ gì đáng giá, bà thông gia đừng chê”. Vương Tứ Nhi không để cho bà Phương Di có cơ hội từ chối, nhét thẳng vào trong xe. Vương Tứ Nhi nhìn chiếc xe con bốn bánh mới lạ, bà cảm thấy có thể kết thông gia với người như vậy thật là có mặt mũi.

Sau khi người Triệu gia đi thì người trong thôn bàn tán sôi nổi, ai cũng hâm mộ Điền gia có thể kết thân với người có thân phận như vậy, bà Vương Tứ Nhi ngẩng đầu càng cao. Con trai đỗ đại học hàng đầu, con gái lại gả vào nhà cao cửa rộng, bà đi cũng như bay.

Điền Đại Hà nhìn bộ dáng của bà không thích, ngồi đầu giường hút thuốc, mắng: “Có gì hay mà khoe khoang, bà muốn nghe người ta nói mình bán con gái đổi tiền để rồi mất mặt à?”.

Vương Tứ Nhi muốn phản bác nhưng không thể nói được gì nên đành mặc cho ông ấy mắng. Về sau bà cũng không ra ngoài khoe khoang, thỉnh thoảng có người hỏi chuyện thì bà cũng chỉ qua loa vài câu, sau này mọi người cũng dần quên việc này.

Trước lúc đi Triệu gia đã bàn bạc cẩn thận với Điền gia, chờ sau khi cha của Triệu Phương Nghị trở về thì bọn họ sẽ gửi thư cho Điền gia. Điền gia đưa đứa nhỏ lên cho hai đứa đính hôn trong thành phố, sau đó Điền Mật Nhi sẽ ở lại Triệu gia chuẩn bị, đợi đến ngày kết hôn thì hai vợ chồng Điền Đại Hà sẽ đến tham dự hôn lễ.

Qua lễ đính hôn, hôn sự coi như là ván đã đóng thuyền, Điền Mật Nhi chính là một nửa người Triệu gia rồi, cô có thể ở Triệu gia được rồi. Vương Tứ Nhi dặn dò cô: “Đến nhà người ta không thể giống như lúc là con gái ở nhà được, không ai nuông chiều con. Sống thì chăm chỉ chịu khó, miệng cũng phải ngọt một chút. Ba đứa con của cha mẹ chồng con không ở cạnh, con chăm chỉ khéo léo thì nhất định bọn họ sẽ thích con”.

Điền Mật Nhi gật đầu, kiếp trước mẹ cũng nói những lời này nhưng sau đó cô đã quên tất cả không còn nhớ gì. Bây giờ nghe lại, mặc dù thô nhưng đều rất có đạo lý.

Nhà của Triệu gia có ba phòng ngủ một phòng khách, một phòng bếp, Triệu Phương Nghị thì ở đơn vị, Phương Di đã chuyển học bạ của Điền Mật Nhi lên thành phố rồi bà lại nghĩ sau này dù đã kết hôn nhưng Triệu Phương Nghị cũng không thường xuyên ở nhà, bà không yên lòng cho Điền Mật Nhi ở ngoài liền bàn bạc xem cô ở nhà cùng cha mẹ được không. Thật ra thì bà cũng sợ Điền Mật Nhi là con dâu mới cưới, chồng lại thường xuyên không ở nhà, thành phố phồn hoa sẽ dễ phạm sai lầm.

Điền Mật Nhi cũng không có ý kiến gì, bà ấy lo lắng cũng không phải không có cơ sở, kiếp trước cô cũng chuyển ra ngoài sống (chủ yếu là vì bà Phương Di không thích cô), mặc dù biết mình sẽ không tái phạm sai lầm trước kia nhưng thay đổi một chút cũng không sao cả. Cô muốn tập trung vào việc học, Triệu gia cũng có người giúp việc cũng đỡ cô phải bận tâm nhiều.

Thấy cô đồng ý rất sẵn khoái thì Triệu Quốc Đông và Phương Di rất hài lòng, bây giờ có rất ít người trẻ tuổi đồng ý ở cùng cha mẹ sau khi kết hôn vì không có tự do, thật ra đều vì không hiểu thuận mà thôi. Bây giờ ông bà tuổi cũng lớn rồi, mỗi lần về nhà đều trông trải cũng cảm thấy buồn, hâm mộ người ta có con cháu ở quanh.

Điền Mật Nhi là người của hai thế giới, nghĩ đến kiếp trước mình sống cô đơn, nghe người già cầu nhàu cũng cảm thấy thân, thỉnh thoảng bắt bẻ hay giáo huấn đôi câu cũng cười nghe. Cô như vậy làm bà Phương Di cảm thấy rất thích, thân thiết với cô hơn cả con gái ruột, ngay cả Phương Hà tính khí tốt cũng không thích nghe bà nói chuyện, sợ phiền. Nhưng mà Điền Mật Nhi hí hửng cười nói với bà, làm cho tâm tình bà luôn thoải mái.

“Nhìn xem, con dâu tôi chọn không tệ phải không?”. Phương Di tranh công với chồng.

Triệu Quốc Đông gật đầu: “Mấy ngày nay xem ra rất hiểu thuận, còn bản chất như thế nào thì phải quan sát thêm đã”.

Phương Di liếc mắt nhìn ông, được tiện nghi còn ra vẻ: “Hừ, ông nhìn lại Lý Như ông chọn xem, tính lẳng lơ!”.

Triệu Quốc Đông cảm thấy không thể xem báo nữa được rồi, phụ nữ lời chuyện thật lợi hại: “Bà xuống bếp giúp tiểu Điền một tay, đừng có ngồi đây nói nhiều”.

“Con dâu của tôi làm việc nhanh nhẹn lắm, không thấy cả dì giúp việc cũng bị đuổi ra ngoài rồi sao, nói là làm bàn cơm cá từ những con cá ông mang về! Hừ, nếu như con trai mà cưới Lý Như về khéo khi tôi còn phải đi làm cá cho nó ăn, sao có thể hưởng phúc như bây giờ!”. Phương Di kiên định không để cho người ta rẽ sang đề tài khác.

Triệu Quốc Đông im lặng, nói nhiều sai nhiều, nhưng mà thấy mùi thơm từ bếp bay ra cũng thấy mong đợi. Ông và mấy ông bạn già không có việc gì làm, ngoại trừ thời gian làm việc thì thích nhất là ngồi câu cá. Hồi đầu mang cá về cả nhà còn rất vui vẻ nhưng mấy ngày liền một đồng cá thì đừng nói là Phương Di mà ông ăn cũng thấy ngán. Di giúp việc cái gì cũng tốt, cần cù chất phác, không nói nhiều nhưng mà nấu ăn hơi bình thường, chỉ có vài món ăn đi ăn lại, kho, hấp, rán... Nhưng bà ấy cũng chỉ là một phụ nữ lao động bình thường, không thể có những yêu cầu quá cao được.

Từ sau khi Điền Mật Nhi về ở cùng gia đình, dù không xuống bếp thường xuyên nhưng chỉ cần nó rảnh thì sẽ làm một chút món ăn này nọ cho bọn họ nếm. Món ăn Điền Mật Nhi làm rất phong phú, nam bắc đều có, khẩu vị của Triệu Quốc Đông và Phương Di khá lên rất nhiều, có khi còn không đi xã giao để về nhà ăn cơm.

“Bà đã xem kỹ trường cho tiểu Điền chưa? Trường cấp III nào? Đổi hoàn cảnh học tập có thể theo kịp không? Không thì học lại một năm cho tốt đã!”. Triệu Quốc Đông quyết định nói sang chuyện khác nếu không thì bà ấy sẽ nói không ngừng nghỉ.

Cuối cùng bà Phương Di cũng trúng kế nói: “Tôi cũng đã cân nhắc bàn với Điền Mật rồi, nhưng nó vẫn kiên trì. Dù sao thì nó vẫn còn trẻ, học lại cũng vậy”.

Lái nói: “Công việc của Phương Nghị thế nào, nếu như thời gian dài không được thì làm hôn sự luôn cho hai đứa nó”. Bà càng xem càng thích Điền Mật, trước đây còn có chút gượng ép nhưng sau khi đến đây xử sự rất tốt thì bà mới hiểu, con dâu là trước mặt con trai nên xấu hổ.

“Chuyện của Phương Nghị còn cần mấy ngày, nếu không phải là chiến hữu cũ nể tình thì sao có thể đưa nó về từ tiền tuyến được. Bây giờ chuyện binh rất khẩn trương, nó lại lập công trên chiến trường nên phải chờ cơ hội thôi. Không thì đợi Tiểu Điền thi đại học xong đi, đừng tạo áp lực lớn cho con bé, dù sao thì con bé cũng còn nhỏ”. Triệu Quốc Đông nói.

Phương Di trừng mắt nói: “Ông thì biết cái gì, Điền Mật còn nhỏ nhưng con chúng ta năm nay cũng đã 26 rồi (hai người kém nhau 9 tuổi). Điền Mật có tốt nhưng không cưới vào nhà chúng ta sớm thì cũng hai lòng, rồi lại tạo ra một người giống Lý Như”.

Tại sao lại nói đến Lý Như nữa rồi...

“Người con gái chung thủy nhất định sẽ không nghĩ lung tung. Con bé mới ra tỉnh thành, không chốt tâm sớm thì làm sao! Đàn ông các người đúng là làm hỏng việc nhiều hơn là thành công, không nên mềm lòng ở thời điểm dễ mềm lòng. Nhưng mà không được nói trước mặt Điền Mật tránh để nó suy nghĩ lung tung!”.

Triệu Quốc Đông nào dám nói không, tự dưng thì mắng ông, sờ sờ cái mũi, thôi đọc báo tiếp thôi. Phương Di còn muốn nói tiếp nhưng Điền Mật Nhi mời hai người vào ăn cơm nên Triệu Quốc Đông mới tránh được một kiếp.

Nhưng mà Triệu Quốc Đông cũng không quên dặn Phương Di: “Về sau chuyện Lý Như bà cũng đừng nói, đỡ cho Tiểu Điền không thoải mái”.

7. Chương 7

Lúc Điền Mật Nhi mới tới, bị người ta nhận lầm là người giúp việc mới. Phương Di nghĩ rồi đưa cô đi mua ít quần áo. Điền Mật Nhi không nghĩ đến việc này nhưng bây giờ đang ở Triệu gia còn thể diện của Triệu gia nữa, từ chối thì có vẻ như cố ý thanh cao.

Hôm nay là ngày chủ nhật, Phương Di đưa Điền Mật Nhi đi cửa hàng bách hóa, xem cô thích cái gì, tiện mua luôn đồ tân hôn.

Ánh mắt Phương Di không tệ, mua cái gì cũng đều rất thực dụng, rất hợp với ánh mắt của Điền Mật Nhi. Một của thanh niên lúc bấy giờ là quần loe, tóc xoắn. Nhưng trong mắt Điền Mật Nhi chỉ có một chữ — xấu, đừng nghĩ theo khuynh hướng hiện tại thì mới sang, dù sao thì cô cũng không cần.

Phương Di làm sao mà biết được tâm tư của cô, bà là một cán bộ cách mạng kỳ cựu nên không ưa dáng vẻ như quý gia của thanh niên. Bà còn cảm thấy Điền Mật là đứa nhỏ hào phóng chất phác, ở chung với người

khác cũng rất kiên nhẫn, không giống với mấy đứa nhà bà, không thích đi dạo nhưng cũng không thích đồ bà mua.

Phương Di chọn cho Điền Mật Nhi một cái áo trắng nửa tay áo và một cái quần dài có đường viền hoa, mặc vào rất đẹp. Phương Di hỏi ý kiến của cô, Điền Mật Nhi thấy rất hợp thì gật gù. Phương Di thấy Điền Mật Nhi là thích thật mà không phải gật qua loa đại khái nên mua thêm vài bộ. Bà lại chọn một cái áo len trắng dệt kim hở cổ, một cái quần đen tơ tằm, một cái váy cao và một cái áo sơ mi tay ngắn. Dáng của mấy bộ này đều đơn giản thoải mái, Điền Mật Nhi cũng không nhìn trúng cái gì, cũng may mắt nhìn của bà Phương Di cũng không khác lắm nên cứ để cho bà mua sắm.

Mua xong quần áo thì mua đến đồ dùng trên giường, kết hôn phải lấy màu đỏ làm chủ, bây giờ cũng chưa có nhiều đồ đặc biệt nên cũng không khó chọn. Điền Mật Nhi rất được lòng Phương Di nên bà còn hào phóng mua một đôi thảm hồ (cáo), thời bấy giờ không phải là một vật nhỏ. Điền Mật Nhi không coi trọng những đồ ngoại thân này nên từ chối không cần, trong tâm thì nghĩ không cần quá mức phung phí. Phương Di càng vui, cảm thấy con dâu mình thật tốt, đầu tiên cảm thấy không mua cũng được nhưng bây giờ thì thấy không thể không mua. Tính của Phương Di là người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người khác tốt với bà một, bà tốt lại gấp mười. Nhưng trong mắt bà cũng không tha cho hạt cát nào, ví như Lý Như, bà chỉ hận không thể nhai sống cô ta.

Từ nhỏ đến lớn, bà đối xử với nó không kém gì con nhà mình, hồi đó nó còn đi theo sau con trai bà, đến lúc người ta vừa nói vài câu mật ngọt đã đi theo người ta rồi. Bởi vì quan hệ hai nhà nên nhà bà cũng không nói gì nhưng bây giờ Lý gia cũng đã rất loạn rồi. Vì Lý gia quan hệ thân mật với Hoa kiều ngoại quốc nên lần bình xét cấp bậc này Lý Thành Thụy cũng bị đánh xuống. Bây giờ chiến sự đang căng thẳng, quan hệ với nước M đang rất tế nhị, trên hội nghị quân sự đã rất nhiều người khuyên Lý Thành Thụy ra. Nghe nói Lý gia cãi nhau rất lớn, Lý Thành Thụy không muốn nhận Lý Như là con gái ông, Lý Như không phục, còn muốn cùng người đàn ông kia đến nước M sống.

Phương Di hả hê nghĩ, Lý gia càng loạn càng tốt, lúc đó bà mới hả giận! Đúng lúc Điền Mật Nhi thay bộ đồ ra ngoài, hai mắt Phương Di tỏa sáng, thật xinh đẹp. Điền Mật Nhi mặc bộ đồ mới mua, mái tóc rũ sau lưng làm cô càng thêm dịu dàng, nhìn qua ai cũng nói là khuê tú nhà đại gia được nuôi dạy hạng nhất.

Phương Di cố ý đưa Điền Mật Nhi đi ngang qua nhà họ Lý, lúc đó nhà của cán bộ hầu hết đều tập trung lại cả một khu. Đúng là khéo, lại gặp được mẹ của Lý Như, gần đây chuyện gia đình không được suôn sẻ nên nhìn bà hơi tiêu tụy, không có tinh thần. Phương Di đứng lại, quan tâm hỏi han, thấy bà nhìn về Điền Mật Nhi thì cười giới thiệu: “Đây là con dâu tôi, ha ha, đứa nhỏ này rất hiếu thuận, đi đâu cũng đi cùng tôi. Cha nó muốn ăn gà xào cay do nó làm nên hai mẹ con chúng tôi đang đi chọn gà đấy”.

Sao Ngụy Kim Linh lại không hiểu ý bà nói, cười một tiếng: “Đây là việc của di giúp việc, cần gì phải vất vả thế”. Ý là Phương Di giống như bà giúp việc.

Phương Di cười càng vui vẻ nói: “Vây mới nói đứa nhỏ này rất hiếu thuận, đối với chuyện của hai ông bà lão chúng tôi đều rất tận tâm, người khác động thủ cũng không tin! Bây giờ coi như là tôi được hưởng phúc của con cháu rồi!”. Ý nói trước kia không được hưởng phúc.

Sắc mặt của Ngụy Kim Linh khó coi, lúc xanh lúc trắng, ngày đó hai nhà như một vầy mà bây giờ quay sang giễu nhau. Phương Di cảm thấy thế là đủ rồi, cao ngạo kéo Điền Mật Nhi đi. Điền Mật Nhi hiểu rõ là có chuyện gì xảy ra nhưng cũng không hỏi nhiều. Phương Di thấy cô hiểu chuyện, cái không nên hỏi thì không hỏi, càng thấy cô rất tốt.

Hàng ngày ở Triệu gia không như cá gặp nước thì cũng là an ổn sống, nhưng trong lòng Điền Mật Nhi lại lo chuyện đi học. Ngày hôm qua cô nhận được tin của anh trai Điền Dĩ, nói là anh đã đến Bắc Kinh rồi, anh ấy học đại học danh tiếng nhất. Công việc ngoài giờ rất dễ tìm, hiện tại anh đang làm gia sư, thu nhập cũng đủ sống, tiết kiệm được một chút và thêm cả học bổng, học phí sang năm vẫn có thể lo liệu.

Cuối cùng thì không giống kiếp trước nữa, cô tin rằng anh trai mình sẽ càng ngày càng tốt hơn, cũng mong muốn có thể đi học. Sau đó cô hỏi bà Phương Di.

“Định cho con vào trường Nhất Trung nhưng trường đó không thừa nhận thành tích của con, mấy ngày nay mẹ với cha con đang tìm chút mối quan hệ”.

Hóa ra là như vậy, nhưng mà chỉ cần đi học là được rồi, cô không quan tâm những thứ ngoài lề đó.

“Chỉ cần học tập nghiêm túc thì học ở đâu cũng được mà mẹ, với lại lớp mười hai chủ yếu là học sinh tự mình nghiên cứu học tập, trường học có tốt hay không cũng không quan trọng. Với lại con cũng tự tin, con không học Nhất Trung cũng nhất định sẽ có thành tích tốt”. Lời này cô không hề nói khoác lác, trước kia không được tham gia kì thi tốt nghiệp vẫn là tiếc nuối trong lòng cô, bài thi cô cũng đã xem qua nên có thể chắc chắn về kiến thức hơn.

“Tốt!”. Triệu Quốc Đông rất thích những người có lòng tự tin. “Là vàng thì ở đâu cũng sáng, những thứ hư danh kia đều là vật ngoài thân, chỉ có mẹ con sĩ diện hảo”.

Phương Di có chút hư vinh nhưng điểm xuất phát vẫn là tốt, Điền Mật Nhi cảm kích: “Mẹ~! Con đảm bảo, mặc dù không học ở Nhất Trung nhưng nhất định khiến cha mẹ nở mày nở mặt!”.

Phương Di thấy cô kiên trì thì cũng không miễn cưỡng, với lại muốn vào Nhất Trung cũng phải đánh mặt mo đi xin người ta, thế là bà gật đầu đồng ý. Hôm sau sắp xếp cho Điền Mật Nhi học ở trường Tam Trung của thành phố, điều kiện ở trường cũng không tồi mà còn gần nhà.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đi học nên Phương Di cho Điền Mật Nhi ít tiền để cô tự mua ít đồ dùng văn phòng phẩm.

Cô đến tiệm sách, mua ít sách tham khảo tiếng Anh, đừng thấy cô chưa tốt nghiệp nhưng mà cô nói tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn đều không tệ. Không có cách nào, về sau sự cạnh tranh trong xã hội đều lớn, tiểu Tam cũng không dễ làm, không chú ý là có thể bị nghỉ việc, có người thể chân, không nhiều tài nghệ thì sao có thể giữ được kim chủ.

Học không thể giới hạn ở việc nói mà còn có đọc và viết nữa. Bây giờ tiếng Anh chưa thịnh hành nên không có nhiều sách tham khảo lắm, nhìn một vòng, không phải quá ít thì là tài liệu không dùng được. Cuối cùng cô mua hai quyển văn học Anh.

Điền Mật Nhi đứng ở khu sách văn học nước ngoài chọn lâu, cuối cùng chọn được quyển “Ba chàng lính ngự lâm” với quyển “Ngạo mạn và Thành kiến”, đọc hai quyển này có lẽ sẽ tốt.

Sau đó Điền Mật Nhi ở nhà, không có việc gì làm thì lôi sách ra đọc giết thời gian. Nhà sách cách nà cũng không xa, địa điểm khu ở của cán bộ rất tốt, sau này cũng thành khu buôn bán sầm uất.

Một hôm Điền Mật Nhi vừa ở tiệm sách về thì dì giúp việc đưa cho cô một bức thư, nói là người đưa thư mới đưa đến. Điền Mật Nhi vừa nhìn là thư Triệu Phương Nghị gửi về, mặt đỏ lên, một tay ném phong thư lên bàn. Giương mắt nhìn xung quanh không có ai, không biết dì giúp việc đi đâu rồi. Đột nhiên cô cảm thấy mình hơi kiêu cách nhưng mà rất xấu hổ!!

Điền Mật Nhi nhìn chằm chằm vào bức thư trên bàn, chỉ hận không có thiên lý nhãn để nhìn rõ bức thư này. Đây là thư của Triệu Phương Nghị gửi về, không nhất thiết là gửi cho cô, tại sao dì lại đưa cho cô chứ làm cô ngứa ngáy chân tay quá. Đã lâu rồi cô không có tin tức của anh!

Một người cứ ngồi trờng một bức thư. May là Phương Di về sớm nếu không Điền Mật hóa đá luôn.

Phương Di nghe nói con trai gửi thư thì bất ngờ, nghĩ nghĩ một lúc đưa bức thư cho Điền Mật nhi nói: “Từ trước đến nay Phương Nghị không gửi thư cho nhà, có chuyện gấp thì nó sẽ gọi điện về, có thể là nó có gì muốn nói với con!”.

Điền Mật nhi cười tươi, không ngại bà Phương Di ở đây mà cầm bức thư lên. Cô thận trọng mở lá thư, nhìn nét chữ cương nghị trên giấy.

Điền Mật:

Em có khỏe không?

Rất xin lỗi vì hôm đính hôn anh không thể trở về, hi vọng em có thể tha thứ cho anh! Ở nhà em đã quen chưa, cha mẹ đành nhờ em chăm sóc. Em sắp phải đi học, hi vọng em sẽ cố gắng học tập có được thành

tích tốt. Mặt khác, anh sẽ phải ra chiến trường, em hãy ủng hộ anh. Nhân dân và quân đội nuôi dưỡng anh, bây giờ nhân dân cần anh, chiến hữu cần anh, anh không thể an tâm ở phía sau được. Hãy hiểu cho anh, và giúp đỡ cha mẹ, cha mẹ luôn khen ngợi em nên giao nhà cho em anh rất yên tâm.

Chỉ một vài câu ngắn ngủi như vậy làm Điền Mật Nhi mất mát nhưng cô lại càng lo lắng. Kiếp trước cô không quan tâm xem anh có trở về hay không, chỉ mong anh mau chết để được giải phóng.

Nhưng bây giờ cô không muốn anh đi, chiến trường nguy hiểm như thế, đạn không có mất. Điền Mật Nhi đỏ mặt đưa bức thư cho Phương Di và Triệu Quốc Đông xem. Phương Di vừa xem thì trợn mắt: “Ồ đồ! Vất vả lắm mới đưa nó về thì nó lại muốn đi. Nó không hiểu nỗi khổ tâm của chúng ta mà, không quan tâm xem chúng ta ra sao rồi! Lão Triệu, chuyện Phương Nghị không thể kéo dài nữa, nghĩ biện pháp điều nó về địa phương thôi!”.

Triệu Quốc Đông nói: “Vậy thì cũng chỉ có biên chế ngày trước nói với bà, mặc dù Phương Nghị về có thể thăng một cấp nhưng mà cái đó thăng chức đồng nghĩa với xuống chức!”.

“Mạng cũng mất thì chức vị có công dụng gì? Nơi đó cũng không tồi, nghe nói là đặc biệt biên chế. Nó rời nhà cũng bốn năm rồi, bây giờ quan trọng nhất là ngăn không cho nó ra chiến trường!”. Phương Di hơi rối loạn, vất vả lắm mới nuôi đứa con trai lớn bằng đó, giờ nó muốn đi dâng mạng thì ai mà bình tĩnh được.

Điền Mật Nhi im lặng không lên tiếng, trong lòng nói xin lỗi với Triệu Phương Nghị! Cô hiểu nhiệt huyết của anh, lý tưởng của anh nhưng anh là lý tưởng của cô, là hạnh phúc của cô!

8. Chương 8

Bây giờ lòng của Triệu Phương Nghị rất bình tĩnh, anh đã làm rất tốt, tính toán tốt xấu cả rồi. Tiếc nuối lớn nhất là đời này anh không có duyên phận làm vợ chồng với Điền Mật Nhi rồi. Nhưng như vậy cũng rất tốt, anh sẽ không trễ nải cô, cô cũng có thể có một cuộc sống mới. Anh đã thấy người thân của bộ đội như anh bị thương nhiều rồi, Điền Mật Nhi tốt đẹp như vậy, anh không muốn cô cũng chịu đựng sự khổ sở như vậy.

Triệu Phương Nghị đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ chờ một tờ lệnh điều chuyển. Lệnh điều chuyển đã đến, nhưng không phải là từ tiền tuyến đưa đến. Mà là để cho anh đi làm đại đội trưởng của bộ đội đặc biệt gì đó! Đùa à, chiến hữu của anh và bạn bè anh đều đang ở tiền tuyến đợi anh chung vai chiến đấu giết địch, anh thêm vào mà làm cái đội trưởng rách đó.

Triệu Phương Nghị cầm tờ lệnh điều chuyển ném lên trên bàn của cấp trên: “Chú Chu, có phải đây là ý của cha mẹ cháu không?”.

Tham mưu trưởng Chu mặt không biến sắc, trợn mắt nghiêm túc nói: “Ồ nháo! Cháu làm bộ đội do nhà cháu mở ra hay sao mà cha mẹ cháu có thể tùy ý chỉ huy được! Đây là sự tin tưởng của tổ chức dành cho cháu, trải qua sự quyết định thận trọng của mọi người, lựa chọn tính anh mới lựa chọn cháu, cháu biết tầm quan trọng đặc biệt của sự phát triển quân đội trong tương lai sao!”.

Không thể về tiền tuyến khiến Triệu Phương Nghị không quan tâm những chuyện đó, nhưng anh nghe không phải do cha mẹ an bài nên cũng không còn nổi sùng.

“Chú biết tâm tư của cháu là muốn về tiền tuyến đánh giặc nhưng công việc phía sau cũng rất quan trọng. Cháu tốt nghiệp trường quân đội, lại có kinh nghiệm thực chiến, là người có lý luận có thực tế. Đảng và nhân dân cần cháu phát huy được nhiều hơn, cháu phải dùng kiến thức của mình để bồi dưỡng được nhiều binh sĩ hơn để giết địch mà không phải vác súng bắn chết kẻ địch rồi lại bị kẻ địch bắn chết! Như thế thì rất lãng phí tài nguyên xã hội!”.

“Cháu sẽ đến đại đội trực thuộc quân khu A, đội viên đều là quân sĩ ưu tú từ các quân đội điều đi, hơn nữa còn là bí mật điều động, trừ những lãnh đạo tham dự thì người ngoài không ai biết đâu, có thể thấy việc

này rất được coi trọng. Nếu như không phải coi trọng thực lực của cháu thì cháu nghĩ cái này đến lượt cháu chắc”.

Chu tham mưu trưởng nói xong thì Triệu Phương Nghị cũng có hiểu đại khái. Lính đặc chủng! Lúc trên chiến trường anh đã từng may mắn thấy tư thế oai hùng của họ, không hổ là cỗ máy giết người, lấy ít địch nhiều. Mỗi lần nhớ đến lúc cùng họ giết địch làm cho anh nhiệt huyết sôi trào.

Anh không ngờ bây giờ anh lại có cơ hội đi xây dựng một đội quân tinh nhuệ như vậy, Triệu Phương Nghị chỉ hận không thể đi ngay bây giờ.

“Nhưng cháu sợ không đảm nhiệm được, sự hiểu biết của cháu với huấn luyện bộ đội đặc chủng chỉ giới hạn ở quyển sách”.

“Cấp trên thấy trên chiến trường Y bộ đội đặc chủng biểu hiện rất xuất sắc mới quyết định mở rộng huấn luyện bộ đội đặc chủng, kết hợp huấn luyện với liên minh quốc tế E. Bởi vì cháu là lính trinh sát, đã chiến, thâm nhập, đánh lén địch, ám sát đều biểu hiện xuất sắc nên cấp trên đã tuyển cháu. Nơi huấn luyện là biên giới của E, cháu có thể đảm bảo vượt qua tất cả các bài huấn luyện ác liệt, không bị trục xuất về nước, làm vơ vang đất nước?”.

Triệu Phương Nghị đứng nghiêm trang chào: “Bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành!”. Đối với việc trở về chiến trường thì trở thành bộ đội đặc chủng còn mang tiếng khiêu chiến với anh hơn, anh muốn chứng minh chính mình! Anh cũng hi vọng có thể vì quốc gia huấn luyện được nhiều bộ đội đặc chủng hơn, để cho không ai dám xâm phạm.

Nhìn bóng dáng Triệu Phương Nghị bước đi, Chu tham mưu trưởng cười khổ một tiếng: “Lão Triệu à, ân cứu mạng của ông coi như xong nhé, tôi còn phải gạch con tôi ra khỏi danh sách! Xú tiểu tử Triệu Phương Nghị, nếu không cố gắng thì xem chú thu thập cháu như thế nào!”.

Bởi vì nhiệm vụ là đặc biệt, thành viên làm nhiệm vụ không thể xuất phát từ đơn vị mình để tránh bại lộ thân phận thật. Nếu đang ở đơn vị thì sẽ được chuyển đến những nơi khác nhau rồi mới xuất phát. Bởi vì phải tập huấn một năm nên được nghỉ phép vài ngày sau đó sẽ lên đường.

Chuyện này xảy ra đột ngột nên Triệu Phương Nghị về mà chưa kịp thông báo. Trong nhà ba người đang ăn cơm đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa, di giúp việc còn đang ăn cơm ở phòng bếp nên Điền Mật Nhi đi mở cửa.

“Ai đó?”. Nhiều năm sống một mình nên cô có thói quen xác định danh tính rồi mới mở cửa.

“Là anh!”. Giọng nam trầm thấp rõ ràng gõ thẳng vào đáy lòng cô.

Là Triệu Phương Nghị! Điền Mật Nhi nghe thấy sững sờ, anh trở lại? Sao anh lại về lúc này?

“Là ai thế?”. Phương Di thấy Điền Mật Nhi đứng một lúc, sợ là người lạ đến nên cũng ra xem.

Điền Mật Nhi cuống quýt mở cửa, quên mất rằng người còn đang bị giam ở bên ngoài. Phương Di vừa thấy là con trai thì vui mừng: “A, con trở lại sao không báo trước một tiếng! Sao lại về lúc này thế?”

“Tập huấn đặc biệt!”. Triệu Phương Nghị buông tay đưa túi khoác cho Điền Mật Nhi, nhìn cô nhỏ bé ôm cái ba lô lớn của mình, gương mặt phấn hồng và ba lô màu xanh lá cây, thật đáng yêu. Gương mặt vui mừng và đôi mắt cười của Điền Mật Nhi làm anh rất vui, cô rất nhớ anh!

Triệu Quốc Đông thấy con trai trở lại thì cũng ra đón, buổi sáng vừa nhận được tin của lão Chu, động tác của tên tiểu tử này rất nhanh. Đã bao lâu rồi chưa thấy nó sốt sắng về nhà sớm như vậy. Sau đó ông lại thấy mắt con trai luôn nhìn về phía Điền Mật Nhi thì hiểu ra, hóa ra là do con dâu kéo về.

“Đã ăn cơm chưa? Đi tắm một cái rồi ăn cơm”. Phương Di cũng nói Điền Mật Nhi đi lấy thêm món ăn, Triệu Phương Nghị ăn rất nhiều, có thể ăn bằng ba người trong nhà nên chỗ thức ăn kia sẽ không đủ.

Bớt cơm trong nồi ra rồi cắm một nồi nữa, Triệu Quốc Đông rất thích ăn thịt nên Điền Mật Nhi sẽ làm nhiều thịt hầm lên một chút rồi để trong tủ lạnh ăn từ từ. Triệu Phương Nghị cũng là người không thích

không vui, Điền Mật Nhi làm nóng cá kho và một chút rau trộn, trong nhà bình thường ăn cũng ít nên bây giờ muốn làm thêm nhiều món cũng khó.

Triệu Phương Nghị đang rất đói bụng, buổi trưa trên xe lửa chỉ ăn lương khô chống đói, cởi áo xuống rửa mặt mũi.

“Ha ha, phòng của con Điền Mật vào ở rồi, sớm muộn gì cũng kết hôn rồi cũng ở chung một chỗ”. Phương Di thấy con trai muốn lên phòng thay quần áo thì cười nói, Triệu Phương Nghị nhìn bà một cái rồi xách ba lô về phòng, đóng cửa.

Đúng là phòng có con gái vào ở, thay đổi không ít, bên trên khăn trải giường còn có một tấm vải rực rỡ phủ lên. Trên bàn và ghế có đệm ngồi, trên cửa sổ có vài cái cây nhỏ. Trên bàn có vài quyển sách, Triệu Phương Nghị mở ra xem thì không hiểu, biết đó là tiếng Anh nhưng mà anh không học tốt môn đó. Mở tủ quần áo ra thì thấy không ít quần áo không phải của mình treo bên phải tủ, còn quần áo của mình thì treo bên trái. Tủ quần áo vốn trống trải vì không có nhiều bây giờ lại nhìn rất hài hòa. Triệu Phương Nghị toét miệng cười, đánh giá những đồ thuộc về nữ chủ nhân.

Đây là quần của cô ấy sao? Đẹp quá (tác giả: mồ hôi)! Thì ra eo của cô lại mảnh như vậy, hai tay của mình có thể ôm được! Đây là cái gì? Triệu Phương Nghị thấy hai vật có dạng cái bát (tác giả: Những năm tám mươi, áo lót còn chưa thông dụng hướng chỉ là Triệu Phương Nghị là hòa thượng hàng năm đều ở trong đơn vị quân đội), đồ của nữ nhân đúng là kỳ quái? Đây là, đây là, quần lót sao? Thật nhỏ khéo, thật đáng yêu! (Shin: *lau mồ hôi* anh biến thái quá!!)

Điền Mật Nhi của chúng ta đang vì bụng của Triệu thiếu tá mà cố gắng xào nấu trong phòng bếp, nếu như biết anh đang làm gì trong phòng chắc sẽ trực tiếp đầu độc chết luôn. Vừa rồi cô cũng biết là anh về phòng thay quần áo nhưng không thể nghĩ đến, ai mà ngờ được cái người bên ngoài chính trực sẽ làm việc như thế!

Triệu Phương Nghị đổi bộ đồ màu xanh dương đậm và cái quần len, trên lưng còn in lời tuyên truyền cho con em bộ đội. Vừa mở cửa ra chính là một người chính trực, gương mặt nghiêm túc.

“Mới vừa rồi con nói tham gia tập huấn đặc biệt, là tham gia tập huấn gì thế?”. Phương Di sợ rằng con trai sẽ tham gia đội cấm từ gì đó nữa, không yên tâm hỏi lại.

Triệu Phương Nghị nói. “Cơ mật quân sự”.

Phương Di bị ghen, Triệu Quốc Đông tốt bụng giải thích: “Hình như là tập huấn quân sự, sau khi hoàn thành sẽ đi thành lập đại đội mới. Cụ thể như thế nào thì là cơ mật của quân đội, dù sao cũng không phải ra chiến trường.

Không đi tiền tuyến là được! Phương Di nghĩ. Nhưng bà không biết là huấn luyện bộ đội đặc chủng còn tàn khốc hơn nhiều so với ra chiến trường.

“Vậy lần này con được nghỉ mấy ngày?”.

“Mười ngày”. Triệu Phương Nghị nói.

“Vậy chuyện của con và Điền Mật giải quyết luôn đi, nếu không con lại đi tập huấn, rồi còn đi đơn vị mới, sợ là sắp tới không có ngày nghỉ rồi!”. Phương Di nói.

Triệu Phương Nghị nhìn Điền Mật Nhi, Điền Mật Nhi đỏ mặt tập trung xối cơm, anh nghĩ nghĩ rồi nói: “Hay là chuyện này để sau đi!”.

Điền Mật Nhi sững sốt! Phương Di cũng bực mình, còn không phải là vợ do chính nó chọn sao bây giờ lại hối hận. Bà mặc kệ, dù sao Điền Mật cũng là con dâu mà bà định rồi, cưới cũng phải cưới mà không cưới cũng phải cưới.

“Dù sao Điền Mật cũng đang ở nhà chúng ta rồi, con về rồi mà không kết hôn, con muốn người ta nói cái gì hử, sau này Điền Mật làm sao có thể ra khỏi cửa được! Mà Điền Mật có điểm nào không tốt, ba anh em con cũng không được như Điền Mật đâu, chẳng lẽ con vẫn nhớ Lý Như sao?”.

Điền Mật Nhi cũng uất ức, vừa nghe thấy anh nói không kết hôn thì nước mắt rơi xuống bát cơm. Đột nhiên cô cảm thấy chẳng có chút hi vọng nào. Tại sao cô đã thay đổi rồi mà anh vẫn không cần cô?

Triệu Phương Nghị thấy Điền Mật Nhi khóc thì luống cuống, là tại anh suy nghĩ không chu đáo. Anh muốn an ủi cô nhưng lại không biết nói gì, gấp đến nỗi vò đầu bứt tai.

“Anh không có ý đó”.

“Vậy con có ý gì?”. Phương Di chống eo hỏi. Triệu Quốc Đông khuyên: “Bà cứ để yên cho con nói, bà thế này thì nó nói làm sao?”.

“Lần này anh sẽ tập huấn trong một năm, bị phong tỏa tin tức, bây giờ kết hôn chưa được mấy ngày anh lại phải đi. Một năm không có tin tức, anh sợ em buồn!”.

Hóa ra là như vậy, cô đã chuẩn bị để cả đời đợi anh rồi, một năm đã là gì, Điền Mật Nhi nói: “Em không quan tâm!”.

A, hình như là thổ lộ quá nhanh rồi, đỏ mặt! Triệu Phương Nghị cũng hiểu được ý tứ trong lời nói, cười rục rịch lộ ra hàm răng trắng như tuyết!

9. Chương 9

Kết hôn là phải dùng đồ mới, trước đó vài ngày Phương Di và Điền Mật Nhi đã đi mua rồi. Phương Di còn muốn thay mới đồ dùng trong phòng Triệu Phương Nghị nhưng Điền Mật Nhi không đồng ý. Những đồ đó đều là đồ gỗ, người bây giờ dùng thì có vẻ gượng ép nhưng Điền Mật Nhi là người hoài cổ, rất thích những đồ đó. Điền Mật Nhi không tranh thủ không lãng phí rất được lòng hai vị Triệu gia, cũng rất quý con dâu nhỏ nên càng muốn cho cô những đồ tốt nhất.

Bây giờ chỉ còn mua quần áo, rượu chè thuốc lá là được, những cái đó không cần vợ chồng trẻ quan tâm. Triệu Quốc Đông và Phương Di đã chuẩn bị tất cả, cả đêm viết thiệp mời rồi về báo cho Điền gia.

Điền Mật Nhi năm nay mới 17 tuổi, phải tròn mười tám tuổi và có người giám hộ ký tên thì mới có thể lĩnh giấy đăng ký kết hôn. Triệu Quốc Đông tìm người quen, sửa lại số tuổi, đăng kí hộ khẩu cho Điền Mật Nhi cho nên ông bà Điền gia cũng dậy rất sớm để đi đăng ký cùng hai đứa nhỏ.

Từ cục dân chính đi ra, Triệu Phương Nghị hỏi: “Thì ra tên của em là Điền Mật Nhi, anh cứ nghĩ em là Điền Mật đấy”.

Điền Mật Nhi nói: “Lúc đó đi đăng ký giấy khai sinh người ta không cẩn thận quẹt thêm một nét nên tên thêm một chữ”.

“Vừa rồi lúc sửa hộ khẩu em nói đổi lại thành Điền Mật tại sao anh không đồng ý?”. Điền Mật Nhi lại hỏi.

Triệu Phương Nghị im lặng, gương mặt nghiêm túc. Điền Mật Nhi thấy vậy vuốt vuốt mũi ảo não đi bên cạnh.

Cô cứ nghĩ là mình sẽ không được biết vì sao thì Triệu Phương Nghị thừa dịp cha mẹ không để ý, nói nhỏ vào tai cô: “Mật Nhi rất êm tai, rất giống với em, anh thích!”.

Điền Mật Nhi sửng sốt giống như bị sét đánh, người này đang tỏ tình sao?

Triệu Phương Nghị trầm giọng cười nhẹ: “Ngu ngốc!”.

Nói xong thì bước nhanh lên chỗ cha mẹ, Điền Mật Nhi sửng sốt một lúc cũng chạy đuổi theo, cũng quan sát Triệu Phương Nghị. Tại sao lại có bộ dạng kỷ luật chính trực như vậy? Vừa rồi có phải là ảo giác của mình không? Điền Mật Nhi buồn bực. Người này hình như đã vượt qua khỏi sự hiểu biết hai kiếp của cô với anh rồi, có cảm giác như không nắm được tờ... rim!

~~Triệu Phương Nghị nhìn cô lăm la lăm lét thì cười thầm trong lòng. Nhiều năm sống trong quân ngũ đã tạo cho anh khuôn mặt và tính tình bất động như núi. Mặc dù mắt nhìn trước những đã sớm nhìn rõ cô, xem ta anh cảm giác rất đúng. Mật Nhi, rất thích hợp với cô! Cô, ngọt như mật!

Mấy người lại đi bách hóa mua cho Điền Đại Hà và Triệu Phương Nghị mấy bộ đồ tây, áo sơ mi. Lúc kết hôn Triệu Phương Nghị mặc quân trang nhưng vợ chồng đi ra ngoài thì cũng phải mặc áo mới. Điền Đại Hà sống hơn nửa đời người cũng chưa mặc những quần áo như thế này, muốn thay những cũng không biết mặc thế nào. Điền Mật Nhi đau lòng cha mẹ, cũng không quản người Triệu gia nghĩ thế nào mua cho Điền Đại Hà và bà Vương Tứ Nhi mỗi người một cái áo lông, một cái quần dài, mỗi người hai cái áo len dày hàng hiệu.

Khi Điền Mật Nhi đến Triệu gia thì mẹ đã đưa cho cô 20 đồng tiền, sau đó tiền sinh hoạt đều là Phương Di và Triệu Quốc Đông cho. Vương Tứ Nhi sợ hãi, kéo con gái, ra hiệu cho cô, không cho cô xài tiền bấy bạ, sợ người Triệu gia không vui. Nhưng kiếp trước Điền Mật Nhi rất áy náy với cha mẹ, bây giờ cô không thể giúp gì cho cha mẹ nhưng nhất định phải để cho hai người thấy hạnh phúc và vui vẻ. Hôm nay cô thấy hai người còn mặc áo cũ, thật sự là áy náy và không biết nói thế nào.

Triệu gia không những không mất hứng mà còn giúp Điền Mật Nhi chọn lựa. Điền Mật Nhi cũng nhớ hết những thứ này, quyết định sau này càng phải hiếu thuận hơn với cha mẹ chồng.

Đến Điền Mật Nhi thì lấy chiếc sườn xám đỏ thắm thêu Mẫu đơn như ý, không xẻ tà cao, dáng vẻ đẹp, thêu thủ công. Đây thực ra là bản mẫu của cửa hàng nhưng kết hôn quá gấp nên không có thời gian đợi, tăng thêm ít tiền để lấy sớm.

Còn thiếu tấm hình kết hôn thôi! Thật ra trong lòng Triệu Phương Nghị rất mâu thuẫn nhưng nhìn thấy Điền Mật Nhi mong đợi, lời từ chối vừa đến miệng cũng nuốt vào.

Điền Mật Nhi rất hưng phấn, kiếp trước dù kết hôn nhưng rất sơ sài, hình chụp chung của hai người cũng không có. Trong cuộc sống cô đơn hối hận cô muốn nhớ lại những kỉ niệm nhưng một vật cũng không có để tưởng niệm. Còn phải nhìn những ghi chép ngọt ngào của người khác làm cô càng ảo não hối hận.

Bây giờ có cơ hội, cô nhất quyết không như trước kia, nhìn chằm chằm vào Triệu Phương Nghị mong đợi, đến khi anh gạt đầu thì cao hứng.

Nhưng mà mãi vui mừng Điền Mật Nhi đã quên một chuyện! Lúc chụp hình hay kết hôn đều phải trang điểm đấy!

Điền Mật Nhi sững người nhìn cô dâu trước mắt bị vẽ thành mặt bột mì thì giật mình! Thợ trang điểm gọi nàng thì sợ hãi lắc đầu, lùi chân về phía sau.

Nhưng mà người thợ này rất nhiệt tình, túm Điền Mật Nhi về: “Nào, không trang điểm sao có thể gọi là ảnh cưới được”.

Thương lượng một lúc lâu người ta mới tin tưởng cô có thể tự trang điểm được. Điền Mật Nhi dùng đồ trang điểm của họ, đánh mặt đơn giản mà trang nhã. Mặc dù bây giờ áo cưới đơn giản mà nhìn không được đẹp lắm nhưng Điền Mật Nhi vẫn hào hứng đội sa mỏng, váy cưới. Triệu Phương Nghị cũng thay bộ âu phục mới mua. Hai người đứng bên nhau, nhiếp ảnh gia cũng không yêu cầu động tác gì mà nói bọn họ chỉ cần mỉm cười.

Phương Di nói hai người đúng là kim đồng ngọc nữ, Vương Tứ Nhi thì kích động lau nước mắt! Nhiếp ảnh gia lại bảo mọi người vào chụp ảnh gia đình, Điền gia tiếc khi thiếu con trai, trong lòng Phương Di cũng giận hai cô con gái không quan tâm đến hôn sự của anh em. Không phải là hai đứa không giới thiệu con gái cho bà nhưng bà nghĩ thông rồi so với kết thân với gia đình tốt, không bằng bà được hưởng cuộc sống thoải mái bây giờ. Bọn họ cũng đã lớn tuổi rồi, lại còn phải ngày đêm lo lắng vì những việc nhỏ nhỏ, chuyện Lý gia không phải là ví dụ sao.

Bọn họ đến muộn nên thợ chụp ảnh đã bắt đầu dọn dẹp đồ. Điền Mật Nhi ngăn họ lại muốn chụp thêm một tấm nữa với bộ quần áo khác. Mô hôi, bây giờ người có kỹ thuật tốt như vậy kiếm đâu được, về sau muốn chụp thêm chỉ sợ tiền sẽ phải tiêu nhiều, bây giờ chụp thêm mấy tấm để làm kỷ niệm. Nhưng mà phải thương lượng với người ta, nhờ người ta chụp luôn. (đoạn này chém chém chém!)

Cũng may nhân viên đồng ý rất nhanh, Điền Mật Nhi nhanh chóng thay sườn xám mới mua, buộc lại mái tóc lộ ra vầng trán đầy đặn, tô đôi môi hơi hồng, khoe mắt cũng dùng bút kẻ nhợt. Cả người mặc sườn xám

nổi bật, càng quyến rũ mê người.

Triệu Phương Nghị cũng không phản đối, thay quân trang cảm giác thoải mái hơn. Người chụp ảnh nhìn chú rể mặc quân phục thì dần phong cảnh màu đỏ, rồi đặt một chiếc ghế. Kết hợp với Điền Mật Nhi mặc sườn xám, mang lại cảm giác như quan quân và vợ bé hai mươi năm về trước.

Triệu Phương Nghị nhìn thẳng vào Điền Mật Nhi, anh đã từng thấy nhiều phụ nữ không gọn gàng lôi thôi hay là những phụ nữ mắt xanh mắt đen nên khi nhìn thấy Điền Mật Nhi đơn giản thoải mái làm anh thấy rung động. Không ngờ hôm nay cô lại biến thành một cô gái quyến rũ như thế này vẫn làm cho tim anh đập loạn.

Ngay cả Điền Mật Nhi cố ý không để ý đến nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh nhìn theo cô. Triệu Phương Nghị cao lớn ngồi trên ghế, Điền Mật Nhi mỉm cười ngọt ngào mềm mại đứng bên cạnh. Người chụp ảnh thấy hai người rất xứng đôi, chủ động yêu cầu hai người chụp thêm vài tư thế.

Phương Di nhìn mấy tấm ảnh, sung sướng lập tức trả gấp đôi tiền để lấy luôn. Điền Mật Nhi không muốn tốn tiền thừa vì dù sao cũng chỉ có hai ngày là có thể lấy nhưng Phương Di muốn khoe với bạn bè đến uống rượu mừng, còn muốn phóng to lên thành mấy tấm. Triệu Phương Nghị không tham gia nhưng trong lòng cũng muốn có nhanh tấm hình hai người chụp chung. Trước đây anh vẫn thấy chiến hữu cất giữ tấm hình của người nhà, bây giờ anh cũng muốn làm việc ngu ngốc đó.

Vội vàng cả một ngày hai nhà đến ăn ở một nhà hàng, cũng là tẩy trần cho vợ chồng Điền Đại Hà. Sau khi ăn xong lại đưa hai người đến nhà khách của tỉnh nghỉ ngơi, Điền Mật Nhi muốn ở lại với cha mẹ, Điền Đại Hà cũng sợ con gái sắp kết hôn sẽ phạm phải sai lầm, ngày sau lại bị nhà chồng chê cười. Mặc dù ông tin hai đứa con của mình nhưng đề phòng vẫn hơn ngày sau hối hận.

Lúc người Triệu gia đi, Triệu Phương Nghị gọi Điền Mật Nhi đến một bên nói chuyện, mấy phụ huynh nghĩ là vợ chồng son có lời muốn nói thầm, cảm thấy vui mừng vì tình cảm của hai người rất tốt.

Điền Mật Nhi biết rõ tính cách của người kia, cơ bản là không thể ảo tưởng, không dạy dỗ lại cô là may lắm rồi.

Quả nhiên: “Tí nữa rửa sạch cái mặt mèo này đi, về sau không được trang điểm như vậy nữa, đòi phong bại tục”. Điền Mật Nhi di di cái chân. Ừ, rất sạch sẽ, chà không ra bùn.

“Đừng nghiêm, em có thái độ gì thế?”. Triệu Phương Nghị phát uy! Bây giờ đang ở bên ngoài nên Điền Mật Nhi thấy nên giữ thể diện cho anh, không phản kháng mà đứng thẳng người.

Triệu Phương Nghị thấy thái độ của cô rất tốt cũng không nói nhiều. Từ trong túi lấy ra thứ gì đưa cho cô, Điền Mật Nhi cầm lấy và xem xét, không ngờ là sổ tiết kiệm, cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Đây là tiền lương và tiền phụ cấp của anh, chắc sẽ đủ để em tiêu dùng, về sau muốn cái gì thì mua cái đó đừng suy nghĩ nhiều”.

Điền Mật Nhi theo bản năng muốn đẩy ra nhưng Triệu Phương Nghị trợn mắt: “Em là vợ anh, anh nuôi là điều hiển nhiên!”.

10. Chương 10

Điền Mật Nhi cầm sổ tiết kiệm mà trong lòng ngọt ngào, cảm giác được người khác yêu thương thật là tốt! Nhưng mà phúc lợi quân nhân bây giờ đúng là thê thảm, dù gì Triệu thiếu tá cũng là anh hùng mà cũng không được mấy. Cũng may là chỉ có cô nên không lo ăn uống, nhưng mà cô cũng rất tiếc, đây là tấm lòng của Triệu thiếu tá đó.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc để xúc động, phải lấy thực dụng làm chủ, dù sao cũng đã giao vào tay mình rồi, tính của Triệu Phương Nghị là chắc chắn không đòi lại. Lúc sau, giao lại cho Điền Đại Hà, lúc về cha mẹ còn phải mời khách trong thôn mà trong tay cha mẹ chắc chắn không có tiền. Hai người nghe được

là con gái đưa tiền sinh hoạt thì nhất quyết không nhận, đã là người nghèo với cao, lấy thêm tiền càng làm cho người ta coi thường.

Điền Mật Nhi khuyên nhủ: “Đây là Triệu Phương Nghị lên lút đưa cho con, cha mẹ chồng không biết”.

Điền Đại Hà không nhận nói: “Mặc kệ là có biết hay không cũng không thể làm như vậy. Mặc dù nhà chúng ta nghèo nhưng cũng không thể để người ta coi thường được”.

Vương Tứ Nhi vốn đang u sầu chuyện này, trợn mắt nhìn chồng rồi nói: “Ai nói là chúng ta tham tiền đâu, chúng ta chỉ mượn rồi sau đó trả lại cho con bé. Nếu không đưa nhỏ nhà mình kết hôn còn đi vay tiền thì không phải bị người ta cười chết à, người không biết sẽ nói con gái chúng ta không hiểu chuyện”.

Điền Đại Hà không giỏi nói chuyện, ngồi bên cạnh hút thuốc hờn dỗi, nghe qua thì vẫn là con rể hiếu kính cha mẹ vợ nhưng mà ông vẫn lo miệng người đời không giống nhau.

“Cứ nghe theo mẹ đi, trước tiên cha mẹ cứ cầm số tiền này dùng đi. Mẹ cũng đừng cãi nhau với cha vì tiền, đợi con học xong cấp 3 thì có thời gian ra ngoài kiếm tiền, ở trên này có nhiều cơ hội có thể kiếm tiền!”. Lời nói của hai anh em giống nhau, lúc đầu Điền Dã gửi tiền mình làm gia sư về cũng vậy.

“Học sinh phải lấy việc học làm đầu, Triệu gia đã tạo điều kiện cho con đi học không phải để con kiếm tiền cho nhà mẹ đẻ. Các con cứ sống tốt là được rồi, so với cái gì cũng không bằng cái đấy”.

Điền Mật Nhi không cãi lại nhưng trong lòng đã quyết định.

Ngày hôm sau lại dẫn Điền Đại Hà và Vương Tứ Nhi đi lòng vòng ngắm phong cảnh ở thành phố. Bà Vương Tứ Nhi còn muốn mua chút kẹo, rượu, thuốc lá để trở về thôn còn dùng.

“Lấy đồ thành phố về cũng có chút thể diện!”.

Phương Di không để cho bà mua nói: “Những đồ này tôi còn không ít, về lấy những đồ trong nhà là được rồi”.

Hai người đẩy qua đẩy lại một chút, Phương Di cũng rất có thành ý nên Vương Tứ Nhi cũng đồng ý.

Thời gian vốn rất eo hẹp, chỉ mấy ngày mà đã trôi qua nhanh như thế. Buổi tối trước đám cưới, Điền Mật Nhi chuẩn bị trang sức mới hoàn toàn, Điền gia xa quá, phải xuất giá trong thành phố. Người ta nói không thể để cô dâu xuất giá từ nhà người khác nếu không sẽ lấy đi phúc khí của nhà đó, cho nên khi Triệu Quốc Đông nói sẽ để Điền Mật Nhi đến nhà họ hàng thân thích đợi gả thì Điền Đại Hà không đồng ý. Nhưng mà tất cả chỉ là hình thức, quan trọng gì đơn sơ và long trọng, quan trọng là sau này hai đứa sống hạnh phúc với nhau.

Nhưng mà cô dâu cần có người phù dâu, điểm này hơi khó khăn với Điền Mật Nhi, trong ấn tượng là cô khá thân với một tiểu muội nhưng từ khi trọng sinh vẫn chưa liên lạc lại với cô bé ấy. Nếu như lúc đi thông báo với Điền Đại Hà thì Điền Đại Hà đã đưa đi theo nhưng bây giờ là lúc cần thiết biết đi đâu để kiếm người.

Chuyện phù dâu cần để ý, phải là cô gái chưa lấy chồng, có may mắn. Phương Di cũng có mê tín trong vấn đề này, gọi con gái của bạn bà đến.

Cô bé ấy nhỏ hơn Điền Mật Nhi một tuổi, vẫn còn hơi trẻ con, lần đầu được làm phù dâu rất vui vẻ. Điền Mật Nhi cảm thấy tính tình nàng rất thân thiện, không những không ngạo mạn coi thường dân quê mà còn là một thân đồng, mới 16 tuổi đã là sinh viên đại học, học ở Đại học công nghiệp mà bà Phương Di đã từng nói ngày trước. Hai người hiểu kỳ, trò chuyện rất vui vẻ, lại có tiếng nói chung, chả mấy chốc mà thân thiết.

Hai người nói mãi không xong, nghe nói trước đêm kết hôn phải cùng bạn bè nói chuyện tâm sự cả đêm, Điền Mật Nhi nghĩ là cô có thể ngủ không ngờ hai người càng nói càng nhiều đề tài để tán gẫu, nhìn đồng hồ cũng đã hai giờ sáng.

Chỉ còn 1 – 2 tiếng, nếu như ngủ thì lúc tỉnh dậy sẽ rất khó chịu nên Điền Mật Nhi đề nghị: “Hay là dậy luôn đi, chị trang điểm nhẹ cho em, nhìn sẽ rất đẹp, yên tâm, chị làm rất tốt!”. Sở Quách Phù không tin cô còn nhẫn nại lại.

Quách Phù là một cô gái thẳng thắn, mặc dù tiếp xúc không nhiều với Điền Mật Nhi nhưng hai người rất hợp nhau, lại đều là con gái nên hiểu nhau không cần nói. Giống như là bạn bè lâu năm, ở chung rất thoải mái.

“Dù sao ngày mai cũng là ngày kết hôn của chỉ, không thể xinh hơn chị được”. Quách Phù trêu ghẹo nói.

Điền Mật Nhi “hừ hừ” hai tiếng rồi tà ác nói: “Hi hi, em có dáng người xinh đẹp như vậy, tất nhiên không thể để e đoạt mất danh tiếng của chị được”.

Kỹ thuật trang điểm của Điền Mật Nhi không tệ, cô đã từng tự làm mười mấy năm nhưng mà dụng cụ bây giờ không tiện lợi như ngày trước cô dùng, tuy nhiên vẫn đẹp. Trang điểm một lớp mỏng khiến Quách Phù nhìn như thiếu nữ quyến rũ, ngay cả Quách Phù soi gương cũng phải giật mình.

“Bảo sao chị không mời người đến trang điểm! Xinh quá!”.

“Phụt”. Không cần tự luyện như vậy được không?

Hai người đùa giỡn một lúc, Điền Mật Nhi thấy đã đến giờ nên đi tắm rửa sạch sẽ, mặc bộ đồ lót đỏ chói, quần tất liền chân và cả bộ sườn xám màu đỏ.

“Oa, chị mặc cái này còn đẹp hơn bọn họ mặc âu phục kết hôn”. Quách Phù đi xung quanh người Điền Mật Nhi.

Điền Mật Nhi tỉ mỉ chải tóc, gài đóa hoa hồng trên tóc, trên tay đeo vòng ngọc gia truyền của Triệu gia. Sau khi mặc xong tất cả, nhìn như cô dâu thời dân quốc, rất đẹp, rất hợp.

Vợ chồng Điền gia cũng đã chuẩn bị xong tất cả, trải chăn trên giường cho Điền Mật Nhi ngồi, cô phải ngồi lên đó không thể xuống đất, đó gọi là cô dâu ngồi hỉ. Bà Vương là người làm mối cũng phải đến, cầm cây lược gỗ trong tay.

“Một lược vàng, hai lược bạc, ba lược giàu có...”.

Bà Vương Tứ Nhi nấu một bát mì, phía trên có hai quả trứng, phải do mẹ đẻ tự dứt cho con gái.

“Một miếng thuận, trăm việc thuận, mọi chuyện đều thuận lợi...”.

Lúc ăn xong mì thì bên ngoài cũng gõ cửa đón dâu. Điền Mật Nhi xuất giá ở thành phố nên không có bạn bè chị em đến làm khó chú rể, chỉ cần đưa bao lì xì cho Quách Phù là có thể vào cửa.

Người có việc vui thì tinh thần càng thoải mái, làm lính thì khí khái mười phần bây giờ mặt mày càng hồng hào. Triệu Phương Nghị vừa vào phòng thì nhìn Điền Mật Nhi, cô như một đóa hoa rực rỡ sớm mai. Đi đón dâu với anh còn có anh em chơi cùng từ nhỏ và cả chiến hữu nhận được tin tức cũng đến, vừa nhìn thấy cô dâu mới thì nói tm, Triệu Phương Nghị vận cút chớ cười được cô dâu xinh đẹp như vậy.

Dù là người ta khen nhưng Triệu Phương Nghị không thích nghe, hận không thể dấu vợ mình đi, không để ấy ông bạn nhìn rồi bình phẩm. Anh còn oán giận Điền Mật Nhi, làm sao lại xinh đẹp như vậy làm gì... (@_@).

Trò chơi giấu giày cũng bỏ qua, cô dâu chú rể ăn điểm tâm trái cây rồi Triệu Phương Nghị đi giày màu đỏ cho Điền Mật Nhi, ôm kiểu công chúa xuống xe, đến nhà lại ôm lên trên phòng.

Điền Mật Nhi đỏ mặt, trong lòng thì nghĩ làm lính cũng có chỗ tốt, ôm cô dâu không cần giả bộ. (Shin: tức nghĩa là cố gắng mà ôm, nặng cũng ra sức ôm, nặng cũng phải nói là nhẹ =]]z).

Bạn bè chiến hữu của Triệu Phương Nghị náo loạn trong phòng một hồi, trò gì cũng lôi ra, quá mức nhất chính là chơi đoán số cối quân áo. Điền Mật Nhi chỉ mặc một bộ sườn xám, cối một cái là ra hết nhưng mà cô cũng may mắn, Triệu Phương Nghị thua cả ba lần. Anh cối quân trang, lại cối quân lính, mặc bộ này trời nóng nên toàn thân đã đổ mồ hôi. Làn da màu mật, bắp thịt trên ngực giật giật, sáu cơ bụng cũng căng chặt. Bắp đùi trắng kiện, quần đùi quân phục mặc che đi bắp đùi, trên đùi phải có một vết sẹo. (*giỗ nước miếng* mãnh nam ah~).

Cả đám người vừa thấy cô dâu đỏ mặt thì càng ồn ào hơn, họ lấy cà vạt màu xanh đậm của anh bịt mắt Điền Mật Nhi lại, xoay một vòng rồi để cho cô thả 10 viên kẹo ở nơi nhạy cảm của anh. Dáng người Điền

Mật Nhi nhỏ nhắn, Triệu Phương Nghị nằm trên bàn để cô làm, dù cố hết sức và có sự chỉ đạo của anh nhưng cô vẫn luống cuống tay chân động vào anh. (*đổ mồ hôi* trò này thật biến thái)

Không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cuộc thì quần của Triệu Phương Nghị cũng dựng lên. Mọi người ồn ào muốn Điền Mật Nhi lấy lại kẹo nhưng may mà đến lúc ăn tiệc nếu không Điền Mật Nhi chỉ muốn đựng đầu chết cho xong chuyện.

Triệu Quốc Đông làm việc ở thành phố nhiều năm, tuy không có chức lớn nhưng truyền kỳ về ông Triệu vẫn còn nên khi con trai duy nhất của Triệu Quốc Đông kết hôn thì mọi người đều nể tình đến mừng.

Cũng may những người này chỉ đến mừng rồi thôi, bây giờ cũng không lưu hành nghi thức rườm rà, chủ tịch thành phố đến chúc mừng một hai câu, người dẫn chương trình khuấy động không khí.

Người ta đã đến thì phải nể mặt, người ta uống thì mình cũng phải hớp một chén, còn lại đều nhờ bạn bè chiến hữu của Triệu Phương Nghị giúp một chút. May mà có bạn, anh cũng đã uống quá chén rồi, Điền Mật Nhi biết nay anh uống rất nhiều.

“Vợ, hôm nay em thật xinh đẹp”.

Triệu Phương Nghị thừa dịp không ai để ý ôm eo thon của Điền Mật Nhi nhỏ giọng.

Điền Mật Nhi cảm thấy như không thở nổi, hai tay anh ôm chặt lấy cô, không nhận được thở gấp.

Triệu Phương Nghị nghe thấy toàn thân rung động, bầu vào eo cô một cái: “Tiểu yêu tinh, để xem chút nữa anh dạy dỗ em như thế nào!”.

Khóc, oan uổng quá, anh ra tay quá nặng mà, hai ta đổi chỗ xem anh có đau không?

11. Chương 11

Khi mọi người tản đi, một ngày mệt mỏi cũng qua, Triệu Phương Nghị dùng toàn bộ ý chí để không say như chết. Toàn bộ anh em của anh nháo thì nháo, đùa thì đùa nhưng thấy chú rể muốn động phòng cũng hơi khó nên vội vàng nghĩ biện pháp giúp anh tỉnh rượu. Thấy thời gian vẫn chưa quá muộn, vội vàng vác anh sang nhà hàng xóm tắm nước lạnh.

Phương Di và Triệu Quốc Đông tiễn khách rồi lại đưa người nhà Điền gia đến nhà khách sau đó hai người mới về nhà. Ông cụ nhà Triệu gia đạo này sức khỏe không được tốt, chuyện của Triệu Phương Nghị lại quyết định gấp nên ông cũng không đến mà chỉ có anh trai của Triệu Quốc Đông đến, sau khi tiệc tan, đưa cho đôi vợ chồng một cái bao lì xì lớn rồi cũng vội vã đi.

Bây giờ ngoại trừ Triệu Phương Nghị đang đi tắm thì chỉ còn vài người nhà họ Triệu, mặt Phương Di trầm xuống.

“Các con có ý gì, anh em kết hôn cũng không hề đến giúp, bây giờ đến con rể cũng không đến. Các con đều là vợ quan rồi nên ánh mắt cũng cao không thèm nhìn cả cha mẹ anh em đúng không?”.

Triệu Phương Hà không cãi lại nhưng Triệu Phương Mỹ trợn mắt lườm Điền Mật Nhi một cái nói: “Mẹ, mẹ càng ngày càng hồ đồ, càng già càng cố chấp rồi. Mẹ nghe xem bên ngoài người ta đang nói gì đi, người ta nói Triệu gia chúng ta chỉ có thể lấy con gái nông thôn, con ở nhà chồng cũng không góc đầu lên được”.

“Con gái nông thôn thì sao, con gái nông thôn còn tốt hơn trăm lần những người thấy tiền thì sáng mắt, không biết phân biệt thân sơ! Điền Mật bị người ta nói không tốt nhưng cũng không quên mình là ai, còn các con, các con còn nhớ mình họ gì hay không?”.

Phương Di biết tính của con trai bà, vợ của nó do nó chọn, sao nó có thể đồng ý được chuyện chị em không chấp nhận vợ nó. Thời gian này nhiều việc nên nó không để ý đến những thứ đó nhưng Phương Hà và Phương Mỹ cứ giữ thái độ như thế này thì nhất định Triệu Phương Nghị sẽ không bỏ qua. Nó là đứa con

trai duy nhất của Triệu gia, bà còn phải nhờ vào nó chăm sóc sau này, chị em làm quá không nhìn được mặt nhau cũng không được.

Triệu Phương Hà thấy mẹ tức giận thì trấn an: “Mẹ, chúng con cũng không có ý gì khác. Ái Quốc thực sự rất vội không có thời gian đến đây. Bọn chị không thể giúp được gì, em dâu đừng để ý nhé!”.

Điền Mật nhi cũng không muốn quan tâm đến các cô ấy, hai người này đều sống mất để cao hơn đầu, dù cô đã sống hai đời cũng không để ý đến bọn họ. Kiếp trước, nếu không phải do bọn họ thì làm sao mình lại rơi vào cảnh nghèo túng và túng quẫn như thế. Có thể nói là các cô ấy ghét xuất thân của cô nên cố dồn ép nhưng bây giờ cô sẽ không ngu như trước, cái gì cũng hiện lên mặt làm người ta nhìn thấu.

“Đều là người một nhà về sau thời gian còn dài mà”.

Phương Di nói: “Các con nhìn xem, Điền Mật hiểu chuyện như vậy, vẫn hiếu kính tốt với cha mẹ! Phương Mỹ, nếu như còn bằng một nửa Điền Mật thì cũng không bị mẹ chồng không thích!”.

Phương Di càng nói như vậy thì Triệu Phương Mỹ càng ghét Điền Mật. Nhưng cô cũng biết chừng mực, làm việc cũng phải lưu lại một đường đi.

Triệu Quốc Đông cũng lên tiếng: “Đều là người nhà, làm ầm ĩ lên làm gì”.

Điền Mật Nhi cũng lánh vào phòng bếp pha trà, chuẩn bị ít trái cây. Đây chính là nỗi khổ của người làm vợ, người ta ngồi nói chuyện nghỉ ngơi còn mình thì phải làm việc phục vụ! Nói lí lẽ với ai?

Cũng may còn có một người nhớ hôm nay cô là con dâu mới. Phương Di vội vàng bảo cô đi nghỉ ngơi, một lúc nữa con trai về có thể sẽ giày vò!

Mồ hôi, lời nói này, nghĩ như thế nào mới tốt!

Nhưng mà Điền Mật Nhi rất mệt, đầu ong ong. Trong phòng Triệu Phương Nghi có bồn tắm lớn, bình thường không ai dùng, bây giờ thì lại tốt cho cô, ngâm mình bên trong đó rất là thoải mái.

Việc đầu tiên Triệu Phương Nghi làm sau khi tỉnh rượu là chạy về nhà, mở cửa nhìn thấy cả nhà đều ngồi đó nhưng thiếu một người thì nhúu mày.

Phương Di nói: “Vợ của con mệt mỏi nên mẹ nói nó lên phòng nghỉ ngơi rồi, con cũng đi nghỉ ngơi đi”.

Triệu Phương Nghi “Vâng” một tiếng rồi lao đầu lên phòng, mọi người còn nghe tiếng “Cạch”, cửa bị khóa luôn!

“Mẹ xem kìa, có vợ quên chị em, không thèm nhìn bọn con một cái”. Triệu Phương Mỹ thấy anh trai từ nhỏ đã bảo vệ cô mà bây giờ lại chỉ nghĩ đến người khác làm cô thấy tức giận.

“Đủ rồi, chỉ với thái độ của con không đánh đòn con vài cái là tốt lắm rồi! Sau này các con cũng đừng quan tâm nhiều đến chuyện bên này, quan tâm đến nhà chồng nhiều vào”. Triệu Quốc Đông giải quyết dứt khoát, chứng tỏ địa vị của con dâu trong lòng bọn họ. Sau này bọn họ dưỡng lão là ở cùng con trai và con dâu, con gái xuất giá là con nhà người ta, không nên dính vào chuyện nhà mẹ đẻ.

Triệu Phương Mỹ uất ức, cô chỉ nghĩ cho cha mẹ thôi, chứ cưới con dâu cũng có liên quan gì, đúng là làm việc tốt mà không được hiểu.

Lần này đến đầu làm cả hai bên đều không vui, đã tốn tiền còn không được gì tốt đẹp, hai chị em trầm mặt đi ra. Bây giờ nhà này không có chỗ của hai chị em nữa rồi, phòng của anh trai cũng không thể vào.

Triệu Phương Nghi không để ý đến những chuyện vụn vặt chỉ tập trung vào đêm tân hôn của bọn họ. Anh vừa mở cửa vào phòng thì thấy cả phòng mờ mờ, chỉ có một chiếc đèn ngủ chiếu vào thân hình uyển chuyển trên giường. Hô hấp Triệu Phương Nghi dồn dập, sự tự chủ thường ngày vẫn làm anh kiêu ngạo bây giờ đã bị phá vỡ.

Điền Mật Nhi định đợi Triệu Phương Nghi về phòng nhưng hôm qua không ngủ và bận rộn cả ngày, không đợi tóc khô đã nằm vật xuống giường.

Triệu Phương Nghị vén chăn đang đắp trên người Mật Nhi lên, quần ngủ tơ lụa đỏ đã bị vén đứt vì dnasg ngủ của cô. Đôi chân thon dài trắng nõn nổi bật dưới ánh đèn giống như miếng thịt ngon miệng. (@_@)

Triệu Phương Nghị nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu chuyển động lên xuống. Bàn tay nóng rực chạm vào da thịt mát mẻ trắng nõn. Dưới tay rất mát nhưng lửa nóng bên trong như muốn đốt cháy anh.

Điền Mật Nhi ngủ không ngon, cả người khó chịu như bị một ngọn núi lớn đè lên, trong lòng cô đột nhiên thấy sợ hãi, chắc là do mấy hôm nay bận chuẩn bị việc kết hôn.

Kết hôn? Kết hôn? Đêm tân hôn! Điền Mật Nhi giật mình tỉnh lại muốn ngồi dậy thì bị cái gì đó đè xuống. Cô sợ hãi định hô thành tiếng thì miệng lại bị cái gì đó ẩm ướt chặn lại, sau đó như có một con rắn luồn lách vào khoang miệng. Cả người cũng bị ôm vào lồng ngực nóng bỏng, hai cánh tay như đúc bằng sắt ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô.

Tiếng hô khẽ hóa thành tiếng rên rỉ, bị người thương yêu như thế, chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ làm cho cô hóa thành nước.

Triệu Phương Nghị đã làm hòa thượng hơn hai mươi năm, mặc dù có hiểu chuyện xảy ra giữa nam và nữ nhưng chưa có người phụ nữ nào khiến anh muốn cùng làm. Hôm nay là lần đầu biết sự kì diệu của phụ nữ với lại có sự mời gọi trái hình của Điền Mật Nhi làm cho anh muốn dừng cũng không được.

Triệu Phương Nghị chìm đắm trong hương vị thiếu nữ ngọt ngào, liếm láp không thể làm anh thỏa mãn, chỉ hận không thể ăn luôn cô vào bụng cho đỡ thèm. Triệu Phương Nghị ngồi trên giường, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Điền Mật Nhi, nhìn vào mắt cô – ý thức đã bay đi mất, hai cánh tay mềm mại vô lực đặt trên đôi vai rộng của anh, má phấn dựa vào ngực anh thở dốc.

Cô chưa kịp định hồn thì cảm thấy có lửa nóng quét qua đóa hoa mềm mại của cô. Chỉ vài lần Điền Mật Nhi cảm thấy bụng dưới căng thẳng, sự tê dại chạy thẳng vào óc, đóa hoa nhỏ nở rộ chảy xuống chất lỏng ngọt ngào rơi cả xuống đỉnh lửa hùng dũng oai vệ đang thăm dò vùng đất huyền bí.

Điền Mật Nhi mắc cỡ khi cao triều đi qua, dù gì cũng là người đã nếm trải đủ mưa gió nhưng mà chỉ bị anh cọ xát vài cái đã đạt điểm.

Người đàn ông trên đầu trầm giọng cười “ha ha”, nha đầu này làm cho tính người đàn ông trong lòng anh rất vui vẻ. Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, cầm lấy bàn tay nhỏ đang che mặt.

“Nhìn anh”. Triệu Phương Nghị nhìn chăm chú vào Điền Mật Nhi, ánh mắt kiên định đầy sự thương yêu và dung túng.

“Nghị!”. Chỉ một cái liếc mắt Điền Mật Nhi đã đắm chìm vào nhu tình trong đôi mắt, không thoát ra được.

12. Chương 12

Có câu ngôn ngữ nói rất hay, buổi tối ngắn ngủn (1), Triệu Phương Nghị còn cảm thấy chưa đủ nhưng ngoài cửa sổ trời đã dần sáng rồi. Vừa nhìn phía dưới thì cô vợ nhỏ bộ dạng mờ mịt, cả người đầy những vết hôn xanh hồng, cái miệng nhỏ sưng phù hơi nhếch lên như đang cầu xin anh cần lấy nó.

(1) Trích trong bài Trường Hận ca: “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, Tòng thử quân vương bất tảo triều”. Bản dịch của Tản Đà: “Đêm xuân ngắn ngủn có ngắn, Ngai rồng từ đây chậm phần vua ra”.

Trong lòng Triệu Phương Nghị tràn đầy thương yêu nhưng lại luôn luôn cảm thấy không đủ. Chỉ lấy cố là sắp tới mình sẽ đi rất lâu, phải quý thời gian ôn tồn này rồi. Ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hôn một đường từ đầu đến chân, đặc biệt là nơi mềm mại làm hắn lưu luyến liên tục. Thử lực của Triệu thiếu tá là hạng nhất lại là lần đầu được khoe sức lực, lại yêu thương Điền Mật một lần nữa.

Cho dù Điền Mật là người của hai kiếp nhưng với thể tiến công đó chỉ có thể nộp khí giới đầu hàng, không hiểu tại sao kiếp này Triệu thiếu tá lại dừng mãnh như vậy?

Điền Mật Nhi không hiểu, đó là bởi vì kiếp trước nàng không hề tình nguyện cưới, Triệu Phương Nghị trời sinh có thể làm cho phụ nữ “tính phúc”, nhưng kiếp trước cô là tiểu cô nương lần đầu nếm vị đời, cô vừa giãy giụa kêu khóc lại ngăn cản nên Triệu Phương Nghị mất hứng thú, cũng đâu phải là trời sinh anh có

khuynh hướng chịu ngược đầu. Kiếp này cô khéo léo còn phong tình van chũng, cao triều liên tục làm lòng người đàn ông của anh thỏa mãn, Triệu thiếu tá mới nểm thử phụ nữ lại gặp được cực phẩm (đồ tốt) thì làm sao có thể hiểu cái gì là kìm chế. Hơn nữa Triệu Phương Nghị còn là quân nhân, người khác chưa thể tái chiến ngay được nhưng Triệu thiếu tá không hề gì, một lần lại một lần làm Điền Mật Nhi lên xuống.

Sáng khoái qua đi Triệu Phương Nghị nhìn Điền Mật Nhi ngủ mà vẫn còn thở hổn hển, cả người cô toàn mồ hôi, sợ cô sẽ bị lạnh nên anh lấy chăn đắp kín cho cô rồi vào phòng tắm. Lúc tắm rửa phát hiện trên đỉnh tiểu Nghị có tia máu nhỏ, trong rừng rậm màu đen cũng thấy một chút máu, Triệu Phương Nghị biết mình không tiết chế làm đau Điền Mật Nhi rồi.

Anh chuẩn bị một chậu nước nóng, anh muốn lau người cho Điền Mật Nhi. Anh nhẹ nhàng mở hai chân của cô, nhìn thấy đóa hoa nhỏ vô cùng đáng yêu của anh sưng đỏ. Cả hạ thân của Điền Mật Nhi đều là tinh hoa của anh, anh ngạc nhiên nhìn thấy máu, trừ lạc hồng ra thì phía dưới đóa hoa cũng có một vết thương nhỏ. Triệu Phương Nghị vắt khăn lông, nhẹ nhàng chườm nóng cho đóa hoa nhỏ, cẩn thận lau. Nhưng vừa lau sạch sẽ thì từ trong nhụy hoa lại chảy ra chất lỏng, mắt Triệu Phương Nghị tối sầm lại, suýt nữa thì không giữ được mình. Lau qua người cho cô, Triệu Phương Nghị vội vàng đắp chăn lại cho cô, thầm nghĩ cô đúng là do ông trời phải đến để khảo nghiệm tự chủ của anh mà.

Dùng nước lạnh xả qua, Triệu Phương Nghị tiến hành luyện tập hằng ngày, chạy mười vòng quanh chung cư, hít đất nửa giờ. Nhưng hôm nay sau khi chạy mười vòng thì cảm thấy không còn thể lực nữa, Triệu thiếu tá của chúng ta chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy! Vừa mới phá thân xử nam, thể lực đã giảm sút rồi.

Mồ hôi, sao không nghĩ rằng anh đã giày vò vợ bao nhiêu lần!

Kiên trì hoàn thành bài rèn luyện buổi sáng, Triệu Phương Nghị một thân toàn mồ hôi về nhà, mặc dù mệt nhưng cả người sáng khoái, tinh thần phấn chấn trở về nhà. Về đến nhà bữa sáng đã dọn lên.

Phương Di và dì giúp việc đang bày thức ăn, thức ăn có vẻ phong phú hơn thường ngày, cháo trứng và cháo dinh dưỡng gì đó.

“Con về rồi à! Đi rửa mặt rồi gọi Điền Mật xuống ăn cơm”.

Triệu Phương Nghị dội nước qua ở phòng bếp, không lên phòng sợ quấy nhiễu giấc ngủ của Điền Mật Nhi: “Để cho cô ấy ngủ thêm, vừa mới ngủ được một lúc, khi nào dậy thì ăn thôi”.

Thật là đói bụng, Triệu Phương nghị hộp hai hộp hết bát cháo, lại ăn thêm mấy cái bánh bao hấp.

Phương Di ăn được một miếng, muốn nói nhưng lại thôi. Suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Phương Nghị...”.

Triệu Phương Nghị ngẩng đầu, dùng ánh mắt hỏi xem mẹ có chuyện gì.

Phương Di lúng túng nói: “Khụ! Vẫn đang là tân hôn, Điền Mật tuổi vẫn còn nhỏ, con nên tiết chế một chút!”.

Triệu Quốc Đông cũng lúng túng đỏ mặt: “Chuyện trong nhà vợ chồng son chúng nó mà bà cũng quan tâm, ăn cơm đi!”.

Phương Di không tự nhiên nói: “Tại tôi sợ bọn nhỏ làm trễ việc chính, ngày mai còn phải về nhà của Điền Mật. Hôm nay phải đến nhà họ hàng chào hỏi!”. Chuyện này không thể trách Điền Mật được, hôm qua lúc bà đứng ngoài cửa rõ ràng nghe thấy tiếng Điền Mật đang cầu xin, nhưng mà con trai mình tích cực như thế bà đâu thể ngăn cản trực tiếp.

Triệu Phương Nghị là người trong cuộc lại coi như không có gì, ăn uống xong, lau miệng nói: “Vậy thì chờ đến Điền gia về đã!”.

“Cái đứa nhỏ này, cố chấp, không nghe”. Bữa sáng tan rã với sự không vui vẻ.

Mặc dù trong người không thoải mái nhưng Điền Mật Nhi cũng không lười biếng nằm suốt trên giường mà đi tắm rửa mặc áo sơ mi nửa tay áo màu đỏ, quần dài, đi tất chân màu cam và giày da. Lúc đó cô định mua giày cao gót 10cm để cao bằng Triệu Phương Nghị nhưng bây giờ chưa có kiểu như vậy, 5cm đã là cao rồi. Sau khi ăn mặc cẩn thận cũng che vết hôn đầy người, nhưng hai dấu hôn trên cổ không giấu được, trời nóng

như vậy mang khăn lụa thì không hợp lý. Cô đành dùng phần che đi rồi buộc đầu công chúa, nếu không nhìn kỹ thì không nhìn ra được gì.

Phương Di hờn dỗi, cảm thấy thể diện của bà đều bị con trai vứt sạch, phải đi gặp trưởng bối trong nhà hay là còn đợi người ta đến cửa! Cũng tại nó mà con dâu còn chưa rời giường được, không đi gặp họ hàng, sau này giải thích với họ làm sao?

Không ngờ đến buổi trưa Điền Mật Nhi đã thức dậy còn trang điểm một chút vừa đẹp lại quyến rũ. Nhưng mà nhìn kỹ thì cũng vẫn thấy vẻ mệt mỏi.

“Cha, mẹ, con xin lỗi vì đã dậy muộn! Bây giờ mới lên đường chắc vẫn kịp chứ ạ?”.

“Không muộn, sao con không ngủ thêm chút nữa? Buổi chiều đi vẫn kịp mà”. Khổ con bé, trời sáng mới được ngủ, thân thể nhỏ bé bị con trai giày vò còn nhớ hôm nay phải đi thăm họ hàng, đúng là một đứa bé hiểu chuyện!

Phương Di bảo dì giúp việc đưa bát tổ yến nói: “Con uống cái này trước đi, dì làm cơm là được rồi! Tổ yến này chị cả đưa tới, rất bổ cho phụ nữ!”.

Điền Mật Nhi nghe hiểu ám hiệu trong lời nói của bà thì ngượng ngùng! Nhưng mà cô rất đói, vẫn cầm lấy ăn kệ ánh mắt đùa giỡn của bà. Sau khi Triệu Phương Nghị vào phòng với Triệu Quốc Đông thấy cô thì ngạc nhiên. Trong lòng vẫn biết hôm qua anh đã giày vò cô như thế nào, không ngờ cô lại dậy sớm như vậy.

Điền Mật Nhi thấy anh trở lại cũng không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ có lúc xới cơm cho anh thì nhìn lên anh. Thấy anh đang ăn chân gà thì Điền Mật Nhi cảm thấy đời này thật hạnh phúc hoàn mỹ, cảm ơn ông trời, cảm ơn đã cho cô trọng sinh!

Buổi chiều vợ chồng son mang theo chút rượu thuốc lá đi thăm họ hàng. Đến các nhà đều như cười ngửa xem hoa (chỉ việc làm qua loa đại khái), ngồi chưa ấm chỗ đã đứng dậy đến nhà khác. Đến các nhà hầu như đều là bậc cha chú trong nhà nhưng đều không gây khó khăn với Điền Mật Nhi mà còn khen cô là đứa bé tốt cũng ám hiệu nàng phải biết ơn nhà chồng. Điền Mật Nhi cũng nhất nhất nghe theo, khiêm tốn tiếp nhận, không hề giống kiếp trước phản bác hay ra vẻ thanh cao làm mấy người rất vui.

Sau đó còn đi mua ít đồ để trở về Điền gia, thấy thời gian không sai biệt lắm Triệu Phương Nghị từ chối mọi người và đi về. Tuy mệt một chút nhưng thu hoạch rất tốt, mỗi nhà đều tặng lễ rất hậu, Điền Mật Nhi cảm thấy nặng tay. Triệu Phương Nghị thấy cô cười tít mắt dù giống như hám tiền nhưng không hề lỗ mãng mà rất đáng yêu. Anh đưa phần quà của mình cho cô, Điền Mật Nhi mừng rỡ.

“Về sau em sẽ giữ những cái này”. Triệu thiếu tá nói.

Tốt quá! Điền Mật Nhi nghiêng người ôm Triệu Phương Nghị đang lái xe hôn một cái, sau đó ngồi đếm xem hôm nay được bao nhiêu tiền.

Cảm giác được cô hôn rất tốt, Triệu Phương Nghị âm thầm sung sướng một lúc, suýt rẽ nhầm đường mới hoàn hồn lại.

Lúc tối Phương Di liên tục dặn dò Triệu Phương Nghị: “Tối nay không được làm gì con bé đâu, ngày mai phải về Điền gia rồi đừng để cho người ta nghĩ nhà mình ngược đãi cô dâu!”.

Triệu Phương Nghị không muốn nhịn nhưng cũng gật đầu đồng ý có lệ. Sống cứ khổ như vậy, khó khăn lắm mới cưới vợ mà chỉ có thể nhìn. Điền Mật Nhi về nhà thì vẫn khăn trương, bây giờ ở dưới vẫn đang đau rát, hôm qua là lần đầu tiên. Triệu Phương Nghị nhìn cô một cái, cởi quần áo, kéo Điền Mật Nhi từ trong chăn ra. Giữ chặt tay chân đang quơ đạp của cô, tắt đèn nói: “Ngủ!”.

A! Thế thôi! Bỏ qua cho cô? Cô cảm thấy không chân thật!

Triệu Phương Nghị nhìn ánh mắt của cô dường như không tin lời anh: “Sao? Em thất vọng à? Ngày hôm qua anh không làm em thỏa mãn à? Vậy chúng ta tiếp tục nhé!”.

“Không cần, không muốn, em muốn ngủ!”. Cô sợ anh đổi ý, vội vàng tìm vị trí thoải mái nhắm mắt ngủ.

Đáng ghét, thật người này cứng quá, vỗ lại vỗ!

“Rốt cuộc em có ngủ không, không thì chúng ta làm việc”. Triệu thiếu ta không chịu được sự quấy giầy nổi giận. Anh phải dùng bao nhiêu tự chủ mới chịu đựng được lửa nóng trong người để ôm cô ngủ, thế mà cô lại còn chọc anh.

“Hi hi!”.

Thiếu tá phát uy thì Điền Mật Nhi cũng hơi sợ không dám phản kháng, vội vàng rúc nách ôm eo anh. Cô rất mệt mỏi, lúc đầu thì giả bộ ngủ nhưng sau đó nhắm mắt ngủ thật, mà tư thế ngủ cũng không ngoan, bấp chận thon dài gác lên người bên cạnh. Người khổ là Triệu Phương Nghị, ôm người đẹp trong lòng nhưng không được ăn, thỉnh thoảng còn bị cô quấy rầy.

Sao hôm qua anh không phát hiện ra cô còn tật xấu này? (tác giả: mờ mờ, không phải là bị anh giầy vò không còn sức sao?)

Mẹ! Ngay cả đệ đệ đang dựng cũng bị đầu gối của cô thúc ột cái!

13. Chương 13

Sáng sớm ngày hôm sau đột nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến phá vỡ thời gian tân hôn ngọt ngào của hai người.

Triệu Phương Nghị phải về đơn vị! Phương Di còn vội vàng muốn đưa Điền Mật Nhi đi đâu đó, nghe xong thì thấy sững sốt, quay đầu lại thấy Điền Mật Nhi cũng đang ngây ngốc, bộ dạng không biết phải làm sao.

Ngay cả Triệu Phương Hà cũng đồng cảm với cô, vừa mới kết hôn có hai ngày đã phải xa nhau. Triệu Phương Mỹ thì cảm thấy hả hê, dường như đã sớm đoán được Điền Mật Nhi sẽ bị bỏ.

“Con đi giúp nó chuẩn bị đồ”. Phương Di lại đau lòng cho hai đứa, công việc của con trai khiến vợ chồng nó ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều.

Điền Mật Nhi đi theo Triệu Phương Nghị vào phòng. Đồ của Triệu Phương Nghị không nhiều lắm, quần áo mang về đã giặt giũ phơi nắng sạch sẽ bỏ vào ba lô của anh rồi. Nói là chuẩn bị đồ đạc không bằng nói nhân cơ hội nói riêng mấy câu.

Điền Mật Nhi đứng đối mặt với tủ quần áo, tay cầm ba lô màu xanh lá của anh, không động đậy, không nói chuyện. Triệu Phương Nghị thở dài, cô vợ nhỏ của anh!

Anh tiến lên ôm lấy bà vai cô: “Em phải làm quen với việc này!”.

Rốt cuộc thì nước mắt Điền Mật Nhi không nhịn được nữa mà rơi xuống. Tại sao cô vừa mới nắm được vị của hạnh phúc thì lại phải hưởng vị biệt ly!

Ông trời có mắt cho cô sống lại một lần, lần nữa lấy được người đàn ông này, làm sao cô có thể để anh đi được.

Điền Mật Nhi quăng ba lô xuống, ôm chặt lấy cổ anh không buông: “Em không để cho anh đi!”.

Triệu Phương Nghị không ngờ cô dâu nhỏ của anh lại không coi uy nghiêm của anh ra gì nhưng trước ngực rất mềm mại.

“Ở nhà chăm sóc cha mẹ! Học tập tốt! Không cho đi chơi lung tung! Không được câu tam đáp tứ (ngoại tình)! Giày cao gót với tất trong đều không được mặc!”. Không cho phép liên tục, rồi anh chốt một câu: “Nếu có cơ hội anh sẽ liên lạc với em!”. Nói xong kéo Điền Mật Nhi vẫn đang khóc, tạm biệt người nhà rồi chỉnh trang lên đường.

Điền Mật Nhi không thể đáp lại bà Phương Di đang an ủi hay Triệu Phương Mỹ đang trào phúng, bây giờ cô chỉ muốn yên lặng để suy nghĩ. Trùng sinh lại một đời, cô biết cô đơn sẽ làm cho phụ nữ làm sao. Cô không muốn giống kiếp trước, phải nỗ lực cho cuộc sống của mình. Lúc cô nhớ anh sẽ cố gắng chờ đợi anh, không thể vì mờ mắt mà đánh mất hạnh phúc chân chính.

Phương Di cũng không yên tâm về cô, để cho cô nghỉ ngơi một lúc đến khi chuẩn bị xong đồ mới gọi Điền Mật Nhi về Điền gia. Mặc dù Điền gia hơi ngạc nhiên khi không thấy Triệu Phương Nghị đến nhưng gia

đình quân nhân nào chẳng thế, đã gả cho người lính thì phải biết chấp nhận. Nhưng mà hai ông bà không ngờ lại sớm như vậy, không kịp về lại mặt nhà mẹ.

Phượng Di thấy hai ông bà dù văn hóa không cao nhưng lại rất biết suy nghĩ. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân Triệu Phương Nghị không đến được thì khuyên Điền Mật Nhi phải chịu khó, Triệu Phương Nghị không ở nhà thì phải hiếu thuận với cha mẹ chồng hơn. Phượng Di cảm giác được, cha mẹ có ảnh hưởng rất lớn đến con cái. Từ sau chuyện của Lý gia thì bà cũng hơi khó tính, trong lòng vẫn có cảm giác hơi không vừa ý. Nhưng hôm nay lại nghe cha mẹ dặn dò con gái chân thành tha thiết như vậy thì hoàn toàn thay đổi cái nhìn của bà. Chỉ có người chất phác như vậy mới dạy được một cô con gái như thế, chịu đựng cô đơn, toàn tâm toàn ý với nhà chồng.

Phượng Di thông cảm với Điền Mật là lần đầu kết hôn, chồng lại không ở cạnh, bà muốn cho Điền Mật Nhi ở nhà với cha mẹ mấy ngày rồi về.

Nhưng hai vợ chồng Điền gia không đồng ý: “Con gái gả ra ngoài là bát nước đổ đi, làm sao có thể ở nhà được. Là con gái gả xa, chồng không ở nhà thì nó phải thay chồng chăm sóc cho cha mẹ chồng”.

Điền Mật Nhi cũng nói, sau khi kết hôn còn rất nhiều việc không thể để cho cha mẹ chồng dọn được. Mặc dù Phượng Di thật lòng muốn cho cô ở lại nhưng thấy cô lo lắng cho bọn họ như vậy thì trong lòng rất vui vẻ.

Triệu Phương Mỹ không ưa, nói cô chỉ biết vỗ mông ngựa. Triệu Phương Hà kéo em gái nói: “Cha mẹ thật lòng nhận cô con dâu này rồi, sau này em đừng gây phiền toái cho em dâu, đừng chọc giận cha mẹ”.

“Em không thích cô ta bộ dạng nhà quê, chỉ nhìn xem cô ta như một cô gái nhà quê, chỉ có một chút da trắng, ra vẻ rộng lượng cho ai xem? Thấy cô ta nịnh bợ cha mẹ, em nhìn rất không vừa mắt vậy mà cha mẹ còn rất vừa lòng, cả anh Nghị cũng thế. Chị Lý Như chỉ giận anh ấy không bàn bạc đã tự tiện ra chiến trường nên mới ra vẻ như thế, không ngờ anh còn tưởng là thật”. Triệu gia và Lý gia quan hệ tốt nên con cái hai nhà lớn lên bên nhau. Hai chị em Triệu gia đã cho rằng Lý Như sẽ là chị dâu, em dâu bọn họ, đột nhiên đổi thành Điền Mật Nhi chỉ là một cô gái nông thôn, không bằng Lý Như ở mọi mặt, làm bọn họ mất mặt.

Nhưng mà Triệu Phương Hà không dễ bị lừa như Triệu Phương Mỹ, chuyện của Lý gia cô cũng nghĩ giống cha mẹ, đó là Lý Như thay lòng, muốn giàu sang nên mới bỏ em cô.

“Đừng có nói điều này trước mặt cha mẹ, nếu không thì cha mẹ sẽ tức giận. Chuyện trong đó không phải là em không biết, đừng có dính vào! Còn Điền Mật, bây giờ cô ấy có thể chăm sóc cho cha mẹ, làm cho cha mẹ vui lòng là được rồi, chị em mình cũng đỡ tốn công. Bây giờ chuyện cũng đã thành, cố gắng mà sống chung thôi”.

Hừ, Triệu Phương Mỹ không đồng ý, cô luôn nghĩ Điền Mật Nhi chiếm vị trí của chị Lý Như. Nếu như không phải do cô ta tự nhiên nhảy ra thì dưới sự kết hợp của cô thì anh trai và chị Lý Như sẽ hợp lại.

Điền Mật Nhi không biết suy nghĩ của người khác, bây giờ cô chỉ quan tâm đến học mà thôi. Không biết có phải liên quan đến việc được trọng sinh hay không mà cô cảm giác mình có trí nhớ và khả năng giải toán rất tốt. Cô vốn thông minh, lại có trí nhớ biến thái nên từ lúc đầu đọc sách cũng đã nắm chắc bảy tám phần kiến thức của lớp mười hai.

Vì bận rộn việc kết hôn, nên khối mười hai của trường Tam Trung đã vào học. Điền Mật Nhi không tham gia cuộc thi vào lớp, lại là học sinh chuyển từ nông thôn lên nên trường học xếp cho cô học ở lớp thứ 5. Lớp học được xếp theo thành tích của học sinh, lớp thứ nhất có 60 học sinh đứng đầu bảng. Năm nay lớp thứ nhất cũng nhận 60 học sinh nhưng người ta có quan hệ có quà cáp đều có thể vào. Phượng Di thấy con dâu mình không tồi, muốn giúp con học lớp tốt, nhưng Điền Mật Nhi lại cảm thấy chỉ cần chăm học thì học lớp nào cũng thế.

Triệu Quốc Đông cũng không muốn đi cửa sau, ông muốn cho những người coi thường con dâu ông nhìn thấy, con dâu của ông xuất thân thấp nhưng rất ưu tú. Ông tin tưởng Điền Mật Nhi sẽ không thua kém ai.

Điền Mật Nhi cố gắng học tập, nguyên tắc làm người khiêm tốn, chủ nhiệm lớp cũng không quan tâm đến cô. Nhưng do đến trường muộn hơn lại là một học sinh mới nên cô thành đề tài nói chuyện của mọi người.

Mặc dù Điền Mật Nhi không trang điểm nhưng vẫn có thể nhận ra sự khác biệt trong cách ăn mặc của cô so với mọi người. Cùng buộc tóc đuôi ngựa nhưng cô còn đeo thêm dây kim tuyến nhìn có vẻ năng động hơn. Cùng là kiểu đầu công chúa nhưng tóc trên đỉnh cô sẽ để cao hơn một chút. Lông mày cũng tỉ mỉ chăm chút. Cùng là mặc áo sơ mi nhưng lại có vẻ vừa vặn hơn người khác.

Huống chi bề ngoài của cô cũng xuất chúng hơn người, có vẻ thành thực quyến rũ hơn so với bạn đồng lứa, không chỗ nào không lộ ra sự mê người.

Những ngày mới đến lớp Điền Mật Nhi còn chưa quen với các bạn. Bởi vì cô phải làm cơm nên khi đến lớp đều đã vào giờ tự học, vừa tan lớp đã vội vàng về nhà. Cho đến một tháng sau có kết quả lần thi thứ nhất của trường, học sinh chuyển đến từ nông thôn của lớp thứ 5 nằm trong 10 người điểm cao của trường.

Thầy chủ nhiệm lớp 5 là Lưu Nguyên rất vui mừng, vô tình đã nhặt được bảo vật. Ông vẫn nghĩ rằng năm nay bình xét cấp bậc không thể có gì, không ngờ ông trời thương tình đưa Điền Mật Nhi đến. Theo quan sát của ông, Điền Mật Nhi mới đổi hoàn cảnh học tập nên chưa quen, nếu như đã quen với cách học của Tam Trung thì kết quả sẽ còn tốt hơn. Đầu tiên Lưu Nguyên chuyển Điền Mật Nhi từ bàn cuối của dãy cuối lên vị trí tốt nhất của dãy hai. Sau đó còn hỏi thăm cô chuyện học tập, có quen với hoàn cảnh không, bạn bè ở chung như thế nào..., ngay cả đồ ăn cũng hỏi.

Mầm non tốt như vậy phải bồi dưỡng, nhưng mà Điền Mật Nhi nói, cô đi học chỉ mất có mười phút. Lưu Nguyên không từ bỏ ý định nói muốn gặp gia đình. Điền Mật Nhi vội nói cô đang ở nhà thân thích nên không tiện! Mồ hôi, nếu như người ta biết cô đã kết hôn, với độ cởi mở của xã hội bây giờ chắc sẽ là chuyện không tốt.

Điền Mật Nhi trông xinh đẹp, lại có thành tích cao, tên tuổi của Điền Mật Nhi cũng như vậy mà truyền ra ngoài. Đa số các nữ sinh đều không nói tốt, cái gì mà nhà quê lên tỉnh, cổ ra vẻ thanh cao, dáng vẻ giống hồ ly tinh, nói chung cái gì cũng nói được. Nam sinh thì tán thưởng nhiều hơn. Nhưng mà bạn cùng bàn mới của Điền Mật Nhi, ngồi chung rất vui.

“Wow, không ngờ năm cuối lại có phúc! Rốt cuộc ông trời cũng đã nghe lời cầu nguyện của tôi, phái một đại mỹ nhân cứu vớt tôi”. Người bạn cùng bàn mới của Điền Mật Nhi tên là Lý Kiều Dương, tính tình hoạt bát sáng sủa. Toàn thân đều lộ ra là con nhà giàu, còn đi cùng đường với Điền Mật Nhi, thảnh thơi trên đường đi học vẫn gặp nhau.

Hai người từ từ làm quen, sau khi biết Điền Mật Nhi đang ở Triệu gia thì gương mặt Lý Kiều Dương là lạ: “Nghe nói con trai nhà họ mới cưới một cô gái nông thôn, không phải là cậu chứ?”.

Mồ hôi, Điền Mật Nhi lúng túng, không ngờ lại lộ dễ dàng vậy.

“Ừ...”.

Nhìn là biết cô ấy đang lo lắng cái gì, Lý Kiều Dương nói: “Yên tâm đi, tớ sẽ không nói với người khác đâu! Nhưng về sau cậu phải làm cơm trưa cho tớ!”.

Điền Mật Nhi ăn mặn, thích ăn thức ăn mặn cay, không ngờ Lý Kiều Dương cũng thế. Nhưng mà dì giúp việc nhà cô ấy là người địa phương, nấu món ăn thường không đủ vị. Sau khi cô ấy ăn chực của Điền Mật Nhi thì bữa nào cũng đến ăn chực. Cũng vì cái này nên tình bạn của hai người mới tốt lên.

Chỉ thế thôi? Tất nhiên là đồng ý rồi: “Ha ha, ngày mai sẽ làm thịt xào ớt me cho cậu”.

Lý Kiều Dương nuốt nước miếng – ینگ, vừa chua lại vừa cay, lại có thịt ba chỉ ăn với cơm. Lý Kiều Dương nói: “Không ngờ con trai nhà Triệu gia rất có điểm phúc, cưới được mỹ nữ dịu dàng như nước! Nghe nói sau tân hôn ngày thứ hai thì anh ta đã phải đi, vậy hai người có làm cái gì đó không? Vóc dáng khác biệt như vậy có vất vả không? Hi hi!”.

Đỏ mặt! Cái đứa nhỏ này, sao lại hỏi vấn đề mắc cỡ như thế, ai nói là người thuần khiết hả!

14. Chương 14

Cũng may mà trường Tam Trung chất lượng dạy học cũng rất tốt, mà con của các gia đình cán bộ ở chung cư đều tình nguyện đi xa một chút vào học năm nhất ở trường trung học Thực Nghiệm. Nếu không thì dù cho Lý Kiều Dương có giữ kín miệng thế nào đi chăng nữa cũng không quản được miệng của người ta nói ra nói vào.

Sau khi thấp thỏm mấy ngày, Điền Mật Nhi cũng không muốn suy nghĩ nữa, cứ để thuận theo tự nhiên đi, dù sao cũng đều là sự thật rồi.

Sau bữa cơm trưa, Điền Mật Nhi và Lý Kiều Dương đi rửa hộp cơm của mình, học sinh cấp ba sớm muộn gì cũng phải tự học, buổi trưa cũng đều phải ở trường học ăn cơm, nên phải tranh thủ thời gian nghỉ trưa để tự học. . . trước kia mỗi lần Lý Kiều Dương ăn cơm xong đều trực tiếp mang hộp cơm bóng nhẫy của mình về nhà, để cho người làm rửa. Nhưng sau này bị Điền Mật Nhi phê phán cô không chịu tự thân vận động đoán chừng tương lai ngay cả đồ ăn cũng không biết phân biệt thế nào, vì thế Lý Kiều Dương mới bắt đầu nỗ lực phấn đấu để rửa sạch nỗi sỉ nhục trước kia. Sau mỗi ngày đều theo Điền Mật Nhi rửa sạch hộp cơm rồi mang về.

Hai người không dám lè mề, vội vã rửa sạch hộp cơm, cốc uống nước của mình sau đó liền vội vàng trở về phòng tự học. Phải biết rằng hiện tại Lưu Nguyên nói không chừng đang ở góc nào rình để theo dõi, nếu ai không nắm chặt thời gian học tập mà bị bắt được liền bị phê phán rất gay gắt. Nguyên do của chuyện này cũng tại Điền Mật Nhi, nếu không phải là cô đi thi đạt thành tích tốt như vậy khiến cho Lưu Nguyên đối với học sinh các lớp một lần nữa dấy lên hy vọng mới, thì học sinh bọn họ cũng không phải tiến vào trạng thái học tập căng thẳng trong thời gian dài như vậy.

Ngay cả những học sinh đứng đầu các lớp cũng bị Lưu Nguyên hết sức chiếu cố, người ta là đứa trẻ xuất phát từ nông thôn dưới điều kiện học tập thiếu thốn mà cũng còn có thể thi đạt được thành tích tốt như vậy. Lại nói các anh chị, học tập trong điều kiện tốt như thế làm sao lại không thể ra sức phấn đấu đạt thêm một chút tâm tư vào ngoài học tập chứ.

Cái này nếu đổi lại là người khác gây ra nguyên nhân thì khẳng định sẽ phải bị mọi người tìm đến gây một chút phiền toái, nhưng người đó lại là Điền Mật Nhi! Mà Điền Mật Nhi là người nào, hiện tại ở Tam Trung ***** , là nữ sinh vừa xinh đẹp lại dịu dàng nên không người nào muốn đến trước mặt cô mà gào thét la ó.

Nghe nói Cổ Kim Đào ở lớp ba cũng có ý tứ đối với cô, đây chính là nhân vật có một không hai ở Tam Trung, nếu không một nữ sinh xinh đẹp như Điền Mật Nhi đã sớm bị các nam sinh khác theo đuổi rồi.

“Tiểu Điền Mật! Sách luyện toán bạn đã làm xong rồi sao? Cho mình xem một chút.” Lý Kiều Dương đối với những môn tự nhiên không hề có năng khiếu nhưng lại khẳng khái chọn khoa tự nhiên làm cho Điền Mật Nhi rất khó hiểu. Cô ấy nói lúc đó mẹ cô ấy đã khuyên nên chọn khoa nào có triển vọng lớn một chút, lúc ấy cũng không hiểu tại sao lại mơ mơ hồ hồ chọn vào khoa tự nhiên này .

Bất quá đây cũng là chuyện đã rồi, bây giờ thì có thể làm sao được, đến lúc thi thì làm thế nào: “Cậu nói cái đề kia phải không? Để mình giải thích cho cậu.”

Lý Kiều Dương liền vỗ trán: “ Cái đề kia mình nhìn đã muốn to đầu! Bạn Mật Mật thân mến! Cậu đừng giầy vò mình nữa, để ỉnh chếp kết quả là được rồi!”

“Như vậy cũng không phải là biện pháp hay! Mình thấy cậu nên chuyển sang khoa xã hội thì tốt hơn. Nếu không thì nhân thời gian tự học buổi tối mình bổ túc cho cậu, dù sao là không thể như vậy nữa, càng không làm thì lại càng mù tịt các công thức không phải sao!” Đối với hành động bất chấp đạo lý của cô ấy thì Điền Mật Nhi cực kỳ im lặng, từ trong ngăn bàn lấy ra một cái bọc đưa cho cô ấy.

“Ah, đây là cái gì vậy!” Mở cái túi ra, vang lên một tiếng rơi ra khỏi cái túi, Lý Kiều Dương nhìn xuống sau đó cúi người nhặt lên, một túi lớn toàn đồ ăn vặt, căn bản bên ngoài cái gì có thể mua được đều nằm gọn trong đó rồi.

Lý Kiều Dương mỗi ngày đều cùng Điền Mật Nhi ở chung một chỗ, dĩ nhiên biết đây không phải là đồ của cô ấy rồi, đưa ánh mắt sang hỏi cô ấy thì thấy Điền Mật Nhi cũng lắc đầu!

“Không biết người nào lại hào phóng như vậy!” Điền Mật Nhi cầm đồ lên nói, còn nhìn một chút hai bên những bạn học khác, không biết là ai làm đây.

Cao Lỗi ngồi ở bàn phía sau, bình thường cũng là một người rất hay chọc ngoáy, lên tiếng: “Chị dâu, là Đào ca mua đồ ăn vặt cho chị đây!”

Toát mồ hôi, thẳng nhóc con chết dẫm, lại đi nhận quàng thân thích ở đây, cậu mới là chị dâu, cả nhà cậu đều là chị dâu.

“Cậu đã biết là ai, vậy làm phiền cậu trả lại giúp, nhớ nhắc nhở cậu ta về sau không cần như vậy nữa!” Loại người đào hoa này cô không chọc nổi.

Cao Lỗi đương nhiên là sẽ không chịu thu lại rồi, việc nhỏ thế này còn làm không xong, về sau làm sao có thể đi theo Đào ca được đây. Chỉ là Điền Mật Nhi cũng không phải là tiểu cô nương ngây thơ, lòng tràn đầy khó xử còn phải ra vẻ rụt rè, nếu thật lòng muốn cự tuyệt chắc chắn sẽ có phương pháp thôi.

“Vậy tôi liền giao cho thầy giáo, để thầy ấy giúp một tay tìm chủ của nó!”

Cao Lỗi không có biện pháp, chỉ đành phải tức giận đem đồ vật kia thu về! Mặc dù cậu không sợ thầy giáo, nhưng cũng không muốn chọc phải phiền toái, nghĩ thầm Điền Mật Nhi đúng là điên rồi, lại đi cự tuyệt Đào ca như vậy!

Lý Kiều Dương nhìn Điền Mật Nhi đầy hâm mộ nói: “Được đấy, vừa tới đây mới hơn một tháng liền đem lão đại của Tam Trung chúng ta trời lại rồi!”

Điền Mật Nhi ngay cả cậu ta là ai cũng không biết, để cho cô phải ồn ào nói chen vào:

“Trực giác của cậu cũng quá không bình thường rồi, mỗi khi tan học Cổ Kim Đào đều ở cửa cầu thang nhìn cậu, mình sớm đã cảm thấy không được bình thường, nha đầu này thật là ngay cả một chút cũng không cảm giác được! ! Thật là liếc mắt đưa tình cho người mù rồi, thật uổng phí thời gian. Chỉ là Cổ Kim Đào cũng thật rất tuần tú, nhà lại còn có điều kiện, cậu tốt nhất cũng nên suy nghĩ một chút!”

Điền Mật Nhi hung hăng trừng mắt nhìn cô ấy: “Cậu cứ lăm mồm đi, cẩn thận mình kiện cậu phá hoại quân hôn!”

“Chỉ có cậu mới nghĩ vậy, phá thì phá, một cô gái xinh đẹp như cậu, muốn tài có tài muốn mạo có mạo, như thế nào lại gả cho tên lính đã man như thế.”

Lý Kiều Dương con nhóc này đúng là chỉ thích kiểu mỹ nam thư sinh chứ không thích kiểu người như Triệu thiếu tá, một ông chú có hình tượng chính trực uy nghiêm.

Sau khi nghe Lý Kiều Dương nói thì Điền Mật Nhi cũng chú ý, mấy lần nhìn ra cửa cầu thang quả thật có một bóng dáng đang thấp thoáng ở đó. Nói cho đúng lương tâm thì đáng đáp quả thật rất tốt, nhưng lại có chút lưu manh xấu xa, mắt phượng dài nhỏ, một khi mắt nhìn chăm chăm vào ai thì thật dễ dàng khiến cho người đó tim đập thình thịch.

Kể từ sự kiện đồ ăn vặt lần trước, cũng không thấy có hành động gì thêm. Thi thoảng ngẫu nhiên liếc sang, cũng có lúc tựa như lơ đãng. Không khỏi khiến cho Điền Mật Nhi thầm nghĩ người này chính là cao thủ, rất biết cách nắm lấy tâm tư của các cô gái. May mà nhờ cô là người của hai thế giới, định lực không phải bình thường, nếu không thì cũng chẳng đến nơi này.

Đoán chừng Cổ Kim Đào cũng có kiêu ngạo của mình, không trực tiếp đến tìm Điền Mật Nhi, chẳng qua cũng chỉ là nhìn vào hai mắt thôi, cũng không thể để cho người ta tự phế hai mắt của mình được. Mặc dù vậy vẫn để cho Điền Mật Nhi bối rối không yên, trong lòng sợ người khác hiểu lầm, chồng không có ở nhà, bên cạnh lại có người theo đuổi, cũng dễ dàng để cho người ta nói ra nói vào.

Lo lắng đề phòng mấy ngày, thấy cũng không có động tĩnh gì khiến Điền Mật Nhi thở phào nhẹ nhõm. Cách nghĩ của xã hội bây giờ vẫn còn cổ hủ, nghĩ đến dân tình cũng sẽ không dùng mãnh như vậy, phương thức biểu đạt tình yêu của mọi người vẫn còn ngại ngùng, khi bị cự tuyệt chắc sẽ biết khó mà lui thôi.

Thật ra thì Điền Mật Nhi đã yên tâm quá sớm. Nếu không phải là Cổ Kim Đào trước đó vài ngày chọc phải họa lớn, đá gãy xương sườn của bạn học nên cha của cậu ta phải đi cửa sau dùng mối quan hệ của mình để cho cậu ta có thể tiếp tục được lưu lại trường. Bà nội của Cổ Kim Đào chỉ còn kém nước quỳ xuống đất để cầu xin cậu ta chuyên tâm vào học hành cho giỏi. Từ nhỏ cậu ta đã sống bên cạnh bà nội đối với lời nói của bà cậu vẫn còn chịu nghe. Vốn tưởng rằng chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay với Điền Mật Nhi hoặc là mua chút đồ ăn mà các nữ sinh khác vẫn thích ăn, đối với loại nữ sinh vừa học tập tốt lại vừa xinh đẹp thì lòng hư vinh vẫn là lớn nhất. Cậu cho đến giờ đều biết diện mạo của mình rất tốt, cũng biết cách tán tỉnh như thế nào nhưng không ngờ được cô cứng mềm không ăn, nhớ tới việc vừa xảy ra cậu cũng không dám mạnh mẽ đến quấy rối cô được.

Chuyện này mặc dù khiến cho Điền Mật Nhi có chút phiền não, nhưng cũng có chỗ tốt, tối thiểu có Cổ Kim Đào độc chiếm harem cầu, các nam sinh khác cũng không dám kéo tới để đi vệ sinh. . .

Sau lần thi thứ hai, Điền Mật Nhi đứng ở vị trí thứ hai chỉ thua người đứng đầu có hai điểm. Khi bà Phương Di biết chuyện này liền lần lượt gọi điện thoại cho người quen biết, đầu tiên là tán gẫu một chút sau đó làm như vô tình nói ra thành tích của cô, cảm thấy vô cùng hãnh diện! Đừng có động tới xuất thân của con dâu nhà bọn họ, bộ dáng vừa xinh đẹp mà thành tích học tập cũng vô cùng tốt đấy!

Điền Mật Nhi cũng thấy có chút hãnh diện, cả hai đời cũng chưa bao giờ có tiền đồ triển vọng như vậy, mặc dù trước kia thành tích không tồi, nhưng đời này cô còn biết dựa vào trí nhớ vô cùng tốt của mình mà phát huy. Cô cũng từng có nghĩ qua có nên sống khiêm tốn một chút hay không, nhưng cô lại muốn thay đổi trở nên ưu tú hơn, muốn cho cuộc sống của cha mẹ được tốt hơn, muốn cho bọn họ vì mình mà kiêu ngạo một chút. Cũng muốn để cho bản thân có thể thích hợp với Triệu Phương Nghi, không muốn để cho anh phải khó xử, không hề muốn để cho anh phải thất vọng nữa! Hơn nữa cô cũng biết làm bài thi tốt nghiệp trung học đợt này, chẳng lẽ muốn cô phải cố ý làm sai sao! Chỉ có thành tích ưu tú, thì đến lúc thi tốt nghiệp trung học mà có thành tích ới sẽ không gây bất ngờ.

Mà trên phương diện trường học này cũng không ngờ được lại có người phải ruồi, thế nhưng lại thu được một học sinh ưu tú như vậy. Chỉ là không liên quan đến chủ nhiệm lớp, thành tích của học sinh tốt là do bọn họ cố gắng mới có được, đặc biệt là nhân vật quan trọng Lưu Nguyên! Lưu Nguyên làm sao có thể liên quan, khi bình xét cấp bậc tiền thưởng cũng đều phải trông cậy vào Điền Mật Nhi rồi, trong buổi họp cùng với hiệu trưởng đưa giỡn, nếu nhân vật quan trọng không có thì cũng muốn mau đi chết cho rồi!

Hiệu trưởng cũng là từ cơ sở đi lên, rất hiểu Lưu Nguyên, khổ cực vun trồng làm sao lại chịu chấp tay nhường cho người ta, huống chi còn là đóa hoa hiếm có. Nhưng mà lúc trước đã cam kết, lớp nào có thành tích tốt nhất, khi bình xét cấp bậc sẽ nâng ngạch liền cho người đó, vì vậy mọi người Bất Tiên quá hải thì nhau trở tài thi triển thần thông của mình ra đi!

Lưu Nguyên đều đem hi vọng của mình ký thác lên trên người Điền Mật Nhi, ông cũng không ôm hi vọng làm ra kỳ tích gì, chỉ cần có thể để cho các học sinh trong lớp ngày càng hướng lên, cũng muốn Điền Mật Nhi có thể thi đạt thủ khoa đến lúc đó việc nâng ngạch liền vững vàng ở trong tay rồi! Cho nên đối với Điền Mật Nhi càng thêm cấp bách vun trồng, nếu không phải giờ của ông thì chỉ cần sau giờ học, Lưu Nguyên chính xác sẽ ở cửa lớp học nhắc nhở cô đừng chạy loạn khắp nơi, phải dành thời gian để học tập. Trước khi về nhà cũng sẽ dặn dò cô trở về phải chăm chỉ học tập, quả thật xem cô giống như một người máy học tập.

Học sinh học ngoại trú cũng không phải tự học buổi tối, kể từ khi Lưu Nguyên khuyên Điền Mật Nhi ở lại trường không có kết quả liền cứng nhắc quy định cô phải trở lại lớp tự học buổi tối. Ở trường tự học, chỉ được làm theo cũng đủ dân chủ quá đi!

Điền Mật Nhi bắt đầu dĩ, căn cứ theo chuyện có phúc cùng hưởng liền bắt Lý Kiều Dương cũng phải tới đây theo cô, cũng vừa đúng dịp có cơ hội bồi bổ các môn tự nhiên cho cô ấy. Sau khi Lý Kiều Dương liên tục phản kháng không có kết quả phải đành làm theo, vốn cũng không dân, chỉ là phương pháp học không đúng cộng thêm hiện tại thời đại này đối với giáo dục nữ sinh cũng không coi trọng, mới dẫn đến cô ấy bị hỏng kiến thức lợi hại như vậy. Điền Mật Nhi giảng rất dễ hiểu, lại đúng phương pháp vì vậy khi đi thi các môn tự nhiên cô ấy làm đều đạt tiêu chuẩn!

Cha mẹ Lý Kiều Dương đã chuẩn bị đi cửa sau tốt rồi, nhưng khi nhìn thấy phiếu điểm của con gái thì đối với chuyện học tập của cô lại lần nữa dấy lên hi vọng, hỏi ra mới biết tất cả đều là công lao của con dâu

Triệu gia mới cưới về.

Thế hệ trước của Lý gia cùng với Triệu gia là hai phe phái khác nhau, bởi vì quan hệ của Triệu Phương Nghị và Lý Như thì cũng coi như lứa con cháu ở cùng làm việc ở chung một thành phố nhưng cũng không có xuất hiện tình huống chen ép lẫn nhau. Kể từ sau khi hai nhà tranh cãi, thì liền xảy việc gây khó dễ lẫn nhau rồi. Nhà của Lý Kiều Dương và nhà của Lý Như tuy đều mang họ Lý, nhưng lại là quan hệ họ hàng xa mặc dù có xa một chút, nhưng cha của Lý Kiều Dương vẫn là dòng chính thống, sau khi ở chung một thành phố thì nhà Lý Như liền cố ý thân cận, cũng coi như là có quan hệ. Lần này đối với sự chen ép của Triệu Quốc Đống, tất cả toàn bộ đều là dựa vào quan hệ của cha Lý Kiều Dương là Lý Vĩ. Lý Vĩ và Triệu Quốc Đống thật ra thì không có quan hệ xung đột gì, nhưng vì quan hệ thân thích, người ta cầu tới cửa, với chức vụ hiện tại cũng là hơi tay giúp đỡ mà thôi.

Lũ lụt tràn vào miếu Long Vương, mà con dâu của người ta còn quan tâm đến con gái của mình như vậy, thật là tự mình tát vào mặt mình một cái cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lý Vĩ đã là người từng trải qua quan trường, nhìn một cái liền hiểu rõ bản chất bên trong đó liền chuẩn bị thuốc lá ngon rượu ngon đến thăm hỏi Triệu gia. Đành phải vất hết mặt mũi, những thứ như vậy cũng chỉ là mây bay nước chảy mà thôi. Con gái bảo bối Kiều Dương của ông chỉ cần là tốt cho cô, có mất đi thể diện cũng không sao, cũng tạo tiền đề phát triển để cho nó thành người.

15. Chương 15

Thật ra nếu quan sát cẩn thận cũng có thể phát hiện được Lý Kiều Dương gần đây thay đổi không ít, với những việc mà bản thân có khả năng thì cũng sẽ chủ động đi làm, không giống như trước kia là một người không động tay động chân vào bất cứ việc gì. Trước kia tan học trở về, nếu không phải vung cặp sách một cái liền mở ti vi thì cũng chính là điền khùng chạy ra ngoài chơi. Hiện tại thì khác hơn nhiều khi về nhà cô đều sẽ an phận làm bài ôn tập, hoặc là làm bài tốt rồi mới đi chơi.

Mặc dù chỉ là biến hóa rất nhỏ, cho dù là tính khí đại tiểu thư của Lý Kiều Dương không giảm đi nhiều nhưng cũng đủ để cho hai vợ chồng Lý Vĩ vui mừng rồi. Lý Vĩ mang theo quà tặng, thật lòng đến cảm tạ Điền Mật Nhi, cũng ở trước mặt Triệu Quốc Đống thành khẩn nói xin lỗi về những việc trước đây đã làm. Chỉ cần Triệu gia không truy cứu, này cửa này coi như đã qua mà quan hệ hai nhà so với trước kia sẽ tốt hơn rất nhiều.

Bà Phương Di dù sao cũng là phụ nữ, tâm lý cũng có chừng mực: “Làm sao con lại biết người của Lý gia, đã vậy lại còn quan hệ với bọn họ, con không biết là nhà bọn họ đã ngằm ngáng chân cha con nhiều lần rồi sao!”

Thật là oan uổng mà, Điền Mật Nhi thật sự không biết Lý Kiều Dương lại có quan hệ họ hàng thân cận với Lý Như như vậy, cô cũng đâu có gốc, làm sao có thể chủ động liên hệ với vị hôn thê trước đây của chồng mình được.

“Bà thì biết cái gì! Lý Vĩ cũng chỉ là nhìn vào quan hệ họ hàng của họ Lý mới chiếu cố đến nhà của Lý Như, thật ra thì quan hệ của bọn họ cũng không có bao sâu. Bây giờ có thể biến chiến tranh thành hòa bình, người thu được lợi ích lớn nhất chính là nhà của chúng ta! Chẳng thế thì với quan hệ của Lý Vĩ mặc dù bàn tay không với được tới chỗ tôi nhưng sau lưng ngằm ngáng chân chẳng phải là rất dễ dàng sao.” Lý Quốc Đống coi như cũng thở phào nhẹ nhõm, động tác của Lý Vĩ mặc dù không lớn, nhưng ông không thể không đề phòng được.

“Chuyện này cũng có công của Mật Nhi, chỉ là con cũng không cần cảm thấy có áp lực, trước kia còn chịu được chẳng lẽ bây giờ lại không, nhà chúng ta không cần nhìn đến sắc mặt của bọn họ để ăn cơm.”

Bà Phương Di mặc dù không thích nhà họ Lý, nhưng có thể hiểu rõ lợi hại trong đó, nhưng vẫn ân cần dặn dò: “Về sau kết giao bạn bè trước tiên phải biết rõ họ là ai, điều này cũng là tốt cho con thôi, ngộ nhỡ bọn họ có ý xấu thì làm thế nào!”

Ừm, nói như vậy rất có đạo lý, đúng tư cách của mẹ chồng rồi ! Điền Mật Nhi khiêm tốn tiếp nhận, bà Phương Di nhìn cô ngoan ngoãn tiếp thu cũng thấy thật hài lòng. Bà nuôi ba đứa bé, nhưng cho tới bây giờ cũng không có loại cảm giác thành tựu này! Thể hiện uy nghiêm của một người mẹ hết sức rõ ràng!

Cái này nếu đổi lại là những cô con dâu khác có lẽ sẽ rất uất ức, nhưng Điền Mật Nhi lại thật sự cảm tạ bà, có người giảng đạo lý, có người quan tâm đến mình cảm giác thật tốt!

Triệu Phương Nghị cũng đi được mấy tháng rồi, vẫn không có hồi báo, trong lòng Điền Mật Nhi rất lo lắng, thời gian càng ngày càng kéo dài, thì cảm giác nóng nảy càng thể hiện ra rõ ràng. Lúc làm việc luôn nôn nóng nóng , lúc học cũng không tĩnh tâm nổi. Có lúc cô nghĩ hay là anh đã trở về chiến trường rồi, nói là đi đặc huấn thật ra chỉ để an ủi người trong nhà mà thôi! Càng nghĩ thì càng cảm thấy rất có thể, trong lòng lại càng thấy lo sợ.

“Ái chà!” Hôm nay là chủ nhật cũng đã sắp đến trưa rồi, bình thường đều là dì giúp việc chuẩn bị làm cơm nhưng hôm nay trở về sớm, Điền Mật Nhi liền muốn xuống bếp làm đồ ăn ngon cho ông bà Triệu Quốc Đống và Phương Di cải thiện khẩu vị.

Đang cắt dưa chuột nhưng tâm tư cô thì lại bay tạt đầu tạt đuôi, không cẩn thận thiếu chút nữa cắt đứt đầu ngón tay. Nếu không phải là bà Phương Di không yên lòng nhìn thấy cô như vậy liền đưa tay đỡ một cái, thì đã trực tiếp đi bệnh viện rồi.

Sau khi cầm máu băng bó xong xuôi, Điền Mật Nhi vừa muốn đi vào bếp lại bị bà Phương Di kéo lại: “Con mấy ngày nay làm sao vậy, cứ như bị mất hồn. Hồn cả ngày không phải mất ba thì cũng chính là lạc bốn, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không! Trong trường học có người khi dễ con à?”

Cả ngày của Điền Mật Nhi chính là giao thoa hai điểm tạo thành một đường thẳng, đến trường học rồi về nhà, trong nhà không có gì khác thường, Phương Di dĩ nhiên là nghĩ đến cô ở trường học chịu phải uất ức gì rồi. Quan tâm của bà Phương Di là xuất phát từ đáy lòng, nếu Điền Mật Nhi cảm thấy rất uất ức, cảm thấy giữa mẹ chồng và nàng dâu có gì không thể nói, liền đem chuyện lo nghĩ trong lòng ra nói với cô.

Không ngờ bà Phương Di vừa nghe cô nói xong trong lòng cũng thấy hoang mang rồi. Lại nghĩ đến trước đây Triệu Phương Nghị lúc nào cũng la hét đòi đi đi đánh giặc làm sao lại có thể ngoan ngoãn đi tập huấn đây. Không đúng rồi, tiểu tử kia thật sự sử dụng thủ thuật che mắt mọi người trong nhà rồi! Nên khi ông Triệu Quốc Đống trở lại, bà Phương Di liền lôi kéo ông hỏi đi hỏi lại, còn bảo ông nhanh chóng gọi điện cho Tham mưu trưởng Chu xác nhận lại lần nữa xem Triệu Phương Nghị rốt cuộc đã đi đâu rồi.

Triệu Quốc Đống bị bà giày vò, ở ngay trước mặt bà gọi cho Tham mưu trưởng Chu để lấy được đáp án khẳng định.

“Nếu là tập huấn, như thế nào ngay cả một chút tin tức cũng không có!”

Người bên ngoài nào biết được bộ đội đặc chủng phải huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Bọn họ là nhân tố đặc biệt quan trọng quyết định của cuộc chiến, người bình thường ngay cả nghĩ cũng nghĩ không tới yêu cầu huấn luyện vô cùng hà khắc đến vậy, đối với bọn họ mà nói đó mới chỉ là khởi động làm nóng người mà thôi.

Sự thật đúng là như vậy, lúc này Triệu Phương Nghị đang nằm ở đồng bằng Seberia lạnh giá đợi lệnh. Tiểu đội bọn họ đã ở tại nơi khí hậu ác liệt, địa hình phức tạp này đợi lệnh hai ngày hai đêm rồi, ẩn núp chờ đợi để truy bắt bọn tội phạm vượt biên buôn lậu súng ống đạn dược. Đối tượng vây bắt lần này là một băng cướp phản chiến năng lực siêu cường có trang bị vũ trang, có hệ số nguy hiểm rất cao. Quân doanh đặc huấn vừa nghe chuyện này liền muốn thuận tiện trải nghiệm thành quả huấn luyện trong mấy tháng vừa qua, khảo sát từng binh sĩ bọn họ tác chiến cùng với tập thể khác xem năng lực như thế nào.

“Đúng là gặp quỷ, thời tiết thì càng ngày càng lạnh, đám người buôn lậu súng ống đạn dược đáng chết kia rốt cuộc đến lúc nào thì mới xuất hiện đây! Nếu để cho tôi bắt được bọn hắn, xem tôi có đánh nát cái mũi của bọn hắn hay không!”Đội viên Wolf của nước E(Ký hiệu của nước Nga) cho tới bây giờ vẫn luôn oán trách thời tiết đáng chết này, rồi đến bọn buôn lậu súng ống đạn dược đáng chết, còn có đội trưởng đáng chết, đặc huấn đáng chết, bộ đội cũng đáng chết nốt! Nhất định là cố ý để cho bọn họ trước tiên tới nơi này trong thời tiết lạnh giá như thế mà khẩu phần lương thực lại chỉ cấp ít đến đáng thương, còn tịch thu cả

Vodka có thể làm cho ấm người nữa. Hiện tại máu trong người đều muốn đông lại, mục tiêu nếu lại không xuất hiện thì bọn họ phải tiếp tục gặm những cây cỏ khô héo trên đồng bằng Seberia này rồi.

Đội của nước Z (Ký hiệu của nước Trung Quốc) kỷ luật nghiêm minh, phục tùng mệnh lệnh không sợ gian nguy, bảo vệ quốc gia bảo vệ nhân dân đó chính là thiên chức của bọn họ. Quốc gia hiện cũng không cởi mở với nước ngoài. Đối với tự do ngôn luận, bình thường đều là người của nước bọn họ ở chung một chỗ thảo luận mà thôi còn đội viên của nước Z vừa nghe thấy những vấn đề liên quan đến chính trị hoặc là lãnh đạo cũng sẽ rất tự động mà tránh ra.

Triệu Phương Nghị đào rễ cây cỏ có thể ăn, rồi phân mỗi người một ít đặt ở trong miệng nhai, còn không biết phải ở chỗ này đợi bao lâu, khẩu phần lương thực còn dư lại không nhiều lắm, phải tận lực tiết kiệm chút để đợi kẻ địch đến, cần phải bổ sung thể lực.

Những người đàn ông ở chung một chỗ thì so với phụ nữ đầu lưỡi cũng chẳng ngắn hơn bao nhiêu, được một lúc lại tán gẫu như đàn bà.

Đủ các chuyện nào là : ‘ Dạ Miêu ’ trước khi vào doanh thì vừa mới kết hôn với một cô gái xinh đẹp ngực to hông lớn! Hay lần đầu tiên của tôi là với gia sư lớn hơn mười lăm tuổi! Sau lần đặc huấn này, nhất định phải tìm một người phụ nữ nhiệt tình kêu gọi làm một cuộc yêu thật tốt mới được. . .

Mặc dù các đội viên của nước E mở ra một đề tài mà mọi người đàn ông đều yêu thích, nhưng đội viên của nước Z cũng không vì thế mà tham gia. Ở nước bọn họ khi ôm nhau ở trên phố sẽ bị người khác nhìn vào như con khỉ ở trong vườn thú vậy, huống chi là những chuyện tư mật hơn. Ha ha, cho nên bọn họ chỉ lắng nghe không tham gia, khi nghe bọn họ cười nói quả thật thấy rất hài hước. Ai có thể nghĩ tới một người cường tráng như Andrew thế nhưng chuyện chăn gối lại không có hứng thú, chỉ một hai phút là nộp vũ khí đầu hàng. Nghe nói có rất nhiều thực nữ cũng rất ưa thích sự cường tráng của cậu ta, nhưng mỗi khi trở về đều là mất hứng điều này cũng làm cho cậu ta rất khổ não.

Một binh sĩ dân tộc thiểu số ở Vân Nam nói trong trại của bọn họ có một loại rượu thuốc đặc hiệu, nếu không ghét bỏ thì khi trở về nước có thể gửi qua bưu điện tới cho cậu ta thử xem một chút. Trong ấn tượng của người ngoại quốc, nước Z luôn luôn là đất nước rất thần bí, cũng là nơi có bác đại tinh thâm về y học cổ truyền, Andrew nhất thời cảm giác được mình sắp được cứu rồi nên vô cùng sùng bái!

Nói đến nước Z, càng không thể không nói đến phụ nữ của nước này. Người dân nước Z không giống với người ngoại quốc bộc lộ tình cảm của mình ra ngoài, đi đến chỗ nào cũng đều mang theo hình của người nhà và người yêu, thỉnh thoảng lấy ra thân ái xem một chút. Đàn ông nước Z khi yêu thì luôn kín kẽ, bao dung, phụ trách nếu so sánh với người ngoại quốc dám yêu dám hận thì càng làm cho người ta có cảm giác an toàn hơn.

Cũng có rất nhiều đội viên vẫn còn độc thân, cũng chỉ có ảnh chụp cùng với bọn nhỏ, chỉ có hai người mang theo ảnh bạn gái. Một người ăn mặc rất mát, tóc dài tạo kiểu sóng lớn, mắt to câu hồn, đôi môi rất hấp dẫn, rất phù hợp ánh mắt thẩm mỹ của người ngoại quốc, tất cả mọi người đều nói cô gái kia thật xinh đẹp. Một người vừa nhìn đã phát hiện ra là đặc trưng của phụ nữ nước Z, áo sơ mi trắng quần đen, một mái tóc dài đen bóng, toàn thân kín mít gió thổi không lọt, dáng dấp chỉ được xem là thanh tú, có bộ dáng của người đã lập gia đình. Nếu để làm quân tấu, thì người thứ hai còn làm cho người ta yên tâm hơn một chút, thoát nhìn liền thấy được một khi đã xuất giá tòng phu thì toàn tâm toàn ý lo lắng cho gia đình. Còn cô gái thứ nhất xem ra có bộ dáng không chịu nổi tịch mịch, rất có phong thái Điền Mật Nhi đời trước.

“Triệu! Lần trước đặc huấn trong núi sâu, sau khi anh rơi xuống sông hình như có nhìn thấy anh lấy từ trong ngực ra tấm hình thì phải, dáng vẻ cực kỳ khẩn trương, có phải là người yêu hay không?” Wolf trong lần đặc huấn này cũng là một trong những thành viên tích cực nhất, mặc dù có lúc nói chuyện dễ dàng làm cho người ta không xuống đài được, nhưng là người không tim không phổi, không để tâm vào chuyện gì, là một người đứng trung lập giảng hòa rất tốt.

Triệu Phương Nghị cười cười, mọi người thấy Wolf nói tới đây chuyện này thì lại một miệng anh một miệng tôi hỏi tới, Triệu Phương Nghị mặc dù không muốn cho đàn ông khác nhìn ảnh của vợ mình, nhưng cũng không thể không có đạo lý như vậy được.

Chỉ đành phải đem bức ảnh ở trong ngực lấy ra, ảnh được phủ một lớp plastic trong suốt tinh tế, còn mang theo nhiệt độ ấm áp .

Wolf vô cùng tò mò, vươn người sang, vừa nhìn vào liền há to miệng! Trong lòng liền cảm thấy rất đẹp! Thật sự đẹp! Không phải là vẻ đẹp bắn ra bốn phía, mà là vẻ đẹp thần bí, dịu dàng, ngưng đọng, cậu ta không thể diễn tả được, chỉ cảm thấy người trong hình và búp bê sứ mà bà nội cho mình rất giống nhau, đều là nhẵn nhụi trắng nõn, làm cho người ta vừa nhìn đã thấy yêu.

Tấm hình mà Triệu Phương Nghị mang ở trên người chính là tấm hình mà hai người lúc kết hôn khi đó Điền Mật Nhi mặc sườn xám còn Triệu Phương Nghị mặc quân trang. Triệu Phương Nghị đứng vô cùng uy nghiêm, thân hình thẳng tắp ưỡn ngực thót bụng khí vũ hiên ngang, mà Điền Mật Nhi đôi tay đặt ở trước bụng, cười hạnh phúc lại mang chút e thẹn, thanh tú mà không mất vẻ đoan trang thùy mị. Rất giống như búp bê sứ của nước Z mà Wolf có, vẻ đẹp đặc trưng truyền thống, cười lên mới đẹp làm sao, mắt sáng ngời, vừa thần bí lại vừa hấp dẫn ánh mắt của người đối diện.

Đám sói nhất thời không nhận được sửa soạn một phen, không trách được tiểu tử thú vị này lại giấu kỹ như vậy, ai cũng không muốn lấy ra cho xem! Trong số đó có Ivan cảm giác vừa nhìn một cái liền bị luân hãm, ôm trong lòng một chút hi vọng hỏi: “Triệu, cô ấy là em gái của anh sao! ?”

Gia đình của Ivan được đãi ngộ rất tốt, là nhân vật quý tộc nổi tiếng ở nước E, phương diện này nhất định vô cùng nghiêm cẩn, rất ít khi hỏi đến phụ nữ, dù hỏi vậy nhưng ở trong lòng cũng có chút sáng tỏ.

Triệu Phương Nghị trên mặt lạnh đi mấy phần, đem thu hồi bức hình vào trong ngực: “Đây là người yêu của tôi.” Ivan sớm biết đoán được kết quả này, nhưng vẫn không nhận được thất vọng, một cô gái ngọt ngào như vậy rất đáng giá để cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải thương yêu.

Không khí nhất thời rất lúng túng, chợt người cảnh giới khẽ hô một câu: “Ẩn nấp, chú ý phương hướng tám giờ đồng hồ, mục tiêu đã xuất hiện!”

Đám khốn kiếp kia làm hại bọn họ phải uống gió tây bắc hai ngày hai đêm rốt cuộc đã tới! Mọi người nhanh chóng bổ sung thể lực, Tiểu đội trưởng căn cứ vào tình hình phía địch đơn giản lập ra kế hoạch, dùng dấu tay truyền đạt cho đồng đội. Đầu tiên là xuất quỷ nhập thần đánh lén, từng bước đập tan. Sau khi kịch chiến qua đi lại trả về cho đồng bằng Seberia một không gian yên tĩnh.

Sau đó giáo viên đặc huấn chốt lại xét thấy có Triệu Phương Nghị và Ivan là hai binh sĩ dũng mãnh nhất, có thể nói là đứng đầu trong đội quân danh dự.

16. Chương 16

Bởi vì biểu hiện xuất sắc nên quân doanh đặc biệt cho phép mỗi đội viên có thể gọi điện thoại về nhà trong thời hạn ba phút. Mấy tháng không cùng người trong nhà liên lạc nên tất cả mọi người khi nghe tin này đều hết sức kích động. Nhưng bởi vì hiện tại điện thoại chưa được lắp phổ biến nên rất nhiều người đành phải từ bỏ, đem thời gian của mình tặng cho đồng đội nào có thể gọi được điện thoại. Nhưng bởi vì thời gian không thích hợp, có nhà thì không có ai nhận, có người thì gặp nhưng giọng nói muốn nghe nhất lại không có ở đây.

Triệu Phương Nghị là người gọi cuối cùng, tính toán thời gian thì lúc này người nhà đều đã đi làm hoặc đi học cả rồi, nhưng vẫn không muốn lãng phí cơ hội lần này, từ miệng của dì giúp việc hỏi thăm tình trạng gần đây của người trong nhà cũng là tốt rồi. Hướng chỉ mấy tháng cũng không báo tin gì cho gia đình, mẹ khẳng định chắc là đang nhớ thương anh. Còn có Điền Mật Nhi sau khi đem tân hôn anh cứ như vậy mà đi chắc là đang cảm thấy rất uất ức rồi. Ngày đó cô khóc đau lòng như vậy, nhưng anh sợ mình mềm lòng nên cũng không an ủi cô, anh là một quân nhân vì thế cũng nên sớm tập thói quen cho cô để không cảm thấy bất ngờ mỗi khi chia ly đột ngột như vậy.

Điện thoại vang lên mấy tiếng, không ngoài dự kiến người nhấc máy chính là dì giúp việc. Dì Hồng làm việc ở Triệu gia cũng được mấy năm rồi, Triệu Phương Nghị mặc dù không ở nhà thường xuyên, nhưng với giọng của anh cũng vô cùng quen thuộc. Vừa nghe là anh gọi, vội vàng hỏi thăm anh có khỏe hay không, rồi cuộc là đang ở chỗ nào, người trong nhà đang rất nhớ đến anh. Còn khen Điền Mật Nhi vừa hiếu kính với cha mẹ chồng lại vừa học rất giỏi, đối với người làm cũng vô cùng thân thiện. Sau khi Điền Mật Nhi được gả vào đây cũng chia sẻ với bà rất nhiều việc, làm cho bà thấy có chút xấu hổ.

Nghe mọi người đều khen ngợi Điền Mật Nhi thì Triệu Phương Nghị còn cảm thấy vui mừng hơn khi bản thân mình được khen, đành phải nói với bà tình trạng gần đây của mình, lại nhờ bà để ý chăm sóc mọi người trong nhà. Dì Hồng liền nói với anh: “Đây là của bốn phận tôi mà, có cái gì phiền hà chứ!” Nói một lúc thấy cũng không còn chuyện gì để nói nữa, vừa định cúp điện thoại thì liền nghe thấy có tiếng mở cửa, dì Hồng nghiêng đầu ra nhìn thì ra là Điền Mật Nhi. Bây giờ là lúc cô đi học, thế nào lại trở lại, không kịp hỏi xem cô chuyện gì liền vội vàng gọi cô tới nghe điện thoại.

“Là Phương Nghị, mau tới nghe đi!”

Điền Mật Nhi sửng sốt, vội vàng chạy đến cầm ống nghe, giọng nói có chút kích động, vô cùng khẩn trương chỉ có thể bật ra một tiếng ‘Alo’.

Triệu Phương Nghị vừa muốn cúp điện thoại liền nghe thấy tiếng dì Hồng gọi Điền Mật Nhi thì tim của anh thấy căng thẳng theo. Nghe được giọng nói nhẹ nhàng mềm mại kia đem mọi phiền muộn vừa nảy sinh trong lòng liền được quét sạch sẽ.

Hai người một lúc lâu cũng không ai nói câu nào, sau đó Triệu Phương Nghị mới lên tiếng: “Thời gian sắp hết rồi, nếu không nói gì thì em cúp máy đi”. Sự thật thì không phải như vậy, vì có rất nhiều đội viên đều không gọi điện thoại nên nhường cho anh được hơn mười phút. Mới vừa rồi nói mấy câu với dì Hồng, vẫn là còn dư lại thời gian rất dài.

Điền Mật Nhi vừa nghe anh nói vậy, cũng không ngưng ngừng hay căng thẳng nữa vội đem những điều trong lòng ra hỏi anh một chút. Mặc dù mới vừa rồi đã cùng dì giúp việc trao đổi qua, nhưng Triệu Phương Nghị vẫn không thấy phiền, mọi câu hỏi của cô đều nhất nhất trả lời. Biết anh thật không có đi tiền tuyến, Điền Mật Nhi mới thật thấy yên tâm, tháo xuống cục đá đè nặng trong lòng nhưng sau đó lại bắt đầu cảm thấy trống trải.

“Tới giờ rồi, về sau có cơ hội anh lại gọi về, em nhớ học tập tốt, chăm sóc tốt cho ba mẹ, không cho chạy loạn, có nghe hay không!” Tại một nước xa lạ nhưng giọng nói của Triệu thiếu tá lại không hề giảm uy nghiêm đi chút nào.

‘ Dạ ’ Điền Mật Nhi nhẹ giọng đáp ứng, hốc mắt có chút ửng hồng, lòng tràn đầy cảm giác không nở. Thấy anh muốn cúp điện thoại liền vội nói: “Anh phải bảo trọng thân thể, không cần phải lo lắng cho ba mẹ! Còn nữa, em nhớ anh! ! Chờ anh trở về!”

Ở bên kia điện thoại cũng trầm mặc mất mấy giây, sau đó nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng ‘ được ’ tiếp theo liền nghe thấy điện thoại bị cắt đứt. Điền Mật Nhi ôm tai nghe âm thầm rơi lệ. Không phải đau lòng, cũng không phải là chưa xót, tuy có chút tịch mịch, nhưng lại thấy hạnh phúc vô cùng.

Không ngờ nhất thời bỏ quên vở bài tập ở nhà, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Triệu Phương Nghị. Điền Mật Nhi cảm thấy không có chuyện gì làm cho người ta vui vẻ hơn chuyện này. Sau đó đi lấy vở bài tập, hôn lên đó hai cái thật kêu rồi cầm nó vui vẻ quay mấy vòng. Buổi tối còn cố ý xin thầy cho nghỉ, không tham gia giờ tự học buổi tối nữa đi ra ngoài mua thức ăn rồi về nhà chuẩn bị nấu một bữa thật ngon.

Ông Triệu Quốc Đống và bà Phương Di cùng nhau về nhà, vừa mở cửa liền cảm thấy không khí hôm nay không giống với mấy ngày trước hình như trong nhà khắp nơi đều toát ra mùi vị vui vẻ và hạnh phúc.

“Có chuyện tốt gì sao? Làm nhiều món ăn như vậy, còn có cả hoa!” Bà Phương Di xuất thân từ nhà giàu có nên rất ưa thích phong cách này. Khi Điền Mật Nhi vừa tới bà liền giảng giải cho cô rằng cuộc sống của gia đình phải tinh tế một chút. Bình thường Điền Mật Nhi phải đến trường, không có thời gian rảnh rỗi để làm những việc như vậy. Bà cũng cho rằng đứa bé này lớn lên từ nông thôn nên không có cốt khí đó, không nghĩ tới hôm nay đã biết vận dụng rồi! Cảm thấy sự dạy bảo của chính mình thật rất đúng phương pháp!

Đi giúp việc theo chân hai bọn họ nháy nháy mắt, mập mờ cười nói: “Phương Nghị hôm nay điện thoại về! Điền Mật quay trở lại lấy sách vừa lúc nhận được! Ha ha, cô gái này đúng là không thể rời khỏi chồng của mình, chỉ nghe thấy tiếng thôi mà đã có ảnh hưởng lớn như vậy, so với bộ dạng làm việc gì cũng không có sức lực của mấy ngày trước đây hoàn toàn khác nhiều!”

“Thật sao! Phương Nghị gọi điện thoại về à..., nó nói cái gì?” Dì Hồng lại kể lại tỉ mỉ câu chuyện cho hai người bọn họ nghe một lần nữa, biết được anh bởi vì đặc huấn mới không báo tin về nên hai vợ chồng bà cũng coi như yên tâm phần nào.

Còn nghe dì Hồng kể lại sau khi cô tiếp điện thoại xong liền âm thầm ngồi khóc. vì vậy buổi tối bà Phương Di cố ý đi tìm Điền Mật Nhi nói chuyện, Phương Nghị không có ở đây, bà phải thay con trai canh kỹ hậu phương lớn này. Điền Mật Nhi tâm tình bình hòa, không có một câu oán hận, bà Phương Di cũng thầm khen cô hiểu chuyện, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có thể suy nghĩ mọi chuyện thấu tình đạt lý, trong lòng cảm thấy cười người con dâu này về thực là quá đúng.

Đảo mắt một cái đã đến tết âm lịch, Điền Mật Nhi thi lần này đạt điểm cao nhất trường xếp đầu bảng! Ngay cả Lý Kiều Dương cũng nổi danh, mặc dù miễn cưỡng chen được một chân vào tốp một trăm, nhưng cũng đủ làm cho hai vợ chồng Lý Vỹ kích động rồi ! Chỉ còn kém nước ở trên cùng một bảng với Điền Mật Nhi thôi, cùng với Triệu gia đã thật sự thân thiết qua lại. Vì sắp hết năm, Lý Vỹ so với Triệu Quốc Đồng nhỏ hơn một chút nên muốn tới cửa viếng thăm dù sao vì con nên cũng không thấy bị mất mặt .

Lúc hai nhà bắt đầu lui tới thì trong lòng bà Phương Di còn có chút kháng cự, nhưng khi thấy mẹ của Lý Như bị đoạt đi chỗ dựa vững chắc, lại làm cho tâm tình của bà nhận nhạo không yên. Cũng vì không để cho nhà bọn họ tốt hơn được vì thế phải cùng với nhà của Lý Vỹ quan hệ cho tốt. Sau này mỗi khi bọn họ đến bà Phương Di đều lễ độ đối đãi, không hề nói những lời làm cho người ta khổ sở nữa. Biết Lý Kiều Dương và Điền Mật Nhi học thêm, có lúc còn bảo Điền Mật Nhi mang cô về nhà chơi, làm điều này cũng là vì tính toán con trai bà cả thôi. Nó hàng năm không ở nhà, một cô dâu nhỏ mới cưới về như Điền Mật Nhi cảm thấy tịch mịch là điều khó tránh khỏi. Cho nên có Lý Kiều Dương ngày ngày lúi rúi không ngừng ở bên cạnh cũng tránh cho Điền Mật Nhi rảnh rỗi lại nghĩ đông nghĩ tây.

Phải nói rằng Lý Kiều Dương cho tới bây giờ vẫn là người hết sức vui vẻ, gia thế lại tốt, lại được cha mẹ nuông chiều, từ nhỏ liền dưỡng thành tính tình không sợ trời không sợ đất . Mặc kệ cô mãi chơi ra sao, điểm của các kỳ thi lại không được ặc dù làm cho cha mẹ phải nhức đầu xử lý thế nào nhưng bọn họ cũng không nổi đánh chửi trách phạt. Thói quen như vậy liền đem tính tình kia của cô dưỡng càng lớn hơn, cũng có thể nói là càng ngày càng tệ hơn rồi. Năm năm học cho tới bây giờ đều xếp ở vị trí cuối, từ thành tích học tập cho đến phẩm chất đạo đức. Lý Kiều Dương năm năm này nói sao liền làm vậy, làm ấy giáo viên vô cùng đau đầu xoay vòng quanh cô. Một là nhìn đến mặt mũi của cha cô, nghe nói rất có năng lực, hai cũng là võ nghệ của Lý Kiều Dương thật sự rất hắc, người nào chọc phải nha đầu này cho tới bây giờ đều là rơi vào chỗ chết. Cho dù là nam sinh có quậy đến cỡ nào khi nhìn thấy trường hợp liều mạng này cũng khó tránh khỏi vòng sang chỗ khác. Một điều nữa là bọn họ cũng không quen cha mẹ của chúng rõ ràng là cô nhóc này đem người khác đánh cho bể đầu chảy máu, lại còn giúp đỡ cô tìm đến nhà người ta để gây phiền toái.

Không ngờ được một nữ sinh nông thôn chuyển trường Điền Mật Nhi vừa tới được lại có thể nắm được điểm yếu của Lý đại ***** , không những nói gì nghe nấy mà còn là chỉ đâu đánh đấy. Trước kia nhìn thấy học sinh giỏi cô đều đi đến trêu chọc nhưng bây giờ cũng gia nhập vào đội ngũ của bọn họ. Ai mà nói lớn tiếng ảnh hưởng đến việc học của cô thì xin mời chờ bị cô xử lý đi. Trước kia làm sao có thể nhìn thấy được Lý đại ***** trực nhật, nhưng kể từ khi Điền Mật Nhi phân đến tổ của cô thì luôn nhìn thấy cô ngoan ngoãn mà đi lao động, mặc dù đông một nhát tây một nhát nhưng cũng đủ làm mọi người chấn kinh rồi.

Lại nói đến chuyện của Cổ Kim Đào, ban đầu là sợ bà nội của cậu ta phát bệnh, qua thời gian dài cũng không coi là quan trọng nữa rồi, lại lặp lại thói quen cũ. Vừa định đi tìm Điền Mật Nhi, đã thấy Điền Mật Nhi và Lý Kiều Dương như hình với bóng rồi. Nếu Điền Mật Nhi không phải là một thực nữ, hoặc là đối với cuộc sống hôn nhân có điều bất mãn thì đối với Cổ Kim Đào vừa có dung mạo vừa có tài có thể làm cho cô suy nghĩ khác đi. Mà Lý Kiều Dương cũng sẽ giữ kín bí mật cho cô, vừa có thể che chở cho cô một chút.

Nhưng cô là người bạn tốt, một người chị em gái tốt, cô thấy cô ấy thật là một cô gái si tình cuối cùng trên đời này, chỉ với một tờ hôn thú bó buộc, một đêm vợ chồng liền đối với người chồng xa lạ kia si tình không

thay đổi, thề sống chết phải đi theo. Bất đắc dĩ, bạn tốt là để làm gì chính là mặc kệ cho bạn mình duy trì suy nghĩ thế nào đều phải nhất quyết bảo vệ tới cùng .

Cho nên khi Cổ Kim Đào muốn đến quấy rầy Điền Mật Nhi thì Lý Kiều Dương liền đứng ra ngăn cản, một người là đại ca của Tam Trung, một người là đại tỷ của Tam Trung thật đúng là bất phân thắng bại. Nhà của Cổ Kim Đào là nhà có tiền nhưng không có quyền nhưng hiện tại quyền và tiền cũng không có sự phân biệt, quyền và tiền đi liền với nhau. Mà cậu ta lại mới vừa phạm tội tày trời như vậy bây giờ lại đắc tội với nhà của Lý Kiều Dương nữa thì cha của cậu ta không lột da mới là lạ, đến lúc đó bà nội có muốn xin hộ cũng không được rồi. Cân nhắc nặng nhẹ, Cổ Kim Đào liền cảm thấy chân trời chỗ nào không hoa thơm cỏ lạ, cũng không phải là chỉ có một đóa hoa hồng có gai là Điền Mật Nhi này. Tiểu Lệ Lệ ở lớp bốn cũng không kém hơn cô là bao, đáng đáp cũng tốt học hành cũng không tệ, tuy vậy lại có vết nhơ, hơi rách nát một chút chỉ là các huynh đệ đều nói để cô ấy phục vụ cho cậu ta cũng tốt. Lần trước cùng đi ra ngoài chơi còn ra ám hiệu với cậu ta kia mà, cậu ta gần đây cũng đã nín nhịn thật lâu, tối nay phải hẹn cô ta ra ngoài giải tỏa mới được!

Hai người bọn họ âm thầm làm chuyện mờ ám, Điền Mật Nhi căn bản cũng không biết, nói tóm lại liền cảm thấy con người của xã hội bây giờ rất coi trọng đạo đức, chỉ có Cổ Kim Đào là nhân phẩm đột phá thôi. Lần đó cùng với Lý Kiều Dương đấu khẩu, khiến Lý đại ***** của chúng ta rất im lặng, Điền Mật Nhi tuy là người thông minh là chỉ giới hạn trên phương diện học tập thôi còn những thứ khác thì. . . Không nhận xét gì. Bạn bè bạn như vậy không phải tương đương ám chỉ mình sao, chuyện ngu như vậy ai lại đi làm.

Lý Kiều Dương lần này được nổi danh trên bảng nên Lý Vỹ tính tổ chức ăn mừng, làm mấy mâm cơm, lấy lý do đầu xuân năm mới để mời mọi người. Khiến cho những người luôn ở sau lưng nói con gái của ông về sau không có tiền đồ phải mở to mắt ra mà nhìn một chút. Con gái bảo bối của ông vừa mới xuất chiêu mà đã khí thế bừng bừng rồi! Nhưng lại nghĩ đến con dâu Triệu gia của người ta thì đứng thứ nhất, còn con bọn họ lại đứng thứ một trăm, hình như là hơi vui mừng quá trớn thì phải?

“Thật ra thì chúng tôi cũng định tổ chức ăn mừng cho Điền Mật nhưng đứa nhỏ này sống chết không đồng ý, tôi cũng muốn khoe khoang một chút nhưng đứa nhỏ này lại không chịu phối hợp, nó chỉ muốn cả nhà ăn bữa cơm là được rồi! Nhà cô chú vẫn luôn ở cố định một chỗ, Dương Dương từ nhỏ bạn bè chơi thân cũng nhiều, mọi người cùng nhau vui vẻ, tôi đến dự là được rồi!” Mặt của bà Phương Di lúc nào cũng hòa nhã, dĩ nhiên là bà cũng có tâm tư này, Triệu Quốc Đống và Điền Mật Nhi phải làm công tác tư tưởng thật lâu, cuối cùng bà mới cho qua vụ này. Lần này Lý Vỹ lại nhắc tới thì ý định trong lòng lại thấy rục rịch nhảy lên.

Ha ha, Triệu gia không phản đối là tốt rồi, ông chỉ sợ nhà bọn họ lại nói con gái chúng tôi đứng thứ nhất cũng còn chưa tổ chức mà con các người mới đứng thứ 100, đó cũng là bởi vì được chúng tôi nuôi dạy tốt. Tuy có tâm địa hơi tiểu nhân một chút nhưng từ đó cũng làm cho ông nhận thấy Triệu gia quả thật rất đáng để kết giao, không giống với cái nhà họ hàng xa tám đời kia, có lợi ích liền bám vào, đúng là không phân biệt tốt xấu. Mặc dù nói người không vì mình trời tru đất diệt, ai cũng không phải là kẻ ngu, không thể mặc cho người ta thao túng. Nhưng bởi vì chuyện thân phận như hiện tại thấy có hơi xấu hổ, không dám tiếp xúc với nhiều người, không nên chuyện nào cũng dính vào. Bây giờ xem ra quan hệ này rất có lợi có thể giúp ông vẫn hồi thế cuộc trước mắt. Nhưng sau này có chuyện xảy ra thì lại là một đại án cuộn cuộn ngất trời. Thật ra thì nếu có nhiều kiên nhẫn một chút, hoặc là đặt vào vị trí của con gái mình mà suy nghĩ thì chuyện này sớm muộn gì cũng phải trải qua, dù sao cấp trên đối với năng lực làm việc của ông vẫn còn rất tin tưởng. Nhưng suy nghĩ này của Lý Vỹ không phải không thấu đáo, trong chốn quan trường không có quan hệ ruột thịt nào là đáng nói, có nói cho người ta biết thì cũng chưa chắc họ đã cho là lời hữu ích. Bất quá chuyện hợp tác cùng với tập đoàn tài chính bọn họ cũng không có tìm ông để thương lượng, nhất định là sợ ông chia chẻ cạnh kia đây mà.

Về sau ông cũng nên từ từ xa dần, tránh cho ngày sau bị liên lụy, mất chức là chuyện nhỏ, bảo vệ tính mạng mới là chuyện lớn.

17. Chương 17

Lý Kiều Dương thật sự quý mến Điền Mật Nhi xuất phát từ chính nội tâm, cô cũng không biết vì sao chỉ biết khi nhìn thấy Điền Mật Nhi liền thấy rất hợp khẩu vị, hợp mắt, hợp cả tâm nữa. Cảm thấy cô ấy nói cái gì cũng rất đúng, cũng nguyện ý nghe theo, nguyện ý thay đổi, từ trong đáy lòng nhận thấy Điền Mật Nhi sẽ không bao giờ hại mình. Mặc kệ là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ hay là bạn học cùng lớp cũng không giống như Điền Mật Nhi, nếu thấy điều gì không tốt sẽ khuyên cô thay đổi, giảng giải cho cô, đối xử với cô rất tốt, nhưng lại không hề yêu cầu cô phải đáp trả, trong mắt cô ấy cho tới bây giờ đều là vân đạm phong khinh không hăm mộ không đồ kỵ. Sau khi thi tốt rồi, cô ấy cũng thấy rất vui mừng cho cô, làm gì sai cô ấy luôn là người mắng cô đến khổ sở.

Mà Triệu thiếu tá của chúng ta đang ở nước xa lạ kia vẫn không hề hay biết cô vợ nhỏ xinh đẹp động lòng người của mình bị một cô gái khác quần lấy, không biết sau khi anh trở lại biết được sẽ có cảm tưởng gì. Dù sao bà Phương Di bây giờ cũng nguyện ý cho hai người bọn họ lui tới, còn Lý Kiều Dương hiện tại không khác gì cá đuối nhỏ phía sau Điền Mật Nhi, đi đâu cũng đi cùng khiến cho bà Phương Di không muốn yên tâm cũng không được.

Lúc này ông Triệu Quốc Đống cùng với bà Phương Di cũng bắt đầu bước vào kỳ nghỉ lễ dài ngày. Bởi vì hôn sự của Triệu Phương Nghị và Điền Mật Nhi hơi vội vàng mà lão nhân gia trong nhà lúc ấy thân thể cũng không được khỏe nên không đến tham dự hôn lễ của bọn họ được. Cho nên nhân dịp nghỉ lễ mừng năm mới thế nào cũng phải về chào hỏi, để cho ông cụ gặp mặt cháu dậu mới một chút. Kiếp trước Điền Mật Nhi cũng đi nhưng chỉ làm cho người người oán trách, còn làm hại Triệu Quốc Đống cùng với Phương Di gần sang năm mới phải chạy về. Vừa vặn lần này Điền Mật Nhi rất muốn biểu hiện cho thật tốt, tối thiểu không thể để cho ông cụ tức giận đến phát bệnh, đã thế trong đại lễ mừng năm mới còn đuổi ra khỏi cửa nữa chứ.

Nhưng mà vừa nghĩ tới ông cụ vô cùng gia trưởng của Triệu gia này thì Điền Mật Nhi vẫn không nhịn được mà rung mình. Cả đời của ông gắn liền với nam chinh bắc chiến, hiện tại mặc dù tuổi đã xế chiều, toàn thân tỏa ra hào khí dũng mãnh uy nghiêm vô hình chung làm cho người đối diện thấy áp lực rất lớn. Ông có ba người con, mặc dù lúc tuổi còn trẻ cũng đã từng tham gia quân ngũ, nhưng cuối cùng đều đã chuyển nghề. Đời cháu thì lại càng không có mấy người có thể chịu được cực khổ, cháu đích tôn của ông ở trong quân đội phục vụ ba năm hiện tại cũng chuyển sang công tác trong chính phủ. Duy chỉ có Triệu Phương Nghị từ nhỏ đã thích quân nhân, một mực muốn phục vụ quân đội nên rất được lòng của ông cụ.

Người con thứ hai vẫn một mực công tác ở địa phương nhưng vì năng lực có hạn nên không có công trạng gì lớn. Triệu Phương Nghị hiện đang làm nhiệm vụ nên khó có thời gian về thăm ông. Ông cụ đã bỏ lỡ dịp gặp mặt cháu dậu, cũng không thể chủ trì cho hôn sự của cháu trai thứ hai vì vậy ông rất lấy làm tức giận. Nghe nói sơ qua là người mà Triệu Phương Nghị cưới về chính là một cô gái ở nông thôn, đứa cháu đã lớn, cánh cứng cáp rồi nên ông không quản được nữa vì vậy mà tức giận đến sinh bệnh. Mặc dù ông thật rất muốn khuyên can dừng việc này lại, nhưng trời thì à hoàng để lại ở xa, cho dù có tâm cũng với không tới được. Con trai lúc trở lại có nói với ông, Phương Nghị đối với người vợ này thấy rất hài lòng, ông bạn già của ông cũng đã khuyên rằng con cháu tự có phúc của con cháu. Vì thế sau khi trải qua cơn bệnh này rồi cuộc ông cũng nghĩ thông rồi, bây giờ là thời đại của bọn trẻ cho nên cứ để bọn chúng tự quyết định vận mệnh của mình là được rồi.

Lần này nghe được cháu dậu mới vừa thi cuối năm cơ hồ đạt được điểm cao nhất khối. So với những khóa trước thì điểm số cũng cao hơn rất nhiều. Ông cụ lúc này trong lòng thật chờ mong cảm thấy vẫn phải là nhìn tận mắt người cháu dậu mới này, xem xem cô rốt cuộc có xứng với đứa cháu trai ưu tú của ông hay không.

Quyết tâm trong lòng không thể để chuyện xưa tái diễn lần nữa, Điền Mật Nhi suy nghĩ không biết phải thể hiện như thế nào mới có thể làm vừa lòng ông cụ. Nghe nói ông cụ cả đời đánh giặc suốt ngày phải hành quân quân cấp tốc đi qua biết bao con đường gập ghềnh cho nên đôi chân sẽ bị phong thấp. Hiện tại cũng đã lớn tuổi nên đôi chân đã sớm bị phong thấp lại càng thêm biến tướng. Khi thời tiết thay đổi liền thấy đau dữ dội nên khi đi những đôi giày bây giờ càng thêm không thích hợp, cảm thấy chân không được thoải mái. Chỉ có đi những đôi giày vải của các cửa hàng truyền thống lâu đời mới cảm giác thoải mái một chút.

Điền Mật Nhi vốn xuất thân từ nhà nghèo, nghèo đến nỗi không mua nổi giày, giày mang trên chân đều là giày vải. Bà nội Điền Mật Nhi lúc còn trẻ thêu thùa rất khéo, lúc kháng chiến cũng làm cho bộ đội Kháng Nhật không ít giày vải để tỏ lòng biết ơn của mình. Vì làm nhiều nên có thể đem giày này làm bền chắc hơn cũng thoải mái hơn loại giày khác nhiều. Bà nội Điền Mật Nhi lúc còn sống đã dạy cho cô cách làm giày thế nào cho tốt, bà luôn nói người ta cả đời này có đôi chân là mệt mỏi nhất nên phải làm đôi giày thật tốt để bảo vệ cho nó.

Đời trước mỗi khi cô nhớ nhà thì cũng sẽ điên cuồng làm giày, một đôi lại một đôi. Cho nên tay nghề vẫn không giảm, cô có lòng tin mình sẽ làm một đôi giày thật tốt khiến cho đôi chân thoải mái.

Nhưng mà cô lại không biết cỡ giày của ông là bao nhiêu, vì vậy phải đi hỏi bố mẹ chồng rồi, hai người cũng không ngờ cô lại có lòng như vậy, khen cô là một đứa nhỏ rất hiếu thuận.

“Ông cụ đi giày cỡ bốn hai, chỉ là luôn nói chân trái có chút thừa hơn chân phải, dù sao cũng cùng một đôi giày nhưng lại luôn nói lòng bàn chân không thoải mái. Cho nên hay là cứ mua ở bên ngoài để cho ông cụ đỡ xoi mói.” Hải lòng mới là lạ, Triệu Quốc Đống biết rõ tính tình của cha mình, chỉ không muốn tấm lòng hiếu thảo của con dâu lại bị ông cụ làm ắt mát.

Bà nội Điền Mật Nhi làm rất nhiều loại giày để mang bán, trong đó có nhiều nhất là loại dành cho chân đi hành quân, biết cách làm sao để cho chân người ta khi đi vào sẽ thoải mái hơn. Điền Mật Nhi và mẹ của mình là hai người được bà truyền nghề cho, không dám nói là có thể làm tốt hơn bà nhưng cũng không kém hơn là mấy. Cô đối với mình rất có lòng tin, đã nói muốn tỏ một chút hiếu tâm thì tự tay mình làm sẽ có thành ý hơn.

Bà Phương Di và ông Triệu Quốc Đống lẳng lặng nhìn nhau, cảm thấy nên yên lặng theo dõi biến hóa đi, thật bất đắc dĩ mới mua ở bên ngoài dù sao cũng không thể bác bỏ tấm lòng của con dâu được.

Điền Mật Nhi tỉ mỉ chọn vải gấm màu đen nhánh có hoa văn hình mây làm mũi giày, đế giày lót vải trắng hơi dày, hồi tưởng lại lời dạy của bà nội khi làm phải chú ý đến từng chi tiết, chỗ nào lõm thì nên mỏng một chút, chỗ nào lồi thì thiết kê dày một chút. Loại đế giày này nếu người bình thường đi vào sẽ cảm thấy rất kích chân, nhưng với những người chân có bệnh thì khi vào đặc biệt sẽ rất thoải mái, các bộ phận đều có đầy giấy nâng đỡ, hóa giải phần nào đau đớn mỗi khi đi bộ.

Tập trung làm mấy ngày cuối cùng cũng làm xong, coi như bà Phương Di và ông Triệu Quốc Đống không hiểu những thứ này, nhưng khi nhìn liền so sánh với cái kia của ông cụ tự hào là tốt hơn nhiều, đi vào rất thoải mái.

Ông cụ ở cùng với người con cả là Triệu Quốc Lương, Triệu Quốc Lương chỉ có một người con đã lên thành phố nhậm chức làm việc cho chính phủ vì vậy mang cả nhà cùng đi. Em trai Triệu Quốc Đống là Triệu Quốc Lập cũng cùng cả nhà đi ra nước ngoài, nói là năm nay không kịp về sau này có cơ hội sẽ đoàn tụ. Như vậy số người còn lại trong nhà liền đơn giản một chút, cũng không cần chuẩn bị quà tặng cho những người đó, còn bác trai và bác gái thì chọn quà tinh xảo một chút là được.

Mới đầu cả nhà chuẩn bị lái xe trở về, nhưng bây giờ ở phía Bắc đang có bão tuyết, trời lạnh đường trơn, đi ăn tết mà xảy sự cố cũng không tốt, cho nên thay đổi quyết định đi về bằng xe lửa. Hiện tại xe lửa còn chưa có tăng tốc, qua một ngày một đêm mới có thể đến, khi đến đó cũng rất vừa thời gian.

Khi xuống xe thì có cảnh vệ viện tới đón, cũng không trách được bà Phương Di người mỏng manh yếu ớt như vậy không ngại mang theo bao lớn bao nhỏ trở về. Nhà mẹ đẻ của bà Phương Di trước kia cũng ở trong một quân khu đại viện với Triệu gia, nhưng về sau bố của bà mất đi trong nhà cũng không có ai có tiền đồ tiếp theo đó cũng đều đã phân tán đi ra ngoài. Nhưng anh của bà còn một ngôi nhà ở chỗ này, bình thường hiếm khi được gặp nhau nay có dịp trở lại mang theo không ít đặc sản và quà tặng.

Trong nhà vào lúc này chỉ có mỗi ông cụ, vợ chồng Triệu Quốc Lương vẫn còn đang làm việc, sau khi cung kính chào hỏi Điền Mật Nhi liền yên lặng để cho đôi mắt như rada quan sát từ trên xuống dưới.

Hiển nhiên phong thái không kiêu ngạo cũng không tự ti của cô rất vừa mắt của ông cụ, cũng không xảy ra bị kịch đời trước. Ông cụ gật đầu nói: “Cũng mệt rồi, trước tiên đi nghỉ ngơi một chút, buổi tối chờ anh chị cả con trở lại thì cả nhà chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.”

Bà Phương Di từ nhỏ đã ở trước mặt ông cụ mà lớn lên nên đối với ông không có cảm giác sợ hãi, xem ông như cha ruột của mình thể hiện thái độ vô cùng thân mật. Ông cụ cả đời không có con gái, đối với người con dâu cũng là con gái của chiến hữu cũ này từ nhỏ đã nuôi dưỡng, so với con mình còn yêu thương hơn.

“Mệt mỗi gì đâu, lên xe lửa thoáng một cái liền muốn ngủ, khi xuống đến nơi mới lấy lại được tinh thần! Cha, con dâu của con chắc cũng không tệ chứ! Thật là tinh mắt! Điền Mật tự tay làm cho cha một đôi giày, người xem nhất định sẽ rất thích, cùng với cái trước kia mà cha vẫn thích... Rất giống! Điền Mật mau lấy ra cho ông nội thử một chút.”

Điền Mật Nhi lấy giày ra, ông cụ vừa nhìn một cái liền nhận ra đây đúng là loại giày mà mình vẫn tâm niệm niệm muốn có.... Nhìn thấy ông cụ thích, bà Phương Di và Điền Mật Nhi mỗi người một bên đi vào cho ông, ông cụ mừng rỡ môi cũng mau vênh lên, không ngờ trước khi chết còn có thể đi đôi giày như thế này, có thể mãn nguyện rồi.

Triệu Quốc Lương bọn họ tan việc muộn, bà Phương Di nói về nhà cũng không phải là khách, liền vào phòng bếp làm cơm tối. Điền Mật Nhi lại được dịp biểu hiện tài nấu nướng, hương vị chua cay, đối với khẩu vị của ông cụ lại vô cùng hợp. Vốn là đối với Điền Mật Nhi còn muốn xem xét kỹ một chút nhưng hiện tại cũng cảm thấy người cháu dâu mới này cũng không tệ. Đã là phụ nữ thì phải ra được phòng khách vào được phòng bếp, biết trên biết dưới, không ăn khói lửa của nhân gian, biết rõ việc nào nên làm việc nào không mới không bị người khác chê cười. Người cháu dâu mới này cũng không tệ, đáng người xinh đẹp lại có thủ nghệ, làm cơm cũng tốt vô cùng. Nhưng quan trọng nhất là rất biết giữ bốn phận, đối với người già cũng hiếu thuận rất xứng với cháu trai của ông là đủ rồi.

Người đã già, đều mang trong người chút tâm tính trẻ con, tựa như Lão Ngoan Đồng vậy. Vừa có được món đồ tốt, liền muốn đi ra ngoài khoe khoang. Ngày thứ hai, ông cụ đi giày mới ra ngoài khoe khoang với mấy người chiến hữu gần đất xa trời của mình. Không ngờ khi trở về lại mang theo cả bọn họ, nói là muốn cho bọn họ xem cháu dâu mới của ông một chút. Mỗi người đều muốn có một chút quà ra mắt từ đó liền lộ ra mục đích của chuyến đi này rồi, thì ra bọn họ ai cũng muốn có một đôi giày như thế.

Bọn họ mặc dù không giống như ông cụ, có bệnh nghiêm trọng ở chân như vậy nhưng đều là người già cả rồi, lúc nào cũng hoài niệm về những việc trước kia. Ông cụ mặc dù ngoài miệng hét lớn những lão già này đều không phải là người tốt, kiến thức hạn hẹp, một đám sống thổ phỉ nhưng có thể nhìn ra tình nghĩa cùng chung hoạn nạn sống chết của bọn họ. Điền Mật Nhi từ trong tâm khảm cũng vô cùng bội những lão anh hùng phục bảo vệ tổ quốc vì vậy để thỏa mãn sự hoài niệm đó ấy ông cụ làm đi đo chân làm giày cho từng người. Cũng nhân dịp định làm cho thêm ông cụ vài đôi giày để phòng bị, tiện thể làm thêm cho các ông cụ kia mỗi người một đôi. Chỉ là mỗi ngày muốn rồi rãnh cũng không được, ngày ngày phải khâu đay giày bằng chỉ gai đến cuối cùng tay bị sưng vù lên.

Người trong nhà vừa nhìn, cũng vội vàng khuyên cô tạm nghỉ đã, làm được bao nhiêu hay đến đấy. Nhưng Điền Mật Nhi không muốn làm cho những lão anh hùng này thất vọng, liền ở sau lưng mọi người vụng trộm làm, cuối cùng trước khi trở nhà cũng làm xong.

Lúc gần đi ông cụ nói với hai vợ chồng con trai thứ rằng: “Cô gái này là người tốt, anh chị phải đối đãi cho tốt, đừng bạc đãi, nếu không tôi sẽ tìm anh chị tính sổ! Hiện tại người giống như nó vừa có nghị lực lại còn hiếu thuận không nhiều lắm, cưới cháu dâu này rất đúng, tôi cũng nhớ công này của anh chị! Ha ha!”

Hoàn toàn bất đồng với kiếp trước, Điền Mật Nhi cũng cảm thấy vui mừng, cái gì gọi là gái có công thì chồng chẳng phụ cô hiện tại mới chính thức cảm nhận được. Nhìn những người mà mình quan tâm, người mà mình thương yêu hạnh phúc thì cũng chính là hạnh phúc lớn nhất của mình!

18. Chương 18

Lúc gần đi lại cùng Điền Dĩ gặp mặt một lần, đến thăm trường học của bọn họ, có cảm giác thật hâm mộ. Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cô lại càng muốn đuổi theo bước chân của chồng mình hơn, khi anh quay

đầu là có thể nhìn thấy cô ở đó rồi.

Ngày ngày trôi qua vô cùng thư thái, con người của Điền Mật Nhi cũng càng ngày càng trở nên ôn hòa, vốn đã có diện mạo xuất chúng hiện tại lại càng thêm dịu dàng động lòng người. Cộng thêm học hành giỏi giang, tâm tính hiền hòa, quan hệ giao tế ở trường học và Triệu gia danh tiếng đạt được cũng rất tốt. Trong suy nghĩ của học sinh ở trường tương đối sục sôi gọi cô bằng các danh hiệu rất kêu nào là: ‘ Điền mỹ nhân ’, “ Mỹ nhân Tam Trung”, dung nhan tuyệt thế cõi trần đứng riêng. . . . Điền Mật Nhi sau khi biết được liền cảm thấy rất buồn nôn.

Thời gian thi tốt nghiệp trung học cũng bắt đầu được đếm ngược rồi, đời trước Điền Mật Nhi chưa từng tham gia, vẫn nghe nói là nó như thế nào ra làm sao, hiện tại đang ở trong tình thế như vậy mới cảm nhận được rõ ràng. Mặc kệ đầu óc có thông minh như thế nào, chỉ cần dính vào chuyện thi tốt nghiệp trung học thì dù cho có thêm mười cái đầu nữa cũng không đủ dùng. Mỗi ngày đều là mài lưng học thuộc công thức, miệt mài làm bài tập nhưng vẫn làm không hết, trong óc toàn là kiến thức, còn sót lại chỉ là bản năng mà thôi.

Lý Kiều Dương kêu la là mình bị lừa, sớm biết vậy đã không làm trò ngoan thì bây giờ đã có thể liều mạng phỉ tay chạy đi chơi rồi. Điền Mật Nhi cũng không biết nói thế nào liền ngu ngơ cười cười, im lặng nghĩ trong lòng! ~ đi chơi? ? Rốt cuộc là đã nhận được cái đồ gì tốt đây??? !

Đêm trước khi thi, trường học cho nghỉ một ngày để học sinh có thể nghỉ ngơi thật tốt, dùng trạng thái tinh thần tốt nhất để khi thi đạt thành tích tốt nhất. Bất ngờ được nghỉ học, rất nhiều học sinh đều cảm thấy nhất thời không quen, khi đi ra khỏi cổng trường cảm giác vẫn còn rất mê man. Ông nội của Lý Kiều Dương qua đời, nên ngày hôm trước đã xin nghỉ rồi, Điền Mật Nhi vừa đi vừa luyện từ đơn, bây giờ mặc dù trí nhớ so với trước kia tốt hơn rất nhiều, nhưng cô tin chắc rằng thiên tài nếu không ngừng cố gắng cũng sẽ biến thành tầm thường mà thôi. Kinh nghiệm trải qua hai đời làm cho cô rất biết tiếc phúc, mặc dù trong lòng có lúc cũng sẽ mệt mỏi, nhưng sau khi thu xếp lại tâm tình thì lại tự nói với mình rằng phải tiếp tục cố gắng hơn nữa! ! !

~~Miệng của Điền Mật Nhi không ngừng đọc thầm, con đường này cũng đi suốt một năm rồi nên không cần nhìn đường, chuyên tâm lắng nghe phát âm trong tai nghe. Rất nhanh liền đến cửa chung cư, Điền Mật Nhi như có dự cảm trong lòng, ngẩng cái đầu nhỏ của mình lên nhìn ra xung quanh xem một chút, ánh mắt liền cố định tại một bóng dáng đứng ở cách đó không xa .

Là anh! ! Anh đã trở lại! ! Vốn là đang cảm thấy cặp sách trên tay nặng như núi Thái Sơn mà vào lúc này cũng không thấy nặng nữa rồi, Điền Mật Nhi liền chạy như bay tới trước mặt anh.

“Anh đã về rồi!” Anh thật gầy, dáng người vẫn cao lớn như vậy, đúng là mình đồng da sắt .

“Ừ!”

“Sao lại không vào nhà?”

Im lặng. . . .

“Ở đây đón em sao?” Điền Mật Nhi cười lên sáng rỡ, so với ánh mặt trời sau giờ Ngọ còn rực rỡ hơn.

Triệu Phương Nghị yên lặng nhận lấy cặp sách nặng như đá tảng của Điền Mật Nhi, sải bước đi ở phía trước, âm thầm cau mày, không biết là đi học hay là đi dọn nhà đây làm sao mà lại mang theo cái cặp nặng đến đề chết người như vậy. Vốn là có chút hơi hồ đồ, hiện tại xem ra càng thêm ngây ngốc rồi.

Vợ chồng son một trước một sau đi về nhà, với danh tiếng của Điền Mật Nhi hơn nữa còn đúng vào giờ mọi người tan tâm đi chợ mua thức ăn vì thế trong chung cư không ít người gật đầu lên tiếng chào hỏi với cô!

“Tiểu Mật Nhi sớm như vậy đã về rồi!” Bác gái Giáp lên tiếng trước.

“Ai ui, đây không phải là con trai Triệu gia sao, đi bộ đội được nghỉ phép à ?” Bác gái Át liền nói tiếp.

“Nhìn xem, hai đứa nhỏ này trông cũng thật xứng đôi đấy chứ!” Tiếp đến là giọng của bác gái N. Nói thế nhưng trong lòng lại nghĩ: Triệu gia thật là mèo mù vớ cá rán rồi, trong hốc núi cũng có thể mọc ra phượng hoàng, có cô con dâu xinh đẹp nhiệt tình như vậy đúng thật là thật hiếm có. Thế nhưng lại lấy phải một

người có bộ mặt hắc ám như vậy, thật là người đàn ông tốt thì không thể tìm thấy một người vợ tốt, một tên ăn mày nhỏ còn có thể kết hôn với một người vợ xinh đẹp...

Phương Di và Triệu Quốc Đống tan việc từ sớm, biết con trai trở về nên hào hứng bừng bừng đi đến chợ muốn mua thức ăn ngon để bồi bổ cho con trai mình. Triệu Phương Nghị và Điền Mật Nhi người trước người sau đi vào phòng ngủ, mới vừa vào phòng liền bị một đôi tay cứng như sắt nguội ôm vào trong ngực khiến cô thở không nổi.

Cảm thấy rất nhớ anh, tựa như lại trải qua một đời vậy! Thật ra thì lúc mới vừa nhìn thấy anh cô đã muốn nhào vào trong ngực của anh rồi nhưng lại nghĩ đến bình thường anh vẫn là người rất có ý tứ nên mới ngưng bước chân lại. Kỳ thật cũng lấy làm xấu hổ! Không ngờ cũng có lúc anh bộc lộ tình cảm dịu dàng ra bên ngoài, đột nhiên cô cảm thấy tất cả chờ đợi, tất cả cố gắng đều rất đáng giá, khi được anh ôm vào trong ngực thật sự thấy rất hạnh phúc! !

Một năm qua cô đã rất cố gắng, cũng trải qua một năm dài nhớ nhung, một năm dài tịch mịch, toàn bộ đều bộc lộ hết ra bên ngoài. Nhưng sau đó lại bị ngọt ngào vô tận thay thế, Điền Mật Nhi cọ cọ vào lồng ngực của anh, sau đó lại tiếp tục cọ. . . Lồng ngực của anh vừa cứng lại vừa co giãn, trong đầu có thể tưởng tượng ra được từng đồng da sắt ở bên dưới lớp áo sơ mi của anh.

Hít sâu một hơi, Triệu Phương Nghị đang lúc tinh lực dư thừa, làm sao chịu được sự đụng chạm của cô như thế liền nắm chặt vào hai bên eo của cô sau đó thoải mái đem Điền Mật Nhi đưa ra trước mặt nhìn thẳng vào mắt cô nói:

“Đừng có gấp, để buổi tối đã. Một lát nữa ba mẹ trở về rồi, thời gian không đủ!” Triệu Phương Nghị nói hết sức nghiêm trang.

Toát mồ hôi, đây là có ý gì! Người ta đây là đang làm nũng với anh đấy..., mặc dù cũng là muốn thương yêu nhưng cũng không phải là muốn đến... như vậy! Trong đầu người này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì đấy! Thật muốn bỏ ra xem óc của anh có phải là chứa toàn tư tưởng không thuần khiết hay không, nội dung như vậy mà còn có thể nói ra một cách nghiêm túc như thế.

Hoàn toàn bị anh đánh rụng rồi, cảm động nhu tình mật ý trong nháy mắt liền hóa thành hư không. Nhìn bộ dáng long đong một mồi kia của anh thì liền vội vàng tìm quần áo thoải mái cho anh đi tắm rửa. Hai người cũng không cần phải nói thêm lời gì, nhưng lại vô cùng ăn ý như đôi vợ chồng già đã sống chung nhiều năm vậy. Không cần mở miệng cũng biết đối phương muốn làm cái gì.

Xả nước ra, hơi nóng lên một chút, nghĩ đến anh huấn luyện gian khổ nên chắc sẽ không có đãi ngộ gì quá mức dễ chịu gì, vì vậy tắm nước nóng sẽ làm giảm bớt mệt mỏi. Triệu Phương Nghị vừa ngâm mình vào trong nước liền thấy vô cùng thoải mái ngâm lên một tiếng, cảm giác như được sống lại vậy. Điền Mật Nhi muốn cho anh thoải mái một chút, cũng không ngượng ngùng nữa. Trực tiếp theo vào bồn tắm, xoa xoa bóp bóp thịt cứng ngắc của anh, sau đó lại chà lưng cho anh.

Nhìn nước da vốn đã đen hiện tại còn đen hơn than vì phải phơi nắng nhiều, đôi vai một tầng chai sạn, vết thương lớn nhỏ cũng nhiều chứ không ít.

Làm cho Điền Mật Nhi đau lòng đến rơi nước mắt, thế nhưng anh lại ở trong bồn tắm ngủ thiếp đi, xoa bóp ầm ầm như vậy mà cũng không tỉnh. Điền Mật Nhi sợ anh cảm lạnh, đắp khăn tắm lên bả vai cho anh lại luôn luôn chú ý thay đổi nước nóng giữ cho nước luôn được ấm.

Một lát sau Triệu Quốc Đống trở về, sẽ để cho ông tiếp nhận thay cô công việc này. Nhưng ông lại ngại phiền toái, trực tiếp chụp Triệu Phương Nghị đang trần trụi về trên giường ngủ tiếp. Cảnh này khiến cho Điền Mật Nhi thật đau lòng, khó khăn mới ngủ được yên bình như vậy, người cha chồng này không biết đau lòng hay sao! ! Phương Di cũng thay cô xả giận, ngắt ông bạn già một cái.

Thấy anh lại ngủ say, Điền Mật Nhi mới đi vào bếp, nhìn thấy nguyên liệu nấu ăn đều là thịt cá liền nói: “Mẹ, con thấy Triệu Phương Nghị gầy đi không ít, đoán chừng là ở nước ngoài ăn không hợp khẩu vị. Lại còn đặc huấn nữa, sợ là bữa đói bữa no, bây giờ đột ngột cho anh ấy ăn những thứ đầy dầu mỡ này, chỉ sợ là khẩu vị không chịu nổi.”

Phương Di từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, trong cuộc sống vẫn có người làm chăm sóc, kinh nghiệm trên

phương diện này cũng ít: “Vậy thì làm đồ ăn dễ tiêu hoá một chút, nhìn nó gầy đến da bọc xương nên liền muốn bồi bổ cho nó thật tốt, thật đúng là không nghĩ được nhiều như vậy!”

“Những thứ này cũng có thể dùng tới, chỉ là chế biến khác đi mà thôi, chờ mấy ngày nữa cho dạ dày của anh ấy có thói quen ăn cơm đúng giờ, sẽ từ từ đổi lại khẩu vị anh ấy thích là được.” Không đành lòng nhìn bà thất vọng, Điền Mật Nhi tận lực điều chỉnh cách nấu với những nguyên liệu mà bà đã đưa về.

Triệu Phương Nghị mới vừa trở về nước, cũng muốn ăn những thức ăn ngon hơn, chỉ là không thể ăn những món quá mặn hoặc cay. Người Triệu gia cũng chú trọng đến ăn uống, từ ông cụ Triệu đến các cháu chất đều thích những món ăn vừa cay vừa tươi ngon.

Vì vậy quyết định nấu cho Triệu Phương Nghị một nồi cháo cá, trước tiên đem gạo hầm nhừ đến khi sền sệt, cá làm sạch cắt miếng nhỏ vừa ăn cho vào, đến lúc ăn cơm sẽ đun lại lần nữa. Những người còn lại trong nhà cũng vẫn sẽ ăn cơm, cô làm thêm món bún thịt, chân giò dồn thịt, vì muốn không cho nhiều dầu mỡ nên khi hấp cách thủy liền rải chút rau cải chua đã xào qua lên trên, ăn như vậy sẽ không ngán cũng không có nhiều dầu! Cũng không dám làm nhiều món thịt, cô làm thêm hai món xào làm đồ nhắm, còn làm cả thịt băm hầm trứng và khoai lang hầm đường. Nhìn Triệu Phương Nghị là nam tử hán một thước tám thế nhưng lại có sở thích ăn đồ ngọt, đời này lẽ ra là cô không biết, nhưng vì đời trước đã chung đụng thời gian dài, trong lúc vô tình đã phát hiện ra điều này.

Điền Mật Nhi cố ý làm cơm chậm một chút, để Triệu Phương Nghị có thể ngủ thêm được chút nữa, giải tỏa mệt mỏi, cũng càng thêm có khẩu vị rồi. Ở nước ngoài điều mong muốn nhất chính là bữa cơm của quê nhà, cả ngày ăn bánh mì, khoai tây hầm, cải bắp trộn salad và thịt. Món duy nhất quen thuộc chính là thịt bò hầm khoai tây cải bắp, cũng chỉ là món hầm nhưng mùi vị rất kỳ lạ. Lẽ ra làm lính đối với thức ăn cũng không có yêu cầu gì quá lớn, nhưng thức ăn đã ăn hơn hai mươi năm thành thói quen thay đổi nên thấy không quen, hướng chi là càng đổi càng thấy không tốt.

Bởi vì Z E liên hiệp đặc huấn, cấp trên cũng còn có chút nhân tính mời đầu bếp nước Z vội tới cải thiện thức ăn cho đội viên nước mình nhưng mùi vị thật không ngon, Triệu Phương Nghị cảm thấy không có còn CMN tốt hơn. . .

Triệu Phương Nghị vừa ngồi vào bàn, nhìn trên bàn toàn món ăn ngon nhưng cũng không phải khẩu vị của mình. Biết rõ nguyên nhân, anh nói vậy thì cứ ăn đĩa dưa muối là được!

Nhìn con mình như vậy ngay cả dưa muối cũng muốn rồi, thật là làm cho người ta đau lòng nên không đành lòng cự tuyệt. Điền Mật Nhi múc cho anh một ít cái dưa lên đĩa lại dùng trộn một ít dầu vừng cùng hạt tiêu trộn vào, cay mặn vừa phải khiến Triệu Phương Nghị ăn vô cùng ngon miệng.

Cơm nước xong Triệu Phương Nghị cùng ông Triệu Quốc Đống đi vào phòng khách nói chuyện, bà Phương Di cũng muốn biết con trai mình một năm này rất cuộc như thế nào cũng đi theo vào. Điền Mật Nhi mặc dù cũng sốt ruột nhưng cô là con dâu, mọi người có thể nghỉ ngơi nhưng cô thì không thể nghỉ, vẫn là đi giúp việc thấy cô gấp gấp liền đuổi cô ra khỏi phòng bếp.

Vì thế Điền Mật Nhi pha trà xanh sau đó cắt trái cây mang vào. Triệu Phương Nghị cũng chỉ kể sơ qua tình hình có rất nhiều điều là cơ mật quân sự nên không thể tiết lộ. Nhưng mà sau khi về nước anh đã trực tiếp về thẳng quân doanh, lệnh điều động cũng đã có, ngoài sáng mặc dù nói là điều đến trụ sở mới của quân khu A nhưng thật ra là đi đến thủ đô. Chuyện này vốn dĩ cũng là cơ mật, nhưng người nhà cũng không giấu được, mà Điền Mật Nhi cũng sẽ phải thi tốt nghiệp trung học, trong lòng anh cũng đã có tính toán của riêng mình!

“Ai! ! Còn tưởng rằng sẽ được về gần nhà nhưng làm sao càng điều lại càng xa vậy!” Lớn tuổi rồi, cũng muốn có các con ở bên người tận hiếu, hai cô con gái cũng lấy chồng ở xa, chỉ còn trông cậy vào đứa con trai này thôi.

Triệu Quốc Đống là đàn ông nên có thể hiểu được: “Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của mình, đương nhiên là quân đội cần đến đâu thì nó sẽ phải đến chỗ đó!”

Vậy thì biết làm sao bây giờ. . . Phương Di trầm mặc, xem ra bà cũng đã hiểu tâm tư của con trai rồi! Ai, xem ra sau này chỉ còn hai thân già sống qua ngày rồi, đang chung sống với con dâu tốt như vậy, trong nhà cũng đã quen có con bé rồi, thật là không nỡ để nó đi.

“Thành tích của Điền Mật rất tốt, sau này cũng để cho con bé thi vào đại học ở thủ đô đi! Con ở trong quân đội, thì nên để cho con bé ở cùng với ông nội của con vậy.”

19. Chương 19

“Mật Nhi ngày mai thi tốt nghiệp trung học, mẹ đã bảo tài xế lái xe về để ngày mai còn đưa con đi, vừa đúng lúc Phương Nghị trở lại, để nó đi cùng với con!” Hai vợ chồng bọn họ còn cố ý xin nghỉ, nhưng lại không muốn quấy rầy đôi vợ chồng son nên ngày mai đi ra ngoài đi dạo một chút. Mai đi ra ngoài cũng nên chuẩn bị một chút để đến bên kia không phải luống cuống.

Bà Phương Di nói: “Phương Nghị hôm nay con ngủ với cha con đi để mẹ ngủ với Điền Mật, con buổi tối ngủ ngáy to làm ảnh hưởng đến con bé, nếu tinh thần không tốt sẽ thì ngày mai làm sao phát huy được.” Cũng lo lắng là vợ chồng son tách ra thời gian dài như vậy sẽ cảm lòng không được, con trai có đức hạnh như thế nào trong lòng bà rõ ràng nhất, sẽ giống như đêm tân hôn đó không chịu được mà lặn qua lặn lại rồi.

Ám hiệu rõ ràng như vậy, ai mà không nghe ra, liền đỏ hết mặt! ~ Điền Mật Nhi lấy cớ phải học tập tránh vào trong phòng.

Không lâu sau bà Phương Di tiến vào, hỏi: “Bút và giấy đã chuẩn bị xong chưa, bút máy, bút chì, tẩy, thước kẻ mỗi thứ nên chuẩn bị hai bộ, nếu không tốt thì còn có cái khác dự bị. Lọ dầu và nước cũng phải mang theo, hiện tại đang lúc nắng nóng cẩn thận không bị cảm nắng.” Trong nhà có ba đứa con, tất cả đều đã tham gia thi tốt nghiệp trung học, nhưng lúc ấy cũng không coi trọng như bây giờ. Lúc này bà còn cố ý tìm người thử đi nghe ngóng, giúp đỡ Điền Mật Nhi chuẩn bị thật thỏa đáng, Điền Mật Nhi cũng chưa từng tham gia thi tốt nghiệp trung học bao giờ nên có sự hỗ trợ này của bà cũng tiết kiệm được không ít phiền toái.

Lúc mới bắt đầu trong lòng còn có chút nghĩ tới Triệu Phương Nghị đang ở phía ngoài, nhưng sau khi từ từ xem bài liền tập trung cao độ, ngẩng đầu lần nữa đã cũng hơn chín giờ. Lắc lắc cổ và vai một chút rồi đem sách vở thu lại, dục tốc tất bất đạt(*), cô chưa bao giờ thích lâm trận mới đi mài gươm, bình thường rút ra nhiều điểm công phu so với việc khi đối mặt mà luống cuống tay chân thì mạnh hơn nhiều.

(*): Nghĩa là làm việc gì mà cứ nhanh nhanh chóng chóng qua loa đại khái cũng sẽ không thành công được.

“Thế nào? Học kỹ chưa?” Phương Di mang sữa tươi đi vào, hiện tại có điều kiện, Điền Mật Nhi trước lúc đi ngủ cũng thói quen uống một cốc. Hai tháng gần đây bà Phương Di không muốn để cho cô phân tâm, chỉ cần cô dốc lòng học thật giỏi là được.

Cảm ơn bà xong lại hỏi: “Cha và Triệu Phương Nghị đã ngủ rồi sao? Con đi làm cho bọn họ bữa khuya, Triệu Phương Nghị buổi tối chỉ ăn cháo chắc cũng mau đói.”

Phương Di trừng cô, ấn cô trở lại: “Đã bảo dì Hồng chuẩn bị rồi, biết con không thích ăn đêm nên không gọi, con mau dọn dẹp một chút rồi ngủ đi, ngày mai là ngày quan trọng, phải bồi dưỡng tinh thần thật tốt. Vợ chồng son các con cũng đừng ở cùng nhau để đỡ phải phân tâm!”

Ôi trời ạ! ! Rốt cuộc cũng cảm nhận được cái gì gọi là chạy hết tốc lực. . . Chuẩn bị đi ngủ!

Cũng may Điền Mật Nhi nội tâm mạnh mẽ, mấy câu nói kia cũng không bị ảnh hưởng, sang hôm sau khi đồng hồ sinh học vừa vang lên thì thần thái lại vô cùng sáng láng. Mấy người trong nhà luân phiên kiểm tra lại đồ đạc tùy thân của cô, Triệu Phương Nghị lái xe, Điền Mật Nhi lấy ra đọc lại những mục trọng điểm, để nhớ được kỹ hơn. Cùng đời trước không có chênh lệch mấy, đề thi cũng rất quen thuộc, làm bài rất dễ dàng nhưng vẫn cẩn thận kiểm tra lại một lần. Nếu là biết đáp án mà vẫn còn làm sai thì chính bản thân cô cũng thấy khi dễ mình, đây vẫn là thứ nhất ra trường thì đứng trước sóng to gió lớn.

Buổi chiều hai người Phương Di đi dạo xong, cũng tới cửa trường thi sau đó bị Triệu Phương Mỹ biết được nói: “Trời nóng như vậy mà cha mẹ cũng không ngại, xem ra thật là quá rảnh rồi rồi! Người ta hiểu thuận

với cha mẹ gọi là con có hiếu, cha mẹ hiếu thuận với con dâu thì gọi là gì đây!” Anh trai bị cướp đi rồi, hiện tại cha mẹ cũng hướng về cô ta, Triệu Phương Mỹ cảm giác ngày càng ê ẩm.

“Nếu con mà có bản lĩnh này, thì mẹ hiếu thuận với con như vậy! Đừng tưởng rằng mẹ không biết con lòng dạ hẹp hòi về sau nên ít qua lại cùng với Lý Như đi. Điền Mật bây giờ là người nhà chúng ta, chút ý kiến gây mâu thuẫn này mẹ cũng coi như không nhìn thấy, nhưng con dám rêu rao ra bên ngoài thì mẹ sẽ không bỏ qua cho con đâu!”. Con là do mình sinh ra làm sao lại có thể không hiểu rõ đây, lòng dạ nhỏ mọn chuyên đi châm chọc, điển hình là một con cá thối đi quấy đục một cái hồ trong xanh .

Thi liên tiếp ba ngày, cũng may là Điền Mật Nhi chuẩn bị đầy đủ tuy vậy cũng bị thời tiết nóng bức cùng không khí mùa thi khẩn trương làm cho vắng lên lộn xúng. Từ trường thi ra ngoài, Triệu gia liền dự định trước tiên phải đến khách sạn ăn mừng đã.

“Đoán chừng có thể sai mất mấy chỗ?”

Điền Mật Nhi tự đánh giá thành tích của mình sẽ không thấp, nhưng vẫn khiêm tốn nói như vậy.

“Đại Học Thanh Hoa ***** chắc không có vấn đề rồi, muốn học cùng trường với anh trai con sao?”

“Cũng có dự định như thế, nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của mọi người, bản thân con vẫn còn phân vân lắm!” Chủ yếu là xem ý kiến của Triệu Phương Nghị, để có thể chồng hát vợ khen hay.

Hai ông bà Phương Di cảm thấy nên vào một trường có danh tiếng, Triệu Phương Nghị lại muốn cho cô vào trường quân đội, ý tứ cũng muốn cho cô thuyền theo lái, gái theo chồng. Nhưng bà Phương Di không đồng ý, nói là: “Một mình con làm lính thì cả ngày đã không thấy một bóng người rồi, nếu Điền Mật làm lính nữa thì cả hai vợ chồng lúc nào mới có cơ hội ở cùng nhau. Bây giờ còn được, về sau có con thì làm thế nào, có cha mẹ mà cứ giống như là trẻ mồ côi vậy!”

Bà nói cũng thật đúng, huống chi Điền Mật Nhi mặc dù không phải là người yếu ớt gì nhưng cũng không chịu nổi huấn luyện quân sự dài ngày. Triệu Phương Nghị cũng cảm thấy chủ ý của mình không được tốt nhưng sau này vẫn còn muốn cho Điền Mật Nhi theo quân. Nếu để cô vào trường quân đội thì có khác gì vào trong nhà tù đâu thế thì không phải là tự mình tìm phiền toái ình hay sao.

Dù sao vẫn là còn thời gian để suy tính, tạm thời cứ để lại đã. Đến khi về nhà bà Phương Di tự động đem chặn trở về phòng của mình, Điền Mật Nhi lại bắt đầu không thuận khiết rồi. . .

Triệu Phương Nghị cơm nước xong xuôi ngồi xem thời sự cùng với Triệu Quốc Đống, uống trà xong liền trở về phòng. Điền Mật Nhi thì giúp đỡ đi giúp việc thu thập một chút. Sau khi lau khô tay cũng trở về phòng muốn xoa chút kem dưỡng da tay thì đã nhìn thấy Triệu Phương Nghị đang ngồi tựa vào đầu giường, cái chăn vốn đặt ở đầu giường cũng bị mở ra trải lên trên giường, dáng vẻ dường như rất buồn ngủ.

Ngủ. . . nghĩ đến đây Điền Mật Nhi lại đỏ mặt, vừa nghĩ tới việc bị anh mạnh mẽ thương yêu thì hai cái chân cũng mềm nhũn ra. Chạy nhanh vào phòng tắm, muốn đem mình tắm rửa sạch sẽ thơm tho một chút, đừng hiểu lầm chỉ là trên người cô toàn mồ hôi cùng mùi dầu mỡ nên mới thấy lung túng như vậy!

Nhìn cô dâu nhỏ ngại ngùng xấu hổ, Triệu Phương Nghị nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Nếu để cho những đội viên của anh thấy được, nhất định sẽ cảm thấy thật lạnh lẽo.

Điền Mật Nhi vừa vào phòng tắm, Triệu Phương Nghị liền bỏ sách xuống, đứng dậy kéo rèm cửa sổ bên giường lại, đem hai cái rào cản là quần đùi và quần lót cởi xuống, trần trụi chui vào chăn chờ cô dâu nhỏ của mình ra ngoài.

Mới vừa rồi còn chưa thấy cảm giác rõ ràng, vừa nằm xuống đã ngửi thấy hương vị ngọt ngào chỉ thuộc về Điền Mật Nhi xông vào mũi. Vốn là đang muốn kìm nén, lập tức liền như cột chống trời đẩy chặn phủ giường lên thật cao. Triệu Phương nghị thầm mắng là đồ lão nhị không có tiền đồ, mới ngửi thấy hương thơm của cô đã liền không chịu nổi rồi. Hôm nay phải khao nó một châu mới được, hiện tại đừng quá kích động, một lát nữa lại làm cô hoảng sợ thì sao.

Triệu Phương Nghị vỗ nhẹ lên nó như bảo nó phải biết kiên nhẫn. Lão nhị của anh được bao bọc bởi hương thơm của Điền Mật Nhi càng trở nên hưng phấn sôi nổi giống như đang hồi lão đại thức ăn ngon thế nào

còn chưa tới. Triệu Phương Nghị ‘ hừ ’ một tiếng, muốn đến người nóng như lửa rồi đành dùng năm ngón tay an ủi người anh em nên kiên nhẫn để lát nữa còn biểu hiện cho tốt!

Điền Mật Nhi ở trong phòng tắm rửa xong còn lấy lược chải đầu tóc, sửa sang lại lông mày vì mấy ngày nay không có thời gian để ý đến nó. Điền Mật Nhi để ỉnh bình tĩnh một chút, không cần biểu hiện ra là mình cũng muốn anh như vậy thì cũng quá không dè dặt rồi. Nhưng vừa nghĩ tới nhiệt tình của anh thì trong thân thể lại sôi trào rất khó chịu. Chỉ muốn nhanh được đến gần anh, để anh yêu thương mình cho thật tốt.

Ngượng ngùng mở cửa phòng tắm ra, trong nhà đã tắt đèn, Triệu Phương Nghị cũng đã nằm xuống. Thấy vậy Điền Mật Nhi cảm giác nhẹ nhõm không ít, rón ra rón rén đi tới bên giường. Mới vừa ngồi vào trên giường cởi dép ra thì cả người liền bị một túm ngã xuống giường, sau đó bị một thân thể nóng bỏng cứng rắn nằm đè lên.

Đầu lưỡi của Triệu Phương Nghị có khí thế vô cùng mãnh liệt, tiến quân thần tốc, càn quấy bên trong miệng của Điền Mật Nhi, vừa kích động vừa trêu chọc. Điền Mật Nhi cũng không có cách nào, liền đưa cái lưỡi thơm tho mềm mại của mình ra quần lấy, mặc cho anh thỏa sức mút vào. Bàn tay nặng nề của anh ở trên ngực, trên bụng, đến cả vai và cả trên cổ tha hồ phát tác .

Điền Mật Nhi cũng không chịu nổi kích động cả người đã sớm hóa thành một vũng nước xuân rồi, gương mặt đỏ ửng lên rất đáng yêu, thân thể mềm mại không chịu được kích thích mà vận vẹo.

Con người của Triệu thiếu tá vô cùng bá đạo cho nên thủ đoạn cũng bá đạo, cảm thấy áo ngủ trên người Tiểu Điền Mật cản trở vô cùng liền kéo một cái xé toạc ra làm nhiều mảnh. Làm lộ ra cái eo thon, cặp mông tròn trịa, đôi mật đào vô cùng mê người, vùng một tay phủ lên xoa nắn vân vân. Nhưng hình như vẫn cảm thấy yêu như vậy không đủ, lại liếm láp lại mân mê. Triệu thiếu tá nắm giữ lực đạo không tốt nên có lúc làm cho cô thấy đau, nhưng lại càng có thêm cảm giác, không lâu sau liền làm cho cô thật sự không chịu nổi, khó nhịn than nhẹ ra thành tiếng.

Lão nhị từ nãy giờ vẫn bị gạt sang một bên không được nhúng tay vào liền kêu gào nói muốn lên sàn, Triệu Phương Nghị nhẹ nhàng lấy tay cho vào đúng trọng tâm, nhún người một cái liền thăng tiến! Điền Mật Nhi đột nhiên bị kích thích như vậy liền cong người lên cảm giác rất cuộc cũng đã được viên mãn rồi, thoải mái than lên.

Lão nhị nhận được quân lệnh, lập tức phấn chấn lên đốc toàn bộ tinh thần toàn lực biểu hiện, cho vào rút ra, mỗi lần tiến công đều tiến vào chỗ sâu nhất của trại địch. Điền Mật Nhi rất nhanh liền chịu không được sự mãnh liệt này, hét lên một tiếng, nộ khí giới đầu hàng.

Suốt cả một đêm trong phòng đều là tiếng giường rung lên bần bật lạch cạch. lạch cạch. ”

20. Chương 20

Phiếu điểm vừa có đã được Hiệu trưởng của Tam Trung khu chiêng gõ trống tự mình đưa tới, chỉ còn kém chín điểm nữa là đạt điểm tối đa! Thủ khoa của khoa tự nhiên của cả nước thể nhưng lại xuất hiện tại trường học của bọn họ. Điều này không biết là có bao nhiêu vinh dự, vốn còn tưởng rằng ông bị chết già ở vị trí hiệu trưởng này rồi, xem ra vẫn còn có hi vọng để thăng chức! !

Hiệu trưởng kích động liền tặng thưởng cho Điền Mật Nhi ngoài quà ra còn có năm trăm đồng tiền thưởng nữa! Dĩ nhiên hiệu trưởng là vì tương lai của mình nên không thêm cân nhắc đến vấn đề tiền bạc ở đây.

Đạt điểm cao nhất nước khi nghe thấy liền làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, Triệu Quốc Đống cùng Phương Di ở đơn vị còn đang đương chức nên không ít người mượn lý do này tới chúc mừng để thiết lập quan hệ . Ông cụ Triệu nghe nói cháu dâu thi được thành tích tốt nhất cả nước thì liền mừng rỡ mời bạn bè thân thích tới ăn bữa cơm, khi đi ra ngoài tìm chiến hữu cũ cũng liền khoe khoang, đi đến đâu thì câu ở cửa miệng luôn là cháu dâu của tôi thể này cháu dâu của tôi thể kia. Nghe nói Điền Mật Nhi muốn tới

thủ đô học, còn nói phải tìm chỗ ở bên ngoài như vậy làm sao được, trong nhà có rất nhiều phòng, có phải không nguyên ý ở cùng với một ông già là ông hay không ! !

Điền Mật Nhi cũng đành chịu, trước đây còn muốn khi đi học trên đó thuê một phòng để ở với mong muốn được độc lập sinh hoạt bây giờ liền tan biến rồi!

Nguyên vọng thi vào đại học của Điền Mật Nhi chính là ***** khoa ngoại ngữ chuyên ngành tiếng Pháp. Tiếng Anh của cô cũng không tệ, lại đặc biệt học bốn năm thấy quá lãng phí thời gian. Người ta đều nói tiếng Pháp là ngôn ngữ tao nhã nhất nên cô muốn cảm thụ một phen. Ngoài ra còn học thêm tiếng Arab và tiếng Nga, Trong sa mạc của Arab đều chôn rất nhiều vàng bạc, coi như đời này tiền đồ không lớn nhưng về sau làm phiên dịch tiếng Arab cũng đủ kiếm tiền rồi. Tiếng Nga là do bà Phương Di đề nghị, giống như mọi người ở thời của bà đều tiếp xúc với tiếng Nga là chính, bọn họ khi còn bé ngôn ngữ tiếp xúc không phải là tiếng Nhật mà chính là tiếng Nga, hướng chỉ nước E cũng rất gần, về sau có thể cần dùng đến. Hơn nữa bản thân Điền Mật Nhi còn muốn tiếp cận với cả ngôn ngữ của Nhật và Hàn, tính toán một chút không phải là ‘ tinh thông tám thứ tiếng ’ rồi sao ! ! Đường như có hơi có khuynh hướng của một thiên tài ! ! Nhưng thấy cảm giác này cũng thật tốt!

Ngày nghỉ của Triệu Phương Nghị không nhiều lắm, đại đội mới thành lập cũng rất mong chờ huấn luyện viên đến đó, ở nhà chưa được bao lâu liền phải chuẩn bị trở về rồi. Nghỉ tới vừa đúng còn dư ra hơn hai ngày nên giúp đỡ Điền Mật Nhi chuẩn bị thu thập một chút để lên thủ đô.

Trước khi đi vợ chồng son trở về Điền Gia một chuyến, Điền Mật Nhi một năm này bù đầu vào thi cử mà Triệu Phương Nghị lại không có ở trong nước. Một năm trước lúc Điền Mật Nhi gọi bọn họ lên thành phố để đặt mua đồ tết thì lúc đó mới gặp được một lần. Vì lúc lại mặt Triệu Phương Nghị không về nên hiện tại trong thôn nói xấu rất nhiều, nói rằng Điền Mật Nhi bị lừa gạt, con trai Triệu gia thật ra là một kẻ ngu ngốc. Cũng có người nói nhà họ không cần Điền Mật Nhi rồi nên mới chỉ có một mình cô trở về thôn thôi .

Những điều này Điền Đại Hà và Vương Tứ Nhi cũng không dám nói với cô sợ cô thi bị phân tâm, Triệu Phương Nghị lại không ở nhà, sợ cô nghe sẽ khó chịu. Vào lúc này khi con gái con rể đi ô tô về còn mang theo túi lớn túi bé đến nhà mẹ đẻ thì lời đồn đại bát quái nhất thời không đánh mà tan. Vương Tứ Nhi cảm thấy vô cùng có mặt mũi, suy nghĩ một chút đến những cái miệng bà tám đang xàm xẹt ảo não kia liền muốn cười to ra thành tiếng.

Con rể tới cửa, gà vịt liền gặp nạn, bầy đĩa tám bát so tiệc mừng cũng không kém là bao, cha vợ con rể uống với nhau vô cùng sảng khoái. Điền Mật Nhi cũng cùng với Vương Tứ Nhi tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện mặc kệ cha con bọn họ ở đó thì nhau uống rượu.

“Về đây như vậy thật tốt, người đàn ông đã kết hôn so với khi chưa kết hôn thật không giống nhau, cũng không thể rời bỏ được người phụ nữ của mình. Mặc dù cậu tat ham gia quân ngũ, thời gian tiếp xúc với bên ngoài không nhiều nhưng cũng phải xem xét, trên đời này không mèo nào mà ché thịt cả!”. Bà Vương Tứ Nhi mang kinh nghiệm đã kết hôn hai mươi năm của mình truyền thụ lại cho con gái!

Điền Mật Nhi cười cười, nói đã biết, thật ra thì biết rõ con người của Triệu Phương Nghị thật không phải như vậy, biết bà Vương Tứ Nhi không yên tâm như thế vì chỉ sợ cô là người thua thiệt mà thôi.

“Mẹ, tiền này mẹ cầm lấy bình thường mua thức ăn ngon mà ăn, đừng quá khắc nghiệt với mình!” Điền Mật Nhi từ trong túi móc ra một xấp tiền, nhét vào trong tay mẹ của mình.

Vương Tứ Nhi lại đẩy trở về nói: “Các con là vợ chồng son mới vừa kết hôn, cần dùng đến tiền hơn! Con lại muốn đi thủ đô, ra bên ngoài thì trên người cũng nên có chút tiền để phòng thân! Mẹ và cha các con không cần dùng đến tiền, nấu ăn đã có nguyên liệu trong vườn, lương thực thì tự mình trồng được, có đưa tiền cũng không biết dùng vào chỗ nào.”

Điền Mật Nhi lại đẩy lại, nhét vào trong túi của bà đề tay của bà lại không cho lấy ra nữa.

“Bọn con có tiền rồi, đây là chút thành ý của Triệu Phương Nghị, anh ấy ở trong quân ngũ ngày nghỉ cũng ít không thể thường về thăm nhà được nên cố ý hiếu kính đến cha mẹ. Cha mẹ tuổi cũng đã lớn, bên người nên có chút tiền, có bị bệnh tật gì thì đến lúc đó cũng không luống cuống!”

Nghe thấy là con rể cho, tiền này là minh bạch nên Vương Tứ Nhi cũng không từ chối nữa nhưng vẫn nhỏ

giọng nói: “Con bây giờ ăn uống hay dùng cái gì đều là của nhà chồng, bọn họ bây giờ hài lòng về con nên không nói gì??, Về sau nếu thấy con không vừa mắt thì những lời khó nghe cũng sẽ nói ra thôi. Bình thường tiêu tiền phải cẩn thận một chút, có thể tiết kiệm được liền tiết kiệm, phụ nữ cũng phải có một khoản riêng, giữ lại sau này còn có lúc dùng đến.”

Điền Mật Nhi gật đầu, tỏ vẻ khiêm tốn tiếp thu, lại nói với bà rằng tiền lương của Triệu Phương Nghị đều do cô giữ, tiêu tiền cũng không phải chịu gò bó, để cho bọn họ đừng nghĩ nhiều nữa. Vương Tứ Nhi thấy cô giữ chặt được tiền lương của con rể liền cảm thấy cũng không ngoài ý muốn. Mình có con gái vừa đẹp lại ưu tú, nếu không phải là bởi vì trong nhà có tình huống đặc biệt thì Triệu Phương Nghị cũng chưa chắc xứng với cô.

“Nếu ở nhà thân thích của bọn họ mà không quen thì đến tìm anh của con, nó cũng ở thủ đô được một thời gian rồi, nghe nói ở kí túc xá của trường học cũng phải tốn tiền, đến lúc đó hai đứa ra bên ngoài ở, hai anh em còn có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Vương Tứ Nhi cũng rất tự hào về người con trai này của mình, thao thao bất tuyệt nói anh con đã cho bọn họ bao nhiêu tiền, nó còn chưa có tốt nghiệp nhưng rốt cuộc bọn họ đã có thời gian hưởng phúc rồi. Con gái đã kết hôn, con trai có thể tự kiếm tiền nuôi sống mình, hai vợ chồng lúc này như trút được gánh nặng, trên mặt cũng bớt đi vẻ sầu khổ so với trước kia, xem ra trẻ ra đến mấy tuổi.

Điền Mật Nhi gật đầu, lần trước đi thủ đô gặp anh trai làm cô đau lòng không thôi. Vừa đen lại vừa gầy, chỉ là trạng thái tinh thần rất tốt, nhiệt tình năng động mười phần. Thật ra thì cô thích Thanh Hoa hơn nhưng lại muốn ở gần Điền Dĩ hơn một chút để dễ dàng chăm sóc anh, đã là đàn ông mặc kệ tâm có lớn bao nhiêu nhưng sẽ không biết tự chăm sóc mình. Nhưng cô cũng không nói với cha mẹ sợ bọn họ lại suy nghĩ nhiều nên chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu.

Triệu Phương Nghị và Điền Đại Hà đều uống nhiều, lúc này mới buổi trưa mà đã say cả rồi, vì vậy đành phải để cho bọn họ ngủ một lát cho tỉnh sau đó mới đi chào họ hàng thân thích được. Lúc kết hôn người ta cũng đã mang lễ tới rồi, nhưng chú rể cũng không được nhìn thấy, bây giờ trở lại, về tình về lý cũng phải đến từng nhà ngồi một chút. Vợ chồng son buổi tối ở lại một đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền đi, mang theo về rất nhiều sản vật của núi rừng, bà Phương Di vừa nhìn thấy đã nói rằng ông bà thông gia quá khách sáo rồi!

Điền gia rất có lễ độ mặc dù điều kiện không tốt lắm, nhưng là mỗi khi trở về đều không về tay không. Sau này bà hỏi nhỏ con trai khi đến bên nhà vợ có cho hồng bao hay không, mặc dù kết hôn đã được một năm rồi nhưng từ ngày cưới kia thì đây là lần đầu tiên bước vào cửa nhà bên đó.

Triệu Phương Nghị liền móc ra một đồng tiền lì xì cho bà nhìn, sợ bà không tin: “Cha mẹ vợ cho nhiều hơn một chút, với lại khi đi đến nhà họ hàng của Điền Mật Nhi thì ai cũng phát ột phong bao lì xì.”

Bà Phương Di vui vẻ nói: “Tiền nhiều không quan trọng, quan trọng ở đây chính là họ đã có lòng!”

Aiz, đã là phụ nữ thì ai cũng đều có chút nhỏ mọn như vậy, mặc dù không quan tâm đến tiền bạc, nhưng lại quan tâm đến chuyện người ta có cho hay không. Hiện tại đều thấy vui vẻ rồi, không quan trọng là nghèo hay giàu, nhưng nếu không có thành ý thì dù cho có lót đệm vàng mời bà cũng không thêm ngồi. Lại nhớ đến Lý gia ngày trước, cô ta đã cầm bao lì xì cùng với dây chuyền mà bà đưa à con trai bà tối đa cũng chỉ được mời một bữa cơm. Nói gì là mang con trai của mình đến cho bọn họ nhìn mặt, thật ra thì nói vậy để lừa bà mà thôi.

Vương Tứ Nhi gửi biểu bà cũng không ít đồ tốt nào là: nhung hươu, đầu khỉ, dương xỉ, nấm mèo, quả phỉ, hạt thông còn có các loại rau khô nữa. Không có thịt thú rừng tươi vì lễ mừng năm mới đã cầm không ít đồ đông lạnh rồi, hiện tại mà cầm về thì không chừng cũng bị thối. Người thành phố thấy những thứ đồ này rất mới mẻ, đặc biệt là hai khúc lộc nhung này làm quà biểu rất có giá trị. Nghe nói là Điền Đại Hà cùng người ta vào núi săn thú bắt đại lộc nhưng cái khác đều không muốn chỉ cần hai khúc sừng hươu để biểu hai ông bà thông gia mà thôi. Lại nghe nói ông cụ có bệnh phong thấp thì nói rằng sẽ chú ý xem có hổ cốt hay không, lấy cái này mang ngâm rượu uống nhất định sẽ đỡ nhiều.

Mọi người trong nhà đều có thể thấy được vợ chồng Điền Gia rất biết cách ứng xử, không trách được có thể nuôi ra một cô gái tốt như Điền Mật Nhi vậy. Thật ra mỗi người bình thường đều sẽ phải chết, tiền

bạc cũng chỉ là phù du, người phụ nữ mà mất đi thông minh khôn khéo thì trong nhà làm sao yên ả được. Nếu không như vậy thì con trai bà có khác gì sa vào hố đầu đời này chỉ chờ bị ả ếm ức thôi. Ví dụ cũng không phải là không có, ban đầu nhà mẹ bà dần dần nghèo túng, anh trai cưới được người chị dâu có gia thế rất tốt, hiện tại mặc kệ là quyền cao chức trọng hơn người nhưng vẫn bị nói là dựa vào nhà mẹ của chị dâu, chỉ cần hai vợ chồng cãi nhau thì chị dâu lại dùng chuyện này để nói anh bà, không có ngày nào được yên ả. Nhìn anh trai bà tóc đã hoa râm, bà liền cảm thấy mệt mỏi thay anh mình, thật là làm cho người ta đau lòng.

Ảm thầm dẫn dò con trai và Điền Mật Nhi lại nói một chút đến tình huống ở trong nhà, đừng để đến lúc đó không hiểu rõ tình hình để cho người ta lấy sơ hở để công kích. Đừng nhìn Điền Mật Nhi học giỏi, động lòng người nhưng lại là người thật thà, thành thật nên dễ bị lừa. Hiện tại là con dâu của bà nên không thể để cho người khác khi dễ được.

Cơm tối liền được nấu với những nguyên liệu được mang về từ nông thôn, còn có cả rau dưa mới hái ở trong vườn nhỏ của Điền Gia nữa. Vào thời này thức ăn cũng ít bị nhiễm hóa chất, nhưng cũng không thể so với đồ ăn ở thôn quê vừa tươi và ngon được. Triệu Phương Nghị tuy không phải là người kén chọn, nhưng anh phát hiện vợ mình làm thức ăn so với người khác ngon hơn nhiều, thật muốn để cho cô ngày ngày ở bên cạnh nấu cơm cho anh ăn.

Nhưng cơ cấu tổ chức của đại đội mới vẫn chưa thiết kế hoàn hảo nhưng lại nghe nói phía trên đối với đại đội đặc chủng này đặc biệt coi trọng, trước kia cũng nghe nói lính đặc chủng có phúc lợi tốt, ngay cả người thân theo cũng đều có ưu đãi. Anh tin rằng không bao lâu nữa có thể mang người thân theo quân rồi, cái trụ sở kia của bọn họ cách thành phố không xa lắm, nếu rảnh rỗi thì có thể để Điền Mật Nhi tới ở vài ngày.

Vừa nghĩ tới sắp tới sẽ phải chia lìa mấy tháng không được gặp, anh thật sự thấy cần phải đòi hỏi phúc lợi một chút! Một năm này cũng không phí công chịu đựng, nếu không phải đạt được thành tích huấn luyện ưu tú nhất thì anh sao có thể trở về được! Trong lòng anh cũng biết cô dâu nhỏ của mình hâm mộ anh trai nên không muốn vợ của mình phải tiếc nuối thất vọng, vợ của anh so với người khác đều ưu tú hơn cho nên phải xứng với đồ tốt nhất! Vì vậy anh mới chọn thủ đô để vợ anh có thể học ở một trường học tốt mà anh cũng có thể đặt hết tâm huyết vào đại đội này để xây dựng nên một chế độ hùng mạnh nhất !

21. Chương 21

Bà Phương Di định cho vợ chồng son nằm giường mềm, trong toa xe có hai cái giường, đầu năm nay người có thể nằm giường mềm nếu không phải là người làm quan thì cũng phải là người có tiền có quan hệ. Có lúc thà để trống cũng không mù quáng mà bán vé ra. Nếu tàu đã đi được mấy trạm mà cũng không thấy hai cái giường trên có người đến thì đoán chừng là không có ai rồi.

Giường mềm này để dành cho hai người bọn họ, nghĩ tới chuyện sau khi đến thủ đô đoán chừng sẽ không gặp được nhau nữa, Điền Mật Nhi liền muốn thừa dịp hai người ở chung một chỗ dính với Triệu Phương Nghị nhiều thêm một chút. Ai biết được anh lại thể hiện ra dáng vẻ cương trực liêm chính như thế, ngồi thẳng lưng như khúc gỗ sau đó liếc mắt một cái liền đem Điền Mật Nhi đang định dựa đầu vào mình để cô ngồi ngay ngắn lại. Điền Mật Nhi uất ức sắp chết rồi, nằm ở trong góc giường bĩu môi hờn dỗi, thật đúng là cọc gỗ không hiểu phong tình !

Thật ra thì hành động của Triệu Phương Nghị như vậy cũng dễ hiểu vì nếp sống của con người ở xã hội thời bấy giờ chính là như vậy, hai vợ chồng ở bên ngoài mà hơi tình cảm một tí cũng bị người ta nói thành không nghiêm chỉnh. Thiếu tá người ta từ nhỏ chính là cọc gỗ, lại trải qua bao nhiêu lần gọt giũa huấn luyện trong quân đội, giống như hoá thạch trong thời đại ngày nay, đạo đức phẩm chất kia tuyệt đối là một kiểu mẫu trong đội quân danh dự. Đóng cửa ở nhà cùng với ra khỏi phòng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, ở trong phòng thì cô là cô dâu nhỏ để anh có thể yêu thương cưng chiều, cô làm nũng thân mật như thế nào cũng đều được. Nhưng khi ra cửa thì anh là chồng , cô là vợ, người đàn ông này lúc nào cũng phải uy nghiêm, là trụ cột trong gia đình, có thể nói cá tính của anh có phần hơi thâm trầm một chút. Nhưng

những người như thế không thể nào thông suốt tư tưởng được, nếu mở bung ra mà nói tuyệt đối sẽ làm cho người ta không chịu nổi. Đừng nhìn hiện tại Điền Mật Nhi đang hả hê vui mừng trêu chọc anh, đợi đến sau này khi người ta đã nếm quen tư vị ngon ngọt kia rồi thì làm sao có thể chịu được.

Xe lửa đến buổi chiều mới rời ga, phải ngồi hết một đêm sang chiều hôm sau sẽ đến. Tính Điền Mật Nhi sạch sẽ đã quen, trước khi ngủ phải rửa sạch sẽ mới chịu được, nếu không thì cảm thấy rất khó chịu tựa như có con gù bò khắp người vậy. Ở trong phòng vệ sinh rửa tay rửa mặt, sau đó dùng một cái khăn ướt lau khắp người. Mặc dù không được tắm rửa thoải mái nhưng mà có chút ít còn hơn không. Sau khi rửa sạch sẽ cất khăn xong, nghĩ đến Triệu Phương Nghị toàn thân đầy mồ hôi đoán chừng mùi vị cũng không tốt.

Hai vợ chồng cũng không phân biệt lẫn nhau, cái gì cũng đã xem qua, đoán chừng anh cũng sẽ không ghét bỏ mình, vì thế đem cái khăn mặt ra đưa cho Triệu Phương Nghị.

“Em giặt sạch sẽ rồi.”

Điền Mật Nhi mang theo không ít sách, Anh văn cũng tương đối nhiều, Triệu Phương Nghị cũng đã tốt nghiệp trung học nhưng lúc ấy bọn họ cũng chỉ học tiếng Nga nên căn bản có nhìn cũng không hiểu. Tuy vậy anh cũng biết tầm quan trọng của tiếng Anh cho nên bớt chút thời gian cùng Điền Mật Nhi học thêm một lát, bây giờ khi xem đã có thể hiểu phiên âm rồi. Lúc này anh đang ngồi ở trước cái bàn nhỏ cần mẫn xem những cuốn sách giáo khoa tiếng Anh trước kia của cô.

Điền Mật Nhi nhăn nhó ám chỉ anh phải chú ý vệ sinh cá nhân, cũng may thiếu tá đại nhân cực kì thông minh, tròng mắt liếc cô một cái liền giải thích: “ Vì bận rộn! Cũng không chú trọng được nhiều như vậy!”

Vợ của anh thích sạch sẽ, ngày ngày luôn nhắc anh tắm rửa, áo lót và quần áo mùa hè ướt đầm mồ hôi ngày nào cũng phải thay. Anh là quân nhân lấy đâu thời gian chú ý nhiều như vậy, cả ngày từ trong núi đến đầm lầy, có lúc vào núi huấn luyện một tháng đều không tắm không thay quần áo. Khi từ trong núi đi ra quần trên người đều bị bùn đất bám chặt trên người, trông như người làm từ đất nung vậy.

Toát mồ hôi. Không cần phải bẩn thỉu như vậy, nguyên lý gì đây chứ, không cần cũng phải bảo vệ cho tốt chuẩn bị đến lúc cần dùng đến!

Nhìn anh cầm khăn tay đưa vào đáy quần qua quýt lau hai cái coi như đã xong nhiệm vụ thì tính ưa sạch sẽ của Điền Mật Nhi lại nổi lên, phải làm cho anh sạch sẽ hơn nữa. Triệu Phương Nghị khẽ tròng mắt, Điền Mật Nhi cũng yên phận lại, thật ra không phải cô sợ anh chẳng qua là cảm thấy đây cũng là một đạo khi ở chung của vợ chồng, cái này vừa mất thì cái kia lại mọc ra.

Nhưng lại đi ra ngoài giặt sạch khăn sau đó cho vào trong quần của anh lau chùi qua một lần. Lượng vận động của anh rất lớn, mồ hôi ra nhiều, buổi sáng mới vừa tắm giặt nhưng lúc này đã có mùi mặn mặn rồi. Khi Vừa mới bắt đầu thì Triệu Phương Nghị còn rất trấn định, nhưng lão nhị lại mang tâm tư của anh ra bán đứng khi nhìn thấy nữ chủ nhân liền lập tức đứng dậy chào!

Triệu Phương Nghị không trấn định được nữa, đem cô gạt qua một bên sau đó quần kéo lên nói: “ Thối được rồi, ở bên ngoài đừng chú trọng nhiều như vậy làm gì!”

“Toàn là mùi dưa muối thôi, cũng không cần anh phải động tay cứ chuyên tâm hưởng thụ là được!” Điền Mật Nhi ứng phó với anh ngay.

Cảm giác như bị khiêu chiến quyền uy, lại còn có chút ngượng ngùng, Triệu Phương Nghị liền nâng cao âm lượng lên: “Lên mặt phải không!”

Không để ý anh, càng để ý đến anh thì càng phải mạnh hơn, cũng không biết giả bộ cho ai nhìn, không phải lúc đó còn cầu xin cô gọi tên anh, nắm lấy cái hông của anh rồi cắn lỗ tai của anh, muốn qua sông rút cầu có phải hay không! ?

Thức ăn cho bữa ăn tối đã được Điền Mật Nhi chuẩn bị từ ở nhà, trên xe lửa là đồ ăn không ngon lại còn đắt nữa, hiện tại thức ăn nhanh cũng không phổ biến mấy, hộp mì ăn liền, xúc xích, chân gà móng heo cũng đều là mây bay gió thoảng.

Vừa nghĩ đến cái này thì trong đầu lại nảy sinh ra ý định buôn bán, nhưng bây giờ mục đích hàng đầu của cô chính là học tập thật tốt, cô cũng không cầu đại phú đại quý gì, chỉ muốn được cùng Triệu Phương Nghị

sống những ngày bình yên, cả đời sống trong sự bảo vệ và thương yêu của anh. Về phần gây dựng sự nghiệp hay làm giàu gì đó đợi lúc rảnh rỗi lại tiếp tục tính toán. Phải phân biệt được rõ ràng thứ nào nặng thứ nào nhẹ, làm gì cũng phải bằng hai tay mới nắm chặt được, cô không muốn đã đánh mất dựa dẫm lại còn phải đi nhặt vừng dẫu.

Nhưng mà nếu muốn trước tiên phải có kế hoạch đợi đến lúc thiên thời địa lợi rồi cũng không đến nỗi bị lừa gạt được. Có được cuộc sống tốt đẹp muốn kiếm tiền cũng không muộn, cuộc sống vợ chồng mà nghèo hèn thì lại hay dẫn đến bi kịch, cái đạo lý này cô hiểu rất rõ. Nhưng bây giờ tạm thời không nghĩ đến nữa, cô không muốn nóng vội, tiền bạc muốn có bao nhiêu cũng không đủ nếu có thời gian sẽ lại nghĩ đến. Cô phải nắm chặt thời gian ông trời đã dành để quan tâm đến tất cả những người mà mình yêu thương, làm sao cho xứng với Triệu Phương Nghị mới là mục tiêu hàng đầu bây giờ. Đợi cuộc sống ổn định, sau khi học hành thành đạt lúc đó lại đi kiếm tiền cũng không muộn.

Điền Mật Nhi muốn mang theo đồ ăn rất phong phú, nhưng vì phải ăn trên xe lửa mà bây giờ trời lại quá nóng nên sự lựa chọn cũng không nhiều lắm. Chỉ có rau ngâm bát bảo, cải bẹ thái sợi xào thịt, trứng gà rán rắc hạt tiêu, mặt trên phủ một lớp dầu mỏng, dưa chuột, hành tây, rau thơm, cải thìa, cà chua cùng với đậu hũ. Gà xào cay, cơm cháy rắc ruốc, còn có một hộp cơm lớn, mấy cái bánh bao, không dám chuẩn bị quá nhiều chỉ đủ dùng ột bữa, sợ không để được, còn ngày mai sẽ ăn thức ăn ở trên tàu.

Triệu Phương Nghị vẫn thích ăn thịt, liền cắt bánh bao ra làm đôi gấp một miếng thịt cùng với cải bẹ thái sợi cải thìa và hành tây, cho vào làm thành một cái Hamburger của Trung Quốc, cắn vài miếng đã hết. Điền Mật Nhi cũng cuốn cho anh đậu hũ ăn kèm với hành tây. Triệu Phương Nghị có thói quen ở bên ngoài phải luôn giữ vững tỉnh táo nên không uống nhiều, uống được một nửa liền trả lại cho cô chai rượu trắng mà cô vừa đưa.

“Uống ít một chút cho đỡ mệt, ở giường trên xem ra không có người rồi, một lát nữa liền khóa cửa ngủ thôi.” Triệu Phương Nghị cũng cố gắng khuyên, ăn món ngon uống được hơn phân nửa, thấy miệng rất ngọt nhưng cũng không dám uống nhiều, sợ lúc ngủ không được thanh tỉnh.

Mật Nhi cũng ăn một cái bánh bao, đồ còn dư lại đều vào bụng của Triệu Phương Nghị, chỉ để lại dưa muối và rau ngâm. Sáng sớm ngày mai ở trên tàu mua chút cháo loãng ăn với bánh bao cũng đủ cho bữa điểm tâm rồi.

Lại xem sách một lát sau đó liền tắt đèn rồi đi ngủ, hai người bọn họ nằm ở giường dưới. Hiện tại trời nóng, tuy đã mặc ít nhưng còn vì đề phòng cướp nên liền khóa cửa toa xe lại, chỉ là muốn có một chút gió bên ngoài nên đành phải quay kính cửa toa xe xuống, vốn là tạp âm đã lớn, hiện tại lại càng thêm ồn ào.

Điền Mật Nhi không có định lực như Triệu Phương Nghị ở trong điều kiện nào cũng có thể ăn có thể ngủ được, nằm ở đó lẩn qua lộn lại giống như bánh nướng bị áp chảo nhưng cũng không ngủ được. Ở nhà đã quen yên tĩnh, mà trong nhà cũng muốn tạo điều kiện cho cô học tập chỉ còn kém nhón chân lên đi bộ, trời vừa tối vì muốn cô ngủ được say, Tivi hay radio cũng không thấy mở lên.

Thời tiết nóng mà tâm lại phiền, một thân toàn là mồ hôi khiến Điền Mật Nhi phiền não ngồi dậy. Nhìn sang người bên cạnh đang ngủ rất yên tĩnh thấy thật phiền chán, ngủ được ngon lành như vậy thật là thấy ghen tị mà.

“Anh! Em không ngủ được! Thật là ồn ào!” cô làm nũng nói.

“Nhắm mắt là được!” Vì không ngủ trên giường của nhà mình nên Triệu Phương Nghị vẫn rất tỉnh.

Cô chu môi lên, đúng là đồ cọc gỗ thôi không hiểu phong tình, núi không tới dựa ta, thì ta liền dựa núi vậy. Điền Mật Nhi đứng dậy nhìn ra cửa phòng thấy đã bị khóa, đi tới nằm úp sấp lên người của Triệu Phương Nghị, ôm anh như vậy cảm giác khá hơn nhiều, đã thấy một chút buồn ngủ.

“Nằm sang bên cạnh ngủ đi!”

“Trở về thì ngủ không được!” Cô không thuận theo vùng vằng trên người anh bỗng nhiên có cảm giác phía dưới có gì đó không đúng, nơi bắp đùi có một vật cứng tì vào.

Điền Mật Nhi liền cười ngọt ngào, nói: “Anh! ~ miệng và tâm anh thật không giống nhau tí nào! ~ căn bản cũng không muốn người ta trở về đúng không!”

Triệu Phương Nghị liền đỏ mặt, trong tư tưởng của anh nếu hai vợ chồng muốn thân mật thì phải về nhà đóng cửa phòng mới làm được, phải về nơi có cảm giác an toàn mới có thể nói chuyện yêu đương được! Điền Mật Nhi đúng là chẳng phân biệt được tình huống, cũng chẳng phân biệt được thời điểm luôn gần gũi anh như vậy, để cho tim anh lúc nào cũng đập thình thịch, còn mặt thì đỏ lên mang đầy vẻ lúng túng.

Triệu Phương Nghị ngượng ngùng, muốn cậy mạnh để cho cô phải đi vào khuôn khổ nhưng cô sao có thể nghe theo được, đây là tình thú giữa hai vợ chồng, cũng giống như trong lòng anh có hoa nhưng lại không dám nở ra như vậy sẽ có nhiều ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng bọn họ.

“Anh! ~ hôm nay để cho em phục vụ anh nhé!”

Lời vừa nói xong thì bàn tay nhỏ bé đã đưa vào trong áo sơ mi của anh, ở trên những bắp thịt lồi lõm của anh khe khẽ mân mê, Triệu Phương Nghị dù ngoài miệng đã nói là cô đừng có mà ‘đắc chí’, nhưng tay đặt ở trên eo đã bắt đầu ngứa ngáy muốn xoa nắn rồi. Hơn hai mươi tuổi vẫn còn là xử nam, mà hàng năm lại không thể ăn thức ăn mặn, người vợ hợp pháp lại động lòng người như vậy muốn trêu chọc thì sao có thể cưỡng lại được đây.

Tay của Điền Mật Nhi dần dần hướng lên, vuốt ve cơ ngực trơn bóng bởi vì đổ mồ hôi nên có chút trơn, bàn tay nhỏ bé đi lòng vòng ở tâm điểm không ngừng mơn trớn. Nghe thấy anh dần dần thở dốc, Điền Mật Nhi liền ngậm chặt của anh, không ngừng mút vào, lại dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn, hoặc lấy đầu lưỡi trêu đùa, dần dần hạt đậu đỏ càng trở nên cứng rắn. Triệu Phương Nghị muốn lật người đè cô xuống thân, những suy nghĩ kia cũng đã lên não rồi, cũng không để ý là đang ở chỗ nào nữa. Triệu Phương Nghị nào biết giữa vợ chồng còn có muôn vàn kiểu khác nhau, theo thói quen luôn luôn cưỡng mãnh muốn vùng lên đấu tranh anh dừng.

Điền Mật Nhi nhiệt tình liếm láp hai viên đậu đỏ kia của anh sau đó mới lại đem anh áp đảo, rồi lấy bàn tay nhỏ bé che cặp mắt sáng lấp lánh của anh lại, ghé sát vào bên tai anh nhẹ nhàng nói: “Anh, hôm nay liền ngoan ngoan nghe theo em đi! ~ Anh cứ nhắm mắt lại hưởng thụ thật tốt là được.”

22. Chương 22

“Anh, hôm nay liền ngoan ngoan nghe theo em đi! ~ anh cứ nhắm mắt lại hưởng thụ cho tốt là được.”

Đánh nhau kịch liệt một phen cả hai người mồ hôi đầm đìa sau đó nằm thẳng lưng trên giường cho bay hết mồ hôi đi. Thấy Triệu Phương Nghị lấy áo sơ mi lau qua quýt liền muốn ngủ, kiểu đối phó như vậy Điền Mật Nhi không thể nào chịu nổi, không quen như vậy nhưng chủ yếu là trời đã tối rồi. Không cần nhìn cũng biết dáng vẻ của chính mình hiện tại có bao nhiêu quyến rũ, câu hồn đoạt phách nên không biết người này có yên tâm để cô mang cái dáng vẻ này đến nhà vệ sinh để rửa ráy cho sạch sẽ hay không.

Quả nhiên, vừa nghe thấy cô nói muốn đi ra ngoài, Triệu Phương Nghị liền mặc quần vào, đeo thắt lưng quần dựng lên vừa vịn ghì chặt bốn khối cơ bụng.

“Em vẫn còn đi được! Xem ra vẫn chưa mệt lắm, về sau sẽ không cho em cầu xin tha thứ, thay vì để cho em mò mẫm giày vò không bằng hầu hạ anh nhiều hơn một chút!”

Vào lúc này người thông minh đương nhiên là nhận ra có người đang muốn khoe thành tựu của mình rồi, Điền Mật Nhi liền dán người vào, lấy lòng nói: “Ông xã tốt nhất! !”

Triệu Phương Nghị dùng xong rồi liền một cước đá văng ra, lại quay về về với chuẩn mực ban đầu của mình: “Đứng thẳng lên! Cứ như không có xương vậy, có gì cứ nói!”

Điền Mật Nhi dẫu môi lên, chán ghét! Người ta bị anh văng lên vật xuống mệt chết đi được làm sao mà giống như anh lên núi xuống biển mắt cũng không chớp một cái! Em là người đấy! Còn là cô gái nhỏ nữa đấy!

Sửa sang xong quần áo liền cảm giác được hai chân như nhũn ra, đây chính là di chứng sau khi trải qua kích tình cao triều khi cả thể xác và tinh thần đều thấy vui sướng, mặt thì đỏ mắt thì kiêu mị, cả người cũng không còn chút sức lực nào. Bên trên quần lót nhỏ cũng dính đầy tinh hoa của anh mới vừa rồi bị rút sâu vào trong cơ thể, khẽ động một chút liền thấy dính dính nếu không rửa sạch sẽ thì khi chảy ra sẽ rất khó chịu.

Từ trong túi hành lý lấy ra một cái quần lót, người kia chắc là không đổi rồi nên cũng chỉ lấy cho anh một cái áo sơ mi khác, cái áo vừa rồi chắc là không mặc được rồi, nhả nhúm như vậy người ta nhìn một cái cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Triệu Phương Nghị thấy cô đi đứng lảo đảo liền âm thầm hả hê khẽ cong khoe môi lên, có thể làm cho người phụ nữ của mình hài lòng chính là niềm tự hào của đàn ông. Nên đưa tay trái ra dùng chút hơi sức đưa Điền Mật Nhi đi tới phòng tắm.

Mọi người trên toa xe hầu hết đều đã ngủ rồi nên trên lối đi nhỏ hẹp và phòng tắm cũng không người, lại có Triệu Phương Nghị canh giữ ở cửa cho nên Điền Mật Nhi có thể cẩn thận tẩy rửa sạch sẽ. Sau đó lại giúp Triệu Phương Nghị lau chùi, trên mặt anh trần đầy vẻ không tình nguyện ở vòi nước nhỏ tắm rửa một bận. Điền Mật Nhi lại lấy xà phòng thơm để giặt sạch quần lót và áo sơ mi, trực tiếp cho vào trong túi ni lông, trên tàu không có chỗ để phơi rồi để đến nơi rồi sẽ xử lý sau.

Mãn mê một hồi, cảm giác tê dại cũng đã giảm, Điền Mật Nhi cũng không còn cảm thấy mệt mỏi như lúc đầu nữa, hai người quay trở lại toa xe. Liền nhìn thấy nhân viên của tàu đang đứng cùng một đôi nam nữ ở cửa toa tàu, nhân viên phục vụ nói bọn họ là hành khách mua vé bổ sung, sợ hai người bên trong có đồ gì quý trọng mới đứng ở đó không dám đi vào. Có thể nằm giường mềm cho thấy bọn họ cũng là người có quan hệ, cũng không phải là người có thể đắc tội được.

Cô gái có vẻ thật không bình tĩnh, hình như còn trừng mắt nhìn hai người bọn họ một cái còn người đàn ông thì điềm đạm hơn, Điền Mật Nhi không có tâm tình, cũng cảm thấy không cần thiết phải để ý tới bọn họ, sửa sang xong quần áo và đồ dùng liền nằm lên trên giường ngủ mất.

Buổi sáng Điền Mật Nhi cũng không thức dậy sớm, sau khi thi tốt nghiệp trung học thì trên căn bản ngày ngày cô đều ngủ nướng, trên đời này không có hạnh phúc nào bằng được ngủ thẳng một giấc đến khi tự nhiên tỉnh lại. Chỉ có điều tạp âm quá ồn, cô ngủ không sâu, chỉ mơ mơ màng màng nghe thấy Triệu Phương Nghị bên tai cô nói là đi mua điểm tâm, cô phải chú ý an toàn một chút. Mơ hồ đáp trả anh sau đó lại quay đầu vào bên trong ngủ tiếp, bàn tay nhỏ bé còn rất cảnh giác cho vào dưới gối, siết chặt lấy cái túi nhỏ chứa tài sản của bọn họ.

Triệu Phương Nghị đi nhanh về nhanh, mua về món trứng sốt cà chua và đậu phụ khô xào tiêu, thật ra thì anh muốn ăn thịt hơn, nhưng hai người phụ nữ trong nhà rất coi trọng dưỡng sinh, bữa ăn sáng lấy dinh dưỡng làm chủ. Cũng sợ cô ăn không vô, ngày hôm qua lại ngủ không ngon, thời tiết nóng như vậy không ăn gì cũng không được.

Thấy anh trở lại, Điền Mật Nhi thoải mái duỗi lưng một cái, cảm giác được xương cốt tê tê dại dại vừa khó chịu lại vừa thoải mái. Mang cái đầu vẫn còn đang mơ màng đi rửa mặt, nước rất mát làm cho tinh thần của cô sáng khoái không ít. Tối ngày hôm qua lại ‘tính’ phúc như vậy, trên người xem ra vẫn còn đọng lại chút dư âm khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm ướt át mềm mại như nước, vốn đã có nhan sắc hiện tại lại càng thêm hấp dẫn con mắt của người khác. Chính cô cũng không phát giác ra, sớm đã qua thời tuổi trẻ ngây thơ rồi, lại một lòng nhào vào trên người của Triệu Phương Nghị, đối với chung quanh cũng không chú ý đến.

Triệu Phương Nghị trong lòng thấy không vui, từ xa đã nhìn thấy dáng vẻ cười kiêu mị quyến rũ, hấp dẫn các ánh mắt của các đại lão gia. Mới vừa rồi còn nghĩ ở bên trong toa xe còn có hai người đang ngủ, tính toán ăn điểm tâm ở cái bàn trên lối đi nhỏ nhưng hiện tại anh lại đem đồ ăn chuyển trở về trên giường nằm rồi.

Điền Mật Nhi vừa húp cháo với rau trộn, đây là loại rau trộn mà Triệu Phương Nghị vẫn rất thích ăn. Nguyên liệu chủ yếu là cải bắp cộng thêm tám loại phụ liệu nữa như: hoa cúc vàng, măng đào vào mùa đông, nấm mèo, trà can, cà rốt thái sợi, rau khô thái nhỏ, tàu hũ ky, vừng trắng. Điền Mật Nhi làm món

rau trộn này rất ngon, bởi vì cô còn cho thêm cá bạc nhỏ vào khiến món rau trộn này khi ăn hương vị thơm ngon hơn rất nhiều.

Mang theo món này lên trên tàu ngày hôm qua đã ăn một bữa nên cá bạc nhỏ ở bên trong đã bị Triệu Phương Nghị nuốt sạch nhìn thấy còn sót lại một con Điền Mật Nhi liền gấp lên đưa đến khoe miệng của Triệu Phương Nghị.

Triệu Phương Nghị cau mày, dùng đũa muốn gấp lấy, Điền Mật Nhi nũng nịu mở miệng dụ dỗ để cho anh phải há miệng ra. Triệu Phương Nghị nhìn chung quanh một chút, thấy không có ai chú ý thì lúc này mới há miệng ra ‘A’ một cái iếng cá vào miệng, đáng vẻ không được tự nhiên lắm.

Điền Mật Nhi cười cong mắt lên, bẻ chén cháo lên húp thì liền thấy một đôi đũa đưa qua trong chén của cô có thêm một miếng trứng gà. Điền Mật Nhi nhìn anh vẫn là một bộ dáng cương trực liêm chính như cũ không hề thay đổi.

Thật là không được tự nhiên! ! Anh như vậy cũng thật đáng yêu, ha ha! ! Làm cho người ta thật muốn trêu chọc nhiều thêm một chút! !

23. Chương 23

Ăn xong điểm tâm, Triệu Phương Nghị đi ra chỗ nối tiếp giữa các toa xe hút thuốc. Trong toa xe còn có người ngủ, cứ cảm giác có mùi của người khác thì lại thấy không được thoải mái lắm nên Điền Mật Nhi cũng muốn đi ra ngoài ngồi một lát. Đối với hành động trêu hoa ghẹo nguyệt này của cô dĩ nhiên là bị Triệu Phương Nghị nghiêm khắc ngăn lại rồi. Trên tàu phụ nữ cũng hiếm, bên ngoài lại có một đám đàn ông háo sắc, một cô gái nhỏ mềm mại yếu điệu như cô ngồi ra bên ngoài không phải là tạo điều kiện cho bọn họ nhìn đã con mắt hay sao.

“Đừng nghĩ vừa thi xong thì muốn chơi thế nào cũng được, vào đại học phải tập thói quen tự học là chính, thói quen tốt cần phải kiên trì! Vào đọc sách đi!” Ở trong hành lang xem không được sao? Thôi vậy, chuyện nhỏ cũng đành nghe theo anh.

“Ừ, vậy em trở lại chúng ta cùng luyện tiếng Anh đi, anh cũng có thể thuận tiện học tập thêm một chút.” Điền Mật Nhi phát âm cũng không tệ, đời này trí nhớ lại siêu quần, tiếng Cô vừa có thể nói vừa có thể viết thông thạo lại vừa có phương pháp học tập tốt nên Triệu Phương Nghị mặc dù học lại từ đầu, nhưng kiểm lời lại không nhỏ so với mấy năm học ở trường còn tiếp thu nhanh hơn.

Từ đơn và câu ngoài đọc ra Điền Mật Nhi còn yêu cầu anh học thuộc, người dân học ngoại ngữ phần lớn đều viết là chính, học cũng chỉ để ứng phó với cuộc thi vì vậy sau này ít có người có thể mang ra vận dụng được trong thực tế. Nếu có một môi trường tốt để ôn luyện thì so với học thuộc có hiệu quả hơn nhiều.

Trong lúc học cô giảng giải cho anh cách xử lý những yếu điểm, sau đó bắt đầu để cho Triệu Phương Nghị luyện phát âm, Điền Mật Nhi đọc một lần, anh sẽ đọc theo mấy lần, đem những thứ đã học qua liên tục đọc lại một lần nữa. Giọng của hai người không lớn không nhỏ vì sợ ảnh hưởng đến những người khác, nhưng vì tập âm quá lớn nên so với thường ngày ở nhà phát âm cũng lớn hơn một chút.

Qua một lát sau, ước chừng khoảng chín giờ sáng, liền nghe thấy trên nóc toa xe có động tĩnh. Chưa kịp hỏi đã nhìn thấy một loạt đá từ bên này trải đến bên kia chỗ nằm, đá ở bên kia bắn cả lên người của mấy người kia, Điền Mật Nhi âm thầm thấy thật may mắn vì đã đem đồ ăn ở trên bàn thu lại, nếu không mà đá bắn vào thì làm sao còn dùng được nữa.

Người đàn ông nằm ở giường bên kia cũng đã tỉnh, nói với người phụ nữ: “Ngủ tiếp một lát nữa, buổi chiều mới đến đây.”

Cô ta không kiên nhẫn oán trách nói: “Huyền nào như vậy, làm sao mà ngủ được nữa.”

Câu này là có ý gì đây? ! Là tàu nào hay là người nào? ! Trên tàu mọi người căn bản đều đã tỉnh dậy, ở trên lối đi nhỏ ồn ào nói chuyện với nhau tap âm vốn cũng không nhỏ. Nếu cửa toa tàu đóng lại thì có thể giảm đi một chút, nhưng giữa ngày hè oi bức trong toa cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, không lẽ chỉ vì bọn họ ngủ mà người ta phải chết ngột theo sao.

“Anh cả đã bảo hôm nay có xe tải đưa chúng ta về thế mà đêm hôm khuya khoắt em lại đòi đi ngay, nếu không thì làm sao phải chịu tội như thế này, chính mình ngủ cũng không được yên giấc!” mặc dù là đang oán trách, nhưng lại tràn đầy mùi vị cưng chiều.

Cô gái kia lại cật lực nói: “Anh lại còn oán trách em? Chỉ vì mẹ anh như vậy, nếu ở nhà anh đợi thêm tí nữa thì em phát điên lên rồi! Quách Minh, em với anh là bạn bè mà thôi, còn chưa có gả cho anh đâu, coi như có gả cho anh thì cũng chỉ là làm vợ của anh mà thôi không phải để ẹ già của anh khi dễ được. Huống chi bà ấy còn coi trọng cái đầu tôi kia, còn quản tới Vương Vi tôi làm gì, nếu cô ấy yêu mẹ của anh như vậy thì để cho cô ấy đi đi, ngay cả ba mẹ tôi cũng còn chưa phải hầu hạ qua, dựa vào cái gì mà phải phục vụ nhà anh! Nếu trong đầu anh cũng có ý nghĩ như vậy thì hai ta cũng nên sớm giải tán đi.”

Điền Mật Nhi và Triệu Phương Nghị đều bị lời của cô gái làm cho choáng váng, người đàn ông nắm ở chỗ đối diện lúc này cũng đã ngồi dậy, thấy trên khuôn mặt trắng trẻo thư sinh tràn đầy bất đắc dĩ và lúng túng. Còn phải không ngừng dỗ dành cô gái kia, mẹ mình cũng đã bị chê lại còn phải ở đây dỗ dành nữa chứ.

Đàn ông như vậy Triệu Phương Nghị thấy coi thường nhất, huống chi người ta còn đang cãi vã, cũng không có cách nào đọc tiếp từ đơn rồi, Triệu Phương Nghị lại đi ra ngoài hút thuốc. Điền Mật Nhi cảm thấy hai người này rất đáng ghét, không phải vì bọn họ thì Triệu Phương Nghị cũng không ra ngoài hút nhiều thuốc như vậy. Vì anh bị nghiện thuốc lá cho nên Điền Mật Nhi luôn tận lực quấy rầy để cho anh quên đi việc hút thuốc. Nếu không phải vì bọn họ, dù có học tập một hai tiếng anh cũng không thể đi hút được. Có lúc cô còn tình nguyện để anh uống nhiều rượu một chút, so với hút thuốc lá có khói thuốc vô cùng độc hại thì rượu được làm từ gạo **, ngoài ra nó còn có thể lưu thông máu, nếu cứ hít khói như vậy thì dần dần cũng làm ảnh hưởng đến phổi mà thôi.

Chàng trai kia (nhìn dáng vẻ ước chừng hai mươi tuổi) khuyen nửa ngày, lại mò đến chỗ của cô gái (hai người này chắc là đối tượng yêu đương nên tuổi cũng không sai biệt lắm), hai người to nhỏ nửa ngày, chỉ chốc lát sau liền nghe thấy giường trên truyền đến tiếng cười ‘khanh khách’ của cô gái kia. Aiz, không biết có cô con dâu như vậy sẽ thế nào, người chanh chua như vậy cũng dám yêu. Hai người sau khi hòa thuận xong liền xuống ăn cơm, dáng vẻ cực kỳ ngọt ngào, người thanh niên từ giường trên nhảy xuống trước sau đó cô gái kia nhảy vào trong ngực của anh ta, hai người tình chàng ý thiếp cũng không để ý đến thái độ của người khác.

Điền Mật Nhi tò mò, giương mắt quan sát, xem một chút rốt cuộc là tiên nữ giáng trần đến mức độ nào có thể để cho anh chàng kia ngay cả mẹ mình cũng không để ý đến. Thật là gặp mặt không bằng nghe tiếng, dáng dấp cũng bình thường, chỉ là ăn mặc hợp thời, thanh tú nhưng kiêu ngạo, nhìn ra được gia cảnh của cô ta không hề tầm thường. Người thanh niên tên gọi Quách Minh đó diện mạo dễ nhìn, rất xứng với cô gái nhà giàu kia, chỉ là nhìn thái độ anh ta nịnh nọt như vậy khẳng định là người không có tiền đồ rồi. Bề ngoài nhìn là người có văn hóa nhưng lại chân chó như vậy, mặc kệ có nổi khổ tâm gì thì Điền Mật Nhi cũng thấy không ưa những người như vậy.

Vẫn là người đàn ông dám yêu dám hận như thiếu tá nhà cô tốt hơn nhiều, tối thiểu là không ai dám ở trước mặt anh nói mẹ anh như thế này như thế kia, trừ phi không sợ đầu mình bị đánh thành đầu chó.

Aiz, nói tóm lại là không có quan hệ, Điền Mật Nhi lấy sách ra đọc giết thời gian. Thời gian này bị bà Phương Di rèn một chút tật xấu, vào buổi tối khi đọc sách đều sẽ mang cho cô một ít đồ ăn vặt, sợ ban đêm học tập lại đói bụng nên hiện tại chỉ cần vừa cầm sách lên thì trong miệng liền muốn ăn cái gì đó. Nhớ lại hình như bà có nói ở trong túi có để chút đồ ăn vặt, Điền Mật Nhi mở ra tìm liền thấy có táo ta, kẹo gừng, sữa chua, sữa tươi và bò khô. Bà Phương Di hồi trước đã từng đến binh đoàn Nội Mông trợ giúp xây dựng nên có rất nhiều bạn bè ở đây, nghe người ta nói ăn thịt bò khô và uống sữa tươi sẽ bổ sung thể lực kèm theo dinh dưỡng rất tốt. Nên bà nhờ người ta mua không ít, thấy Điền Mật Nhi cũng thích ăn, nên chuẩn bị nhiều một chút.

Khi xem sách, thời gian liền trôi qua rất nhanh, cảm giác hai người kia đi chưa được bao lâu đã thấy trở lại rồi. Đứng nhìn cô gái tên Vương Vi kia cao ngạo như vậy thì ra cũng còn rất lễ độ: “Cô em! Chúng tôi ngồi ở đây một lát được chứ!” Muốn toát mồ hôi, cô em! ! ! Xưng hô thật ! Điền Mật Nhi gật đầu một cái ý rằng bọn họ cứ tùy ý đi. Hai người ở đó hi hi ha ha làm tâm của Điền Mật Nhi cũng không yên, xem sách cũng không vào, đành ngồi ở bên cửa sổ ngắm phong cảnh ăn đồ ăn vặt.

“Quách Minh, anh xem trên tàu có bán cái gì ăn không, ngày hôm qua đến nhà anh bị mẹ anh làm cho tức giận, lên tàu cũng không kịp mua cái gì!”. Quách Minh liền đến toa thứ năm chuyên bán đồ ăn để mua một ít thức ăn cho cô ta: bánh bao, dưa chuột còn có đậu hũ nữa. Chỉ là Vương Vi bây giờ bị Quách Minh dụ dỗ đang cao hứng nên cũng không chê chỉ bĩu môi nói: “Chỉ có những thứ này thôi à! Em còn muốn ăn thịt bò khô!”

Vương Vi làm nũng khoe mẽ như vậy cùng với diện mạo bình thường của cô có chút không tương xứng, Quách Minh ngoan ngoãn dụ dỗ, nghe thấy vậy Điền Mật Nhi liền thấy ê cả răng. Thấy hai bọn họ bởi vì thịt bò khô liền chuẩn bị không xong rồi, Điền Mật Nhi liền dùng giấy sạch cho vào đó mấy cái miếng thịt bò khô rồi đưa sang bên kia: “Nếu không chê thì mời ăn một chút.” Hai người trên mặt đầy cảnh giác nhìn cô, cười cười cự tuyệt.

Không nghĩ tới con người bây giờ lại cảnh giác như vậy, Điền Mật Nhi nhún nhún vai, cầm trở lại. Triệu Phương Nghị lúc này cũng đã quay về, còn mang theo một cốc nước, Điền Mật Nhi liền hỏi anh: “Sao lại lâu như vậy?” “Mới vừa rồi giúp một bác gái tìm chỗ ngồi!” Cho dù không mặc quân trang nhưng cũng là nô bộc của nhân dân! Không trách được người lại đầy mồ hôi, nếu bác gái bình thường thì anh cũng không thể giúp một tay, đoán chừng là bác ấy tay xách nách mang nên mới vậy.

“Buổi trưa ăn cái gì?”

“Tùy ý đi!” “Vậy anh đi mua nhé?” Người này sắc mặt thay đổi cũng quá nhanh rồi, trước một kiểu sau một kiểu khác .

Đi ra ngoài thì lên mặt cái gì! Bên ngoài loại người gì cũng có, rất lộn xộn, yên tĩnh ngồi đợi đi! Trùng mắt nhìn cô nói: “Muốn ăn cái gì để anh đi mua.”

“Em vẫn muốn ăn trứng sốt cà chua!” Bữa sáng ăn thấy rất ngon, nhưng lại thấy Triệu đại nhân trưng ra một bộ mặt như dưa đám. Triệu Phương Nghị quay người lại đi ra ngoài, hai người đối diện cũng thấy rất hiếu kỳ nên cất lời hỏi: “Người kia là anh trai của cô à? !”

Điền Mật Nhi lắc đầu phủ nhận: “Không phải, là chồng của tôi!” “A! cô đã kết hôn rồi à? Lấy anh ta hả? !” Một cô gái nũng nịu xinh xắn đẹp lòng người như vậy lại ở cùng với một người mặt đen như than lại còn nghiêm nghị như thế, đây là cái tổ hợp gì không biết! Không phải là bị lừa gạt đấy chứ ! Chỉ là nhìn cũng không giống lắm. Nghe thấy Điền Mật Nhi nói là đã kết hôn thì đề tài của Vương Vi cũng nhiều lên, liền hỏi cô: “Cô còn trẻ vậy, tại sao lại kết hôn sớm như vậy, bị cha mẹ cưỡng ép hay sao! ? Kết hôn thì có cảm giác gì! Cô có mẹ chồng không? Sống cùng với nhau sao! Người già và người trẻ tuổi ý tưởng và thói quen sinh hoạt đều không giống nhau, có thể hòa hợp được sao?”

Cô liền trả lời vấn đề: “Từ trước đến nay tôi vẫn sống cùng mẹ chồng, mẹ chồng của tôi rất tiến bộ, đối với tiểu bối cũng rất nhân nhượng, chúng tôi xem nhau như như mẹ con rột vậy!” Vương Vi bĩu môi, nửa tin nửa ngờ, chỉ là mục đích của cô chính là muốn mượn đề tài này để phát huy, liền đứng lên oán trách: “Vậy cô so với tôi may mắn hơn nhiều rồi , gặp được người mẹ chồng tốt như vậy. Tôi đây còn chưa có kết hôn mà mẹ anh ấy đã muốn tôi hầu hạ bọn họ rồi! Hiện tại cũng thời đại nào rồi, còn muốn cho lập ra quy củ cho con dâu, đừng nói đến chuyện phụ nữ đã sớm được giải phóng, thì tôi cũng không chịu được! Tôi ở nhà chai dầu rơi xuống còn không đỡ hướng chỉ còn muốn đến nhà bọn họ làm trâu làm ngựa, nghĩ muốn gì đây, tôi cũng không phải là Quách Minh anh thì ai cũng không thêm lấy đâu.

Ba tôi ở thủ đô nói một câu thì cả thành Bắc Kinh cũng phải nghe theo, nếu không phải thấy anh có lòng cầu tiến là một người có tài, tôi sao có thể thích anh được, ba tôi đã sớm đem anh ra thủ đô mà tố cáo rồi. Lúc này mà biết mẹ anh khi dễ tôi như vậy xem ông xử lý anh như thế nào! Hừ.”

Cô gái này, nhìn qua đã thấy là người rất lão luyện rất thông minh, thế nào khi chạm phải những chuyện có liên quan đến tình yêu thì lại ngây thơ như vậy. Người điều ngoa đánh đá như thế thì đàn ông nào có thể chịu được, chỉ ngoại trừ những người có tâm tư khác mà thôi.

“Bà cô của tôi à, tại sao lại tức giận rồi, mẹ anh cũng đã già nên có hơi hồ đồ em mang bà ra so sánh làm gì! Nể mặt anh một chút, trở về anh sẽ.” Quách Minh ghé vào tai Vương Vi nhỏ giọng nói mấy câu khiến mặt cô ta đỏ, đắm nhẹ vào người anh ta rồi hờn dỗi mắng: ‘ không đứng đắn ’.

Mấy người bọn họ đều là người trẻ tuổi, lại thấy Điền Mật Nhi nói chuyện không tầm thường, còn nhìn thấy cả bộ sách liền một mượn một quyển. Biết Điền Mật Nhi là sinh viên mới của*****, Vương Vi cũng kiêu ngạo nói: “Quách Minh cũng học ở ***** , nhưng mà anh ấy là nghiên cứu sinh, về sau tới trường có chuyện gì cứ tìm anh ấy!”

Nghiên cứu sinh! Không trách được có thể khiến cho cao ngạo như vậy có vài phần kính trọng, vốn tưởng rằng người học giỏi của đều là người có IQ cao không quan tâm đến tình yêu nam nữ chỉ dốc lòng cầu tiến mà thôi. Người giống như Quách Minh thật đúng là hiếm thấy, người như vậy nếu không phải vô cùng hiền lành thì chính là rất xấu, nhìn anh ta có khuynh hướng của người thứ hai hơn, đoán rằng gia thế của Vương Vi cũng không tệ lắm, nếu anh ta có thể nắm chặt cô ấy thì về sau khẳng định tiền đồ rộng mở.

Wương Vi giống như rất ưa thích những người học giỏi, lại cùng cô nói về những cảnh đẹp và đồ ăn vặt ở thủ đô, còn muốn lưu lại địa chỉ để mọi người kết giao bạn bè. Điền Mật Nhi nói cô phải ở nhờ nhà người thân nên cũng không tiện lắm, Vương Vi liền hỏi cô không phải đã kết hôn rồi sao, thế nào mà còn ở nhà người ta như vậy.

“Chồng tôi là quân nhân, vì tôi đi học nên không tiện theo quân nên tạm thời ở tại nhà của ông nội.” Ra là như vậy, Vương Vi rất tiếc nuối, nhưng mà vẫn cho cô số điện thoại, bảo cô nhất định phải tìm mình, đến lúc đó dẫn cô đi thăm thủ đô, còn giới thiệu thêm cho cô những bạn bè của mình.

Nhiệt tình như vậy. (Điền Mật Nhi bây giờ còn là có chút trở tay không kịp, thời đại này sinh viên đại học vẫn còn được người ta rất tôn trọng) không bằng mới vừa rồi đối với cô cảnh giác như vậy, may nhờ có Triệu Phương Nghị trở lại, hai người tại bàn nhỏ trên hành lang ăn cơm. Thấy hai bọn họ ra ngoài, Vương Vi và Quách Minh liền lập tức đem cửa phòng đóng chặt lại. Trời ạ, sẽ không giống cô đang nghĩ đấy chứ! Đoán chừng chẳng qua là cảm thấy nói nhỏ không tiện, nhân viên tàu một lát lại tra phiếu, một lát lại dọn dẹp vệ sinh, hai người trừ gần gũi hơn một chút chắc sẽ không tiến hành thêm một bước đâu. Còn không bằng bọn họ tới hôm qua càn rỡ như vậy, suy nghĩ một chút thật là một thể nghiệm khó quên, cô liền tiếp đạt cao trào ngay cả Triệu Phương Nghị cũng liền hai lần. Sau khi đánh một trận cũng không thêm nghỉ ngơi, trực tiếp lại tiến vào trạng thái chiến đấu, có thể nhìn ra được anh đã có bao nhiêu hưng phấn.

“Những người này là như thế nào! Về sau ít nói chuyện với người không quen biết thôi!” Hiển nhiên Triệu thiếu tá đã quên chuyện tối ngày hôm qua rồi, lại quay về với bản chất vốn có nghiêm chỉnh dạy dỗ người khác, tuyệt đối là một người đứng đắn nhất trong những người đứng đắn.

24. Chương 24

Hôm nay bác cả Triệu Quốc Lương và bác dẫu Trâu Tĩnh đều có ở nhà, mọi người đều nhiệt tình hoan nghênh Điền Mật Nhi tới ở. Đứa nhỏ Điền Mật Nhi này vừa xinh đẹp lại thông minh, có lẽ phép lại còn rất tôn kính người già, làm cho người ta vô cùng yêu mến. Đứa cháu Triệu Hạo Tranh của hai ông bà năm nay bắt đầu vào sơ trung, có người thím tài cao này ở đây, học tập nhất định có chút tiến bộ rồi.

Trước khi đến đây bà Phương Di đã kể sơ qua cho bọn họ rằng Điền Mật Nhi rất thích yên tĩnh cho nên Trâu Tĩnh sắp xếp cho cô một căn phòng ở trên lầu hai. Mặc dù không phải là gian phòng lớn nhất, nhưng có hướng tốt lại còn có cả nhà vệ sinh khép kín, cửa sổ hướng về phía cây cổ thụ, phía dưới chính là vườn rau xanh. Trong phòng ga giường, chăn màn đều là mới tinh, đồ dùng vệ sinh cũng được đổi mới hoàn toàn, bà Trâu Tĩnh lại còn mua cho cô mấy bộ quần áo mới dành cho giới trẻ hiện nay đang thịnh hành tại thủ đô nữa.

Điền Mật Nhi thật lòng thấy rất biết ơn, cảm giác được chính mình vô cùng may mắn, có thể làm lại một lần nữa, để có thể thể nghiệm được hạnh phúc hoàn toàn bất đồng so với kiếp trước. Bữa ăn tối cô cũng xông vào giúp một tay, làm hai món ăn, cũng là ông cụ muốn cô thể hiện tay nghề. Ông cụ Triệu cũng diện từ trên xuống dưới toàn đồ mới, trên người là quần áo truyền thống bằng lụa, đi dưới chân chính là giày vải tất cả đều là Điền Mật Nhi tự tay làm cho ông.

Ông cụ ngồi ở trên ghế thanh âm vang dội: “Thật là mát! Đây mới gọi là quần áo chứ, những thứ này mà mua ở bên ngoài cứ dán ở trên người vậy, giữa ngày hè oi bức thì nóng đến chết, cả người đều thấy không được thoải mái.”

Triệu Hạo Tranh tuổi còn nhỏ nên nói chuyện vẫn rất thẳng thắn: “Mùa hè thì phải mặc áo ngắn tay quần đùi nhưng ông nhất định phải mặc quần áo như đang là mùa đông vậy, dĩ nhiên là phải nóng rồi!” Mới vừa nói xong, Triệu Hạo Tranh liền bị cốc một cái lên đầu, ông cụ liền mắng lại: “Cháu thì biết cái rắc gì! Nếu mà ta mặc phanh ngực hở chân như vậy thì đã trở thành lão yêu tinh rồi! Đúng là đứa trẻ có nhiều cái còn không hiểu hết được, nếu mặc quần áo kia không có chút tâm ý nào thì làm sao có thể thoải mái mát mẻ được.”

Triệu Quốc Lương lúc nhỏ cũng đã từng mặc qua, gật đầu nói: “Áo lót này mặc vào so với quần áo bây giờ thoải mái hơn nhiều, không ngờ Mật Nhi còn có cái thủ nghệ này! Thật không tệ, đúng là vợ hiền gương mẫu! Phương Nghị thật là có phúc!”

Buổi tối gọi điện cho Điền Dã nói ngày mai muốn đi thăm anh một chút, thuận tiện đi dạo xung quanh trường học cho sớm quen thuộc. Triệu gia biết được Điền Mật Nhi còn có một người anh trai cũng ở ***** đây, so với Điền Mật Nhi còn sớm một năm, mặc dù không có thành tích tốt như của cô nhưng có thể vào được ***** thì cũng là đứa trẻ xuất sắc rồi. Ông cụ bảo cô buổi tối dẫn Điền Dã trở lại ăn một bữa cơm, mọi người đều là họ hàng gần, mà Điền Dã còn một thân một mình ở thủ đô, phải quan tâm chăm sóc nhiều hơn mới đúng.

Điền Mật Nhi dĩ nhiên cảm thấy rất tốt, lần trước tới ông cụ cũng đã nói vậy nhưng cô biết rõ tính tình của anh trai mình, có phần hơi tri thức thanh cao. Tuy vậy nhưng nhận thức của anh về mọi người ở đây cũng không xấu, hiện tại cả cô cũng tới đây rồi, đoán chừng anh cũng không còn bài xích lớn như vậy nữa.

Hình dáng của Điền Dã vẫn đen gầy như trước đây, chỉ là không còn là trầm mặc ít nói, nói đến nghiệp vụ thì rất hào hứng cứng cỏi mang nhiều phần tự tin và bình tĩnh. Buổi tối Triệu Quốc Lương và Trâu Tĩnh ở trong phòng nói chuyện với nhau: “Hai đứa bé này của Điền Gia cũng không tệ, rất xuất sắc, về sau nên để Hạo Tranh tiếp xúc với Mật Nhi nhiều hơn một chút. Anh hùng không hỏi xuất xứ, với nhà tư bản ***** thì đáng về thanh cao hiện tại không dùng được rồi!”

Trâu Tĩnh trừng mắt nhìn ông, đưa khăn bông ẩm cho ông lau mặt, buồn cười nói: “Hai đứa bé này tôi cũng thích, tôi cổ hủ nên ông không ưa rồi hả? ! Gốc rễ cũng do ** anh hùng!(Ám chỉ con cháu trong gia đình xuất thân cách mạng)” “Bà chú trọng như thế khiến cho người ta phải mở to mắt ra mà nhìn ! Chúng nó lớn lên ở nông thôn, mà bà thì từ trước khi ăn cơm đến sau khi ăn xong đều mang những chi tiết nhỏ ra chỉ dạy, không phải là làm cho người ta lúng túng hay sao.”

“Tôi đây là theo thói quen mà thôi, mấy chục năm cũng đã như vậy rồi, thật sự không phải cố ý, về sau sẽ chú ý hơn còn không được sao!”

Nhớ lúc mới vừa gả vào đây quả thật cùng với người trong nhà có chút xung đột, bà từ nhỏ đã được tiếp nhận kiểu giáo dục của người Anh, cũng không phải muốn thể hiện cái gì, chỉ là thói quen mà thôi. Sau này hai người em chồng lấy vợ rồi chuyển ra ngoài, ông cụ cũng không phải là người soi mói vì vậy trong nhà cũng liền theo thói quen của bà khi tới đây.

Hiện tại Điền Mật Nhi đã đến ở đây, thực sự cũng nên chú ý một chút, chớ lơ đãng không khéo lại làm cho người ta bị uất ức, lúc đó thật chính như Trư Bát Giới soi gương trong ngoài đều không được lòng người rồi.

Chỉ là điền Mật Nhi đứa nhỏ này thật biết lễ nghĩa, ngày mai phải cùng cô bé hàn huyên một chút nhất định có thể hiểu được cho bà.

Điền Mật Nhi nghe xong cũng thấy vui vẻ, còn hi vọng Trâu Tĩnh có thể ở phương diện này chỉ dạy mình nhiều hơn nữa. Trâu Tĩnh xuất thân là con cháu nhà tư bản, từ nhỏ đã tiếp nhận lễ nghi huấn luyện nghiêm khắc nhất, nếu có thể học được một chút thì cô có thể kiếm được ích lợi không nhỏ rồi.

Mặc dù cô may mắn làm lại từ đầu, lại có trí nhớ mấy chục năm vượt mức quy định, nhưng cái này cũng có mặt xấu của nó, kiếp trước lỗ mãng thành tính nên khi lơ đãng sẽ thể hiện ra bên ngoài. Vì vậy cô chỉ có thể không ngừng học hỏi để bồi dưỡng chính mình, cố gắng đọc sách và học các từ văn nhả từ đó dần dần thay cho thái độ ngạo mạn kia.

Nếu là còn có thể học thêm chút lễ nghi, quy phạm của người trước thì càng có thể đề xuống tính tình lơ đãng tùy ý ở bên trong rồi.

Trâu Tĩnh cũng không ngờ Điền Mật Nhi lại thông tình đạt lý như vậy, nếu không phải đã biết rõ chuyện của cô thì còn tưởng cô là con của nhà đại gia khuê tú rất có tri thức lại hiểu lễ nghĩa đấy. Trâu Tĩnh đời này lại không có con gái, mà con dâu thì cũng là gốc rễ đỏ là đời sau của quân nhân, tư tưởng cổ chấp cứng nhắc, cùng với những người đàn ông xấu trong nhà kia là cũng đều một giuộc cả, với những tư tưởng sinh hoạt có tình điệu, có lãng mạn nên thơ kia của bà trên căn bản không có người nào hiểu, cũng không có người nào thương thức.

Trâu Tĩnh vốn lãng mạn, trong sinh hoạt rất chú trọng, hưởng thụ cả vật chất lẫn tinh thần. Điền Mật Nhi là một người rất hoạt bát, đối với thẩm mỹ và thưởng thức đều có giải thích đặc biệt, hai người càng nói càng hợp ý, không hề giống với hai người có vai vế khác nhau mà lại rất giống với hai người bạn tốt. Triệu Phương Nghị ở nơi này ở hai ngày, liền vội vàng đến đơn vị báo cáo, chỗ anh đến chính là đơn vị mới còn không biết phương thức liên lạc như thế nào hôm nay đi cũng không biết phải bao lâu nữa mới có thể gặp lại. Triệu Phương Nghị nhìn cô và người trong nhà như vậy càng yên tâm hơn, khi đến đơn vị mới tính toán khai triển một phen quyền cước mới được.

“Điền Mật cháu nhìn ta phối màu đĩa salad này như thế nào? !” Trâu Tĩnh cũng rất chú trọng đến ăn mặc, nhưng vì cùng với mấy người đàn ông sinh sống mấy chục năm nên cũng có chút xao lãng rồi, khó gặp được người cùng chung chí hướng vì vậy tình cảm tiểu tư sản ở trong lòng lại bắt đầu xông lên. Ngày hôm qua cùng Điền Mật Nhi đi dạo phố, ở trong nhà hàng Tây ăn một bữa đơn giản, khi trở lại hai người nhìn thấy một quyển tạp chí nước ngoài nên tính toán buổi tối làm một bữa ăn tây. Bà liền đem những bát đĩa trên quý trong mấy chục năm ra dùng, dao nĩa bằng bạc và nến cũng lấy ra, lẳng lẳng lau chùi cho đến khi soi rõ được bóng người .

Màu sắc của salad phối hợp vô cùng bắt mắt, có khoai tây, hạt bắp, rau cải bắp, dưa chuột, quả hồng, cà rốt tinh tế xen kẽ trong đó. Điền Mật Nhi gửi một cái, một mùi thơm ngát liền xông vào mũi : “Có cả chút vị chanh và bạc hà trong đó nữa!” Trâu Tĩnh liền bẹo vào má cô một cái sau đó dùng cái thìa đút cho cô một miếng rồi nói: “Cũng chỉ có con phân biệt được, nếu là cho bác cả con ăn, lại giống như bò nhai mẩu đơn vậy lại nói mùi vị của món ăn này sao mà kỳ lạ thế !”

Ha ha, hai người cùng bật cười, ở trong phòng bếp hi hi ha ha. Bên ngoài phòng khách hai người đàn ông lại cảm thấy rất lạnh, ông cụ Triệu chọc vào con trai, nói: “Vợ của con tại sao lại phát bệnh rồi, lại muốn làm cho chúng ta ăn những thứ xa lạ kia? Cũng đã ngừng bao nhiêu năm, tại sao lại đột nhiên nhớ tới như vậy!”

”Trên mặt của Triệu Quốc Lương cũng rất đau khổ, liền khổ sở nói ra lý do.

Chỉ là bữa này bọn họ ăn cũng rất vui vẻ, bọn họ đã chuẩn bị cho hai người đàn ông gà nướng và mỳ Ý. Không để ý tới bọn họ không hài lòng, hai người Điền Mật Nhi và Trâu Tĩnh thả mình trong âm nhạc thanh lịch tuyệt vời, đốt cả nến lên, còn uống cả rượu khai vị nữa, chai này chính là của hồi môn năm đó của Trâu Tĩnh. Ăn món chính, sau đó lại dùng đến món điểm tâm ngọt, trừ tiếng động chói tai khi gặm xương, nhai sườn hoặc là hút mì thì có thể nói đây là một ăn hoàn mỹ.

Sau này, cây đàn Piano vốn bị chất trong kho lại được chuyển ra lần nữa để dùng, sau giữa trưa cũng chỉ có hai người bọn họ lẳng lẳng ngồi ở cửa sổ sát đất uống trà, cuộc sống không màng danh lợi vô cùng yên tĩnh thật tốt!

“Vẫn còn muốn tập cho nó quen dần với thói quen của chị dâu con nhưng giờ thì tốt rồi, càng làm cho chị dâu con phát huy thêm rồi ! Hiện tại hai người so mẹ con ruột còn thân hơn, mới vừa rồi có nói là muốn đi mua bánh mì Pháp gì gì đó!”

Phương Di gọi điện thoại hỏi thăm tình hình gần đây của Điền Mật Nhi, không ngờ trong nhà chỉ có ông cụ cùng cảnh vệ viên.

“Ha ha, điều này chứng minh con dâu của con rất ưu tú, con mất chị dâu lại cao như vậy, mọi người ai cũng vài phần kính trọng, bình thường cha xem chị ấy có cùng ai thân thiết như vậy đâu, cho tới bây giờ cũng

chỉ có xã giao và xa lánh.” “Tất nhiên, đứa nhỏ này rất tốt! Con cũng không cần phải khoe công nữa, cha đã sớm nhớ kỹ rồi!”

Khi khai giảng đã có Điền Dã dẫn dắt, Điền Mật Nhi mừng rỡ vì đã có thể được tự do rồi trước tiên liền muốn ra ngoài ở, bao giờ được nghỉ tết mới trở về Triệu gia. Trâu Tinh thật không dễ dàng mới có một người nói chuyện hợp ý như vậy dĩ nhiên là không đồng ý để cô ở bên ngoài thuê phòng trọ rồi, huống chi còn được chú ba dẫn dò như vậy.

Nhưng Điền Dã và Điền Mật Nhi cũng có ý nghĩ của riêng mình, dù sao cũng chỉ là thân thích, có một câu nói rất hay đó là xa thơm gần thối. Liền mượn cơ thuê phòng để dễ dàng nghỉ ngơi, coi như buổi tối không ở nhưng buổi trưa cũng có thể nghỉ một lát, cũng đã nộp tiền phòng rồi. Ký túc xá nữ của khoa ngoại ngữ cũng đã xây dựng lâu đời, căn phòng cũng không lớn, nhưng người ở cũng ít, một phòng có hai giường tầng dành cho bốn người, so với lầu mới tuy rằng không rộng rãi bằng nhưng so với tám người ở một phòng thì yên tĩnh hơn nhiều.

Phòng này có bốn cô gái trẻ cùng một dạng với Điền Mật Nhi, không ở lại qua đêm. Cô gái tên Chu Tuyết, người cao gầy xinh đẹp, giống như có thật nhiều chuyện để nói liền chọn cái giường ở bên dưới. Tống Kha, người mảnh khảnh đeo kính nhưng lại không nói nhiều, luôn thể hiện dáng vẻ tôi là học sinh giỏi đừng có quấy rầy tôi học tập, nhưng Điền Mật Nhi luôn có thể cảm thấy áp lực đến từ con người của cô ấy, nếu dùng câu nói của đời sau để mô tả thì có thể nói cô ấy rất có thể nắm giữ khí thế của toàn trường.

Tống Hiểu Hoan thì điềm đạm đáng yêu, người và tên hoàn toàn khác biệt, luôn mở mắt to trông tựa như em bé vậy rất đáng yêu, nhưng sau khi ở chung mới phát hiện cô ấy rất có tâm kế. Tống thể mà nói, trong phòng trừ Tống Kha có tướng mạo bình thường, thì ba cô gái còn lại đều có hương có sắc cả. Chu Tuyết bắt mắt xinh đẹp động lòng người, Tống Hiểu Hoan như hoa như ngọc an tĩnh đáng yêu, còn Điền Mật Nhi điềm tĩnh dịu dàng hút hồn con mắt người khác.

So với nhiều người vì đã từng trải nên Điền Mật Nhi càng trầm tĩnh hơn, không tranh không đoạt, không kiêu ngạo không tự ti, cảm giác có chút cô độc. Hơn nữa trời sinh đã mỹ lệ, dù không chút phấn son nhưng so với Chu Tuyết ăn mặc hợp thời lại được lòng người hơn.

Đừng nghĩ hiện tại việc truyền tin thấp kém truyền bá rất chậm, nhưng vàng đến chỗ nào cũng đều sáng lên cả, huống chi lại là sinh viên tài cao đứng đầu trong các đại mỹ nữ, thông minh và xinh đẹp tuyệt đối tồn tại song song. Ngay cả ngoại hiệu Điền giai nhân không biết như thế nào cũng đã lan truyền đến đây, mới vừa tựu trường không được bao lâu, mà đông đảo bạn học sau nhiều phen so sánh đã tôn Điền Mật Nhi là hoa khôi của khoa ngoại ngữ rồi. Mấy người trong phòng bọn họ cũng không đi theo trào lưu kia, cũng giống như các phòng khác xếp từ lớn đến nhỏ, đều nói mỹ nữ trời sinh không hợp nhau, huống chi một phòng bốn người có đến ba người là mỹ nữ. Còn dư lại một người cũng rất có duyên nên tất cả mọi người đều muốn lôi kéo.

“Tống Kha cậu giúp mình đổ nước vào trong chậu được chứ! !Mình sợ!” Tống Hiểu Hoan mắt to liên rưng rưng như đang vô cùng đang kinh sợ. Tống Kha âm thầm trừng mắt, MD, cũng không biết đám sói kia hâm mộ cô ta cái gì, nếu có thể thì cô mong sao có thể làm cho bọn họ thay đổi.

“Sợ thì thôi đi!” nước chỉ hơi nóng thôi mà, tiểu khả ái sợ hãi về tình thì còn có thể tha thứ được, đằng này.

“Tống Kha sao cậu lại như vậy! Hơi nước trong phòng tắm bốc lên hừng hực vô cùng dọa người, rất dễ bị bỏng tay. Chúng ta cũng cùng họ Tống, nên cậu hãy chiếu cố mình chút đi?” Nước mắt cũng tràn ra khóe mi rồi, mặt đầy hi vọng nhìn Tống Kha, nếu mà cô dám nói một chữ không thì lập tức sẽ khóc cho cô xem.

Tống Kha muốn khóc, cô thế nào lại xui xẻo như vậy liền cùng họ Tống đây, họ Tống tội đắc tội với người nào!? Tội họ Tống chứ không phải là mẹ cô đâu. Bên kia lại nói: “Tống Kha, tối hôm nay đến Đông Lai Thuận, chị em mời cậu ăn thịt dê nhúng. Ăn mặc đẹp một chút, bạn của mình đi ra ngoài cũng phải nhìn vào mắt, đừng để ỉnh phải mất mặt!” Sau tiết học cuối cùng, Chu Tuyết liền thả mái tóc dài xuống, tay phải cầm lên túi xách nhỏ đeo lên vai, động tác vô cùng tự nhiên.

Tống Kha rốt cuộc cũng bộc phát: “Buổi tối Điền Mật Nhi đã nói mời mình đi ăn vịt nướng, mình đã đồng ý rồi!” Chu Tuyết quét qua hai người một cái, ném một câu ‘ không tán thưởng ’ quay ngoắt giày cao gót liền đi mất. Tại sao lại mang cô ra vậy! ! Bị trừng cũng không giải thích được, Tống Kha liền vãi cô vài cái.

Cô cũng cười nói: “Hi hi, cho cậu mượn để thoát thân đấy!” Điền Mật Nhi vốn cũng không để ý, hướng chỉ ấn tượng đối với Tổng Kha cũng tốt, người này tuyệt đối là người mặt lạnh bên ngoài bên trong cười châm biếm.

“Không có việc gì, bắt quá không có vệt nướng, dù sao cũng phải bồi thường đến căn tin đi chứ! ?” Điền Mật Nhi không điều bộ mà lại còn hiền hoà, thật hợp với khẩu vị của Tổng Kha, nên rất tự nhiên khoác lên vai cô, nói: “Khó có khi được đón tiếp mỹ nhân như vậy, các món cao lương mỹ vị trên đường nam bắc tùy cậu chọn.”

25. Chương 25

Mặc dù Điền Mật Nhi thật khiêm tốn, động lòng người nhưng vẫn sợ nổi danh như heo sợ mập(*), đặc biệt là sau khi Lý Kiều Dương tới đây, ngay cả đi nhà vệ sinh cũng đều bị người khác chỉ chỉ chỗ chỗ.

(*): Đây là một câu tục ngữ của Trung Quốc có nghĩa là người quá nổi tiếng sẽ dễ bị tấn công giống như lợn sợ béo vì nếu béo lên sẽ nhanh bị làm thịt vậy.

Thành tích của Lý Kiều Dương mặc dù đã tốt hơn trước kia rất nhiều nhưng muốn thi vào trường đại học ở thủ đô thì vẫn còn có nhiều khoảng cách, suy nghĩ kỹ lại thấy nên thi đại học ở thành phố mình thì hơn cả, dù sao thì trường này cũng đứng hàng thứ mười trong cả nước. Mà với tính tình của Lý Kiều Dương không chừng còn có thể gây ra chuyện, thể lực của Lý gia cũng đều ở trong thành phố này nếu thật có chuyện gì xảy ra thì cũng còn giải quyết êm đẹp được. Lý Kiều Dương mặc dù rất không tình nguyện, nhưng bản thân cô so với ai khác đều hiểu rõ trong triều có người thì mọi sự đều dễ dàng, cũng hiểu chút ít tính khí của chính mình ra bên ngoài cũng không thể nào thay đổi được. Trên đời này không có bữa tiệc nào không tan, bạn tốt sẽ ghi trong lòng cả đời, hướng chỉ nhà cô ấy vẫn còn ở thành phố này, hòa thượng cũng không thể trốn khỏi miếu được.

Lý Kiều Dương cho tới bây giờ đều là người dám nghĩ dám làm, hơn nửa đêm cùng bạn bè ***** ăn uống, chợt muốn đi tìm Điền Mật Nhi để trò chuyện, muốn ăn cơm do Điền Mật Nhi làm liền lấy chiếc Ferrari màu đỏ của anh mình cả đêm liền phi đến thủ đô.

Lý Kiều Dương dáng dấp cũng không kém, chỉ là cách ăn mặc có phần trung tính, nhưng tuyệt không làm cho người ta lẫn lộn giới tính được. Một thân quần áo màu trắng phối với đôi giày cũng màu trắng trông vô cùng có khí chất, thời tiết của thủ đô so thành phố cô nóng hơn nhiều, mở ra mui xe thể thao màu đỏ bước xuống vừa đi vào sân trường vừa quay đầu nhìn bốn phía.

Lúc gọi điện nói chuyện phiếm với Điền Mật Nhi có hỏi qua nên đối với ***** sân trường này cô cũng đã có khái niệm trong đầu, tìm được vị trí ước chừng liền xuống xe bắt đầu hỏi thăm. Người nào đi tới cũng đều hỏi, một đường đi một đường hỏi, không bao lâu sau mọi người liền biết có một mỹ nữ lái xe thể thao đến tìm Điền giai nhân, hoa khôi của khoa ngoại ngữ rồi.

Điền Mật Nhi cũng là đang trăn trở trong lòng, từ người khác nghe được có người muốn tìm mình, lúc ấy cô đang ở thư viện nghiên cứu về lịch sử của đất nước, mờ mịt đi ra ngoài, đã nhìn thấy Lý Kiều Dương đang đứng tựa đằng trước xe thể thao đỏ chói.

Kết bạn là muốn giúp đỡ lẫn nhau, Lý Kiều Dương đã thổ lộ tâm tình của mình còn Điền Mật Nhi cũng rất thật lòng, hai người tu mấy kiếp mới được làm bạn bè tốt của nhau, đời này sẽ cùng hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau như vậy.

“Sao cậu lại tới đây!” Thật sự rất vui mừng vì có thể gặp được bạn tốt!

“Tôi xem một chút có ai dám bắt nạt bạn thân của Lý Kiều Dương mình hay không!” Hai người cách mấy ngày liền gọi điện thoại, trò chuyện về học tập lẫn cuộc sống, hai đời duy nhất của Điền Mật Nhi chỉ có một người bạn, ở trong lòng cũng rất lệ thuộc vào cô ấy.

Nhìn thấy Điền Mật Nhi muốn giáo huấn mình, Lý Kiều Dương liền xin tha: “Mau dẫn mình đến phòng của cậu nằm một chút, lái xe suốt đêm vẫn còn có chút say rượu đầu đau muốn chết!”

Cái gì! ! Cậu uống rượu mà còn dám lái xe không biết mười cái họa thì có chín cái là do say mà thành, balabala. Điền Mật Nhi muốn dẫn cô về nhà nghỉ ngơi nhưng Lý Kiều Dương lại nói: “Ngủ một giấc rồi mình còn phải trở về, ngày mai là sinh nhật của ba mình, tuy không muốn lộ diện nhưng vẫn không thể để chân mình bị đánh gãy được!”

Cái gì! ! Thực sự muốn đi thì liền đi sao, theo cách nói của người xưa để nghe một chút chính là kết bạn với người thích sống về đêm, nói khó nghe chính là quá tùy hứng. Chỉ là nhìn dáng vẻ này của cô ấy trước hết để cho cô ấy ngủ một giấc để tinh thần tỉnh táo lại đã.

Lý Kiều Dương đặt đầu vào gối liền ngủ mất, Điền Mật Nhi tìm điện thoại gọi về cho nhà của Lý Kiều Dương, Lý Vi sớm đã bị tính tình của con gái mài giũa đến mức không hề thấy nổi giận mà lại còn sinh ra thói quen cứng chiều không muốn dạy dỗ, chỉ lo chùi dít cho con mình. Nghe nói con mình hiện tại đang ở Bắc Kinh, buổi tối còn muốn quay về, suy nghĩ một chút, hỏi địa chỉ của cô sau đó nói là sẽ tìm tài xế đến chở về. Điền Mật Nhi lại đi ra quán ăn bên ngoài trường mua ít thức ăn, khi trở về thấy Lý Kiều Dương vẫn còn ngủ, liền lấy tiếng Pháp cơ sở ra xem.

Cô phát hiện bây giờ trí nhớ tuy tốt, nhưng cũng không phải đã gặp qua là không quên được, chỉ là hơn người khác một chút nên phải cố hết sức mà thôi. Hơn nữa thời gian càng dài, ưu thế này sẽ ngày càng không rõ ràng, tất cả đều phải dựa vào cố gắng của chính mình. Cũng may bản thân cô cũng thông minh lanh lợi, đối với phương pháp học tập nắm giữ rất nhanh, ứng phó bài tập vẫn còn dư dả.

Buổi chiều, Lý Kiều Dương mới tỉnh ngủ, Điền Mật Nhi dẫn cô đi tắm rửa, khi trở lại may mà thức ăn còn chưa nguội lắm. Lý Kiều Dương cũng quá đói rồi, ăn vô cùng ngon lành, vào lúc này mấy người trong phòng cũng đều lục tục trở lại. Điền Mật Nhi để cho Lý Kiều Dương và Tống Kha giới thiệu lẫn nhau, tuy hai người từ trường tương đối trái ngược nhau nhưng cũng lưu lại cho đối phương ấn tượng cũng không tệ, lại có chung người bạn nữa, quân tử chi giao nhạt như nước, tuy mới chỉ nói mấy câu mà thôi.

Ba người trò chuyện câu được câu không, phần nhiều là nghe Điền Mật Nhi cầu nhàu, Tống Hiểu Hoan cũng trở về tới, nhìn thấy Lý Kiều Dương thì con mắt liền sáng lên.

“Bạn chính là người lái xe suốt đêm tới gặp Điền Mật Nhi hả! Quan hệ của hai người thật tốt! Tổ thật sự rất hâm mộ Điền Mật Nhi có thể có được người bạn thân như vậy, chúng ta đều cùng trang lứa, về sau cũng nên lui tới nhiều nhiều! Tin tưởng chúng ta cũng sẽ trở thành bạn tốt của nhau.” Tống Hiểu Hoan thiên chân hồn nhiên như vậy, mắt to tràn đầy chân thành, khiến bất luận kẻ nào cũng không cự tuyệt được.

Nhưng Lý Kiều Dương là ai, mặt mũi của cha ruột cũng còn không thêm nể nang, từ nhỏ đến lớn không ai dám cùng cô bới móc khiêu chiến cả. Liền đó mắt nhỏ híp lại, cắn chiếc thìa nhọn mang theo vài phần dụ cợt cười hỏi: “Cô là ai? ! Tôi có biết tên họ của cô không! Thế nào mà ***** lại quen thân đến như vậy! Cô nhóc phải an phận một chút mới làm người khác ưa thích được.”

Tống Hiểu Hoan vẫn còn đang ngây người nhưng cũng không khó nghe ra giọng điệu không tốt kia, mắt to ghen tị đi trừng Điền Mật Nhi, sau đó thấm đầy nước mắt sập cửa đi ra ngoài. Chu Tuyết trở lại chỉ để sửa sang lại dung mạo, mặt đầy châm chọc nhìn ba người, giống như Điền Mật Nhi, Lý Kiều Dương và Tống Kha là một tổ hợp cực kỳ hài hòa vậy, nhìn thấy Tống Hiểu Hoan sập cửa đi ra, chải đầu đeo túi sau đó cũng đi theo.

Lý Kiều Dương ‘ hừ ’ một tiếng, sau đó dùng thìa gấp một cái bánh bao chấm vào tương ớt rồi cắn một cái liền nói: “Nghĩ đến đám các cậu ***** không phải tình anh thì cũng chính là văn nhân học giả, thật sự đã phá tan giấc mộng của mình, cánh rừng lớn thì loại chim nào cũng đều có. Cậu nói xem, cậu giáo huấn mình một tràng như vậy tại sao đối với người khác lại có dáng vẻ như tiểu tức phụ vậy, thật khiến cho người khác tức giận mà! Đừng có nói là cậu đã quen biết mình đấy!”

Nhìn dáng vẻ cô ấy chỉ tiếc rên sắt không thành thép kia thì Điền Mật Nhi cũng chỉ cười cười: “Cậu là bạn của mình, mình mới quan tâm đến cậu, người khác tốt xấu gì thì kệ họ, cùng với mình nửa xu quan hệ cũng không có.”

Lý Kiều Dương vừa nghe liền trừng to mắt, nói: “Cũng đúng!”

Cơm nước xong, Điền Mật Nhi lại dẫn Lý Kiều Dương đi gặp Điền Dã, vẫn nghe cô nói có một người anh trai nhưng không có cơ hội gặp mặt. Điền Dã đang theo giáo sư làm thí nghiệm, vội đến mức cơm trưa vẫn

còn chưa ăn, Điền Mật Nhi lại nhanh chóng làm cho anh một phần cơm chiên, anh ăn xong lại vội vã đi ngay.

Lý Kiều Dương nhìn theo bóng lưng của Điền Mật Nhi, sững sờ nói: “Này, hai chúng ta có phải là chị em hay không! ?”

Điền Mật Nhi cảm thấy mông lung, cô ấy lại phát bệnh thần kinh gì rồi, đương nhiên là chị em tốt cả đời rồi.

“Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, Khối ruộng màu mỡ này của nhà các cậu mình xin được canh tác trên đó!”

Tiến Lý Kiều Dương đi, buổi tối Điền Mật Nhi cũng ở lại trường, hôm sau trở về, nghe nói Triệu Phương Nghị có điện thoại tới, bảo tối hôm nay còn có thể gọi về nữa. Cơm nước xong Điền Mật Nhi liền tức trực bên điện thoại, Triệu Phương Nghị đoán thời gian rất chính xác đúng lúc này cũng gọi điện thoại tới.

Chế độ xây dựng của quân đội bây giờ cũng đã đơn giản hơn nhiều rồi, các hạng mục quy tắc quy định cũng đều bắt đầu được thi hành, mỗi tháng được về thăm nhà ba lần, nhưng mà bây giờ công tác còn rất nhiều, anh thật sự không thể quay về được. Điền Mật Nhi liền hỏi xem mình đến đó có được hay không thì Triệu Phương Nghị đã nói: “Nơi này không thông xe, hơn nữa nhà dành cho người thân còn chưa xây xong, cả giao thông và chỗ nghỉ ngơi đều không được thuận tiện.”

Điền Mật Nhi trong lòng có tự nhiên tính toán, hỏi đường đi rồi nói nếu có cơ hội sẽ đi thăm anh.

Điền Mật Nhi biết lái xe, mặc dù vẫn chưa có bằng lái, nhưng bây giờ kiểm tra xét hỏi cũng không nghiêm, Triệu gia lại có xe nên cô dự định sẽ lái xe đi thăm anh. Đã hai tháng không gặp rồi, rất giống như đi tập huấn vậy, khi ở xa thì không nói làm gì, bây giờ như vậy lại có thể thăm người thân vì vậy cô liền hận không mọc được cánh để bay thẳng đến bên cạnh anh được.

Đi đến Toàn Tự Đức mua mấy con vịt nướng, cùng mấy cân thịt bò, sườn cừu xào và một túi lớn xiên thịt dê. Thịt băm nhỏ xào lên vừa cay vừa thơm, rau trộn cùng với cá bạc nhỏ, bề bề rang muối, vì anh không thích những món thanh đạm nên cô cũng không làm những đồ đó. Anh cả ngày phải huấn luyện, thể lực tiêu hao rất lớn, thích khẩu vị nặng cho nên cô chỉ làm thêm chút rau trộn có thể để được lâu một chút.

Chỉ là không ngờ chỗ này lại vắng vẻ như vậy, ở dưới chân núi đã phải đăng ký rồi nếu không khi tự tiện xông vào khu vực quân sự trọng điểm, bị bắn chết cũng không chịu trách nhiệm. Triệu Phương Nghị ở trên núi vừa nghe nói có vợ đến tìm còn tưởng rằng Dương Chính ủy nói đùa liền lái xe đến chân núi nhìn một chút, khi nhìn tận mắt liền tự nhủ đây không phải là cô dâu nhỏ của mình hay sao!

Còn chưa kịp vui mừng trong đầu thì lại chợt nghĩ cô làm sao có thể đến đây được!

“Em lái xe tới đây!” Điền Mật Nhi đưa tay chỉ vào chiếc xe Ford ở sau lưng mình.

Liền sau đó Triệu Phương Nghị đã có thể nghe thấy tiếng cấn răng của chính mình rồi, nhìn ra được cô ba ngày không bị đánh sẽ phải nhảy lên nóc nhà mà lật ngói. Điền Mật Nhi cũng không ngốc, dĩ nhiên có thể nhìn ra anh có dấu hiệu sắp bùng nổ, nên kéo kéo góc áo của anh trong giọng nói còn mang theo chút ủy khuất: “Bây giờ anh được nghỉ lại không thể về được, người ta chỉ là nhớ anh quá thôi mà!”

Lấy nhu thắng cương, nhất định có thể kìm chế, thép đang cứng rắn thì bỗng nhiên lại có sợi chỉ mềm mại lượn quanh. Anh cũng biết là làm quân tẩu cũng không dễ, không hưởng thụ được sự che chở của chồng mình lại còn phải một tay chèo chống trong nhà. Vợ anh tuổi còn trẻ, lại rời nhà ra bên ngoài đi học cho nên trong lòng càng thêm không có cảm giác an toàn.

Giúp cô đem xe đỗ ngay ngắn ở dưới chân núi, từ sau cốp xe đem mấy túi đồ chuyển sang xe của anh rồi Triệu Phương Nghị lấy tay đỡ cô ngồi lên chiếc Jeep quân dụng hung hãn kia của mình. Toát mồ hôi, không thể tưởng tượng chính cô còn có thể ngồi lên chiếc xe như vậy, xe này so với Hummer còn uy vũ hơn, hôm nay cô ăn mặc cũng rất tỉ mỉ chỉnh chu, giày đế bằng, váy bó sát người, kết hợp với áo sơ mi hơi dài. Một thân trang phục chín chắn nhưng lại khó nén được hơi thở thanh xuân, không những thế còn làm tăng thêm vài phần quyến rũ của một thiếu phụ nữa.

Sau khi qua cửa, một đường lên núi bốn bề vắng lặng, Điền Mật Nhi ghé vào tai của Triệu Phương Nghị nói thầm một câu. Triệu Phương Nghị liền ‘ hừ ’ một tiếng, đây là cái gì lại muốn biến thành yêu tinh rồi, đặc biệt tới đây để đả kích kiêu ngạo, tự chủ của anh đây mà.

Lấy tay kéo gương mặt nhỏ xinh đẹp của cô qua nặng nề hôn một cái rồi cắn răng nghiêng lợi nói: “Chờ xem, xem anh xử lý em như thế nào, đến lúc đó có cầu xin tha thứ cũng không được.”

Bàn tay nhỏ bé của Điền Mật Nhi vươn tới đáy quần của anh sờ soạng một cái rồi nói: “Hai phần tiền mua được một cái chai, làm được hãy nói! Mảnh đất ở nơi này đã bày ra rồi, nếu không canh tác thì sắp bị hạn hán chết rồi.”

Hai vợ chồng ở chung một chỗ, nói chuyện cũng không có gì kiêng kỵ, mặc kệ ở bên ngoài có chính trực hay nghiêm túc cỡ nào khi lên giường cũng đều phải cởi quần ra cả. Cho nên nói nghiêm nghị như mùa đông lạnh giá đó là đối người ngoài, còn khi cùng với người nhà thì lại giống như mùa xuân ôn hòa vậy, hai vợ chồng dính nhau như sam thì càng làm trăm hoa đua nở rồi !

Triệu Phương Nghị vừa lái xe vào trong bản doanh thì đã nhìn thấy đám binh sĩ chia làm hai đội trên người mặc quần áo nguy trang, trên vai còn công thêm sức nặng, trên mặt bôi đủ mọi màu sắc đang nhiệt liệt hoan nghênh, một dãy nụ cười sáng lạn trắng như tuyết, đang vỗ tay hăng say .

Bày ra thế trận lớn như vậy khiến cho Điền Mật Nhi có chút cảm giác như dê vào miệng cạp, phía sau lưng liền toát lên khí lạnh. Triệu Phương Nghị xuống xe, đi vòng qua bên kia đỡ Điền Mật Nhi xuống.

“Điều chen lẫn ở đây làm cái gì! Động tác quy định đã hoàn thành hết rồi sao! Chờ bị giáo huấn đúng không!” Triệu Phương Nghị mắt nhìn chăm chăm, mười phần hung dữ, trên người cũng một thân nguy trang, kéo tay áo lên làm lộ ra cánh tay bèn chắc màu mật ong. Huấn luyện những người này cũng giống như huấn luyện học sinh tiểu học, đừng xem quân đội quy củ nghiêm ngặt, nếu không có bản lĩnh thật sự thì cũng không thể chế ngự nổi những thứ đồ ba gai này, có thể tới nơi này xây dựng chế độ mới thì không quân nhân nào lại không phải là người nổi bật. Vừa mới bắt đầu cũng không chịu phục, nhưng qua hai tháng huấn luyện thì tất cả đối với đại đội trưởng Triệu Phương Nghị này đều là tâm phục khẩu phục .

Điền Mật Nhi nhìn ánh mắt lấp lánh đang toát ra! Thật là rất có khí thế, vô cùng uy vũ! ! !

Lúc này Dương Chính ủy cũng đi tới, bộ mặt hiền hòa lương thiện, vừa nhìn liền biết rất thích hợp làm công tác tư tưởng chính trị, nắm lấy tay Điền Mật Nhi, nói: “Em dâu em là người đầu tiên đến đại đội này để thăm người thân đây, đương nhiên là phải trịnh trọng hoan nghênh một chút! Ở nhà ăn cũng đã chuẩn bị tiệc chào mừng rồi.”

“Thật ngại quá, một lát nữa tôi còn phải trở về, không cần phải phiền toái như vậy!” Điền Mật Nhi nhún nhún nói, tới đây chính là muốn nhìn chồng mình một chút, cũng không muốn gây phiền toái cho người khác.

“Không phiền toái! Có em dâu đến thăm, đám khí giới này trong lòng rất nôn nóng, huống chi còn có thể thuận tiện cải thiện thức ăn, trong lòng cũng rất lấy làm vui sướng đây!”

Thấy Triệu Phương Nghị gật đầu, đoán chừng là quy củ bất thành văn trong quân doanh của bọn họ rồi, liền nói: “Được vậy thì tốt quá , tôi cũng muốn ném thử một chút đồ ăn trong quân đội xem như thế nào, ở nhà cũng đã làm chút đồ ăn một lát nữa mời mọi người cùng ném thử.”

26. Chương 26

Phòng của Triệu Phương Nghị rất đơn giản, chỉ có một cái giường sắt tựa vào trên tường, trên giường có một cái chăn quân dụng trắng như tuyết gấp gọn gàng như khối đậu phụ vậy, đầu giường còn có một cái tủ và một tủ sách.

Điền Mật Nhi đi vào trong liền nằm lên trên giường của anh, vùi mặt lên khối đậu phụ hít vào mùi hương quen thuộc. Triệu Phương Nghị vốn là một quân nhân kiểu mẫu dĩ nhiên không thể ưa nổi hành động này của cô, liền nói: “Đứng không đúng kiểu đứng, ngồi cũng không đúng tư thế ngồi, tuổi còn trẻ mà thế nào

lại cứ như không có xương như thế, đến chỗ nào cũng nằm xuống được, nhanh chóng ngồi lên ngay ngắn cho anh.”

Điền Mật Nhi ngồi dậy, lấy tay vén mái tóc rối ra phía sau rồi nói: “Ăn không ngon như bánh chẻo, đứng không bằng ngã! Người ta trời còn chưa sáng đã thức dậy, dọc theo đường đi cũng khấn trương chết rồi, hiện tại cả người đều mỗi như đau đớn vô cùng!”

Triệu Phương Nghị nhất thời không nói nổi một lời, cô dâu nhỏ vì muốn gặp anh một lần nên mới mệt mỏi thành ra bộ dạng này, nói không uất ức đó là không thể nào rồi. Lại bảo cô nằm lên trên giường, không nhẹ không nặng ấn vào các huyệt vị của cô, tay nghề này của anh đạt được mức độ bán chuyên nghiệp rồi. Vì sau những giờ huấn luyện với cường độ cao thì các cơ bắp rất dễ dàng bị thương, các đồng đội đều phải tự xoa bóp hóa giải đau đớn cho nhau, dần dà kỹ thuật cũng càng ngày càng lên tay hơn.

“Ừm, dùng sức một chút, a! Thật là thoải mái!”

Tất cả mọi người đều hiểu khi xoa bóp rất hay phát ra âm thanh mờ ám dễ dàng làm cho người ta sinh ra những ý tưởng không thuần khiết, hai người càng làm thì càng nóng, nơi cổ cũng liên vướng mắc đưa lên rồi. Nhưng ở bên ngoài chợt vang lên tiếng keng báo hiệu nên liền phát hiện ra đây không phải là nơi có thể thân thiết được, Triệu Phương Nghị cố gắng điều chỉnh hơi thở gấp gáp của mình sau đó giúp Điền Mật Nhi đang thần trí mơ hồ sửa sang lại quần áo.

“Đi nhanh lên đi, đừng để ọi người chờ, cơm nước xong anh đưa em trở về! Lăn tới đừng đến nữa, bớt cho anh thời gian phải đi đi về về.” Trong giọng nói Triệu Phương Nghị còn mang theo khàn khàn đặc trưng vốn đang động tình.

Điền Mật Nhi khéo léo gật đầu, làm bộ đáng thương lôi kéo góc áo của anh cầu xin thương yêu, thật lâu cũng không được nhìn thấy anh rồi. Triệu Phương Nghị cúi đầu, rồi cầm cái đầu nhỏ của cô hôn lên trán một cái: “Ngoan, nếu không đi ra ngoài, thì đám tiểu tử hiếu kỳ ở ngoài kia sẽ xông tới xem náo nhiệt đấy! Bao giờ nghỉ phép trở về nhất định sẽ thương yêu em thật tốt!”

Điền Mật Nhi không thuận theo, nũng nịu huých anh một cái! Cái gì chứ? Lại nghĩ cô như một sắc nữ vậy. Cũng chỉ là muốn cùng anh gần gũi một chút mà thôi, đúng là cộc gỗ thối không biết nhu tình là gì. Triệu Phương Nghị mang cô đi lòng vòng ở bên ngoài nơi đóng quân, còn đi xem cả khu nhà dành cho gia quyến mới xây được một nửa ở bên chân núi, hoàn cảnh thật không tệ, bên cạnh núi con có cả hồ nước, nhưng giao thông thì lại không được thuận tiện lắm. Chỉ là cảnh sắc ở đây tuyệt đẹp, thanh u an tĩnh, một nơi rất tốt để đi thư giãn, thật không ngờ bọn họ chọn được một nơi như vậy.

Triệu Phương Nghị nói cái này là chủ ý của Dương Chính ủy, trước khi vào quân đội cậu ta đã từng học qua kiến trúc, là một sinh viên tài cao của Thanh Hoa ở phương diện này rất có uy thế.

Vậy tại sao chạy tới đây làm quân nhân như vậy ? Triệu Phương Nghị ho khan một tiếng, tiếp tục giải thích, hình như là Dương Chính ủy thích một cô gái đặc biệt rất thích quân nhân, vì muốn chiếm được lòng của mỹ nhân nên cậu ta liền xếp bút nghiên theo việc binh đao này. Không ngờ mỹ nhân kia không chịu nổi tịch mịch liền chuyển sang yêu người khác. Cậu ấy cũng bị một phen lao đao nhưng từ đó cũng bắt đầu thích kiếp sống của quân lữ, một mực theo nghề này cho đến tận bây giờ cũng không còn tính toán đổi nghề. Không ngờ người lịch sự hòa nhã như Dương Chính ủy còn có một mặt nhiệt huyết như vậy, vứt bỏ sự nghiệp đầu quân vì hồng nhan, ha ha.

Buổi tối ăn liên hoan không khí rất náo nhiệt, hiện tại đãi ngộ của quân nhân cũng không được coi là quá tốt, dù là lính đặc chủng, nhưng đãi ngộ phúc lợi còn chưa trình lên cấp trên phê duyệt. Vịt nướng và thịt bò mà Điền Mật Nhi mang đến rất được hoan nghênh, có người nghịch ngợm còn nói, về sau chị dâu tới của cứ theo tiêu chuẩn thế này là được!

Đại đội của Triệu Phương Nghị vẫn nằm trong vòng bí mật nên người ngoài không thể ngủ lại, cơm nước xong liền nói lời từ biệt với đám quân nhân kia sau đó lên đường trở về nhà. Để về đến nhà còn phải chạy xe thêm hai giờ nữa, Triệu Phương Nghị cũng còn phải trở lại đơn vị. Điền Mật Nhi lái chiếc xe Ford kia còn Triệu Phương Nghị thì trèo lên xe quân dụng việt dã đi trước mở đường. Xe quân dụng đúng thật là hung hãn, đèn xe vừa mở liền phóng xạ ra chung quanh đến tận hai trăm thước, Điền Mật Nhi lái xe ở phía sau cũng không cần phải mở đèn lớn rồi.

Bọn họ bây giờ mới lái xe đến khu vực ngọn núi phòng thủ, còn phải đi gần một canh giờ đường núi nữa, ven đường lại không có đèn đường mà Triệu Phương Nghị cũng nhớ Điền Mật Nhi không có bằng lái, cũng không có chính thức học qua lái xe, cho nên lái rất chậm. Mình lái như thế nào đương nhiên Điền Mật Nhi có thể nắm rõ, nếu mà dùng tốc độ này khi về đến nhà chưa đến nửa đêm mới là lạ, đến lúc đó anh trở về ban đêm sẽ có nhiều mệt mỏi. Điền Mật Nhi ở phía sau ấn còi, thúc giục anh đi nhanh lên một chút, nhưng chiếc xe nguy trang việt dã hung hãn kia vẫn hoành tráng đi trước mặt chiếc Ford cô với tốc độ chậm rì rì.

Làm Điền Mật Nhi hận không thể đạp thẳng chân ga để lao vào đít xe của anh, nhưng cô tự hiểu nếu đụng vào như vậy, người ta nhất định sẽ không có chuyện gì còn chiếc xe của mình thì có thể bị phá tan thành từng mảnh, rất nguy hiểm. Triệu Phương Nghị cũng bị cô thúc giục đến phiền lòng, hiện tại anh cũng không đạp cần ga, chính là mượn lực ở phía trước để chạy nên chiếc xe cũng bị kìm nén khó chịu rầu rĩ vang lên. Nó nếu có thể nói đoán chừng trong lòng cũng biệt khuất lắm, đúng là không biết quý trọng tài nguyên mà.

Sau lưng cái kèn tin tin vẫn vang lên không ngừng, Triệu Phương Nghị bị thúc giục liền nổi giận, phanh xe lại, mở cửa bước xuống xe. Không có báo trước mà lại dừng xe nên Điền Mật Nhi thiếu chút nữa liền đụng vào rồi, nếu không phải kỹ thuật của cô tốt, sợ là chiếc xe kia khó giữ được tính mạng rồi. Vừa định xuống xe hỏi chuyện gì xảy ra, liền bị Triệu Phương Nghị từ trong chỗ ngồi kéo ra, đặt ở trên mui xe. Thân thể cường tráng chen vào giữa chân của cô, đầu chôn ở cổ của cô tùy tiện hôn lên, một tay theo eo vấy túm lấy áo sơ mi của cô, tay còn lại đi vào bên trong mân mê nơi mềm mại kia.

“Em cứ gấp gáp như vậy sao! Nghĩ em lái xe một mình tới đây quá mệt mỏi nên không muốn chơi đùa với em! Nếu hỏa khí lớn như vậy anh sẽ giúp em hạ xuống!”

Cực kỳ bá đạo cậy mạnh đè cô lên trên mui xe, da thịt đụng vào sắt thép lạnh lẽo, nhưng lại không dập tắt được nhiệt tình của hai người lúc này. Nhớ lại đời sau có lưu hành một câu nói đó chính là ‘ quá kích thích ’! Xa cách nhớ nhưng bao nhiêu ngày lại bị vây trong kích thích như vậy, nói không kích động thì chính là lừa gạt người.

“Sẽ có người nhìn thấy!” Mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn là cầm lấy đầu nhiệt tình hôn lên môi, hai bắp đùi thon dài quấn lấy người anh, không có một chút ý tứ nào thả anh đi cả, giống như nhện nhện tình đang quấn lấy con mồi của mình vậy. Trong bóng đêm, dáng vẻ xinh đẹp xuất chúng làm cho người ta một chút lý trí cũng không có, coi như biết rõ là đi vào chỗ chết thì vẫn cam tâm tình nguyện trầm luân.

Triệu Phương Nghị cũng không rời đi đôi môi đỏ mọng của cô, như gà mổ thóc hôn lên gương mặt của cô rồi dần dần đi xuống, hai tay vội vàng cởi thắt lưng võ trang ra, hàm hồ nói: “Không có việc gì, con đường này chỉ thông lên chỗ bọn anh ở, cũng không cho xe khác đi vào!”

“Vậy anh cũng phải tắt đèn xe đi đã chứ, sáng quá rồi !”Màn đêm đen kịt mà lại có một chỗ sáng trưng như vậy, ngộ nhờ thực sự có người cho dù có cách thật xa thì vẫn có thể nhìn thấy bọn họ đang làm gì.

“Không có việc gì! Để anh nhìn thật kỹ em một chút, muốn sắp chết rồi !” Nói xong dùng sức động thân một cái, thoải mái than lên một tiếng.

Khó khăn lắm mới có thể giữ vững tác phong đứng đắn như vậy, anh cũng rất tiếc nuối vì chỗ dành cho người nhà vẫn chưa xây xong, nếu không thì tối hôm nay cô dâu nhỏ của anh đã có thể ngủ lại rồi. Mặc kệ ban ngày phải huấn luyện nhiều, có bao nhiêu mệt mỏi, tiêu hao bao nhiêu mồ hôi và thể lực, nhưng buổi tối một mình nằm ở trên giường, nhớ tới vợ trong lòng luôn thấy không thoải mái, phải dùng hết hơi sức để kìm nén khao khát ở trên người. Sang hôm sau lại sinh long hoạt hổ như thường, huấn luyện cho đám binh lính kia lên tiếng oán than dậy đất, nhất trí cho là, thể lực và sức chịu đựng của đại đội trưởng chính là ông cụ muốn thất cổ, ngại phải sống lâu rồi, người này chính là một cầm thú, người bình thường khó có thể so sánh được.

Sau khi xong chuyện cả người của Điền Mật Nhi cũng mệt lả, Triệu Phương Nghị sửa sang lại quần áo cho cô sau đó bế lên trên xe việt dã. Rồi trở lại nhặt lên tất chân và quần lót đã bị anh xé nát, lau đi vũng nước trên mui xe, sau đó lại xử lý vài cái vụn vặt, móc ra cái bật lửa để hủi đi chứng cứ.

Dùng dây thừng đem hai chiếc xe trước sau cố định, nhìn sang đã thấy Điền Mật Nhi ngủ rồi, liền cởi áo khoác nguy trang đắp lên cho cô, một mình lái hai chiếc xe đi về nhà. May nhờ trong hai chiếc xe có một

chiếc treo giấy phép quân dụng, một chiếc thì có biển số xe của chính phủ, nếu không xe không có người lái như vậy đã sớm bị cảnh sát giao thông chặn lại rồi.

Về đến trước nhà Điền Mật Nhi vẫn còn chưa có tỉnh, xem bề ngoài một chút, anh trở về muộn cũng sẽ không có việc gì, chỉ sợ quá muộn thì Điền Mật Nhi lại sẽ không tỉnh nguyện kinh động đến người trong nhà thôi.

Vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn còn xuân sắc mười phần, má hồng vô cùng diễm lệ, Triệu Phương Nghị dịu dàng gọi: “Điền Mật, Điền Mật, dậy đi!”

Điền Mật Nhi giật giật, trong mộng đang vô cùng thoải mái, cô mơ thấy mình đang nằm bên bờ biển Hawaii tắm nắng, giang tay giang chân ngủ một giấc thật sung sướng, thoải mái. Điền Mật Nhi xoay người sang bên này làm váy bị vén lên, mơ hồ lộ ra vùng nhạy cảm mỏng manh, thấy vậy Triệu Phương Nghị liền tức giận tức thở dài. Nếu tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng đến lúc trời sáng cũng không trở về được, thô lỗ lay cô tỉnh lại, thấy cô vẫn còn buồn ngủ, lão đại liền tiến tới hung hăng che lại đôi môi ướt át đỏ mọng, hôn sâu bằng một cách thức rất tiêu chuẩn, đoạt đi không khí trong lồng ngực của cô. Dùng hết sức đẩy anh ra sau đó Điền Mật Nhi mới há mồm thở dốc, cả thể xác và tinh thần đều thấy không được rồi.

“Mau trở về đi thôi, cũng mười giờ hơn rồi! Về sau không cho tùy hứng nữa, nhiệm vụ của em là học thật giỏi, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở lại! Biết không!” Thái độ Triệu Phương Nghị như đang huấn binh vậy, vô cùng nghiêm nghị.

Điền Mật Nhi chu môi, người đàn ông này cho tới bây giờ cũng học không được cái gì gọi là nhu tình mật ý, cũng chỉ có lúc đó mới có thể mất khống chế thôi. Chỉ là cô cảm thấy khi anh giả vờ nghiêm chỉnh như vậy, một khi đâm xuyên qua được tầng nghiêm nghị kia có cảm giác rất thành tựu! ! Điền Mật Nhi nghĩ vậy liền thấy vui vẻ, quần áo xốc xếch tiến tới, mơ hồ có thể nhìn thấy bắp đùi trắng như tuyết cùng bánh bao trắng nộn kia.

Hai tay mảnh khảnh vất lên trên cần cổ xanh đen, đầu gối cọ vào giữa hai chân của anh, cực kỳ hấp dẫn liếm hôn cảm của anh rồi đến hầu kết, xương quai xanh sau đó liền cảm thấy lồng ngực kia đang phập phồng kịch liệt nên đưa tay lên phía trên nhéo một cái!

Triệu Phương Nghị rất hưởng thụ khoảnh khắc này, khổ sở nhắm mắt lại, đôi tay hơi chút dùng sức đem cô cố định ở vị trí kể bên tài xế: “Tiểu yêu tinh, mới vừa rồi còn không làm đủ sao! ? Ngoan ngoan chờ anh trở lại, nhất định sẽ cho em ăn no! Hôm nay tình huống không cho phép, bác gái ở lầu hai đang vậy tay rồi, trở về nhớ nói anh còn có nhiệm vụ nên không vào được.”

Người ta còn chưa có vuốt ve an ủi đủ đâu, thật chán ghét, liền không thuận theo lại ôm anh hôn rồi lại hôn, khi thấy đèn cửa sáng mới vội đem quần áo sửa sang lại.

“Chào hỏi chút đã dù sao cũng đã đến cửa nhà rồi, bác đã nhìn thấy cháu rồi đấy! Lại nói ông nội cũng đang hỏi cháu đấy! Hôm nay mang cho cháu đồ gì đó chắc cũng bị bọn họ ăn hết rồi, trong tủ lạnh còn có thịt xào khô mới làm, cháu lấy về từ từ mà ăn!” Triệu Phương Nghị cũng thuộc họ nhà lừa, con người rất bướng bỉnh, thể thái nhân tình mặc dù hiểu nhưng lại chẳng muốn đi duy trì nên cũng chỉ thích hợp với việc làm bình thôi.

Triệu Phương Nghị lúc này mới gạt đầu đồng ý, giúp đỡ cô lái xe vào trong gara, trong nhà đèn đã bật sáng rõ rồi. Triệu Quốc Lương và ông cụ Triệu cũng đều đã thức, Điền Mật Nhi liền chạy về phòng, nhanh chóng thay quần áo khác, lúc này đang ở trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn khuya. Năm ấy Điền Mật Nhi thi tốt nghiệp trung học cũng hay ăn những thứ dưỡng sinh như vậy, sau khi tới thủ đô cũng làm cho ông cụ Triệu nhiều bữa ăn như thế. Bác sĩ cũng nói loại quy luật ăn uống này rất có ích cho sức khỏe mà ông cụ lại thích nên liền tùy theo hai ông cháu thôi. Triệu Phương Nghị thể lực tiêu hao mau chóng, lúc nào cũng có thể ăn được, mới vừa rồi lại dốc sức như vậy, buổi tối lại bị đám người kia ồn ào nên cũng không ăn được nhiều, hiện tại sợ là đã sớm tiêu hóa hết rồi.

Làm một nồi thịt kho trứng mặn với củ cải, thịt kho và trứng mặn cũng đã nấu từ trước đặt trong tủ lạnh để ăn dần. Tiếp đến lại làm một bát ớt chiên dầu thơm nức mũi, cùng trộn lẫn với rau thì là, gừng, hành hoa khi ăn vào muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi. Triệu Phương Nghị ăn đến vã hết mồ hôi, ông cụ thì chỉ được

cho phép ăn nửa bát nhỏ nhỏ, hình như đang mất hứng lắm, nhìn ông như vậy cũng không có ai dám chọc vào, tất cả cũng đều trở về phòng đi ngủ.

Điền Mật Nhi cũng vội vàng quay về phòng vào nhà tắm, mới vừa rồi kết tinh kia chảy vào trong cơ thể cũng đang trào ra, dính dính vào cả bắp đùi.

Sáng hôm sau lúc giặt quần áo mới phát hiện, ngày hôm qua bộ quần áo kia đều dính đầy vết bẩn đen xì, may nhờ lúc ấy có dự kiến trước, thừa dịp mọi người không để ý chạy vào trong trước, nếu không với dáng vẻ như vậy ai cũng có thể hiểu đã xảy ra chuyện gì. Sau đó cô lại âm thầm vào nhà để xe, quả nhiên mùi xe Ford đặc biệt sáng bóng, nhìn vào đó liền đỏ cả mặt lên, liền đem cát đất quét lên ngay trang một chút.

Sau này kể lại cho Triệu Phương Nghị nghe còn được anh khích lệ, nói cô rất có kinh nghiệm đối đầu với địch, hiểu được thế nào là nguy trang, không hổ là người thân của quân nhân đặc chủng, có tính cảnh giác cực kỳ cao.

27. Chương 27

Một ngày kia, khi Triệu Phương Nghị đi dã ngoại tập huấn trở lại, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn dư lại một đôi mắt còn có thể nhìn ra là con người. Nhà tắm mở nước nóng để mọi người có thể thoải mái dễ chịu tắm rửa sáng khoái. Dương Chính ủy cũng tham gia náo nhiệt, cũng đi bôi bọt xà phòng khắp người, một đám đàn ông trần như nhộng trong hơi nước mờ mờ lung lung ca hát nói chuyện phiếm huyên tạp trò hề gì cũng đều có.

Dương Chính ủy cũng ăn mặc giống mọi người, rất không thích hợp làm công tác tư tưởng chính trị, cùng với các đại gia hỏa kia thảo luận về cô gái ở trong cửa hàng của thôn dưới chân núi như thế này như thế kia. Bàn luận vô cùng hăng say, sau đó vỗ vào bắp vai của Triệu Phương Nghị bảo anh cũng nên phát biểu một chút ý kiến liền bị anh gào lên một tiếng ‘ Cút ’ đuổi đi.

Chợt Dương Chính ủy hình như phát hiện ra cái gì đó, lại gần phía sau lưng của anh nghiên cứu, rồi cười nói: “Không ngờ em dâu nhìn hiền thực nhỏ nham mà lại nhiệt tình như vậy !”

Triệu Phương Nghị đều không thèm để ý, bị người ta ngay trước mặt châm chọc một chuyện thầm kín như vậy, còn không ít binh lính vẫn chưa có tắm xong đều đang chỉ chỉ chỗ chỗ vào anh. Trên mặt lập tức không nín được giận giữ: “Tất cả tập hợp ! ! Trong một phút nhanh chóng chuẩn bị, cấp tốc mang vũ trang chạy việt dã năm mươi cây số, mục tiêu là đỉnh núi 3321, lên đường!”

Cái gì gọi là vui sướng khi người gặp họa, đúng là nhạc cực sinh bi*. . .(*: Có nghĩa là vui quá hóa buồn)

Cuối năm, thành tích của Điền Mật Nhi vẫn xuất sắc như trước đây, tất cả các môn thành tích đều đạt loại ưu, vì vậy đã đạt được học bổng của khoa. Trước khi nghỉ hai ngày, chủ nhiệm khoa gọi cô lên, hỏi: “Sinh viên Điền Mật, hiện tại có một việc làm thêm ngoài giờ lại còn có một đoàn du lịch người Pháp đến để khám phá các phong tục của nước mình, mặc dù trong dịp năm mới sẽ làm kỳ nghỉ của em ngắn lại, nhưng lần này cũng là cơ hội khó có được để trau dồi kinh nghiệm. Xét thấy thành tích của em cùng với khả năng giao tiếp tiếng Anh ưu tú, tôi mới đề cử em, hi vọng em có thể quý trọng cơ hội này!”

Điền Mật Nhi vừa nghe nói dĩ nhiên là đồng ý, nửa học kỳ chỉ học trên sách vở, không có cơ hội để thực hành. Hiện tại ở trong nước Lưu học sinh (Sinh viên đến Trung Quốc du học) còn chưa nhiều, muốn tìm cơ hội để học hỏi lẫn nhau quá khó khăn, tiếng Anh còn dễ nói, chứ tiếng Pháp cũng không phải muốn tìm là được, tiếng Arab thì lại như mây bay trên trời rồi.

Chủ nhiệm khoa lại dặn dò cô, đoàn du lịch này có các thành viên rất đặc biệt, cho nên mới không dùng phiên dịch viên bên ngoài, sợ hành vi cá nhân của phiên dịch sẽ ảnh hưởng hình tượng quốc tế của nước Z. Điền Mật Nhi có chút thông suốt, hướng dẫn du lịch phần lớn đều kiếm tiền từ tiền boa của khách du lịch, vì vậy bọn họ mới tìm đến sinh viên đại học đơn thuần như bọn cô. Tổng Kha tuy thành tích cũng rất ưu tú, nhưng xét về ưu thế trời sinh đáng đáp của cô xinh đẹp hơn cho nên mới được chọn.

Cám ơn chủ nhiệm khoa xong, lấy được địa chỉ dừng chân của đoàn du lịch còn có cả điện thoại của trưởng đoàn nữa. Ngày hôm sau cô ăn mặc quần áo và giày thoải mái nhưng vẫn đúng mực, đến khách sạn Bắc Kinh tìm đội trưởng Injoux. Injoux là khởi hành cùng với đoàn từ Pháp đến nước Z, còn nói được một chút

không giống như thế, ở chỗ đó hai năm qua cũng đã có mối quan hệ với các cơ quan viên chức rồi, bây giờ còn có Lý gia ủng hộ, dựa vào bản lãnh của chính mình leo lên trên cũng không tốn sức mấy.

Nghe ông cụ an bài, Triệu Quốc Đống nhất định không phục, ông cụ làm vậy chính là thiên vị, chuyện gì cũng nghĩ con trai út của ông đầu tiên. Nghĩ như vậy, liền cảm thấy ở chỗ này chờ đợi là không được rồi vì vậy thu xếp ngày mai trở về thuận tiện đến nhìn xem con trai mình một chút.

Tính của ông cụ cũng rất bướng bỉnh, không nghe giải thích, vừa nhìn thấy mặt mũi của con trai liền cảm thấy không ưa, muốn cho nó liền cút nhanh lên một chút, cũng không có ai thêm ngăn cản.

Triệu Quốc Đống bảo Điền Mật Nhi lập tức thu dọn đồ đạc, đừng ở chỗ này không khéo lại bị người ta khinh bỉ đã vậy lại còn phải phục vụ nữa. Con dâu chịu khó, trong mắt lúc nào cũng có việc, chỉ cần nó ở nhà thì mọi việc trong ngoài, nấu cơm dọn dẹp phòng đều đảm đương hết. Ở nhà thì cũng không có cảm giác gì nhưng khi tới nhà người khác nhìn con dâu mình làm việc lại cứ có cảm giác bị người ta khi dễ.

Phục vụ ông cụ thì cũng không nói làm gì, chuyện tốt kia cũng được chị dâu theo dõi khắp nơi ý tốt của chị ấy ông cũng biết, nhưng đoán chừng đứa nhỏ này ở đây cũng không được tự do tự tại cho lắm. Triệu Phương Nghị cũng là người không muốn nhìn sắc mặt của người khác mà hành động nên tết nguyên đán cũng không trở về đoán chừng cũng là không muốn phiền toái đến người ta, việc này so với việc đến nhà người ta chúc tết không giống nhau.

Dù sao trong nhà cũng có tiền, không bằng mua một cái nhà nhỏ, Điền Mật còn phải ở nơi này học bốn năm, nếu khi tốt nghiệp không muốn ở thủ đô phát triển thì bán đi cũng không thua thiệt.

Ngày hôm sau cũng không có đến chỗ của Triệu Phương Nghị, dẫn theo Điền Mật Nhi đi khắp mọi nơi gần trường học để tìm nhà. Mua nhà cũng là chuyện tốt, ổn định cũng không thua thiệt gì nên dĩ nhiên là cô rất ủng hộ. Hơn nữa ở nhờ nhà người ta quả thật có chút bất tiện, không bằng ở nhà của mình được tự do tự tại, hơn nữa nhà bác cả lại ở quân khu đại viện, cách trường học có chút xa, gác cổng lại nghiêm ngặt, nếu không phải người bên trong những hộ gia đình thì mỗi khi ra vào đều phải đưa giấy tờ để kiểm tra, làm cho người ta thấy rất mệt mỏi. Chủ yếu nhất vẫn là Triệu Phương Nghị không thích trở lại đó, cũng đã nửa năm rồi, vẫn luôn là cô đi thăm anh, chưa bao giờ anh trở về.

Phương Di vốn cũng không đồng ý mua nhà, như vậy không phải là muốn đối đầu với ông cụ sao, chỉ là vừa nghe đến chuyện của con mình, bà sinh nó ra nên cũng biết roc tính tình của nó, đến chết vẫn còn ngang ngược, khẳng định không thích đến nhà người khác nên cũng đành phải đồng ý.

Điền Mật Nhi cũng rất thông minh, vì vậy liền nói với bà Phương Di: “Bình thường con cũng sẽ thường trở về, nói với ông nội và hai bác việc học rất nhiều, chắc bọn họ có thể hiểu được.”

Ông cụ sau khi biết dĩ nhiên là phát cáu lên Điền Mật Nhi phải dỡ dành cả nửa ngày: “Ông nội, mỗi ngày trở về phải bắt xe mét chết đi được, hơn nữa buổi sáng còn phải dậy sớm như thế. Mà chủ nhiệm khoa thì lại rất coi trọng con, nói sẽ thường an bài cho con chút công tác phiên dịch, có lúc về muộn lại không có phương tiện lại còn không vào được phòng ngủ, ba mẹ chỉ sợ con nghỉ ngơi không tốt, nên mới mua một ngôi nhà nhỏ ở gần đây.”

Aiz, người trẻ tuổi đều có ý nghĩ của riêng mình, huống chi cha mẹ chồng của nó đều ủng hộ, ông cụ có muốn lưu lại cũng không còn cách nào khuyên nữa.

Nhà mua lại là nhà đã qua sử dụng, hình như cũng mua vì muốn cho con đi học được thuận tiện, nhà có hai phòng ngủ một phòng khách, đã lắp đặt các thiết bị cần thiết, đồ cũng không có lấy đi, mua chút đồ dùng rồi dọn dẹp một chút là có thể vào ở ngay rồi.

Triệu Quốc Đống nói: “Bảo anh trai của con cùng đến ở đây, nếu không một mình con ở đây rất dễ bị trộm cắp viếng thăm.”

Có cha mẹ chồng thấu tình đạt lý như vậy cô thật sự thấy rất biết ơn, cô cũng vốn có tính toán này, chỉ là chưa kịp nói thì cha mẹ chồng đã nói ra trước rồi.

Triệu Phương Nghị vừa nghe thấy đã mua nhà ở đây liền lập tức nói sau ngày nghỉ sẽ trở về, ở trong quân đội mặc dù nghỉ phép không có phiên trực, nhưng này thần kinh vẫn luôn căng thẳng không hề buông lỏng,

nghĩ đến có người đợi ở nhà liền thấy thoải mái. Thấy con trai thích, hai ông bà Phương Di lúc này mới thật cảm thấy việc mua nhà ở đây vô cùng đáng giá.

Sau việc Điền Mật Nhi nhận phiên dịch cho đoàn du lịch, thì thân phận giống như rất có sức ảnh hưởng, bọn họ đối với nhân phẩm và năng lực của Điền Mật Nhi đều thừa nhận, trở về liền giới thiệu cho không ít bạn bè nên tới nước Z du lịch. Vì vậy cách không bao lâu, công việc phiên dịch mà Điền Mật Nhi tăng gấp mấy lần, có lúc là đi du lịch có lúc là đàm phán làm ăn. Ở Lãnh Sự Quán phải lộ diện nhiều nên cùng với các du học sinh ở đây có chút tiếp xúc, tất cả mọi người đều có thể học hỏi lẫn nhau, trợ giúp cho nhau, cũng quen biết được không ít bạn bè ở nước Pháp.

Điền Mật Nhi cũng từ đó mà giao tiếp được nhiều hơn, có môi trường để thực hành nên tiến bộ rất nhanh. Các bạn học thấy vậy, hâm mộ cũng có, còn muốn cô giới thiệu giúp một tay, nhưng cũng không có ít người cảm thấy rất ghen tỵ.

Không biết tin tức từ đâu truyền đến nói Điền Mật Nhi tuy bằng thanh ngọc khiết nhưng rất khinh thường người trong nước, thật ra thì đã sớm là bị người ngoại quốc chơi đùa nên thói nết nhân cách rồi. Người ta nhìn thấy người da vàng liền thấy chói mắt, thích người cao to tựa như người ngoại quốc vậy, đúng là ưa khẩu vị nặng. Những lời đồn đại này Điền Mật Nhi cũng có nghe nói, nhưng cũng chẳng muốn đi giải thích! Thanh giả tự thanh, càng giải thích ngược lại càng làm cho người ta cho rằng mình muốn che giấu.

Cô là người như thế nào thì cứ như thế thôi, phần lớn tất cả đều là vừa nghe vừa thấy vui lên, căn bản cũng không ai đi để ý. Một bộ phận người thông minh, biết lời đồn đại không thể tin được, phần nhỏ đối với Điền Mật Nhi hâm mộ ghen ghét, không sợ lớn chuyện, càng truyền đi càng thấy vui mừng, một ngày còn có thể đổi thành mấy giai thoại. Không phải hôm nay ở khách sạn kia nhìn thấy Điền Mật Nhi cùng với một người tóc vàng thì ngày mai chính là ở ngoài sân bay nhìn thấy Điền Mật Nhi khoác tay với người có đôi mắt màu xanh.

Chu Tuyết ở trong phòng kể lại chuyện này, Tống Hiểu Hoan nghe xong liền giật mình, như con thỏ nhỏ bị dọa sợ vậy, hình như đến giờ mới biết xã hội hiểm ác cỡ nào.

“Sẽ không đâu, Điền Mật Nhi xinh đẹp thông minh như vậy, sẽ không cùng đàn ông đi mượn phòng, sẽ không lừa gạt đàn ông để lấy tiền của họ đâu!”

Toát mồ hôi, lời đồn đại vẫn chỉ là suy đoán, đến cả cô ta hình như cũng cho là thật rồi.

28. Chương 28

Điền Mật Nhi ban đêm thường không về ngủ, lại còn ra vào khách sạn nhà hàng Tây như cơm bữa, ngay cả người trong phòng cô cũng nói như vậy càng làm cho những lời đồn đại kia có độ tin cậy cao hơn. Thời đại này vẫn rất chú trọng danh tiếng, nếu chuyện này là sự thật thì 100% là bị đuổi học.

Chủ nhiệm khoa đối với Điền Mật Nhi cũng vẫn rất tin tưởng yêu mến, nhưng vì danh dự của trường nên vẫn phải ọi người một cái công đạo. Điền Mật Nhi cho rằng lời đồn dừng lại ở những người có học thức qua thời gian dài sẽ tự nhiên phai nhạt, nhưng không ngờ càng phát triển mãnh liệt hơn, cả trường học cũng đã hỏi tới. Những đoàn du lịch ngoại quốc mà cô đi theo phiên dịch thì phần lớn đều qua kiểm tra của Đại Sứ Quán, nhóm Lưu học sinh cũng có thể chứng minh cho cô, về việc buổi tối không trở về phòng ngủ thì giải thích rõ bọn họ có nhà ở gần trường nên về đây ngủ. Lại còn đem cả giấy chứng nhận kết hôn đặt lên trên bàn của chủ nhiệm, nhìn cho kỹ, tôi đây chính là quân hôn, chịu sự bảo hộ của quân đội. Nếu có ai nói xấu nhân cách của tôi thì tôi lập tức đi kiện người đó.

Quân tẩu đến chỗ nào cũng được người khác kính trọng, chủ nhiệm khoa trước đây vẫn cảm thấy Điền Mật Nhi so các bạn cùng lứa tuổi luôn chứng chắc hơn, thì ra là đã kết hôn! Chỉ là trong khi còn đến trường mà đã kết hôn cũng không phải là điều đáng được khoe khoang, hy vọng có thể giữ bí mật, tránh có ảnh hưởng không tốt đến các sinh viên khác.

Đây là đương nhiên, nếu không phải bị bắt buộc thì cũng đem chuyện này ra ánh sáng, không phải là chuyện đáng khoe khoang gì. Trường học ra mặt bác bỏ tin đồn, dĩ nhiên hiệu quả rõ rệt hơn, tuy chưa hết hy vọng nhưng khi nói ra điều gì cũng phải cân nhắc một chút vì một phút nông nổi mà phải trả giá có đáng hay không.

Aiz, vốn muốn mặc kệ để cho người khác nói ra nói vào, nhưng nếu muốn làm thì không để ý đến chuyện bên ngoài cũng không được rồi, có một số người lại quyết tâm không muốn để cho cô được dễ chịu, cô đã đắc tội với người nào chứ, hoàn mỹ quá cũng chính là cái tội hay sao.

Sau giờ tự học, không muốn ăn ở nhà ăn nên cô mua một ít mì sợi và rau cải về nhà. Vừa mở cửa, đập vào mắt là một bức ảnh cao cỡ nửa người treo trong phòng khách, là hình chụp Điền Mật Nhi ở bên hồ của trường học. Một cơn gió thổi tới, làm rối loạn những sợi tóc dài và bay bay lượn vấy của cô, đây là bức ảnh do một người bạn ở câu lạc bộ nhiếp ảnh chụp. Bạn học của Điền Dã ở trong câu lạc bộ nhiếp ảnh này, biết Điền giai nhân là em gái của Điền Dã liền nói cho anh biết, sau đó bị anh dùng bạo lực thu hồi cả phim lẫn ảnh lại. Điền Mật Nhi ở trong hình trông thật xinh đẹp, con gái ai lại không thích cái đẹp, vừa đứng dịp phòng khách có chỗ trống liền lấy treo lên. Ngắm mỹ nhân làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, tâm tình cũng khá hơn nhiều, ha ha!

Rót một chén nước đun sôi để nguội uống cho đỡ khát, nhìn lượng nước ở trong bình thủy tinh, cô nhớ là lúc mới đi đã đổ đầy một bình nước nóng mà, chẳng lẽ lại nhớ nhầm? Hay là Điền Dã uống hết rồi? Nhưng Điền Dã nổi tiếng là lạc đà nên không thường xuyên uống nước!

Đang trầm ngâm suy nghĩ, thì nghe thấy cửa phòng tắm vang lên, Điền Mật Nhi ngẩng đầu nhìn lên, cũng không biết nên kinh ngạc hay là nên kêu lên. Cái thứ đồ kia của đàn ông cứ rõ ràng trần trụi từ trong phòng tắm lác lác đi ra ngoài, trên người vẫn còn đang giỏ nước ròng ròng. Tam giác thần bí lớn như vậy lại tùy tiện không mặc gì đi ra ngoài, mặc dù ủ rũ cúi đầu, tuy nhỏ nhưng trông vẫn rất hùng vĩ. Không trách được mỗi khi trở về đều bị anh làm cho chết đi sống lại, người này đúng là trời sinh có vốn liếng hùng hậu. Triệu Phương Nghị nhìn thấy cô, trấn tĩnh lạnh nhạt, lại nhìn lên đồng hồ treo tường, nói: “Sớm như vậy mà đã trở lại rồi! Anh vợ nói buổi tối không quay về nhưng anh đã hẹn anh ấy buổi tối cùng đi ra ngoài ăn cơm!”

Ừm. . . A. . . “Anh không phải nên mặc quần áo vào sao! Hiện tại thời tiết vẫn còn rất lạnh!”

Triệu Phương Nghị mở ti vi lên, ngồi ở trên ghế sofa nói: “Anh không lạnh!”

Điền Mật Nhi đến phòng tắm nhìn một cái thấy ở trong góc chất một đống quần áo lấm lem bùn đất, liền bỏ vào trong chậu giặt quần áo, bùn bám chặt vào vải nếu không ngâm thì căn bản sẽ giặt không sạch, rồi quay ra lấy quần áo cho anh thay. Quần áo tất cả đều là đồ mới mua cho anh, biết anh bình thường đều mặc quần trang hoặc là quần áo ngủ trang, đã quen thoải mái nên liền chọn quần áo làm từ sợi tổng hợp thoải mái cho anh, từ trong ra ngoài đều mới cả.

Đem quần áo đưa cho anh Điền Mật Nhi hỏi: “Em nhớ chưa đưa cho anh chìa khóa nhà mà? ! Điền Dã mở cửa cho anh à!”

Triệu Phương Nghị mặc quần tam giác màu đen vào, tránh cho đỡ ohinhf lên, nhưng trông vẫn rất hấp dẫn, sau đó anh nói: “Anh tự đi vào! Cái khóa cửa kia không cần đến ba mươi giây có thể mở ra rồi.”

Này. . Như thế quá không có cảm giác an toàn rồi, người như vậy mà đi bảo vệ quốc gia và nhân dân còn có thể tin tưởng được không? Chờ sau này nhất định phải đổi lại cửa chống trộm, để cho anh khỏi ngóng cuồng nữa.

“Thế nào lại về bất ngờ như vậy! Lần trước không phải anh nói cuối tháng mới về sao?” Điền Mật Nhi hỏi tiếp.

“Dương Trí trả phép, muốn nói cho em biết nhưng không tìm được người, muốn gọi điện thoại bàn cho em cũng không được.”

Hiện tại mắc điện thoại bàn rất đắt, còn phải có cả thư giới thiệu nữa, những gia đình cũng sẽ không mắc.

“Điền Dã gọi điện thoại cho anh, nói em ở trường học bị người ta khi dễ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!” Chủ yếu trở lại chính là xem xét chuyện này, Dương Trí muốn xin nghỉ về nhà xem mắt, bị anh đem ngày

ngủ này đoạt lấy. Tiểu tử kia đoán chừng lúc này vẫn còn đang mắng anh đây, nghe nói nhà của cậu ta đã tìm được một đối tượng đặc biệt xinh đẹp còn là giáo viên nữa, để bồi thường anh đã đồng ý với Dương Trí bảo Điền Mật Nhi giới thiệu cho cậu ta một cô sinh viên. Không chỉ thế yêu cầu còn rất nhiều, đáng người xinh đẹp còn phải lồi lõm trước sau.

Nhắc tới chuyện này Điền Mật Nhi lại thấy không có tinh thần, đem mọi chuyện trước sau kể tường tận cho anh nghe, nghe xong Triệu Phương Nghị liền cau mày.

“Được rồi, ngày mai anh sẽ đến trường học tìm chủ nhiệm khoa của em! Về sau ở cùng với người khác phải để tâm một chút, không đăng ký phòng ở ký túc nữa, như vậy cũng có thể cách bọn họ xa một chút. Về sau ai muốn gây thêm chuyện không cần phải sợ bọn họ, cứ đập ột trận mọi việc đã có anh gánh vác.” Vợ anh đáng người xinh đẹp lại học giỏi nên rất hay bị người khác ghen ghét. Anh ở trong quân đội thân bất do kỷ, không thể ở bên cạnh cô, làm chỗ dựa cho cô, bảo vệ cô được.

Vốn thấy rất uất ức, vừa nghe thấy anh nói như vậy Điền Mật Nhi liền không nhịn được vui vẻ, có người làm chỗ dựa cảm giác thật là tốt.

“Anh và Lý Kiều Dương rất giống nhau, ai cũng đều bạo lực như vậy!”

Đối với hành động dính lấy vợ anh của Lý Kiều Dương, Triệu Phương Nghị cũng là mắt nhắm mắt mở, hai người này khó khi có được ý tưởng thống nhất như vậy.

Hai tay của Triệu Phương Nghị nắm chặt bả vai của Điền Mật Nhi nhìn thẳng vào mắt cô nghiêm túc nói: “Về sau bị uất ức trước tiên phải nói với anh, tuy anh không thể đến giúp em đánh bọn họ cho hả giận, nhưng cũng có thể an ủi em! Anh không muốn từ người khác nghe được em như thế này như thế kia, có thể bảo đảm về sau người đầu tiên san sẻ tất cả mọi chuyện chính là anh không!”

Hốc mắt liền đỏ lên nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống, thật là đáng ghét, người ta vốn không muốn khóc! Thế nào đột nhiên tình cảm như vậy, đây là không phải là Triệu thiếu tá của nhà cô đây chứ, sẽ không bị người ngoài hành tinh biến đổi bộ óc chứ!

“Mau khấn trương bảo đảm!” nhu tình không thấy, con mắt lại trừng trừng, vẻ mặt thì nghiêm nghị. Đây mới thật là thiếu tá đại nhân, không hề thay đổi!

“Ừm!” Ghét, không thể an ủi người ta thêm một chút, mới vừa có chút cảm động lại bị làm cho tan vỡ rồi.

Buổi tối ba người đến Đông Lai Thuận ăn, Triệu Phương Nghị vẫn không thật không vui, mà Điền Mật Nhi cũng rất lâu không có bữa ăn ngon rồi, ăn uống vô cùng ngon miệng. Điền Mật Nhi vẫn là người nắm chặt dây lưng quần sống qua ngày, mặc dù Điền Mật Nhi cũng chia sẻ giúp anh chút gánh nặng trong nhà, nhưng trong nhà anh là con trai duy nhất nên bình thường luôn gò mình có chút chặt. Điền Mật Nhi thỉnh thoảng làm một chút đồ ăn cải thiện cho anh sợ thân thể của anh chống đỡ không nổi.

Một bữa cơm ăn đến no say, mồ hôi theo sống lưng chảy xuống dưới, Điền Mật Nhi và Triệu Phương Nghị muốn đi dạo một lát cho tiêu cơm, còn Điền Mật Nhi lại muốn trở về trường học. Triệu Phương Nghị lúc này cũng không có lái chiếc việt dã hung hãn, mà là chiếc xe Jeep quân dụng, có chiếc xe này cảm giác thuận tiện hơn nhiều, kết hôn đã hơn một năm mà đây mới là lần đầu tiên hai người đơn độc ra ngoài đi dạo với nhau.

Đến Vương Phủ Tỉnh(Là đường phố mua bán sầm uất nhất Bắc Kinh), , Điền Mật Nhi khoác tay Triệu Phương Nghị, cười híp mắt đếm gạch ở trên đường, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh cười ngọt ngào. Thật là tốt! Đời này cứ như vậy bình bình đạm đạm cùng anh đi hết cả đời, trong lòng thấy thật yên vui!

Triệu Phương Nghị cũng thấy rất cao hứng, anh luôn cho rằng hôn nhân chỉ là trách nhiệm, sau khi cưới Điền Mật Nhi mới biết, mỗi một góc trong tim cũng hiện đầy bóng dáng của cô. Anh không hiểu được cái gì gọi là yêu, nhưng anh nguyện ý vĩnh viễn đảm đương trách nhiệm ngọt ngào này, cả đời này đều muốn.

Hai người đi bộ đến tận đêm khuya, bình thường không thường xuyên vận động nên vừa nằm lên giường Mật Nhi liền mệt mỏi ngủ thiếp đi, vào nhà như thế nào cũng đều không biết. Buổi sáng nắng mơ mơ màng màng nhớ đến, hình như ngày hôm qua còn chưa đưa cho anh cái chìa khóa, người này có phải đã quen bế khóa vào nhà rồi hay không.

Vén chăn rời giường, thay áo ngủ lúc nào cũng không biết, chưa bao giờ ngủ như chết vậy. Ra khỏi phòng ngủ nhìn xem anh đang làm gì thì thấy Triệu Phương Nghị mặc quần thể thao, trên cổ còn vắt cái khăn bông trắng của cô, tóc vẫn còn ẩm ướt, đoán chừng là vận động xong vừa mới tắm rửa, đang bê hai tô mì từ phòng bếp đi ra.

“Đã dậy rồi sao! Thói quen làm việc và nghỉ ngơi của em không tốt, buổi tối thức khuya ban ngày ngủ nước, về sau phải dậy sớm một chút để rèn luyện rèn luyện.” Những lời này liền bị Điền Mật Nhi tự động quăng ra sau đầu.

Không ngờ anh còn có thể nấu cơm! ! Phải nếm thử một chút xem thế nào. Sợi mì chín rồi, chỉ là nước dùng hơi ít nên bị dính lại, rau cải cũng chín quá rồi, nước dùng này chính là nước sốt cô dự trữ trong tủ lạnh, đồ hơi nhiều nên hơi mặn một chút. Chỉ là hành động này cũng đáng được khen ngợi rồi, Điền Mật Nhi ăn hết sạch sẽ, thấy vậy Triệu Phương Nghị cảm giác rất có thành tựu, thấy cô ăn ngon lành như vậy cảm giác đúng là khá tốt. .

Triệu Phương Nghị cũng không có nhiều thời gian, buổi sáng còn phải đến trường học tìm chủ nhiệm khoa của cô, Điền Mật Nhi cũng không có đi theo, ở phòng tự học chờ anh. Hơn nửa canh giờ sau, Triệu Phương Nghị đến tìm cô, một thân quân trang phẳng phiu, tôn lên dáng người cao lớn cùng gương mặt cương nghị, vừa cường tráng lại đẹp trai. Triệu Phương Nghị một tay cầm mũ, đứng ở cửa phòng tự học ra hiệu với Điền Mật Nhi, không ít bạn học cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, mặc dù hoa khôi Điền gia nhân của khoa ngoại ngữ scandal không ít, nhưng đây là lần đầu tiên có đàn ông tìm đến tận cửa.

Điền Mật Nhi vội vàng đeo túi lên, cầm trên tay quyển sách chưa đọc được mấy chữ, chạy ra khỏi phòng học. Triệu Phương Nghị cầm túi sách cho cô, Điền Mật Nhi thấy thật đáng yêu, rồi lại đi đến phòng của cô giúp cô thu thập đồ đạc mang đi.

Xôn xao! Thì ra là Điền hoa khôi đã có bạn trai, còn là một quân nhân nữa!

Tổng Kha nghe Điền Mật Nhi nói muốn trả phòng đưa về mặt ai oán nhìn cô: “Chúng ta là chị em, cái người này đem bản thân mình ném vào dầu sôi lửa bỏng rồi. Chỉ là cái người này giữ bí mật cũng không tệ, đúng là tuổi trẻ tài cao! Không trách được Dư Thiếu theo đuổi như thế mà cậu cũng không để vào mắt, thì ra là thích loại hình như thế này!”

Điền Mật Nhi trừng mắt nhìn cô, nói bậy bạ gì thế, ngộ nhờ bị Triệu Phương Nghị nghe rồi hiểu lầm thì làm thế nào. Nhưng xuất thân của Triệu thiếu tá chúng ta là làm cái gì, chính là lính trinh sát đấy! Mặc dù cách bọn họ xa một chút, nhưng so với người bình thường thính giác và sự quan sát rất nhanh nhạy đã kịp đem đối thoại của hai người tất cả thu vào trong tai rồi.

Trong lúc giúp cô đem đồ vật chuyển ra xe, Triệu Phương Nghị liền hỏi: “Dư Thiếu là ai ? !”

Toát mồ hôi, vẫn bị nghe thấy, không gặp may chút nào.

Dư Thiếu Quân, công tử của thành tứ cửu (Đây là cách gọi của người xưa dùng để chỉ thành Bắc Kinh), gia thế tốt, dáng dấp cũng tốt, trong nhà vốn được cưng chiều, bên ngoài lại có người bợ đỡ. Con của nhà giàu thường được gọi là Phú Nhị Đại, con cháu nhà quan chức đều gọi là Thái Tử Gia, nhà Dư Thiếu Quân muốn tiền có tiền muốn quyền có quyền, mặc dù không đứng đầu, nhưng cũng tính ra là trên cả muôn người.

Người như thế cả đời đều xuôi gió xuôi chèo mát mái, một đám trẻ tuổi ngông cuồng thiên kiêu chi tử tự tập lại một chỗ nghiên cứu cái gì, chính là sống phóng túng, xe và phụ nữ. Ăn đồ cao cấp nhất, vui chơi điên cuồng nhất, phụ nữ cũng phải là người xinh đẹp nhất. Khi trường đại học vừa khai giảng, tất cả hoa khôi ***** của khoa bọn họ phải đều phải nắm ở trong tay, trong tay người nào có người xinh đẹp nhất thì thấy rất có mặt mũi, anh em trong năm này đều phải nghe theo.

Điền Mật Nhi mặc dù không phải là học sinh mới xinh đẹp nhất trong năm nay của kinh thành nhưng lại là một cô gái rất có hương vị, thanh thuần nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, má đào mắt hạnh làn da trắng như tuyết. Đặc biệt là khi nhìn người khác cười híp mắt, tựa như làn thu thủy nét xuân sơn trong tâm liền thấy ngứa ngáy khó nhịn.

Dù là ở trong tay đã có vô số mỹ nữ, nhưng vừa liếc mắt một cái liền bị cô câu hồn đoạt phách, trừ tình yêu đầu tiên, lần đầu tiên cảm thấy động tâm. Nhưng ủy khuất nhất chính là Điền Mật Nhi sớm qua tay

người khác rồi, biết rõ là nhặt lại đồ của người ta nhưng cũng không chịu được sự hấp dẫn của cô.

Cũng giống như trò chơi của bọn họ, phụ nữ qua tay bọn họ có vô số, có thể nhìn ra được chỗ họ đến không dành cho thanh thiếu niên, thậm chí họ còn đoán được bạn từng có mấy người đàn ông. Mùa hè quần áo mặc thường mỏng manh hơn, nhìn bạn họ còn có thể đoán bạn đang ở ngày thứ mấy của chu kì.

29. Chương 29

Dư Thiếu Quần dù có xuất hết mọi thủ đoạn của mình thì Điền Mật Nhi cũng không thêm liếc mắt nhìn cậu ta một cái, đồ ngựa đực phong lưu, chỉ đây đời trước cũng đã đi trên con đường đó rồi, kinh nghiệm nào mà chẳng có. Chỉ là cũng không biết Chu Tuyết tại sao lại du nhập cùng với bọn họ, mặc dù ở trong trường bị Điền Mật Nhi cao hơn một cái đầu cả trên phương diện học tập và diện mạo nhưng cũng không thể phủ nhận cô ta là một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người hấp dẫn quyến rũ.

Có một hôm trở về mượn phòng của bọn họ để tự tập, sau đó đem Điền Mật Nhi hẹn đi ra ngoài, kì thực là Dư Thiếu Quần hẹn, vì vậy cô mới trở mặt với Chu Tuyết, ai biết được Tống Hiểu Hoan thấy vậy rất ghen tỵ, rồi sau đó hai người bọn họ rêu rao nói xấu cô đủ chuyện.

Vợ mình bị người khác theo đuổi, đã là đàn ông ai cũng không nhịn được, người họ Dư làm quan không nhiều lắm, lại có một người con trai lớn như vậy. Triệu Phương Nghị trong lòng đã nắm chắc nghiệt tử của nhà bọn họ là ai. Mặc dù Triệu gia không có bối cảnh như vậy, nhưng cũng không thể để mặc cho người ta khi dễ được. Chuyện này không thể coi như xong, cần phải dạy dỗ cho những tên khốn kiếp không quản được lại không biết trời cao đất rộng là gì kia một bài học.

Nghĩ tới đây, đôi mày của Triệu Phương Nghị chột nhứ chặt, hai con mắt nhuệ khí bắn ra bốn phía, toàn thân đều là sát khí. Triệu Phương Nghị trên chiến trường giết địch vô số, sự hung dữ tàn nhẫn luôn tồn tại sẵn trong người rồi.

“Không thì em trở về nhà bác cả ở đi, mặc dù không được thuận tiện cho lắm, nhưng có trường bồi ở bên cạnh thì cũng cảm thấy yên tâm hơn.” Triệu Phương Nghị liền nói.

“Không cần phải lo cho em, em cũng đâu có đáp lại cậu ta, thời gian dài thì sẽ cảm thấy nhàm chán mà thôi. Ở nhà đại bá rốt cuộc cũng không thể bằng ở nhà mình được, hưởng chi hiện tại Điền Dã ngày ngày vẫn ở cùng với em, anh không cần phải lo đâu.” Tuy ngoài mặt nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn luôn muốn có anh ở bên cạnh.

Triệu Phương Nghị lái xe trở về nhà, giúp Điền Mật Nhi đem đồ đạc vào bên trong sau đó liền rời đi, hai người ai cũng không nói tiếng nào, không khí rất trầm trầm buồn bực. Triệu Phương Nghị vốn cũng ích kỷ, liền bật thốt lên không muốn để cô nhanh chóng theo quân tránh đem dài lắm mộng. Anh đối với cô càng ngày càng yêu, hiện tại còn hận không thể biến cô thành trẻ con, bọc trong lồng ngực của mình, ai cũng đừng nghĩ mơ đến, lúc nào muốn là có thể nhìn thấy.

Chuyện của Dư Thiếu Quần vẫn thế, cứ như vậy cũng không giải quyết được gì, rất nhiều người vẫn còn muốn xem náo, than vãn rằng sức quyến rũ của hoa khôi chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi. Sự thật trong đó cũng chỉ có mấy người biết rõ ràng, cũng không biết vì sao Dư Thiếu Quần lại bị ông của mình thiếu chút nữa đem chân cắt đứt, thời gian này vẫn phải ở nhà dưỡng thương.

Dĩ nhiên chuyện này không có quan hệ gì với Điền Mật Nhi, cô đang bận suy nghĩ có cái hạng mục nào hay tuy không thể gây dựng sự nghiệp nhưng cũng có thể kiếm chút tiền. Cùng bàn bạc với Điền Dã, để cho anh đừng bởi muốn kiếm tiền mà cay nghiệt chính mình, cha mẹ cũng có thể theo đó mà thoải mái một chút, mệt nhọc cả đời rồi, cũng nên hưởng một chút phúc của con cái.

Nhưng mặc dù cô đã sống qua hai đời, nhưng trang bị trong tay cũng có thể nói không giống nhau, cô không hiểu cổ phiếu tài chính, không có đầu óc buôn bán, cho dù biết rõ cái gì có thể kiếm tiền, nhưng căn bản không biết nên làm như thế nào để tiến hành.

Tựa như cô biết rõ mười mấy năm sau ngành bất động sản sẽ vô cùng hỗn loạn, nhưng cô căn bản cũng không có tư cách đi chia một chén súp này, lý tưởng tốt đẹp nhưng thực tế lại tàn khốc. Trước kia lúc nhàm chán cũng xem qua những tiểu thuyết về trọng sinh, nhân vật ở trong đó giống như làm việc gì cũng rất thuận lợi, gặp khó khăn thì lại có quý nhân giúp đỡ, nói mấy câu nói liền ược rất nhiều rất nhiều tiền. Giống như đã sớm biết mình sẽ được trọng sinh vậy, cổ phiếu ***** đọc lâu lâu , vật liệu thép hoàng kim qua mấy ngày nâng cao cũng nắm giữ trong tay không kém chút nào, nhưng bản thân cô thì ngay cả việc thị trường chứng khoán tăng hay giảm cũng không hiểu rõ.

Nói đến phế vật của trọng sinh chắc là nói đến cô rồi. . .

Liên nói ý tưởng của mình cho Điền Dã nghe, anh trai cô ra ngoài nhiều năm như vậy, tầm mắt cũng mở rộng không ít, lại vốn là người thông minh, ý tưởng chắc hẳn sớm đã có, nhưng cũng giống với Điền Mật Nhi lực bất tòng tâm. Một, không có tiền, hai, không có hạng mục.

Điền Mật Nhi vẫn rất coi trọng ngành thực phẩm ăn liền, nhưng suy tính đến lúc nó xuất hiện là những năm chín mươi, hiện tại đi trước gần mười năm, không biết mọi người có thể tiếp thụ được hay không. Hiện tại ở nước ngoài cũng đã có một loại sản phẩm mì ăn liền xuất hiện, nếu là muốn mở rộng vào trong nước cũng chỉ có thể tham khảo kỹ thuật của người khác. Máy móc kỹ thuật cũng đã có sẵn nhưng chi phí lại cao, chỉ sợ là thời gian đầu sẽ không kiếm được lợi nhuận gì. Nhưng cô đã bề dày kinh nghiệm, sản phẩm của đời sau cũng có thể làm được, ví dụ như cải bẹ, túi đựng gia vị, móng gà kho chân heo đợi chút , x sụ phụ ở thôn cô cũng hay dùng tám mùi vị để nấu với nhau. Trước kia cô đặc biệt thích ăn hương vị này, cố ý tìm lão sư phụ học qua thủ nghệ, có thể làm ra mùi vị đó giống đến tám chín phần, có thể còn thuần hơn một chút.

Mì ăn liền làm thành phần chủ yếu, còn kéo đó các thực phẩm phụ nữa tạo thành một dây chuyền. Chỉ cần có thể khai hỏa quả pháo thứ nhất, ngày sau có phát triển thì sư phụ X cũng không có chuyện gì.

Chỉ là kỹ thuật sản xuất cùng với bao bì hiện tại chỉ có nước R mới có (Nước R chính là nước Nhật Bản), hiện tại môi trên đưng phải môi dưới nói đạo lý rõ ràng, ngay cả tên công ty và tiền vốn cũng đều không có, vì vậy người ta cũng không thể cùng hợp tác hoặc là chuyển nhượng quyền kỹ thuật cho bọn họ được. Nhưng nếu không thừa dịp hiện tại trên thị trường chưa xuất hiện, chờ sau này có tiền rồi mới hành động thì miếng bánh ngọt này cũng bị người phân chia nhau hết rồi.

Nghe cô phân tích, Điền Dã sau khi nghiên cứu liền cảm thấy có khả thi, nhưng cũng không vượt qua được cửa ải tiền bạc vô cùng khó khăn này. Đứng nhìn Lý Kiều Dương học tập không giỏi mà nhảm, đầu óc của cô cũng rất linh hoạt, đứa bé này trời sinh đã khôn khéo rồi.

“Mì ăn liền? Có phải cậu nói đến thức ăn nhanh hay không! Di của mình từ nước ngoài về có ỉnh mấy thứ, quả thật rất tiện lợi, hơn nữa cũng không khó ăn. Nếu là ở trong nước đầu tư vào ngành này, nhất định sẽ rất có triển vọng, hiện tại mọi người đối chất lượng cuộc sống cũng dần dần đề cao rồi, đối với những sản phẩm mới khả năng tiếp nhận cũng cao, chỉ là chúng ta phải đi trước người khác một bước mới được. Dẫn đầu hình thành quy mô, mới có thể tạo được thế đứng vững chắc được.”

Tuy nói là nói như vậy, nhưng tiền thì. . .

“Chúng ta có thể lôi kéo nhà tài trợ! Mình kéo ba mình, Điền Mật Nhi cậu cũng có thể động viên Triệu Phương Nghị cùng anh ấy nói một chút với người nhà, chớ nhìn nhà bọn họ vẫn thật khiêm tốn nhưng bên trong cũng không tầm thường đâu. Anh Điền Dã phụ trách chiến đấu anh dũng, về sau quản lý kinh doanh thể nào còn phải dựa vào anh, còn phải kéo được cả kỹ thuật của nước ngoài nữa. Gia đình của mình và Điền Mật Nhi đều không thích hợp, phải kiên trì chờ đợi mới được.”

Trình bày rất tốt, phân công hợp tác như vậy, nhưng lời đến khóe miệng rồi vẫn không biết làm sao mở miệng được. Đây không phải là một số lượng nhỏ, cũng không biết anh có khả năng ủng hộ hay không. Điền Mật Nhi do dự mấy ngày, cũng vẫn không biết có nên mở lời hay không. Nhưng nghĩ đến lúc trước anh đã nói ‘ Người đầu tiên cùng em gánh vác tất cả chính là anh ’, Điền Mật Nhi hạ quyết tâm gọi điện thoại cho anh. Mặc kệ có được hay không, cũng phải xem anh có thái độ gì. Mặc dù cả hai đời đều kết hôn cùng với Triệu Phương Nghị nhưng cuộc sống của hai người vẫn luôn bình thản như nước, không biết đối mặt sóng to gió lớn, anh còn có thể kiên định ủng hộ cô hay không.

Bình tĩnh nói tất cả mọi chuyện với anh, mở miệng rồi thì lại thấy không khó khăn như trong tưởng tượng, vô cùng tự nhiên giống như mọi chuyện vẫn thường lượng cùng anh vậy. Triệu Phương Nghị trầm mặc một hồi rồi nói: “Nghe thì thấy rất có tiền đồ phát triển, nhưng mà bọn em xác định đây không phải là đầu óc đột nhiên kích động đấy chứ?”

“Dĩ nhiên! ! Trải qua nghĩ sâu tính kỹ, hơn nữa bọn em cũng nghiêm túc nghiên cứu thị trường rồi, nếu như anh thuận tiện thì trở lại xem em phân tích tài liệu!” Điền Mật Nhi nói rất khẳng định.

Triệu Phương Nghị quả quyết nói: “Được, chủ nhật anh trở về, bọn em chuẩn bị tài liệu đi!”

Sau khi Triệu Phương Nghị cẩn thận nghiên cứu những tư liệu bọn họ phân tích thị trường, cùng với kế hoạch tiến hành, tư liệu này phải là mấy người trong mấy tháng điều tra nghiên cứu mới làm xong. Rất rõ ràng, cũng rất tinh tế, hơn thua cũng chỉ ra rõ ràng, quả thật rất đáng giá để đầu tư.

Nhưng mà nghĩ đến Lý Kiều Dương cũng dính đến việc này thì Triệu Phương Nghị liền nhú mày. Từ sau khi ông cụ Triệu thối lui tới nay vẫn rất yên lặng, ba người con trai vẫn ở vị trí nửa vời không cao không thấp, một phần nguyên nhân cũng do tài lực chống lưng không dày. Người mà anh em ông Triệu Quốc Đồng cưới cũng đều là con gái của chiến hữu của ông cụ Triệu, nếu không phải là con mồ côi thì cũng chính là năm đó bị phê xuống thành phần không tốt. Ông cụ là người niệm cữ, nghĩ tới muốn giúp đỡ người nhà của các chiến hữu, không ngờ lại đem nhà mình càng kéo thì lại càng đi xuống.

Bên nhà thông gia đều không có tiềm lực, tuy năng lực cá nhân của ba anh em họ không thiếu nhưng trên quan trường mọi mặt đều phải có thực lực, nếu hơi có chỗ thua kém liền bị ném ra xa tám trượng rồi. Cho nên đối với đời cháu của mình, ông cụ cực kỳ chọn lựa, hai cháu dâu khác gia thế cũng không tệ, hai người anh họ của Triệu Phương Nghị cũng rất phát triển. Duy chỉ có một mình anh, là người khinh thường việc dựa vào bên nhà mẹ của cô dâu, đàn ông thì phải có thực lực tự đi trên hai chân của mình. Nhưng anh không thích vợ mình luôn là bị bọn họ đánh giá thấp hơn một cái đầu, ở ngoài mặt đều rất khách khí nhưng thật ra thì đều xa lánh, chỉ sợ bị dính vào lại bị chiếm đi tiện nghi gì của họ.

Hiện tại anh vợ cũng đã ra mặt, nếu thật sự có thể làm thành đại nghiệp thì về sau Điền Mật Nhi cũng có thể ngẩng cao đầu rồi. Bởi vì lý do này nên anh hết sức ủng hộ, nhưng lại dính theo cả Lý Kiều Dương vào nữa, đây không phải là đại biểu cho Lý gia hay sao! Nếu không thành thì còn tạm được, nhưng chỉ sợ thành công rồi, về sau sẽ dính dấp không rõ.

Điền Mật Nhi tự nhiên cũng biết lợi hại trong đó, đối với hạng mục này cũng đã tính trước, tất nhiên hơn thiệt cũng đã suy tính cặn kẽ. Đã sớm nghĩ ra hợp đồng tốt lắm, quy định được đề ra rõ ràng, nên phần của người nào một chút cũng không thiếu được, không ai chiếm của ai.

Triệu Phương Nghị lúc này cũng phải lau mắt mà nhìn vợ của mình, không ngờ cô lại nhìn xa như vậy, bình thường đúng thật là đã xem nhẹ cô rồi. Cô không phải là người suốt ngày ở trong bếp xoay quanh chồng con, mà còn có thể là con chim ưng nhỏ tự do bay lượn trên bầu trời!

Làm tổn thương đến lòng tự ái của một người đàn ông là anh đây, cứ cho rằng cô cần mình bảo vệ thật ra thì có thể tự mình trải qua mưa to gió lớn. Điền Mật Nhi qua hai đời điều tinh tế nhất chính là cái gì, đó chính là đàn ông! Về không hài lòng kia của anh cô nhìn ra rất rõ ràng, chỉ là cô cũng không phải là loại đàn bà có dã tâm, muốn làm chút gì nhưng cũng không phải muốn làm nữ cường nhân, cũng chỉ muốn cuộc sống của mình có chất lượng hơn một chút.

Điền Mật Nhi liền tựa vào khuỷu tay của anh, nói: “Ha ha, dù sao chủ ý em cũng đã xong rồi, về sau sẽ chờ phân cổ phần mà thôi, những thứ khác thì phải trông chờ vào Điền Dã rồi! Chỉ là mặc kệ kiếm được ra sao, tiền lương của anh vẫn phải nộp lên cho em, em chính là trách nhiệm của anh đấy!”

Tiểu nha đầu này, vẫn luôn có thể làm cho anh thấy uất ức như vậy, làm cho người ta thấy yêu vô cùng, thật là một trách nhiệm ngọt ngào!

Chỉ là vẫn phải đưa ra lời cảnh báo, trước là quân tử sau là tiểu nhân, phải nói rõ ràng với Lý Kiều Dương đừng để đến lúc đó dẫn đến việc hai nhà Triệu Lý trở mặt với nhau.

Tình bạn của Lý Kiều Dương đối với Điền Mật Nhi phát ra từ tấm lòng, rồi cả việc đối với Điền Dã vừa gặp đã yêu, có câu nói nữ sinh thường hướng ngoại một điểm cũng không sai. Thấy Triệu Phương Nghị bạn

tâm như vậy mặc dù không vui lòng, nhưng vẫn nói rõ lập trường của mình: “Tiền này của tôi không phải là tiền đầu tư, mà là cho Điền Dã mượn, còn bên kia người bỏ tiền là Điền Mật Nhi. Công ty này chính là của hai anh em bọn họ cùng người khác không có liên quan!”

Vô duyên vô cớ làm sao Điền Dã có thể chiếm tiện nghi lớn như vậy, dĩ nhiên là không đồng ý rồi. Anh đối với chuyện tình cảm vẫn vô cùng ngu ngơ, một chữ cũng không biết đến. Điền Mật Nhi mặc dù cũng không muốn chiếm tiện nghi này nhưng Lý Kiều Dương nói đây là chuyện của cô và Điền Dã, nên thật không có biện pháp nhúng tay. Đoán chừng hiện tại cũng chưa có thể kiếm được bao nhiêu, cùng lắm thì về sau phát triển lên rồi sẽ chia phần này cho cô ấy.

Cũng không biết Lý Kiều Dương nói với Điền Dã ra sao mà Điền Dã lại chấp nhận đề nghị của cô ấy nhưng giữa hai người hình như cũng không có mập mờ gì. Đó là tại Lý Kiều Dương cũng không có làm rõ ???

Lý Kiều Dương liếc cô một cái rồi nói: “Đừng xem anh người bình thường không lên tiếng thật ra thì tự ái rất mạnh, mình mà cứ nói thẳng ra chắc chắn anh ấy sẽ không tiếp nhận. Vì vậy mình liền nói là nể mặt cậu, một nguyên nhân nữa là sợ nhà mình cũng dính vào, cũng nói với anh ấy tình cảnh của cậu ở Triệu gia nên anh ấy mới miễn cưỡng tiếp nhận. Nhưng mà anh ấy có nói về sau nếu là thật sự làm ra tiền thì tất cả tiền lãi đều ỉnh, anh ấy chỉ lĩnh tiền lương thôi, mình cũng đã đồng ý! Cậu sẽ không để ý chứ!”

Có người bạn như thế, thật lòng vì anh em bọn họ như vậy cô dĩ nhiên không có dị nghị gì.

“Đàn ông khi có tiền liền thay đổi phát sinh thêm thói hư tật xấu, nên mình không có ý kiến, cho chút tiền tiêu vặt là được! Chỉ là cậu đối với anh mình tận tâm như vậy, cậu cũng nên hiểu rõ, cũng có khi anh ấy vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được tình cảm của cậu!”

“Mình đối với anh ấy rất có cảm tình, nhưng không phải là nhất định phải có kết quả, chỉ là mình không muốn bỏ qua thôi !”

Thì ra người sống chân thật nhất vẫn chính là cô ấy.

30. Chương 30

Điền Mật Nhi tuy là người bày mưu tính kế nhưng đến lúc động tay vào làm thì lại vụng về lóng ngóng, Lý Kiều Dương vì muốn tránh hiềm nghi nên cũng không trông cậy được rồi. Tất cả mọi chuyện cũng đều đến tay của Điền Dã may là nhờ Triệu gia và Lý gia đều có chút danh tiếng, nếu không thì kế hoạch này vừa ra khỏi cửa liền đủ lao lực rồi. Công việc thương thuyết cũng rất thuận lợi, mặc dù so với trong dự tính tốn hao nhiều hơn một chút, nhưng vẫn ở trong phạm vi đã dự trù.

Bây giờ nhìn lại thì thấy khoản đầu tư này cũng không phải nhỏ, nhưng nếu như tất cả đều được thuận lợi thì lợi nhuận về sau đạt được so với số vốn bỏ ra cũng chỉ là chín trâu mất đi một sợi lông. Trở lại việc lập nhà máy sẽ đơn giản hơn nhiều, mấy người sau khi thương lượng cuối cùng đã quyết định thiết lập tại thành phố của bọn họ, bởi vì còn phải đi học nên có chút bất tiện, nhưng so với lực lượng lao động và nguyên liệu đầu vào ở thủ đô thì ở đây ít tốn kém hơn nhiều. Chủ yếu nhất là vẫn là vì có người nhà ở đây, trong triều có người làm quan thì mọi chuyện đều dễ làm, so với việc phải cầu cạnh người thân thích giúp đỡ cũng thoải mái hơn nhiều. Điền Mật Nhi dự kiến thấy, trực tiếp xây nhà xưởng ở khu hoang vắng về sau có thể khai phá cũng mua luôn cả đám đất ở chỗ đó nữa. Bây giờ nhìn tuy hơi hoang sơ, kinh phí đầu tư cũng hơi lớn nhưng hiệu quả thu được về sau này sẽ rất khả quan. Nếu không phải giao thông ở đây thật sự không thuận tiện, cô còn muốn xây dựng cả nhà cửa ở đây, nơi này còn chưa được xem là giải đất trung tâm, nhưng bây giờ tiền cũng không còn nhiều, nếu ở một mảnh đất hoang lại tự mình đi sửa đường, so với việc mua mười nhà xưởng còn hoang phí hơn.

Triệu Quốc Đống đối với chuyện này cũng rất coi trọng, không đề cập đến vấn đề có làm ra tiền hay không, nếu thật có thể phát triển, thành tích này cũng có một tay của ông trong đó, là một tay ông tổ chức kêu gọi các nhà đầu tư. Ngay cả Triệu Phương Nghị thời gian này cũng thế, chỉ cần về nhà là dính vào cái điện thoại, Điền Mật Nhi lúc tâm huyết đang dâng trào, lại đem người trong nhà lẩn qua lẩn lại.

Cuối cùng Điền Dã phải dành tạm nghỉ học một năm, không thể phân thân thành hai nửa anh cũng hiểu rất rõ đạo lý được cái nọ mất cái kia. Hai năm qua sống cầu tiến hết mình, anh cũng đã kinh qua quá nhiều con mắt xem thường lẫn tiếc hận, vì vậy ý niệm phải thành công so với bình thường mãnh liệt hơn nhiều. Là một người đàn ông, tôn nghiêm thường thường sẽ vượt lên trên bất luận cái gì chi phối.

Mọi chuyện vẫn tiến hành đầu vào đấy, Điền Dã đã tạm nghỉ học, bà Phương Di thì rất coi trọng việc học tập của Điền Mật Nhi chỉ sợ cũng chỉ muốn kiếm tiền mà bước theo gót anh của mình, ngày ngày gọi điện thoại đến nhắc cô phải lấy việc học làm trọng. Điền Mật Nhi cũng không gấp như Điền Dã muốn nhanh chóng thành công, mục tiêu của cô chính vun đắp tình cảm gia đình giữa vợ chồng và con cái, còn chuyện kia phát triển đến đâu có thể phô trương bao nhiêu xác định phải dựa vào chính bản lĩnh của anh ấy rồi. Cô đã có ông xã nuôi, không thiếu tiền xài, cũng không còn nuôi ý tưởng trở thành nữ cường nhân, đối với đề nghị của bà Phương Di vô cùng sáng khoái mà đáp ứng.

Khu nhà dành cho người thân ở đại đội của Triệu Phương Nghị cũng đã xây xong rồi, Triệu Phương Nghị cũng xin một phòng ở, bởi vì người thân có thể theo quân trong đại đội bọn họ vẫn còn ít, phòng trống còn rất nhiều, trước tiên có thể chọn được một phòng cảm thấy ưng ý. Phòng ốc ở trong một môi trường rất tốt, sát núi gần sông, lại có đường mòn tĩnh mịch thông ra đại lộ. Cả ngọn núi đều nằm trong phạm vi cảnh giới, không cần lo lắng vấn đề an toàn, nếu nơi này được bảo toàn, thì về sau cũng tính là được ở trong khu nhà của hàng ngũ cấp cao vô cùng tiện nghi, ha ha.

Tòa nhà không tính là cao, chỉ có sáu tầng, là một tòa nhà đơn độc, lầu một có một sân vườn nho nhỏ, quả thực là một khu vườn lý tưởng trong các ngôi nhà ở ngoại ô. Điền Mật Nhi chọn một phòng ở lầu một gần nhất có hai phòng ngủ một phòng khách, mặc dù không tính là lớn nhưng phong thủy rất tốt, hai gian phòng đều hướng về phía mặt trời, phòng khách cũng rất sáng sủa. Mặc dù ở gần núi rất lạnh, nhưng khu nhà được doanh trại cung cấp một nồi hơi ấm áp, chắc chắn sẽ không lạnh, phòng ốc cùng sân vườn cũng rất thông thoáng, không phải đi qua hành lang mà trực tiếp vào thẳng nhà. Trong phòng đều đã lắp đặt thiết bị đơn giản, nếu yêu cầu không quá cao thì có thể trực tiếp mua giường cho vào là có thể ở được. Điền Mật Nhi yêu cầu cũng không cao, bình thường vẫn ở trong thành phố, nhưng dù sao cũng là nhà của mình, nói thế nào cũng phải đơn giản bố trí một phen.

Mua một ít hoa vải nhỏ, làm thêm mấy cái rèm cửa sổ để trang trí, lại mua cả tủ treo quần áo cùng với một chiếc giường lớn, gia đình nhỏ ấm áp liền được ra lò rồi. Mấy ngày nay Điền Mật Nhi lúc nào cũng tất bật trang trí cho phòng ốc của bọn họ càng thêm có hương vị, Triệu Phương Nghị cũng hào hứng bưng bưng lúc lại bảo mua cái này lúc lại bảo mua cái kia. Trong tiềm thức của anh đều cho là nhà ở gần trường học chỉ là nhà ở tạm thời, ở đây mới là ngôi nhà nhỏ của hai người bọn họ, cũng có thể đem những đối tượng có liên quan ở trong lòng bỏ xuống hết.

Điền Mật Nhi hiện tại đã có bằng lái, chạy tới chạy lui hai bên cũng là một vấn đề, bây giờ người thân tới ở vẫn còn ít, không thể nào làm một con đường riêng được. Nếu như chờ anh đưa đón thì thời gian bỏ ra cũng khó, cũng may ở ngân hàng Trầu Tĩnh vừa đúng lúc muốn bán đầu giá đồ cầm cố thế chấp, liền mua cho cô một chiếc ô tô với giá thấp nhưng tiện nghi của nó lại khiến cho người ta phải tặc lưỡi. Thời đại này khái niệm lương gạt còn chưa có hình thành, nếu không nói thời thế tạo anh hùng, thì có rất nhiều người dùng chút tài sản căn bản không đáng tiền lại có thể vay của ngân hàng một khoản tiền, cuối cùng đều để lại cho ngân hàng sổ nợ rồi mù và các hạng mục đã chết. Người vay còn hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm trước luật pháp, bởi vì bọn họ đã có tài sản thế chấp rồi, nhưng tài sản này cùng với khoản tiền bọn họ vay được quả thực là khác nhau một trời một vực. Theo chế độ từ từ hoàn thiện thì chỗ sơ hở này chỉ xảy ra lúc ban đầu mà thôi, nhớ trước kia nghe người ta nói tới chuyện này, Điền Mật Nhi còn cảm thán ban đầu sao cô không có loại đầu óc này, nếu không cũng đi ngân hàng vay được một khoản rồi.

Nhưng bây giờ khi có cơ hội, Điền Mật Nhi lại không muốn làm chuyện thất đức này, cô hiện tại đối với cuộc sống của mình rất hài lòng, không cần thiết chui chỗ trống của luật pháp này để lại vết nhơ cho bản thân làm gì.

Hiện tại cô cũng có xe có nhà rồi, trước kia cô cũng có một chiếc xe QQ, nhưng vì là xe bất chính, mỗi khi lái đi ra ngoài cũng đều run sợ nào có được thoải mái như bây giờ. Cô phải cảm ơn ông chồng yêu quý đã giúp cô thử xe, Triệu Phương Nghị đã quen đi xe có tốc độ cao hoặc là xe bọc thép nên cứ có cảm giác sàn xe hơi nhẹ một chút. Nên anh đã sửa chữa lại một chút, nói như thế sẽ an toàn hơn mà phanh xe cũng sẽ

bén nhảy hơn lại còn dùng bền hơn nữa.

Nếu không trở về ngôi nhà nhỏ của bọn họ ở chỗ Triệu Phương Nghị thì Điền Mật Nhi liền đem xe đỗ ở bên cạnh khu nhà trong trường học, khi dẫn đoàn hoặc là đi ra đường vẫn ngồi xe buýt. Trước kia cô làm chủ đề cho thiên hạ đàm tiếu cũng đã đủ nhiều được rồi, hiện tại người có xe riêng đã ít lại càng ít, vì vậy cũng không muốn lái xe tới đây. Tiền cô tiêu dùng bây giờ là tiền lương của Triệu Phương Nghị, trở thành một người vợ tốt, cũng có thể tiết kiệm cho gia đình, lái xe như vậy cũng rất tốn kém.

Cùng chuyển đến khu nhà này còn có vợ mới cưới của Dương Chính ủy, chính là người lần trước muốn xem mắt kia, đặc biệt sùng bái quân nhân, nghe nói trong chiến đấu rất anh dũng, việc lần trước lỡ hẹn cũng không có chút để ý. Kết hôn nghe nói có thể theo quân liên lập tức dọn dẹp cùng tới đây. Đại đội này của bọn họ có tính chất đặc biệt, rất cần các quân tẩu ủng hộ công việc của bọn họ cũng rất cần sự chăm sóc đặc biệt. Vương Văn Tĩnh trước kia là giáo viên ở trường sơ trung, sau khi đến đây được trực tiếp an bài đến trường sơ trung ở gần đây dạy học, cũng ở trong thành phố này. Vì giao thông bất tiện nên khi biết Triệu Phương Nghị mua cho vợ mình một chiếc xe, Dương Chính ủy liền mặt dày, xin chị dâu khi về nhà thuận tiện chở vợ mình cùng về.

Đều cùng một tuyến đường, ngày nghỉ của hai người cũng giống nhau, nên mừng rỡ thuận nước giong thuyền. Vương Văn Tĩnh người cũng như tên, một thân phong độ trí thức, còn có mang hơi thở của cô gái hiện đại, là một người phụ nữ rất xuất chúng.

Wương Văn Tĩnh cũng không ngờ vợ của đội trưởng Triệu lại xuất sắc như thế, nghe nói là xuất thân từ nông thôn, nhân phẩm lẫn học vấn đều ưu tú, trong ấn tượng đã cảm thấy cô ấy rất chất phác tự nhiên.

Điền Mật Nhi mặc áo thủy thủ bên dưới mặc quần bò lửng đến gối đi giày Cavans màu trắng trông đầy nét thanh xuân, duyên dáng yêu kiều. Vương Văn Tĩnh cũng là một tự phụ nhưng lúc này không thể không thừa nhận, tuổi trẻ quả nhiên là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ. Lập tức thu hồi sự xem thường trong lòng xuống, nhiệt tình lại không nịnh hót, không có xung đột gay gắt, ấn tượng đầu tiên về nhau cũng không tệ.

“Thật xin lỗi, ngày đầu tiên đã đến muộn! Trước khi đi Triệu Phương Nghị gọi điện thoại cho tôi, bảo hôm nay các chiến sĩ trong đội muốn tới nhà để liên hoan, nên vừa phải đi ra ngoài mua chút đồ.”

Trong đội có hai vị quân tẩu nên các chiến sĩ mượn cơ hội này muốn náo nhiệt một phen, vì vợ mình có thể tới đây nên Triệu Phương Nghị cũng rất vui mừng, vung tay lên đặc biệt phê chuẩn. Dương Dục muốn cho Vương Văn Tĩnh thuận tiện mua chút đồ đi lên đây nên muốn mời hai người bọn họ cùng đến đây, Triệu Phương Nghị lại nói cô ấy vừa tới cũng chưa quen thuộc, về sau có cơ hội sẽ mời. Chiến hữu tình như huynh đệ, cho tới bây giờ cũng sẽ không giả vờ khách khí, nên nói lần này liền phiền toái chị dâu rồi !

Điền Mật Nhi biết bọn họ là một đám sói đều là không thật không vui, sức ăn của một người tham ăn cũng phải bằng sức ăn của một con trâu. Buổi sáng nhận được điện thoại, Điền Mật Nhi liền chạy tới chợ mua thức ăn, mua một nửa con dê, nửa tảng thịt heo, một số chân trâu cùng các loại rau cải.

Vật dụng nấu ăn ở nhà mới đều theo ý kiến của Triệu Phương Nghị mà mua, bát đĩa nồi xoong đều thuộc cỡ lớn, lúc trước anh cũng đã nghĩ đến khu nhà này ở gần đơn vị như vậy khẳng định đám tiếu tử này thì thoảng sẽ tới xin một bữa cơm.

Khi tới nơi đã thấy hai chiến sĩ nhỏ đã đứng chờ sẵn, nhìn thấy Điền Mật Nhi xuống xe, liền đi tới chào theo quân lễ, sau đó nói: “Xin chào hai chị dâu! Đội trưởng để cho hai chúng tôi tới đây để giúp một tay, sợ hai vị phải bận rộn lại quá sức!”

Điền Mật Nhi dù sao cũng đã đến đây cùng với các chiến sĩ đã sớm lẫn lộn quen mặt, Diêu Lực và Trần Tân là hai cái loa nhỏ của đại đội này, Điền Mật Nhi đều bị hai người một xướng một họa trêu chọc cười ngặt nghẽo. Điền Mật Nhi vừa hiền hòa lại xinh đẹp hơn, mỗi khi trở lại còn mang cho bọn họ những đồ ăn ngon, các chiến sĩ trong đội không có ai mà không thích cô, mỗi khi đến ngày nghỉ của cô cũng đều rướn cổ lên mong đợi.

Điền Mật Nhi làm việc lưu loát, chỉ huy Diêu Lực và Trần Tân đem đồ trong cốp xe ra ngoài, sườn lợn rán cắt thành từng đoạn, thịt heo cắt thành quân cờ. Thịt bò chia thành mấy khối lớn, thịt dê cắt lát mỏng. Đúng là một mùa thu hoạch lớn: sườn khoai tây, đậu cô-ve, ngô, bí đỏ, thịt kho tàu, thịt bò sốt tương, thịt dê trộn rau cải chua cay, rau trộn, thêm hai món xào đơn giản nữa.

Bọn họ có năng lực sinh tồn khi dã ngoại tương đối mạnh, vì để tiết kiệm thời gian, Diêu Lực và Trần Tân đắp tạm thời hai bếp lò trên trên bãi đất trống. Mượn hai cái nồi lớn ở bếp ăn của đơn vị, sau khi Điền Mật Nhi nêm nếm đầy đủ gia vị thì hai người bọn họ phụ trách điều chỉnh lửa. Vương Văn Tĩnh thì lại hoàn toàn không giúp được gì, cô ta từ nhỏ ở nhà đã ăn sung mặc sướng, cũng có thể làm hai ba món ăn đơn giản, nhưng nấu cơm cho tập thể thì thật không biết nên xuống tay từ đâu.

Điền Mật Nhi cười cười, trận chiến này người lớn lên ở thành phố quả thật chưa từng thấy qua, nên để cho cô ấy lên trên trước, sắp xếp bàn ăn đặt ở phòng trống trên lầu, cũng chỉ là đem bát đũa bày biện ra mà thôi.

Ý tốt rõ ràng như vậy nhưng Vương Văn Tĩnh lại cảm thấy không hài lòng, nhìn Điền Mật Nhi gương mặt đỏ bừng nóng chảy mồ hôi trông rất nhếch nhác mà cô thì lại trốn lên trên lầu kia làm sao được.

Điều này cũng bị Diêu Lực và Trần Tân nhìn thấu, hai người ở đó kề tai nhau thăm thăm thì thì.

“Đều là chị dâu, vừa so sánh liền nhìn ra được chênh lệch rồi, đừng nhìn tuổi của vợ đại đội trưởng chúng ta còn nhỏ, nhưng đối với những người lính như chúng ta quan tâm nhiệt tình so với các quan tẩu có tuổi khác càng làm cho lòng người ấm áp hơn. Còn vợ của Dương Chính ủy thì..., hừ hừ, lạnh hay ấm tự cậu cảm nhận được!” Diêu Lực nói.

“Ai khiến cậu phải quan tâm, người có phúc khí như đội trưởng của chúng ta có được mấy người! Đến lúc cậu cưới vợ nhất định phải mở to hai mắt, vẫn phải là người có bụng dạ tốt lại có thể săn sóc người khác mới được.” Trần Tân liền trả lời.

31. Chương 31

Đám người lớn nhỏ kia đều là những người ăn được uống được, cũng may Điền Mật Nhi đã có dự kiến từ trước, khi đi ra ngoài mua rượu cũng mua về không ít đồ ăn chín. Thật ra thì hôm nay, bữa ăn này cũng là thuận tiện khao thưởng toàn quân, đại đội bọn họ mới vừa xây dựng xong, rất nhiều người đối với bọn họ còn không coi trọng lắm, mượn lần diễn tập này đám lang sói cũng muốn cho Triệu Phương Nghị có thể nở mày nở mặt. Ha ha, anh cũng đã được thủ trưởng cho phép, năng lực của bản thân cũng đã được khẳng định, có thể không vui mừng sao! Bắt đầu phát động uống rượu luân phiên, mọi người ở đây cũng đã cực khổ đủ lâu rồi, chỉ cần ngày hôm sau có thể thức dậy huấn luyện, thì cứ để bọn họ tận hưởng đi.

Tất cả mọi người uống đến liêu xiêu nghiêng ngả, Điền Mật Nhi và Vương Văn Tĩnh cũng phải uống, ở phòng bếp đã đổi pho uống một hộp, Vương Văn Tĩnh cũng không thể từ chối cũng bị uống hai chén. Chỉ là tửu lượng yếu, có chút choáng váng, thấy mọi người đều mãi ăn uống nên về nhà nằm một lát.

Một phòng bữa bãi, đều để lại cho Điền Mật Nhi, các chiến sĩ nhỏ cũng có lòng giúp đỡ chị dâu một tay, nhưng tay chân vụng về làm bát đĩa rơi xúng xoảng, may nhờ đều làm sắt, nếu không cũng bị bọn họ làm vỡ hết. Điền Mật Nhi đem bang ôn thần này đuổi đi, không có thêm phiền phức là may mắn lắm rồi !

Aiz, thật là một công trình vĩ đại, đem bát đĩa cho vào trong chậu lớn, thứ còn dư lại đều trực tiếp đổ vào thùng rác. Chỉ chốc lát sau cũng thoát khỏi bữa bận, Triệu Phương Nghị vẫn ngồi ở bên cạnh uống trà, cả khuôn mặt đỏ bừng vòm ngực tinh trắng lộ ra ngoài, nhìn thấy Điền Mật Nhi ở đó lắc la lắc lư liền thấy có chút vui mừng. Từ phía sau lưng ôm lấy Điền Mật Nhi, dè cô sát vào cạnh bàn, thứ căng phồng cọt cọt vào sau lưng cô.

Xem ra là đã uống nhiều quá rồi, cũng chưa bao giờ thấy anh luống cuống như vậy qua, Điền Mật Nhi dùng chân đá đá anh mấy cái rồi nói: “Yên tĩnh một chút, anh không nhìn thấy em rất bận hay sao!”

Trời thì nóng, còn bận rộn cả một buổi, hiện tại Điền Mật Nhi đang vô cùng mệt mỏi nào có tâm tình rảnh rỗi phản ứng lại anh.

“Để lại ngày mai tiểu Vương giúp em một tay, cùng nhau dọn dẹp” Triệu Phương Nghị từ phía sau lưng ôm lấy cô, hai bàn tay to vuốt ve con thỏ lớn trắng nõn trước ngực cô, phun hơi thở nóng bỏng vào gáy cô. Một

tay nâng đùi phải của cô lên, vắt lên trên bàn, tay cũng dò vào dưới váy không thành thật lục lọi. Triệu Phương Nghị hình như đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với đôi tất trong suốt của cô, một mực ở trên đùi bầm bầm xoa xoa, còn để cái kia của mình ở ngay cửa hang huyền bí.

Không nói đến thì thôi, vừa nói đến Điền Mật Nhi liền thấy giận dữ sợ! Dùng cái móng mình hung hăng hạ xuống liền nghe thấy anh hít một hơi khí lạnh.

Điền Mật Nhi quay người lại, thoát khỏi gông cùm của anh, đem đồ vật quăng ầm ầm. Nói là tới giúp một tay, một tay không có đuổi ra cũng không nói làm gì, lại mượn rượu mời để tránh né. Chi bằng không có người này còn hơn, cô cũng đỡ phải phục vụ thêm một người. Tuy vậy nhưng Điền Mật Nhi cũng không có oán trách với Triệu Phương Nghị, Dương Dục cùng anh là chiến hữu, nếu là vợ của hai nhà có quan hệ không tốt thì hai người bọn họ cũng thấy khó xử.

Triệu Phương Nghị bị đụng đau nên tinh thần cũng tỉnh táo không ít, cầm cái chổi giúp cô quét sân, đổi lại bình thường thì Điền Mật Nhi sẽ để cho anh nghỉ ngơi nhưng hôm nay trong lòng cô đang tức giận, không muốn chiều chuộng anh nữa.

“Dương Chính ủy cùng người yêu mới vừa kết hôn, tình cảm của hai người cũng không tệ.” Dương Dục cũng đã mấy lần nhắc nhở Vương Văn Tĩnh, để cô ta đến giúp chị dâu một tay, nhưng Vương Văn Tĩnh lại không thèm nhúc nhích, anh cũng không nhiều lời làm gì??, mặc dù rất đau lòng cho vợ mình, nhưng điều này cũng gián tiếp khiến cho Vương Văn Tĩnh khó có thể hòa nhập vào vòng lẩn quẩn này rồi. Quân đội là một tập thể lớn, tựa như một đại gia đình, cũng không thể khiến người một nhà đi nhân nhượng một người được.

“Ừm, trước không phải nói anh ấy vì người mình yêu mới đi làm lính sao, chính là người vợ này, không ngờ hai người đi xem mắt lại đụng phải nhau!”

“Vậy sao! Hai người còn rất có duyên phận đấy!” Không phải nói ban đầu không đợi Dương Dục sao! ?

“Nghịch duyên, ngựa tốt không bao giờ ăn cỏ đã nhai! Vương Văn Tĩnh cùng người khác cũng đã đàm hôn luận giá rồi, không biết làm sao lại thôi, đã qua tay người khác mà cậu ấy còn nhặt về, thật là làm mất mặt đàn ông!” Ham muốn độc chiếm cùng với cổ hủ của Triệu Phương Nghị đặc biệt mạnh, đại biểu cho chủ nghĩa đàn ông.

“Vương Văn Tĩnh cũng không tệ, dáng người xinh đẹp văn hóa cũng cao, Dương Chính ủy nhiều năm độc thân như vậy, đoán chừng là trong lòng cũng không bỏ được cô ấy.”

Lại nói Dương Dục thật vô cùng si tình, tư tưởng của người bấy giờ vẫn còn là rất cổ hủ, anh ấy có thể mặc kệ hiềm khích lúc trước mà tiếp nhận Vương Văn Tĩnh, đối xử với cô ấy lại tốt như vậy, đoán chừng cũng là so yêu quá sâu mới có thể chấp nhận tất cả. Có câu nói này không phải sao: “ Yêu em yêu cả đường đi lối về”.

Triệu Phương Nghị thật có chút khinh thường, lại có suy đoán cả đời này của cậu ta cũng sẽ không ngóc đầu lên được! Vợ của mình thì phải là từ đầu đến chân từ trong ra ngoài từ tâm đến thân tất cả đều là của mình mới được, người khác muốn đụng, chơi đùa đều không được phép. Nếu đã lằm đường lạc lối, vậy thì cũng đừng nghĩ trở lại, coi như trong lòng yêu chết đi sống lại cũng sẽ không bao giờ giữ lại. Về điểm này, Điền Mật Nhi khiến cho anh rất tự đắc, trong mắt của vợ anh đều có hình bóng của anh làm cho tâm tình của một đại trượng phu như anh rất thỏa mãn. Thân là một người đàn ông nếu ngay cả vợ mình cũng không nói được thì đừng nói đến việc ra bên ngoài chém giết lập nghiệp!

“Về sau nếu có việc thì nói chuyện, bình thường không có việc gì thì ít cùng Vương Văn Tĩnh giao tiếp thôi, ánh mắt của cô gái kia không trong sáng, em và cô ta chung đụng dễ dàng thua thiệt.” Phụ nữ không còn trong sạch tinh tình trắng hoa lãng lợ, có thể nhìn ra nhân phẩm của cô ta khẳng định cũng không có gì tốt đẹp cả.

Vậy thì thật tốt rồi, cô cũng cảm thấy cô gái Vương Văn Tĩnh này không tốt, lãnh đạo cũng đã lên tiếng dù sao về sau tiếp xúc cũng không nhiều, tất cả mọi người ai bận việc này, có thể sống bình an là được rồi.

Dọn dẹp xong xuôi, Điền Mật Nhi cảm giác eo của mình cũng sắp đứt ra rồi, liền xoay xoay một chút cổ và hông của mình, Triệu Phương Nghị vừa nhìn thấy liền đi tới cho xoa bóp bả vai cho cô. Hình như hôm nay

anh đặc biệt thích cái bàn này, muốn ở ở chỗ làm một lần mới được, xoa bóp cũng chậm chậm thay đổi.

Đôi bàn tay theo bả vai đi xuống, cách xiêm áo khẽ vuốt hai luồng mềm mại của cô, nơi mềm mại này cắm vào tay cực kỳ vừa vặn, vừa hôn vừa gặm cắn.

Điền Mật Nhi đối với ** của anh luôn luôn không có năng lực chống cự, mới vừa bị anh ra tay liền hóa thành một vũng nước xuân rồi, thở hổn hển nói: “Đừng, để em tắm một cái đã, bận rộn cả một ngày, toàn thân đều là mồ hôi!”

Ngày hôm sau, Vương Văn Tĩnh ăn mặc mát mẻ tự nhiên, cùng với một thân công sở ngày hôm trước thì trẻ tuổi hoạt bát lên không ít, cả người xem ra tinh thần đều phấn chấn. Vương Văn Tĩnh bề ngoài xuất sắc, nhìn vào không thể rời mắt được, cũng không trách khiến cho Dương Dục nhớ mãi không quên.

“Chị dâu ngày hôm qua thật xin lỗi, thật sự là từ chối không được, mới uống có hai chén, không ngờ tửu lượng lại kém như vậy. Đem mọi thứ đều vứt lại ột mình chị, chắc là mệt lắm phải không!” Vương Văn Tĩnh mặt đầy ảo não, rất áy náy nói.

“Ha ha, không có việc gì, ở nhà phải làm việc nhà nông nên cũng đã quen rồi, dọn dẹp một chút cũng không mệt mỏi cho lắm. Cô so với tôi lớn hơn, gọi tôi là Điền Mật hoặc Mật Nhi là được rồi, chị dâu đều là do đám huynh đệ ồn ào kia của ông chồng nhà tôi gọi ra thôi.” Thật ra thì lúc ở nhà cô cũng không trải qua công việc của nhà nông, hai vợ chồng Điền Đại Hà đều rất thương yêu con của mình, tất cả mọi việc cũng một vai gánh vác cả. Sau này hai anh em cô học tập xuất sắc, vì vậy trong trong ngoài ngoài càng không cần bọn họ động tay vào, chỉ sợ ảnh hưởng đến học tập.

“Vẫn gọi là chị dâu thì hơn, Dương Dục đối với đội trưởng Triệu đặc biệt tôn kính, biết tôi và chị tùy ý như vậy, không biết sẽ trách mắng thế nào!”

Tâm tình gì đây không biết, so với Điền Mật lớn hơn năm sáu tuổi, lại còn thà chết gọi cô là chị dâu, không phải cứ gọi mấy tiếng thì người ta sẽ so với cô ta sẽ già đi mấy tuổi đâu!

Ha ha, thích như vậy thì tùy thôi, có gọi mẹ cô cũng không có ý kiến. Điền Mật Nhi ngồi ở trong sân vườn nhỏ của nhà mình giặt quần phục cho Triệu Phương Nghị, toàn thân đều là nước bùn, máy giặt căn bản cũng rửa không sạch, phải lấy tay chà xát mới được, bàn tay nhỏ bé trắng mịn chỉ chốc lát cũng bởi vì ma sát mà hồng rực lên.

“Chị dâu thế nào lại không cho vào máy giặt, đội trưởng Triệu cũng để cho vợ yêu của mình làm việc nặng như vậy sao, nếu là đàn ông khác còn hận không thể nâng đến tận trời!”

Quần áo của Triệu Phương Nghị căn bản đều phải giặt tay, Điền Mật Nhi lại không ở đây thường xuyên cho nên mới không mua máy giặt quần áo. Cũng một phần là do Điền Mật Nhi cảm thấy máy giặt quần áo giặt đồ không sạch sẽ, ở kí túc xá của trường học cũng có, nhưng rất ít khi sử dụng đến.

Nhưng thấy cô ta nói ra câu này hình như có chút khích bác hiềm nghi, Điền Mật Nhi giả vờ nghe không hiểu liền nói: “Tôi là người nông thôn, không xem trọng được nhiều như vậy. Còn so với đàn ông khác, nếu tôi có suy nghĩ như vậy thì Triệu Phương Nghị cũng có dám hái cả sao xuống ấy chứ.”

Wương Văn Tĩnh cảm giác rất không vui, cảm giác được trong lời của cô hình như có ý gì, nhưng lại không bắt bẻ được. Trong lòng cũng có điểm chột dạ, vừa nhắc tới cái này liền nghĩ đến mình, chỉ là Điền Mật chắc là cũng không biết cái gì đi, lời này nói ra ngoài cả Dương Dục và chính bản thân cô ta cũng không còn mặt mũi.

Vừa đúng lúc Diêu Lực và Trần Tân tới lấy chậu rửa bát để buổi nhà ăn còn phải sử dụng, Điền Mật Nhi liền rửa tay nhiệt tình chào mời hai người bọn họ.

“Đồ vẫn còn ở trên lầu nhưng tôi mang không nổi, hai người các cậu đi lên cầm đi!”

Hai người hì hà hì hục mỗi người vác một cái chậu lớn, cùng hai chị dâu nói lời từ biệt liền trở về. Điền Mật Nhi vào nhà cầm hai túi đồ ăn ra ngoài, nói: “Buổi sáng làm nem rán cùng bánh bao thịt bò, các cậu cầm về mà ăn! Thuận tiện đem bột mì rang này cầm đến cho đội trưởng các cậu, anh ấy mà uống nhiều rượu thì ngày thứ hai liền bị đau dạ dày, các cậu nhớ theo dõi dặn dò anh ấy nhất định phải uống!”

“Dạ, quan lớn!” Hai người dí dỏm thi hành quân lễ, hai túi đồ kia thì lôi kéo lẫn nhau, không ai nhường ai, hai cái chậu to quả nhiên lảo đảo xiêu vẹo chỉ chực đổ xuống. Dù sao tất cả đều được làm bằng sắt, Điền Mật Nhi cũng không muốn nói thêm nữa.

“Chị dâu đối với Triệu đội thật là tốt! Triệu đội so với chị lớn hơn nhiều như vậy, đáng ra anh ấy phải là người quan tâm đến chị mới đúng!” Thân là một cô gái ưu tú, người kiêu ngạo như cô khi thấy Điền Mật Nhi làm mọi việc lấy lòng tượng phu như vậy có chút hạ thấp mình.

“Hai vợ chồng cùng nhau sống qua ngày, còn so người nào bỏ ra nhiều làm gì, nên tương thân tương ái thì hơn. Huống chi đàn ông bọn họ đều là miệng hồ lô, có lúc trong lòng có ý tốt cũng không thể hiện ra bên ngoài, thật ra thì chỉ cần cẩn thận thể nghiệm, là có thể phát hiện ra sự săn sóc quan tâm của bọn họ. Dù ở trong thời điểm nào bọn họ cũng đều như vị thần hộ mệnh canh giữ ở bên cạnh, có bọn họ ở bên mình liền cảm thấy trên đời này không có việc gì là khó cả.”

Khi nghĩ tới Triệu Phương Nghi tốt như vậy, Điền Mật Nhi cười rất ngọt ngào, hạnh phúc đáng về đó khiến cho Vương Văn Tĩnh cảm thấy rất chói mắt. Dương Dục cũng rất tốt, đối với cô cũng rất si mê đáng lẽ ra cô phải biết đủ chứ, nhưng cô lại không cam lòng. Cô xứng đáng với cuộc sống tốt hơn mới phải, được hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người, bên cạnh luôn có người chồng cao lớn anh tuấn nhiều tiền làm bạn. Đều là do cái lần đáng chết ngoài ý muốn kia, khiến cho cô ta không thể. Hào môn như vậy làm sao có thể chấp nhận một người phụ nữ không vẹn toàn như cô, hai người bọn họ cũng đã kiên định chống đối, nhưng người kia cũng không kiên trì được bao lâu sau đó liền từ bỏ.

Cầm tiền bồi thường, cô thật không biết nên đi nơi nào, tại thành phố đó, người quen biết có rất nhiều, cô không có lòng tin cũng không dám một mình rời nhà để sống cuộc sống cho riêng mình. Lại không ngờ gặp lại Dương Dục lần nữa, anh cũng không đi truy cứu chuyện trước kia của cô mà dứt khoát cưới cô về như vậy cô nên cảm ơn mới phải, không nên suy nghĩ nhiều, không nên suy nghĩ nhiều, không nên suy nghĩ nhiều.

Vương Văn Tĩnh chợt an tĩnh lại, Điền Mật Nhi thấy cô ngây người, không biết là đang nghĩ cái gì. Cô cũng không có rảnh rỗi đi làm chị gái tri tâm, lại cúi đầu ra sức chà xát quần áo, cái đồ dùng để huấn luyện đáng chết này, để giặt sạch nó thật là vất vả. Triệu Phương Nghi đúng là một tên đàn ông xấu xa, mỗi sáng sớm cho anh ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề đi ra ngoài, buổi tối trở về lại chẳng khác gì con khỉ chui từ dưới bùn lên cả. Lúc cô ở trường học, anh sẽ phải tự mình giặt quần áo nhưng vết bẩn căn bản chà không sạch, cái mới chồng chất lên cái cũ, làm cô giặt càng thêm vất vả.

Đoán chừng ngày người cũng đã đủ rồi, Vương Văn Tĩnh sưng sốt một lát, liền đứng lên cáo từ, trước khi đi còn mời Điền Mật Nhi buổi trưa sang ăn cơm. Nói là ngày hôm qua cô đã bận rộn một ngày, hôm nay nên nghỉ ngơi một chút. Điền Mật Nhi liền từ chối, buổi sáng hấp bánh bao vẫn còn mấy cái. Lại giả vờ lấy cho cô ta mấy cái mang về ném thử một chút, buổi trưa không muốn nấu cơm cũng có thể đối phó được, Vương Văn Tĩnh liền cầm bánh bao đi về. Muốn tới đây mời người ăn cơm, ngược lại còn mang cả cơm trưa trở về.

Buổi tối Triệu Phương Nghi trở lại, Điền Mật Nhi kể cho anh nghe chuyện ngày hôm nay, nghe xong mày của anh liền nhú lại, cảm thấy người anh em của mình cưới một người không hợp với mình. Vương Văn Tĩnh có như thế nào anh tuyệt cũng không muốn quản, chỉ sợ Dương Dục về sau sẽ đau lòng. Nhưng đây là chuyện của vợ chồng người ta cũng không tiện mở mồm đi hỏi, chỉ đành phải để sau này khi có cơ hội sẽ nhắc nhở cậu ta.

32. Chương 32

Thứ hai, Điền Mật Nhi dậy thật sớm, tuy sáng nay cô không có lớp nhưng Vương Văn Tĩnh có thể phải đi làm, nên đành phải dậy. Nằm ở trong chăn buồn bã một lúc lâu, Triệu Phương Nghi biết cô thích ngủ nướng, chau chau mày hỏi: “Nếu không thì để cho cô ta tự đi đi, chúng ta thừa dịp còn chút thời gian bùng nổ một chút?”

Điền Mật Nhi dùng mắt hung hăng khoét anh, thật muốn cho anh một quả pháo điện, người này những lúc không có người thật sự là quá thô tục, quá hạ lưu, toàn nghĩ đến những chuyện đen tối.

Hô một tiếng, liền lật người đến phòng tắm rửa mặt, đã rất lâu không dậy sớm như vậy rồi! Chỉ là trong núi không khí thật mát mẻ, có ánh mặt trời cây cỏ, suối chảy róc rách, cùng mùi của bùn đất trong veo!

“Trong tủ lạnh em gói cho anh ít sủi cảo, mì sợi đặt ở trong tủ, khi đói bụng tự mình nấu mà ăn, thịt kho để ở trong tủ lạnh ăn bao nhiêu thì lấy từng đó nếu không sẽ dễ dàng bị hư.” Mỗi khi cô trở về cũng đều phải dặn dò anh bình thường không biết tự chăm sóc mình, mọi chuyện đều đối phó qua loa. Hiện tại thức ăn trong quân đội cũng không quá tốt, aizz, làm quân tẩu, hiện tại cô luôn hi vọng phúc lợi đối với quân nhân sẽ sớm được đề cao.

‘Ừhm.’ nghe nói nhiều cũng thấy không thích lắm nhưng thấy đáng vẻ khi làm nhảm của vợ mình thật đáng yêu, cái miệng nhỏ hồng nhuận khi đóng khi mở, làm cho người ta muốn nuốt luôn vào trong bụng.

“Đừng chỉ nói ừ, anh phải chấp hành đấy! Trong tủ lạnh có cái gì thì trước khi em trở lại phải ăn hết, rõ chưa!”

Ở cùng Đại Nhân ở chung một chỗ đã lâu nên khi nói giọng điệu cũng có tám phần giống rồi! Triệu Phương Nghị nhú mày, giọng nói cũng đủ mạnh đấy! Điền Mật Nhi cười gượng hai cái, thật là, vừa nãy nói vậy đã quên mất anh là người có lòng tự ái cao rồi.

Vừa lúc bên ngoài lại nghe thấy tiếng của Dương Dục: “Chị dâu đã dậy rồi sao!”. Toát mồ hôi, hỏi lời này chẳng phải muốn nói cô mà dậy muộn thì vợ canh ta sẽ bị đi trễ sao.

Mời hai vợ chồng bọn họ đi vào, sau đó Điền Mật Nhi hỏi: “Ăn rồi sao! ? Ngồi xuống đây cùng nhau ăn thêm một chút nữa!”

Dương Dục cũng trả lời thật: “Ăn rồi! Sợ Tiểu Tĩnh đi quá sớm không kịp nấu cơm nên hôm qua cố ý ở phòng ăn chuẩn bị thêm chút thức ăn, buổi sáng hâm nóng là được!”

“Sao có thể ăn qua loa vậy, bữa sáng phải ăn uống đầy đủ chất một chút! Một ngày có sáng sớm là quan trọng nhất, nhanh ngồi xuống ăn thêm chút nữa, cũng không có cái gì ngon, đừng ghét bỏ nhé!”

Điền Mật Nhi nhiệt tình mười phần, thật lòng muốn mời khách, Dương Dục trước kia cũng hay ăn ké Triệu Phương Nghị nên cũng không làm khách. Lại nói thức ăn của nhà đại đội trưởng Triệu rất thơm ngon, cháo nhỏ vàng óng sánh sền sệt, lấy thịt ba chỉ và củ cải trắng làm nhân bánh bao Sơn Đông, hai đĩa rau trộn, một đĩa khoai tây thái sợi, một đĩa rau chân vịt xào với tương ớt.

Bữa ăn sáng Điền Mật Nhi vẫn thích dùng đồ ăn có nước, nhưng lượng vận động của Triệu Phương Nghị lớn, ăn như vậy sẽ rất nhanh đói. Cho nên cô liền làm theo khẩu vị của hai người, Điền Mật Nhi làm việc lưu loát nhanh chóng, bình thường điểm tâm thường được chuẩn bị nguyên vật liệu từ buổi tối, sáng hôm sau chỉ cần nấu lên là xong.

Dương Dục ngoài miệng nói đã ăn cơm, nhưng vẫn ăn không ít, Điền Mật Nhi lại làm một đĩa sủi cảo hấp, hai người đàn ông ăn đến căng cả bụng. Vương Văn Tĩnh chỉ uống chén cháo nhỏ, đối với bánh bao nhân thịt béo ngậy như vậy cô rất không thích, ở trong bụng liền cảm thấy Điền Mật Nhi dù có ưu tú thế nào cũng thoát được bản chất nông dân, không có tiết chế thịt cá.

Điền Mật Nhi lại còn nói: “Tôi làm không ít sủi cảo còn làm cả thịt kho nữa đều ở trong tủ lạnh đấy. Đội trưởng các anh một mình cũng ăn không hết, nếu về nhà không muốn nấu cơm thì sang đây ăn với anh ấy.”

“Ừhm, cảm ơn chị dâu, mỗi khi chị trở về đều chuẩn bị cho cho đội trưởng không ít tiện nghi! Ha ha.” Bọn họ sau khi huấn luyện thể lực tiêu hao lớn, nếu ăn ít thịt thì cả người không có tí sức lực nào.

“Bác sĩ nói anh bị thừa mỡ đấy, em đã nói anh biết bao nhiêu lần rồi, không cho anh mua xem ra vẫn có chỗ để ăn, sau này đừng có kêu khó chịu này khó chịu kia với em!” Vương Văn Tĩnh quay đầu sang nói mớ.

Điền Mật Nhi nhìn Triệu Phương Nghị một cái, Triệu Phương Nghị liền đặt đũa xuống, nói: “Hôm nay tôi phải đi tuần doanh, cậu theo tôi cùng đi xem sao!”

Dương Dực đang rất lúng túng, đã ăn chực của người ta lại còn bị vợ mình nói là thành hại anh, Triệu Phương Nghị nói vậy đúng lúc giải vây cho anh, cầm cái mũ lên đuổi theo đi ra ngoài.

Điền Mật Nhi đơn giản dọn dẹp phòng ăn xong, nhìn Vương Văn Tĩnh đang xem đồng hồ, cũng không muốn làm trễ nãi liền ra cửa. Vốn định nói trước nửa giờ là đủ rồi, đến trường học ước chừng hai mươi phút, hiện tại vẫn còn một giờ nữa đã phải ra cửa rồi.

Wương Văn Tĩnh xin lỗi nói: “Mẫu chốt là bọn nhỏ thường đến sớm để tự học, hiện tại những lại không có ai quản lý, thầy giáo mà không có ở đây thì cũng chỉ chơi chứ không chịu học. Làm chủ nhiệm lớp thì phải có trách nhiệm đối với học sinh cùng với phụ huynh học sinh.”

Điền Mật Nhi cười cười tỏ vẻ mình đã hiểu, tận lực lái xe nhanh hơn một chút. Trường của Vương Văn Tĩnh cũng nằm trên trục đường đến trường của Điền Mật Nhi, nếu là để cô ta ở ven đường thì cô đi khoảng hơn hai trăm thước là đến rồi. Nhưng lại đưa cô ta đến cửa trường học, con đường kia thì hẹp, học sinh còn đặc biệt nhiều, xe không thể rẽ được đành phải lái đến đầu đường trước mặt lượn quanh một vòng mới có thể lại trở lại chỗ đó.

Đến đầu đường Vương Văn Tĩnh cũng không lên tiếng, Điền Mật Nhi liền trực tiếp đem xe quẹo vào rồi dừng ở cửa trường học. Lúc xuống xe Vương Văn Tĩnh còn nói: “Cám ơn chị dâu, thứ bảy này học sinh cuộc thi, phải chấm bài thi nên có thể sẽ ra muộn nếu chị có chuyện gì thì cũng đến muộn một chút cũng không sao.”

“Đừng khách sáo! Thứ bảy này tôi không có việc gì, cô còn bận việc của cô nên không cần phải gấp, cứ ra ngoài tìm tôi là được, tôi sẽ chờ ở chỗ này!”

Thật là chẳng khác gì người hầu, còn phải quản cả chuyện của người khác, khi để người khác là quả hồng mềm hay sao. Điền Mật Nhi cũng không khách khí, cười nói đôi câu, còn Vương Văn Tĩnh mặt vẫn không đổi sắc, ưu nhã cáo từ xoay người vào trường học.

Có giáo viên nhìn thấy cô ta ngồi xe ô tô tới làm liền hỏi có phải xe riêng của nhà hay không, Vương Văn Tĩnh cười cười rồi lảng sang những đề tài khác.

Nhưng Điền Mật Nhi thì bị cô ta làm cho tức giận quá mức, chạy trên đường quốc lộ, nếu bình thường đi một nửa thời gian đã đến cửa trường học rồi. Về nhà ngủ bù một giấc, chỉ cần cô đến chỗ đó thì buổi tối Triệu Phương Nghị cũng không để cho nghỉ ngủ đủ giấc. Khi thức dậy nhìn thời gian lên lớp vẫn còn sớm liền gọi điện cho Điền Dã.

Nhà xưởng mới xây dựng vô cùng thuận lợi, phòng sản xuất cũng đã làm xong, nhân viên kỹ thuật của nước R cũng đã tới đang điều chỉnh thử máy móc. Điền Dã nói anh đã ném thử lô mì đầu tiên vừa ra lò, mùi vị rất tốt, anh có lòng tin nhất định sẽ thành công.

Điền Mật Nhi cũng gợi ý cho anh không ít phương pháp của đời sau, bây giờ thức ăn nhanh mới chỉ có gói gia vị, còn có thể đổi mới mùi vị của nó nữa. Một chút nước thịt hầm cách thủy cốt làm cho nước mì càng ngon hơn. Còn có thể thêm một túi hành và rau sấy khô thái nhỏ nữa, nhìn màu sắc của bát mì vừa đẹp mắt lại còn gia tăng dinh dưỡng. Điền Dã vừa nghe liền cảm thấy chủ ý này quả thực là quá tốt, hiện tại ở các thành phố lớn đã có không ít mặt hàng thức ăn nhanh chiếm cứ thị trường, nếu là mặt hàng của bọn họ có điểm cái cách, nhất định có thể chiếm thị trường lớn hơn. Nhưng còn khâu kỹ thuật cũng là một vấn đề, vẫn còn phải cẩn thận mà nghiên cứu thêm.

Làm túi gia vị thì công nhân và thiết bị cũng đã đầy đủ hết, cũng bắt đầu sản xuất, chỉ là khi đưa ra thị trường cũng không quá lý tưởng. Điền Mật Nhi suy nghĩ một chút, lại đưa ra chủ ý làm mì bát, sẽ đem túi gia vị làm thành từng túi nhỏ, cùng với nước sốt đặt ở trong bát để tặng kèm. Mặc dù bát so với túi đắt hơn nhưng tặng thêm gói gia vị và rau dưa bên trong còn có chút thức ăn, sẽ làm tăng khẩu vị người dùng lên nên sẽ được hoan nghênh thôi.

Một câu liên thức tỉnh người trong mộng, Điền Dã có cảm giác như được vén ra mây mù, ngay sau đó liền muốn làm thử. Ở trên TV và radio làm chương trình quảng cáo sản phẩm, lần đầu tiên tung ra thị trường, danh tiếng lập tức được khai hỏa sau đó mời gọi được rất nhiều đại lý, công ty từng bước từng bước phát triển vững vàng.

Cuối năm, cũng đã thu được lợi nhuận không nhỏ, nhưng mọi người đều đem số tiền này đầu tư tiếp. Bởi vì rất muốn trở về xem xưởng sản xuất nên lúc được nghỉ tết Triệu Phương Nghị và Điền Mật Nhi trở về thành phố để mừng năm mới. Ban đầu vì để cho tiện, Điền Dã một mực thuê nhà dân ở gần xưởng để ở, về sau lại có lợi nhuận nên Điền Mật Nhi đề nghị không bằng mua một mảnh đất xây ngôi nhà nho nhỏ, cũng có thể đón ba mẹ lên đây có vậy anh ăn ở cũng thuận tiện hơn.

Điền Đại Hà hiện tại là người chăm công cho nhà máy, vốn muốn đón hai người lên đây để cho bọn họ hưởng phúc, nhưng mà bọn họ lại nói cả đời đã quen làm lụng, ngồi một chỗ thấy rất khó chịu nên đòi con trai phân công ột việc để làm . Vương Tứ Nhi cũng đã làm quen với người gác cổng, cùng nhau hàn huyên tâm sự rồi nấu cơm mang cho con trai, thời gian dài cũng đã quen thuộc với mọi người xung quanh, khi rảnh rỗi thì đi ra ngoài thăm thú.

Biết Điền Dã đã tạm nghỉ học, hai vợ chồng già cũng rất tức giận, nhưng thấy con trai ngày càng thành công, nổi tiếng trong lĩnh vực này mà đây cũng là cái mà chúng muốn theo đuổi, vì vậy dần dà cũng thấy vui mừng. Trong lòng cũng không còn thấy lo lắng nhiều nữa, ở với tiểu tử này một năm, nhìn lại hai vợ chồng già bọn họ như được ăn linh đan diệu dược gì mà tinh thần ngày càng phấn chấn, nhìn tuổi trẻ ra không ít.

Hai nhà bây giờ ở rất gần, mà mọi người cũng đã lâu không được đoàn tụ rồi, liền nghĩ không bằng không giữ quy tắc ở chung một chỗ trong lễ mừng năm mới này. Người xưa đã có câu con gái đã gả ra ngoài thì ngày tết không thể nhìn đèn nhà mẹ đẻ, chẳng thế thì những nhà có con gái trong những ngày này càng trống trải. Hiện tại Điền Dã cũng đã làm ăn được nên cũng có chút mặt mũi hơn. Phương Di và Triệu Quốc Đống đang cũng muốn trong nhà càng đông càng vui, liền đổi sang một tiểu khu mới, kiểu nhà hai tầng diện tích hơn một trăm mét vuông hơn nữa lại ở gần trung tâm thành phố nếu so với ngoại thành thì thuận tiện hơn nhiều.

Cứ tới cuối năm đơn vị của Triệu Quốc Đống cùng Phương Di đều vội chân vất lên cổ, bọn nhỏ năm nay đều trở về nên liền thương lượng muốn hai vợ chồng thông gia đến ở trước để thu xếp mọi việc. Hai nhà thông gia tình cảm cũng rất tốt, nhà máy cũng đã nghỉ, hai vợ chồng Điền Gia cũng đi đến nhà thông gia để chuẩn bị cho năm mới. Ngày lễ ngày tết ở nông thôn sẽ có không khí hơn, nhà nhà đều làm bánh nhân đậu, bánh bột lọc, bánh bao, bánh ngọt, giết lợn mổ dê, làm lòng dồi, đầu lợn quay, vào những ngày tháng chạp mọi người ngồi chơi mạt chược, chơi bài, khắp nơi đều toát ra không khí vui vẻ của năm mới.

Mấy năm trước vì phải lo lắng cho con cái nên Điền Đại Hà và Vương Tứ Nhi vẫn luôn cần kiệm nắm chặt dây lưng quần sống qua ngày, hiện tại bọn nhỏ cũng có thể làm ra tiền rồi, bọn họ cũng nguyện ý làm những thứ tốt hơn cho bọn chúng ăn. Cũng không cần quan tâm tiêu hết bao nhiêu tiền, họ cũng đã chuẩn bị nhiều tiền mang đến đây rồi. Hai người đều có chút tay nghề, làm cái gì ăn cũng ngon, tay nghề của Điền Mật Nhi chắc cũng bắt nguồn từ đây, làm cho hai vợ chồng Phương Di và Triệu Quốc Đống ăn đến no căng cả bụng.

Không ít người ở sau lưng cười Triệu gia kết thân với nhà nghèo mà lại còn muốn khoe khoang, nhưng sau khi thấy Điền Dã lái chiếc xe con đời mới nhất qua lại, ra vào để đưa đồ tết thì tất cả bọn họ đều im miệng hết rồi, nhưng lại nói Điền Gia là nhà giàu mới phát, dựa vào quan hệ với Triệu gia mới được như vậy.

Đầu năm mới, hai vợ chồng Điền Mật Nhi cũng về tới nơi, Vương Tứ Nhi nhìn Triệu Phương Nghị mặc quân trang trong lòng cảm thấy rất thích, càng xem càng thấy hài lòng. Làm cho Triệu Phương Nghị nhiều đồ ăn rất ngon, về sau con gái cũng có chỗ dựa rồi ! Trong lòng hai nhà thông gia đều biết, nhà người ta coi trọng con nhà mình, nên phải đối đãi với nhà con người ta tử tế gấp mười lần để trả lại.

Triệu Quốc Đống và Điền Đại Hà đều là người có tửu lượng khá cao, bình thường không có người uống cùng nên chỉ duy trì uống rượu giải sầu thôi, hiện tại cũng có Triệu Phương Nghị và Điền Dã ở đây, còn có thông gia ngồi ở bên cạnh, nên rất sẵn khoái uống cho đã nghiền. Bao nhiêu năm cũng không được thoải mái như vậy từ trong đáy lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Điền Dã mua rất nhiều pháo hoa, pháo cây đặt trên bãi đất trống, đốt pháo để xua những cái không may đi đón những điều tốt đến, điều đã nằm sẵn trong tiềm thức của mọi người một phong tục có chút mê tín. Còn giữ lại một ít để mọi người chơi trong lễ mừng năm mới, có ông xã ở bên cạnh, Điền Mật Nhi cũng còn mang trong người chút tâm tính của cô gái nhỏ, dụ dỗ Triệu Phương Nghị mang cô ra ngoài để đốt pháo.

Triệu Phương Nghị đốt một điều thuốc, sau đó châm vào cây pháo trúc, Điền Mật Nhi thấy vậy rất vui mừng cũng muốn làm thử. Cầm lấy tàn thuốc của Triệu Phương Nghị nhưng lại muốn bịt lỗ tai vừa sợ bắn vào người, nhắm mắt duỗi tay tùy tiện châm vào sau đó liền thét lên chạy ra đằng sau. Nhảy vào trong ngực Triệu Phương Nghị, qua một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng nổ nhìn ra mới phát hiện hình như chưa châm vào ngòi nổ.

“Xong đời! nhìn em cứ như trẻ con vậy, đứng sang một bên nhìn thôi!” Triệu Phương Nghị lại lấy thuốc lá châm vào pháo trúc lần lượt đều đốt hết lên, cầm không được thì liền cầm ở trên đồng tuyết, cái này tiếp theo cái kia trong phút chốc bình bình bốp bốp nổ đến sáng chói cả mắt. Pháo hoa rực sáng cả một khoảng trời tung bay theo những bông tuyết vo cùng rực rỡ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Điền Mật Nhi tuy lạnh nhưng lại đỏ bừng lên, mắt hạnh cong cong ngược nhìn bầu trời, Triệu Phương Nghị ôm cô vào trong áo khoác quân phục của mình, cùng nhau hưởng thụ thời khắc thanh nhàn hiếm có này. Điền Mật Nhi choàng tay ôm anh, hút lấy ấm áp trên người của anh, ngẩng đầu nhìn thẳng lên, Triệu Phương Nghị chậm rãi cúi đầu, hai cánh môi chạm nhẹ vào nhau, trên đầu bọn họ pháo hoa vẫn đang nổ rộ những chùm ánh sáng tỏa ra mang theo trong đó cả hương vị của tình yêu.

Mùng hai là ngày con gái về lại mặt, Triệu Phương Hà và Triệu Phương Mỹ cũng đã gọi điện báo sẽ về, Triệu Phương Nghị và Điền Mật Nhi cũng trở về bên ngoại rồi. Nông thôn cũng có nhiều thân thích, ngày lễ ngày tết mới là dịp để đi thăm hỏi, tất cả họ hàng đều phải đi thăm hỏi một lượt.

Hai cô con gái trở về lại không nhìn thấy anh trai mình đâu, lại oán giận anh cưới vợ là quên ngay mẹ, quanh năm suốt tháng cũng không về được mấy lần, bây giờ trở lại còn đưa vợ về ngoại.

Bình thường không trở về nhà, trở lại thì liền khích bác, bà cô bên chồng này là khó lấy lòng nhất.

Lưu Tử Hiên hừ mũi: “Cái người này thật là khó chiều, mới vừa rồi còn chê anh không dành thời gian ở cùng với em, hiện tại lại đi soi mói chuyện Phương Nghị ở bên cạnh vợ mình, em đối với người khác thật đúng là có tiêu chuẩn khác!”

Đừng nhìn Triệu Phương Mỹ và Lưu Tử Hiên là tự do yêu đương rồi mới lấy nhau, cả hai người đều là thiên chi kiêu tử, tâm khí tính khí đều không muốn hạ mình. Lúc yêu thì liền cảm thấy ngay cả cái rắm cũng thơm nhưng đến lúc lấy nhau thật sự trải qua củi gạo dầu muối sống qua ngày rồi, khó tránh khỏi va va chạm chạm lại đều là những người không ai chịu nhường ai, qua mấy năm hiện tại chỉ còn dư lại oán trách lẫn nhau mà thôi.

Triệu Phương Mỹ kết hôn được mấy năm vẫn không có con, cũng không biết là hai vợ chồng họ chưa muốn hay còn có vấn đề gì. Mẹ chồng của Triệu Phương Mỹ mong ngóng mấy năm cũng chưa được bé cháu trai nên bây giờ sắc mặt cũng không được tốt. Mẹ chồng không quản được con dâu thì tạo áp lực cho con trai, hai vợ chồng họ vừa nói chuyện này lại không tránh được nổ ra một cuộc chiến tranh.

Triệu Phương Hà cùng em gái đều lấy chồng ở cùng một thành phố, đối với chút chuyện của nhà bọn họ liền nói với hai người một câu: “Được rồi, cũng gần sang năm mới, cần gì phải làm cho tất cả mọi người không được vui! Không có việc gì sẽ rảnh rồi mà nghĩ chuyện không đâu, cứ như là trẻ con vậy.”

Triệu Phương Mỹ rất uất ức, nói: “Em nói một câu, thì anh ấy đã có tám trăm câu chờ sẵn để đối phó rồi, một chút cũng không nhường nhịn!”

“Người ta làm sao lại phải nhường con! Xem con nói những lời đó, ta đều muốn cho hai đứa một câu, qua một năm lại già thêm một tuổi làm thế nào mà đầu óc không dài thêm tí nào!” Phương Di bẻ bột mì và nhân ra để chuẩn bị làm bánh chèo. Năm trước cho đi giúp việc nghỉ, tết nhất có thông gia và con dâu giúp đỡ nên không cảm thấy mệt, hôm nay con gái con rể trở về lại thấy luống cuống tay chân. Xem ra vẫn sinh con trai thì tốt hơn, có thể lấy được con dâu về hiếu kính mẹ chồng, con gái con rể trở về chỉ là khách mà thôi, đã thế lại còn chọc bà tức giận nữa.

Tuy thế con cũng do mình sinh ra, miệng nói vậy nhưng tâm địa cũng không có gì, Phương Di cười cười nói với Lưu Tử Hiên: “Tử Hiên à, con gái mẹ ngoài miệng chỉ nói vậy thôi tính tình như trẻ con vậy con bình thường cũng đừng chấp với nó làm gì! Nếu như có nói gì không dễ nghe con cũng đừng để trong lòng, nên nói thì nói, rồi nói lại ẹ, mẹ sẽ giúp con dạy dỗ nó!”

Lưu Tử Hiên cũng là con nhà gia thế, quan hệ hôn nhân của hai nhà có rất nhiều rắc rối khó gỡ, chỉ có thể cân nhắc hơn thua mà thôi. Triệu Phương Mỹ tuy không tốt, nhưng cũng vừa mắt hơn nữa cũng hết lòng đối với anh, sau khi kết hôn với anh thì xếp cha mẹ vào hàng thứ hai rồi.

“Cô ấy đã quen nói như vậy mà con nghe cũng quen rồi, hai đứa con đối đáp cũng đã thành thói quen, ngày ngày không đùa giỡn lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì !”

Ha ha, tất cả mọi người đều giúp một tay làm bánh chẻo, cánh đàn ông động tay vào càng thêm phiền, còn làm cho bột mì bay đầy nhà. Triệu Phương Mỹ và Triệu Tử Hiên lại theo thói quen, người nọ ném vào người kia làm cho bà Phương Di nhức cả đầu. Lại bắt đầu thấy nhớ con dâu, nếu Điền Mật Nhi ở đây thì những việc này chỉ cần một loáng là xong rồi.

33. Chương 33

Lúc đi bà Phương Di chuẩn bị mấy cây thuốc lá ngon, một chai rượu Phần(Loại rượu ngon, sản xuất ở Phần Dương, tỉnh Sơn Tây, TQ), mấy túi trái cây, mấy hộp chocolate và sữa bò, đều là dân quê nên họ chưa từng ăn qua những thứ như thế này, nên thấy hết sức mới lạ. Lúc trở lại Vương Tứ Nhi bắt họ mang về một đôi gà rừng, mấy con thỏ hoang, một cái chân nai và một cái chân hươu, quả óc chó, hạt điều, quả tung tất cả gần nửa túi. Trong thôn có chị dâu làm thịt khô rất ngon, được Mật Nhi tặng một hộp sữa bò liền mang cho Điền Mật Nhi một ít thịt khô đã làm được vài năm để khi trở về biếu mẹ chồng. Loại thịt này rửa sạch sau đó hấp lên ăn rất ngon có cho vàng cũng không đổi được.

Đừng thấy Triệu Phương Mỹ nhìn Điền Mật Nhi không vừa mắt, nhưng lại cô lại mang về cho em chồng một đôi gà rừng trở về cho nhà chồng ném thử một chút, cũng khó có thể xét nét được cô.

Điền Mật Nhi trở lại, về mặt việc nhà bà Phương Di như có được một người tâm phúc vậy, không giống như hai ngày trước vừa đến giờ cơm liền cảm thấy đau đầu. Triệu Phương Nghi mặc dù không lên tiếng, nhưng khi nhìn thấy vợ vội vàng bận rộn làm việc mà một đồng người kia lại ngồi trên ghế sofa xem ti vi vui vẻ cắn hạt dưa ăn hạt điều thì mặt của anh liền không thấy vui nổi.

“Buổi tối đừng nấu cơm nữa, đi ra ngoài ăn một bữa!” Mới vừa ăn cơm trưa xong Điền Mật Nhi lại đang cầm cái xẻng lấy những mảnh tuyết đang đóng ở trên thịt nai để rửa đông.

“Buổi tối em gái không phải nói muốn ăn bánh chẻo nhân thịt nai sao? Em đã đem thịt rửa đông ra rồi.”

“Thích ăn thì để cho nó tự về nhà mình mà ăn đi!”

Thì ra là anh đang thấy xót vợ mình, không muốn cô phải chịu uất ức! ! hai tay của Điền Mật Nhi đều dính đều là dầu mỡ liền nhón chân lên thơm vào má anh một cái rồi nói: “Đều nghe theo chồng của em! Chồng của em thật tốt!”

Mặt của Triệu Phương Nghi liền dịu xuống, bấm vào mũi cô một cái, sau đó bưng một đĩa lê lạnh ra phòng khách.

“Tối hôm nay đi ra ngoài ăn lẩu, quán này do một chiến hữu trước kia mở, đến đây ủng hộ cho cậu ấy một chút! !” Đem đĩa hoa quả đặt lên trên bàn trà, Triệu Phương Nghi cầm một miếng lê lên ăn mở miệng cắn một miếng liền cảm thấy vừa ngọt vừa mát giải khát rất tốt.

Toát mồ hôi, đừng nhìn đại nhân nhà cô cao lớn thô kệch như vậy nhưng thật ra lại rất thích ăn đồ ăn vặt, có lúc Điền Mật Nhi cũng cảm giác lạnh cả sống lưng!

~“Ăn lẩu làm gì! Em muốn ăn bánh chẻo nhân thịt nai, có phải Điền Mật không muốn làm nên đi tố cáo với anh hay không!” Triệu Phương Mỹ nhìn vào cửa bếp, lớn tiếng nói.

“Không ăn thì thôi, còn chưa nói có muốn mang cô đi cùng!” Anh vốn là đứa con trai duy nhất của Triệu gia, từ nhỏ đã được cưng chiều nên tính khí cũng mang chút khí thế của tiểu bá vương. Đừng nghĩ Triệu Phương Mỹ là em gái thì có thể muốn gì cũng được, có lẽ cô ta chỉ sợ người anh trai này, chưa bao giờ dám

làm nũng với anh. Triệu Phương Nghị trừng mắt một cái cô lập tức liền nghiêm chỉnh lại, liền khẳng định chắc chắn Điền Mật đã nói xấu gì đó với anh rồi.

“Một lát nữa tôi sẽ đem bánh chẻo hấp lên, lúc nào cô muốn ăn thì đều có thể ăn được!” Điền Mật Nhi thu thập xong trong bếp liền đi ra ngoài hòa hoãn.

Nhưng hình như Triệu Phương Mỹ lại không hề cảm kích, còn nói: “Không cần phải giả vờ làm người tốt, làm vài cái bánh chẻo thôi nhưng trong lòng không chừng mắng tôi thành thế nào rồi!”

“Tiểu Mỹ!” Lưu Tử Hiên, Phương Di cùng Triệu Quốc Đống đồng thời hô lên khiển trách, bà Phương Di nói: “Năm mới không để ọi người yên tĩnh chút nào! Không thích ở đây thì đi nhanh lên, muốn đùa bỡn thì trở về nhà của các con mà đùa bỡn, muốn nào lên tận trời cũng không có ai cai quản.”

Mới vừa rồi muốn làm người tốt nhưng lại bị người ta tổn thương như vậy, Điền Mật Nhi cũng không có thói quen thể hiện ra bên ngoài chỉ cúi đầu không lên tiếng. Triệu Phương Hà muốn nháy mắt với cô, nhưng chỉ có thể nhìn vào đỉnh đầu của cô cũng không có biện pháp nào, không thể làm gì khác hơn là tự mình khuyên mấy câu.

Phương Di vẫn còn rất tức giận, thêm vào đó là cảm giác con cái nhà bà làm cho bà quá mất mặt, ở trước mặt con dâu không có chút mặt mũi nào. Đứa nhỏ của Điền gia là so với con gái đã lấy chồng của nhà mình thì hiểu chuyện hơn rất nhiều, tiền đồ còn tươi sáng hơn nhiều.

“Về nhà mẹ đẻ nên cô ấy mới làm nũng một chút, con út đã quen được nuông chiều nên không chịu kém cạnh ai! Thật là càng lớn lại càng trẻ con, trong ngoài đều không biết phân biệt đối xử.”

Rốt cuộc cũng là vợ của mình, Lưu Tử Hiên đành ra mặt hòa hoãn, Phương Di lại không nhận được kêu ca với anh thêm mấy câu, tránh cho hai vợ chồng ở sau lưng lại hực hặc nhau.

Buổi tối nằm ở trên giường, vui mình trong ngực của ở Triệu Phương Nghị, Điền Mật Nhi nói: “Chị cả và em út về chơi không được mấy ngày, em làm cơm cũng không mệt đâu, đừng vì chuyện này mà tranh cãi nữa. Hơn nữa đang là năm mới, ba mẹ nhìn thấy thì lòng cũng không được thoải mái.”

Cô không phải là tiểu bạch hoa cũng không phải là thánh mẫu, đối với người trong gia đình nói xấu nhau cũng không cần thiết chút nào, nhưng cái nên nói vẫn phải nói, tối thiểu phải giữ được phong thái của mình.

“Được rồi, chuyện của bọn họ em cũng không cần phải dính vào. Càng không nói thì lại càng lên mặt, nếu không nói thì còn quá mức đến thế nào.” Triệu Phương Nghị dụi tàn thuốc, tắt đèn ở đầu giường chuẩn bị đi ngủ. Tay thò vào chặn mơn man trên các đường cong lung linh, lão nhị ở trong quần cũng theo đó chĩa vào thân thể mềm mại của cô.

Điền Mật Nhi vỗ nhẹ vào ngực anh, người đàn này, cơ thể lúc nào cũng nóng rực không sợ lạnh lúc ngủ cũng chỉ mặc độc một cái quần lót, nên khi làm việc kia sẽ rất thuận tiện.

“Vợ chồng chị cả ở bên cạnh đây, anh mà làm thì có khác gì đánh giặc đâu, ngày mai em làm sao còn mặt mũi nhìn người khác nữa!”

Nhà mới của gia đình bọn họ có hai tầng, trên lầu có ba phòng, ở bên dưới thì có hai, lầu dưới là phòng ngủ của Phương Di và Triệu Quốc Đống, phòng còn lại dành cho vợ chồng cô út. Trên lầu thì một phòng được dùng làm phòng làm việc, một phòng của bọn họ, phòng còn lại là phòng dành cho khách.

Phòng của vợ chồng chị cả ở bên cạnh, Triệu Phương Nghị cũng mặc kệ, cho dù vợ anh có thở gấp rên khê nhưng cũng không thể nào để cho người khác nghe thấy được.

Ảo não nằm lại trên giường, bởi vì kích động nên trên người đã có một lớp mồ hôi mỏng, quần lót bị căng lên bó chặt vào rất khó chịu. Cung đã lên nòng mà lại không thể bắn, Triệu Phương Nghị liền đem tay của Điền Mật kéo qua đặt lên trên lửa nóng kia của mình, cái mỏng nhẹ nhàng chậm chạp chuyển động trên dưới, không có cá thì có tôm cũng tốt rồi.

Điền Mật Nhi lại thấy tội nghiệp anh, tên đàn ông xấu tính này một khi đã thích thì cũng không thèm trông nom không thèm để ý nữa, đặc biệt là đến lúc cao triều, tiếng động lớn đến mức ở lầu dưới cũng nghe được. Còn nếu không thì dùng miệng giải quyết một chút cũng xong, nhìn anh bị ghen đến khó chịu cô cũng thấy

đau lòng, nhưng tật xấu này của anh quá lớn. Dù sao làm lính thì tính kiên nhẫn đều rất tốt, coi như tôi luyện thêm ý chí cho anh ——

Hai ngày sau đó Triệu Phương Hà và Triệu Phương Mỹ đều mang chồng mình đi đến các nhà thân quen để thăm hỏi, hai người bọn họ sinh ra và lớn lên ở thành phố này nên cũng có không ít bạn bè, hiện tại sau khi ra ngoài xã hội cũng có chút thành tựu vì thế nhân dịp năm mới liên lạc với nhau để hàn huyên một chút.

Điền Mật Nhi thấy đã muộn nói rằng mình thấy mệt mỏi muốn lên lầu ngủ, đoán chừng một lát nữa chị cả và cô út sẽ lục tục trở lại, cô cũng không muốn ứng phó với họ, vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Chỉ chốc lát sau hai chị em Triệu Phương Hà và Triệu Phương Quyên quay về, nhìn mặt đều thấy là đã uống không ít, mặt thì hồng hào miệng lại toàn mùi rượu .

Phương Di lại đến nhắc mấy câu, rồi lấy cho hai chị em cốc trà giải rượu, Triệu Phương Mỹ cầm lấy ly trà uống một hơi rồi nói: “Anh, anh đoán xem hôm nay em gặp được ai nào!”

Triệu Phương Nghị đã xem xong tin tức, cũng không thích dây dưa với hai tửu quỷ kia, đàn bà con gái uống say đến như vậy, anh rể và Lưu Tử Hiên cũng không quản lý được vợ của mình, sớm biết vậy anh đã sớm lên lầu ôm bà xã của mình rồi.

“Không biết!” Triệu Phương Nghị không nhịn được trả lời, lưỡi cũng đã lú lại còn không nhanh đi về mà ngủ, Triệu Phương Nghị thấy vô cùng chán ghét liên cau mày giọng nói cũng không tốt chút nào.

“Anh! Là chị Lý Như đấy! Bọn em gặp nhau ở nhà hàng, chị ấy đi cùng với chú Lý và dì Ngụy đến đây ăn cơm, chị Lý Như bây giờ còn đẹp hơn ngày xưa nữa! Từ cách nói chuyện, làm việc đến ăn mặc, vừa nhìn đã thấy là từ nước ngoài trở về! So với Điền Mật thì hơn gấp trăm lần!”

Triệu Phương Nghị nghe vậy liền tức giận, vợ anh cả ngày phải tận tụy phục vụ nhưng xem ra vẫn bị người ta coi thường: “Không còn gì để nói thì yên lặng uống nước của mình đi, người nào tốt thì khắc biết! Điền Mật tốt hay xấu thì cũng là vợ của anh, có quan hệ gì tới em mà suốt ngày nhìn cô ấy thấy không vừa mắt.”

Phương Di vừa nhìn đã biết con trai bắt đầu tức giận rồi, biết con trai mình tính tình lì lợm, khi đã nổi nóng thì không sợ trời không sợ đất . Vợ vàng khuyên con trai lên trên lầu đi ngủ, Triệu Phương Nghị dù sao cũng đã qua tuổi bông bột, cũng không thèm tranh cãi thêm, để lại gương mặt âm trầm như quan tòa ọi người sau đó rời đi.

Nhưng Triệu Phương Mỹ lại không muốn buông tha, hình như nhất định phải đem chuyện này nói cho rõ ràng: “Anh! Chị Lý Như vẫn luôn nhớ đến anh!”

“Nếu nhớ đến mà vẫn còn có thể chạy theo người khác ra nước ngoài sao, con không có đầu óc à, người ta nói gì cũng đều tin. Mẹ đã nói cho con biết bao nhiêu lần rồi, đừng có gần gũi với con bé Lý Như đó, nhà chúng ta không đến tìm bọn họ đòi giải thích cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.” Nói đến chuyện này Triệu Phương Mỹ lại cảm thấy bức mình, bởi vì chuyện này mà tạo ra biết bao nhiêu tin đồn, khiến mọi người trong nhà đều bị mất mặt theo.

“Làm gì có đàn ông nào, chị Lý Như ban đầu chỉ mượn người Hoa kiều đó giúp một tay để làm thủ tục xuất ngoại mà thôi, giữa hai người căn bản cũng không có chuyện gì!”

Vừa nói vấn đề này thì bà Phương Di không thích nghe tí nào, sao bà lại sinh ra một đứa con không có đầu óc như vậy, có phải khi ở bệnh viện nhận sai người rồi! Chuyện đó sao bà lại không rõ chút, làm gì có người tốt bụng như thế giúp cô ta làm thẻ xanh, lại còn mang túi lớn, túi nhỏ tới cửa giống như con rết vậy.

Sắc mặt của ông Triệu Quốc Đống cũng lạnh xuống, nói: “Về sau không bao giờ được phép nói đến chuyện này nữa, Phương Nghị con cũng nghe cho rõ đây, mặc kệ Lý Như ban đầu vì sao chia tay với con thì con dâu của ta chỉ có thể là Điền Mật!”

“Cứ quản tốt Triệu Phương Mỹ là được, loại người thay đổi thất thường như Lý Như, giày rách như vậy con sẽ không bao giờ nhặt.” Nói xong liền quay người đi lên lầu.

Toát mồ hôi. Người thành thật nói chuyện còn khó nghe hơn.

Mấy người ở dưới lại đem Triệu Phương Mỹ ra không ngừng thuyết giáo, mở to mắt ra mà nhìn người, Lý Như đó chính là con vịt đã bay đi bây giờ lại muốn trở lại chiếm tổ.

Triệu Phương Mỹ bị mắng cũng thấy rất uất ức, chị Như có điểm nào xấu mà mọi người lại ghét bỏ thành ra như vậy, hai nhà từ nhỏ đã thân quen, lại còn rất xinh đẹp, lại rất biết đối nhân xử thế, ban đầu mọi người trong nhà không phải cũng rất thích hay sao. Chị ấy chỉ muốn ra nước ngoài định cư mà thôi, ai cũng phải có quyền lợi theo đuổi mơ ước của mình chứ, cuối cùng còn không phải là vì yêu ông anh mình mà từ nước ngoài trở lại hay sao! Cô còn cảm thấy anh trai mình không xứng với chị Như ấy chứ, nếu mà lúc anh ấy dám vì chị Như mà chuyển nghề trở lại cùng di dân thì hai nhà cũng không trở mặt thành ra như vậy.

Hiện tại chị Như đã trở lại, lại còn không để ý chuyện anh trai đã kết hôn, anh trai cô cũng có thể dựa vào chuyện này mà lên mặt rồi.

Nghe con gái muốn khuyên anh trai mình ly hôn, bà Phương Di hận không thể đánh cho nó một trận. Vừa mới bắt đầu bà cũng để ý đến thân phận bối cảnh của Điền Mật Nhi, nhưng sống chung lâu như vậy, bà cũng cảm nhận được cô thiện lương hiểu thuận lại chăm chỉ, so với con gái ruột còn thấy thân thiết hơn. Cuộc sống qua ngày chính là như vậy, tốt-xấu lạnh ấm tự biết, mình sống thấy thoải mái là được không cần để ý đến người khác nói ra nói vào.

Triệu Quốc Đống cuối cùng cũng lên tiếng: “Tiểu Hà và tiểu Mỹ, các con cũng đã ở đây lâu rồi, cũng đều thành gia lập nghiệp rồi, ai cũng đều bận rộn cả nên đi về thôi.”

Thấy cha mình tức giận, muốn đuổi bọn họ đi, Triệu Phương Hà đúng là bị tai bay vạ gió, cũng tức giận theo. Cô đối với Điền Mật Nhi cũng không bằng lòng, cũng nhìn không thuận mắt, nhưng chỉ cần cô ấy có thể chăm sóc tốt cho ba mẹ, chăm sóc tốt cho em trai thì cô cũng liền nhận thức Điền Mật Nhi là em dâu của mình. Ở chung mấy ngày nay cô làm sao mà không nhìn ra con người của Điền Mật Nhi như thế nào, cũng cảm thấy mẹ mình và em trai như chó ngáp phải ruồi, ở trong ổ gà đào ra một quả trứng vàng.

Lại nhìn lại em gái mình, còn không hiểu chuyện bằng người xuất thân từ nông thôn, cục diện rối rắm nhà mình còn chưa có giải quyết được, lại về nhà mẹ đẻ rồi loạn khuấy tung lên, khiến cô bị liên lụy theo.

“Mọi người đều thấy tôi chướng mắt, chỉ có con dâu của cha mẹ là tốt thôi được chưa! Chị Lý Như cùng với chú di ngày mai tới chúc tết, sau khi chào hỏi xong con sẽ đi ngay! Không muốn gặp con thì con cũng không muốn ở đây làm gì.”

Cái gì chứ! ? Còn mời người ta đến tận đây! Hai nhà sau khi phát sinh chuyện kia thì dù có gặp mặt cũng không nói chuyện với nhau, mới nói hai ba câu liền nhẹ nhàng cho quai, đây không phải là bọn họ chịu thua Lý gia hay sao! Hiện tại tình hình của Lý Thành Thụy như vậy, chỉ có thể đi nhờ vả Triệu gia bọn họ, đoán chừng đang tìm cách khiến cho nhà bọn họ hết giận, không ngờ lại mượn bậc thang này mà leo lên ——

Bà Phương Di thật sự không biết nói như thế nào với con dâu, bà vốn định ngày mai cả nhà sẽ đi ra ngoài tản bộ, cũng không muốn tiếp người của Lý gia. Nhưng ông Triệu Quốc Đống lại không đồng ý, làm như vậy giống như bọn họ sợ mới trốn đi, hiện tại không mặt mũi chính là Lý gia bọn họ, cũng muốn trực tiếp gặp mặt xem bọn họ nói những gì.

Điền Mật Nhi nghe xong cũng không phản ứng nhiều, hơn nữa cũng cảm thấy suy nghĩ của cha chồng cũng đúng, người như vậy thì phải hoàn toàn cắt đứt vọng tưởng của họ, nếu không cũng sẽ không được yên.

Huống chi ngày hôm qua cô cũng buộc Triệu Phương Nghị nói ra suy nghĩ của mình, mặc dù Lý Như và anh được coi là thanh mai trúc mã, nhưng căn bản cũng không có cảm giác kia. Cũng chỉ là vì lớn tuổi, cha mẹ ép lại chặt, nghĩ tới cưới người lạ không bằng cưới người quen nên mới đồng ý.

Điền Mật Nhi lại hỏi: “Vậy anh có yêu em hay không?” Triệu Phương Nghị không trả lời, liền nói: “Đừng có lên mặt, mau ngủ đi!”

“Có phải anh cũng không có biện pháp nào nên mới lấy em hay không!” Điền Mật Nhi nhất quyết không tha, vừa nghĩ tới có thể thật là như thế thì nước mắt liền chảy ra rồi, muốn ngừng mà không ngừng được.

Thấy cô như vậy, Triệu Phương Nghị không có biện pháp nào, Điền Mật Nhi chính là điểm uy hiếp trí mạng, chính là sự mềm mại trong lòng anh. Anh biết cô cũng có thể cảm nhận được nhưng sao hôm nay lại nhất quyết không tha như vậy chắc là nghe thấy Lý Như muốn tới đây nên trong lòng thấy không thoải mái.

Ôm cô dỗ một lát, dùng ngón tay đầy vết chai lau nước mắt cho cô, có vài phần bất đắc dĩ nói: “Sợ em rồi, tâm tư của anh như thế nào em còn không rõ sao! Anh chỉ nhận thức một mình em, mà em cũng chỉ có thể là của anh! Về sau không cho hỏi nữa, chỉ có lần này thôi, có nghe thấy không!”

Triệu thiếu tá có thể nói được trình độ này, so với việc không mặc quần áo ra bên ngoài đi bộ một vòng không khác nhau chút nào, huống chi hai vợ chồng sống với nhau, không nhất thiết cứ phải nói ra mồm, trong lòng có nhau là được rồi.

34. Chương 34

Sang ngày hôm sau Lý Kiều Dương cũng tới chơi, cùng với ba mẹ mình sang nhà cô chúc tết, vừa đến Triệu gia liền lủi lên trên lầu to nhỏ với Điền Mật Nhi.

“Anh cậu đâu ! ?”

“Ở nhà máy chứ ở đâu, cậu không đi tìm anh ấy à?”

Kể từ khi Điền Dã trở về đây xây nhà xưởng, Lý Kiều Dương cũng rất hay lui tới đó, hiện tại tất cả mọi người đều hiểu rõ tâm tư của cô, cũng chỉ có mình Điền Dã vẫn tưởng rằng Lý Kiều Dương sợ anh đem tiền đầu tư của cô làm cho thua lỗ nên phải đến giám sát. Lý Vĩ ban đầu cũng không đồng ý, cũng phản đối rất lâu, đơn giản vẫn là vì cảm thấy không môn đăng hộ đối. Nhưng nhìn thấy anh em Điền Gia xuất sắc như vậy, ông lại không bỏ được, hai cái luôn mâu thuẫn nên cũng không quá gò bó con gái mình, sau đó lại thành đồng ý cho Lý Kiều Dương rồi. Nhưng cho tới bây giờ, mỗi khi nhìn thấy Điền Dã, ông vẫn còn cảm thấy lẩn tránh khó xử.

“Hai ngày nay phải đi cùng với ba mẹ mình đến nhiều nhà để biếu quà cáp, rồi uống rượu, ngày ngày về nhà nếu không phải mệt chết thì chính là say chết rồi. Đoán chừng mấy ngày nay anh của cậu sẽ rất mừng vì không có ai đến hành hạ mình cả.”

Ha ha, hai người này thật giống như là lửa lớn đụng phải băng sơn rồi, một người nhiệt tình như lửa, một người lại khô khan như núi tuyết vậy, thật không biết khi nào có thể bắn ra tia lửa kích tình đây. Cô ấy chắc cũng đang mỗi mắt mong chờ nên mới vẫn không cùng Điền Dã xuyên phá tầng quan hệ này.

“Chị chồng và em chồng sao vẫn còn chưa đi thế!” Lý Kiều Dương chưa bao giờ để tâm đến những chuyện vụn vặt của người khác, nhưng lại đang thấy buồn bực nên hỏi han một chút.

Điền Mật Nhi cũng không muốn giấu liềm đem chuyện trong nhà nói với cô ấy, dù sao một lát nữa cũng có thể đụng phải nhau. Lý Kiều Dương nghe xong liền thay cô mắng một trận, thật là khi dễ nhà mẹ đẻ người khác không có chỗ dựa mà!

“Chờ sau này cậu và anh mình kết hôn, thì cậu liền tính là người nhà mình rồi, quay đầu lại làm chỗ dựa ình!” Điền Mật Nhi trêu ghẹo, thật ra thì cô không muốn mang chuyện vợ chưa cưới trước đây của chồng mình ra bàn tán. Với tính tình của Triệu thiếu tá nhà cô, ăn cỏ gần hang cũng đủ làm cho người ta rớt mất kính rồi, chuyện đã xong thì cũng đừng hòng mơ tưởng, huống chi còn là cỏ người ta ăn thừa nhỏ ra. Nhưng lại dính cả cô em chồng vào đó, vì vậy cô liền cảm thấy rất chán ngán không khác gì bị con cóc nhảy lên bàn chân, không cần người thì cũng khiến người ta buồn nôn.

Sắp đến trưa rồi, một nhà Lý Như cũng chưa thấy đâu, Lý Kiều Dương cũng không tiện ở lâu, đây là phong tục của bọn họ trong những ngày lễ tết nếu không phải là họ hàng thân thích thì sẽ không ở lại ăn cơm, vì sợ ăn mất lộc tài của gia chủ. Triệu Quốc Đống và Phương Di mấy phen giữ lại, nhưng Lý Vĩ và vợ con vẫn nhất quyết ra về, ăn cơm trưa xong, Triệu Phương Nghị liền bảo Điền Mật Nhi mặc quần áo tử tế vào để ra bờ sông đi dạo.

Hai người cho tới bây giờ cũng chưa từng có hành động nào lãng mạn như vậy, mặc dù thời tiết vô cùng lạnh nhưng việc này vẫn làm Điền Mật Nhi rất kích động.

Có thể có người không muốn nhìn người khác vui vẻ vì như vậy thì họ cũng thấy không sang khoái nên luôn muốn làm cho người khác không thấy thoải mái.

“Thế nào, sợ nhìn thấy chị Lý Như sẽ phải xấu hổ hay sao, một trên trời một dưới đất, trong lòng sinh ra tự ti cũng dễ hiểu!”

Cô ta thừa nhận bản thân mình không ưa Điền Mật Nhi, không bởi vì cái gì??, Đó chính từ trường không hợp, không vừa mắt, khác tính nên tương khắc. Ban đầu cô ta chỉ muốn làm cho chị ta không được thoải mái, cũng không có tâm tư sâu xa, cũng biết rõ người như anh cô ta thì không thể nào ly hôn được. Nào ngờ người trong nhà lại cứ bảo vệ cho chị ta, tất cả mũi nhọn cũng đều hướng về phía mình, ngay cả Lưu Tử Hiên tối ngày hôm qua cũng không cho cô ta sắc mặt tốt, thì sao có thể để cho chị ta cười hạnh phúc ngọt ngào như vậy được.

“Triệu Phương Mỹ!” Triệu Phương Nghị lúc này đã thật sự tức giận rồi, vì đang là năm mới nên anh không muốn để cho ba mẹ phiền lòng, nhưng cô em gái không hiểu chuyện này lại liên tục khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh.

“Làm sao! Lại muốn đuổi em đi à! Không cần phải đuổi buổi tối em sẽ đi! Hơn nữa anh cũng không có quyền đuổi em, đây là nhà của cha mẹ em, tại sao lại đuổi em đi!”

Aiz, cái tính tình này, ở trong tình thế này nói như vậy không phải là đổ dầu vào lửa hay sao. Thân là phụ nữ thì lúc nên mềm thì phải mềm lúc nên nhu thì phải nhu, bị đàn ông giáo huấn một chút mặc dù khó chịu nhưng cần phải nhịn lại, không nên tức giận mất khôn. Vừa mới bắt đầu Lưu Tử Hiên còn nhường cô ta mấy phần nhưng hiện tại đã biết rõ cưới phải người vợ như vậy nếu nhịn thì chỉ có bị cô ta cười lên đầu lên cổ mà thôi.

“Mấy đứa này đúng là không để cho ta yên tĩnh chút nào! Đây là cái nghiệt gì không biết, sao lại sinh ra một đám không biết trên dưới phải trái như vậy. Lớn không ra lớn, nhỏ không ra nhỏ, muốn làm gì thì làm đi, muốn thấy ta chết mấy người mới vui lòng chắc.” Phương Di lúc này đã rất tức giận rồi, vút đáng về điềm đàm sang một bên, quyết tâm phải dạy dỗ đứa con gái này của mình một trận.

“Mẹ! Mẹ cũng chỉ biết nói con, mẹ nhìn anh trai đi, cứ xem con như kẻ thù vậy, ngay cả nói cũng đều không cho nói!” Theo đúng chuẩn mực người sai bao giờ cũng cáo trạng trước.

“Nói cái rắm, câu cô nói được xem là tiếng người hay sao! Lễ phép cũng quăng cho chó ăn được rồi! Đó là vợ của anh trai cô, không phải đối tượng để cô chế nhạo. Cô và Lý Như tốt như vậy, thì đi gọi cô ta là mẹ đi. Cô ta cho cô tiền hay là vàng bạc gì, hay cô ta là người nuôi cô từ nhỏ tới lớn, làm sao lại tiêm vào đầu cô những thứ như vậy, ai xấu ai tốt cũng không phân biệt rõ rồi.”

Vốn hai con rể vẫn còn ở đây nên bà Phương Di không muốn cho con gái mình phải mất ămjt, nhưng đứa con này càng ngày lại càng quá mức. Mặt lúc nào cũng phải tươi cười với con rể mà con gái thì chẳng khác gì con chó điên, truy ra ngọn ngành thì họ lại nghĩ là mình không có giáo dục tốt chúng nó vì vậy có nhiều chuyện bà đã nhắm mắt bỏ qua rồi.

Triệu Phương Mỹ luôn cậy mạnh không nói đạo lý làm rối loạn khuấy đảo như thế này Lưu Tử Hiên đã sớm quen rồi, xem ra định lực của mẹ vợ còn không bằng mẹ mình nữa, xem ra mọi người nói thật đúng cũng là do cậu ta nuông chiều vợ mình quá mức. Ánh mắt của Lưu Tử Hiên tối sầm lại, không thể làm gì khác hơn là để cho cô phải chịu chút dạy dỗ rồi.

Triệu Phương Hà cũng biết rõ tính tình của em gái mình, cũng bởi vì mấy năm nay không có con nên bình thường đối với mọi chuyện cô gây ra mọi người đều bao dung, nhưng cũng cảm thấy chuyện này em mình đã làm quá mức rồi.

Đúng lúc đó Lý Như và cha mẹ cô ta lại tới cửa, vừa nhìn thấy mọi người giương cung bạt kiếm liền mở miệng khuyên can tựa như trước kia chưa có chuyện gì xảy ra.

“Phương Di, bà xem, nổi giận như vậy với đứa nhỏ có đáng không! Đều là miếng thịt ở trên người mình rớt xuống lại vì người ngoài đem tình cảm mẹ con làm cho căng thẳng như thế.” Ngụy Kim Linh, mẹ của Lý Như nói.

Lý Thành Thụy cũng nói chen vào: “Đứa nhỏ khó khăn mới về nhà một lần, có gì to tát đâu, đến mức như vậy sao! Tiểu Như mang tiểu Mỹ đến nhà chúng ta chơi một lát đi, chờ một lát mẹ cháu hết giận rồi về.”

Sau khi Lý Như và Triệu Phương Nghị đính hôn, đối với người trong nhà cũng thân thiết hơn, chỉ là kể từ lúc xảy ra chuyện kia mấy năm này hai nhà vẫn không có liên lạc với nhau, ai ngờ được họ lại muốn nối lại quan hệ như vậy.

Lý Như vừa đi đến thì Triệu Phương Mỹ liền kéo cô ngồi xuống uất ức tố khổ, nghe Lý Thành Thụy nói như thế, hai người tự nhiên cũng muốn đi ra ngoài.

Mặt của Triệu Quốc Đống lúc này không biết có bao nhiêu mây đen, dù sao cũng cùng ở chốn quan trường, không muốn cùng với Lý Gia vạch mặt rõ ràng, một cổ hỏa khí liền bay về phía con gái út: “Hôm nay nếu con dám đi, về sau không được bước vào cái nhà này nữa bước!”

Triệu Phương Mỹ liền sững sốt, cho tới bây giờ vẫn còn giữ thói quen được nuông chiều vì là con út trong nhà, tuy cũng có lúc ông khiển trách nhưng chưa bao giờ ông nói câu nghiêm khắc tàn khốc như hôm nay.

“Cha!” Có uất ức cũng có chút khó chịu, nhưng một tiếng này cũng không chỉ có cô thốt ra, cả Triệu Phương Mỹ và Lý Như cùng nhau gọi một tiếng.

“Tôi chỉ có hai đứa con gái và một đứa con trai cùng vợ của mình! Lý ***** vẫn nên gọi tôi là bác hoặc là chú thì tốt hơn. Người trong nhà thì hiểu được nhưng người ngoài nghe được sẽ hiểu lầm không tốt.”

Trên mặt của người Lý gia thoáng qua lúng túng, Triệu Phương Hà nhân cơ hội này kéo em gái đi lên lầu, đem cả chồng và em rể lên theo. Đây là chuyện xấu trong nhà, mặc dù bọn họ mơ hồ có thể biết chút ít, thế nhưng khi trước mặt nghe được rõ ràng thì lại là một chuyện khác.

Biết là không thể nào lừa dối vượt qua cửa ải này, mắt Lý Như hồng lên, từng giọt nước mắt lớn như hạt đậu rơi xuống một giọt lại một giọt, khóc đến hoa lệ chói mắt như vậy thật khiến cho người ta đau lòng.

“Ba mẹ, con biết rõ là con sai lầm rồi, niệm tình chúng ta đã thân thiết nhiều năm tha thứ cho con một lần đi! Con bảo đảm về sau hiếu kính cha mẹ thật tốt, cùng A Nghị sống qua ngày, sẽ không bao giờ nghĩ đồng nghĩa tây nữa, về sau con thật sự cũng không dám nữa!”

Lý Thành Thụy và Ngụy Kim Linh cũng theo đó mà nói: “Đứa nhỏ đã thật tâm hối cải, đã nhận ra cái sai của mình rồi, cho nó thêm một cơ hội đi! Phương Nghị và tiểu Như từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tựa như kim đồng ngọc nữ, hai nhà chúng ta thân thiết như vậy cũng nên nhượng bộ một bước mà thành toàn cho bọn nhỏ đi!”

Đã gặp qua người có da mặt dày nhưng lại chưa gặp qua người có da mặt dày thành như vậy, làm bà Phương Di lại bốc hỏa lên, nhìn thấy thật chướng mắt, nói ra lời thiếu đạo đức như vậy liền tuôn ra một tràng: “Phương Nghị nhà chúng tôi trước khi kết hôn đúng là kim đồng, nhưng về phần Lý Như nhà ông bà vẫn chưa phải là ngọc nữ, không cần nói cũng nhìn ra được. Miệng lúc này nói đã biết sai rồi, sao ban đầu nhìn ở thấy hai vợ chồng già chúng tôi lại nói một câu dừng làm cản trở ngại hạnh phúc của cô! Vợ của nó tuy gia thế không có gì nhưng cũng là một cô gái trong sạch gả cho Phương Nghị nhà chúng tôi, nguyên nhân tại sao cô lại từ nước ngoài quay về tôi cũng không muốn hỏi, vậy nên các người cũng đừng tới đây can thiệp vào chuyện của nhà chúng tôi, bằng không tất cả mọi người đừng mong sống được dễ chịu!”

Lời này của bà Phương Di cũng đủ ngoan độc rồi, chỉ thiếu nước nói trắng ra mà thôi, Lý Thành Thụy lại liên tục suy tính, coi như không thể giảng hòa thì cũng không có ý định đắc tội với Triệu gia được. Nghe nói anh cả của Triệu gia ở thủ đô hiện tại trên quan trường rất thuận buồm xuôi gió, Triệu gia lại cùng hợp tác với Lý Vĩ, ở thành phố này mặc dù là khu vực của Lý gia nhưng trong gia tộc thì tiếng nói của ông ta cũng không có trọng lượng cho lắm, cho nên mới có lòng kết thân với Triệu gia. Vốn cho rằng con gái của mình xuất sắc, trở lại chỉ cần xuống nước nói vài câu thì sẽ khiến Triệu gia đem thứ con dâu nhà quê kia trả về, ai ngờ lại không được như mong muốn.

Không thể làm gì khác hơn là đem hi vọng đặt ở trên người của Triệu Phương Nghị, cậu ta và Lý Như từ nhỏ đã biết nhau tình cảm thanh mai trúc mã không thể nào mà không động lòng được.

“Phương Nghị! Con thật sự không thể tha thứ cho tiểu Như sao! Trong lòng nó vẫn luôn có con, chỉ là người trẻ tuổi luôn có ước mơ, lỗi ở đây là đem mơ ước xem trọng hơn tình cảm ! Hiện tại cũng đã trưởng thành, cũng đã hiểu cái gì đối với mình là quan trọng nhất rồi. Chú cho tới bây giờ vẫn xem con như con trai ruột của mình, chú cũng chỉ có mình Tiểu Như, nỗ lực cả đời này không phải sau này tất cả đều dành cho vợ chồng hai đứa hay sao. Cũng chỉ muốn hai đứa hòa hảo như lúc ban đầu, hai đứa cũng đừng so đo đến quá khứ của đối phương nữa, vui vẻ ngọt ngào, những ngày tháng sau này không phải so với hiện tại tốt hơn nhiều sao!”

Trong lời nói kia liền ám chỉ tất cả mọi thứ của mình sau này có thể cho anh và Triệu gia, hơn nữa con gái ông so sánh với Điền Mật Nhi thì hơn gấp trăm lần, quan trọng nhất là vẫn còn chưa có kết hôn.

Thật là làm cho người nói không nên lời rồi, không cần Triệu Phương Nghị trả lời, bà Phương Di liền trực tiếp đem bọn họ giết chết trong nháy mắt.

“Con dâu của tôi thông minh xinh đẹp, đường đường là sinh viên ***** tài cao học rộng, gia thế trong sạch, chỉ cần Triệu Phương Nghị vẫn là con trai do tôi sinh ra cũng sẽ không ngu đến mức buông ra người vợ thuần khiết của mình mà đi nhặt giày rách của người khác!”

Một câu liền trúng ngay đích, hiện tại thời bấy giờ đối với trình tiết vẫn còn rất coi trọng, giày rách cùng với tội phạm thời đó cũng không khác nhau là mấy.

Sau đó người Lý gia rời đi, Triệu Phương Nghị vẫn giữ nguyên kế hoạch dẫn Điền Mật Nhi ra bờ sông đi dạo, bà Phương Di tính toán phải dạy dỗ lại con gái của mình ở mang đầu óc ra mới được.

Trên đường đi không ai nói lời nào, bờ sông cách chỗ họ ở không tính là quá xa, nhưng vì có tuyết nên đường trơn phải lái xe chậm lại, phải mất mười lăm phút mới đến. Dừng xe xong, Triệu Phương Nghị định xuống xe nhưng nhìn thấy Điền Mật Nhi không nhúc nhích cũng biết là cô đang mất hứng.

“Em lại muốn làm gì! Thái độ của cha mẹ em nhìn thấy rồi đấy, cũng đều đứng về phía em không phải sao.”

Điền Mật Nhi liền cau mày, trong lòng không nén được bức bối, cố cố không tỏ ra uất ức nhưng luôn có cảm giác bị người khác coi thường, lại không ngừng bị tai bay vạ gió, còn có người muốn inh đi vào chỗ nguy hiểm nữa. Cô em chồng chen ép thì không nói làm gì, người ngoài cũng lại tới châm biếm mỉa mai, nhà cô chính là tám đời bản nông đầy đã làm phiền đến người nào chưa, thấy người nào phù hợp thì lấy người đó đi!

“Vậy còn anh! ? Có phải là đang hối hận vì đã lấy em rồi hay không, vẫn muốn cùng cô ta nói lại tình xưa chưa gì, em sẽ thành toàn cho hai người. Nhất định anh phải cho cô ta ám hiệu thì cô ta mới bám anh không buông như vậy chứ! Cóc ba chân khó tìm, đàn ông thì đầy rẫy, không có Triệu Phương Nghị anh, em cũng không tin Điền Mật Nhi em phải cô độc cả đời này! !” Điền Mật Nhi tức càn hồng, vào lúc này liền trút ra nỗi lòng của mình.

“Điền Mật!” Triệu Phương Nghị lần đầu tiên gọi cả tên họ của cô ra, ở bên ngoài anh vẫn thường gọi cô là tiểu Điền, khi hai người ở chung với nhau đều gọi Mật Nhi, lúc bị cô chọc giận cũng chỉ gọi là Điền Mật Nhi mà thôi.

“Anh chưa cho cô ta bất kỳ ám hiệu nào, không nói đến có quan hệ gì, thì thời điểm thoái hôn đều kết thúc cả rồi! Kể từ khi cưới em, trong lòng của anh cũng chỉ có một mình em, lời này anh chỉ nói một lần cuối cùng, đời này vợ của anh chính là em! Về sau nếu em lại vì chuyện này mà âm ỉ, nếu muốn ly hôn anh cũng sẽ đồng ý!”

Nói cũng đủ ngoan độc đi, Điền Mật Nhi cũng thấy sợ đến rơi nước mắt.

Triệu Phương Nghị thở dài, nghĩ thầm trong bụng quả nhiên cô do trời cao phái tới để hành hạ mình, ở cùng với Điền Mật Nhi, anh một chút thủ đoạn cũng không có, muốn chống lại cô nhưng cho tới bây giờ chỉ có mình anh nột khí giới đầu hàng mà thôi!

Đem cô từ ghế lái phụ ôm tới ngồi vào trên đùi, để cho cái đầu nhỏ của cô nằm ở trên bả vai anh tiếp tục khóc, đưa bàn tay ra sau nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô.

“Ng Sloan, đừng khóc, là anh không tốt, là anh sai rồi!”

Điền Mật Nhi được tiện nghi nhưng vẫn còn ra vẻ, vẫn khóc thút tha thút thít , buồn bực nói: “Anh, hic, anh còn nói, muốn, muốn ly hôn với em! ! !”

Ý sinh không phải như thế này có được hay không, nhưng vào lúc này lại không dám ngụy biện, sợ vợ của mình càng thêm tức giận, nói anh sai thì chính là sai!

“Là anh không tốt!” Triệu Phương Nghị lại nói.

“Còn nói em âm ỉ nữa!” Điền Mật Nhi lại tố.

“Là anh không đúng!” Triệu Phương Nghị tiếp tục nhận sai.

“Anh lại còn hung dữ với em!” Điền Mật Nhi tiếp tục tố giác.

“Là anh sai lầm rồi!” Triệu Phương Nghị.

“Về sau không phép anh hung dữ với em!”

“Được.”

“Cũng không cho nói ly hôn, em sẽ rất đau lòng!” Điền Mật Nhi ôm ngực, vừa nghĩ tới đời trước đã không có được anh, đã cảm nhận được nhu tình của anh thì làm sao cô có thể chịu rời khỏi anh được.

Điền Mật Nhi tan nát cõi lòng, khóc đến mức Triệu Phương Nghị cũng thấy đau xót, nâng cái đầu nhỏ kia lên dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt kia của cô.

“Không bao giờ nữa, đừng khóc, Mật Nhi đừng khóc, em khóc như vậy lòng của anh cũng không được dễ chịu tí nào.”

Rốt cuộc cũng là vợ chồng, vợ chồng son đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, Điền Mật Nhi khóc đủ rồi thì chuyện này cũng liền bỏ qua.

Triệu Phương Nghị hỏi cô: “Có còn muốn đi chơi hay không!”

Điền Mật Nhi soi soi gương, hai con mắt vừa đỏ vừa sưng, đi ra ngoài sẽ rất mất mặt.

Liên ăn vạ: “Không đi đâu, xấu hổ chết rồi!” Vùi mặt trong lồng ngực bèn chắc, dùng sức bấm vào cơ bắp bên eo của anh.

Triệu Phương Nghị liền thấy ngứa ngáy, tất cả đều bị dằn vể yêu kiều kia của cô lấy lòng rồi, trong lồng ngực lại truyền ra tiếng cười nhe nhó.

“Vợ của anh lúc nào cũng xinh đẹp, hình dáng gì mà anh chưa từng nhìn qua!”

Điền Mật Nhi chu mỏ, trong lòng liền thấy vui vẻ, khoe miệng không nhịn được cong lên: “Lão Vương buồn đưa!”

Nhìn tâm tình của cô chuyển biến tốt, Triệu Phương Nghị liền trở nên nghiêm nghị, vô cùng nghiêm túc cảnh cáo: “Về sau không được phép nói ly hôn! Có nghe thấy không!”

Trong lòng không còn ưu tư nữa nên Điền Mật Nhi cũng nguyện ý chiều theo anh, còn cảm thấy anh như vậy đặc biệt nam tính. Liên lấy lòng nói: “Đời này, đời sau, kiếp sau sau nữa em cũng chỉ nhận thức một mình anh! Anh cũng không thể không muốn em, nếu không có biến thành quỷ em cũng quán lấy anh!”

Triệu Phương Nghị liền ho khan, khoe miệng nhanh chóng vênh lên, trong nháy mắt liền thấy tự đắc, nhưng sự đắc ý này không lừa được người khác.

Chỉ nói cô một câu ‘ nói năng ngọt xớt ’, Triệu Phương Nghị giúp cô đội mũ, quần kỹ khăn quàng cổ, Điền Mật Nhi khoác vào tay của anh, cả người cũng mau dĩnh lên trên người của anh rồi.

Nếu đổi lại là bình thường khẳng định Triệu Phương Nghị sẽ nhanh chóng khiển trách cô không nghiêm chỉnh, để cho cô tự mình đi bộ, nhưng mới rồi làm cô khóc một trận như vậy, lại nghĩ dù sao cũng đang mặc thường phục nên cứ để cô muốn làm gì thì làm!

Điền Mật Nhi là người được cho cái bậc thêm thì ánh mắt liền nhìn vào cửa, nghĩ thầm hiem có cơ hội có thể trấn áp anh nên phải thừa dịp này hưởng thụ nhiều thêm một chút. Bèn bắt anh ăn mút quả, bắt anh

cầm kẹo đường, còn bắt anh mua ình bóng bay và chong chóng nữa. Triệu Phương Nghị bị bắt làm gì thì làm cái đó, Điền Mật Nhi thấy anh như vậy cũng không đành lòng đùa dai, cái cô thích là dáng vẻ nghiêm nghị, kiên cường bất khuất của anh, đem một một con sư tử oai hùng nuôi thành mèo cứ thấy khó chịu thế nào ấy.

Lấy bóng bảy buộc vào trên tay mình, tiêu diệt hết mứt quả và kẹo đường, cầm chong chóng trong tay, Điền Mật Nhi chỉ vào xe trượt tuyết trên mặt sông đang kết băng nói: “Chúng ta đi chơi cái đó đi! Không biết huấn luyện viên đội đặc chủng của chúng ta có chơi được xe trượt tuyết hay không!”

Lúc gần về lại có người hỏi hai người bọn họ có muốn chụp ảnh lưu niệm hay không, lại nghĩ Điền Mật Nhi rất thích chụp hình, Triệu Phương Nghị vừa định đồng ý thì lại bị cô bác bỏ. Sao mà chụp được, mới vừa khóc xong nên mắt sưng mũi hồng lại còn bị gió lạnh thổi lên nữa, trên mặt cô bây giờ chẳng khác gì thăng hê cả, mang bộ mặt như vậy đi chụp hình không phải là để lại chứng cứ phạm lỗi hay sao. Lắc đầu tỏ ý không muốn chụp, bình thường lúc xinh xắn thì không chụp lúc này mà chụp thì xấu chết rồi —

Hai ngày sau, Triệu Phương Nghị và Điền Mật Nhi cũng trở về thủ đô, Điền Mật Nhi chưa phải đến trường nên có thể đến đơn vị cùng Triệu Phương Nghị. Hầu như tất cả phụ nữ sau khi kết hôn vẫn luôn xem chồng và con của mình làm trung tâm còn việc khác ngoài xã hội sẽ bớt chú ý đến.

Chế độ phòng thủ của đơn vị Triệu Phương Nghị cũng đang từ từ hoàn thiện, trong khu nhà dành cho người thân cũng đã có không ít chị dâu tới ở, lầu dưới cùng lầu trên cũng đã có vài hộ dọn đến. Đơn vị cũng mở một tuyến xe đặc biệt để mọi người có thể đi lại thuận tiện hơn, đưa đến trạm xe bus dưới chân núi, nhưng vì người cũng không nhiều lắm nên có lúc còn phải đợi người đến đông đủ rồi mới xuất phát.

Đã có xe buýt, Vương Văn Tĩnh cũng sẽ không cần phiền đến Điền Mật Nhi nữa rồi, nhưng thỉnh thoảng có lúc sẽ nói bang qươ rằng tuyến xe này không thuận tiện lắm, lên xe buýt lại phải chen lấn không có chỗ ngồi, nếu đi làm muộn mấy lần còn bị khấu trừ tiền thưởng nữa.

Tuy vậy cũng bị Điền Mật Nhi lảng sang nói chuyện khác, câu này mà chị cũng nói ra được chỉ vì tiền thưởng của chị mà người khác thì phải đi sớm về tối, đưa đi đón về hay sao. Cha ruột, mẹ ruột cũng còn chưa được ân cần vậy, trước kia không có biện pháp nào, nể mặt Dương Dục và Triệu Phương Nghị là chiến hữu của nhau nên mới giúp đỡ, hiện tại đơn vị cũng đã có xe rồi, cô cũng không phải là không có việc gì nên tạo việc để làm.

Điền Mật Nhi có một thói quen, đó chính là mỗi sáng sớm đứng ở ngoài hiên đọc các bài khóa, học ngoại ngữ trọng yếu nhất vẫn phải có hoàn cảnh tốt, còn phải học nhiều đọc nhiều. Mỗi sáng sớm cô liền đứng ở trong tiểu viện đọc sang sảng, hiện tại thời bấy giờ những ngôn ngữ này còn chưa được phổ biến. Các chị dâu ở bên cạnh tốt trái một phải nhìn cô như vậy cảm giác rất ngạc nhiên, mỗi sáng sớm khi thấy Điền Mật Nhi đứng đọc là lại hỏi cô đang nói tiếng nước nào một hồi lại hỏi cô đang nói cái gì.

Trước kia thường có câu khuyên rằng đã là phụ nữ thì không nên lấy chồng trong quân đội, ý muốn nói một cô gái tốt không cần thiết phải gả cho người làm lính lại phải làm quả phụ chịu nhiều khổ cực. Các chị dâu ở đây hầu hết đều xuất thân nông thôn hoặc là công nhân vì vậy bọn họ rất nhiệt tình và thật thà. Nghe nói Điền Mật Nhi cũng xuất thân từ nông thôn, đều nói cô đã mang lại mặt mũi cho dân quê bọn họ nên đối với cô cũng không còn câu nệ như trước. Ban đầu lúc mới biết cô là vợ của đại đội trưởng, là vợ của người có chức vụ cao nhất khu vực phòng thủ này, trình độ học vấn cao lại còn xinh đẹp nữa liền nghĩ rằng khi ở chung sẽ rất khó khăn đây. Cũng từ miệng của chồng mình cùng những chiến sĩ khác mà dần dần hiểu rõ, vợ của đại đội trưởng mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đối đãi với mọi người đặc biệt nhiệt tình, tìm cả ngày không ra tật xấu nào.

Thử cùng cô hàn huyên mấy câu về việc nhà, quả thật thấy bình dị gần gũi, không hề kiêu ngạo, nói chuyện vẫn rất thật thà. Về sau các chị dâu này nếu có cái gì không hiểu hoặc là có chuyện khó khăn đều tìm đến Điền Mật Nhi để cô bày kế sách ình, thứ nhất là cô tới đây trước bọn họ, thứ hai là cô có học vấn cao, cái cô biết được khẳng định sẽ nhiều hơn bọn họ.

So với Điền Mật Nhi nhanh chóng hòa đồng thì Vương Văn Tĩnh lại có vẻ không quá thân thiện, cô ta chỉ nói chuyện với mấy chị dâu xuất thân từ thành phố mà thôi. Dần dần trong khu nhà liền phân chia ra làm hai phái, phái thứ nhất đại biểu cho những người ở nông thôn, phái thứ hai đại biểu cho thành thị. Mấy chị dâu đến từ nông thôn luôn nói mấy chị dâu trong thành phố nhiều tật xấu như thế nào, đoán chừng mấy

chị dâu ở bên kia cũng nghị luận bọn họ như thế về chuyện này thì Điền Mật Nhi cũng không rõ lắm. Bởi vì lần đầu tiên khi họ nói với Điền Mật Nhi dân quê như thế này như thế kia liền bị cô dịu dàng nói mấy câu chần chừ, sau này cũng có thể đã biết cô xuất thân từ nông thôn nên càng không thể nói với cô những chuyện này. Cô cũng đã khuyên các chị dâu ở đây đừng nói sau lưng người khác, nhưng bọn họ là người cầu thả, lúc ấy thì sáng khoái đồng ý còn nói rằng cô nói có lý, nhưng chỉ một lát sau thì đâu vẫn đóng đầy.

Người ta cũng đều là người lớn cả, lại không phải là người thân thích nên Điền Mật Nhi cũng không lúc nào cũng đi theo người ta mà dạn dỏ, đành phải nghe rất nhiều chuyện thị phi.

Phụ nữ đến chỗ nào thì chỗ đó sẽ có chiến tranh!

Một tối nọ vừa muốn ngủ, thì lại nghe Triệu Phương Nghị hỏi: “Em và vợ của Dương Dực có mâu thuẫn?”

Câu hỏi này làm Điền Mật Nhi ngạc nhiên mở to mắt, kinh ngạc hỏi lại anh: “Không có ! Có chuyện gì sao?”

“Hôm nay Dương Dực tới nói xin lỗi với anh, anh cũng vậy rất buồn bực, ý của cậu ta hình như là vì tiểu Vương. Cụ thể chuyện gì xảy ra thì cậu ta cũng không nói, cho nên anh mới hỏi em .”

“Dương Chính ủy nói với anh lời này, nhất định là có chuyện gì xảy ra! Chẳng qua em gần đây cũng không tiếp xúc với Vương Văn Tĩnh nên cũng không hiểu rốt cuộc là thế nào.” Hình như nghĩ ra điều gì, Điền Mật Nhi có chút bưng bít mà nói: “Lần trước không đã nói với anh các chị dâu ở nông thôn tới có chút bài xích người thành phố hay sao, có phải vì chuyện này hay không!”

Triệu Phương Nghị cảm thấy cũng không sai, cũng không hiểu trong đó có liên quan gì tới Điền Mật Nhi, tính tình của cô anh biết rõ, tuyệt đối sẽ không dính vào trong đó, vì muốn giữ mặt mũi cho anh coi như phải chịu thiệt một chút cũng sẽ không trở mặt với người ta. Cho nên khi nghe Dương Dực nói vậy, anh cũng không mù quáng chỉ trích, mà chỉ hỏi cô xem có chuyện gì xảy ra không.

“Họ có mâu thuẫn thì em phải hòa giải chứ, em là vợ của anh, coi như tuổi còn nhỏ, cũng phải quan tâm đến người nhà của cấp dưới chứ!”

Aiz, đàn ông thật tình nghĩa, đàn ông thật có trách nhiệm!

Tuy nhiên đối với chuyện này cô thật sự là lực bất tâm tòng tâm, ai bảo cô cũng là người đến từ nông thôn. Muốn thay đổi suy nghĩ đã in sâu trong tiềm thức của các chị dâu nông thôn thật sự không dễ dàng, đối với nhóm ngược lại cũng khó khăn như vậy.

Không phải nói người thành phố kiêu ngạo, ở chỗ nào mà không có người xấu người tốt , Vương Văn Tĩnh kiêu ngạo, hai chị dâu nói chuyện hòa hợp với cô tuy tốt nhưng cũng rất kiêu ngạo, không thể vợ đưa cả nắm được.

Trong nhà có cô em chồng đã đủ làm cô nhức đầu rồi, đi ra bên ngoài thật không muốn đi tiếp cận quá sâu.

“Dương Dực không phải là chính ủy sao, công việc chính là làm công tác tư tưởng, vừa đúng để cho anh ấy bổ túc cho tiểu Vương học một khóa.”

Chủ ý gì lại cù bấp như vậy, Triệu Phương Nghị lạnh mặt liếc cô một cái, nói: “Đang muốn tìm cách để giải quyết mâu thuẫn cho vợ của Dương Dực, chứ không phải là để cho bọn họ chiến đấu với nhau thế này!”

“Không thể, Dương Chính ủy cưng chiều vợ như vậy, còn kém so với thái hậu thôi.” Ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ đều một tay anh ta chăm sóc. Sâu trong nội tâm của cô cũng có một chút rất hâm mộ, nhưng cô cũng không thích cách làm này có cảm giác như anh ta đã đánh mất chính mình rồi. Rất giống như cô, một nửa là thành yêu, một nửa là vì muốn chuộc tội cho kiếp trước. Dương Dực và Vương Văn Tĩnh cùng ở trên một vạch xuất phát, mà anh ta lại làm được như vậy, còn không cần phải hồi báo lại, bản thân là phụ nữ cô cũng thấy ủy khuất thay anh ta.

Kiêu ngạo của đàn ông phụ nữ không thể nào hiểu được! Đóng cửa lại có thể rửa chân cho vợ nhưng trước mặt anh em như vậy là bị bẽ mặt, mẹ ruột tới cũng không được hầu hạ như vậy. Điểm này vợ anh cũng làm rất tốt, mặc kệ ở đâu cũng đều giữ mặt mũi cho anh, khiến cho anh càng thêm yêu thương cô nhiều hơn. Một cô gái động lòng người như vậy ngày ngày có ngậm trong miệng cũng thấy không đủ.

Thật không dễ dàng mới về một lần mà lại cứ nói đến chuyện xấu của nhà người khác, làm chậm trễ ** lãng phí thời gian vàng bạc của bọn họ rồi. Triệu Phương Nghị âm thầm tự kiểm điểm mình, tư tưởng đã thông suốt liền nhìn sang Điền Mật Nhi vẫn còn đang đọc sách mặt không biến sắc, nói: “Ngủ thôi! Tối như vậy mà cũng đọc, không cần tới mắt nữa sao.”

Vừa đúng lúc đọc xong được một đoạn, Điền Mật Nhi liền ‘ Dạ ’ đáp một tiếng, mắt quả nhiên cảm thấy rất mỏi, liền vuốt vuốt mấy cái sau đó đi vệ sinh rồi trèo lên giường tắt đèn đi ngủ.

35. Chương 35

Nếu da mặt của Lý Như không dày cũng sẽ không làm những chuyện như vậy cũng không bị xua đuổi như thế. Bốn tiết ngôn ngữ học do chưa có thầy giáo nên Điền Mật Nhi vẫn ở đơn vị, nhưng cũng muốn về thành phố dọn dẹp nhà một chút, vừa mới tới lầu dưới, liền bị Lý Như vừa vặn chặn lại. Còn ngẫu nhiên bị Vương Vi nghe được, sau đó dùng ánh mắt ý bảo rằng tôi sẽ giữ bí mật nhìn cô giống như cô đã làm ra chuyện sai trái gì vậy.

Vương Vi và Quách Minh chính là hai người nằm trước ngồi cùng toa giường nằm với vợ chồng cô, mà đến tận lúc nửa đêm mới lên tàu, họ cũng mua một căn nhà đối diện với căn nhà của Điền Mật Nhi, hôm dọn nhà vừa lúc gặp phải bọn họ, Quách Minh bây giờ đã được giữ lại trường làm giảng viên! Vương Vi lúc kể lại chuyện này vừa kiêu ngạo lại vừa tự hào!

Đúng vậy, có thể trong đám nhân tài đông đúc ***** thì triển hết tài năng của mình, thật sự làm cho người ta theo không kịp sự ưu tú đó, nhưng ở trường học thật sự chưa từng nghe qua có vị sư huynh nào xuất sắc như vậy, Điền Mật Nhi không khó cũng liền đoán ra được trong chuyện này có sự nhúng tay của gia đình Vương Vi. Trong triều có người làm quan, người không có tiền thì cửa không mở, giáo dục tuy là thanh khiết, nhưng không phải là không nhiễm một hạt bụi nào.

Thời này người ta còn chưa có thịnh hành việc đi đến quán cà phê hay quán Bar để giải trí, Điền Mật Nhi lại không thể giả làm thần tiên cô làm ra vẻ thân thiết, hoan nghênh cô ta đến nhà mình làm khách được.

Hai người cứ như vậy đứng ở dưới lầu nhìn nhau, vẻ mặt Lý Như rất tiêu tụy, cặp mắt sưng vù vô hồn, vô cùng ai oán nói: “Cầu xin cô trả A Nghị lại cho tôi! Cô còn trẻ như thế, lại thông minh, có hàng tá đàn ông tốt để cho cô lựa chọn. Tôi chỉ có một mình A nghị mà thôi, rốt cuộc cô coi trọng Triệu gia cái gì? Tiền sao? Cô muốn bao nhiêu, tôi cho cô!”

Điền Mật Nhi trong lòng vô cùng ngán ghét, đây được coi là cái gì! Phản công ngược lại sao. Con người ta nếu biết nhục thì sẽ không bao giờ làm như thế, chung quy lại cô ta cứ như oan hồn quần quít không rời cũng không phải là biện pháp.

“Chị Lý Như! Dù cho Triệu gia có cái gì, tôi chỉ biết tôi là con dâu của Triệu gia! Triệu Phương Nghị là người đàn ông của tôi, anh ấy có giàu hay nghèo, có thấp hèn hay cao quý thì cả đời này tôi cũng sẽ đi theo anh ấy, tôi không giống như chị, đứng núi nọ nhìn núi kia. Cũng xin chị Lý Như nhớ rõ cho, tôi mới chính là người vợ mà Triệu Phương Nghị cưới hồi đàng hoàng. Người thứ ba muốn tới phá hoại gia đình của người khác mà lại dùng lời lẽ khí thế hùng dũng như vậy được sao, thật không biết là ai khuyến khích cho chị, để ột người chưa có gia đình không biết xấu hổ mang thể diện ra đánh cược như thế.”

Vốn nghĩ còn điềm đạm nói chuyện nhưng lại bị chị ta chọc cho giận sôi lên, gặp cảnh cẩu huyết như thế này ra có muốn giả bộ cũng không được rồi.

”Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, với xuất thân của cô thì cô cho rằng A Nghị sẽ tình nguyện cưới cô hay sao? ! Cũng chỉ vì tôi rời đi nên anh ấy mới tùy tiện chấp nhận mà thôi.

Điền Mật Nhi vẫn rất bình tĩnh, lạnh lạnh nói: “Tôi thiếu thì Triệu Phương Nghị cũng nguyện ý chấp nhận tôi, nhưng ngay cả chuyện bị bỏ rơi cũng không thêm chú ý, vậy xem ra trong hai chúng ta người bị ai nhất cũng không phải là tôi.”

Không ngờ cô gái quê mùa này lại khó đối phó như vậy, Lý Như cắn răng nghiêng lợi nói: “Miệng lưỡi bén nhọn! Quả nhiên là xuất thân từ nơi khỉ ho cò gáy mới gian xảo được như vậy.”

“Có gian xảo đi nữa nhưng cũng không so được với người thứ ba muốn phá hoại gia đình nhà người khác, chị có biết về sau mọi người gọi thứ người như thế là gì không! Chính là Tiểu Tam, cách gọi rất thân thiết đấy không biết chị có thích hay không? ! Tôi cũng không ngại đến cơ quan của cô chú Lý ***** tuyên truyền thay cho chị.”

Nghĩ đến việc Lý gia dù không cam tâm nhưng cũng sẽ không muốn đối chọi cùng Triệu gia, lần này Lý Như tới đây một phần cũng mang trên lưng nhiệm vụ của cha mẹ mình, lại không được như ý nguyện, mới nói hai ba câu liền bị đánh cho tơi bời rồi.

Phụ nữ, quả nhiên không thể phạm sai lầm! Mặc kệ trình tiết có nghĩa như thế nào, có quan trọng hay không, cũng đủ để cho họ không phải khom lưng mà hiên ngang ngẩng đầu.

Đuổi Lý Như đi, Điền Mật Nhi mặc dù coi như là toàn thắng, nhưng trong lòng vẫn còn thấy rất khó chịu. Cũng không có tâm tình dọn dẹp phòng nữa, vỗ vỗ ghế sofa sau đó liền nằm lên. Gặp phải chuyện như vậy, tinh thần thật mệt mỏi!

Buổi tối phát hỏa với Triệu Phương Nghị bức tức của mình, chuyện như vậy nhất định phải rung núi dọa hổ đánh phủ đầu, nhưng chủ ý kia của cô sớm đã bị thiếu tá đại nhân nhìn rõ thấu đáo.

“Về sau nếu nhìn thấy cô ta thì cứ trực tiếp bảo cô ta cút! Phụ nữ lòng dạ hẹp hòi như cô ta, có cỏi hết đưa đến trước mặt anh cũng không thèm nhìn, không cần em phải cảnh cáo.”

Hừ, biết là tốt rồi, Điền Mật Nhi nói: “Cái này chính là báo động từ xa!”

“Bình tĩnh lại đi, tâm tư này của em anh đã sớm nhìn ra nhưng không muốn vạch trần mà thôi. Chuyện của Lý gia em cũng đừng dính vào, cha đã bắt đầu xếp đặt rồi, đoán chừng cũng không nhảy nhót được mấy năm nữa đâu.”

Đây là có yêu thì mới dính vào chứ, cho dù không muốn cũng có người nhất định phải kéo cô vào, Điền Mật Nhi thấy thật uất ức. Không phải là thấy cô hiền nên bắt nạt sao, đều mang điểm yếu của cô ra mà công kích, xem ra làm người thật sự không thể quá mềm yếu nhu nhược nếu không ai nhìn vào cũng muốn đè đầu cưỡi cổ cả.

Trước đây cô luôn nghĩ chỉ cần mình tu tâm dưỡng tính sống thật tốt không đụng chạm đến ai thì cũng đã không uổng phí đời này rồi, nhưng không phải nghĩ an phận thủ thường là có thể bình thản sống qua ngày, có rất nhiều ngoại lực và áp lực vô hình tác động vào cuối cùng sẽ khiến cho ước nguyện ban đầu thay đổi. Muốn không bị ảnh hưởng thì cần có đủ xuất sắc đủ ưu tú để có thể khiến người người tôn kính, tiểu nhân phải ngược nhìn mới được. Nếu như hôm nay cô có đủ ưu tú thì Lý Như làm sao có cơ hội phỉ báng như thế, cô ta nhắm vào điểm yếu của cô vì vậy mà không hề sợ hãi, còn không phải là cảm thấy cô không có quyền, không có tiền, cũng không có thế hay sao. Thứ duy nhất cô ta đánh mất chính là thái độ của mọi người trong Triệu gia mà thôi.

Cũng may mà thái độ của tất cả mọi người đều cương quyết, nếu Triệu Phương Nghị biểu lộ ra một tia tiếc nuối hay lưu luyến nào thì dù là có bị thương đến cỡ nào thì cô cũng sẽ nhất quyết đoạn tuyệt với anh. Cô đã suy nghĩ rất kỹ, sau khi sống lại lại một nửa tâm tư của cô đều đặt hết lên trên người của anh, nếu không được hồi báo thì tất cả mọi kiên trì cố gắng kia của cô còn có ý nghĩa gì nữa chứ.

Cũng bởi vì một Lý Như, mà thời gian này tất cả mọi người đều không được tĩnh tâm. Triệu Phương Nghị vẫn cảm thấy Điền Mật Nhi tuy hiền hậu đại lượng nhưng một khi đụng phải chuyện tình cảm đều sẽ thay đổi có chút không thể nói lý. Nhưng anh vẫn phải nhân nhượng, ai bảo vợ anh vì chuyện năm xưa của anh mà uống dấm, mang chuyện từ xa xưa ra mà đào bới, móc máy tuy vậy anh lại cảm thấy vui vẻ và hài lòng. Có thể chinh phục một người phụ nữ mà mình yêu từ thể xác đến tâm hồn, so với việc dốc hết sức lực giết chết kẻ thù trên chiến trường còn cảm thấy có thành tựu hơn!

Đã là đàn ông thì phải có sức quyến rũ này, trên chiến trường khiến cho kẻ địch sợ hãi, còn trong nhà phải làm vợ toàn tâm toàn ý với mình.

Chỉ là vừa nói đến vấn đề này lại nghĩ tới Dương Dực, tiểu tử này gần đây không trở về nhà đã thế lại còn mặt ủ mày ê, hỏi cậu ta thế nào cũng không nói, làm cho người ta giận đến mức muốn đá bay ra ngoài.

“Ngày mai em đến nhà Dương Dực xem một chút, có phải đang mâu thuẫn với tiểu Vương hay không, thời gian này tâm trạng của cậu ấy không tốt.” Đứng trên phương diện cấp trên hay bạn bè anh cũng đều phải quan tâm.

“Anh ấy là chính trị viên, tâm trạng không ổn định thì làm sao công tác tốt được như vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc hiện tại.” Trong lòng cô không muốn dính chuyện nhà của bọn họ nên liền lấy cớ từ chối.

“Chính là sợ cậu ta làm ảnh hưởng đến công việc nên mới phải đến xem, hiện tại anh còn có thể tạm thời bao che, nếu mà lãnh đạo tới đây khẳng định là bị xử phạt rồi. Hai ngày trước huấn luyện bằng đạn thật, thiếu chút nữa là gặp phải sự cố!”

Hai ngày trước anh cùng các chiến sĩ trong đơn vị tiến hành huấn luyện bằng đạn thật, Dương Dực không biết thế nào lại như mất hồn đi vào phạm vi bắn, nếu không phải kịp thời phát hiện, nếu như tiến vào huấn luyện chính thức nhất định sẽ bị tên bay đạn lạc. Năm nay đi họp trên bộ, ý của cấp trên muốn dần dần giao phó nhiệm vụ cho đại đội của bọn họ, hiện tại huấn luyện còn có người quay đầu lại nhìn nhưng trong lúc làm nhiệm vụ nếu cứ lơ mơ như vậy thì không chết mới là lạ.

Điền Mật Nhi vừa nghe vậy cũng hiểu được sự tình nghiêm trọng, nếu hai vợ chồng cãi nhau bình thường thì không thể khiến người kia phạm loại sai lầm trí mạng như vậy, không thể mang tính mạng và tiền đồ của mình ra đùa giỡn được.

Ngày hôm sau lại trùng hợp là ngày nghỉ nhưng hiện tại trạng thái của Dương Dực không tốt, sao có thể yên tâm để cho cậu ta độc diễn được, nên sáng sớm Triệu Phương Nghị liền trở về đơn vị.

Tiến Triệu Phương Nghị đi, Điền Mật Nhi dọn dẹp phòng sạch sẽ thơm mát, lại đem ga giường vỏ chăn ra giặt sạch phơi lên. Triệu Phương Nghị vốn thích ăn mì, mà nhà bếp của đơn vị vẫn nấu cơm chủ yếu (Lượng huấn luyện lớn, ăn cơm sẽ không bị đói nhanh) nên chỉ cần được nghỉ ở nhà cô sẽ làm điểm tâm bằng bột mì. Ngày hôm qua mẹ của chị Trương ở bên cạnh đến chơi, mang cho ít đặc sản táo đỏ ở quê làm quà, nên cô muốn làm bánh bao nhân táo hình tam giác.

Cũng đã thu dọn xong mọi thứ, nhìn ra ngoài đoán chừng đã hơn mười giờ, cô cảm thấy hơi mệt, đổi lại bình thường liền lên giường nằm ngủ rồi, nhưng hôm nay thân đang mang nhiệm vụ nên không ngủ được. Giờ này chắc Vương Văn Tĩnh cũng đã thức rồi, liền rửa tay rồi đóng kỹ cửa lại, đi đến nhà Dương Dực cách nhà cô hai nhà. Nhà này của họ có một cái sân nhỏ, nhưng trong nhà lại có diện tích lớn, ba phòng ngủ, một phòng khách, hai nhà vệ sinh. Vừa mới bắt đầu Dương Dực nghĩ chọn một căn nhỏ hơn của Triệu Phương Nghị, tối thiểu cũng không thể lớn hơn, nhưng hai phòng trước mặt diện tích đã nhỏ nhất rồi, lại nói Triệu Phương Nghị cũng không chú ý nhiều như vậy nên Vương Văn Tĩnh liền chọn căn nhà có diện tích lớn nhất.

Gõ gõ cửa, trong nhà còn có hai quân tử khác, chính là hai vị xuất thân từ thành thị kia, nhìn thấy Điền Mật Nhi tới, lấy cớ là trong nhà có việc liền rời đi. Nhìn trên bàn của bọn họ có nước trái cây lại có cả đồ ăn vặt, xem ra là cô đã quấy rầy rồi, tuy nhiên cũng cảm thấy rất tức giận. Chồng ở trong đơn vị thiếu chút nữa nguy hiểm đến tính mạng mà cô ta còn ở chỗ này không tìm không phổỉ đàm luận cùng người khác, nếu không có trách nhiệm với hôn nhân thì còn muốn kết hôn làm gì.

Trong lòng mặc dù có ý kiến, nhưng Điền Mật Nhi vẫn không biểu hiện ra bên ngoài, khách khí với Vương Văn Tĩnh một chút, cũng không muốn cùng cô ta hàn huyên nên liền đi thẳng tới vấn đề của ngày hôm nay. Nếu như biết điều thì cô cũng không ngại bỏ chút thời gian thậm chí chịu thiệt một chút, nhìn thấy những người ở bên cạnh mình sống tốt thì cô cũng thấy vui mừng theo. Vương Văn Tĩnh hình như cũng biết rất rõ ràng hôm nay cô tới đây là có ý gì, lại còn ra vẻ thanh cao kiêu ngạo, thật sự có cảm giác như móc tim cho chó ăn hết vậy.

“Ngày hôm qua Triệu Phương Nghị trở lại nói, mấy ngày nay trong lòng Dương Dực có chuyện buồn bực, tâm tình vô cùng không tốt, hai ngày trước cũng may không có xảy ra sự cố gì ! Anh ấy muốn tôi tới đây hỏi than một chút có phải là vợ chồng cô đang giận đối nhau hay không, nếu là như có giận nhau thì cũng

đừng cương quá, Triệu Phương Nghị muốn cho hai người bình tâm suy nghĩ lại có chuyện gì cũng nên tâm bình khí hòa mà nói chuyện với nhau!”

Vương Văn Tĩnh liên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Chị dâu và Triệu đội trưởng căn bản không hiểu được nội tình của chuyện này! Anh ấy chính là người đàn ông không có bản lĩnh, còn muốn tôi phải nhận sai, đúng là không có chút trách nhiệm nào !”

Điền Mật Nhi vừa nghe xong liền thấy rất tức giận, Dương Dực như vậy còn chưa có trách nhiệm? ! Không có trách nhiệm còn có thể lấy người phụ nữ thay lòng đổi dạ làm vợ hay sao, lại còn cùng nâng niu trong tay như báu vật như vậy, người này nói vậy không biết là có tâm hay không đây.

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện của vợ chồng son nhà người ta vẫn không nên can thiệp quá sâu.

“Mặc kệ bởi vì ai hay bởi vì cái gì?? Nhưng tính chất công việc của bọn họ rất đặc biệt, nếu không chú ý đều có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Trừ phi cô tuyệt đối không quan tâm , coi như có xảy ra chuyện hay bị thương cô tuyệt đối không đau lòng, vậy thì cô cứ tiếp tục giữ nguyên tình trạng này đi.”

Lòng người rớt cuộc là miếng thịt dãi mà thôi, Dương Dực đối với Vương Văn Tĩnh che chở mọi bề, vừa nặng tình trọng nghĩa nhưng cuối cùng miếng thịt này bị vứt cho chó gặm rồi. Vừa nghe Điền Mật Nhi nói chuyện xảy ra nghiêm trọng thì thái độ của cô ta cũng không được kiên định như vừa rồi !

“Thật sự có nguy hiểm sao? !”

Điền Mật Nhi khẳng định gật đầu, có chút phiền muộn nói: “Nghe nói sau lần tập huấn này bọn họ sẽ phải xuất phát đi làm nhiệm vụ, bọn họ thuộc loại binh chủng gì trong lòng cô còn chưa rõ hay sao, nếu không có nguy hiểm, không có khó khăn cũng sẽ không đến phiên bọn họ. Nếu mang theo tâm tình vậy sẽ càng nguy hiểm không phải sao! Văn Tĩnh, giữa vợ chồng không phải nhất định phải là người nọ áp đảo được người kia mới được coi là giành thắng lợi, cái cần thiết nhất là phải giúp đỡ lẫn nhau, quan tâm tới nhau thật lòng. Nếu chỉ bởi vì nhất thời nóng giận mà ly hôn sẽ để lại tiếc nuối khó có thể bù đắp được, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp nữa rồi !”

Những đạo lý này Vương Văn Tĩnh cũng hiểu được, chỉ là không ngờ lại được nghe từ một người nhỏ hơn mình đến mấy tuổi cũng không ngờ cô ấy tuổi không lớn lắm mà còn hiểu rõ đạo lý hơn so với cô. Không giống như hai chị dâu , khuyên cô và Dương Dực nên ly hôn, bị người ta khuyên như vậy nhưng cô vốn không nhìn thấy bậc thang mà bước xuống nên mới có thể giằng co trong thời gian dài như vậy.

Trước đây nhìn Điền Mật Nhi không vừa mắt, cô đúng là rất đố kỵ với cô ấy, cũng đều được gả cho quân nhân, nhưng chồng của cô ấy lại là cấp trên của chồng cô, mà trong khu nhà này đúng là phân biệt cao thấp, đều là là quân tẩu nhưng cô ấy lại có thể lái xe ra ra vào vào được. Cũng chỉ là người xuất thân từ nông thôn mọi thứ đều không bằng cô, lại lấy được người tốt hơn so, còn có thể học ở trường nổi tiếng nhất, không phải là vận khí cô ấy quá tốt mới lấy được người tốt như vậy sao! Cô chỉ là vận số kém một chút, nếu không cô mới là người khiến cho người khác phải ngưỡng mộ mà ngược nhìn.

36. Chương 36

Không cam lòng, nhưng có thể làm được cái gì, đây chính là báo ứng. Từ lúc cô ta bắt đầu vắt hết lương tâm hãm hại những người cản đường mình thì đã bị ông trời nhìn thấu rồi, làm cho cô ta mất đi đứa bé, còn mất cả tư cách làm mẹ nữa.

Đúng vậy, cô ta nên cảm kích, nếu như không phải là Dương Dực, thì ngay cả niềm tin để cũng không có rồi. Nhưng. Nhưng. cô ta thật không cam lòng.

Chào tạm biệt Vương Văn Tĩnh, Điền Mật Nhi liền về nhà gọi điện thoại cho Triệu Phương Nghị: “Buổi tối anh mời Dương Dực trở lại ăn cá mềm đi, mặc kệ bởi vì ai bởi vì cái gì??, chung quy lại không nên để phụ nữ xuống nước làm hòa trước.”

“Phụ nữ thật là rách việc! Chưa nói rõ lý do đã nhao nhao lên rồi?” Triệu thiếu tá còn không biết một câu nói của mình xem như đã định tội một nửa của nhân loại!

“Rách việc mà anh còn cười làm gì, không có chuyện gì muốn tìm việc ỉnh làm sao!” Điền Mật Nhi âm dương quái khí nói.

“Được rồi, ít ở đó bới lông tìm vết đi, chỉ có em là không rách việc thôi được chưa! Mau nói đi, hai người bọn họ làm sao mà xảy ra chiến tranh.” Thiếu tá của chúng ta hiện tại càng ngày càng phát triển theo khuynh hướng của một người chồng tốt rồi, từ ban đầu cho ** đến bây giờ đã biết thỏa hiệp, hiện tượng tốt, sẽ càng ngày càng tốt hơn nữa!

“Em nào biết, Vương Văn Tĩnh chưa nói, em và cô ấy bình thường cũng không tiếp xúc nhiều, cũng không tiện hỏi kỹ! Anh làm một chút công tác tư tưởng cho Dương Dục đi, nghe ý tứ của Vương Văn Tĩnh thì hình như nguyên nhân là xuất phát từ anh ấy.” Thật ra thì Vương Văn Tĩnh không nói nhưng cô cũng có thể đoán được một số chuyện, trực giác của phụ nữ vẫn luôn rất bén nhạy. Chắc là chê Dương Dục không có bản lĩnh rồi, nhìn điệu bộ của cô ta đã biết là người quen sống sung sướng rồi, thành linh trở về cuộc sống bình dân thường ngày nên chắc thấy không quen. Nhưng những lời này cô không có cách nào nói với Triệu Phương Nghị, nếu không lúc anh đi hỏi Dương Dục thì sẽ làm người lúng túng mất.

Buổi tối Triệu Phương Nghị và Dương Dục cùng trở về, Điền Mật Nhi liền khuyên mấy câu, đơn giản sống vui vẻ qua ngày là được rồi. Ngày hôm sau hai vợ chồng bọn họ lại trở lại bình thường, chỉ là Dương Dục từ đây về sau giống như luôn có tâm sự luôn mặt ủ mày chau.

Sau khi tập huấn kết thúc, đại đội của Triệu Phương Nghị liên tiếp nhận không ít nhiệm vụ, cái nào cũng đều hoàn thành rất xuất sắc, được cấp trên đánh giá rất cao. Đối với bộ đội đặc chủng cũng bắt đầu được coi trọng, các khoản phúc lợi đối với quân nhân cũng được đề cao không ít.

Nhìn trong sổ tiết kiệm tăng thêm mấy vòng tiền lương, nhưng nghĩ đến đây thành quả mà bọn họ liều mạng mới có được thì Điền Mật Nhi một chút vui mừng cũng không có. Không hiểu tại sao đàn ông trời sinh là đã thích chiến đấu hung hãn, nếu thích làm quân nhân thì cứ làm quân nhân bình thường không được sao, nhất định phải cố sống cố chết làm những nhiệm vụ nguy hiểm thể này mới được. Đất nước của bọn họ tương lai sau này cũng là thiên hạ thái bình, nếu là quân nhân bình thường có chết già ở trại lính cũng không có gì nguy hiểm cả, nhưng lính đặc chủng không giống như vậy, hầu hết nhiệm vụ bí mật của quốc gia đều do bọn họ thực hiện, so với việc thực hiện ngoài ánh sáng súng gươm hiển hiện rõ ràng thì còn nguy hiểm hơn nhiều.

Toàn thân bọn họ tràn đầy nhiệt huyết tận tình vùng vẫy, tuyệt không để ý đến sự lo lắng của người thân trong nhà, mỗi lần bọn họ vừa đi, thời gian mà lâu một chút thì liền lo nghĩ muốn chết. Đặc biệt là lần này Dương Dục làm nhiệm vụ trở lại, còn bị trúng đạn ở ngực trái. Phát đạn này nếu lệch đi một chút chỉ sợ là người trở không thể trở về rồi.

Hai vợ chồng họ lúc này cũng không náo loạn, cả người Vương Văn Tĩnh cũng ngầy ra, cảm nhận được cái chết sẽ mang tới ly biệt, nghĩ đến việc này liền biết quý trọng rồi. Dương Dục vẫn ở bệnh viện quân khu để dưỡng thương, Vương Văn Tĩnh sẽ ở đó cùng với chồng mình, cô ta lại không biết nấu cơm nên Triệu Phương Nghị liền bảo Điền Mật Nhi làm nhiều đồ ăn có dinh dưỡng mang đến cho Dương Dục bồi bổ. Nhìn một một quân nhân chiến đấu anh dũng phải ăn cơm canh súp trong bệnh viện Điền Mật Nhi cũng có chút không đành lòng.

Cũng vừa đúng thời gian này cô cũng không bận, học xong liền về nhà hầm canh, thỉnh thoảng còn gói thêm sủi cảo hoặc xào hai ba món mang đến cho bọn họ. Không nhất thiết một ngày ba bữa, nhưng cũng trên căn bản cũng là một ngày một lần, thỉnh thoảng lại còn phải đưa đón Vương Văn Tĩnh về nhà tắm rửa nữa. Hai người bọn họ từ lúc vào bệnh viện đến lúc xuất viện mặt mày hồng hào còn mập mấy cân, chỉ có Điền Mật Nhi là bị sụt cân không ít.

Ngay cả người bình thường không so đo với người khác như Triệu Phương Nghị còn phải bùng phát lửa giận: “Cái quái gì! Còn tưởng là tốt số chứ, Dương Dục thật là CMN mất chó đui mù rồi, làm sao lại tìm được người vợ giống mẹ như vậy.”

Muốn tìm mẹ ở nhà mình mà cung phụng, người khác cũng không thiếu nợ cô ta, thật coi mình là thái hậu,

sai khiến người khác không xem ra gì. Đây chính là vợ của anh, chứ không phải là người hầu của bọn họ! Này nếu không phải sợ Dương Dực không xuống đài được thì anh đã sớm trở mặt rồi.

“Thôi, người tốt cũng làm rồi, đừng một hai câu lại đắc tội với người ta, như vậy thì em sẽ trở thành Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài đều không được lòng người rồi.”

Điền Mật Nhi không phải cái loại người bụng nam mô miệng một bồ dao găm, nếu muốn ra tay giúp thì phải làm đến nơi đến chốn. Nếu là đáp ứng qua loa thì cũng không đến mức đem mình nấu thành như vậy. Lúc trước khi Dương Dực còn trong thời gian nguy hiểm thì đều là Triệu Phương Nghị và Điền Mật Nhi ở đó giúp một tay, Vương Văn Tĩnh cũng chỉ biết khóc, không đây thêm phiền cũng đã tốt lắm rồi, căn bản là không trông cậy được vào, còn phải phục vụ thêm cô ta nữa. Sau đó Triệu Phương Nghị cũng trở về quân đội, cô lại phải an ủi Vương Văn Tĩnh, lại còn chăm sóc cả bệnh nhân, rồi còn phải trở về đi học, sau đó là nấu cơm rồi đưa cơm. Vừa nghĩ đến đoạn thời gian này quả thật như con thoi vô cùng vất vả.

Rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, Triệu Phương Nghị thấy xót vợ, liền không nhẹ không nặng xoa bóp thả lỏng gân cốt cho cô.

“Buổi tối đừng nấu cơm nữa, một lát nữa anh lái xe xuống núi, vào trong thôn mua cho em con gà hầm cách thủy chỉ việc ăn thôi.”

Vậy thì tốt rồi, cô cũng không muốn động, còn muốn để cho anh trở về trong đội mà ăn, còn cô không ăn một bữa cũng không sao.

“Vậy cũng được! Anh nhớ cho thêm nắm với miến, mua thêm cho em cái bánh bột ngô, muốn rắc nhiều vùng một chút.”

Kể từ khi trên núi có đơn vị tới đóng quân thì trong thôn bắt đầu có nhiều người làm đồ ăn để bán cho bọn họ, quán cơm gia đình nhỏ giống như vậy cũng không ít, có thể ăn ở đó hoặc mang về, thịt cá rau quả hay gà vịt đều là đặc sản của miền núi, món nào cũng có.

Triệu Phương Nghị tuân lệnh, mặc quần áo vào rồi lấy chìa khóa xe chuẩn bị đi, vừa lúc đó lại vang lên tiếng gõ cửa. Mở cửa liền nhìn thấy Vương Văn Tĩnh.

“Triệu đội trưởng phải về đơn vị hay sao...? ! Vậy thì nhân dịp này mời chị dâu sang nhà chúng em ăn cơm! Dương Dực muốn ăn sủi cảo nhân thịt dê, em cũng đã mua thịt dê rồi!” Vương Văn Tĩnh nhiệt tình mời phân, lôi kéo tay của Điền Mật Nhi, với quyết tâm không đi không được.

Triệu Phương Nghị hơi nhú mày, không cần suy nghĩ liền hiểu rõ ý tứ trong đó. Bình thường nhìn cô dâu nhỏ cùng anh đùa giỡn cảm giác rất thú vị, nhưng không phải để cho người muốn trêu chọc thì trêu chọc được, nhìn hành động của Vương Văn Tĩnh ở trước mặt anh đã cảm thấy chán ghét.

“À, chị dâu đang mệt mỏi, không muốn động tay động chân, lại thêm ăn gà hầm cách thủy lười, tôi đang muốn xuống núi mua cho cô ấy đây.”

Khuôn mặt của Vương Văn Tĩnh đang tươi cười dần dần mất tự nhiên, nhưng vẫn nói: “Triệu đội trưởng thật tốt với chị dâu! Đi làm gì cho xa ra, đến nhà bọn em ăn đi, Dương Dực vẫn luôn muốn cảm ơn hai người, để hôm nào thì không bằng ngay hôm nay luôn.”

Triệu Phương Nghị nhàn nhạt cự tuyệt, nói: “Để Dương Dực dưỡng thương cho tốt đã, chúng tôi không đi đâu. Chị dâu của cô hơi sốt, sang đây lấy cho cậu ấy cũng không tốt, chúng tôi ở nhà ăn là được rồi.”

Nghe anh nói xong Vương Văn Tĩnh liền ngượng ngùng, hỏi: “Chị dâu bị bệnh à! Có nghiêm trọng không?”

Vậy hôm nay không đi được rồi, cô ta cũng sẽ không làm hoành thánh nữa, tay Dương Dực còn còn chưa dùng sức được, sủi cảo xem ra là không ăn được rồi, trở về nấu tô mì thôi.

Điền Mật Nhi cũng tỏ ra không có gì đáng ngại, không muốn cho người khác lo lắng, Vương Văn Tĩnh lại vừa khách khí vừa thông suốt, thấy thật là không mời nổi mới ra về. Lúc đi còn hỏi lần trước Điền Mật Nhi làm món tương thịt bò có còn hay không, sáng sớm ngày mai muốn làm điểm tâm bằng món mì cho Dương Dực nhưng chồng của cô ta chỉ thích ăn món tương chị dâu làm mà thôi.

“Có thì vẫn có, chỉ là tương thịt bò quá cay, vết thương của Dương Dực còn chưa lành hẳn, hiện tại tốt nhất không nên ăn. Trong nhà còn có chút thịt bò, Dương Dực nếu muốn ăn, ngày mai tôi làm cho anh ấy loại không cay.”

Như vậy có khác gì gián tiếp sai bảo người khác đâu, mặc dù làm cho người ta ghét, nhưng mọi người còn ra gặp vào gặp cũng không muốn để cô ta mất mặt.

Ngày hôm sau chị Trương thần thần bí bí nói với Điền Mật Nhi: “Ngày hôm qua nhà của Dương Chính ủy lại âm ỉ rồi ! Hình như còn ném cả đồ vật nữa, chắc chắn, không nhìn ra tiểu Vương và Dương Chính ủy hai vợ chồng nhơ nhả lịch sự mà tính khí lại không tốt như vậy.”

Điền Mật Nhi sững sốt, hỏi: “Chuyện này chị còn nói với ai nữa không?”

“Tôi còn phải nói hay sao, ngày hôm qua động tĩnh lớn như vậy, đoán chừng hàng xóm cũng đều nghe thấy. Nhà tôi còn muốn đi khuyên can bị tôi kéo lại, các người không nghe thấy à?”

Thật không có nghe thấy, hai ngày nay thật mệt mỏi, ngày hôm qua Triệu Phương Nghị còn mua về một bình rượu, cô cũng uống một ít, hai người mượn men rượu còn sẵn khoái làm một cuộc yêu, nên cả người đều mỏi mệt. Thêm vào đó giấc ngủ của cô không tốt, sợ ồn nên đóng chặt cửa sổ vì vậy không nghe được là phải, vả lại nhà Dương Dực cách nhà cô cũng xa, không nghe thấy cũng rất bình thường.

Chỉ là Dương Dực thân là chính ủy, quan hệ gia đình lại không hài hòa như vậy, hiện tại người bên ngoài đều biết cả, đối với công việc nhất định là có chút ảnh hưởng.

Không ngoài dự đoán, chưa đến mấy ngày Triệu Phương Nghị mặt đầy tức giận trở về, hỏi nửa ngày anh mới nói, cấp trên có quyết định tạm thời cách chức của Dương Dực. Lúc trước thi hành nhiệm vụ còn mang tâm tình nên mới bị thương, cũng không biết thế nào lại bị bên trên biết được, cấp trên sẽ điều đến đây chính ủy mới tạm thời thay thế cậu ta.

Trong lòng của mọi người đều hiểu, nói là tạm thời tiếp nhận, nhưng thỉnh Thần thì dễ đưa thần thì khó. Trừ phi Dương Dực có quan hệ nếu không thì mười phần bị thay thế rồi. Cùng Dương Dực trải qua thời gian dài như vậy, lại còn cùng vào sinh ra tử nên về tình về lý anh đều không hi vọng có người xa lạ đến đây cọ sát lẫn nữa.

Nói xong Triệu Phương Nghị liền mang theo tâm tình bức tức hướng về phía Điền Mật Nhi: “Em làm sao lại để chuyện thế này, để cho em ở giữa điều hòa hai vợ chồng bọn họ, hòa giải thế nào lại thành ra như vậy! Em đọc sách nhiều như vậy không biết để làm gì!”

Điền Mật Nhi vừa nghe liền nổi điên, cũng không phải là con của cô, lại cũng không phải là cha mẹ của cô, lại còn phải đi theo phía sau chúi dúi cho bọn họ sao.

“Cái em học là tiếng Pháp, chứ không phải là đi hòa giải. Lại nói em quản được lần thứ nhất chứ không quản được cả đời, hai vợ chồng người ta đóng cửa mà em còn phải vênh mông lên nghe xem người ta có gây gỗ hay không sao. Em không rảnh như vậy, nếu anh muốn quản thì tự đi mà trông nom.”

Thấy cô tức giận như vậy, Triệu Phương Nghị cũng biết mình nói sai, muốn chịu thua nhưng lại không thể không nghiêm mặt, vung tay một cái chạy ngoài hút thuốc lá.

Kết hôn thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên hai vợ chồng gây gỗ nhau, lại còn vì người ngoài nữa. Triệu Phương Nghị không dám đi xa, đợi Điền Mật Nhi gọi về ăn cơm, chuyện này cũng coi như không có gì xảy ra !

37. Chương 37

Vốn chỉ có Dương Dực bị thương, nhiệm vụ lần này của bọn họ lại hoàn thành rất xuất sắc cho nên sẽ được thưởng, nhưng cũng bởi vì sự kiện tố cáo lần này, công còn không được nhắc tới lại còn bị xử phạt. Dương Dực có thể ở trong quân đội làm được vị trí hiện tại, hoàn toàn nhờ vào việc liều mạng ở trên chiến trường, ở các hạng mục quân sự đều vượt qua thử thách. Liều mạng để đổi lấy tương lai nhưng trên môn lộ chỉ có

liều mạng thôi thì không đủ, sau lưng không có chỗ dựa bị cách chức cũng chỉ mặc cho số phận an bài. Điền Mật Nhi mấy ngày nay vẫn mặt lạnh với Triệu Phương Nghị, lúc ăn cơm thì ăn cơm, vẫn dọn dẹp phòng giặt quần áo, tất cả vẫn đều bình thường. Chỉ là không để ý đến Triệu Phương Nghị, có nói chuyện cũng làm bộ không nghe thấy, nhưng mà anh cũng ít ở nhà nên cũng không nói chuyện nhiều. Nhưng về đến nhà không có ai ra đón, buổi tối không có vợ non mềm để ôm, cũng không có người líu ríu hỏi nọ hỏi kia. Trước kia còn cảm thấy cô nói nhiều thật phiền, bây giờ mới biết những thứ này đều rất ngọt ngào. Triệu Phương Nghị thấy Điền Mật Nhi kiểm tra điện nước trong nhà xong liền trở về phòng nằm nghỉ, thuận tay cầm quyển sách trên đầu giường mở ra đọc, anh nghĩ hôm nay nhất định phải nói gì đó mới được. Hôm nay vợ anh không tự dắc giống mấy ngày trước vừa nằm xuống chỉ chờ cho anh cái bóng lưng, xem ra hôm nay có hy vọng rồi! Về phần tôn nghiêm của đàn ông như thế nào thì cũng chỉ là phù vân mà thôi, vợ của mình mình dụ dỗ nuông chiều cũng không phải là chuyện mất mặt gì, cái này được gọi là yêu mới đúng!

“Vợ, vẫn còn giận sao!” Triệu Phương Nghị chồm người lên, từ bên trên nhìn vợ mình hỏi. Điền Mật Nhi đem sách đập lên trên mặt, vẫn không để ý đến anh, Triệu Phương Nghị cọt nhả đem sách bỏ sang một bên, bởi vì bình thường vẫn hay không cười, giờ phút này về mặt lạnh lùng nghiêm nghị lại mang theo ý cười trông cực kỳ mâu thuẫn. “Là anh không đúng, đừng giận nữa!” Sách đã bị lấy mất nên Điền Mật Nhi dứt khoát nhắm mắt lại, Triệu Phương Nghị vừa thì thào nói xin lỗi, vừa con gà con nhận ra sai lầm liền mổ thóc, lưu lại trên mặt cô toàn là nước miếng. Dùng sức đẩy anh ra xù lông như con nhím nghiêm mặt hỏi: “Vậy anh nói xem, anh có lỗi gì !” Hả. Vốn tưởng rằng nhận sai là được rồi, lại còn phải kiểm điểm như vậy. Suy nghĩ hồi lâu, mới nói một câu, nhưng một nửa trong đó là nghi vấn: “Anh không nên cáu giận với em? !” Điền Mật Nhi bấm anh một cái, trợn tròn mắt, nói: “Anh không nên tùy tiện cáu giận với em như vậy! Anh quan tâm đến chiến hữu em cũng không nói cái gì, nhưng chuyện gì cũng phải làm theo khả năng, nếu Dương Dực cưới không được vợ, có phải anh sẽ đưa em cho anh ta hay không!” “Thối lắm! Sao lại ví von như vậy được!” Triệu Phương Nghị đổ rầm một tiếng nằm lại vị trí của mình, lông mày anh tuấn chau lại, từ trong tủ đầu giường móc ra bao thuốc, châm một điếu lên hút. “Nói cách khác thì như thế này, xem anh còn biện minh được không! Chuyện của hai vợ chồng nhà người ta anh cũng muốn quản, người ta bị thương anh cũng quản, khi bị xử phạt thì trở về mắng vợ. Cho dù có là anh em ruột, cũng không nên can thiệp quá sâu! Làm người tốt một lần thì sẽ được trăm trở khen ngợi nhưng nhiều hơn nữa sẽ khiến người ta cảm thấy quá phận.”

Chuyện của Dương Dực và Vương Văn Tĩnh chỉ có bọn họ mới hiểu, nếu làm như thế sẽ khiến người ta nảy sinh ý lại. Triệu Phương Nghị coi Dương Dực là anh em, trong lòng không có ý gì khác, đây là cái tình giữa những người đàn ông, rộng lượng lại không so đo được mất. Nhưng vợ anh chính là phụ nữ, mở mắt nhắm mắt thì trong lòng suy tính đến chuyện bên trong bên ngoài, tinh thần giống như Lôi Phong vậy (Đây là một quân nhân hải quân của Trung Quốc, tấm gương sáng cho các thế hệ sau học tập) khiến mọi người kính nể cũng như tôn trọng, huống chi còn là xuất phát từ một phía. Cũng không mong bọn họ báo đáp nhưng tối thiểu cũng phải biết cảm ơn, đằng này lại cứ đến đòi như bọn họ thiếu nợ cái gì vậy. Triệu Phương Nghị buồn bực chỉ im lặng hút thuốc lá không nói gì, thật ra thì anh cũng hiểu, chỉ là không ngờ sẽ có kết quả như vậy. Bọn họ trước kia sống với nhau chính là như vậy, đồng cam cộng khổ vào sinh ra tử, ai biết được khi lấy vợ lại xảy ra nhiều chuyện đến thế. Trầm mặc nửa ngày, Triệu Phương Nghị mới nói một câu: “Về sau anh sẽ chú ý, nếu em nghĩ gì thì cứ nói với anh tránh bị như em nói vốn tốt bụng nhưng lại làm chuyện xấu.” Điền Mật Nhi âm thầm liếc mắt xem thường, nghĩ thầm sớm nói nhưng anh cũng phải nghe lọt mới được chứ, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo. Quần áo nói tay chân của anh không tốt anh nghe có lọt tai hay không! Thì phải để cho anh tự mình đập phải đinh thì mới mở mắt ra được, từ đó mới có thể suy nghĩ ra cái nào mới được gọi là nhà, còn cái nào thì được gọi là tập thể, căn bản không thể nhập làm một được. “Về sau em sẽ nói với anh, nhưng anh phải bảo đảm về sau nếu như không thích nghe cũng không thể cáu giận với em được!”

Triệu Phương Nghị liền cảm thấy buồn cười, nhẹ nhếch khóe miệng hừ một ra tiếng, hỏi: “Vậy anh liền hỏi em! Anh cáu giận với em lúc nào?!” Hừ, không cáu giận, mà lại kích động nói những lời như vậy cũng đủ làm người tức điên lên rồi. “Giận hay không giận thì anh tự biết, hoặc là về sau từ từ thể nghiệm, dù sao từ hôm nay cũng sẽ thay đổi. Trước kia anh có thể nào em sẽ không so đo nữa, về sau nếu còn như vậy thì không còn gì để nói nữa!”

Nếu không cho anh uống thuốc đắng một chút thì tên đàn ông xấu xa này cũng sẽ không nhớ lâu, cái gì nên nói cũng đã nói, nên trách cũng đã trách, về sau còn phải xem biểu hiện của anh thế nào nữa. Nếu vẫn

giống như trước kia thì cô cũng không ngại cho anh một bài học, hai vợ chồng sống với nhau cả đời không thể nhẫn nhịn từ một phía, phải nhân nhượng lẫn nhau thông cảm cho nhau mới được. Triệu Phương Nghị cảm tức nhìn cô: “Không phải đã nói không nhắc lại chuyện này nữa hay sao, mặc kệ như thế nào về sau anh chú ý là được!”. Người đàn ông này đến phút cuối cùng vẫn còn ngụy biện, Điền Mật Nhi không phải là người nói dai nên cũng không tranh cãi với anh nữa. Ngày hôm sau hai vợ chồng Dương Dục và Vương Văn Tĩnh mang thuốc lá, hai chai Mao Đài như thế này có thể coi là đại lễ rồi. Triệu Phương Nghị vừa nhìn thấy mặt đen liền lại, lạnh lùng hỏi: “Dương Dục cậu như vậy là có ý gì, bắt đầu chơi trò này với tôi hay sao!” Vương Văn Tĩnh ôm bọc quà cười khách sáo lễ độ, nói: “Triệu đội trưởng xem Dương Dục như an hem của mình, chúng em muốn hiếu kính, tổ tắm lòng thành của mình tới anh trai mà thôi.” Trước kia đi theo bọn anh cũng không học đến những thứ này, nhìn Dương Dục lúng túng, gò bó cũng biết được đây không phải là chủ ý của cậu ta. Triệu Phương Nghị nói: “Cái này cậu cầm về đi tôi không nhận đâu, có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra!”

Nhờ vả nhưng lại không nhận lễ, Vương Văn Tĩnh cứ có cảm giác không ổn thỏa, cứ đứng ở đó khuyên hai người nhận cho, Triệu Phương Nghị liền quăng một câu: “Anh em chúng tôi trước lúc ra chiến trường vào sinh ra tử cũng không có người đến đưa lễ vật như vậy, các người nếu có chuyện thì nói, nếu không có việc gì thì mau về nhà đi.” Thấy Triệu Phương Nghị còn niệm tình cũ, Dương Dục cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, có chút ngượng ngùng nói với vợ mình đôi câu: “Anh đã nói không cần dùng đến những thứ này làm gì, chung quy lại dù có lễ hay không có lễ chỉ cần Triệu đội trưởng có thể giúp thì anh ấy chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Hả. Không hổ là người làm tư tưởng chính trị, nói chuyện thật là có nghệ thuật. Bất quá không nhìn đến những khác, cũng phải nhìn đến tình nghĩa chung một chiến hào lẫn qua lộn lại, cùng một ở trong một đơn vị trong một thời gian dài như vậy nên Triệu Phương Nghị liền nói: “Chắc vì chuyện công tác phải không.” Dương Dục lúng túng gật đầu nói “ạ”, nhưng Vương Văn Tĩnh vẫn muốn giữ thể diện một chút nên giải thích: “Aiz, thật ra thì có Dương Dục ở nhà giúp đỡ cũng là chuyện tốt, cũng đã rất lâu không có cùng chị dâu hàn huyên nên liền thuận tiện mua ít đồ ghé qua thăm anh chị một chút.”

Triệu Phương Nghị không để ý tới cô ta, nhìn Dương Dục đi thẳng vào vấn đề: “Khi mới xảy ra sự việc tôi cũng đã suy nghĩ rồi, nếu cậu còn muốn ở lại trong quân đội đã mang trên lưng khuyết điểm như vậy về sau sẽ không phát triển được tiền đồ, hơn nữa ông cụ nhà tôi quy ẩn đã lâu nếu lên tiếng cũng không có mấy trọng lượng. Không bằng bây giờ cậu chuyển nghề đi, ba tôi ở trong thành phố cũng là người có tiếng nói nên việc an bài cho cậu một công việc tốt sẽ không có vấn đề gì.” Những điều anh nói Dương Dục cũng đã sớm cân nhắc qua, cho nên mới muốn tìm anh giúp một tay, sáng sớm đã đến làm phiền nhưng không ngờ đội trưởng đã giúp anh ta nghĩ xong đường đi nước bước, hốt mắt liền có chút hồng rồ. Thế mà anh ta lại nghe theo vợ mình nói gì mà không có lợi sẽ không ai thêm giúp, mới ôm lễ tới đây, ngẫm lại thật sự thấy xấu hổ vô cùng. Triệu Phương Nghị vỗ vỗ bờ vai của anh ta, sâu xa nói: “Đều là anh em cả! Về sau đến đó phải thật cố gắng, cậu có năng lực, đến chỗ nào mà không thể phát triển.” Sau đó anh ta xin giải ngũ, Triệu Quốc Đống cũng rất vui lòng giúp đỡ, bây giờ ông ở thành phố này coi như là cảm rẽ khá sâu rồi, ở trong hệ thống** lại không có ai có thể tin cậy được. Mặc dù Dương Dục bị xử phạt, nhưng vẫn xuất thân từ đại đội đặc chủng việc an bài công việc cho cậu ta cũng không khó. Trước tiên sắp xếp cậu ta ở ** đội, Triệu Phương Nghị cũng đã nói thực lực của cậu ta cũng không thiếu, đặt ở đâu cũng có thể có công danh, ông cũng chỉ là mừng rỡ thuận nước giong thuyền mà thôi.

Dương Dục chuyển nghề, nhà được phân trong đơn vị dành phải để trống, Vương Văn Tĩnh biết được sau khi Dương Dục chuyển nghề liền có thể an bài tốt công việc nên thời gian này nhìn ai cũng tươi cười. Dương Dục bàn giao lại công việc cho chính ủy mới, vì anh ta xin chuyển nghề hậu, bây giờ đại đội đã có chính ủy mới rồi. Vương Văn Tĩnh ở nhà dọn dẹp muốn mang đồ đi, cô ta ấy náy phiền toái chị dâu giúp đỡ mình một tay, bây giờ Điền Mật Nhi muốn cô ta lấy tám trăm lấy cô ta cũng làm, cũng khẽ run rẩy sau đó cười ha hả đồng ý còn nói cần gì phải làm vậy. Aiz, không ngờ mình cũng học được hai mặt rồi! Người sống ở trên đời này thật không dễ dàng, có nhiều chuyện không tình nguyện, cũng có nhiều chuyện mình không thích nhưng vẫn phải nâng lên tinh thần đi ứng phó. Đồ đạc của Vương Văn Tĩnh cũng không ít, đồ dùng cá nhân thu thập một ngày mới xong, cũng có không ít hàng hiệu, một cái cũng mất đến mấy tháng tiền lương của Dương Dục. Điền Mật Nhi cũng mông lung biết được chút ít quá khứ của cô ta, không trách được cô ta không toàn tâm toàn ý cùng Dương Dục sống qua ngày, từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ chứ từ xa xỉ mà tần tiện thì rất khó. Sơn hào hải vị, hàng hiệu xa xỉ đã dùng quen rồi, bất thành lĩnh phải cháo trắng rau dưa, mua một bộ quần áo cũng phải tính toán thối sau ăn bằng gì, đổi lại là người nào thì trong lòng

cũng có sự so sánh chênh lệch này. Vương Văn Tĩnh thấy Diên Mật Nhi nhìn quần áo của mình, cảm giác tự kiêu lại nảy mầm, mang từng cái một nói cho cô là cái này là của nước nào, nhãn hiệu nổi tiếng nào, giá bao nhiêu tiền. Nghĩ thầm trong lòng cô ta cũng chỉ được cái học giỏi mà thôi, rốt cuộc cũng xuất thân từ nông thôn, cái gì cũng chưa từng thấy qua, phút cuối cùng mang theo hài lòng có chút ý tứ muốn bố thí, muốn tặng cho Diên Mật Nhi một cái áo hai cái váy.

Diên Mật Nhi nhã nhặn từ chối, nghĩ thầm đây đều là đồ thừa người ta không thèm mặc nữa, hưởng chi tại mấy bộ này đều là một từ hai năm trước, muốn lừa gạt người không hiểu chuyện hay sao. Ngày hôm qua cho cô bát đĩa, ga giường với vỏ chăn, hôm nay lại cho quần áo thật sự nghĩ đầu óc cô nông cạn như vậy sao. Chị Trương cũng thế, trước đây còn nói người ta thế này thế kia vừa nghe được tặng đồ, lại tới đây vây quanh nịnh nọt rồi. Cô không cảm thấy bản thân là một dân quê thì có cái gì mất mặt, nhưng chị ấy làm như vậy cũng quá làm mất mặt dân quê rồi ! Nhìn trong mắt Vương Văn Tĩnh toàn dáng vẻ khinh thường, cao hơn người khác một bậc, đều không ngại mang đồ của mình cho người khác. “Chị dâu, chị xem, cho tới bây giờ vẫn làm phiền chị và Triệu đội trưởng, hiện tại muốn chuyển đi, những thứ này đều được giữ gìn cẩn thận, cũng không có ý tứ gì khác.” “Tôi bình thường cũng không mặc những thứ này, cho tôi thì cũng như cho sâu bị tiện nghi rồi, hưởng chi hai chúng ta thân hình cũng không giống nhau, có mặc cũng không vừa người.” Diên Mật Nhi nói lời này là nói thật, Vương Văn Tĩnh so với cô cao hơn, so với cô cũng gầy hơn, Diên Mật Nhi duyên dáng, xinh đẹp có lỗi có lỗm, cơ thể cân xứng. Vô ý bị đâm trúng tử huyệt, người ta lại không giống như là cố ý nên Vương Văn Tĩnh đành ngượng ngùng nói: “Xem em này, chỉ nghĩ tới việc cho chị chút quà làm kỷ niệm mà quên mất chuyện này.” “Cũng không phải là không gặp nhau nữa, nhà chồng và nhà mẹ đẻ tôi đều ở thành phố này, lúc nào được nghỉ trở về thì có thể gặp mặt nữa mà. Đúng rồi, công việc của cô đã sắp xếp xong xuôi rồi sao!” Cũng sắp đi nên Diên Mật Nhi không muốn cùng cô ta tính toán so đo làm gì, vội vàng đổi sang chủ đề khác.

“Đã sắp xếp xong rồi, em vẫn làm nghề giáo viên thôi nhưng cũng có thể chuyển đổi!” Thấy Diên Mật Nhi không hiểu, cô ta còn nói: “Làm giáo viên tạm thời thôi, trước đây bởi vì phải theo quân nên làm gì cũng đều không dễ dàng. Hiện tại Dương Dục đã chuyển nghề, cũng có thể giúp một tay chăm sóc việc nhà, em muốn làm ăn buôn bán, người đông của hiếm, bọn họ so với em cũng không mạnh hơn cái gì.” Hiện tại kinh doanh buôn bán quả thật rất có tiền đồ, cô vẫn luôn coi trọng những người tự tay gây dựng sự nghiệp, hưởng chi còn là nữ cường nhân, cô không có được quyết tâm như vậy. Đừng thấy cô thương lượng chuyện công ty với Diên Mật Nhi thể hiện đạo lý rõ ràng như vậy mà nhầm, cho nói miệng thì còn tạm được, nếu thật để cho cô tự tay thực hiện thì đã sớm thất bại rồi. “Vậy thì chúc cô thành công! Nếu có gì cần giúp một tay thì cứ lên tiếng! Chỉ là cô thật sự muốn đổi nghề sao? Công việc đã được vào chính thức mà hiện tại chính sách lại càng ngày càng tốt rồi, về sau hưởng định phúc lợi của giáo viên cũng sẽ được đề cao.” Vương Văn Tĩnh chẳng thèm để ý, nói: “Công việc này đối với tôi mà nói chỉ là thứ yếu, nếu mà là trước kia.” Nói đến đây hình như là cảm thấy có chút không đúng, liền cười cười với Diên Mật Nhi không nói thêm cái gì nữa. Diên Mật Nhi nhìn cô ta rồi thở dài.

38. Chương 38

Sau này Diên Mật Nhi nói lại với Triệu Phương Nghị rằng Vương Văn Tĩnh muốn tặng cho cô mấy cái váy, Triệu Phương Nghị cũng thấy phản cảm nói: “Đồ này của cô ta nhất định là của người đàn ông trước kia mua cho, chúng ta chỉ mặc đồ mình mua, không ặc đồ của tên đàn ông đó! Dương Dục thật là quá nhu nhược rồi, vợ của mình cũng không quản được, đã ăn cơm thừa lại còn giữ lại đồ của chủ cũ, muốn thời khắc nhắc nhở nồi cơm còn rất thơm hay sao.”

Toát mồ hôi hột, thật là tư tưởng thật sự khác nhau, ý tưởng căn bản không ở trên cùng một vạch xuất phát. Bất quá nếu thiếu tá đại nhân mà bá đạo hơn một chút thì những đàn ông làm nghề cắt may không biết còn tồn tại được không.

Nói đến quần áo, Triệu Phương Nghị cũng phát hiện vợ của mình bình thường quá mức mộc mạc, chưa bao giờ thấy cô mặc những loại quần áo đẹp để đa dạng. Diên Mật Nhi thông minh xinh đẹp, lại tâm cam tình

nguyên giặt quần áo nấu cơm cho anh mà chưa từng có câu câu oán hận nào. Người phụ nữ như Vương Văn Tĩnh thì lại đều cảm thấy tiếc khi phải gả cho quân nhân trong khi đó trong mắt vợ của anh từ lúc gặp cho tới bây giờ đều là tin tưởng lẫn không muốn xa rời.

Nhưng anh là một người đàn ông, thô kệch không tinh tế, có lúc vợ của anh còn phải nhân nhượng, nghĩ đến đây anh cảm giác mình thật CMN không có chút lỗi cuốn nào.

“Ngày nghỉ của anh rất ít, cũng không còn thời gian đi mua sắm với em, thỉnh thoảng em nên đi mua sắm với bạn bè, thích gì thì cứ mua, tiền lương của anh cũng không phải là không đủ dùng!”

“Cũng chit tốn thời gian ..., rót đầy một bụng gió tây bắc, ăn uống còn không có nói gì đến việc làm đom!”

Điền Mật Nhi bình thường cũng rất ít khi đi dạo phố, mua sắm đều theo thói quen, thật sự là bây giờ quần áo của cô có ít cái nhìn không thuận mắt. Mặc dù tủ treo quần áo không khả quan như của Vương Văn Tĩnh, nhưng lấy ra mấy bộ đều phù hợp với thân hình và khí chất ôn hòa của cô, tôn chỉ của cô là không cần nhiều chỉ cần tinh tế là được.

“Vậy cũng không nên tiết kiệm quá, tiền này cũng để cho em mua quần áo mà!” Vợ mà ăn mặc đẹp thì chồng cũng được nở mày nở mặt. Tuy nhiên lúc đi học mọt mọt một chút cũng tốt, vẫn đang là học sinh. Anh cũng không có ý gì khác, không phải là sợ người để ý thương thầm như trộm, mà chỉ sợ Điền Mật Nhi đem tâm tư đặt hết lên những chuyện này sẽ ảnh hưởng đến học tập! Khụ!

Nhìn ý anh giống như không mua thì không thể, không mua thì không được nên Điền Mật Nhi vội nói: “Anh cảm thấy em mặc màu sắc rực rỡ thì đẹp hay là cứ như bây giờ thì đẹp hơn! Không mua không phải là vì tiết kiệm tiền, chẳng qua là em cảm thấy không thích hợp với mình mà thôi. Lại nói chúng ta cũng không phải là thiếu tiền, công ty hiện tại hoạt động cũng không tệ, có thể kiếm được bao nhiêu trong lòng anh vẫn chưa rõ hay sao.”

Triệu gia đầu tư vào đó cũng coi như là cho vợ chồng son bọn họ, mặc dù lợi nhuận vẫn đem đầu tư để phát triển kỹ thuật mới, nhưng có thể thấy trị giá trên thị trường bây giờ đã là một khoản không nhỏ.

Kể từ khi công ty quảng cáo các sản phẩm của bọn họ trên các phương tiện truyền thông thì số lượng các sản phẩm ăn liền tiêu thụ cũng không tệ. Bây giờ bọn họ ở thành phố mình cũng đã phải nộp thuế của nhà giàu, năm nay Điền Dã càng đẩy mạnh mẽ tuyên truyền trên xe lửa, nhà ga, bến xe, trên radio và truyền hình cũng có thể nghe được tên công ty của bọn họ. Mì gói ăn liền, mì bát ăn liền có thể dùng để ăn sáng, ăn trưa,... rất tiện lợi khi ăn có thể ăn kèm với dưa muối. Bởi vì giá tiền rất phải chăng, nên rất được người tiêu dùng hoan nghênh, hiện tại khi bọn họ cứ nói đến đồ ăn vặt đến thì mì tôm lúc nào cũng đứng đầu bảng cùng với chân gà và cánh gà.

Điền Dã xuất phát từ nông thôn, nhảy một cái bây giờ liền trở thành giám đốc của công ty, ai có thể nghĩ tới ban đầu lúc mới lên đại học thiếu chút nữa không kham nổi. Lý Vĩ bây giờ đối với tình cảm của Lý Điều Dương cũng coi như là đồng ý một nửa, nhưng Điền Dã vẫn không thông suốt, hai người bọn họ cứ dây dưa như vậy. Những người bên cạnh nhìn thấy cũng gấp gáp thay bọn họ, nhưng một người thì không nhận thức được, một người thì cho tới bây giờ cũng không hề dè dặt chút nào, cứ như vậy dậm chân tại chỗ, một điểm cũng không có tiến triển.

Lúc mới bắt đầu Điền Mật Nhi còn thay bọn họ gấp gáp, ở bên cạnh làm một ít tác động, nhưng cũng không thấy khả thi, thời gian càng lâu cô cũng mất hết kiên nhẫn, bọn họ vốn là như vậy đổi thành kiểu khác ngược lại lại làm cho người ta cảm thấy kỳ quái. Chỉ là, sau một lần kia, Điền Mật Nhi mới biết mình và mọi người đều nghĩ sai rồi.

Vì Triệu Phương Nghị được nghỉ phép nên hai người liền trở về thành phố thăm người thân, em gái và em rể trở lại thì anh vợ đương nhiên là phải khoản đãi rồi. Thiết đãi ở một nhà hàng lớn nhất trong thành phố, sau khi đưa các vị tiền bối trong nhà trở về, ba người lại đi đến nhà tắm hơi mới mở để thư giãn. Điền Dã uống cũng không ít..., cả người đều giống như lâng lâng, cũng không biết là rượu vào lời ra hay còn là hồ ngôn loạn ngữ, ánh mắt anh dần mơ hồ nói lú lờ cả lười, không rõ ràng chút nào.

“Chuyện của anh mọi người không cần quan tâm! ~ em cũng nên khuyên ba mẹ nhiều vào, đừng có vội vàng sốt ruột chuyện của anh. Anh biết trong lòng mọi người nghĩ cái gì, các người đều cho rằng đầu gỗ, thật ra thì cái gì anh cũng đều hiểu. Lý Điều Dương đối với anh như thế nào cũng đều hiểu, chỉ là anh đối với

cô ấy thật không có cái tâm tư kia, nhưng anh lại không đành lòng cự tuyệt, làm cô ấy tổn thương, cũng không muốn thấy khổ sở, bất đắc dĩ mới giả vờ như cái gì cũng không biết.”

Cái gì? ! ! ! Thì ra là cái gì cũng hiểu nhưng lại giả bộ hồ đồ! Vậy còn Lý Kiều Dương thì sao?

Điền Mật Nhi ngẫm lại cũng cảm giác được có thể trong lòng Lý Kiều Dương cũng có cân nhắc, nếu không rõ ràng với cá tính mạnh mẽ không thích dây dưa lại vì một câu nói mà dậm chân tại chỗ lâu như vậy. Chính là bởi vì thật sự thích, sợ bị tổn thương, cho nên mới trốn tránh mà thôi.

Ngay cả là của anh trai của cô cũng thật sự rất đáng giận, làm cho người ta không thể tha thứ được. Điền Mật Nhi chỉ vào mũi của anh, nửa ngày không nói ra lời nói, nếu đổi lại là người khác nhất định cô sẽ hung hăng cho hắn ta hai bạt tai. Nhưng bao che khuyết điểm cũng là lẽ thường, đã là máu mủ ruột già rõ ràng làm ra chuyện không thể tha thứ nhưng đáy lòng cũng sẽ tự động cho giảm bớt một nửa tội cho anh của mình.

“Vậy anh định làm như thế nào! Đừng có nói với em là sẽ tiếp tục như vậy, được hay không được anh cũng phải cho ý kiến! Nếu anh không phải là anh trai của em, người đàn ông không dám chịu trách nhiệm như vậy em thật sự sẽ tát cho anh mấy cái!” Điền Mật Nhi chỉ tiếc rên sắt không thành thép, nghĩ rằng Điền Dã rốt cuộc trong thời gian dài sẽ trưởng thành hơn, như thế nào lại trở thành người có tính tình đã điều như thế.

Điền Dã cầm cốc cúi đầu nhấp một ngụm trà, thì thầm nói: “Anh cũng không biết, anh chỉ biết rằng không muốn làm cho cô ấy tổn thương.”

“Nhưng bây giờ anh đã tổn thương cô ấy rồi! Cô ấy là người phóng khoáng tiêu sái nhưng vẫn cố chấp ở chỗ này làm một công việc nhỏ như vậy, anh nghĩ trong lòng cô ấy có thể không hiểu không?”

Triệu Phương Nghị ngồi ở một bên nghe, vì tuổi lớn hơn một chút nên tính tình và suy nghĩ cũng chín chắn hơn, hình như nhìn cũng hiểu chút vấn đề ở trong đó.

Điền Mật Nhi lại hỏi Điền Dã: “Anh có cẩn thận nghĩ tới tại sao anh lại sợ cô ấy bị tổn thương, bị khó chịu, hay thật ra là anh đã rất quan tâm tới cô ấy hay không! Vậy anh muốn lấy người anh không thương là Lý Kiều Dương sống cả đời hay là nguyện ý cưới người anh thật lòng yêu, nhưng lại khiến cho Lý Kiều Dương đau lòng khổ sở, tinh thần chán nản.”

Điền Dã vừa nghe liền vội nói: “Anh không muốn để cho cô ấy khổ sở.”

“Nhưng. Nhưng. Cũng không nghĩ tới việc kết hôn với cô ấy.”

“Nào có chuyện vẹn toàn cả đôi bên như vậy, anh đừng có chút tiền đã không biết họ của mình là gì, nếu bây giờ anh đang ở trong thôn đào đất, cuối cùng còn không phải là tìm một cô gái nông thôn lấy làm vợ, chẳng lẽ đó chính là người mà anh yêu sao! Còn không phải hiện tại tầm mắt đã mở rộng, lo lắng cũng đủ rồi, tâm cũng lớn lên theo! Anh à, người không bao giờ hiểu biết được đủ cả, thành công rồi phải biết ơn, không thể ở cùng người mình yêu tất nhiên là thật đáng buồn, có thể tìm được người yêu mình thì đời này đã là một hạnh phúc rồi. Anh xác định rằng nhất định có thể tìm được một nửa kia mà không muốn nhìn người luôn ở bên cạnh anh bây giờ! Chân tình cùng giả vờ, rốt cuộc bên nào khinh bên nào trọng! Không nên bị mặt ngoài sáng rỡ làm mờ mắt.”

Điền Dã nửa ngày cũng không nói, cô cũng biết việc làm cho tâm của một người chợt thay đổi nhận thức so với trước kia thật không phải là chuyện dễ dàng. Cô đã đem lợi hại phân tích rõ ràng cho anh, hiện tại phải nhìn anh có hiểu cái gì gọi là bỏ được hay không, còn có lương tâm hay không.

Triệu Phương Nghị cũng nói: “Một người đàn ông sống trên đời này cái đầu tiên phải có chính là trách nhiệm và gánh vác. Chỉ lo bản thân có chịu được hay không, nếu để người thân của mình đau lòng khổ sở, vậy thì không xứng với làm đàn ông rồi. Anh phải thấy rõ được vấn đề và cách giải quyết vấn đề mới được.”

Điền Mật Nhi không buộc Điền Dã thể hiện lòng mình, dù sao đây cũng chính là chuyện của anh, vấn đề mấu chốt phải do chính anh quyết định. Đây là vấn đề cả đời của anh, nếu buộc anh ra quyết định, về sau hạnh phúc hay bất hạnh cũng khó thoát được oán giận. Từ ngày đó về sau Điền Dã vẫn luôn ở trong nhà máy không về nhà, Vương Tứ Nhi cho là con trai đã xảy ra chuyện gì, liền gọi điện thoại cho con gái để trở lại xem anh trai thế nào, đứa nhỏ này trong đầu có chuyện buồn bực cũng không nói với ai một câu.

Điền Mật Nhi bảo mẹ mình đừng lo lắng, mấy ngày nữa là tốt thôi, thật ra thì trong lòng cô cũng đang lo lắng, thật lòng hi vọng anh mình và Lý Kiều Dương có thể có kết quả, nếu không một bên là anh trai, một bên là bạn tốt về sau cũng không có cách nào đối mặt với bất kỳ bên nào. Bọn họ lúc gần đi, Lý Kiều Dương tới tiễn cô, người văn bình thường không có tim không có phổi mà lại hành động như vậy, khiến lòng của Điền Mật Nhi rất hồi hộp.

Lý Kiều Dương mỉm cười hỏi: “Nghĩ gì thế, nhìn như có ai thiếu nợ cậu vậy, mặt cũng sắp thành bánh bao rồi.”

Điền Mật Nhi sợ vạch trần nỗi đau của cô ấy, mặc kệ cô ấy cố ý giấu giếm hay có khả năng bị Điền Dã cự tuyệt thì cô đều không mở miệng được.

Ai biết được Lý Kiều Dương lại sâu kín nói: “Điền Dã nói muốn cùng mình tìm hiểu thử xem sao!”

Điền Mật Nhi kinh ngạc, cũng cảm thấy rất cuộc đã không nhìn lầm Điền Dã, mặc kệ như thế nào, trong lòng anh vẫn giữ được cái chất phác mạnh hơn trách nhiệm của một người anh tốt.

“Anh ấy nói bây giờ chỉ xem mình như em gái, nhưng vẫn muốn cho nhau một cơ hội, nếu đến tuổi kết hôn mà mình không thay đổi tâm ý thì anh ấy sẽ lấy mình.” Lý Kiều Dương bây giờ nhìn không ra vui mừng, cũng nhìn không ra khổ sở, Điền Mật Nhi cũng không hiểu rõ rốt cuộc là cô ấy đang nghĩ cái gì.

Thật giống như cũng nhìn thấu được tâm tư của cô, Lý Kiều Dương vui mừng nói: “Mình rất vui mừng! Yêu lâu như vậy, mệt mỏi đến mức sắp buông tay rồi, không ngờ nhận được kết quả tốt như vậy! Thật ra thì mình đã sớm biết được suy nghĩ của anh ấy, chỉ là không cam lòng cũng không muốn chết tâm mà thôi, sự thật chứng minh mình kiên trì là rất đúng đắn! Không cần lo lắng ỉn, anh ấy khẳng định cũng sẽ yêu mình thôi, mình đối với bản thân rất có lòng tin! Vẫn giống như trước đây, sẽ cố gắng hết sức!”

Điền Mật Nhi nhìn vẻ mặt cô ấy quật cường như vậy không tìm được chảy nước mắt, nha đầu ngốc này, thật là làm cho người ta đau lòng.

“Đúng vậy, Điền Dã tính là cái gì, làm sao mà là đối thủ của Lý đại *****, quả thật là dễ như trở bàn tay. Chỉ là nếu như về sau cậu không thích anh ấy nữa thì hãy nói với mình, ***** khác không thiếu, tài tử phong lưu thì có rất nhiều đến lúc đó sẽ giới thiệu cho cậu một người tốt hơn.”

“Ha ha, về sau Điền Dã thăm rồi, phía trước bị vây phía sau còn châm lửa, sớm muộn gì mà không rơi vào trong túi của mình!” Lý Kiều Dương lại khôi phục lại tự tin kiêu ngạo thường ngày của mình.

Lúc trở về nói với Triệu Phương Nghị chuyện này, Điền Mật Nhi có chút lo lắng, sợ một bên lạnh một bên nóng, nếu chỉ mình Lý Kiều Dương bỏ ra thì không đủ để duy trì tình cảm của hai người.

Triệu Phương Nghị liền nói cô cứ quan tâm thái quá, nếu Điền Dã một chút ý định cũng không có, làm sao có thể để Lý Kiều Dương ở bên cạnh nhiều năm như vậy. Lý Kiều Dương từ trước đến giờ đã quen bá đạo, Điền Dã sau khi kiếm được tiền cũng có không ít người đặt tâm tư lên đó, nhưng tất cả đều bị cô ấy hoặc ở ngoài sáng hoặc ở trong tối xử lý, còn thảnh thơi đi bộ một vòng quanh công ty bọn họ, âm thầm tuyên cáo quyền sở hữu.

Đổi lại nếu có người ở phương diện sinh hoạt cá nhân của mình bị vung tay múa chân, có thể dễ dàng bỏ qua hay không. Thật ra thì trong tiềm thức của Điền Dã đã sớm đón nhận Lý Kiều Dương rồi, chỉ là trong lòng còn chưa có nhận thức rõ mà thôi. Hiện tại hai người đã nói ra, trải qua cọ sát, tin rằng sẽ càng ngày càng tốt lên.

Lại nói đối với tính khí của Lý Kiều Dương, nếu không phải thật lòng bao dung thì thật không có mấy người chịu được. Đối với người cô ấy thích thì có thể đào tìm móc phổi ra cho, nhưng họa gây ra cũng đủ để cho người ta nhức đầu, có một điểm tốt là nha đầu này chưa bao giờ chịu thua thiệt, người ta chưa kịp đánh vào má trái thì đã lôi người ta a dừ dội dần ột trận, nếu không thả ra ngoài thật đúng là khiến cho người lo lắng!

Hai người lui tới tạm thời không có đặt ở trên mặt nổi, dù sao cũng lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, suy tính cũng nhiều hơn một chút, muốn chờ có tiến triển mới thông báo cho người trong nhà. Tránh cho ngày sau bởi vì chuyện của bọn trẻ mà các trưởng bối của ba nhà trở nên lúng túng. Thật ra thì hai người bọn họ không nói, mọi người trong lòng cũng đều biết, đã xác định Lý Kiều Dương tựa như hoa hướng

đương chỉ đón ánh mặt trời, ai có thể có ảnh hưởng lớn đối với cô được, trừ Diên Dã ra thì còn ai vào đây nữa.

39. Chương 39

Diên Mật Nhi cũng đã học đại học năm thứ ba rồi, cũng đã hai mươi tuổi, gia đình hòa thuận, việc học lại thuận lợi. Các bạn cùng lớp đã bắt đầu bàn tính đến chuyện sang năm đi thực tập, trong trường học lại đã sớm đưa ra cho cô cảnh ô liu, muốn cô ở lại trường làm trợ giảng. Tỉnh thông sáu ngoại ngữ, Anh, Pháp, Nhật, Hàn, Nga, Arab, nhưng cô vẫn đang cố gắng học tiếng Đức và tiếng Tây Ban Nha để cho đủ tám thứ tiếng, nhân tài như vậy đến chỗ nào cũng đều là vàng khối cả. Hiệp hội ngoại giao cũng hi vọng Diên Mật Nhi gia nhập, trước đây bọn họ vẫn phải kiêm luôn chức nên rất cần phiên dịch cho các hội nghị du lịch. Nhưng việc làm phiên dịch thường trú cô lại chưa từng cân nhắc qua, mặc kệ nhiều lời mời gọi, cô vẫn luôn hi vọng đời này có một công việc ổn định. Doanh nghiệp nhà nước so với doanh nghiệp tư nhân vẫn có tình người hơn, đi làm ở doanh nghiệp nhà nước thì được làm boss nhưng đi làm ở doanh nghiệp tư nhân thì chỉ được làm con thôi, còn đi làm ở công ty nước ngoài thì chỉ được xuống đứng hàng cháu. Quay đầu lại tìm công việc ổn định, ngày nghỉ thì đi du lịch, lượng công việc cũng không lớn khi nói ra so với bên ngoài còn có thể diện hơn nhiều. Triệu Phương Nghị cũng không hi vọng cô hiểu thấu, mệt mỏi đến thở không nổi còn không nói, lại còn không chăm lo được cho gia đình. Nói như vậy mặc dù có điểm ích kỷ, nhưng anh cưới vợ về chính là muốn đặt ở trong nhà, đàn ông đi ra ngoài chảy mồ hôi, đổ máu thậm chí liều mạng, cũng chỉ mong có người vợ chờ mình ở nhà, sưởi ấm trong phòng chờ chồng mình kiếm tiền về là được. Nếu có thể nấu cho họ một bữa cơm nóng hổi, hâm một bình rượu nóng, pha một bồn nước ấm để tắm rửa thì càng hạnh phúc hơn nữa.

Diên Mật Nhi cũng đã sớm kinh qua những chuyện này cho dù biết rõ sẽ đầu rơi máu chảy tuy cũng muốn xông ra tạo một mảnh trời riêng ình nhưng cam nguyện làm chú gà con dưới đôi cánh của anh, để anh che gió che mưa ình. Tính ra thì hai người kết hôn đã được ba năm, có câu nói như thế này ba năm đầu nồng thắm – ba năm sau ngứa ngáy tay chân, đoán chừng không áp dụng cho quân hôn. Thiếu tá đại nhân mỗi ngày đều cùng một đám đàn ông vượt núi băng đèo mò mẫm lẫn lộn, theo như lời của anh nói đến bắt con thỏ hoang cũng CMN là con đực. Khiến cho cô càng thêm cảm thấy chua xót đặt hết nhiệt tình lên trên người anh, nếu thật sự rảnh rỗi, không bằng đi ra ngoài chạy mấy cây số, bảo đảm sẽ không còn suy nghĩ lung tung nữa. Diên Mật Nhi trợn mắt một cái, quân nhân quả thật rất đáng tin, nhưng cũng là tảng đá không thông suốt. Đối lại hiểu được mong mỏi của phụ nữ phải cảm thấy vui mừng rồi. Đúng là không có biện pháp, hiện tại nhà cũng có, xe cũng có, sự nghiệp cũng có, bụng no thì lại nghĩ đến XX, chuyện thường tình của thế gian mà thôi. Nếu núi không tới dựa ta, ta liền đảm nhiệm thay chức vụ của núi, ta cũng không phải là loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, đều là vợ chồng với nhau, không nên dè dặt nhiều như vậy. Vào ngày kỉ niệm ba năm kết hôn, Diên Mật Nhi liền đặt chỗ ở một nhà hàng Tây, muốn hai vợ chồng có thể lãng mạn một chút.

Bởi vì chịu ảnh hưởng của mẹ mình và bác dâu nên Triệu Phương Nghị đối với phong cách phương Tây cũng hiểu khá rõ, nhưng ngại ăn cơm Tây rườm rà, không thể ăn mừng được, nếu không thích Đông Lai Thuận hay Toàn Tụ Đức thì cũng có thể đến các khách sạn Bắc Kinh, không phải vất vả lại còn ăn không ngon. Anh nói này mấy chỗ này cũng rất được, hơn nữa so với đồ ăn tây lại ăn ngon hơn, phong cách của nhà hàng cũng rất đẹp! Nhưng cái bọn họ cần không phải là ăn cơm mà là muốn tạo không khí. Kiên quyết bác bỏ ý kiến của anh, còn thay anh chuẩn bị một bộ âu phục, một áo sơ mi tiêu chuẩn, còn thay anh chọn một đôi khuy măng sét zircon tinh thể. Triệu Phương Nghị cũng tự biết bình thường vợ yêu của mình vẫn luôn cô đơn, mặc dù ngoài miệng oán giận, nhưng rốt cuộc vẫn phối hợp. Quân nhân và vận động viên đều là trời sinh vóc người tiêu chuẩn, Triệu Phương Nghị có đôi vai rộng eo hẹp, cao gần một mét chín, cao lớn bản lĩnh nên khi mặc âu phục vào đẹp trai bức người. Khiến hai mắt của Diên Mật Nhi tỏa sáng, so với bộ dáng bình thường vẫn giống khi chiu từ bùn lên khác biệt một trời một vực, càng nhìn càng thấy đẹp liền thẳng hướng bỏ nhào lên người anh. Triệu Phương Nghị cũng hả hê, cố nín cười làm bộ trấn định nói: “Cũng bình thường thôi, anh mặc cái gì mà lại chẳng như vậy.” Diên Mật Nhi cũng không vạch trần anh, cứ để cho anh đắc ý đi. Diên Mật Nhi cũng trở về mặc lại bộ sườn xám lúc bọn họ kết hôn, đeo vào cổ tay

vòng ngọc gia truyền của Triệu gia, đeo khuyên tai ngọc thạch nạm vàng, búi tóc lên thật cao rồi cài vào đó một cây trâm bằng sứ. Giống như trở về thời đầu của dân quốc, trở về hôn lễ ngày đó của bọn họ, làm cho người vốn rất kiên nghị như Triệu Phương Nghị nhất thời cũng có chút ngây dại.

Theo đó lại nhớ đến thời gian hai người nương nhau làm quen, cứ mới như ngày hôm qua vậy mà trong nháy mắt đã được ba năm rồi. “Mấy năm này em phải chịu khổ rồi! Tâm tư của anh đều đặt vào việc huấn luyện ở đơn vị, có cảm thấy uất ức không?” Điền Mật Nhi nhìn vào gương sửa sang lại dung mạo, Triệu Phương Nghị từ phía sau ôm lấy hông của cô, cầm đặt lên đầu của cô nhẹ giọng hỏi. Điền Mật Nhi mỉm cười, vô cùng hạnh phúc ngọt ngào nói: “Có cực khổ gì đâu, nhà ai mà không giống như vậy! Lý tưởng và khát vọng của anh em luôn luôn ủng hộ! Chỉ là, nói đến uất ức thì có một chút, anh liên tục không nhớ đến ngày kỉ niệm kết hôn lẫn ngày sinh nhật của em! !” Điền Mật Nhi mang theo chút ít uất ức oán trách, tâm Triệu Phương Nghị đều muốn biến hóa theo rồi.

Khê hôn bên tóc mai của vợ mình, Triệu Phương Nghị nhỏ giọng nỉ non: “Thật xin lỗi, là anh sơ sót, không phải cố ý, thật sự là không nghĩ tới. Anh cũng không phải là người lãng mạn, về sau nếu có nguyện vọng hay yêu cầu gì thì có thể nhắc nhở anh, anh nhất định sẽ càng làm càng tốt.” Ha ha, con người sắt đá của chúng ta cũng nói được những câu dịu dàng như vậy, quả thật là tiến bộ lớn nhất rồi. Đương nhiên là càng nhiều càng tốt, Điền Mật Nhi chỉnh lại quần áo cho anh nói: “Em bây giờ đã bắt đầu mong đợi biểu hiện của anh rồi đây, yêu cầu của hôm nay là hy vọng người có thể như một thân sĩ săn sóc bạn gái của mình, có vấn đề gì không? !” Triệu Phương Nghị cười ha ha, ánh mắt sắc bén liền bị nhu tình thay thế, nhưng ánh mắt sắc bén kia vẫn còn bắn thẳng đến lòng người. Điền Mật Nhi vỗ trán nghĩ, hai bàn tay đem về mặt của anh sửa sang lại lần nữa rồi nói: “Thân ái, hôm nay yêu cầu là thân sĩ phong độ, tươi cười liên miên.” Rốt cuộc cũng là thói quen cũ, đối với câu từ phóng túng không thể gặt bừa, lại nói câu quen thuộc: “Thật dễ nói chuyện!” Điền Mật Nhi chợt nhíu mày, hỏi anh: “Đây chính là thân sĩ phong độ của anh sao? Đối với thực nữ thần sắc phải nghiêm nghị!” “Cái gì thực nữ với không thực nữ, em là vợ của anh! Làm thân sĩ cũng không thể không quần vợ. Thôi, nói lời này về sau chỉ áp dụng cho những ngày kỷ niệm kết hôn và sinh nhật hoặc là các ngày đặc biệt thì mới hữu hiệu, nếu không thì em sẽ ngày ngày yêu cầu héch mui lên mặt, đề phòng nóc nhà cũng bị em xóc lên.”

Có thể đổ thừa một chút hay không, mới vừa nói cái rầm lớn liền đổi ý rồi, Điền Mật Nhi giận đến mức dùng giày cao gót hung ác đá vào bắp chân của anh một phát. Nhưng bắp chân của ai đó rất cứng rắn, người ta cảm giác gì cũng không có, còn khiến cô phải cởi giày xem một chút xem có phải bị hư rồi không. A! ! ! Có thể để cho anh cút hay không! ! Nhìn thời gian thấy đã đến giờ, hai người liền lái xe lên đường, hiện tại con người ta vẫn chưa hình thành khái niệm tiêu xài hoang phí, nên người đến những chỗ này ăn cơm phần lớn đều là những người không phú thì cũng là quý, còn có một số người ngoại quốc, tới thưởng thức những thức ăn tươi ngon, còn những người làm công ăn lương thì không có mấy. Phương thức ăn uống của mọi người với sau này ưu nhã hơn nhiều, rốt cuộc xuất thân từ Quan Nhị Đại nên bàn tay đầy vết chai chuyên cầm súng chơi pháo lợi hại của Triệu Phương Nghị lúc cầm dao nĩa cũng có khuôn có dạng.

Cũng may là đã dự kiến từ trước nên Điền Mật Nhi ở nhà nấu cho anh hai đĩa sủi cảo lớn, đã sớm ăn no vì vậy hiện tại Triệu Phương Nghị hết sức tiêu sái chậm rãi ăn thịt bò bít tết, uống rượu vang đỏ. Một bữa cơm này vô cùng hoàn mỹ, có tiếng đàn, có rượu đỏ, có người mình yêu, thức ăn ngon, tứ giác vẹn tròn, quả thật vô cùng phù hợp. Cái không được hoàn mỹ duy nhất chính là gặp phải Quách Minh và Vương Vi, nghe nói hôm nay cũng là ngày bọn họ quen nhau. Hai đôi mặc dù không cùng nhau ăn cơm, nhưng lúc đi về phải qua chào hỏi một chút, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy về mặt đối nhân xử thế bắt buộc phải như vậy. “Chị Vương, bọn em cũng đang muốn trở về nhà, có muốn cùng không?!” “Cũng được, tiết kiệm được tiền thuê xe rồi, hai người lái xe tới đây à? !” Đầu năm nay việc thuê xe với các gia đình bình thường còn thuộc về tiêu phí xa xỉ, Vương Vi mặc dù không có xe của mình, nhưng có thể gọi xe bên ngoài. Về tiền bạc cô ta cũng không thiếu, chỉ là đối với người đàn ông Triệu Phương Nghị này tương đối hiếu kỳ, nhớ lúc đầu gặp mặt ở trên xe lửa hình như người bên cạnh Điền Mật Nhi chính là người này, sau này lại nghe được những câu nói kia của Lý Như thì lại càng thêm hiếu kỳ. Nhớ lúc đó Điền Mật Nhi nói anh ta là chồng của cô ấy, vậy tại sao hai vợ chồng lại không ở cùng nhau, lại còn có phụ nữ tìm tới cửa nói những lời kia. Điền Mật Nhi còn trẻ như vậy mà đã có nhà, có xe, lại còn luôn một mình ra ra vào vào, dĩ nhiên làm cho người ta tưởng tượng vô hạn rồi. Hai người bọn họ lại không quen thuộc đến mức nói chuyện không kiêng kị gì, vừa đúng hôm nay có cơ hội, đương nhiên là muốn tìm hiểu ngọn ngành rồi.

Triệu Phương Nghị lái xe, Điền Mật Nhi ngồi ở ghế lái phụ, hai vợ chồng Vương Vi và Quách Minh ngồi ở phía sau, chỉ chốc lát sau thì đến nhà rồi. Vương Vi lôi kéo bọn họ vào trong nhà ngồi một chút, Điền Mật Nhi phân vân không muốn đi đến nhà cô ấy, chỉ đành phải mời cô ấy đến nhà mình ngồi một chút, Vương Vi dĩ nhiên là sẵn lòng đồng ý rồi. Quách Minh đối với đàn em Điền Mật Nhi này cũng rất thân thiết, mặc dù anh ta không dạy khoa của bọn họ, nhưng cũng có nghe thấy bàn tán về Điền Mật Nhi, một cô gái thông minh xinh đẹp luôn dễ dàng trở thành trung tâm bình luận của mọi người. Hơn nữa nghe nói trường học cũng có ý định muốn cô ở lại trường, về sau chính là đồng nghiệp rồi, hai nhà lại còn ở rất gần, xem cách nói chuyện của hai vợ chồng bọn họ cũng không phải là người thô tục, kết giao chỉ có ích chứ không có hại.

Dù sao cách nhau cũng gần, Điền Mật Nhi về nhà trước thay quần áo rồi bỏ quả trong tủ lạnh sau đó pha trà thơm đãi khách. Triệu Phương Nghị cũng theo khẩu vị của Triệu gia, phải uống một ca trà đậm, uống không quen trà ướp hương hoa, nói nó làm mất vị ngon của trà. Trà này là một vị phu nhân người Pháp tới đây du lịch tặng cô, mùi vị đặc biệt thơm, uống xong sẽ lưu lại mùi thơm trong miệng rất lâu, Vương Vi uống một hớp liền khen là trà ngon. Quách Minh thì không nói gì, nhìn ra được anh ta xuất thân trong một gia đình bình thường, đối với việc thưởng trà cũng không quan tâm lắm.

Đàn ông ngồi với nhau có rất nhiều đề tài để nói, hai người bàn một chút về thời sự, lại nói đến gần đây các sinh viên ở thủ đô cũng rất hăng hái biểu tình.

Có không ít người đang âm thầm tổ chức **, rất nhiều thành phần cũng có cả giáo viên tham dự trong đó.

Chuyện này Điền Mật Nhi cũng biết, coi như từ khi lập quốc tới nay việc này gây chấn động xôn xao trong giới học sinh ** rồi, zfb1**, thủ lĩnh cũng cùng huyền não vui mừng trong giới học sinh đều để lại trên hồ sơ **. Trước ở trường học cũng không hay để ý, bình thường cô cũng không tham gia vào, đoán chừng người ta cũng không tin cô nên căn bản sẽ không mời cô tham gia. Vì chuyện này ông cụ Triệu còn cố ý gọi cô trở về, là gia đình quân nhân, nhất định phải đề cao giác ngộ. Chỉ là nghe từ lời nói của Quách Minh hình như cũng có tham gia cổ vũ kích động cho phong trào ** này, căn cứ vào đạo nghĩa, cô uyển chuyển khuyên mấy câu. Triệu Phương Nghị thân là quân nhân, dĩ nhiên cũng không tán thành loại hình làm tổn hại đến đoàn kết giữa quốc gia và nhân dân này nên liền dẹp yên chuyện tình với những lời lẽ nghiêm khắc sắc bén.

Không hài lòng nên cũng mất hứng tán gẫu, Vương Vi so với Quách Minh nhìn xa hơn, cũng không tán thành ý tưởng của Quách Minh, nhưng hai người dù sao cũng là vợ chồng, không thể ở trước mặt người khác làm xấu mặt mũi của chồng mình nên vội vàng chuyển đề tài, chuyện này chờ sau khi về nhà mới hỏi chồng mình cho rõ ràng. Vương Vi liền hỏi việc học của Điền Mật Nhi gần đây như thế nào, chuyện thực tập có cần giúp một tay hay không, sau đó lại hỏi Triệu Phương Nghị làm nghề gì, sao bình thường cũng không mấy khi gặp mặt.

Lời nói này, nếu bình thường căn bản chưa thấy qua bao giờ, bình thường nghĩ phép nếu không phải về với cha mẹ chồng thì chính là ở lại nhà ở trong đơn vị. “Anh ấy là quân nhân, ngày nghỉ rất ít, bình thường đều là tôi đến thăm anh ấy.” “À! Không trách được! Nhưng mà bây giờ phúc lợi của quân nhân tốt như vậy sao? Tôi thấy cô cũng đã đổi xe hai lần rồi.” Trước đây Điền Mật Nhi đi con Jetta, nhưng từ khi Điền Dĩ kiếm được lợi nhuận đã đổi xe kia sang con Nissan cho cô. Xe này thích hợp với phụ nữ hơn, chân ga thắng xe cùng tay lái linh hoạt hơn dễ dàng điều khiển hơn, hơn nữa kiểu dáng của xe này cũng đẹp mắt hơn chiếc xe ban đầu mua thanh lý. Vương Vi cũng sững sốt, không phải nói cô ấy xuất thân từ nông thôn sao? ! Thì ra là gia thế cũng không tồi! Xem ra những lời đồn đãi kia thật là bần tiện không đến đích rồi.

40. Chương 40

Chính phủ đối với phong trào biểu tình của giới học sinh, sinh viên vô cùng quan tâm, những phần tử nòng cốt phải nghiêm khắc trừng trị, Quách Minh có thể đã nghe lời của Vương Vi nói nên giai đoạn sau không tham gia vào phong trào của bọn họ nữa. Nhưng khi bị bắt rồi thẩm tra, dính líu đến rất nhiều người, một

khai ra hai, hai lại khai ra bốn, rốt cuộc cũng bị lộ ra ngoài. Quách Minh là đảng viên, lại vừa là giảng viên đại học, viết như chính trị lớn như vậy cũng đủ cho anh ta không ngắc đầu lên được rồi.

Tuy nhà của Vương Vi lợi hại, nhưng với sự thật như đóng đinh trên ván này nhà bọn họ cũng không còn biện pháp mở mắt nói mò giúp đỡ lật lại bản án, hai người cách gì cũng đều thử nhưng đều thất bại, còn tới tìm cả Điền Mật Nhi hỏi cô có biện pháp nào hay không.

Đúng là ăn không thấy thịt lại còn phải nhọc thân lo lắng cho người khác, Triệu Phương Nghị chỉ là một đại đội trưởng nho nhỏ, là không có năng lực giúp một tay. Hai người họ cũng chỉ là ôm thử hy vọng hỏi một chút, mặc dù thất vọng nhưng không có oán giận.

Bởi vì chuyện này mà không thiếu người vô tội bị dính líu vào đó, có lớp học hầu như tất cả mọi thành viên đều đi tham gia biểu tình, chỉ có hai đến ba người không đi mà thôi, những người bị liên đới đều đuổi học, năm đó để có đạt được bằng tốt nghiệp thì các sinh viên đều phải qua kiểm tra xác định không có vấn đề gì liên quan đến chính trị mới được cấp bằng.

Ban đầu có mấy người trong kí túc xá cũng bị dính líu đến, mặc kệ là sống tốt hay không tốt với nhau nhưng đều là bạn học chung một lớp, cô phải có nghĩa vụ đến gõ chuông báo động cho bọn họ. Nói bóng nói gió cảnh cáo một phen, Tống Kha luôn có quan hệ tốt với Điền Mật Nhi, đối với lời nói cô thấy rất tin tưởng. Hai người còn lại, một người có ý định không ở nơi này, một người lại có suy nghĩ muốn cầu được một con rùa vàng.

Nhưng đối với Điền Mật Nhi mà nói việc này cũng có cái tốt, sau khi sự việc biểu tình trôi qua tất cả các trường đại học đều được nghỉ một thời gian, hiếm có khi có được những ngày thanh nhàn như vậy. Quân khu của Triệu Phương Nghị chuẩn bị tổ chức đại hội tỷ võ, nên quyết định cấm trại ba tháng để huấn luyện, cô ở thủ đô cũng không có việc gì làm liền mua vé quay về nhà.

Mặc dù hiện tại cha mẹ của cô cũng có nhà ở thành phố nhưng dù sao cũng là con gái đã gả ra ngoài, coi như có được nghỉ cũng phải trở về chăm sóc cha mẹ chồng. Rất không may là lúc này Triệu Phương Mỹ lại trở về dưỡng thai, kết hôn đã mấy năm không dễ dàng mang thai được, hiện tại cô ta tràn đầy niềm tin, cảm thấy việc nhìn bà mẹ chồng sẽ bị tức giận không đâu, nên trở về nhà mẹ đẻ để tiện mọi bề.

Tính khí của Triệu Phương Mỹ vốn đã không tốt, sau khi mang thai đối với ai cũng vênh mặt hất hàm sai khiến, một lát lại than Triệu Tử Hiền không có trở về cùng với mình, một lát lại nói đi giúp việc nấu cơm ăn không ngon. Khi Điền Mật Nhi trở lại, có người nấu nướng đồ ăn ngon rất hợp khẩu vị nên liền coi cô như bảo mẫu mà sai bảo.

Rốt cuộc cũng là con ruột của mình, ai mà không đau lòng, bà Phương Di cũng khuyên Điền Mật Nhi đừng chấp nhặt với em chồng làm gì, tình huống của em nó bây giờ rất đặc biệt.

Vốn còn muốn về nhà chồng ở hai ngày sau đó trở về thăm cha mẹ nhưng bây giờ lại bị giữ lại để phục vụ cô em chồng, chuyện gì đang xảy ra hả trời. Đều nói là người trong nhà, nếu nói không phục vụ vậy thì coi như là trở mặt rồi, Lý Kiều Dương bảo cô cứ mặc kệ, trực tiếp về nhà mẹ đẻ là được, thật ra thì cô cũng nghĩ đến việc này nhưng ở giữa còn có Triệu Phương Nghị, còn có các bậc trưởng bối nữa, mỗi nhà nhà nào mà chẳng có hũ mắm thối.

Cơm tối, bảy đĩa tám bát, đều là những món mà Triệu Phương Mỹ yêu cầu, lại thêm các loại đồ ăn dinh dưỡng mà bà Phương Di muốn bồi bổ cho con gái nữa.

Điền Mật Nhi vừa mới bê ra một đĩa cua, Triệu Phương Mỹ đã ngồi xuống ăn trước, bà Phương Di ngồi ở bên cạnh gấp thức ăn cho con gái. Điền Mật Nhi liền mời Triệu Quốc Đống: “Cha, mau tới ném thử con cua này! Buổi trưa Kiều Dương mới mang tới, tháng này đang là mùa cua nên rất mập.”

Vừa đem con cua đặt lên bàn, Triệu Phương Mỹ liền thét lên: “Chị không phải đã biết tôi đang mang thai sao! Không thể ăn cua hay sao! Đầu óc chị nghĩ cái gì vậy!”

Triệu Quốc Đống thấy con mình nói lời này thật quá đáng nên đặt đũa xuống, nói: “Con không ăn được nên không cho người khác ăn hay sao! Nhiều đồ như vậy còn sợ ăn không đủ à.”

Triệu Phương Mỹ liền cựa mạnh không nói đạo lý, không thèm để ý nói: “Con nhìn đã thấy khó chịu! Người liền thấy ghê tởm rồi.”

Phương Di vừa nghe thấy con mình nói buồn nôn liền bảo Điền Mật Nhi đem món cua bê xuống, trước đây đã bị nôn nghén suốt hai tháng, hai ngày nay vừa ngừng một chút nên cũng không mong sẽ lập lại lần nữa. Nhìn con gái ngày nào cũng nôn nghén rất khổ sở nhìn thôi đã thấy rất đau lòng rồi.

Điền Mật Nhi tức nghẹn đầy trong lồng ngực, đến phòng bếp lấy túi đem tất cả cua cho vào, cơm cũng không ăn, cầm chìa khóa xe định đi. Có thể đã nhận ra con gái mình quả thật quá mức, bà Phương Di vội ngăn cô lại: “Con xem cơm đều đã nấu xong rồi còn muốn đi đâu nữa!”

Điền Mật Nhi không giận không cáu chỉ bình thản nói: “Con mang cái này ẹ của con, bọn họ ăn sẽ không thấy buồn nôn.”

“Em con không phải có ý đó đâu, nó bây giờ không phải đang trong tình huống đặc biệt hay sao con hãy thông cảm cho nó một chút.” Phương Di nói.

Điền Mật Nhi thật không phải muốn so đo, nếu không nhất định sẽ hỏi bà một chút rốt cuộc là mang thai hay còn thêm bệnh thiếu não nữa.

“Mẹ, con không sao, cua để lạnh ăn sẽ không ngon, nghĩ vậy nên mới vội vàng mang đi, mọi người cứ ăn cơm đi thôi.”

Phương Di sao có thể không nhìn ra là con dâu đang tức giận, thôi về nhà mẹ đẻ cũng tốt, tránh cho hai đứa ở gần lại xích mích, Triệu Phương Mỹ bây giờ hơi đặc biệt, bác sĩ đã nói nó có dấu hiệu sinh non nên không thể tức giận được.

Hai người cũng tính toán dần xếp ổn thỏa rồi, nhưng lúc này Triệu Phương Mỹ lại lạnh lùng thốt ra một câu, khiến cơn tức lại bùng lên.

“Đồ đã mang về nhà chồng rồi lại còn mang sang nhà mẹ đẻ, cũng chỉ có dân quê mới có thể làm được chuyện này! Tôi đã nói rồi, mặc kệ bây giờ nhìn vào có hơn trước bao nhiêu chăng nữa, nhưng suy nghĩ nhà quê đã ngấm từ trong xương thì vĩnh viễn cũng không đổi được!”

Điền Mật Nhi cười cười, hất tay bà Phương Di đang cố lôi kéo mình, mặc kệ ánh mắt ra hiệu của mẹ chồng, liền nói: “Phiền Triệu Nhị ***** ngài nhìn lại sổ tam đại của nhà mình xem, xem xem tổ tông nhà ngài cao quý cỡ nào, còn không phải xuất thân từ bần nông hay sao. Huống chi đây là đồ của chị dâu tương lai của tôi cho, tôi quý ai thì mời người ấy ăn, nhưng đối với Bạch nhãn lang (Người luôn nhìn người khác bằng nửa con mắt) thì sẽ không giờ được ăn đâu!”

Nhớ ngày đó Triệu ông cụ không cha không mẹ, còn thiếu nước phải ăn xin ngoài đường mà thôi, nếu không phải có quân đội chứa chấp ông thì không chừng đã đầu thai mấy lần rồi cũng nên.

“Chị nói ai là Bạch nhãn lang!” Triệu Phương Mỹ dùng sức đặt bát đĩa xuống, một tay chống hông, một tay chỉ vào mặt cô hỏi.

“Bạch Nhãn Lang hỏi ai?” Điền Mật Nhi giống như nghe không hiểu liền hỏi lại!

“Bạch Nhãn Lang hỏi chị đấy!”

Vừa nói xong, Triệu Phương Mỹ mới nhận ra là mình đã lỡ miệng, Điền Mật Nhi giễu cợt cười một tiếng, nói: “Chính cô hiểu là tốt rồi.” Nói xong giơ túi cua lên xoay người đi, cho dù có tức giận cũng phải nhớ mang đi, không thể cho người khác chiếm tiện nghi được.

Mới ra cửa, liền nghe thấy bên trong nhà bếp ùng ùng đoàng đoàng, còn có tiếng rống giận của cha chồng của cô nữa.

“Quay về nhà chuyện gì cũng can thiệp vào đến gà chó trong nhà cũng không yên, ngày mai nhanh chóng cút cho ta, trở về nhà của mày mà khinh thường người khác!”

Điền Mật Nhi nghe xong cười cười, sẽ tính sổ sau, nếu sớm được dạy dỗ thì tính tình của cô ta cũng không trở nên náo loạn như thế. Con mình đẻ ra ai mà chẳng yêu thương, điều này thì cô có thể hiểu được, nhưng con của nhà người khác cũng là con, đã nể mặt mũi của cô ta vốn là họ hàng thân thích nên cố gắng phục vụ mấy ngày cũng không kể làm gì, nhưng cũng đừng cầm dao chĩa vào người khác như vậy. Đối lại nếu là

người ngoài đối với cô ta như vậy, còn phải cảm tạ từ lâu rồi, lại còn không giữ bổn phận của mình. Có phải cô đã quá mức hoà nhã với bọn họ rồi hay không, làm cho người ta cảm thấy cô là người dễ bắt nạt!

Điền Mật Nhi mang cua về nhà mẹ đẻ, mọi người nhìn vào đều có thấy đã xảy ra chuyện rồi, Vương Tứ Nhi hỏi thăm nhưng Điền Mật Nhi nói là không có việc gì.

“Không có chuyện gì mà lúc này lại xách cua trở về đây! Kiều Dương không phải mới mang đến nhà con sao?” Muốn lừa gạt ai chứ, Lý Kiều Dương đối với lễ nghĩa cho tới bây giờ vẫn rất chu đáo, chỗ cua này nhà nào cũng đều có, về phần con gái bà lại xách trở lại nhà mẹ đẻ thì chắc chắn là đã có chuyện rồi. Lại nói coi như không có, nhà ai cũng không thiếu đồ để ăn, con gái bà sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy.

Trở về nhà mình, Điền Mật Nhi cũng không giả bộ nữa, muốn nói gì muốn làm gì cũng không suy tính nhiều, vội vàng nói: “Mang về ẹ thì mẹ cứ ăn đi, nhiều như vậy thì có làm sao. Cho bản thân mình ăn còn tốt hơn là cho Bạch nhãn lang ăn, cho người như vậy ăn có khác gì cho chó ăn chứ, đã cho ăn lại còn không biết phải trái.”

Lúc này nghĩ đến lại thấy thật tức giận, ngay cả Vương Tứ Nhi nghe xong cũng cảm thấy rất quá đáng, liền bảo cô kể rõ đầu đuôi.

“Không biết là con đang trách ai, lời khó nghe thì mẹ không nói, nhưng nghiệt từ miệng mình mà ra, chỉ là người đang làm thì trời đang nhìn, chúng ta làm đúng bổn phận là tốt rồi.” Người có tuổi, nói cũng sâu xa hơn. Cảm giác ngắc đầu ba thước đã có thần minh, bất quá chuyện như vậy cũng tốt, vẫn chưa giở thủ đoạn gian ác ra. Hai vợ chồng Vương Tứ Nhi vốn là người thật thà lương thiện, hiện tại giống như hai lão phật gia, bạn bè thân thích hay nhân viên, hàng xóm đều nói bọn họ rất tốt. Bình thường nếu là có chuyện hơi lớn hoặc chuyện nhỏ cũng đều đi tìm bọn họ để làm người hoà giải.

“Ừm.” Nói ra mấy câu như vậy thật ra thì trong lòng cũng không còn tức giận như vừa rồi nữa, lại đã trải qua chết đi sống lại nên Điền Mật Nhi cũng tin tưởng vào lời dạy của đức Phật, mặc dù không tin đến mức thành kính ăn chay niệm Phật vào mồng một và ngày rằm, nhưng cũng luôn cố hết khả năng của mình làm chút chuyện tốt, việc thiện. Thật ra thì nếu đổi thành người ngoài, có nhiều lắm cũng chỉ cười một tiếng rồi bỏ qua, nhưng Triệu Phương Mỹ và Triệu Phương Nghị là anh em ruột, đã là anh em có khác gì tay với chân đâu. Nếu là người bình thường cũng liền kéo đến rồi, Triệu Phương Nghị còn phát triển trong quân đội, nếu anh em trong nhà không được hòa thuận thì đối với con đường quan lộ của anh cũng không tốt chút nào.

Hơn nữa đừng nhìn Triệu Phương Nghị đối với người nào cũng thân nhiên, thật ra thì trong lòng tương đối bảo vệ người thân, nói anh thế nào đều được, nhưng người khác nếu muốn khi dễ người thân của anh thì không có cửa đâu. Thì thầm bên gối đối với anh cũng vô dụng, đây chính là ý chí sắt thép của thiếu tá đại nhân, thế nên phải từ từ thẩm thấu vào tư tưởng của anh mới được. Lần trước không phải liền đứng ở bên phía của cô hay sao! Người ta như thế nào cô cũng không thèm để ý, chủ yếu nhất là Triệu Phương Nghị nghĩ như thế nào.

“Vậy mấy ngày nay con không trở về bên đó nữa à?”

Nếu như vậy nhà người ta lại càng không nghĩ cô muốn yên phận, lại sẽ nói cô không muốn phục vụ Triệu Phương Mỹ nên tìm lý do để đi, thật không dễ đi ra sao có thể trở về được.

“Hai ngày nữa rồi hãy nói, hiện tại con không phải trở về để bị chọc giận không đâu.”

Đoán là con gái đang giận nhà chồng. Hiện tại con trai đã có tiền đồ, Vương Tứ Nhi cảm thấy khuyến khích cũng đủ rồi, đối với Triệu gia mặc dù vẫn kính trọng, nhưng chuyện liên quan đến con gái cũng không muốn nhần nhện nữa. Nếu ngay cả nhà mẹ cũng không cho chỗ dựa, thì ở nhà chồng càng không địa vị gì.

” Lôi Lôi nhà dì Ba ngày mai đi xem mắt, dì con gọi điện ẹ muốn chúng ta trở về, vừa đúng con ở đâu, cùng nhau trở về xem một chút đi. Thật lâu cũng không trở về thăm họ hàng thân thích rồi, đừng để cho người ta nói chúng ta có chút tiền ngay cả lão tổ tông cũng đã quên rồi.”

Ở nông thôn bình thường đi xem mắt cũng phải có thân thích tới tham dự, Điền Gia hiện tại muốn người có người muốn tiền có tiền, chính là đại diện vô cùng tốt, có thể khiến cho người có không mặt mũi với bên kia.

Lúc trở lại Điền Mật Nhi cũng mang về không ít đặc sản của thủ đô, vốn định đưa cho ba mẹ để khi nào trở về làng mang biếu họ hàng, vừa đúng hiện tại cũng không có chuyện gì, trở về xem một chút cũng tốt.

41. Chương 41

Lôi Lôi nhà dì Ba vừa mới tốt nghiệp, nếu không so với Điền Mật Nhi thì ở nông thôn cũng được coi là cô gái có trình độ cao rồi. Bây giờ đang làm y tá ở trạm y tế, bởi vì được học hành nên con mắt nhìn tương đối cao, muốn tìm đối tượng có điều kiện đều tốt một chút. So với Điền Mật Nhi còn lớn hơn một tuổi, đến bây giờ vẫn chưa kết hôn, ở nông thôn thì được coi là gái lỡ thì rồi.

Lúc này người mai mối có giới thiệu cho một sinh viên vừa mới tốt nghiệp trở về, cha mẹ vẫn còn đang đi làm ở văn phòng của huyện, tiểu tử này cũng tuần tú lịch sự, Đỗ Lôi Lôi cảm thấy nhiều năm như vậy vẫn không ưng người nào, chắc là để đợi mối nhân duyên tốt này.

Bởi vì nhà trai điều kiện thì tốt hơn, nên Vương Tam Nhi lúc này mới mời nhà của em gái mình tới để tăng thể diện, đều là thân thích nhà mình, còn là chị em gái lọt sang xuống nia nên Vương Tứ Nhi cũng sáng khoái đồng ý. Điền Dã không có thời gian, vốn định cho tài xế đưa cha mẹ về nhưng đúng lúc này Điền Mật Nhi trở lại nên cô đảm nhiệm thay vị trí lái xe về quê.

Hai vị trưởng bối ăn mặc rất nghiêm chỉnh, Điền Mật Nhi thì chỉ mặc T shirt với quần jean, thả tóc xuống để mặt mộc không trang điểm. Làm người tiếp khách, cô cũng không muốn đoạt danh tiếng, chỉ là danh tiếng của Điền Mật Nhi đã vang xa mười dặm, có muốn khiêm tốn cũng chẳng được. Nhưng thái độ vẫn phải chuẩn mực, tránh bị người ta nói mình tùy tiện.

Ba người dậy sớm đi, bên nhà gái phải tập hợp đầy đủ trước khi nhà trai đến, bốn chị em gái của Vương gia đã đến rồi, ở trong phòng bếp giúp một tay. Nhiều phụ nữ như vậy, Điền Mật Nhi có muốn làm cũng không cho nên liền ra chơi với bọn nhỏ. Điền Mật Nhi mang quà đã chuẩn bị sẵn cho họ hàng mượn cơ hội này để phân phát, mặc dù hàng năm không trở lại, nhưng Điền Mật Nhi đều gửi quà về biếu, nên bọn nhỏ đối với cô yêu quý cực kỳ.

Trong bốn gia đình của chị em nhà Vương Tứ Nhi chỉ còn mỗi Đỗ Lôi Lôi là chưa kết hôn, nên đối với việc hai bên thông gia gặp gỡ nhau cũng rất coi trọng, hơn nữa bên nhà trai mọi điều kiện đều xuất sắc cả. Kể từ khi Điền Mật Nhi gả vào cho Triệu gia, thì những cô gái chưa lập gia đình ở trong họ đều thâm nhủ trong lòng phải gả cho gia đình điều kiện tốt, đều là thân thích, nhưng nếu so với nhau mà quá kém thì cũng không muốn liên lạc.

Hai cô con gái của hai dì lớn đều gả cho người phú hộ ở trong thôn, Đỗ Lôi Lôi lại không nhìn trúng ai, sau đó lại học lên mấy năm, dáng dấp lại xinh đẹp nên muốn gả cho người ở ngoài thôn. Cộng thêm tính tình hoạt bát, rất được lòng của lãnh đạo ở sở y tế, liền thu xếp đối tượng này cho cô. Hai người vừa gặp cũng thật hài lòng, sau khi tìm hiểu một chút liền quyết định cho hai bên thông gia gặp nhau.

Dáng người bên nhà trai cũng không tệ, lịch sự không cao không lùn nhìn maảnh mai cân xứng, trên mặt có đeo kính gọng vàng, khóe miệng luôn nhếch lên, lúc nào cũng tươi cười nhìn rất tao nhã lịch sự. Cha mẹ đều thuộc giới trí thức, một nhà ba người bọn họ đều đeo kính cả. Mặc dù nhà của dì Ba là nhà ngói đỏ ba gian vẫn còn mới nhưng dù sao cũng là ở nông thôn, vậy mà người ta cũng rất điềm đạm không hề tỏ ra khó chịu.

Vừa mới gặp mặt, bên phía nhà gái vô cùng hài lòng, nhưng Điền Mật Nhi có chút khúc mắc ở trong lòng, đối với những người đeo kính vẫn có một chút thành kiến. Có câu nói như thế này: “Lịch sự hay bại hoại, ai biết được dưới tấm kính kia che dấu cái gì”.

Là một người đã kết hôn, khách đến thì không thể không ngồi tiếp, vì vậy liền đi vào trong nhà tiếp chuyện với bên thông gia. Tên bạn trai của Đỗ Lôi Lôi là Dương Dương, mẹ của Dương Dương hình như rất có hứng thú với Điền Mật Nhi, vừa thấy cô ngồi vào liền tươi cười chủ động nói chuyện với cô.

“Đây chính là con gái của dì Tư phải không?” Mặc dù hỏi Vương Tam Nhi, nhưng trong giọng nói lại rất khẳng định.

“Xem một chút, chị em nhà bà thông gia sinh được toàn những người xinh đẹp thanh tú, đáng vẻ của Lôi Lôi cũng đủ để cho tôi thích rồi, nhưng cô gái này hình như còn hơn một chút.” Người ta khen con nhà mình tất cả mọi người ai nấy cũng đều khiêm tốn, tuy nhiên hình như có chút lệt chủ đề rồi.

“Năm ngoái đi họp ở tỉnh, dì còn phải báo cáo với trưởng phòng Triệu đấy, hiện tại trưởng phòng Triệu có khỏe không? Nghe nói anh trai của cháu muốn xây dựng một mô hình nuôi trồng thủy sản ở thôn mình có phải không? Còn muốn đem nhà máy xây tới đây nữa?”

Lần này tất cả mọi người đều đã hiểu ra, đã nói người ta điều kiện tốt như vậy tại sao lại muốn kết thân với nhà mình, chắc là vì nhắm vào mối quan hệ này! Nhưng có thể mang lại thể diện cho họ hàng thân thích của mình thì Điền Mật Nhi cảm thấy chuyện này cũng không có gì. Nếu người ta đã hướng về điểm này, thì cô thể nào cũng phải làm đủ tư thái, vì chị Ba tranh thủ thêm chút địa vị ở nhà chồng.

“Sức khỏe của cha chồng cháu cũng không tệ, cảm ơn dì đã quan tâm, bao giờ về cháu sẽ chuyển lời hỏi thăm của dì đến cha cháu! Về chuyện xây dựng nhà máy thì anh cháu quả thật cũng có ý định này, bọn cháu sinh ra và lớn lên ở đây, hiện tại có năng lực, muốn hồi báo quê mình một chút.”

Nói chuyện dông dài ngoài đề nên bây giờ liền nói đến đại sự, do tay ai thúc đẩy cảm thấy rất có thành tích, phía trên có người nói đôi lời có lợi, thăng liên ba cấp chắc cũng không khó khăn gì. Dương gia có thể đồng ý hôn sự này, chắc là coi trọng điểm này, nếu không con gái tốt khắp nơi đều có, sao phải tìm con dâu có xuất thân từ nông thôn.

Đỗ Lôi Lôi cảm thấy có chút lúng túng, cảm thấy rất giá trước mặt chị em họ của mình, mặc dù biết rõ nhờ vào người ta mới có được thể diện, nhưng thế này là rõ ràng ràng bị người ta gạt ra ngoài sự việc rồi. Nhưng mọi người ở đó mỗi người có suy nghĩ riêng không hề giống nhau, đều là chị em họ hàng ruột thịt cả, con cháu có tiền đồ thì bậc trưởng bối như họ cũng cảm thấy vinh dự.

Vương Tam Nhi nói: “Hai đứa cháu ngoại này từ nhỏ đã thông minh, nhìn xem hiện tại tiền đồ đang vô cùng rộng mở! Điền Dã đã nói khu nuôi trồng thủy sản này đều có phần của chúng tôi, hai ngày trước còn mang theo kỹ thuật viên đến xem thực trạng ở các thôn lân cận, không phí công từ nhỏ đã yêu thương nó, bây giờ cũng được nhờ rồi. Sau khi Lôi Lôi nhà chúng tôi kết hôn cũng không có ý định để cho nó làm ở chỗ cũ nữa, mà về nhà làm quản lý nhà máy, nhà tôi cũng chỉ có một con gái, về sau tất cả đều là của vợ chồng chúng nó chứ còn ai vào đây nữa!”

Vương Tam Nhi rất phấn khởi nói một hơi, Đỗ Lôi Lôi cau mày kêu một tiếng ‘ Mẹ ’. Thật là, cũng không phải là con ruột của bà, cha mẹ người ta đều ngồi bên cạnh cả, mẹ cô cần gì phải giương nanh múa vuốt như thế.

Điền Đại Hà lên tiếng nói: “Con gái lớn như vậy rồi, lại còn xấu hổ như vậy.”

Các bậc trưởng bối liền cười ha ha, cũng không tra cứu nữa! Tổng thể mà nói hai bên thông gia gặp nhau lần này thật hài lòng và vui vẻ, cũng đem chuyện đại sự bàn bạc rõ ràng, đôi trẻ tuổi cũng không nhỏ nên hôn sự cũng định ngày rất gần. Ngày hôm sau bên nhà trai đưa sính lễ tới, Đỗ Lôi Lôi liền cầm theo tiền cùng Điền Mật Nhi trở về thành phố để mua những thứ cần thiết cho việc kết hôn. Điền Mật Nhi mang theo chị họ vòng vo mấy ngày, lấy thân phận của người từng trải nói lại không ít kinh nghiệm của mình, Đỗ Lôi Lôi trừ bỏ lòng tự ái hơi ột chút, kỳ thật thì mọi mặt cũng thật không tệ.

Đầu tiên là đến Triệu gia chào hỏi, Triệu Phương Mỹ vẫn còn chưa đi, nhưng cũng bị bà Phương Di đuổi về phòng, tránh cho người ta nhìn thấy chuyện cười. Buổi tối Đỗ Lôi Lôi ở lại Điền gia, bà Phương Di nhân cơ hội này liền hỏi Điền Mật Nhi: “Sau hi chị họ con về thì quay về đây ở mấy hôm, trường học cũng sắp khai giảng rồi còn gì? ! Trở lại đợi mấy ngày nữa mẹ làm cho con mấy món ngon, ở bên ngoài mình cũng không vui về gì, xem con cũng gầy đi không ít rồi này.”

Bà cũng biết chuyện ngày đó cũng tại con gái của mình, nhưng cũng không ngờ Điền Mật Nhi lại tức giận như vậy. Vẫn cảm thấy đứa nhỏ này rất hiểu chuyện rất làm cho người ta hài lòng, lần này lại phát tay áo lên về nhà mẹ đẻ như vậy. Con gái và con dâu có mâu thuẫn, người làm cha mẹ như bọn họ làm sao lại coi

như không thấy được, huống chi con trai ở trong quân đội mà em gái ở nhà lại khi dễ vợ của nó, như thế thì coi làm sao được.

Điền Mật Nhi cũng rất biết điều, hơn nữa không nên căng thẳng quá liền nói: “Mấy ngày này con phải giúp chị Lôi Lôi đi mua đồ, chờ đến khi mua đồ xong con đưa chị ấy về sẽ trở lại.”

Phương Di lưu họ lại ăn một bữa cơm, Triệu Phương Mỹ lấy cớ không thoải mái liền ở trên lầu ăn, Điền Mật Nhi vô cùng mừng rỡ, mong sao cô ta có thể ở trên lầu vĩnh viễn không ra ngoài để người khác không phải tức giận. Đổ Lôi Lôi vừa đi được một ngày, Triệu Phương Nghi liền gọi điện thoại đến nói là đã trở về, lần này không cần phải trở về nhà chồng rồi, cô trực tiếp thu xếp quần áo trở về thủ đô.

Không thể cùng con dâu xử lý tốt mâu thuẫn bà Phương Di thấy rất bức mình, lại nghĩ rằng bây giờ Điền Mật Nhi cậy nhà mẹ có của ăn của để nên có nhiều sức lực hơn rồi. Một điều nữa là cảm thấy Triệu Phương Mỹ đã làm cho bà mất thể diện, con gái đã gả ra ngoài lại trở lại khi dễ chị dâu, cũng may Điền Mật Nhi không phải là người hay buồn chuyện nếu không bị người khác nghe được sẽ nghĩ nhà mình như thế nào đây. Có lẽ còn nói nhà bọn họ gia phong không tốt, không trách được vị hôn thê trước đó không muốn cưới, không trách được lại phải đi cưới con dâu ở nông thôn.

Lời này trước kia không phải là không có người nói, nhưng nhìn nhà bọn họ sống càng ngày càng tốt, nên cũng không trở thành chuyện lúc trà dư tửu hậu nữa rồi. Triệu Phương Mỹ lại làm âm ỉ như vậy, khó tránh khỏi có người đứng xem kịch vui rồi đi kể lung tung.

Còn nữa không biết Điền Mật Nhi trở về có tố cáo với chồng nó hay không, đừng xem con trai bà với ai cũng trưng ra một bộ mặt đưa đám, thật ra thì nó cực kỳ thương vợ. Không sợ mệt mỏi chính là sợ đói bụng, vừa mua xe lại vừa mua nhà, yêu ai yêu cả đường đi lối về, ngay cả anh vợ muốn gây dựng chút sự nghiệp cũng trở về điều động cha mẹ.

Aiz, mặc dù không đề cập tới chuyện cưới được vợ liền quên ngay mẹ, nhưng nếu so sánh vợ mình và em gái thì con trai bà tuyệt đối sẽ đứng ở phía của vợ mình, huống chi người có lỗi lại là Triệu Phương Mỹ. Hai đứa con đấu tranh với nhau, người làm mẹ như bà cũng không thể nói nghiêng về người nào, vốn muốn khuyên Điền Mật Nhi trở lại để giảng hòa, ai biết được đúng lúc này Đại hội tỷ võ ở đơn vị của con trai lại kết thúc.

“Bình thường cha mẹ không phải khen con dâu mình giỏi giang biết cư xử hay sao, mới phục vụ con được mấy ngày, liền cuốn gói đi mất rồi.” Triệu Phương Mỹ vừa gặm táo vừa nói, nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế sofa.

“Người ta mắc mớ gì mà phải đi phục vụ con! Con là cha hay là mẹ của người ta mà bắt người ta phục vụ này nọ. Điền Mật Nhi nếu không phải nhìn mặt mũi của chúng ta thì sao nó phải làm! Đừng thấy ai cũng nghĩ người ta nợ con, mẹ là người sinh ra mày nuôi mày cũng không có biện pháp nào.”

Giữa con trai và con gái, đương nhiên con trai phải quan trọng hơn một chút, nó đang ở trong đơn vị ba tháng không về nhà, đã ăn không ngon lại còn huấn luyện gian khổ, không chừng đã không ra người rồi. Điền Mật Nhi là con dâu của bà, so với việc ở lại để phục vụ em chồng thì việc trở về chăm sóc chồng mình càng quan trọng hơn.

Triệu Phương Mỹ liền bĩu môi, tỏ vẻ không phục: “Có thể gả được vào nhà mình thì coi như một tổ của Điền gia bốc khói xanh rồi! Không nghĩ đến cảm ơn, lại còn muốn bà cô hay sao!”

Một tổ của Điền gia có bốc khói xanh hay không thì không ai biết, tuy vậy bà Phương Di cũng bị con gái mình làm cho tức điên lên rồi: “Dù muốn cảm ơn cũng không đến phần của cô! Lại nói Điền Mật Nhi chăm sóc anh cô và chúng tôi trên mọi mặt đều rất chu đáo, chúng tôi còn đang muốn cảm tạ đây này. Cô như vậy không trách được bố chồng, mẹ chồng không muốn gặp, nếu cô không phải là của con ruột của tôi thì ngay cả cửa cũng không cho cô vào đâu! Kiếp trước tôi ăn ở thất đức nên kiếp này mới sinh đưa con không biết phải trắng đen, không biết phân biệt tốt xấu này! Tôi không phải đã nói cô nhanh chóng về nhà cô mà ở hay sao! Có con gái nhà ai đã lấy chồng rồi lại còn cứ ở lì nhà mẹ để không đi hay không, một lát nữa gọi điện thoại cho Triệu Tử Hiền đến đón về đi!”

Triệu Phương Mỹ ném hột táo vào thùng rác, cô ta trêu ai ghẹo ai, mà ngay cả cha mẹ ruột cũng không muốn nhìn mặt như vậy, đối với người ngoài còn tốt hơn. Cũng không cần các người đuổi, cô ta mới không

thèm ở liền cầm điện thoại lên cho gọi điện thoại cho chồng mình, khóc lóc rối rít để anh ta vội vàng tới đón ——

Điền Mật Nhi về đến nhà thì Triệu Phương Nghị vẫn còn đang ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa vang lên liền tỉnh rồi, kinh nghiệm làm lính trinh sát bao nhiêu năm nay vẫn luôn cảnh giác như vậy.

Điền Mật Nhi vừa đi vào liền hỏi: “Không phải nói ba tháng mới trở về sao? Sao lại trở lại sớm như vậy? Có phải bị thương rồi hay không! !”

Thấy có điểm khác thường cô liền phân tích ra điều này, đây chính là sự thận trọng của một quân tử cần phải có.

Nói nhảm, không bị thương thì làm sao anh có thể đào ngũ đi về trước như vậy! Vừa nói đến cái này liền thấy tức cảnh hờn, CMN, liên tục ba năm trong Đại hội tỷ võ toàn quân anh đều là người vô địch, năm nay thế nhưng lại bị mất giá như vậy! Đều tại vết thương cũ ở chân của anh gây ra! Ở thời khắc mấu chốt liền kéo đến! Khi lãnh đạo kiểm duyệt toàn quân liền không để cho anh tham gia, nói anh cần phải trở về để tu dưỡng.

Điền Mật Nhi nhìn anh đập đập vào chân, cũng biết là vết thương cũ lại tái phát, mặc dù lúc ấy mảnh đạn đã được lấy ra ngoài, lúc bình thường xem ra không khác gì người bình thường cả, nhưng vết thương này vẫn gây ra di chứng về sau. Khi trời âm u đổ mưa hoặc là sau khi huấn luyện mạnh cũng sẽ đau đớn, mấy năm nay cô đều tỉ mỉ điều dưỡng cho anh nên vẫn không có gì đáng ngại. Đoán chừng lúc đó chắc là lại liền mạng rồi, nhìn anh bước đi còn không vững như bị què vậy.

Liên thở dài, ngồi xổm xuống kéo ống quần của anh lên, cả đầu gối đều bị sưng lên, đỏ ửng rồi! Điền Mật Nhi đau lòng liền rơi nước mắt, oán giận nói với anh: “Anh không biết tự yêu quý bản thân mình hay sao! Thật coi người mình là được làm bằng sắt hay sao! Hiện tại người bị tội chính là người nào!? Hàng ngày anh vẫn có cơm để ăn , vẫn có quần áo để mặc!”

“Em thì biết cái gì! Quân đội chỉ có thứ nhất, không có thứ hai! Nhưng mà lần này anh bị lật thuyền trong mương, bị một tân binh đánh thắng. Còn nói cái gì Trường Giang sóng sau dề sóng trước, làm anh giận đến mức hận không đem cậu ta ném lên trên bờ cát.”

Điền Mật Nhi xì một cái cười vui vẻ, vỗ chân của anh một cái, nghe anh kêu “aiz” một tiếng.

“Hiện tại cũng biết đau! Chỉ là người ta nói cũng thật đúng, anh là người chứ không phải là thần!”die»nd anl«equ»yd«on

42. Chương 42

Điền Mật Nhi liền đi rửa mặt, sau đó đi lấy muối tinh, cho vào chảo xào nóng lên rồi bỏ vào túi vải để chườm chân cho anh. Lại ngồi xoa bóp ấu lư thông, bắt anh ngâm chân vào nước nóng khiến cho Triệu Phương Nghị vô cùng thoải mái phải thốt lên.

“Aiz! Có thể sống lại rồi, hai ngày nay chỗ xương bánh chè cứ như bị dao cắt vào vậy.”

Đến đại hội tỷ võ toàn quân lần sau không biết còn nghị lực để duy trì hay không đây!

“Bị thế này vẫn còn nhẹ đấy, cái chân này còn bị anh giày nhiều, bao giờ không dùng được nữa chắc mới được tha!”

Được vinh dự thế nào thì chưa bàn đến, thân thể mình mới quan trọng nhất, nhưng những người đàn ông nào cũng có tính hiếu thắng tranh đoạt, khi nhiệt huyết bốc lên cũng không trông nom không để ý đến cái gì nữa rồi. Cuối cùng chịu khổ chịu tội còn không phải là bản thân của bọn họ. Nhưng đạo lý này mà theo chân bọn họ nói sẽ không bao giờ hiểu được, nói cho họ không khác gì nước đổ lá khoai, khi tâm tình tốt thì còn có thể vĩnh tai lên nghe để ứng phó nhưng khi tâm tình không tốt thì liền trực tiếp nói là không bao giờ ủng hộ công tác của chồng mình cả.

“Chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, đây chính là truyền thống tốt đẹp của quân nhân bọn anh, chẳng phải em vẫn luôn mong chồng mình thắng tiến trong công tác hay sao!” Triệu Phương Nghị nhắm mắt lại hưởng thụ, cậu có cậu không khua môi múa mép với vợ của mình.

“Em lúc nào cũng chỉ mong anh được khỏe mạnh mà thôi, nhưng anh thì ngược lại luôn dùng hết sức sau đó là rước họa vào thân. Em thật rất muốn nhắm mắt làm ngơ, để cho anh tự sinh tự diệt!” Điền Mật Nhi càng nói càng tức, lực độ trên tay cũng lớn dần lên, nhưng với Triệu Phương Nghị thì lại thấy thoải mái hơn nhiều.

“Đúng rồi, chỗ đó, mạnh hơn một chút nữa. Ha ha! ! Vợ ơi, anh muốn ăn thịt kho! Anh đói rồi !”

Rốt cuộc cũng là chồng của mình, tuy ngoài miệng nói vậy nhưng cũng không nhẫn tâm khắc nghiệt với anh: “Được rồi, một lát nữa em sẽ đi chợ mua thịt, anh còn muốn ăn gì nữa không!”

“Còn muốn ăn tương thịt bò, sườn xào chua ngọt , nhớ mua thêm hai chai bia nữa! Em nhớ là phải thật lạnh đấy!”

Người này đích thị là một điển hình của việc héch mui lên mặt.

Điền Mật Nhi dùng mắt hung dữ lườm anh một cái, rồi nói: “Chân đã như vậy lại còn không quản được cái miệng của mình, những thứ này đều là đồ ăn kích thích, đối với vết thương sẽ không tốt, rượu và thuốc lá trong thời gian này tất cả đều cai hết cho em.”

“Vậy thì anh sẽ không uống bia nữa, nhưng thuốc thì em đừng tịch thu, em muốn anh ghen chết à!”

Quân nhân đều là những tên quỷ rượu, nếu hai thứ này đều không được động vào thì không phải là muốn mạng của anh sao, thà bị bắn một phát còn thấy sướng khoái hơn. Bọn họ làm quân nhân nên phương tiện giải trí cực kỳ eo hẹp, muốn cái miệng này không chạm đến những thứ đó thì rất khó, vì vậy Điền Mật Nhi cũng không quản anh quá nhiều.

“Lần này có thể ở nhà bao lâu? !” Điền Mật Nhi liền hỏi.

“Không biết, lãnh đạo nói khi nào thương thế tốt lên thì trở về.” Triệu Phương Nghị trả lời vợ.

Với tình huống của anh như vậy, mười ngày hay nửa tháng chưa chắc đã đi được lưu loát, có thể ở nhà nhiều ngày để dưỡng thương thì coi như là tin tức tốt rồi. Triệu Phương Nghị vẫn nằm ở trên giường, Điền Mật Nhi liền mang đồ ăn đặt lên bàn trà ở phòng khách, để anh nằm trên ghế sofa xem tivi, sau đó liền ra chợ mua thức ăn.

Hai người không trở về doanh trại, vẫn ở nhà gần trường học, ở nơi này muốn mua đồ gì cũng dễ dàng hơn, chân của Triệu Phương Nghị còn phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra , mà chỗ họ ở cũng rất gần bệnh viện.

Thịt bò mua nhiều một chút, cắt một ít hầm cách thủy, chỗ còn lại cho vào trong tủ lạnh để cho Triệu Phương Nghị ăn dần. Lại mua hai cái hộp sọ bò, bảo chứa quán bột làm đôi lấy tủy bên trong ra, uống canh xương bò là bổ thân thể nhất. Bởi vì lúc trước mỗi khi về doanh trại cô đều đến cửa hàng này mua thịt bò, một khi đã mua là mua không ít, nên họ vẫn xem cô là khách hàng lớn. Hai cục xương này là tặng không cho cô lại còn thêm vào một cái pin bò nữa. Triệu Phương Nghị hiện tại rất cần bồi bổ nên cô cũng không từ chối bảo ông chủ cho vào trong túi ỉnh.

Khi cô nấu món này, Triệu Phương Nghị liếc mắt một cái liền nhìn thấy, từ phía sau ngăn Điền Mật Nhi lại mập mờ cười hỏi: “Nhớ nó sao? ! Chỗ ấy bị thương không tính là gì??Muốn bồi bổ chỉ sợ em lại phải xin tha đấy!”

Mặt của Điền Mật Nhi liền đỏ bừng, dáng vẻ cười tà của Triệu Phương Nghị rất hợp với vết sẹo từ má đến sau gáy của anh, cả người toát ra vẻ không đứng đắn. So với dáng vẻ kiên cường chính thường ngày hoàn toàn bất đồng. Có câu nói rất đúng thế này:

”Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu”. Dáng vẻ này của Triệu Phương Nghị so với bình thường còn quyến rũ hơn nhiều, khiến Điền Mật Nhi mặt hồng tim đập, cả người cũng mềm nhũn đi mấy phần.

Trên mặt vừa thẹn vừa hoảng hốt, lườm anh một cái, để cho anh rút nhanh lên nhà, đừng ở đây quấy rối nữa.

Triệu Phương Nghị vốn cũng không có ý này, chỉ muốn ra tủ lạnh lấy nước lạnh uống..., nhưng sau khi hai người liếc mắt đưa tình liền khơi lên hăng hái của anh. Tay phải liền ôm lấy hông của cô, đem cái hông của Điền Mật Nhi cọ cọ vào chỗ đang bành trướng của mình.

Thình lình bị kéo lui về phía sau, Điền Mật Nhi kêu lên một tiếng rồi vội vàng vịn vào bệ bếp, lại bị động tác kia của anh làm cho ý loạn tình mê. Nếu là bình thường thì Triệu Phương Nghị đã sớm lập tức vác súng ra trận rồi, nhưng chân của anh không chịu được, ở nơi này làm chuyện có độ khó cao như vậy có vẻ có chút lao lực.

Điền Mật Nhi vào lúc này cũng tỉnh lại rồi, bấm một cái lên nhĩ dế không thành thật kia của anh, để cho anh phải ngừng lại, không muốn chân nữa hay sao. Triệu Phương Nghị bị nghẹn liền uống hết một bình nước lạnh cho hạ hỏa.

“Đúng rồi, nhà diện sao lại đổi chủ à?” Ban đầu nhà đối diện là của hai vợ chồng Vương Vi, hai ngày trước lúc Triệu Phương Nghị trở về liền phát hiện nhà đối diện thế nhưng đã đổi chủ mới rồi.

Điền Mật Nhi nói với anh chuyện lần trước, Quách Minh bởi vì kích động học sinh biểu tình, lại còn thân thiết với thành phần cốt cán của phong trào này nên bị trường học đình chức điều tra rõ. Đoán chừng cũng biết không thể phục chức được nên hai người bọn họ mở một công ty thương mại xuất khẩu, thời gian trước còn gửi thư mời cô đến tham gia lễ khai trương. Điền Mật Nhi lúc đó lại ở thành phố nên nhờ bạn học mua hai lẵng hoa kèm theo tiền mừng đến tặng.

Quách Minh chỉ là một sinh viên tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng trong nước, nếu không có phụ nữ phía sau tiếp sức sợ rằng không thể tiến xa được, Triệu Phương Nghị đối với những người dựa vào phụ nữ để thăng tiến vô cùng chướng mắt.

Ở nhà điều dưỡng mấy ngày, Điền Mật Nhi một ngày ba lần chườm nóng xoa bóp cho anh, đầu gối cuối cùng đã bớt sưng. Triệu Phương Nghị ở trong nhà mấy ngày, thật sự là không chịu nổi, ăn xong cơm tối, liền bảo Điền Mật Nhi đi xuống lầu đi dạo. Lầu dưới của khu chung cư cũng ở trong khu vực của trường học, đi qua đi lại phần lớn đều là học sinh. Mà Điền Mật Nhi ở trong trường học chính lại là người rất nổi tiếng. Hai năm trước còn bị tai tiếng rất hỗn loạn, nếu không phải nói là cô được bao nuôi thì cũng nói cô là bạn gái của phú hào bí mật. Nhưng kể từ khi Triệu Phương Nghị tới trường học của cô thì lời đồn đãi không còn nữa cũng tự phá rồi, nhiều người chỉ nghe tiếng không thấy mặt, lại nghe nói vị kia là quân nhân, hoa khôi đi với quân nhân, Điền Mật Nhi cao cao tại thượng như vậy đúng là không quan tâm đến quyền thế? ! Đối với đàn ông như vậy sắc mặt cũng không có chút thay đổi, chẳng lẽ không vì muốn tăng thêm lợi thế? !

Điền Mật Nhi đi Triệu Phương Nghị, rất thận trọng dè dặt, trên mặt thể hiện hạnh phúc tình yêu ngọt ngào, rõ ràng chính là cô gái nhỏ đang ở trong bể tình hạnh phúc. Người bên cạnh cao lớn rắn rỏi, bả vai mạnh mẽ vững chãi, đôi mắt lại sắc bén kiên nghị như chim ưng. Mặc dù bước chân có hơi cà nhắc một chút, trên người mặc quần áo bình thường nhưng dáng vẻ quả cảm kiên cường khí chất của một quân nhân không thể che giấu được. Nhìn một cái là có thể nhìn ra, nghề nghiệp của người này chính là một quân nhân.

Đoán chừng vị này chính là anh chàng quân nhân trong truyền thuyết rồi! Cả người rắn rỏi kiên nghị rất không xứng với Điền giai nhân của bọn họ, tài tử phải đi với giai nhân, những thứ tình thơ ý họa này luôn là giấc mộng trong lòng giới trẻ bọn họ. Coi như không phải thì cũng nên là công tử cao quý con nhà danh môn mới ôm được mỹ nhân về, hiện tại lại đổi thành một quân nhân khiến cho các vị tú tài không nhìn được trong lòng bỗng nhiên thấy chua ê ẩm. Một quân nhân thô kệch thế nhưng lại gặm được bông hoa mẫu đơn quả thực là phỉ của trời mà.

Tổng kha và Điền Mật Nhi luôn có quan hệ không tệ, liền trực tiếp tới cửa oán trách cô ấy quá kín tiếng rồi, ngay cả cô cũng dấu, chuyện này cô từ trong miệng của người khác biết được. Tuy nhiên cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy Triệu thiếu tá đại nhân của chúng ta, ánh mắt lạnh lùng như ngày đông giá rét, nhất thời á khẩu mất một lúc.

“Ừm Điền Mật Nhi có nhà không ạ?” Khăng định là không có gõ nhầm cửa, đây thật sự là bạn trai của Điền đại mỹ nhân sao? Lời đồn giống như trong truyền thuyết, quả thật là nguội lạnh như núi.

Triệu Phương Nghị hiền hòa gật đầu, lịch sự mở cửa vào trong nhà, rồi nói: ” Cô chắc là Tống Kha! Vẫn thường nghe Điền Kật kể về cô!”

Tống Kha kinh ngạc, anh ta làm sao biết được! Là thần hay sao .

“Anh biết tôi? !”

“Ha ha, không biết, chỉ là Điền Mật Nhi nói người thoải mái hào phóng, nhưng lại thích nhất giả bộ thâm trầm chính là cô.”

Triệu thiếu tá là ai chứ, xuất thân là lính điều tra, nhìn dấu vết liền có thể tìm ra chân tướng. Lại nói đến chuyện này, giống như nói tới chuyện Phật tổ đơn giản đem Tôn Ngộ Không nhốt dưới núi Ngũ Hành Sơn, nếu chỉ có thể mà đoán không ra thì quả thật là đang vũ nhục trí thông minh của anh.

Vừa đúng lúc này Điền Mật Nhi cũng từ phòng bếp ghé đầu ra xem một chút là ai, Tống Kha thấy cô hô một tiếng liền nhào tới, nói: “Tốt quá rồi, thế mà dám ở sau lưng phá hỏng hình ảnh của mình, bây giờ thì mình bắt được tại trận rồi nhé!”

“Tha ỉnh đi! Mình là người thành thật nên không nói nói láo bao giờ”. Điền Mật Nhi liền xin tha.

Hai cô gái trẻ ở một bên cười đùa, Triệu Phương Nghị cũng cảm thấy ánh mắt Điền Mật Nhi kết giao bạn bè không tệ, đầu tiên là Lý Kiều Dương, sau này là Tống Kha. Từ trung học đến đại học đã kiếm được hai người bạn tri giao.

Đúng lúc Điền Mật Nhi vừa hầm xong canh gà nhân sâm, cái này người bình thường uống không tốt, phải là người ốm yếu, hay bị thương giống như Triệu Phương Nghị mới có thể tiêu hoá được. Múc cho hai người một chén to, sau này nghe Tống Kha kể lại sau khi cô ấy trở về kí túc xá liền bị chảy máu mũi một đêm. Chỉ là hiện tại cô ấy ăn rất ngon lành nhiệt tình, coi như có chảy máu một lít máu cô ấy tuyệt đối cũng sẽ không ăn ít đi hớp nào.

Sau khi ăn chực một bữa cơm, Tống Kha hài lòng cáo từ, trước khi đi còn ra ám hiệu để Điền Mật Nhi tiễn mình. Biết cô ấy mang trong lòng một bụng hiếu kỳ, vừa đúng lúc trong tủ lạnh cũng không còn đồ uống lạnh và trái cây, Triệu Phương Nghị sợ nóng, những thứ này không thể thiếu được. Lấy ít tiền lẻ, rồi hai người khoác tay đi ra khỏi cửa.

Vừa ra cửa, Tống Kha lập tức tra hỏi: “Thế mà lại học được kim ốc tàng kiều đấy! Nói mau, phát triển đến bước nào rồi, Điền Đại giai nhân của khoa ngoại ngữ chúng ta có phải đã không còn thuần khiết rồi hay không !”

Điền Mật Nhi liền chớp mắt, nghĩ thầm tôi kết hôn đã nhiều năm như vậy, nếu mà còn thuần khiết thì Triệu thiếu tá không phải chính là Đông Phương Bất Bại rồi hay sao. Chỉ là mặc dù quan hệ của cô với Tống Kha lui tới không sâu bằng Lý Kiều Dương nhưng cũng là người có thể tin được, vì vậy liền đem chuyện mình sớm đã kết hôn nói với cô ấy.

Tống Kha nhất thời kinh ngạc rớt cằm, nghe thế nào cũng thấy như chuyện xưa vậy. Chỉ là vừa nghĩ cũng thấy thật sự sẽ có chuyện như vậy. Từ việc cô ấy đối với người khác phái luôn không thèm liếc mắt, bất kỳ ai nói xấu cũng không để bụng, từ đó có thể nhìn ra được cô ấy đã sớm là hoa đã có chủ. Đoán chừng nếu là tin tức này bị những người ngưỡng mộ Điền Mật Nhi biết, thì không biết được có bao nhiêu đàn anh, đàn em trong trường tan nát hết côi lòng đây.

43. Chương 43

Người của Triệu Phương Nghị hình như được làm từ sắt, bị thương đau đớn như vậy nhưng khôi phục còn nhanh hơn siêu nhân. Thời gian này ăn uống được bồi bổ, nhưng lại ít vận động, trước kia là da dính vào

thịt cơ bắp tinh trắng, khỏe mạnh, hiện tại cũng bởi vì có thêm một chút mỡ mà cả người xem ra lại càng to con hơn. Vỗ béo được anh, Điền Mật Nhi cũng rất có cảm giác thành tựu, nhưng lại làm Triệu Phương Nghị thấy ủy khuất quá mức, cứ có cảm giác cả người yếu ớt, dùng không hết sức lực.

Cũng đúng thôi, một người bình thường mỗi ngày ít nhất chạy việt dã năm cây số mà bây giờ cả ngày chỉ lòng vòng trong nhà, đây không phải là để cho tuần mã kéo cối xay sao. Không chịu được nên vừa đỡ hơn một chút, anh liền không đợi được rồi, vừa rời giường liền lên tinh thần đứng lên mặc quần phục và áo trong vượt rào cản, luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ vòng quanh chung cư, rồi lại luyện một bộ quyền của quân đội. Mấy ngày nay anh đều kiên trì luyện tập, hấp dẫn không ít ánh mắt của sinh viên, cơ bắp toàn thân tinh trắng, luyện quyền đầy oai vệ, từng chiêu thức mạnh mẽ vô cùng, đối với các sinh viên đại học ngày ngày chỉ biết đọc sách và thích sắc đẹp có kích thích rất lớn.

Đánh xong một bộ quyền, hô hấp của Triệu Phương Nghị cũng chỉ hơi rối loạn, mồ hôi lấm tấm trên làn da bóng loáng màu mật ong, hiện đầy trên lồng ngực bền chắc của anh. Dưới ánh mặt trời chiếu vào trông giống như tấm kim loại sáng bóng, theo hô hấp từ từ phập phồng, toàn thân toát ra hơi thở mãnh liệt của phái nam.

May là hiện tại người dân vẫn còn thuần phác, nhưng cũng hấp dẫn không ít sói nữ, ngày ngày bỏ cả ngủ nướng dậy sớm tới nhìn trắng nam. Mặc dù Triệu Phương Nghị ở quân đội lúc huấn luyện có khi phải đứng trước mấy trăm, mấy ngàn, mấy vạn thậm chí nhiều hơn cũng ứng đối rất tự nhiên, nhưng khi đứng trước một đồng phục nữ đang chảy nước miếng rờn rờn thì thật sự là bình tĩnh không được. Bây giờ các cô gái trẻ đều như thế sao, cứ làm như chưa từng thấy đàn ông bao giờ, một chút dè dặt cũng không có.

Triệu thiếu tá của chúng ta vốn là người chất phác thật thà, đóng cửa lại ở trong phòng cùng với vợ mình giầy vò như thế nào cũng được nhưng ra cửa đối với người ngoài lại hết sức bảo thủ lại nghiêm chỉnh. Đây chính là bệnh chung của đàn ông, luôn cảm giác rằng vợ của mình thì ngay cả sợi lông cũng phải là của mình, hận không thể đút vào trong túi áo, thời khắc nào cũng phải là của mình. Về phần người khác không liên quan kia liền gạt sang một bên, nhìn lâu một cái cũng cảm thấy nhức mắt.

Một điều nữa là Điền Mật Nhi của chúng ta mọi thứ đều xuất sắc, từ diện mạo đến trình độ học vấn, rồi đến năng lực, nhân phẩm, chủ yếu nhất là lúc nào cũng nhào tới trên người của Triệu Phương Nghị. Được người con gái xuất sắc như thế yêu thương, thiếu tá đại nhân đương nhiên là vô cùng tự mãn, càng ngày càng bành trướng hơn. Hận không thể biến cô gái nhỏ hóa vào trong xương cốt của mình.

Con người của Triệu Phương Nghị chỉ cần kết hôn thì trách nhiệm còn quan trọng hơn tình cảm. Hiện tại đối với Điền Mật Nhi vừa có tình cảm lại vừa có trách nhiệm, đối với phụ nữ khác tự nhiên không lọt vào trong mắt, đối với những thứ theo đuổi kia càng cảm thấy ghê tởm. Tất cả tiếc nuối thương tiếc của anh đều cho cô vợ nhỏ của mình, người ngoài mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ thì trong mắt anh chỉ có một cách gọi chung, đó chính là người.

Sinh viên cũng là một danh từ nói lên lịch sự, dè dặt, kiêu đàn ông như Triệu Phương Nghị là kiêu mà thực nữ thích nhất, dũng mãnh, có lực, dẻo dai. Khi nhìn thấy anh liền trực tiếp ra ám hiệu, cái này nếu đổi lại là cô vợ nhỏ của anh thì đã sớm lửa nóng đốt người kích động khó nhịn rồi, nhưng đây chính là người khác vì thế anh chỉ cảm thấy buồn nôn. Chuyện tốt đẹp như vậy đều do những người như thế làm xấu đi rồi, xã hội này làm sao lại như vậy, toàn do những người không có đạo đức làm cho suy đồi đi rồi.

Ở chỗ này lâu thật sự cảm thấy khó chịu, còn không bằng về nhà ở trong doanh khu xung quanh toàn là hoa cỏ cây cối.

“Em bây giờ có phải lên lớp không? Có thể về doanh khu được không?” Triệu Phương Nghị hiện tại cứ như sư tử ở trong trong lồng tre vậy, loay hoay buồn chán.

Điền Mật Nhi cũng biết chuyện buổi sáng nhưng mà rất yên tâm về Triệu Phương Nghị, vì vậy mới không quản cũng không hỏi. Chỉ là nhìn anh buồn bực rất có hứng thú, có câu nói khó nhất chính là chịu sự ân sủng của mỹ nhân quả thật không sai! Tuy nhiên đồ đặc của mình, vẫn không thể cho người khác chiếm tiện nghi, trước là bởi vì muốn cho mọi người xem một chút, người đàn ông của Điền Mật Nhi không thể kém hơn so với bất luận kẻ nào, không phải là người dựa vào cha mẹ, dựa vào trong nhà có tiền, cũng không loại Phú Nhị Đại hay Quan Nhị Đại biết trời cao đất rộng là gì.

“Thứ hai có cuộc thi nên lúc đó quay về là được! Nếu như muốn về doanh khu thì buổi chiều em với anh đi mua một ít đồ mang về, tủ lạnh ở bên đó chắc cũng không còn gì, còn phải mang một ít đồ ăn cho các chiến sĩ ở đó nữa chứ. Buổi sáng ngày mai đến bệnh viện khám lại rồi đi thẳng về.”

Triệu Phương Nghị liền đồng ý, lấy hộp Haagen-Dazs trong tủ lạnh ra vừa ăn vừa nói: “Nhớ mua cả cái này về nữa, không trách được em thích ăn đồ ăn vặt như vậy, mùi vị thật đúng là không tệ.”

. . . . Cô thích ăn đồ ăn vặt, nhưng không phải lúc nào cũng ăn, một túi thịt bò khô cũng đủ cho cô ăn mấy ngày. Triệu Phương Nghị vốn thích ăn đồ ngọt, thời gian trước thủ đô có một cửa hàng độc quyền của Haagen-Dazs mới khai trương, Điền Mật Nhi đời trước đã ăn rồi, nên liền khẳng định hương vị của nó so với đời sau đậm đà hơn. Cô thích ăn nhất là vị hương thảo và dâu tây, nên mua mang về. Ai ngờ anh lại thích ăn, mấy ngày nay ngày nào cũng mua, chỉ là Điền Mật Nhi không nói cho anh biết kem này đắt hơn kem bình thường nhiều, nếu anh biết ăn bữa tiệc kem này mà mất đứt một tháng tiền lương thì tuyệt đối sẽ nói người khác là giai cấp tư sản bóc lột.

Nhưng mà do anh rất thích ăn mà nhà hiện tại cũng có điều kiện, bỏ ra chút tiền này cô cũng không thấy đau lòng, chung quy lại thích ăn kem do với việc thích đánh bạc hay thích chơi gái thì lành mạnh hơn rất nhiều. Tuy vậy buổi tối hai người bọn họ lại nhận được điện thoại bảo trở về tham dự lễ cưới của Lôi Lôi, trước đây nghĩ sẽ không trở về, nhưng bây giờ Triệu Phương Nghị khôi phục không tệ, trở về đi bộ một chút cũng không sao. Điền Mật Nhi còn nói sẽ trả tiền vé máy bay, ha ha , có tiện nghi mà không chiếm thì coi sao được.

Triệu Phương Nghị là con rể, còn trở về, dân quê vốn rất tình, thấy anh trở về thì mấy nhà thân thích liền thay phiên chiêu đãi. Đàn ông uống mấy bữa rượu liền thấy quen thuộc, trong nhà anh em vợ, anh rể cũng không ít, Triệu Phương Nghị còn bị gọi đi chơi mạt chược và đánh bài nữa.

Vừa mới bắt đầu Điền Mật Nhi còn tưởng rằng anh sẽ không chơi, từ sau khi tốt nghiệp trung học anh đã tham gia quân ngũ rồi, cũng không có cơ hội tiếp xúc những thứ này. Nhưng cô lại quên mất thiếu tá đại nhân người ta chính là Cao Kiên (Cán bộ cao cấp), nghĩa đen là vậy còn nghĩa bóng chính là ám chỉ người có cuộc sống phóng túng. Trừ việc không bị lệch hướng ra thì những thói hư tật xấu đi kèm của Quan Nhị Đại này anh cũng không kém phần, hơn nữa anh cũng đã nói rồi, binh lính cần quấy, làm quân nhân trừ việc so với còn đồ nhiều đạo đức hơn còn lại thì khi sống chung với mọi người tất cả đều giống nhau cả thôi.

Chỉ là người này sẽ giả bộ, giả vờ không biết chơi, giữ vững để không thua nhưng cũng không thắng, dù sao cũng đều là thân thích, thắng nhiều thua nhiều sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến tình cảm. Về sau cả Điền Mật Nhi cũng trở về, mới cùng anh rể của nhà hai dì chơi lớn một chút, mấy nhà này điều kiện cũng không tệ, thắng hay thua thì cũng coi như được hay mất mấy cọng tóc mà thôi. Triệu thiếu tá cũng không khách khí với bọn họ nữa, đại sát bốn phương làm Điền Mật Nhi ở bên cạnh thu tiền đến mỗi cả tay rồi.

Sau này Điền Mật Nhi mới biết là anh giả heo ăn cỏ, dùng ánh mắt thẩm tra hỏi anh: “Nói mau, anh có phải tay ăn chơi trác táng cờ bạc, rượu chè, trai gái đã quen nên mọi thứ mới tinh thông được như vậy!”

Triệu Phương Nghị tựa như đang hình dung lại, liền nói: “Hình như là như vậy! Theo tổ chức quân sự của anh, lừa gạt bịp bợm trộm quả thực là chuyện nhỏ. Nhưng còn việc trai gái thì phải hỏi em rồi, tinh hay không tinh thông thì phải do em định đoạt.”

Được lắm, dám so sánh tình cảm của cô và bản thân như vậy, đợi có thời gian sẽ tính sổ với anh.

“Về sau hôn một cái năm đồng, sờ một cái thì mười đồng, còn tái thâm nhập thì sẽ dựa vào thời gian để tính toán.”

“Vậy hôm nay em cũng thu được không ít cho nên anh phải thu chiến lợi phẩm thôi!” Triệu Phương Nghị ngày càng can rõ, trong miệng mang đầy mùi rượu nhưng Điền Mật Nhi tuyệt nhiên lại không ghét, cảm thấy anh như vậy vô cùng đàn ông, toàn thân tản ra hơi thở phái nam. Bắp tay cứng rắn chắc nịch, làm cho người ta đặc biệt có kích động, cả người đổ đầy mồ hôi.

Chỉ là cảm giác hình như có điểm không đúng, không phải hai người nhiệt tình như lửa, là phía dưới có người đun lửa. Điền Mật Nhi xuống giường gọi: “Mẹ, mẹ đang đốt kháng đấy à! ?” (Kháng: là một loại giường của người phương Bắc ở Trung Quốc).

Vương Tứ Nhi đi vào, còn bê một đĩa dưa hấu vào nói: “Ừ, ngày hôm qua không phải con nói trong nhà ẩm ướt sao, nên mẹ mới đốt kháng lên một chút. Mới vừa rồi Phương Nghị còn uống nhiều rượu như vậy, ngủ một giấc trên giường ẩm sẽ thư thái hơn. Ba con vừa uống rượu đã yêu cầu đốt kháng rồi!”

Điền Mật Nhi liền toát mồ hôi nói: “Trời như vậy mà còn đốt kháng, ngủ trên đó chắc người sẽ mọc đầy rôm mẩn.”

Vương Tứ Nhi liếc con gái một cái rồi nói: “Con thì hiểu cái gì?? ăn dưa đi.”

Triệu Phương Nghị cũng cầm lò sưởi đặt ở đầu giường lên, nói với mẹ vợ: “Đầu giường để lò sưởi thật là thoải mái, cảm thấy hơi rượu tiêu tán không ít. Trước kia con đi đến nhà của chiến hữu mấy ngày đều ngủ trên đại kháng, cảm thấy đặc biệt giải tỏa hết mệt mỏi, mấy ngày nay ở nhà phải hưởng thụ một chút.”

“Vẫn là con rể hiểu biết hơn, mấy ngày này mẹ sẽ đốt kháng cho con. Ăn dưa giải khát đi, buổi chiều ngủ một giấc, đoán chừng buổi tối mấy anh rể lại đến tìm con đấy.” Con rể cũng là con của cha mẹ vợ, có lúc so với con ruột còn tốt hơn.

“Mẹ, anh trai đâu?” Điền Mật Nhi cắn một miếng dưa hấu hỏi.

“Cùng Kiều Dương lên núi rồi, Kiều Dương nói chưa từng nhìn thấy con thỏ, hai người dẫn nhau đi rồi. Phương Nghị không phải chiến binh đã chiến hay sao, cả ngày ở trong núi sâu rừng hoang chạy ra chạy vào, đoán chừng càng muốn ở nhà nằm một lát, nên không gọi hai đứa.” Vương Tứ Nhi nói.

Triệu Phương Nghị đương nhiên là không muốn đi, chui rừng hoang thì có khổ khô gì, ở đầu giường có lò sưởi nằm thật thoải mái, chỉ là Điền Mật Nhi rất muốn ăn lê rừng và quả hạnh, đã nhiều nước lại còn không chất. Mấy ông già nói trên núi này có hai gốc cây lê và cây hạnh đến mấy trăm năm rồi, năm đó chiến loạn, một đôi vợ chồng lánh nạn đến chỗ này, thấy núi bằng, nước ngọt liền định cư ở đây, nói là hai cây này chính là do họ trồng, mấy thôn bên cạnh chính là đời sau của bọn họ. Hiện tại chính là lúc cây ra quả, nếu khéo léo thì cũng có hái được một hai túi, từ lúc trọng sinh đến bây giờ cô vẫn chưa từng được ăn, mặc dù đời trước đã thèm từ lâu rồi.

“Cứ để Phương Nghị ngủ đi, hai mẹ mình dọn dẹp một chút, buổi tối gọi bọn họ đến nhà chúng ta ăn một bữa, hai ngày nay toàn ăn ở nhà người ta, trời nóng không ăn đồ thanh đạm thì không được rồi.” Vương Tứ Nhi nói.

Hai mẹ con nhanh chóng dọn dẹp, hai người đều là người tay chân lanh lẹ, chỉ chớp lát sau liền làm ra 16 món ăn tươi ngon thanh mát, tám lạnh tám nóng, bày biện bàn ăn xong xuôi, đợi người đến liền xào lên là được. Điền Đại Hà cũng đã trở lại, kể từ khi Điền Gia chuyển lên thành phố, nhà này đều nhờ em trai Điền Đại Hà trông coi. Nói là trông coi, thật ra thì cũng như là cho, Điền Gia không thiếu tiền đến mức phải bán đi, cho tới bây giờ cũng không có yêu cầu gì. Hai đứa con nhà Điền Đại Giang cũng sắp cưới vợ nên coi như là giúp đỡ bọn họ.

Chỉ là ở bên cạnh Điền Gia là nhà lão Vương, Vương gia biết nhà bọn họ hiện tại cũng không thiếu tiền, liền muốn mua lại đất nhà bọn họ để mở rộng diện tích ra. Hoặc là đổi cũng được, đều là không cao không thấp, bọn họ có thể bồi thường.

Mảnh đất kia của nhà bọn họ cũng không có sự khác biệt, cả đời đều là nông dân, muốn giữ lại làm kỷ niệm. Vương gia cũng là hàng xóm thân tình, hai năm qua cũng giúp bọn họ một tay trông nom, thỉnh thoảng còn giúp một tay đốt lửa, nếu không hàng năm không nổi lửa thì nhà cửa đã sớm mốc meo rồi, làm sao có thể ở được. Nghĩ tới sự giúp đỡ này, bọn họ cũng liền đồng ý, hôm nay phải đi đo đạc lại, lần này trước khi đi phải đem việc này xử lý cho ổn thỏa.

“Suy nghĩ kỹ chưa?” Vương Tứ Nhi đã sớm pha cho chồng mình một bình trà đậm, liền mang đến hỏi.

“Ừ, mảnh đất kia của lão Vương so với nhà chúng ta còn rộng hơn, sau khi bàn bạc liền thống nhất trao đổi. Tôi nói muốn bù thêm cho ông ấy nhưng ông ấy chết sống không nhận, làm việc với người như thế thật là thoải mái.” Điền Đại Hà nói.

“Sao ông không nói nhà bọn họ còn hai đứa trẻ về sau phải chi tiêu nhiều chuyện! Chỉ là quan hệ của hai nhà cũng tốt vô cùng, cũng coi như là thân lại thêm thân. Nhưng chuyện này ông phải bàn bạc với chú út một chút, đừng để chú ấy suy nghĩ không hay.” Vương Tứ Nhi trong lòng cũng đã suy tính, thật ra thì

cũng không muốn cho Điền Đại Giang một cách không minh bạch như vậy'. Nói cái gì là giúp đỡ bọn họ, mua lương thực cũng không đưa tiền, đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn. Còn không bằng cho bọn họ vàng thật tiền thật còn tốt hơn nhiều. Chúng ta quan tâm đến lòng tự trọng của họ, nhưng họ có cảm kích hay không còn chưa biết.

44. Chương 44

Chú hai đối với việc Điền Gia đổi nhà cũng không có ý kiến gì, tuy nhiên lại nói đối chỗ như vậy chú ấy sẽ không dễ dàng trông coi được. Thật ra thì diện tích của hai nhà không chênh lệch nhau là mấy, chỉ là vấn đề đầu đường quẹo trái hay quẹo phải mà thôi, chú ấy nói như vậy, khẳng định vì trong lòng có ý kiến.

Nhắc đến hai năm tiền lương Điền Đại Giang nói: “Việc nhà thì nhiều, cũng thật sự không có thời gian rảnh rỗi đưa vào trong thành phố cho anh chị, nên để bao giờ giờ anh chị trở về thì đưa luôn thế. Nhưng hai tiểu tử nhà em lại muốn đi học nghề nên đã tạm thời sử dụng đến số tiền đó chờ một thời gian nữa dư ra một chút sẽ trả lại cho anh chị.”

Em trai ruột, cháu ruột, Điền Đại Hà có thể nói được cái gì: “Tiền thì cứ coi như xong, coi như bác cả cho hai tiểu tử đóng học phí.”

“Vậy làm sao được, anh em ruột phải tính toán rõ ràng, về sau khi nào có sẽ trả lại cho anh.”

Lời nói thì thật có khí phách, cũng không biết về sau là bao giờ, dù sao cũng không có ý định lấy số tiền này, coi như báo đáp sự giúp đỡ của bọn họ.

Chỉ là Điền Đại Giang có lòng tự ái cao, lúc nhà anh cả còn khó khăn thì ông ta cũng không giúp được cái gì?? Hai anh em trước kia cũng không tính toán thiệt hơn bao giờ. Nhưng bây giờ người ta giàu lên, ông ta cũng không mặt dày đi nhờ vả, nếu như không phải hai đứa con đi học nghề phải tốn không ít tiền, ông cũng không muốn cầm số tiền này. Thật ra thì ông hiểu sai rồi, cho là anh cả đổi nhà là muốn cho ông ta nhìn nên lúc này mới nói ra những lời này.

Điền Đại Hà cũng không có cách nào, chỉ đành phải nói: “Hai tiểu tử kia hiện tại cũng đều đã lớn không bằng đến công ty của Điền Dã mà làm thôi. Công việc ở nhà máy cũng không khổ cực gì, lại còn được bao ăn bao ở nữa.”

Điền Đại Giang liền cự tuyệt, nói: “Em là lão nông chỉ điền, đã quen sống như vậy rồi sống khác đi lại không làm được. Hơn nữa ở nông thôn cũng đã quen, vào trong thành phố thấy cứ thế nào.”

Khuyên như thế nào cũng đều không được, Điền Đại Hà cũng bỏ qua, không thể làm gì khác hơn là hỏi địa chỉ của hai đứa cháu ở thành phố, sẽ cố hết sức quan tâm chăm sóc chúng nó. Hai đứa bé này cũng rất có chí tiến thủ, trước kia trong nhà không có điều kiện, chỉ lo cuộc sống của mình, hiện tại giàu có rồi, cũng muốn quan tâm đến an hem con cháu nhiều hơn một chút.

Ngày Đổ Lôi Lôi kết hôn, đoàn xe Dương gia từ thành phố về rước dâu làm kinh hải làng trên xóm dưới, mười năm trở lại đây cũng chưa từng có nghi thức đón dâu long trọng như vậy. Đổ Lôi Lôi vốn thích hư vinh, trước đây luôn bị Điền Mật Nhi cao hơn một cái đầu, nhà chồng so với nhà chồng mình cũng mạnh hơn, nhưng nếu so sánh với hôn lễ của cô ta mà nói thì không bằng được, nghĩ như vậy trong lòng liền thẳng băng không ít.

Chỉ là chuyện này Điền Mật Nhi cũng không thấy hâm mộ, phải nói hôn lễ lý tưởng của cô phải theo cách thức của Châu Âu trong một giáo đường nhỏ, có tiếng chuông thanh thúy, trời xanh cỏ biếc, cha xứ trang nghiêm. Chỉ có hai người yêu nhau và chim bồ câu trắng làm chứng, kèm theo đó là sự chúc phúc của người thân của mình.

Hôn lễ bây giờ làm theo kiểu trời không ra trời, đất không ra đất, chủ đề chính là hai thứ, một là ăn, một nữa chính là uống. Vẫn không thể uống ít đi được, làm cho người ta mất hứng, chủ nhà không có chiều dài tốt, uống đến khi phun ra mới tính là không giả vờ.

Chân của Triệu Phương Nghị cũng đã đỡ, lành sẹo liền quen đau, cùng với đám anh chị em trong nhà uống đến quên cả trời đất. Ở trong đơn vị cũng uống, nhưng cũng chỉ có mức độ, không được làm trễ nải huấn luyện hàng ngày được. Ở nhà khi uống với các trưởng bối uống cũng chỉ vừa phải, còn phải chiều cổ đến sức khỏe của các vị đại nhân nữa. Hiện tại những người cùng chung chí hướng đều tụ tập chung một chỗ, đương nhiên vui mừng khỏi nói rồi. Tất cả đều vượt xa phát huy của người thường, bình thường cũng chỉ một chai bia hoặc nửa lít rượu trắng là được rồi.

Đến lúc đi đầu của Triệu Phương Nghị vẫn quay cuồng, nhiệt tình như một nông dân chính hiệu.

Các cấp lãnh đạo sau khi bàn bạc nghiên cứu liền ra quyết định, bổ nhiệm đồng chí Triệu Phương Nghị làm vì đoàn trưởng của quân khu C, cấp bậc Trung tá. Quyết định này chính là sự khẳng định, cũng là sự quý trọng nhân tài ưu tú của cấp trên đối với Triệu Phương Nghị. Dựa vào tố chất quân sự của anh nếu ra chiến trường vào sinh ra tử thì càng có thể phát huy được thể mạnh của mình, nhưng nếu so sánh với một đại đội đặc chủng, một sư đoàn, thì việc phát triển quân sự trong tương lai vẫn quan trọng hơn.

Triệu Phương Nghị trời sinh đã là người dẫn đầu, chiến tích trên chiến trường lại nổi trội, rất có tư cách làm lãnh đạo. Người vừa có tư cách vừa ưu tú, trình độ văn hóa cũng không thấp, ban đầu để cho anh về đại đội đặc chủng cũng chỉ là muốn khảo nghiệm, hiện tại lại đạt được thành tích ưu việt như vậy, cấp trên đối với anh càng thêm khẳng định.

Chỉ là Triệu Phương Nghị đối với việc điều động này có chút ưu tư, cùng với đại đội từ lúc xây dựng ban đầu cho đến khi xây dựng được chế độ hoàn chỉnh, điều này cũng đồng nghĩa với việc một tay anh nuôi lớn đứa bé, hiện tại đột nhiên muốn anh dâng trái đã chín cây lên cho người ta, anh không muốn suy nghĩ cũng không được. Tuy nhiên thiên chức của quân nhân chính là phục tùng mệnh lệnh, hơn nữa đây lại là thăng chức. Thăng tiến còn có nghĩa tiền đồ được rộng mở lại còn có chức vị thực quyền, tuy có tâm tình như vậy nhưng anh cũng biết phân biệt tốt xấu. Anh mới ba mươi tuổi, đã lên tới chức Trung tá, nói ra chỉ có làm cho người ta hâm mộ ghen ghét mà thôi.

Quân khu C lại cách thành phố không xa, Điền Mật Nhi nửa năm sau cũng chính thức đi thực tập rồi, vì vậy theo anh trở về cũng thuận tiện. Nhưng chuyên môn của cô là ngôn ngữ, thành phố C lại không phải là thành phố cảng, cũng không phải là thành phố du lịch, đất dụng võ không lớn. Chỉ là nhân tài đến chỗ nào cũng đều là nhân tài, một công ty của nước F muốn tuyển dụng cô về làm thư ký ngoại giao, chủ yếu phụ trách liên lạc công việc với Tổng công ty của bọn họ. Đãi ngộ tốt, tiền lương cao, lại làm việc trong công ty nước ngoài.

Tuy nhiên lý tưởng Điền Mật Nhi là bê cái bát sắt, đối với danh tiếng làm việc tại công ty nước ngoài đối với tất cả không có sức hút bằng việc làm công ăn lương của nhà nước. Chủ nhiệm khoa đề cử cô đến một trường sư phạm trong thành phố dạy học, Điền Mật Nhi đã có kinh nghiệm làm trợ giảng ở trường *****, chắc chắn mười phần là nhất định sẽ giữ lại trường, trường sư phạm kia vừa nhìn lý lịch của cô liền lập tức đồng ý, nhân tài lớn như vậy phải tóm cho thật chặt!

Một là trường đại học nổi tiếng nhất nước, một là trường sư phạm của thành phố, nếu đổi là người khác thì trong lòng nhất định sẽ có so sánh chênh lệch, nhưng Điền Mật Nhi là người của hai thế giới rồi, biết mình muốn cái gì nhất, cái gì đối với mình là quan trọng nhất, hiểu rõ nên lấy hay nên bỏ.

So sánh với sự bình tĩnh của Điền Mật Nhi, Triệu Phương Nghị thời gian này lại tựa như thùng thuốc súng, như ông cụ già khó tính vậy. Bộ mặt bình thường đã cứng ngắc, bây giờ còn u ám không biết lúc nào sẽ nổi lên sấm chớp, trong vòng mười dặm xung quanh đều không dám lại gần. Với ai đều như ăn phải thuốc súng, không thể hỏi anh chuyện công tác, vừa hỏi liền như lửa đốt mông rồi. Điền Mật Nhi biết rõ tính tình của anh, quân đội cũng tựa như tính mạng của anh, nên cũng không so đo với anh. Chỉ là thời gian này anh cả ngày cứ bối rối tìm vết, nếu thật sự quá mức liền đi cho xong việc, inh anh tự làm tự chịu.

Anh quý trọng tính mạng của anh, cũng được, cô không chọc nổi nên liền trốn tránh thôi.

Sau khi bình tĩnh lại Triệu Phương Nghị cũng biết mình quá mức, tuy nhiệt tình với quân đội, nhưng Điền Mật Nhi cũng là cây xương sườn của anh, không có cô thì tính mạng của anh cũng sẽ không hoàn chỉnh.

Anh có thể đem sinh mạng và lòng nhiệt huyết dâng hiến cho nhân dân, dâng hiến cho đảng, nhưng còn tình yêu chỉ có khi ở bên Mật Nhi mới có thể nở rộ mà thôi.

Biết thời gian này mình lạnh nhạt với vợ, bụng của Triệu Phương Nghị cũng áy náy, chợt phát hiện giống như hờn dỗi rồi, thậm chí ngay cả lương thực nộp thuế cũng vẫn nợ không có đóng.

Toát mồ hôi, có thể tưởng tượng khi anh nóng thì thành cái dạng gì, thay đổi lớn so với bình thường, khó có được ngày nghỉ, anh cũng hận không được cả ngày cùng vợ đại chiến trăm hiệp trên giường. Mấy ngày liên tiếp, anh không bỏ xuống được đại đội một tay mình gây dựng nên, mặc dù không cần ở đại đội nhưng cũng hận không có nhiều thời gian ở bên cạnh các chiến sĩ của mình. Tận lực đem bản lĩnh của bản thân truyền thụ lại cho bọn họ, nói chính xác là chiêu nào về sau có thể cứu mạng được.

“Trần Tân!, lúc quay lại tay phải giơ lên che đầu, cậu như thế là muốn đem đầu cho người ta đánh à, ngại mạng của mình quá dài sao!”

“Diêu Lực! Đã nói cậu bao nhiêu lần, bảo vệ đồng đội nhất định không được lười biếng, đây là người cùng chung chiến đấu với cậu đấy!”

“ . . . Đã nói cậu bao nhiêu lần. . . ”

Nếu là lúc trước, những chiến sĩ tinh anh, nhưng cũng vô cùng ngang bướng, nhất định sẽ không chịu phục, tiếp theo chính là không ngừng bị dạy dỗ và phấn đấu. Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều yên tĩnh nghe, có câu nói là đàn ông có lệ nhưng không dễ rơi, nét mặt và bộ dáng cũng rất quật cường, càng làm cho trong lòng người ta khó chịu.

Làm chị dâu, cả đời đều là chị dâu! Mặc dù chuẩn bị chia tay rồi, nhưng cũng muốn làm chị dâu hoàn chỉnh một lần cuối cùng trong mắt các binh sĩ ở đây.

Điền Mật Nhi mua đủ thức ăn cho cả đại đội, trời còn chưa sáng liền vội đứng lên chuẩn bị, hầm một khối lớn thịt, rượu ngon món ngon. Hai năm qua làm như vậy đã quen, sử dụng bát lớn chậu lớn, món ăn nhiều thịt, nhiều mặn nhiều cay.

Thật ra thì ngẫm lại cũng thấy những binh lính thật rất dễ thỏa mãn, quốc thái dân an, một người chị dâu như cô chỉ cần cho họ cơm no rượu say, đối xử với họ thật lòng, thì liền nhận được hồi báo hết sức chân thành.

Thật ra thì sau khi sống lại có thể có lựa chọn tốt hơn, nhưng cô không muốn bỏ qua, bỏ qua việc làm quân tẩu của đám binh sĩ cổ chấp này. Ở kiếp trước, cô cực kỳ hối hận, từng len lén nghe nói rằng cha mẹ mình vẫn phải chăm sóc Triệu Phương Nghị, hơn nữa anh cũng vẫn ở vậy một mình. Khi đó anh cũng bốn mươi tuổi rồi, bên cạnh không có bóng người, liền nhận nuôi một đứa con của chiến hữu, không có nổi một đứa con ruột.

Cô hối hận, cô đau lòng, nhưng tất cả đều không thể trở về như trước được, vì lúc này về càng làm thương tổn người thân của mình mà thôi. Cũng may trời cao đối với cô không tệ, cho cô cơ hội làm lại từ đầu, cô biết hiện tại bản thân sống có chút mất chính kiến của mình, tất cả đều lấy Triệu Phương Nghị làm trung tâm. Nhưng cô thương anh, cô muốn thương yêu anh, cảm giác thật rất thần kỳ, một khắc cũng không muốn rời khỏi anh, lúc nào cũng muốn ở bên cạnh, hận không được gần thêm một chút, một chút nữa.

Điền Mật Nhi thích chăm sóc anh, thích nhìn dáng vẻ anh khi ăn uống no say, thích tinh thần lưu loát của anh nữa. Thích nhìn anh hài lòng mỉm cười, cũng nguyện ý nhìn anh cố gắng ra vẻ nghiêm túc, thích hưởng thụ sự cưng chiều của anh.

Anh là người đàn ông như vậy, không hiểu cách biểu đạt, trong lòng có hoa nở cũng không ra, thật ra thì nội tâm so với ai khác đều rất thương vợ của mình. Nhìn ngoài mặt thì mọi việc trong nhà do Triệu Phương Nghị làm chủ, thật ra thì chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà vẫn do Điền Mật Nhi định đoạt, Triệu Phương Nghị cũng chưa từng có ý kiến gì. Lớn thì như việc đầu tư gây dựng sự nghiệp, nhỏ thì như việc mua thức ăn nấu cơm, đương nhiên là phải ngoại trừ chuyện chăn gối.

Trung tá Triệu cho tới bây giờ vẫn thích chủ động, thích cậy mạnh để tấn công, không thích dụ dỗ, ông ẹo, cũng không thích đa dạng phong phú.

Tuy là một người đàn ông cổ hủ, cố chấp, lại gia trưởng nhưng đã thấm vào trong lòng của cô thật sâu. Cô nguyện ý dùng toàn bộ tình yêu cả đời này của mình để yêu anh, thương anh, bao dung và nhân nhượng cho anh. Mang lại cho anh hạnh phúc, để cho anh không hề kém cạnh với những người đàn ông khác, có một ngôi nhà của chính mình, có người yêu mình, có những đứa con của riêng mình.

45. Chương 45

Thuyền theo lái, gái theo chồng, gả cho quân nhân thì phải đi theo tổ chức. Có người còn bất bình thay cho cô, không hiểu cô là người như thế nào nữa??!? Làm người đúng là phải nên như vậy! An cư rồi mới lạc nghiệp được. Núi vàng núi bạc, tài tử phong lưu nếu lấy làm chồng tốt thì tốt, nhưng cũng không phải là đồ ăn của cô, ăn không thơm cũng không đúng khẩu vị.

Triệu Phương Nghị cũng yêu thương cô như vậy, đi theo anh hồi hải ngược xuôi cũng thấy xót nhưng nếu để cô một mình ở bên ngoài, vừa không yên lòng lại vừa không muốn. Anh vốn ích kỷ, muốn thời thời khắc khắc có thể nhìn thấy vợ, ngày ngày ăn cơm cô nấu, hàng đêm ôm cô thơm mềm ngủ. Có như vậy lòng của anh mới cảm thấy bình tĩnh, mới cảm giác được hạnh phúc đang ở bên mình. Hai người đều không phải là người nghe người khác nói mấy câu liền đi uất ức người của mình, đã nhận định rằng phải đi nên không vì chuyện cũ mà hối hận.

Nhưng mà anh một người đàn ông từng trải, nói không thể rời bỏ vợ thì cũng cảm thấy xấu hổ cực kỳ. Cũng may vợ anh nghe lời, anh đến đâu thì cùng đi đến đó, đoán chừng là cũng không thể rời bỏ anh được, khiến ột đám vợ chồng các chiến hữu đã kết hôn nhưng vẫn người nam kẻ bắc đỏ mắt không thôi.

Đàn ông mà, phải có cái sức quyến rũ này, ngay cả vợ cũng không bảo được thì làm sao dẫn binh đi đánh giặc được! Làm quân nhân phương tiện giải trí rất ít, một đám quân nhân ngồi cùng nhau còn có thể làm gì được, chính là ngồi nói khoác, chính là tán gẫu, chưa kết hôn thì nghĩ đến chuyện lấy vợ, kết hôn rồi cũng muốn nói về vợ. Vợ của Triệu Phương Nghị vừa đẹp lại vừa hiền huệ, quả thật chính là tấm gương cho đám binh lính chưa cưới bọn họ. Lúc Triệu Phương Nghị cao hứng cũng là lúc miệng rộng nhất, cũng bình luận mấy câu. Nào là ở nhà chính là lão thái gia, không phải làm gì, cơm bưng nước rót tới tận mồm. Nếu làm không tốt, không hài lòng thì phải dùng gia pháp giam giữ lại.

Đám binh lính nghe anh nói vậy thấy thật cao hứng, thật ra thì trong lòng đều nghĩ, đổi lại là ai cưới được người vợ tốt như vậy sao có thể mang ra giáo huấn được, có khi ngậm trong miệng còn sợ tan rồi, nâng niu trong tay lại sợ vỡ dấy chứ. Nói khoác, đây tuyệt đối chính là nói khoác! ——

Triệu Phương Nghị thăng chức là chuyện lớn, Triệu gia cũng là người trong chốn quan trường, giao thiệp cũng không ít, dù sao cũng phải liên hoan mấy bữa để chúc mừng. Ở thành phố Triệu Quốc Đống cũng là nhân vật có tiếng, cũng không phải là người nịnh bợ, liền đặt một bàn tốt ở Dung Phủ, mời vài người thân cận đến chia vui. Lý gia và bọn họ cũng coi như là nửa người thân rồi, mấy năm này lại cùng nhau trông coi, nhất định là không thiếu được.

Người đàn ông làm quan đến trình độ nhất định, khi đi giao tế cũng phải có vợ theo cùng, ở kiếp trước Điền Mật Nhi tuy không được tham gia trường hợp tương tự, mặc dù không có kinh nghiệm lắm nhưng một bữa tiệc thì cô cũng có thể ứng phó được. Hai đời lắng đọng lại, nhiều năm tu dưỡng, khiến cho toàn thân cô toát ra sự phóng khoáng, thanh tú nhưng lại không mất đi vẻ dịu dàng hiền thực.

Bọn họ là chủ nhà, phải nhiệt tình lễ độ, Điền Mật Nhi đi theo bên cạnh Phương Di, để bà dẫn đi chào hỏi các vị phu nhân kia. Mấy người này đều có chồng làm ở chung một chỗ được mấy năm, nhà ai như thế nào căn bản cũng hiểu rõ, đối với tình huống của Điền Mật Nhi cũng có biết sơ qua. Nếu cô là vẫn là người xuất thân từ nông thôn thì có lẽ mọi người sẽ dùng vẻ mặt lạnh lùng để nhìn cô, mặc kệ cô có cố gắng thế nào, cũng sẽ rất khó để lấy được sự đồng cảm của những người này. Nhưng hiện tại cô đã gả vào Phương gia, tốt nghiệp ở trường đại học nổi tiếng nhất nước, chồng cô còn có tiền đồ vô lượng, anh trai cũng đã mở công ty riêng. Anh hùng không hỏi xuất xứ, hiện tại mọi người chỉ biết dùng ánh mắt bội phục để nhìn cô mà thôi!

Điền Mật Nhi cũng tự nhiên bình thản, lịch sự thân thiết, khiến bà Phương Di cảm thấy rất có mặt mũi. Nhìn con dâu của bà, trẻ tuổi xinh đẹp trình độ học vấn cũng cao, nhìn vợ của cục trưởng Hồ bên cạnh, nhìn mặt mày hơn hử vậy thôi, thật ra thì trong lòng không biết đang chua xót thế nào. Con trai của họ cưới về một tiểu minh tinh, cả ngày đều ăn mặc trang điểm lộng lẫy, lại còn một đồng lớn xì căng đan, hiện tại thành chuyện cười sau lưng của người khác.

Nhà bộ trưởng Triệu cũng giống vậy, kết thân với nhà có gia thế, hai đứa con không ai nhường ai, bên ngoài đều có người tình cả, thật là vô cùng mất mặt. Hiện tại trong số những người này không ai không hâm mộ bà thật tình mắt, chọn được con dâu như thế, muốn bà giới thiệu cho nhiều đối tượng vì tin bà có mắt nhìn người.

Người già thêm một chút, hình như ai cũng đều có tật xấu này, bà Phương Di giao thiệp rộng, quen biết cũng nhiều, thật đúng là một người vợ tiêu chuẩn. Vợ chồng son sống với nhau cũng không tệ, làm cho người ta càng tin phục bà hơn, mà bà đối với chuyện này cũng rất tự đắc. Dù sao người mà bà giới thiệu cho người ta điều kiện cũng rất tốt, người mà bà mai mối đều là chỗ quen biết thân tình, lại còn giúp Triệu Quốc Đống kéo theo không ít quan hệ, đây cũng là một hình thức giao tiếp khác của các bà vợ.

Mặc kệ người phụ nữ có địa vị cao bao nhiêu, thì đề tài cũng không thể không xoay quanh gia đình, chồng và con cái. Hôm nay có thể nói về mặt gia đình cũng không kém ai, nói về chồng thì quan hệ cũng không tệ, không thể nói người nào cách chức người nào, chỉ còn vấn đề về con cái mà thôi. Nói về con thì so với mọi người ở đây thì chỉ có Triệu Phương Nghị là có tiền đồ nhất, ba mươi tuổi đã lên đến chức Trung tá, so với những đứa trẻ của nhà khác cũng cao hơn một tầng rồi. Vậy thấy con không so được rồi, thì người ta sẽ lấy đời sau để so, so cháu nội của mình với nhau

Cái này làm cho bà Phương Di liên tưởng đến rồi, nhìn xem nhà người ta, cùng tuổi với con nhà mình mà con của chúng đã lên tiểu học hết rồi. Rồi lại nhìn vào bụng của Điền Mật Nhi, vẫn phẳng lì một chút tin tức cũng không có. Lại nói tuy đã có cháu ngoại! Nhưng đó là cháu nhà người ta, không phải họ Triệu, không cùng họ khẩu của nhà mình thì chính là người ngoài rồi.

Yến tiệc rất hoàn hảo tuy nhiên chỉ có một điểm không thoải mái mà thôi, chỉ là bà Phương Di cũng là một bà mẹ chồng tốt trở về cũng không làm khó Điền Mật Nhi, hoặc là ra ám hiệu cho con dâu.

Lén lút hỏi đi hỏi con trai: “Từ khi kết hôn tới nay bọn con vẫn ngứa thai à?”

Triệu Phương Nghị liền cau mày, dù là mẹ ruột nhưng vấn đề này cũng quá lúng túng rồi..., đành nói: “Mẹ hỏi cái này làm gì!”

Bà Phương Di muốn con trai thành thật trả lời, Triệu Phương Nghị cũng không muốn để ý đến bà, uống nước xong còn phải trở về nhà nhưng lại bị bà Phương Di ngăn ở trong bếp, ngầm thể hiện rằng nếu như không nói rõ thì không thể rời khỏi đây

Vì vậy Triệu Phương Nghị đành phải hạ giọng nói: “Không có tránh.” Căn bản cũng không nhớ rõ lắm, lúc hai người đụng vào nhau thì cứ như Thiên Lôi gặp phải địa hỏa vậy, nào có lý trí đi để ý cái khác nữa.

“Không tránh ! Mà sao nó vẫn không có thai.” Bà Phương Di liền nói.

Triệu Phương Nghị không nhận được nữa, liền trả lời : “Con nào biết! Không có thì tốt hơn, Điền Mật Nhi vẫn chưa học xong nếu có con thì không được tiện lắm.”

“Thì cũng bắt đầu thực tập rồi, có cái gì mà không tiện, hiện tại con cũng ở gần đây rồi, có mẹ trông giúp cho còn lo gì nữa! Chỉ là các con kết hôn nhiều năm như vậy không có tránh thai mà vẫn còn chưa có con vậy có phải bị cái gì rồi hay không!” bà Phương Di liền nói.

Triệu Phương Nghị không muốn để cho bà đoán mò, nếu rảnh rỗi như vậy thì đến trông con cho Triệu Phương Mỹ đi, chẳng phải sắp sinh rồi sao.

Người nào có bệnh chứ! Anh á! Ai dám nói anh có vấn đề, anh chính là ngựa chiến, có dùng năm mươi năm thì mã lực vẫn cứ dồi dào. Vợ anh? Phì, vợ anh chính là mềm mại như nước xuân trong giếng ngọc vừa nhìn liền thấy sức sống bùng bùng.

Triệu Phương Nghị vừa trở về phòng Điền Mật Nhi liền hỏi: “Mẹ tìm anh có chuyện gì không?” Không phải cố ý giám thị người nào, thấy Triệu Phương Nghị đi ra ngoài uống nước, sợ anh buổi tối ăn chưa no nên đi ra ngoài hỏi một chút xem có cần gì hay không. Thật ra thì cô cũng có thể được hai người nói đến cái gì?? Hôm nay mẹ chồng nghe người khác nói cháu trai thế này, cháu gái thế kia mặt cũng không nên được giận rồi.

“Hỏi một chút hai chúng ta khi nào muốn sinh con. Chuyện này không cần vội, tùy duyên thôi.” Triệu Phương Nghị cho là hai người chưa từng ngừa thai, mặc dù vẫn tin hai vợ chồng họ không tật xấu, nhưng mấy năm vẫn không có con chỉ sợ trong lòng Điền Mật Nhi không được thoải mái.

Nhìn anh thận trọng dè dặt như vậy, Điền Mật Nhi ở trong lòng cười thầm một tiếng, nhưng cũng không muốn nói rõ. Thật ra thì sau khi bọn họ kết hôn không muốn có con ngay nên cô đã đến bệnh viện đặt vòng rồi, chuyện như vậy không thể dựa vào đàn ông được. Cô cũng không muốn thôi học, cũng không muốn vì đó mà bỏ đi cốt nhục của mình, không bằng phòng tránh từ lúc chưa xảy ra thì tốt hơn.

Chỉ là Điền Mật Nhi không có ý định nói cho Triệu Phương Nghị biết, muốn xem anh có thể duy trì tới trình độ nào, cô cũng thừa nhận là mình đang làm kiêu. Nhưng cái này là bệnh chung của phụ nữ, mặc dù biết trong lòng anh có cô, nhưng cũng muốn biết đến cùng anh quan tâm đến mình ở mức độ nào.

Được cái trong nhà cũng không đề cập chuyện này, chỉ là cô biết bà Phương Di khẳng định đang tạo áp lực cho Triệu Phương Nghị, bình thường khi xong chuyện anh sẽ hút một điếu thuốc, hiện tại thì sẽ luôn để cho bọn họ dính với nhau một lát mới bỏ ra. Muốn để cái cứng rắn kia chặn lại hoàn toàn, khiến cho những tình hoa nóng bỏng kia bị vấy ở trong động.

Điền Mật Nhi cũng không nói gì, vẫn rất phối hợp, để mặc Triệu Phương Nghị muốn làm gì thì làm. Chắc cũng cảm thấy Điền Mật Nhi đã biết được chuyện gì rồi, đoán chừng là cũng rất sốt ruột thôi. Vừa đúng thời gian này trong đoàn đang chiêu mộ tân binh, anh cũng tìm đến người quen kiểm tra sức khỏe một chút, nhưng sau khi làm kiểm tra xét nghiệm thì thấy các chỉ tiêu đều bình thường.

Ánh mắt của Triệu Phương Nghị lóe lên một cái, bác sĩ kiểm tra cũng là bạn bè cũ của anh liền khuyên nhủ: “Bảo em dâu cũng tới kiểm tra một chút, nếu thật bị cái gì cũng kịp thời chữa trị, hiện tại cũng có nhiều trường hợp như thế. Tôi biết một đôi kết hôn hơn mười năm cũng không con, tìm đến một vị Trung Y để bốc thuốc, thế mà sang năm liền sinh được một đứa bé mập mạp.”

“Ừ, lão Tôn, cảm ơn nhiều, chuyện này đừng nói với người khác nhé!”

Tạm biệt lão Tôn, Triệu Phương Nghị ra khỏi bệnh viện liền đem tờ xét nghiệm kia xé nát ném vào thùng rác. Cứ theo sinh hoạt bình thường ở trong đoàn huấn luyện, buổi tối trở về đoàn xây dựng chế độ cho nhà dành cho người thân, đến ngày nghỉ liền cùng Điền Mật Nhi lái xe trở về thăm cha mẹ mình và cha mẹ vợ.

Điền Mật Nhi bây giờ đã bắt đầu lên lớp dạy học rồi, tuy không phải là môn chuyên ngành của cô nhưng cũng là dạy tiếng Anh. Điền Mật Nhi trẻ tuổi xinh đẹp, mang đến lớp học không khí tích cực, được nhiều học sinh quý mến. Học đại học vốn tự hơn do hơn trung học, cúp cua không phải là ít, nhưng lớp của Điền Mật Nhi lại có không ít sinh viên của lớp khác cũng tới nghe.

Nghe nói Điền Mật Nhi nói được tám thứ tiếng, không ít sinh viên ồn ào yêu cầu đọc một đoạn, Điền Mật Nhi có lúc cũng thuận theo tùy ý đọc chậm một đoạn. Nếu bây giờ không phải theo quân, nhà ở đơn vị cách chỗ này khá xa. Thì không ít giáo viên cũng tính toán nhờ cô dạy cho con nhà mình, họ cảm thấy cô có năng lực có thể là một giáo viên rất tốt. Chỉ là Điền Mật Nhi cũng không thiếu tiền, nếu muốn kiếm tiền thì cô cũng không thể tới trường học làm giáo viên rồi, may nhờ có cái cơ này nếu không thì cùng nơi công tác thật đúng là không tiện mở miệng cự tuyệt.

Công việc của Điền Mật Nhi cũng nhẹ nhàng, một tuần chỉ dạy có mấy tiết, Điền Dã cũng muốn cô đi đến công ty giúp anh một tay. Sản nghiệp của mình, cũng không thể vứt cho người khác, vừa đúng lúc Điền Mật Nhi về đây, anh cũng có thể rút ra chút thời gian hoàn thành việc học. Không được học hết đại học, vẫn là điều tiếc nuối trong lòng anh, coi như không thể trở lại *****, thì đem hồ sơ quay về thành phố cũng được.

Nghĩ như thế, cũng muốn đem cô đến giúp đỡ trông coi, hiện tại công ty phát triển không ngừng, nghiệp vụ cũng phong phú, có nhiều thứ cần phải quản lý hơn. Không bằng nhiều tuyển mộ thêm quản lý cao cấp, đem quyền lợi phân tán bớt đi, như vậy không chỉ giảm bớt gánh nặng cho Điền Dã mà anh cũng có thời

gian để làm chuyện mình muốn rồi. Đây cũng là khuynh hướng phát triển sau này của công ty, mọi chuyện đều đến tay thì chỉ qps dụng được lúc công ty mới phát triển mà thôi.

Tuy nói Điền Mật Nhi có chút lười, nhưng luôn là người có thể đưa ra nhiều ý kiến quan trọng. Lý Kiều Dương cũng oán giận thời gian rỗi của Điền Dã quá ít, luôn phải chịu nhiều áp lực, nhưng anh luôn nói giữ vững sự nghiệp là điều hết sức khó khăn, phải đi lên từ cái khó mới biết quý trọng.

Cũng không biết là bởi vì đã đem tinh lực đặt lên trên sự nghiệp, hay là còn là thế nào nữa mà Điền Dã và Lý Kiều Dương vẫn cứ không mặn không nhạt như vậy. Không có gì lớn xảy ra, cũng không có yêu hận rồi rắm, tựa như vợ chồng già đã sống với nhau nhiều năm vậy, bình thản lại tự nhiên. Theo tuổi của bọn họ, tự nhiên cũng phải bàn đến chuyện hôn sự, nhớ tới ước định ban đầu của bọn họ thì hình như cũng không có ai thích hợp hơn, vậy thì không bằng cứ tiếp tục như thế! Bình bình đạm đạm, ấm áp thắm tho thật ra thì cũng không tồi. Đơn giản cử hành nghi thức đính hôn, chờ đến khi nào Điền Dã tốt nghiệp đại học sẽ cử hành hôn lễ. Sự nghiệp, gia đình, hiện tại duy chỉ có việc học là chưa dứt mộng thôi.

Điền Dã trở về trường học muốn chuyển học tịch, hiện tại cũng đã trở thành tấm gương thanh niên tiêu biểu tự thân lập nghiệp mở được công ty riêng. Trường học vốn thanh cao, cũng muốn tạo ình danh tiếng. Liên bảo lưu lại học tịch cho Điền Dã, chỉ cần đến kì thi tham gia là được, như vậy không chỉ hoàn thành mơ ước của Điền Dã mà còn tăng thêm vinh dự cho trường học, sổ sách bên trên cũng lại thêm được một khoản.

Điền Dã liền vung tay lên, cùng em gái đóng góp cho trường học một khoản để xây nhà thể dục thể thao, để các tài tử giai nhân ngoài học tập cũng không quên vận động. Có rảnh rỗi thì nên chuyên cần rèn luyện thân thể.

Hành động lần này khiến cho tất cả đều vui vẻ, đôi bên cùng có lợi! Điền Dã cũng thỏa mãn được ước nguyện nên càng thêm hăng hái.

46. Chương 46

Nhìn Triệu Phương nghị nghị nghiêm túc bình tĩnh, trầm ổn trọng nghĩa, trong nóng ngoài lạnh. Cũng sẽ không nói những lời ngon tiếng ngọt, ở đời này chính là cọc gỗ, là cây không thông suốt, không hiểu tình thú lãng mạn. Nhưng anh sẽ vĩnh viễn kiên quyết đứng ở sau lưng của cô, yên lặng che chở, trông chừng, vì cô mà chống đỡ tất cả những mưa gió của cuộc đời, cũng không do dự, cũng sẽ không sợ hãi.

Là một người trong lòng có hoa sẽ không lộ ra ngoài, nói khó nghe là mang chút chủ nghĩa của đang ông, ít nhiều có chút chuyên quyền độc đoán. Nếu Điền Mật Nhi là một cô gái mười mấy hai mươi tuổi thì cuộc hôn nhân của hai người chắc chắn sẽ không hài hòa, nhưng cô đã trải qua nhiều năm kinh nghiệm của cuộc sống trước đây, cho nên đối với cuộc sống hiện tại sẽ bao dung nhiều hơn so đo thiệt hơn.

Sau khi lấy bằng tốt nghiệp, Điền Mật Nhi cảm thấy cuộc sống giống như vừa tròn đầy thêm một chút, đi một chuyến đến bệnh viện, tháo vòng tránh thai xuống. Bác sĩ nói tốt nhất ba tháng sau mới thụ thai, vừa đúng thời gian này trong quân đội có lễ duyệt binh, chờ điều dưỡng thân thể thật tốt, thì không thể nghi ngờ bọn họ sẽ sinh được một cục cưng thật khỏe mạnh.

Những thứ như thuốc men..., đồ ăn cay lạnh ..., mỹ phẩm cũng nên tránh, mặc dù cách cái bụng, căn bản đối với thai nhi không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng người làm mẹ luôn muốn cho con mình những điều tốt nhất. Có điều kiện thì phải tranh thủ tốt hơn, không có điều kiện thì nghĩ ra điều kiện.

Trải qua hai đời, đây là lần đầu tiên Điền Mật Nhi mong đợi, thấp thỏm như vậy, không biết đứa con của mình tương lai sẽ trông như thế nào, lại sợ bị bệnh gì đó mà sinh được, khiến cho nguyện vọng làm mẹ tan thành bong bóng xà phòng. Bác sĩ đã cẩn thận kiểm tra mấy lần, lại kiên nhẫn trấn an, trước khi mang thai không nên ưu buồn suy nghĩ nhiều.

Ở thời này sinh con còn không phải là chuyện lớn gì, người coi trọng giống như Điền Mật Nhi còn quá ít, cũng may bác sĩ bây giờ ai cũng đều nghiêm túc, có trách nhiệm. Bác sĩ chính là người khám bệnh kê đơn, không kiểm thêm bán thuốc mở tiệm, công chức một vốn một lời nên trong công tác vẫn tràn đầy nhiệt tình.

Điền Mật Nhi cũng biết là mình khấn trương, nghe nói nếu như vậy rất không dễ dàng thụ thai, chuyện như vậy thuận theo tự nhiên là tốt nhất, đây cũng là bản năng của người. Hối hạn các thức ăn bổ dưỡng, tính toán bây giờ bắt đầu không giữ quy tắc để ý ăn uống. Chỉ là trong người cô bị thiếu chút sắt, bác sĩ cũng nói không cần uống thuốc bổ, nên ăn những thức ăn có chứa nhiều sắt là được. Nhưng cái gì đều không nên quá nhiều, mỗi tuần hai ba lần thì có thể.

Thể chất của Điền Mật Nhi vẫn tương đối yếu, Triệu Phương Nghị muốn huấn luyện cho cô, nhưng mỗi lần đều bị cô lấy việc học hoặc các loại lý khác ra để trốn tránh. Hiện tại chuyện liên quan đến cục cưng, cũng không cần ai phải thúc giục, sáng sớm mỗi ngày đều thức dậy chạy bộ, mặc dù là lâm trận mới mới gươm, nhưng có cũng còn hơn không.

Buổi sáng ăn hai quả trứng gà luộc, uống nửa lít sữa dê, nói đến sữa dê liền không thể không nói một chút rồi. Nếu so với dãi sau thì đây chính là sữa tinh khiết thiên nhiên không bị ô nhiễm, không có bất kỳ chất phụ gia nào, ngay cả nước cũng không trộn lẫn vào đó. Dùng nồi nhôm nấu lên, nổi lên một lớp váng màu vàng thật dày, uống vào một hớp có thể khiến người ta muốn ngất vì mùi ngậy của nó. Điền Mật Nhi trước đó đã ấu tui trà vào nồi nấu cùng với sữa, mùi vị cũng đỡ ngậy không ít, nhưng vừa mới đưa vào mũi vẫn còn giữ nguyên mùi vào như vậy. Chỉ là Điền Mật Nhi lại thích uống sữa có mùi gậy mũi này, cảm thấy rất đậm đà, hơn nữa hiện tại nếu không uống, về sau có muốn uống cũng không được nguyên chất như vậy nữa. Về sau sợ lại nhiễm nhiễm melamine hoặc các chất khác nữa, thừa dịp còn chưa bị ô nhiễm, uống một lần cũng không đủ được.

Triệu Phương Mỹ cuối cùng cũng đã sinh, một bé trai mập mạp bảy cân rưỡi, cũng ằm cho cha mẹ của Lưu Tử Hiên vô cùng vui mừng. Có thằng cháu chống gậy rồi, trăm ngàn năm qua, người Trung Quốc vẫn không thể xóa bỏ được tư tưởng trọng nam khinh nữ này. Vốn quan hệ của mẹ chồng nàng dâu không được hài hòa, nhưng bởi vì có đứa bé này mà cha mẹ Lưu gia đối với Triệu Phương Mỹ cũng độ lượng không ít. Ngay cả bà Phương Di đều cũng thở phào nhẹ nhõm, con gái lớn cũng mới sinh được đứa con gái, chưa khiến cho người ta hài lòng, cái này người làm mẹ như bà cũng cảm giác rất ngượng ngùng. Nhà thông gia nói chuyện cũng vẫn phải nhìn chỗ dựa bên nhà mẹ đẻ, trên công tác còn phải tận lực giúp một tay, vẫn không thể lấy lòng.

Hiện tại con gái thứ hai đã sinh được con trai, cảm giác đúng là không giống nhau, Lưu gia so Triệu gia sự nghiệp lớn hơn, Triệu Phương Mỹ là con gái cao giá, trước kia Triệu Phương Mỹ cùng với mẹ chồng có khúc mắc với nhau, còn sợ mẹ chồng làm chuyện xấu khiến cho hai đứa nhỏ phải ly hôn. Hiện tại đã sinh được con trai, xem bọn họ vui mừng như vậy, dù gì so ra cũng kém hơn nhà người ta rồi.

Thấy nhà người ta được bằng cháu rồi, liền cảm giác trong ngực trống trải rồi, dù gì cũng là cháu ngoại không thể bằng cháu nội của mình được.

Tính tình Triệu Phương Mỹ mặc dù không xởi lởi cho lắm, nhưng ánh mắt không kém, nhìn Phương Di như vậy cũng đoán tám chín phần được suy nghĩ trong lòng bà.

“Thấy thèm rồi sao? Mau bảo con dâu mạnh khỏe của mẹ sinh một đứa đi! Chỉ là chị ta có thể sinh hay không thì cũng còn phải xem lại, kết hôn cũng được bốn năm năm rồi, một tí động tĩnh cũng không có. Mặt ngoài nhìn bóng loáng trơn mềm nhưng có khi lại là một gà không biết đẻ trứng.”

Trong lòng bà Phương Di cũng bắt đầu lặn tẩn, trước kia thì không nói làm gì, kể từ khi bọn chúng trở lại bà cũng hay nói đến chuyện này. Xem ra cũng không phải là không muốn sinh con, vẫn luôn nói chưa muốn có, đây là không phải là vấn đề về bên trong con người.

“Trở về nên dẫn Điền Mật đi bệnh viện kiểm tra một chút! Anh trai cũng đã ba mươi rồi, cùng tuổi như vậy người kết hôn đã sớm con lên lớp một rồi.” Triệu Phương Mỹ quay sang chuyển hướng, người nhà mình thế nào cũng đều tốt, còn những tật xấu đều đặt lên trên người ngoài.

“Nếu thật là có bệnh, phải chữa trị cho nhanh, tranh thủ vẫn còn thời gian, đừng để đến cuối cùng anh trai cũng đã bốn mươi mới gấp gáp, đến lúc đó thật sự gái trinh cũng đã thành đàn bà rồi.”

Chuyện đứa nhỏ vẫn là chuyện lớn trong lòng Phương Di, vốn không phải là người hồ đồ, hiện tại cũng bởi vì sốt ruột muốn ôm cháu nên có chút nóng nảy. Phục vụ Triệu Phương Mỹ ở cũ trong tháng, sau đó Phương Di trở lại tìm Điền Mật Nhi nói chuyện.

“Diền Mật à, mẹ cũng không có ý gì khác, kiểm tra một chút cũng yên lòng.”

Kể từ khi kết hôn tới nay, Diền Mật Nhi đối với cha mẹ chồng vẫn luôn rất tôn kính kính nể, cảm thấy bọn họ không cổ hủ, hơn nữa đối với mình cũng là quan tâm thật sự. Trong lòng mặc dù nhưng vẫn tự nói với mình là hai vị trưởng bối chỉ là quá nóng lòng thôi, nhưng cũng khó tránh khỏi không thoải mái, có chút suy nghĩ. Vì sao không sinh con thì cũng đỡ lên người cô, sao không để cho con trai của mình đi kiểm tra trước một chút, nếu như không thì cũng nên để hai vợ chồng cùng đi chứ.

“Mẹ, chúng con đều không có bệnh gì, không cần phải đi kiểm tra.” Kinh nguyệt của cô cũng đã muộn hơn mười ngày rồi, mơ hồ cảm thấy tám phần là có, nhưng hai ngày nay vẫn không chưa đi kiểm tra.

Diền Mật Nhi cũng không phải thật tâm muốn đối kháng cùng với bà Phương Di, cũng không phải là cố ý chọc tức bà, trong lòng biết chắc là bà cô nhỏ khích bác rồi, vừa nghĩ tới cô ta ở bên kia hả hê thì liền thấy tức giận rồi. Người với người phải có duyên phận, chủ yếu là nhận thức của Triệu Phương Mỹ, dù sao cũng là người một nhà, lúc nào cũng muốn làm ọi người mất hòa khí muốn cho người khác nhìn chuyện cười nhà mình. Trước thì vì Lý Như, hiện tại lại đem chuyện đứa bé ra nói, nếu Triệu Phương Mỹ thật sự là vì chữ hiếu cũng không nói làm gì. Lúc không có chuyện gì sao không nghĩ đến cha mẹ, bị uất ức mới trở về nhà khóc lóc, nhàn rồi không có chuyện gì lại muốn xem nào nhiệt, người như vậy thật sự làm cho người ta tức chết mà.

Phương Di bắt đầu còn cảm thấy có chút không thể mở miệng, nhưng Diền Mật Nhi liền cự tuyệt ngay lập tức nên liền cảm thấy bốc hỏa. Con trai bà năm nay cũng ba mươi rồi, đều có tuổi rồi, nhưng ngay cả con cũng không có. Mặc kệ công việc có làm tốt bao nhiêu, nếu về sau không có người thừa kế, thì cố gắng cố sống cố chết còn có tác dụng gì, lấy được giang sơn thì khi chết đi của cải để lại cho người nào. Họ cũng không phải là người ngang ngược không hiểu chuyện, trước đây đi học cũng không nói làm gì. Chắc Diền Mật Nhi còn trẻ nên không vội, tám phần là do mới vừa nhận công việc, nên muốn dốc hết sức lực làm nên chút thành tích, sợ có con sẽ vướng tay vướng chân.

Mẹ chồng nàng dâu không hài lòng, nên chia tay không lấy gì làm vui. Kể từ sau khi trở về Diền Mật Nhi chỉ cần có thời gian rảnh rỗi sẽ trở lại thăm cha mẹ mình một chút. Mặc dù cuộc sống của bọn họ có người giúp việc chăm sóc, nhưng làm con gái không thể không tận hiếu được. Hai người bọn họ cũng không thiếu tiền tiêu, hơn nữa chất lượng cuộc sống cũng rất cao, cô trở về cũng chỉ để nói đàm ba câu thăm hỏi, sau đó có thể làm một chút thức ăn, để cho bọn họ thay đổi khẩu vị.

Lần này cô cũng không che giấu cơn giận của mình, không chỉ có lúc ấy đã làm mất thể diện của cô, từ sau đó cũng vẫn không trở về thăm cha mẹ chồng nữa. Phương Di lúc ấy mặc dù cũng tức giận đầy một bụng, nhưng mấy năm này thật sự đối xử rất tốt với Diền Mật Nhi, ngoài miệng tuy nói không dễ nghe, nhưng cũng không dễ bụng. Ai ngờ Diền Mật Nhi còn khó chịu, hay là cảm thấy cánh của mình đã cứng cáp rồi, đã tốt nghiệp đại học rồi, bên đảng mẹ đẻ cũng khá khá lên rồi nên đoán chừng bây giờ không muốn lấy lòng Triệu gia nhà bọn họ nữa.

Bà Phương Di liền gọi điện cho Triệu Phương Nghị ở trong đơn vị, tố cáo với con trai ngọn ngành mọi chuyện.

“Con xem vợ của con, cũng không phải ban đầu là một người rất thận trọng sao, con cũng chưa có mà chẳng thấy lo lắng gì cả! Muốn cho nó đi kiểm tra một chút thì đã sao, đã không sinh con còn sợ người ta nói sao!”

“Mẹ! Làm sao mẹ cứ nghe tiếng gió đã đoán được trời mưa rồi, chưa kiểm tra đã nói người ta có tật xấu. Chuyện này tự bọn con sẽ giải quyết, không cần mẹ quan tâm!”

“Mẹ không quan tâm? Mẹ muốn không quan tâm! Cứ sinh cho ta một thằng cháu trai thì ta liền không quan tâm nữa!” Phương Di liền quát lên!

Triệu Phương Nghị vừa nghe chuyện này đầu liền to ra rồi, nói chi là Diền Mật Nhi, ngay cả anh cũng không muốn trở về nghe bà lão nhải. Thật ra thì Diền Mật Nhi thật quá tốt rồi, những phụ nữ kết hôn có nhiều người không thể bằng cô được, từ chuyện ăn mặc đến ngủ nghỉ của cha mẹ trong nhà, tất cả mọi chuyện đều tổ chức thỏa đáng. Không nói cũng không phản bác, nhưng cũng lấy ý kiến của hai người bọn họ làm đầu, con ruột cũng không nhất định kính cần nghe theo, làm được như cô vậy.

Lại nói không có con thì sao, không có con thì cũng không nhất định thật sự là Điền Mật Nhi có bệnh chứ, hai người bọn họ từ khi kết hôn đến bây giờ vẫn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, tình huống như bọn họ cũng không phải số ít. Trước đã nói chuyện với bà Phương Di, cũng bày tỏ cho bà có thể hiểu, nhưng đi một chuyến đến nhà Triệu Phương Mỹ khi trở lại liền lại thành thế này rồi. Không cần phải đoán, nhất định là do Triệu Phương Mỹ đang ở đằng sau khích bác rồi, mẹ anh cũng hồ đồ theo, người ta châm ngòi cho bà nổ pháo. Trước kia bà cũng rất sáng suốt nhưng khi về già cũng khó mà giữ được, lại làm ra việc hồ đồ như thế.

Chỉ là tuy nói những lời này, nhưng trong lòng của Triệu Phương Nghị thật sự không thấy lo lắng, không thể sinh con cũng không phải là bệnh gì kỳ lạ cả, bệnh này người gặp phải cũng không ít. Triệu Phương Nghị cũng không muốn tạo áp lực cho Điền Mật Nhi, trong lòng anh vẫn muốn có con của hai người bọn họ, thỉnh thoảng có lúc nhìn thấy con của các chiến hữu anh cũng sẽ ảo tưởng đến con của mình và Điền Mật Nhi Con của mình sẽ trông như thế nào, xinh đẹp giống như Điền Mật Nhi hay cường tráng giống như anh.

Nhưng nếu mà bất hạnh gặp phải chuyện này, anh tình nguyện không cần đứa bé, cũng không muốn giống như Triệu Phương Mỹ đưa ra ám hiệu để ly hôn với Điền Mật Nhi. Không có con anh cũng cảm thấy rất tiếc cùng với bất đắc dĩ, nhưng tưởng tượng nếu một ngày không có Mật Nhi nữa, thì tim của anh lại thấy rất đau, tất cả cố gắng phấn đấu cuối cùng cũng không có vui sướng gì.

Hai người không thể có đứa con của riêng mình, có lẽ cũng là ý trời! Chỉ cần Mật Nhi vĩnh viễn ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Anh có Điền Mật Nhi cũng đồng nghĩa có toàn bộ hạnh phúc!

Nghĩ tới tin tức truyền đến đại đội đặc chủng kia, Triệu Phương Nghị liền đắm chiêu, trong lòng đã ra một quyết định trọng đại ——

Lần này nghỉ phép Triệu Phương Nghị cũng không về nhà, nói là có chuyện phải làm, liền tiếp đi mấy ngày. Ngày hôm qua gọi điện thoại bảo hôm nay sẽ trở về, còn sẽ có một vị khách đi cùng nữa, Điền Mật Nhi liền chuẩn bị chút thức ăn, bốn mặn một canh, đủ tiêu chuẩn của bữa tiệc.

Thức ăn mới vừa đặt lên trên bàn, liền nghe thấy cửa chính có cái chìa khóa cắm vào, Điền Mật Nhi vội vàng ra nghênh đón.

Triệu Phương Nghị mở cửa vào nhà, trong tay là túi du lịch quân dụng màu xanh lá cây bằng vải bạt, một tay kia dắt một đứa bé con trai vào nhà. Trông khoẻ mạnh kháu khỉnh, chỉ là vẻ mặt có chút uể oải, ước chừng khoảng bảy, tám tuổi. Người tới Điền Mật Nhi cũng biết, bé trai này tên là Ngụy Tỳ, là con trai của phó đại đội trưởng trong đơn vị của Triệu Phương Nghị, trước kia hai gia đình cùng ở trong khu nhà tại nơi đóng quân, quan hệ cũng không tệ, tiểu Ngụy Tỳ rất thích tay nghề của cô, mỗi lần cô về doanh khu vẫn luôn gọi cô là dì xinh đẹp, chỉ là không biết vì sao Triệu Phương Nghị lại đem nó về đây.

Triệu Phương Nghị đem Ngụy Tỳ đẩy về phía trước, vỗ vỗ bả vai nhỏ rồi nói: “Ngụy Tỳ! Sau này sẽ là con của chúng ta! Tối đây hoan nghênh thành viên mới của nhà mình nào.”

Điền Mật Nhi liền sửng sốt! Đây là đang hát tuồng nào chứ!

47. Chương 47

Căn nhà mà đơn vị phân cho Triệu Phương Nghị có ba phòng, một phòng ngủ, một phòng khách, bởi vì cách đơn vị rất gần, nghĩ rằng không chừng sẽ có chiến hữu tới đây tá túc cho nên phòng còn lại sẽ đều bố trí làm phòng dành cho khách. Ăn xong cơm tối, đơn giản bố trí cho tiểu Ngụy Tỳ một chút rồi liền cho nó đi ngủ. Điền Mật Nhi không hiểu rõ tình hình nhưng vẫn cảm thấy tính tình của Ngụy Tỳ tự nhiên lại yên tĩnh đến kỳ lạ không được hoạt bát thông minh như trước đây.

Trong bụng chứa đầy dấu chấm hỏi, nên khi hai người trở lại phòng ngủ, Điền Mật Nhi cuối cùng có cơ hội hỏi Triệu Phương Nghị rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Vẻ mặt của Triệu Phương Nghị nhất thời trở nên nặng nề, giọng điệu cũng rất đè nén nói: “Ngụy Cường, hy sinh rồi.”

“Cái gì? !” Điền Mật Nhi từ trên giường chống người lên, vẻ mặt không tin nhìn anh. Điều này sao có thể chứ, lúc từ thủ đô về đây, cả nhà của Ngụy Cường còn tiễn bọn họ ra tận cửa cơ mà, một người trong ấn tượng vẫn còn sống sờ sờ, sao nói chết lại chết ngay được là thế nào.

“Lần đầu làm nhiệm vụ truy kích, vì che chở cho Trần Tân, đã bị bom nổ chết rồi. Lúc an táng, toàn thân cũng không có.” Triệu Phương Nghị nói bằng giọng bình thản không hề gợn sóng, nhưng Điền Mật Nhi có thể nhìn ra khổ sở trong đáy mắt anh. Anh em đồng sinh cộng tử, đảo mắt một cái liền xa cách vĩnh viễn, cái chết lại còn thảm như vậy, đàn ông mặc dù có kiên cường bao nhiêu, cũng rất khó mà tiếp nhận được.

Điền Mật Nhi ừng ực ừng ực nuốt vài ngụm nước bọt, cổ đột nhiên cảm thấy tắc nghẹn, hốc mắt cũng nóng lên một chút.

“Vợ của Ngụy Cường cầm tiền đền bù đi mất, con thì ném cho thân thích của Ngụy gia! Trần Tân sau khi thương thế lành liền đi xem tiểu tử kia, từ khi về nhà cô mình cũng không có đi học mà đi chăn dê ở chân núi. Trần Tân liền đem nó trở về đại đội, để Ngụy Tỳ ăn uống, sinh hoạt cùng với mọi người ở trong đội, sau đó anh đến đó dẫn nó về đây.”

Lòng người, thật là không thể nhìn thấu được, vợ của Ngụy Cường cô cũng rất quen thuộc, dịu dàng thiện lương, không ngờ lại có thể cầm số tiền đền đáp công lao hi sinh quên mình của chồng mình mà trốn đi, đã vậy còn vứt bỏ cả con ruột của mình nữa. Quân nhân bọn họ mặc dù thô kệch, nhưng cho tới bây giờ đều là những người thật thà chất phác, nhớ tới đáng về che chở cho vợ mình của Ngụy Cường, lòng của Điền Mật Nhi lại cảm thấy chua xót.

Triệu Phương Nghị nhìn Điền Mật Nhi một chút, rồi nói: “Chúng ta cũng không có con nên anh liền đem Ngụy Tỳ về đây xem nó như con của chúng ta. Trước kia không phải em cũng nói đứa bé này thật biết điều sao, chúng ta đối tốt với nó, về sau nó nhất định có thể cho chăm sóc cho chúng ta.”

Cái này chớp mắt một cái Điền Mật Nhi liền hiểu, người đàn ông này đến cuối cùng cũng là vì cô mà suy nghĩ như vậy. Triệu Phương Nghị trọng tình trọng nghĩa, trừ nhân tố trong nhà, một nửa cũng là do đứa bé này đáng thương, mà đứa nhỏ Ngụy Tỳ này cô cũng thích, thân thể cũng làm cho người ta thương cảm.

“Ừ, về sau Ngụy Tỳ chính là con ruột của chúng ta! Chờ sau này chúng ta có con, đã có anh trai bảo vệ cho chúng.”

Triệu Phương Nghị vẫn cho là có thể bản thân Điền Mật Nhi có vấn đề, nhưng sợ trong lòng cô không dễ chịu, liền vòng vèo mà nói: “Chúng ta đã có Ngụy tỳ rồi, nên toàn tâm toàn ý chăm sóc bồi dưỡng tốt cho nó là được, nó chính là đứa con duy nhất của chúng ta.”

Aiz, nói thật không biết Triệu Đại Trung tá rốt cuộc là vô tư hay còn là ích kỷ, lại còn nói ra cái câu kia.

A, nhưng đã đến nước này! Xong rồi, nên hồ đồ giả vờ hay vẫn nên tranh thủ thời gian, nên thẳng thắn sẽ được khoan hồng thôi.

“Nhưng. . Em đã mang thai được hai tháng, vậy con của chúng ta, không thể không muốn được! Huống chi nhiều con mới náo nhiệt, nếu có điều kiện em còn muốn sinh một đội bóng để anh làm huấn luyện viên, còn em là đội trưởng. Ha ha, đi đến đâu lôi kéo đội quân đúng là thật vui! Đúng không?”

Điền Mật Nhi vui mừng nói, Triệu Phương Nghị vào lúc này đã sớm mông lung. Anh rất muốn có con, con của mình, do Mật Nhi sinh cho! Ha ha.

Triệu Phương Nghị hô một liên tiếng nhảy lên, bế Điền Mật Nhi tung lên cao, Điền Mật Nhi liền thét lên ngăn anh lại. Con, con của họ, trong bụng còn có cục cưng đấy, phải cẩn thận một chút.

Triệu Phương Nghị cười ngây ngô hi hi ha ha, cũng biết mình quá kích động, mát mà được lại càng mừng rỡ. Điền Mật Nhi nhìn anh vào lúc này nghiêm nghị đã ít đi chín phần, liền vội vàng giải bày: “Thật ra thì, trước đây em vẫn luôn tránh thai.”

A, tránh thai thì cứ tránh thai, cùng con của anh có quan hệ gì chứ. Triệu Phương Nghị lúc đầu cũng không xem ra gì, qua nửa ngày mới phản ứng được, cái gì? ! Thấy anh đây dễ tính yêu chiều nên cô mới đùa bỡn

anh như vậy đúng không?

Nhìn mặt anh nhú lại, Điền Mật Nhi biết anh nhất định đã nghĩ sai nên vội nói: “Trước kia đi học, điều kiện không cho phép, anh cũng nói tạm thời không muốn có con, muốn lấy sự nghiệp làm trọng. Anh quên chúng ta đã nói qua chuyện này rồi sao, chờ em đi làm ổn định sau hãy nói đến chuyện này. Nhưng sau này mẹ lại nhắc tới, em cũng định nói ra, nhưng lại thấy tức cô nhỏ, thêm một cái nữa, là cũng muốn xem anh sẽ có thái độ như thế nào.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng của Điền Mật Nhi càng nhỏ lại, có khuyến khích cũng không dám nói to.

Cô đây là có hoài nghi đối với tổ chức, đối với lãnh đạo lại không tin tưởng, trong tiềm thức thì đã được xem như có khuynh hướng phản động cùng phản bội rồi! Triệu Phương Nghị chỉ còn kém nước đánh cô một trận nữa thôi.

Điền Mật Nhi thận trọng nhìn sắc mặt của anh, làm lãnh đạo mà nhất định khuôn mặt vẫn không buông lỏng, vẫn luôn là vẻ nghiêm túc trợn mắt kia. Điền Mật Nhi kéo tay áo của anh, lấy lòng, vâng dạ mà nói: “Đoàn trưởng đại nhân, em sai lầm rồi, không nên có thái độ hoài nghi đối với lãnh đạo như vậy. Thật ra thì trong lòng em cũng biết anh luôn che chở cho em, chỉ có chút xíu lòng tham nhỏ nhoi kia thôi, quả thật muốn nhìn lại thái độ của anh với em như thế nào. Hiện tại em trịnh trọng bảo đảm với lãnh đạo, về sau đối với tổ chức tuyệt sẽ không có một tia nghi ngờ nào, kiên quyết ủng hộ, không nghi ngờ, không lung lay. Xin tổ chức cho em thêm một cơ hội để chứng minh thành ý của mình!”

Triệu Phương Nghị tuy rất giận việc cô giấu giếm và không tin tưởng anh nhưng có người đã nói với anh, phụ nữ đều nhỏ mọn như vậy. Người của anh anh biết, tuy cũng là người cố chấp nhưng khẳng định cũng sẽ không vì thử dò xét anh mà làm vậy, chắc chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng kia của anh mà thôi. Nhưng mà anh cũng không muốn tha cho cô quá dễ dàng được, cô gái nhỏ này thế nhưng lại dám đùa giỡn với anh như vậy, nếu không quần sẽ nhảy lên đầu, lật cánóc nhà lên rồi.

Triệu Phương Nghị cứng nhắc nghiêm mặt, tắt đèn lên giường, ngủ. Điền Mật Nhi lo lắng thấp thỏm không yên, cũng chui vào chăn, cọ cọ vào Triệu Phương Nghị. Ừm, thấy đoàn trưởng đại nhân lại không có phản ứng gì, liền lại gần thêm một chút, nếu đổi lại là thường ngày thì anh đã sớm ôm cô vào trong ngực, để vào vật cứng rắn nóng rẫy kia rồi.

Núi không tới dựa ta, ta liền đảm nhiệm chức vụ của núi vậy, Điền Mật Nhi quyết định tự cứu lấy mình, kéo cánh tay của anh ra, chuẩn bị xong tư thế, sau đó liền nằm lên.

Nhưng vẫn không có tí động tĩnh nào, xem ra tức giận thật rồi. Điền Mật Nhi vui vẻ, tay nhỏ bé ôm lấy cái hông cường tráng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vui vào trong vòm ngực anh.

Lại nói, sau khi mang thai hình như đặc biệt dễ dàng mệt mỏi, cảm giác cũng đặc biệt nhiều. Ngửi được mùi hương quen thuộc, cả người tràn đầy ngọt ngào cùng cảm giác an toàn, trong vòng mấy phút hít vào thở ra liền tiến vào mộng đẹp.

Triệu Phương Nghị bất đắc dĩ, thở dài, vợ của anh còn quá nhỏ, gánh nặng đường xa rồi. Liền chỉnh lại tư thế ngủ cho cô được thoải mái, rồi đắp chăn cho hai người sau đó ôm cô ngủ.

Thật ra thì anh không biết, lòng của vợ anh đã sớm chín rồi, nhưng đã là phụ nữ mặc kệ tuổi tác bao nhiêu, đối với tình yêu đều ích kỷ nhỏ mọn như vậy.

Mặc kệ có hay không có con ruột của mình, hai người họ thấy đau lòng cho Ngụy Tỳ đều xuất phát từ thật tâm. Vốn Trần Tân cũng muốn nhận nuôi nó nhưng Ngụy Tỳ cũng đã bảy tuổi rồi, đã đến tuổi đi học, cả ngày ở trong đại đội ăn uống miễn phí thì tạm được, nhưng cuộc sống và học tập căn bản sẽ không có người chăm sóc, hơn nữa đó cũng không phải là một gia đình bình thường.

Ngụy Cường là anh hùng, anh hùng không nên chịu đựng nhiều hơn bị thương nữa, Triệu Phương Nghị dựa trên tình nghĩa anh em, thương xót cho đứa bé, lại muốn cho nó một mái nhà nên đem Ngụy Tỳ về đây.

Nếu đứa bé đã đến nhà, thì bọn họ phải chịu trách nhiệm, không nói sẽ làm tốt hơn con ruột, nhưng cũng không thẹn với lương tâm. Triệu Phương Nghị sớm đã đem thủ tục chứng minh và nhận nuôi hoàn tất rồi, hai người dẫn thằng bé đi mua mấy bộ quần áo, ở đại đội trong mặc dù không lo ăn uống, nhưng một đám

đàn ông nào ai hiểu cách phải chăm sóc đứa bé như thế nào. Tất cả quần áo của thằng bé đều đã cũ và không vừa người nữa rồi.

Ngụy Tỳ cũng là đứa bé hiểu chuyện hơn tuổi của mình, cũng biết chết có nghĩa là gì, ba nó vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại nữa, ba nó làm liệt sĩ vì vậy nó vẫn lấy điều này làm tự hào. Mẹ không cần nó, nhưng mọi người nói bà cũng không dễ dàng gì, nó cũng không muốn liên lụy đến bà.

Từ đại đội đến nhà ba Triệu, rốt cuộc nó mới thở phào một cái, di Điền Mật trước kia đối xử với nó rất tốt, biết được có thể làm con trai của di ấy nó cũng hết sức vui mừng. Nhưng đã thấy nhiều nóng lạnh của tình người thế gian, nó cũng hiểu bây giờ cùng với trước kia không giống nhau. Nhưng nhìn thái độ của ba Triệu và di Điền Mật đối với nó mà nói thì đây chính là nhà của nó, còn nó chính là con ruột của bọn họ. Ngụy Tỳ liền bật khóc, tâm hồn nho nhỏ của nó phải thừa nhận quá nhiều chuyện nên có thể cảm thấy ai là chân tình ai là giả vờ. Rốt cuộc đã có người giúp nó chống đỡ mảnh trời này rồi, nó rốt cuộc cũng có một mái nhà, kể từ khi ba chết, mẹ bỏ đi, đây đầu tiên nó có cảm giác yên ổn như vậy.

Ngụy Tỳ ở nhà mới đã từ từ thích ứng, mặc dù vẫn còn có chút xấu hổ, nhưng cũng dần dần khôi phục thông minh nhanh nhẹn.

Thủ tục nhận nuôi tiến hành cũng rất thuận lợi, trong quân đội cũng biết được hoàn cảnh của Ngụy Tỳ, nên rất tạo điều kiện cho bọn họ. Vẫn còn phải phỏng vấn liên tục được đặc cách vào thẳng trường tiểu học trực thuộc. Nhưng Điền Mật Nhi lại không đồng ý, trường tiểu học trực thuộc phải qua quản lý thực hành quân sự hóa mới có hiệu quả, đứa bé còn quá nhỏ, vừa vào nhà mới lại vừa vào môi trường mới, nếu không thấy mặt lại càng dễ dàng sinh ra cảm giác lạnh nhạt. Không bằng đến trường tiểu học thuộc đại học sư phạm của bọn họ, đi làm đưa đón đứa bé cũng dễ dàng, hơn nữa thái độ của các giáo viên trường tiểu học này rất tích cực, thích hợp với tình cảnh của Ngụy Tỳ hơn.

Thủ tục nhận nuôi Tiểu Ngụy Tỳ cuối cùng đã làm xong, muốn hỏi ý kiến của nó về việc họ của nó sẽ không thay đổi theo họ Triệu mà vẫn giữ nguyên họ cũ. Đây cũng là một loại tưởng niệm lòng tôn kính đối với người đã khuất, Ngụy Tỳ là chính là huyết mạch nối dõi dòng máu anh hùng này. Tiểu tử đối với cái nhà này cũng chậm chậm quen thuộc, hai người sau đó liền dẫn nó trở về Triệu gia. Từ lần trước mẹ chồng con dâu tan rã trong không vui, đã thời gian thật dài không trở về rồi, nếu đổi lại là trước kia ba đến năm ngày không trở về, bà Phương Di đã sớm gọi điện tới, đoán chừng chắc cũng đang giận bọn họ đây.

Hai người mang đứa bé về nhà, bà Phương Di mặc dù không tươi cười, nhưng vẫn cho bọn họ vào nhà. Vừa nghe nói Ngụy Tỳ là đứa trẻ bọn họ nhận nuôi, liền không áp chế được lửa giận, đây không phải là muốn cảnh báo nhà Triệu bị tuyệt hậu hay sao.

“Mẹ, đây là ý của con! Trước đây cũng đã nói với cha, ông cũng đã đồng ý rồi.”

Thì ra là mọi người đều biết, chỉ gạt một mình bà mà thôi, nếu trong mắt bọn họ đã không có bà, bà liền đi, đi đến nhà con gái của bà, dành chỗ này cho bọn họ làm người tốt!

Thấy bà Phương Di thật sự tức giận, Điền Mật Nhi vội vàng ôm cánh tay của bà, cười hì hì nói: “Mẹ! Đừng nóng giận, đều là con sai. Thời gian này tính khí cũng không biết vì sao luôn kìm chế không được, trở về bị Triệu Phương Nghị mắng một trận liên thông suốt rồi, con cũng nhận thức được bản thân sai lầm rồi. Vẫn là sớm muốn đến đây nhận lỗi nhưng lại vội vàng xử lý chuyện của tiểu Ngụy Tỳ, sau lại đi kiểm tra, bác sĩ nói phụ nữ có thai cảm xúc cũng thường hay thay đổi! Xin mẹ tha thứ con, đừng chấp với con làm gì.”

Phụ nữ có thai, phụ nữ có thai thì có cái gì hơn chứ! Gì? ? ? Phụ nữ có thai, bà Phương Di vốn đang không để ý đến con dâu, vừa nghe nói như vậy, vội trợn to hai mắt nhìn chăm chăm bụng của cô.

“Con có rồi!” Bà Phương Di mừng rỡ! Lại không xác định hỏi lại.

“Vâng, bác sĩ nói cũng đã hơn hai tháng! Vẫn là nhờ vào phúc khí của tiểu Ngụy Tỳ, vừa vào cửa liền mang đến cho bọn con đứa bé rồi.” Người đã già tư tưởng rốt cuộc vẫn bảo thủ, bọn họ quyết định nói như vậy cũng là muốn tranh thủ tình cảm cho nó.

“Hơn hai tháng mới biết, con làm mẹ kiểu gì vậy! Ngồi xuống đây nhanh lên, ngồi xuống đây nhanh lên.”

Vẫn là không đồng ý với ý kiến của bọn họ, hiện tại cháu nội cũng đã ở trong bụng, bà cũng không muốn tính toán chi li làm khó con dâu làm gì, về điểm không vui này cũng không nên nói ra.

Trong lòng vui mừng, nhìn cái gì cũng đều thuận mắt hơn nhiều, nghe chuyện của tiểu Ngụy Tỳ trong lòng cũng thấy thẳng bé rất đáng thương. Dem tiểu Ngụy Tỳ gọi đến trước mặt, sờ sờ đầu nó nói: “Đứa bé này cũng rất động lòng người, chính là số mệnh không tốt. Nếu đã đến nhà chúng ta, thì phải đối đãi cho tốt, về sau các con có con của mình, cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia được. Một khi đã hứa hẹn đó chính là trách nhiệm cả đời.”

48. Chương 48

Tiểu Ngụy Tỳ là một cậu bé hoạt bát, thông minh khiến người ta yêu thích, mặc dù nhân phẩm của mẹ nó vẫn đang nằm trong vòng tranh cãi, nhưng cũng không thể không nói cô ta giáo dục con mình cũng không tệ. Hơn nữa sau khi trải qua biến cố lớn như vậy, lại càng đặc biệt sẽ để ý đến ánh mắt của người khác, nhìn đáng về cẩn thận lấy lòng của nó mọi người không khỏi chua xót trong lòng.

Cách học kỳ mới còn có mấy tháng, Triệu Phương Nghị và Điền Mật Nhi đều phải đi làm, thẳng bé mặc dù hiểu chuyện, người lớn rất ít phải quan tâm, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, sợ để một mình nó ở nhà sẽ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Bởi vì sợ thẳng bé chơi quen, quay đầu lại đi học nhất thời không thích ứng kịp, nên khi nó quen thuộc với hoàn cảnh mới, Điền Mật Nhi liền đưa đi học trước một chút. Không đưa đến quán khu mà đưa đến lớp học sơ khai của trường tiểu học, sau này sẽ tiếp tục học lên lớp trên, cũng coi như để cho nó quen thuộc trước với hoàn cảnh.

Tuy nhiên có thể là ở trong bộ đội đã quen, Ngụy Tỳ là một thẳng bé rất khỏe mạnh, dĩ nhiên cũng bị những tên lính thời kia tiêm nhiễm vào đầu nhiều thứ. Luôn tin vào việc kẻ mạnh chính là vua, mọi chuyện tốt nhất phải dùng quả đấm để nói chuyện. Trước kia lúc ở bộ đội mọi đứa bé trong các gia đình ở đây đều goiing như nhau, nói được không đến hai câu liền lăn xả vào nhau đánh đến mày chết tao sống, nhưng sau đó lại vẫn chơi với nhau, chia sẻ đồ ăn vặt cho nhau. Nhưng những đứa trẻ trong thành phố lại không giống như vậy, được nuông chiều đã quen, chưa từng gặp qua người ngang ngược như vậy bao giờ, đứa trẻ nào hơi có tính khí kèn kieu như hoàng đế thì tất cả đều bị tiểu Ngụy Tỳ đánh cho kêu cha gọi mẹ .

Cũng may là nó rất thích giáo viên của mình, Điền Mật Nhi mang cho nó đồ ăn vặt thì trước tiên luôn mang tặng cho thầy giáo nếm thử một chút, chỉ là thầy giáo cũng không tham một miếng ăn này của nó, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này quá hiểu chuyện, quá làm cho người khác ưa thích rồi, đáng đáp còn trắng trẻo sạch sẽ lại đáng yêu tuy hơi bướng bỉnh một chút. Những lúc như vậy cũng không trực xuất về nhà, chỉ hung hăng tổ cáo vài tội của nó với Điền Mật Nhi mà thôi.

Đừng nhìn cả đám học sinh nam đều bất bình thề sống chết phải đấu tranh với nó nhưng trái lại các cô gái nhỏ trong lớp lại luôn ngưỡng mộ cậu bé, mỗi khi Điền Mật Nhi đến lớp học đón nó về thì luôn có không ít Lolita ngọt ngào chào hỏi với cô. Có không ít phụ huynh còn nói con của mình về nhà thường hay kể Ngụy Tỳ thế này, Ngụy Tỳ thế kia, Ngụy Tỳ hôm nay làm gì , ăn cái gì, lại đánh người nào, cuối cùng còn nói muốn kết thân với nhà cô!

Aiz, mới vừa có được con trai, liền cảm nhận được nhà có con trai sắp trưởng thành rồi.

Lý Kiều Dương thì lại đang chuyên tâm chuẩn bị chuyện kết hôn, vô cùng hân hoan chờ làm cô dâu sắp cưới, cô ấy đi làm ở cục thuế, bình thường cũng có thể tùy tiện đi ra ngoài. Đáng đáp của tiểu tử kia lại khỏe mạnh kháu khỉnh, lúc mới bắt đầu cha mẹ hai nhà cũng thay phiên nhau trông nom, sau lại biết thẳng bé mới tới đây nên đồ dùng và vật phẩm cũng chưa được đầy đủ nên liền thừa dịp cô chọn mua thì lại mua cho.

Cũng không biết tiểu Ngụy tỳ có phải có chút tiềm chất của một hoa hoa công tử hay không hay còn là cái gì, mà các cô bé, các dì, các chị ở lân cận khi gặp qua cũng rất đặc biệt thích nó. Khi đi theo Phương Di và Vương Tứ Nhi ra ngoài mua thức ăn, thì người bán hàng cũng sẽ cho thêm một ít món ăn, lúc cùng Lý Kiều Dương đi mua đồ, còn có thể cho nghĩ kế cho cô, ánh mắt cũng tương đối không tệ.

Thế nên Lý Kiều Dương không thể không yêu thích, còn khiến tiểu Ngụy Tỳ phải gọi mình là mẹ, nếu như không phải là hai vợ chồng Điền Mật Nhi đều không đồng ý, thì cô sống chết nhất định sau khi kết hôn đem tiểu Ngụy Tỳ theo họ của mình. Thật nhiều người đau lòng cho đứa nhỏ này là chuyện tốt, Lý Kiều Dương cũng là thật tâm thật ý, nhưng đối với đứa bé chung quy lại hoàn cảnh này đối với sự trưởng thành của nó sẽ có ảnh hưởng không tốt. Vốn đã bị mẹ vứt bỏ, lại bị cha mẹ nuôi đưa cho người khác, trong lòng đứa bé này lớn lên còn có thể phát triển được bình thường không. Cho nên, quan tâm thì được nhưng dẫn đi thì không được.

Chỉ là nuôi con cùng với giúp một tay chăm sóc đứa bé so với trước kia cảm giác không giống nhau, tựa như có gánh nặng ngọt ngào, mặc dù nặng nề nhưng nội tâm phong phú, tiểu Ngụy Tỳ để cho cô cảm nhận được cảm giác làm mẹ là như thế nào. Tuy cô không phải là thánh mẫu, mà là Ngụy Tỳ thật sự làm cho người ta đau lòng, lại rất hiểu chuyện. Triệu Phương Nghị lại thường không ở nhà, sau khi cô mang thai lại luôn thích ngủ, mọi chuyện trong nhà mà vừa với khả năng của nó thì đều bị nó cướp làm. Có một lần cô ngủ trưa, thế mà tiểu Ngụy Tỳ đã làm xong cơm trưa rồi, nhìn món mì sợi mặn nhạt vừa phải trước mặt, lòng của Điền Mật Nhi vừa chua vừa chát, đứa bé ngoan như vậy tại sao có thể làm cho người ta không thương yêu được đây.

Bọn họ bây giờ chính là một nhà ba người rồi, còn có cục cưng sắp ra đời nữa, chồng có tiền đồ, con trai hiếu thuận, người một nhà đi ở trên đường đều khiến cho người khác hâm mộ. Triệu Phương Nghị không phải là người lộ tâm tình của mình ra ngoài, nên tiểu Ngụy Tỳ đối với anh vừa sùng bái vừa sợ, nhưng mỗi khi Triệu Phương Nghị về nhà, nó thường làm bộ như không có chuyện gì riu rít vây quanh. Còn đặc biệt thích nhìn anh mặc quân trang, có một lần nó len lén nói với Điền Mật Nhi, lúc ba Triệu mặc quân trang giống y như ba của nó vậy ——

Điền Mật Nhi mang thai, bà Phương Di liền bảo cô về nhà ở, sợ tuổi cô còn nhỏ không chú ý được nhiều tình huống. Nhưng Điền Mật Nhi không muốn để cho Triệu Phương Nghị một mình ở quân khu, nhin nhiều năm như vậy, thật không dễ dàng mới có thể ra dáng của một đôi vợ chồng bình thường ngày ngày gặp mặt, nên cô không muốn tách ra.

Không khuyên được người lớn, bà Phương Di liền mang thằng bé trở về, bản thân Điền Mật Nhi là phụ nữ có thai, nên việc chăm sóc đứa nhỏ cũng không dễ dàng. Huống chi cô cũng thật thích tiểu Ngụy Tỳ, bây giờ mà về nhà, ở một mình sẽ rất nhàm chán. Có một đứa bé ở bên người đã quen, nên khi không có nó ở đây cũng cảm giác rất trống trải.

Điền Mật Nhi ngẫm lại cũng thấy tình trạng của mình quả thật không quá thuận tiện, cha mẹ chồng ở chung cư hoàn cảnh lại tốt, lại gần công viên, bên trong có trò chơi thiết bị đầy đủ, người bạn nhỏ cũng nhiều, Ngụy Tỳ cũng rất thích chơi cùng với bọn chúng. Lúc cô đi làm thì thuận tiện dẫn nó đi học, tan học thì bà Phương Di hoặc Vương Tứ Nhi sẽ đến đón.

Trước kia việc nhà đều do Điền Mật Nhi đảm nhiệm, hiện tại tình huống của cô rất đặc biệt, Triệu Phương Nghị hình như cũng thông suốt, cũng biết đau lòng vợ mình rồi. Nghe nói phụ nữ có thai ăn uống phải có nhiều dinh dưỡng, lúc sáng sớm liền lái xe đến trại nuôi bò mua sữa, một đĩa trái cây các loại đã được bổ sẵn, vừa mới bắt đầu là trứng luộc. Sau này Điền Mật Nhi bắt đầu kén ăn, anh học cách làm trứng hầm cách thủy, trứng chưng, trứng chiên, đầu tiên trứng gà còn không ra hình dáng gì, nhưng luôn có thể mở rộng khẩu vị cho Điền Mật Nhi. Sau đó quét nhà lau sàn xong mới đi, Điền Mật Nhi mang thai không người được mùi dầu mỡ, buổi tối trước tiên Triệu Phương Nghị phải đem các loại nguyên liệu xử lý tốt, dưới sự giảng giải quá trình nấu của Điền Mật Nhi thì một lúc sau Triệu Phương Nghị mới khai đao vào bếp.

Có thể nghĩ, tài nghệ ba mươi năm không được thực hành của anh chỉ có thể dùng một từ ngữ để hình dung đó là —— Loạn. Chỉ là Trung tá đại nhân của chúng ta là ai cơ chứ, chuyên môn chính là dẫn binh đánh giặc, tổng kết sau mỗi lần chiến đấu sẽ rút ra bài học xương máu cho những cuộc chiến tiếp theo. Mặc dù mỗi báo cáo lại rút ra đạo lý rõ ràng, nhưng dầu trong chảo lại đang nổ lổp bốp làm cho đầu óc từ trước đến giờ vẫn tỉnh táo làm kiêu ngạo liền bắt đầu mơ hồ. Nhớ ngày đó anh mang theo một liên đội bị một đoàn kẻ địch vây đánh mà mặt vẫn không đổi sắc tỉnh táo chỉ huy, nghĩ ra đối sách, hiện tại sao có thể bị một cái chảo dầu nhỏ nhỏ dọa sợ được.

Lúc bắt đầu tay chân còn luống cuống, giống như kiến bò trong chảo vậy, dần dần cũng càng ngày càng thuần thục, phải nói tình huống của Điền Mật Nhi như thế thì thật ra có người ở bên cạnh đã là tốt lắm

rồi. Tuy vậy hai người đối với cuộc sống tràn đầy thú vị như vậy cũng thấy hài lòng, cũng coi đây là một điểm nhỏ tình thú trong cuộc sống bận rộn này.

Cơm tối, hai món mặn một món canh, mặc dù không đủ tiêu chuẩn, nhưng cũng có thể ăn được. Hiện tại Triệu Phương Nghị đã tìm được một chút chuyện nhà làm niềm vui thú, chọn lựa nguyên liệu nấu ăn cũng nằm trong số đó, mỗi lần anh đều có thể chọn được thịt và rau củ quả tươi ngon nhất, Điền Mật Nhi vẫn luôn muốn anh truyền thụ kinh nghiệm mà cô rất tâm đắc này!

Rừng sâu núi thẳm, lương khô sao có thể thỏa mãn được lòng của con người, họ vượt qua thử thách hoàn toàn bằng kỹ năng dã ngoại sinh tồn. Có lúc ở nơi khỉ ho cò gáy, trong rừng trừ đất ra toàn là cỏ dại, còn không bằng trong núi sâu vẫn bắt được con rắn độc, còn trùng hoặc chuột để ăn. Có lúc phải đi qua rừng hoang vu, có nhiều dã thú, khắp nơi đều là cây quả dại, đương nhiên là vẫn có thể ăn được. Kinh nghiệm nhiều, nên mắt liền tinh thông là đúng rồi, heo khi nào giết cũng có thể đoán được tám chín phần.

Khói dầu đã tản bớt đi, thì lúc này Điền Mật Nhi cũng tan việc về đến nhà. Cho dù thức ăn của Triệu Phương Nghị làm không có hương vị, nhưng hiện tại nghĩ đến đã thèm, buổi trưa phải ăn cơm ở canteen của trường học, mặc cho các đầu bếp dốc sức làm đồ ăn ngon ra sao nhưng khi cô nếm thử đều thấy không bằng rau cải hương chồng mình xào. Bình thường ăn sáng đều ăn rất no, buổi trưa chỉ ăn qua loa thôi, chủ yếu là ăn nhiều trái cây quả vỏ cứng ít nước, buổi chiều không có việc gì liền trở về sớm một chút chờ cơm tối.

Hôm nay đi họp, tối mới về đến nhà, đói đến mức có cảm giác đa bụng dán vào da lưng, cục cứng trong bụng cũng đang mãnh liệt kháng nghị. Vợ vàng rửa tay thay quần áo, sau đó ăn trước một bát canh trứng rau chân vịt....! Trước kia sao cô lại không phát hiện rau chân vịt canh cho hành lá cắt nhỏ lại ngon như vậy liền ăn thêm một bát nữa.

Triệu Phương Nghị lại xoay người vào phòng bếp bưng canh!

Cà vạt màu xanh lá cây có gắn quốc huy màu đỏ tiện tay đặt ở trên đầu tủ, có thể vì về vợ nên còn chưa kịp thay quần vận động màu đen bình thường hay mặc ở nhà cùng với áo sơ mi màu xanh lá cây. Chỉ đem áo khoác quân trang cởi ra, trên người đeo thêm một cái tạp dề hoa nhím màu hồng có viền ren, trên người vẫn còn mặc quần lính cùng áo trong quân phục, ống tay áo tùy ý kéo lên, cánh tay chắc chắn ngăm đen cùng bàn tay đầy vết chai đang thận trọng bê bát canh ra.

“Hôm nay anh cũng phải họp, vốn muốn gọi em trở về nhà mẹ ăn trước đi, ai biết được em so với anh còn về muộn hơn.” Triệu Phương Nghị nói.

“Cha đi học rồi, mẹ mang theo tiểu Ngụy Tỳ đến nhà bạn ăn cơm, lại nói qua lại ép buộc cũng phiền toái!” Điền Mật Nhi miệng còn đang mãi ăn canh rau chân vịt, nghĩ xấu hơi mới trả lời chồng mình.

Điền Mật Nhi cầm đũa lên, nhìn món ăn của hôm nay, nạm bò hầm cách thủy với quả hồng, tôm tươi bóc nõn xào bầu non. Gắp một miếng, ừm, chín mười phần rồi. Cũng không bị cháy. Đồ ăn hết sức hoàn chỉnh. Dinh dưỡng phối hợp cũng rất tốt. Màu sắc cũng rất ưa nhìn. Khẩu vị thanh đạm, miễn cưỡng có thể gọi được là tốt, không biết nghe ai nói phụ nữ có thai phải ăn nhạt hơn bình thường nên Triệu Phương Nghị kiên quyết nấu như vậy. Kỹ thuật cắt rau thật hoàn mỹ, gần như là đều tăm tắp.

Đối với kỹ thuật cắt rau này cậu Triệu Phương Nghị, Điền Mật Nhi cực kỳ hâm mộ, nhìn rất say mê. Tư thế đẹp trai, động tác lưu loát, vẻ mặt lại còn lạnh lùng. Cho dù là cắt nhỏ hay là cắt miếng, hình tròn hay còn hình khối, nếu nhìn bằng mắt thường, trên căn bản không có gì khác biệt. Một hàng đều tăm tắp nằm trên tấm thớt, tựa như đang nghiêm chỉnh huấn luyện binh lính vậy. Trái cây gọt còn xinh đẹp hơn, vỏ trái cây mỏng cứ như trong suốt vậy, một chút cũng không lãng phí, cuối cùng còn có thể tạo hình nữa. Hai ngày trước, cô không muốn ăn, Triệu Phương Nghị cắt gọt nào là hình con thỏ, rồi lại hình bông hoa nên dự được cô ăn thêm được không ít thứ. Dĩ nhiên là anh không dùng dao thái, vẻ đẹp trai lạnh lùng khi dùng dao thái, không nghĩ tới khi Trung tá đại nhân dùng dao găm cũng đẹp như vậy!

Lưỡi dao sắc bén, lóe lên ánh lạnh, Triệu Phương Nghị cảm chỉ có tiếp xúc, sợ cô làm mình bị thương.

Có một ngày, cô chợt nghĩ đến cái gì đó liền hỏi anh: “Cái dao này đã dính qua máu người chưa?”

Triệu Phương Nghị đang đánh bóng dao găm, ngón cái cùng ngón trỏ khẽ nhúc nhích, dao găm ở trong tay chính xác cắm vào trong bao da.

“Không có! Con dao kia tham gia chiến đấu đang được bày trong tủ, ở đại đội cũ đưa cho chiến hữu làm kỷ niệm rồi ! Còn con dao này là cái mới được cấp, trừ máu gà ra thì còn chưa có gặp qua máu đỏ đấy.” Ý là hai con dao trước nhất định là có dính qua, còn cái này thì vẫn chưa. Chỉ là giọng nói rất tối tăm, có cảm giác như người có tài nhưng không gặp thời vậy, xã hội hòa bình rồi, chỗ nào có nhiều trận chiến như vậy để cho anh đánh đây.

Vốn Điền Mật Nhi vừa thả lỏng một chút, nhưng nghe được câu sau của anh thì nhất thời cảm thấy lạnh lạnh đến buồn nôn. Ban đầu cứ nghĩ con dao này là vật trừ tà chỉ để trưng bày thôi, thì ra là cũng đã từng có tác dụng dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra. Chiến tranh mà, lúc ấy Triệu Phương Nghị làm lính tiên phong, có thể từ trên chiến trường trở về, thì dao trên người sao có thể không nhuốm máu được. Cái làm cho cô không chịu nổi chính là ở đại đội trước đây anh đã dùng con dao kia để gọt trái cây cho cô ăn! Triệu Phương Nghị trước đây ở trong đại đội đặc chủng, đặc biệt thi hành những nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, nếu nói không nguy hiểm đến tính mạng thì ai mà tin nổi.

Hiện tại cô chỉ cần Triệu Phương Nghị không đem kỹ thuật dùng dao, dùng sức biến thành thói xấu, phải biết dùng súng giết người trong nháy mắt mới chính là đạo lý! ! Chuyện dẫn binh gì đó sớm đã là phù vân rồi!

49. Chương 49

Sáng sớm, trên giường lớn rộng hơn hai mét, người nằm như con tôm trong chăn đang lơ mơ, dần dần có khuynh hướng thức tỉnh. Trước lúc ngủ nằm nghiêng sang bên trái nghe nói là rất tốt đối với sự phát triển của thai nhi, một đêm này không biết ở trên giường lớn lăn qua lăn lại không biết bao nhiêu lần rồi.

Mép chăn phủ lên trên mặt, cái miệng nhỏ trên gương mặt hồng hào của Điền Mật Nhi đang ra sức thở, giống như đang muốn cung cấp ỳnh chút không khí để lưu thông, cái mũi thẳng xinh đẹp khẽ nhún lại. Tiếp đó lông mi dày run lên mấy cái, đôi mắt đẹp hai mí liền hiện ra, vốn là muốn mở to đôi mắt trong veo như nước ra nhưng bởi vì ánh mặt trời chói lọi chiếu vào liền khép chặt lại.

Tay tạo thành quả đấm, chân nhỏ trắng nõn cũng cong lại, gơ tay lên đấm đấm vào cái lưng mỗi nhừ. Chỉ là không dám dùng sức, sợ làm đau đến cục cưng ở trong bụng. Lại ở trên giường đấm mấy cái, đạp chân mấy cái, sau khi mang thai cả cơ thể đều nặng nề, chỉ có ngủ được đầy đủ mới cảm giác được tinh lực dồi dào. A! Một giấc này ngủ vừa sâu lại vừa không mộng mị gì nên thấy thật là thoải mái.

Có thể là nghe được tiếng động, Triệu Phương Nghị liền mở cửa thò nửa người vào, trên cổ vẫn là chiếc tạp dề kia, vốn là tạp dề toàn thân nhưng mặc trên người anh lại cứ như đang đeo yếm vậy.

“Mau dậy đi, một lát nữa sữa lạnh thì em lại chê tanh.”

“Ừm! Ngủ đến xương cốt đều mỏi cả rồi, cục cưng không còn hơi sức nữa!”

Gần đây Điền Mật Nhi cũng đặc biệt yếu ớt, giống như bé gái vậy, tính khí y như trẻ con lại chuẩn bị bộc phát rồi. Triệu Phương Nghị ban đầu thấy bất đắc dĩ, nhưng bây giờ cũng đã thành quen, một tay cõng tạp dề, một tay nâng eo của Điền Mật Nhi lên. Còn rất biết điều đặt lên trên trán, lên mũi và lên trên cái miệng nhỏ nhắn một nụ hôn nữa.

Hai tay của Điền Mật Nhi vòng qua cái cổ trắng kiêu của anh, híp mắt hưởng thụ goodmorningkiss, phụ nữ có thai cảm xúc hình như đặc biệt dễ dàng bị dao động. Theo nụ hôn như lông vũ lại cục nóng kia của anh, cơ thể của Điền Mật Nhi như vọt lên một luồng nóng bỏng, có chút ý tưởng đặc biệt.

Há miệng hôn lên khoe môi mỏng, đầu tiên là khẽ cắn, tiếp đó cái lưỡi thơm tho nhỏ thơm tho liềm mạng thăm dò vào trong. Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn càng ôm càng chặt, kéo thân thể uy vũ hùng tráng của Triệu Phương Nghị về phía mình, hai chân thon dài tựa như rắn nước, vắt lên cái hông tinh tráng của anh. Thân thể mềm mại cọ sát vào thân thể cứng rắn, xương chậu còn như có như không chạm vào lão nhị của anh, Triệu Phương Nghị cũng nhanh chóng nâng lên phản ứng, cả người trong nháy mắt thật rối rắm, lão nhị đang mềm nhũn lập tức đứng dậy chào, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang.

Hai người kể từ sau khi cô mang thai cũng không tiếp xúc thân mật, có hai lần lau súng cướp cò làm lửa cháy lan ra đồng cỏ thì Điền Mật Nhi phải dùng năm ngón tay của mình giúp anh xuất ra. Nhưng cô cũng

là người, cũng có dục vọng bình thường, giúp người khác hưởng thụ thấy thật không thoải mái. Dục vọng chưa được thỏa mãn, kéo quần áo của anh ra, bàn tay nhỏ bé cũng không đành lòng theo khe hở dò xét đi vào, ngón tay nhỏ bé mềm mại vuốt ve cái trắng kiêu của anh.

Triệu Phương Nghị vừa mới bắt đầu không cho đáp lại, nhưng phía dưới lại càng ngày càng càn rỡ, mặc kệ dạy dỗ gì đều ném ra sau đầu, liền ôm đầu cô hưng hăng hôn đáp trả. Lại không cẩn thận chạm phải bụng của cô, nhất thời đè nén lại dùng sức cắn lên đôi môi của cô hai cái.

“Đừng làm rộn! Một lát nữa lại đi muộn!”

Điền Mật Nhi đưa mắt quỵên rũ, mềm mại giống như không có xương vậy, không thuận theo xoa nắn người anh, còn ở bên tai anh nói khẽ: “Em nào loạn sao? Sao anh lại có vẻ ắt ưa thích như vậy?!”

Nói xong lại dùng sức nắm một chút, thiết còn to lớn trong lòng bàn tay càng hưng phấn rạo rực, giống như rất thích lời của cô..., mà gật đầu nói phải

“Càng được nước càng lên mặt đúng không?!” Triệu Phương Nghị ngoài miệng nói cứng như vậy nhưng chân lại không dịch chuyển nửa bước, mũi và miệng cũng ở bên tai của Điền Mật Nhi, nhẹ nhàng ma sát qua lại.

Áo vũ trang đang mặc rốt cuộc cũng bị cô cởi ra, sau đó Điền Mật Nhi liền kéo quần lính xuống, lộ ra quần lót màu trắng, bởi vì hưng phấn mà vũ khí hạng nặng đang bành trướng căn phòng lên, gào thét muốn ra ngoài. Điền Mật Nhi nuốt một ngụm nước bọt, phía dưới cũng đã nước chảy thành sông, liền kéo nốt cái vật dư thừa kia xuống để cho vật nóng hổi hùng tráng nhảy ra trước mắt.

“Thế nào? Anh muốn phạt em sao? Hiện tại tùy anh xử trí, anh muốn em làm cái gì thì em sẽ làm liền cái đó!”

Lời này chính xác là muốn làm cho người ta phạm tội mà, chỉ là hai người hợp pháp giở trò lưu manh, nên cũng không thể so sánh nhiều như vậy. Điền Mật Nhi nói chuyện mềm mại yêu kiều, từng chữ đều dài ra như câu hồn đoạt phách làm sâu trong đáy lòng Triệu Phương Nghị ngứa ngứa tê dại.

Triệu Phương Nghị đứng ở trước giường, một tay nắm cầm của Điền Mật Nhi, một tay dùng ngón cái vuốt ve đôi môi hồng đầy phong tình của cô. Nhìn xuống dưới nói bằng giọng khàn khàn: “Đứa bé bú dưỡng bình phải hưng hăng trừng phạt! Cho đến khi anh hài lòng.”

“Đại nhân tha cho em đi! Lần sau sẽ không dám nữa.” Điền Mật Nhi hào hứng bưng bưng, còn muốn diễn cho tròn vai, làm bộ đáng thương nhìn vào trong mắt của người đàn ông, làm cho người ta muốn hưng hăng giày xéo cô một trận.

“Em nói xem, đây là lần sau lần thứ mấy rồi hả ?! Không cho em chút dạy dỗ thì em vẫn luôn khiêu chiến với sự nhẫn nại của anh.” Nói xong liền dùng chân phủ trên giường đem tay cô nhẹ nhàng buộc chặt, nhìn thì lỏng lẻo nhưng Điền Mật Nhi động mấy lần cũng không bị bung ra. Điểm này của lính đặc chủng cũng rất phiền toái, đã bị chế ngự lại còn muốn lật người.

“Vậy anh muốn dạy dỗ em thế nào, dùng cái đó sao.” Ánh mắt của Điền Mật Nhi lóe lên vẻ gian xảo, cười hihi.

Khóe môi của Triệu Phương hơi vênh lên, cười tà, ghé vào bên tai cô nói: “Dạy dỗ em chính là —— không để ý tới em.” Nói xong kéo quần lên, cài lại cúc quần, nắm chặt áo lên rồi xoay người đi ra ngoài.

Điền Mật Nhi nóng nảy, hiện tại đang bứt rứt khó chịu, lắc lắc thân thể nói: “Ghét quá, đừng có đi! Người ta khó chịu.”

Triệu Phương Nghị lập tức dừng lại, trở lại đứng ở trước giường, hỏi: “Thật rất muốn sao?! ?” Nói xong bàn tay thô ráp liền thò vào trong quần ngủ của cô, vuốt ve bên ngoài quần lót trắng tinh, sớm đã ướt sũng từ lâu rồi.

Phụ nữ trong kỳ kinh nguyệt và trong thời gian mang thai hình như cũng nhạy cảm hơn so với bình thường, chỉ mới vuốt ve mà Điền Mật Nhi đã kích động không thôi, thân thể mềm mại khẽ run lên. Bởi vì mới mang thai nên dáng người của Điền Mật Nhi vẫn không có gì biến hóa lắm, chỉ là bộ ngực như hai con thỏ khi tức giận phập phồng như hai quả khí cầu. Đẹp như vậy sắc tình như vậy, Triệu Phương Nghị tuy kiên định, nhưng đối phương là vợ yêu của mình vậy thì còn khách khí làm gì nữa.

Nhưng thật sự là quá cường tráng rồi, trước đây Điền Mật Nhi đều là miễn cưỡng ứng đối, có lúc quá mức kích tình quá mức mãnh liệt thì cũng có thể ở trên bụng của cô sờ tới vật cứng rắn kia, nhưng bây giờ đang là thời kỳ đặc biệt nào dám tùy tiện chứ.

Chỉ là vợ mình đã có yêu cầu, làm chồng mà không thể thỏa mãn vậy thì quá không phải là đàn ông rồi. Ngón tay nhất thời cao thấp tung bay, nhưng anh là chuyên gia về súng ống, tinh thông rất nhiều loại vũ khí. Cái gì gọi là, bách phát bách trúng!

Ngón tay thô ráp của Triệu Phương Nghị ở ngoài quần lót vôn vê tiểu hạch của cô, một tay khác lại dùng móng tay nhẹ vuốt bên trong bắp đùi của cô. Làn da của Điền Mật Nhi trắng nõn nhẵn nhụi, tinh khiết hoàn mỹ, làm ánh mắt của Triệu Phương Nghị liền trở nên âm trầm. Đầu lưỡi liếm lên da thịt non nớt mềm mại, có thể cảm giác mùi vị không tẻ, liền bắt đầu liếm láp tiếp. Điền Mật Nhi cảm giác được những chỗ bị anh lướt qua đều ẩm ướt trơn bóng nóng lên một chút, đầu lưỡi vốn ẩm áp trơn trượt lướt qua bắp đùi, đến bụng, ngón tay còn bấm vào cái mông của cô, hơn nữa đầu lưỡi càng ngày càng đến gần vị trí thần bí kia mà liếm mút. Điền Mật Nhi khó nhịn hai chân cứng ngắc, lắc lắc cánh tay bị trói chặt ở trên chần, để cho cô có cảm giác thật khó nói lên lời, thậm chí hoa tâm sâu trong tử cung sản sinh ra một hồi co quắp.

Mỗi một lần liếm mút, cô đều không tự chủ được mà co quắp thân thể một cái. Bản thân bởi vì mang thai không dám mặc quần áo quá chật, quần lót cũng chỉ mặc loại rộng rãi bị vê vuốt như vậy đã sớm lỏng lẻo trượt đến chỗ kín rồi, tùy thời cũng có thể lộ ra hết.

Cảm thấy Triệu Phương Nghị cũng hưng phấn khác thường, hô hấp của anh đã thay đổi trở nên vẫn đục, thở hổn hển, khí nóng phun lên trên người của Điền Mật Nhi, làm cả người cô cũng nóng bỏng khó nhịn. Cả người cảm thấy càng ngày càng trống rỗng, muốn giống như trước đây bị hưng hăng lấp đầy.

Triệu Phương Nghị nắm giữ ở tiết tấu, kéo quần lót của Điền Mật Nhi xuống, phần ***** phía dưới hiển hiện rõ ràng, trông cô như một quả non mềm sũng nước. Vùng đất kia nhỏ nhắn, thưa thớt, có màu nhàn nhạt như tóc của trẻ con vậy. Triệu Phương Nghị đưa lưỡi liếm lên trên, thật là mềm mại tựa như Điền Mật Nhi đang cho anh ăn kẹo ngọt. Lỗ nhỏ cũng thật chặt, còn dạt dào chảy ra mật dịch, đầu ngón tay còn tham lam tiến vào một chút làm cho Điền Mật Nhi thật thoải mái hừ lên một tiếng. Triệu Phương Nghị lấy được kích lệ, giống như tìm được cảm giác, tiếp tục vào vào ra ra, tay và miệng cùng sử dụng, liếm lên quả hạch màu đỏ kia thoát nhìn rất mỹ vị kia.

Ánh mắt của Điền Mật Nhi đã sớm mê ly, mê mẩn mịt mờ hết rồi, Trung tá đại nhân, cho tới bây giờ chưa từng phục vụ cô như vậy. Trước kia đều là cô phục vụ cự long kia của anh, hiện tại lại đổi vị trí cho nên Điền Mật Nhi thật hưng phấn cong người lên muốn nhiều hơn nữa. Giống như biết được ý nghĩ của cô, ngón tay Triệu Phương Nghị càng hoạt động nhanh hơn, còn dùng hàm răng khê cắn quả hạch màu đỏ kia nữa, nhất thời kích thích Điền Mật Nhi thiếu chút nữa khóc lên rồi.

Mật động bắt đầu hưng phấn, lại bắt đầu co rút, khép mở, mật dịch trong huyết động cũng dạt dào chảy ra theo. Cô rên rỉ, chợt thấy trống rỗng, nhưng lỗ nhỏ lại bị một vật ẩm ướt mềm mại đâm vào, mặc dù không lớn như cự long của Triệu Phương Nghị, nhưng lại trơn hơn, linh hoạt hơn, không khỏi làm cô giấy dựa nâng mông của mình lên nghênh hợp. Đầu lưỡi của anh dò vào trong mật động quấy đảo lên, còn dùng đôi môi mút lên quả hạch kia. Cả người Điền Mật Nhi hưng phấn đến mơ hồ, biết đã tới rồi, không khỏi lấy hai tay đang bị lại của mình đè đầu của anh lại, đôi môi chết tiệt kia dán lên chỗ nhạy cảm, làm sâu trong thân thể bắt đầu khởi động, cũng cảm thấy có một luồng nhiệt lưu chảy ra. Sau khi run rẩy đi qua, Điền Mật Nhi cũng mất hết hơi sức, nằm ở trên giường. Triệu Phương Nghị cũng nằm lên, xoa nắn hai ngón tay, phía trên có chút chất lỏng sền sệt, nói: “Rất ngọt, em cũng ném thử một chút.”

Liếc anh một cái, duỗi tay ra, nói: “Mau tháo ra cho em, mau dọn dẹp một chút, một lát nữa lại tới trễ.”

“Cái người phụ nữ nhẵn tâm này, mình thì thư thái, cũng không nhìn người khác có thỏa mãn hay không!” Triệu Phương Nghị tháo dây buộc trên tay Điền Mật Nhi ra, kéo bàn tay non mềm của cô xoa nắn đầy quần của mình.

Nơi đó đã sớm gắng gượng mười phần, đang vận sức chờ phát động rồi.

Nhìn anh chưa thỏa mãn được dục vọng nên vô cùng ủy khuất, Điền Mật Nhi cảm thấy rất thoải mái, để cho anh bứt rứt, khó chịu cho biết.

Lại cởi quần lính của anh ra, bàn tay dài nhỏ bé mềm mại phủ lên hai túi kia của anh, vũ khí của Triệu Phương Nghị có điểm đặc biệt, không phải đặc biệt dài, nhưng rất thô, hơn nữa nhìn rất bền chắc, rất cường tráng, giống như bắp thịt trên người của anh. Quy đầu tròn tròn, tựa như quả trứng vịt, mỗi lần kia đều tạo cho cô rất nhiều cảm giác.

Điền Mật Nhi dùng cái miệng nhỏ nhắn mút vào, nước bọt trong suốt đem quy đầu thấm ướt, cự long càng thêm bành trướng, run rẩy, giống như thiết bồng nóng rực, một cái lại một cái. Triệu Phương Nghị nhìn từ trên xuống dưới thấy cô vợ nhỏ của mình đang bận rộn, Điền Mật Nhi vốn có bộ dạng xinh đẹp, lúc này càng thêm phong tình quyến rũ làm điên đảo chúng sinh. Cái miệng nhỏ nhắn đang ngậm bảo bối của anh, cái lưỡi thơm tho liếm lên quả trứng của anh, một tay nắm gốc rễ của bảo bối, một tay đặt ở bên trên háng để chống đỡ. Cái mặt nghiêng nghiêng, cổ thon dài, thỉnh thoảng giương mắt liếc anh một cái, vô cùng quyến rũ người khác, mẹ nó, nếu không có đủ định lực, đã sớm không nhịn được bị cô quyến rũ mà phát triển mạnh mẽ rồi.

Nhưng mà đối với loại bài tập không giống bình thường này, Triệu Phương Nghị cũng không có nhiều kiên trì, bình thường ra sức hưởng thụ, thời gian dài liền thêm một chút rồi. Hiện tại đổi lại, lại càng kích động, Triệu Phương Nghị nắm cái gáy của Điền Mật Nhi, thoải mái lớn tiếng thở dài, xông thẳng vào trong. Cự long vào cổ họng được hơn phân nửa, một đám dịch nhờn như lòng trắng trứng trực tiếp phun vào trong dạ dày.

Mặc kệ đã ăn bao nhiêu đồ, tư vị của nó vẫn còn ở trong cổ họng gờn gợn, Điền Mật Nhi không cho Triệu Phương Nghị chút mặt mũi, liền thoải mái đứng lên cũng không thèm quần, cũng không thèm để ý nữa, làm hại cô buồn nôn nửa ngày.

Ha ha, Triệu Phương Nghị thật thà gãi gãi đầu, người không biết còn tưởng rằng anh bị khinh bỉ chính vì cái kia đấy. Nói tóm lại, Trung tá đại nhân của chúng ta hoàn toàn bị mất mặt từ trong ra ngoài, sau một hồi dụ dỗ mới mới được lão phật gia trong nhà này vui mừng đi làm.

Nhưng mà điều này cũng là thể nghiệm mới lạ, khi ra chiến trường, ở trong quân đội có nhiều loại người nhiều tình huống, mọi chuyện đều phải kiên cường không thể mềm yếu được. Phục vụ cô vợ nhỏ, nụ cười luôn treo trên mặt, giống như luôn có cảm giác thiên kinh địa nghĩa (Đạo lý hiển nhiên), nhìn cô cười ngọt ngào, trong lòng cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Triệu Phương Nghị lắc đầu, huyết sáo, đem cơm canh thừa bê vào trong bếp rồi tiếp tục dọn dẹp.

Điền Mật Nhi mới vừa tan lớp, bà Phương Di liền gọi đến điện thoại di động của cô. Điện thoại di động này vẫn còn thô sơ, mặc dù là cục gạch nhưng so với điện thoại bàn thì tiện lợi hơn nhiều. Nhưng mà bây giờ người có thể sử dụng điện thoại di động rất ít, tìm mãi mà không thấy một cái, Điền Mật Nhi lại mở cửa xe ô tô lấy di động ra nghe làm ọi người hào hứng mà suy đoán. Phiên bản được lưu truyền rộng rãi chính là cô bị phú thương ***** , để nghe một chút thì là thiên kim nhà giàu, tuy nhiên trên sơ yếu lý lịch lại điền là đã kết hôn, nên nhiều người đoán rằng cô được gả vào Hào Môn.

Sau đó có giáo viên tương đối thân quen nói với cô rằng có không ít giáo viên chưa kết hôn trong lòng cũng thấy chua lắm, cũng đều là giáo viên mà người ta vừa đẹp lại vừa có xe riêng, mà họ thì mua bộ quần áo thôi cũng phải tính toán(Lúc này phúc lợi của giáo viên còn chưa được quan tâm nhiều).

Chỉ là so cũng chỉ là so vậy thôi, người ta tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng, nghiệp vụ tài nghệ cũng cao, là nhân tài nói được tám thứ tiếng, cũng không phải muốn đổ kị là có thể đổ kị được.

Thu điện thoại lại, theo kéo râu ăng ten xuống, đây cũng điều khiến Điền Mật Nhi không thích nhất, mặc dù linh hoạt không ít nhưng mỗi lần gọi điện thoại đều phải lôi râu ăng ten ra ngoài này thật sự là rất phiền phức. Mặc dù động tác này làm người khác cảm thấy thật oai, nhưng cô lại cảm giác thật là quá ngu ngốc, iPhone của cô đến lúc nào thì mới có thể sử dụng được đây.

Đem điện thoại cho vào túi, lại đem trái cây trong ngăn kéo bàn làm việc hôm nay còn chưa ăn hết ra ăn nốt, chuẩn bị tư thế sẵn sàng để tan tâm.

“Cô Điền về sớm vậy sao, có hẹn à? !” Cô ấy cũng dạy tiếng Anh, chỉ là dạy lớp khác với lớp với cô, họ Hà tên Lệ. Hai người ngồi đối diện với nhau, người này tính tình cũng không tệ, ôn ôn nhu nhu, tốt nghiệp liền

ở lại trường, cũng khoảng tầm tuổi của Điền Mật Nhi. Bình thường cũng không nói nhiều, chỉ nói mấy câu với Điền Mật Nhi, có thể là cảm thấy hai người cùng tuổi nên dễ nói chuyện thôi..

“Ừm, mẹ chồng muốn dẫn tôi đi khám thai, buổi chiều cũng không có lớp nên cũng không quay lại nữa.” Điền Mật Nhi liền nói thật, cũng cảm thấy không có gì phải giấu giếm cả.

Hà Lệ thật kinh ngạc, nhỏ giọng kêu lên: “Cô đang mang thai à? Sao lại không nhìn ra nhỉ! ~ cô thật sự đã kết hôn rồi sao..., tôi còn tưởng rằng bọn họ nói đùa thôi.”

Coi như lời của cô ấy có ý muốn ca ngợi, nhưng trước sau vẫn như vậy. Không để ý đến nửa câu sau của cô ấy, Điền Mật Nhi thật sự cũng không muốn so sánh cái này, dù sao lời đồn đại sớm đã thành thói quen, bây giờ đã thể xâm nhập được vào lòng của cô rồi.

“Ha ha, sớm đã nói rồi, cô không tin tôi cũng không có biện pháp gì! Vậy đi, thứ hai tới mang cho cô đồ ăn ngon nhé.” Hôm sau là chủ nhật, cô đã có thể ngủ nướng rồi.

“Ừ, nhớ là thịt bò của mình phải cho nhiều tương ớt đấy nhé!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Lệ tỏ ra vui mừng, còn có thể mơ hồ thấy trên mặt cô ấy có mấy cái mụn nhỏ. Tiêu chuẩn của cô ấy chính là không cay không vui, coi như ăn đến mặt nổi mụn cũng không được quản được cái miệng. Điền Mật Nhi không còn nghị lực như thế này nữa rồi, mặc dù cũng ăn vài miếng, nhưng vẫn không có dũng khí vì ham mê ăn uống mà hủy diệt gương mặt của mình.

50. Chương 50

Bà Phương Di dẫn Điền Mật Nhi đến bệnh viện trung tâm thành phố, tìm đến chỗ Viện trưởng Vương là bạn học cũ của bà. Viện trưởng Vương có dáng người cao ráo vạm vỡ, thoạt nhìn cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, trông rất thành thực. Nói chuyện cũng rất khôi hài, bạn học cũ cũng thật lâu chưa gặp mặt liền tán gẫu đến chuyện đi học trước kia.

“Nhớ ngày đó mẹ chồng con ở trường học không có ai dám trêu chọc bà ấy cả, không ngờ hạt tiêu nhỏ bấy giờ cũng đã thành bà nội rồi.” Viện trưởng Vương liền lên tiếng nhạo báng.

Bà Phương Di liền cười một tiếng, châm biếm lại: “Còn nói tôi đâu sao, cũng không biết người nào, ngày xưa thổ lộ với Thẩm Thực Phân xinh gái nhất trường, sau khi bị cự tuyệt liền khóc lóc mất mấy ngày, nước mắt, nước mũi hòa thành một đồng. Tôi phải tốn tiền mời ăn thịt xiên đến lúc đó mới không khóc nữa.”

Ở trước mặt con cháu bị vạch trần nội tình như vậy, viện trưởng Vương liền cười ha ha nói: “Hảo hán sẽ không đề cập tới chuyện năm đó, không phải cuối cùng cảnh hoa Thẩm Thực Phân này đã bị tôi lấy về nhà, giặt quần áo nấu cơm cho tôi hay sao.”

Bà Phương Di khinh thường nói: “Cũng không biết Thẩm Thực Phân coi trọng ông cái gì, đúng là mèo mù vớ được cá rán.”

“Aiz, bạn học cũ à, lời nói này thật không phúc hậu tí nào, cái này chúng ta phải gọi là vua nhìn trúng dân nữ, thế mới chính xác!”

Ba người cười cười nói nói đi tới khoa phụ sản, viện trưởng Vương giới thiệu trưởng khoa phụ sản Hứa cho hai người làm quen.

“Đây là tiểu Hứa, là đệ tử mà tôi tâm đắc nhất ! Về sau Mật Nhi cứ trực tiếp tìm cô ấy là được. Về phương diện đỡ đẻ và gây mê đều rất lợi hại, đến lúc đó cháu sinh thường hay sinh mổ cũng không có vấn đề gì.” Mấy người lại tiếp tục hàn huyên một lúc nữa.

Bởi vì chưa sinh con bao giờ, nên Điền Mật Nhi đối với loại chuyện như vậy ngoài tò mò ra thì cũng rất sợ hãi. Trước kia nghe người ta nói sinh mổ sẽ ít khổ sở hơn, hơn nữa vết mổ cũng không lớn. Nhưng đã có tám mươi chín mươi sản phụ nói rằng, khi sinh con cái đó sẽ mở rộng ra để đứa bé chui ra, không những chỗ đó bị rách ra mà đối với cơ thể nguyên khí tổn thương cũng lớn, quá trình phục hồi lại càng thêm khổ sở.

“Vậy sinh mổ tốt hay là sinh thường tốt?” Điền Mật Nhi liền hỏi.

Trưởng khoa Hứa đầu tiên là từ góc độ chuyên nghiệp phân tích hơn thiệt, hiện tại nếu sinh mổ sẽ rạch một đường thẳng ở dưới rốn chừng mười phân, cũng ít đau hơn. Nhưng cuối cùng vẫn đề nghị cô nên tận lực sinh thường thì tốt hơn, bởi vì trải qua quá trình rặn đẻ để ép để đưa trẻ trôi ra thì thần kinh vận động cùng với năng lực phát triển sẽ tốt hơn, hơn nữa sức miễn dịch cũng cao hơn so với mổ so với sinh mổ.

Xem ra kỹ thuật mổ ngang vẫn còn chưa được lưu hành, vừa nghĩ tới dưới rốn có vết sẹo dài như vậy, về sau mặc quần cũng không giấu được sẽ rất đáng sợ. Chỉ là nghe nói sinh thường sẽ vô cùng đau đớn, cũng không biết mình có nghị lực đó hay không. Huống chi nếu là rặn ra được một nửa mà không thể rặn được nữa thì thế nào, nghe nói trong trường hợp như vậy có thể dùng móc sét đỡ đẻ hoặc là cho vào bên trong để lôi đứa bé ra. Nhưng nghe nói nếu dùng móc-sét đỡ đẻ thì đầu của đứa bé sẽ bị ảnh hưởng vô cùng không tốt. Khi đẻ không phải những bộ phận kia sẽ lộ ra bên ngoài sao như vậy thì thật xấu hổ, nhưng đây lại chính là quy luật hoàn toàn bình thường không thể không trải qua được.

“Ha ha, không cần phải sợ hãi, đây là bản năng của người mẹ rồi, có người sinh nhanh thì từ lúc đau bụng sinh đến lúc đẻ không tới nửa giờ là xong rồi. Hơn nữa chúng tôi có những bà đỡ đặc biệt có kinh nghiệm, chỉ cần ngôi thai thuận thì không có gì làm khó được bọn họ cả. Bây giờ còn có máy móc cực kỳ tân tiến, khi khám thai nếu thấy ngôi thai không thuận hoặc có vấn đề gì cũng sẽ nhanh chóng phát hiện ra, nên sẽ không bị nguy hiểm. Đừng quá lo lắng, tâm tình của mẹ không tốt, về sau sinh đứa bé tính khí cũng sẽ không được vui vẻ.”

Trưởng khoa Hứa nói chuyện vừa nhẹ nhàng lại chuyên nghiệp, khiến Điền Mật Nhi cũng an tâm không ít, cảm thấy sinh con cũng không phải là việc gì to tát, khó khăn nữa rồi.

“Hiện tại mỗi nhà chỉ sinh một đứa nên cũng yếu ớt hơn nhiều, lúc ấy tôi sinh đứa đầu bên cạnh một người cũng không có, trước khi đẻ còn xách một thùng nước lớn đấy. Như bây giờ là hạnh phúc lắm rồi, mang thai mà cứ sợ cái này, sợ cái kia. Ở nhà nói thế nào nó cũng đều không tin, bác sĩ cũng đã nói như vậy rồi, có thể an tâm được chưa.” Phương Di tựa như giận nhưng lại không phải là giận, trên mặt thương yêu cưng chiều nhìn Điền Mật Nhi mà nói.

Viện trưởng Vương lát nữa còn có buổi họp nên cũng không thể ngồi lâu, liền nói: “Một lát nữa kiểm tra xong đừng đi đâu, cùng nhau ăn một bữa cơm đã, đã lâu không gặp nhau, chúng ta phải ngồi hàn huyên lâu lâu một chút. Nói như vậy còn phải nói bà đấy, Phương Di, nếu không có việc thì không nhớ đến bạn cũ như tôi rồi, nhiều năm như vậy tình cảm cũng phai đi nhiều rồi.”

“Được rồi, lát nữa còn phải mời cả tiểu Hứa nữa, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, chỗ thì tùy bà chọn tôi mời khách, không được từ chối đâu đấy. Lại nói đến tình cảm, lại không phải sợ Thẩm Thực Phân nhà ông ghen hay sao, lại để cho ông ngủ một tháng ghế sofa thì khổ.” Ha ha.

Dường như bên trong chuyện này còn có chút ẩn tình thì phải, chỉ là nhìn ra được động lại giữa hai người giữa bọn họ chính là một chữ tình, nếu không theo gen di truyền của lão Triệu nhà cô ghen đến độc tài lợi hại nhất như vậy thì cha chồng cô sao có thể để cho vợ mình chuyện trò vui vẻ với đàn ông khác như vậy được.

Hai người hẹn xong, Điền Mật Nhi đã nằm ở trên giường, vén áo lên rồi kéo quần xuống một chút, trưởng khoa Hứa tự mình khám cho cô. Bôi lên trên bụng cô một chút dịch trong suốt rồi đưa dụng cụ siêu âm thăm dò khắp nơi.

“Các chỉ tiêu cũng rất phù hợp, khung chậu và phần phụ cũng không bị viêm, yên tâm đi, chỉ cần giữ vững thể này thì cô nhất định có thể sinh được một đứa trẻ khỏe mạnh.”

Bà Phương Di cũng muốn biết là trai hay gái, nghe người ta nói siêu âm là có thể biết được, trưởng khoa Hứa liền nói: “Cái này phải bốn năm tháng mới biết được, nếu tò mò, sau này trở lại kiểm tra sẽ nhìn lại. Nhưng mà chúng tôi đã quy định là không cho phép tiết lộ giới tính của thai nhi, hai người đừng nói ra ngoài nhé.”

Đó là dĩ nhiên, người ta tốt bụng giúp một tay, cũng không thể khiến người ta bị liên lụy được. Trưởng khoa Hứa đang cẩn thận kiểm tra, chợt nói: “Ái chà, có hai túi ối, hình như là mang thai đôi rồi!”

“Thật sao?” Bà Phương Di và Điền Mật Nhi vui mừng hỏi lại.

Trưởng khoa Hứa cẩn thận nhìn lại một chút, chỉ vào màn ảnh để bà Phương Di nhìn vào, rồi nói: “Vâng, trước mắt nhìn thấy hai túi ối, bác xem này, ở đây có hai chấm tròn. Chỉ là không ngoại trừ trường hợp dừng lại để phát triển tự nhiên để hấp thu, nhưng tình huống như thế cũng không nhiều lắm, em trở về tận lực bổ sung dinh dưỡng, nghỉ ngơi nhiều, ăn nhiều thức ăn và trái cây có màu xanh. Vận động nhiều một chút, hấp thu ánh mặt trời tự nhiên, đợi đến ba tháng thì liền ổn định thôi.”

A, Điền Mật Nhi ôm lấy bụng, sợ bị mất đi một trong hai đứa bé, cảm thấy thời gian này cô kiêng ăn thật sự là quá không nên rồi.

“Không cần quá khẩn trương, tâm tình của người mẹ mà bị dao động quá lớn, đối với cục cưng trong bụng sẽ có ảnh hưởng lớn nhất. Thuận theo tự nhiên thôi, nếu là bị hấp thu, cũng chỉ là đang nói rõ đứa bé không được khỏe mạnh thôi, theo góc độ chuyên gia mà nói đây là chuyện tốt.” Trưởng khoa Hứa không sợ bị làm phiền liền giải thích cho cô rõ ràng, lại mượn sách từ chỗ bác sĩ thực tập để trích dẫn cho cô hiểu.

Mặc dù hiểu, nhưng Điền Mật Nhi vẫn hy vọng có thể giữ được hai đứa bé, bà Phương Di nghe xong cũng khẩn trương, ngay cả xe cũng không để cho lái, gọi điện thoại tới cho Triệu Quốc Đống bảo tài xế đến đón. Sau khi cùng viện trưởng Vương và trưởng khoa Hứa cơm nước xong, ở trên xe bà Phương Di bảo cô tạm thời về nhà ở, chờ ba tháng sau thai nhi ổn định muốn trở về kia thì về. Hiện tại bà cũng đã về hưu ở nhà, có thể chăm sóc cho cô tốt hơn, chuyện nhà cũng không cần cô quan tâm, mà điều kiện hoàn cảnh lại tốt hơn nhiều. Không giống như ở trong đơn vị, muốn mua cái gì cũng đều không dễ dàng, cả ngày lại phải nghe những tên lính kia ‘ hô hô ha ha ’ hô khẩu hiệu, trời còn chưa sáng liền vang lên tiếng còi báo hiệu, sẽ không được ngủ ngon giấc.

Hiện tại đứa bé đứng thứ nhất rồi, nên Điền Mật Nhi cũng đồng ý, Triệu Phương Nghị nghe thấy cô không trở lại còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì đấy. Chuyện trong đoàn liên giao cho chính ủy, chạy như bay trở về nhà ba mẹ, vừa vào cửa liền nhìn thấy Điền Mật Nhi và Ngụy Tỳ đang ở trên sofa ăn vặt thiu.

“Bác sĩ nghi ngờ em mang thai đôi, phải chú ý đến dinh dưỡng, nghỉ ngơi nhiều nếu không sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.” Bác sĩ cũng nói trường hợp kia... Tỷ lệ thật ra rất nhỏ, nhưng cẩn thận vẫn hơn, nên chú ý một chút.

“Ừ, ở nhà để mẹ chăm sóc cho em, ở bên kia anh không phải lúc nào cũng bên cạnh em được, cũng không thấy yên tâm. Về sau cũng đừng lái xe nữa, bảo tài xế đưa đón em, nếu không thì đừng đi làm nữa, bảo cha xin cho nghỉ dưỡng thai!”

..., Không được thế này, cũng không được thế kia, coi như bị nhốt trong lồng kính vậy.

“Bác sĩ nói chú ý cẩn thận là được, ở một chỗ cũng không tốt, nên vận động nhiều một chút tốt hơn.” Điền Mật Nhi nói.

Bà Phương Di liền phụ họa theo, rửa trái cây bê tới bàn, nói: “Chỉ cần không kịch liệt là được, phải hoạt động nhiều trong ngày thì sau này dễ mới có hơi sức, không hoạt động thì thai nhi cũng không quay đầu được, ngôi thai cũng sẽ không thuận. Lúc mẹ sinh con, khi chuẩn bị xuống xe đã bắt đầu muốn đẻ rồi, người ta làm thì mình cũng làm, nên lúc sinh con chưa tới nửa giờ đã xong rồi.”

“Con xem, lại nói đến con khi đó. Nuôi con một tháng mới mất có mấy đồng tiền, hiện tại không phải cũng cao lớn rắn rỏi như vậy sao! Lúc đó làm sao được như bây giờ, ăn uống kham khổ hơn nhiều.” Triệu Quốc Đống cũng không vui khi nghe vợ mình nói như vậy, giống như ngày đó ông đối xử với bà không tốt vậy, lúc ấy trong nhà không nói là có điều kiện tốt, nhưng cũng không phải là không có tiền, nhưng thời đấy làm gì có nhiều đồ ăn như bây giờ.

Lúc mang thai muốn cho bà chút trái cây ăn ngon, nhưng tìm kiếm chừng mấy ngày cũng không mua được, cuối cùng mới mua một cân lê đông lạnh, sau lại còn liên lạc với bạn bè ở nước ngoài, mua được cho bà hai hộp sữa bột. Giai đoạn sinh đứa thứ ba mới tốt hơn một chút, khi đó trong tay cũng có quyền rồi, cũng không cần cha mẹ chiều cổ nữa, bởi vì hai đứa con trước bị thiệt thòi thiếu đủ thứ, cho nên với đứa con út này mới đặc biệt ủng hộ, không ngờ cưng chiều lại tạo ra cho nó tính khí ngang ngược như vậy.

Phương Di nghe lời này cũng thấy tức, chuyện vờn thổi thóc mục cũng đều lòi ra, run run nói: “Ăn uống

không thiếu thốn là gì, cả ngày chỉ có khoai tây ăn kèm với củ cải trắng, một chút dinh dưỡng cũng không có, con trai lúc sinh ra so với con mèo con không lớn hơn bao nhiêu. Mẹ ông có chút đồ ăn ngon liền giấu đông giấu tây, sợ mấy đứa con dâu ăn trộm mất. Lúc ấy tôi nghĩ sau này có con dâu tôi sẽ không làm như vậy, con gái nhà ai mà không phải là con, phải suy bụng ta thì ra bụng người thôi.”

“Đúng vậy, người quen hay không biết có ai mà không nói nhà chúng ta mẹ chồng giống y như mẹ ruột vậy.” Điền Mật Nhi cất lời nói xoa dịu bầu không khí đầy thuốc súng này, bố mẹ chồng tranh cãi, con trai và con dâu ở giữa, chẳng khác gì nhân kẹ giữa bánh quy tư vị cũng không dễ chịu gì.

Bà Phương Di trợn mắt nhìn chồng mình một cái, ý muốn nói chuyện này coi như xong, không cần phải tranh cãi nữa, lại hỏi Điền Mật Nhi: “Buổi tối muốn ăn cái gì, để lát nữa bảo dì giúp việc đi mua thức ăn.”

Điền Mật Nhi suy nghĩ một chút, báo tên một dãy đồ ăn ra: “Cổ vịt, cá chần nước sôi, xách bò xào, sườn chua ngọt nữa!”

“Đều là món cay cả! Người xưa đã nói, chua nam nhạt nữ, chẳng lẽ trong bụng con chính là con gái?” Phương Di nói.

Điền Mật Nhi vuốt bụng, bị bà Phương Di chọc cười mà nói: “Mẹ, chẳng lẽ mẹ lại trọng nam khinh nữ sao!”

“Phi, phi, mẹ con là người như vậy sao, sinh trai hay sinh gái, còn không phải là cháu ruột của ta sao. Chỉ là sinh con trai ít phải quan tâm hơn, khỏe mạnh hơn, không giống như con gái đi đến chỗ nào cũng đều thấy lo lắng cả.”

Lúc này tiểu Ngụy Tỳ đang đứng ở trên ghế sofa, một tay cầm quả vải, nói: “Em trai, em gái con đều muốn, ông nội nói rồi, hai tay đều bắt, hai tay đều muốn cứng rắn.”

Làm mọi người trong nhà cười ầm lên!

51. Chương 51

Điền Mật Nhi trở về trong thành phố ở, đi lại cũng thuận tiện, mà bà Vương Tứ Nhi cũng có thể thường xuyên đến thăm con gái. Trước kia khi điều kiện gia đình không tốt, hai vợ chồng Điền Gia còn tận lực lo lắng cho con của mình, hiện tại đã có điều kiện, thuốc bổ hay cái gì tốt cũng không sợ tốn tiền mua cho con gái bồi bổ. Mặc kệ Điền Mật Nhi có nói thế nào, ăn thức ăn vẫn tốt hơn, thuốc bổ ** nào cũng đều có độc tính, nhưng ông bà vẫn không nghe, còn phải thiết kế thêm một cái tủ âm tường để cho những món đồ mà bọn họ mua cho vào đó.

“Phụ nữ có thai ai mà chẳng mua, con so với người ta thì có gì kém đâu, cứ uống đi!” Vương Tứ Nhi tựa như đang đi làm vậy, ngày ngày cứ đến nói, mỗi ngày đều không ngừng nghỉ. Người ta đều tới cửa không mang theo lễ vật còn bà thì lại mang theo quá nhiều.

Bà Phương Di bảo dì giúp việc đem thuốc bổ thực phẩm cất đi, chỉ để lại ít quả khô mà nghe nói là trong thôn người mang tới, cùng với bà thông gia, hai người một người cầm kim một người cầm quả khô để lấy nhân bên trong.

“Về sau có muốn cũng không có mà ăn đâu, rau quả rừng có dinh dưỡng cao, đừng mua những thứ vô dụng kia, thai nhi mà to quá thì đến ngày sinh sẽ khó đẻ hơn đây. Thêm nữa là trong nhà cái gì cũng không thiếu, hải sâm tổ yến mà cấp dưới của chồng tôi đưa đến ăn còn không hết, ngày nào cũng hầm cách thủy cho con nó uống, ăn được một thìa, hai thìa cũng không tệ rồi, bà còn phải tốn tiền làm gì. Cũng biết là con trai của bà có thể kiếm được rồi, nhưng cũng không nên lãng phí, giữ lại về sau cho cháu ngoại của bà đi.”

“Ha ha, đến lúc đó bao lì xì cũng phải bỏ nhiều một chút, đồ nên ăn cũng phải ăn, đứa bé bao giờ sinh ra mới phải phục vụ. Người ta nói hiện tại sinh mổ cũng đang phổ biến, ngủ một giấc là đứa bé ra đời rồi, không giống như chúng ta ngày xưa cứ phải tự thân vận động. Có con dâu khỏe mạnh nhưng đau bụng đẻ đến mấy ngày cũng không sinh được, đến lúc đó lại phải chịu tội. Nhớ lúc tôi sinh anh trai của nó phải mất

một ngày một đêm, đau đến mức muốn đập đầu vào tường, hận không thể có một lỗ để chui vào, lúc mang thai Điền Mật còn khỏe hơn một chút, vậy mà lúc sinh cũng mất một ngày trời.”

Phụ nữ nào khi nói đến chuyện sinh con cũng đều có chút hoài niệm, phiên bản nào cũng không giống nhau, cũng không biết nên nghe ai. Chỉ là bản thân Điền Mật Nhi có khuynh hướng sinh thường, vì như thế đứa trẻ sẽ khỏe mạnh hơn, hơn nữa đối với thân thể tổn thương cũng nhỏ. Mặc dù quá trình khổ sở hơn, nhưng đã là phụ nữ chuẩn bị thành bà mẹ trẻ, mà ngay cả cảm giác sinh con cũng không biết, quả thực là quá bi ai rồi.

Bà Phương Di cũng chủ trương sinh thường, bà cũng là người từng trải nên biết sinh thường cơ thể sẽ khôi phục nhanh hơn, chủ yếu nhất là đối với đứa bé sẽ tốt hơn. Nhưng là thông gia với nhau cũng không có cách nào so sánh cái này cái kia, người ta nói sinh bụng đối với sản phụ sẽ tốt hơn, mà bà lại muốn con dâu sinh thường, mỗi người một ý kiến khác nhau.

Thôi cứ tạm thời dẹp chuyện này sang một bên, dù sao phải còn hơn mấy tháng nữa mới sinh đến lúc đó sẽ dựa vào tình huống mà xử lý. Nếu thai nhi mà quá to thì muốn sinh thường cũng không được rồi, huống chi còn phải lấy ý kiến của Điền Mật làm chủ.

“Hôn sự của Điền Dã và Kiều Dương nhà bà chuẩn bị đến đâu rồi?” Bà Phương Di liền hỏi.

“Hai đứa nó lần trước đã mua một căn nhà nhỏ, cách chỗ này cũng không xa, chung cư Thủy Mộc gì gì đó, nói là cách nhà bà cũng gần, cách nhà mẹ của Kiều Dương cũng gần, qua lại càng thuận tiện.” Nói đến con trai, trong lòng của Vương Tứ Nhi lại thấy tràn đầy kiêu ngạo, thật tự hào. Hiện tại mười dặm tám thôn có ai không hâm mộ bà chứ, ra cửa đều có xe con đưa đón, tiền tiêu không phải nghĩ, còn có giúp việc phục vụ. Con trai thì hiếu thuận, nàng dâu tương lai cũng không cần phải nói, trước kia Từ Hi xưng mình là lão phật gia, hiện tại Vương Tứ Nhi cảm giác mình cũng không kém bà ta là mấy.

“Là Thủy Mộc Hoa Đình, tôi cũng đã đến đó xem, ở đấy xây dựng theo mô hình tiểu biệt thự, có vườn hoa nhỏ và gara ô tô, nội thất bên trong cũng rất tốt. Nếu không phải hiện tại ở cái chung cư này cũng không tồi, thì tôi cũng muốn mua một căn, về sau bọn trẻ lớn lên còn có một chỗ để cho chúng chơi đùa.” Chỉ là có thể cân nhắc để đầu tư, về sau có thể kiếm lợi nhờ giá bất động sản tăng cao. Đúng vậy, hiện tại công ty bất động sản cũng không tệ, không bằng mở rộng phạm vi kinh doanh, tiền đến tay mà lại không kiếm sao được, không thể chấp tay dâng cho người khác được.

Điền Mật Nhi ở trong lòng đã tính toán được phương án, Triệu Phương Nghị cũng đã về đến nhà, thời gian này anh vẫn phải chạy qua chạy lại hai nơi. Mỗi ngày huấn luyện mệt nhọc lại còn lái xe trở về đây, chỉ là Điền Mật Nhi cũng sẽ không ngăn cản anh, vì anh là cha của con cô, cũng nên tham dự quá trình trưởng thành của chúng. Đẳng cay mặn ngọt đã là người một nhà thì cũng nên cùng nhau thử nghiệm.

“Mẹ đến chơi à! Một lát nữa mẹ ở lại ăn cơm, đừng ngày ngày qua lại như thế, khi trở về còn phải lo lắng cho con gái.” Triệu Phương Nghị cất lời chào hỏi mẹ vợ.

Vương Tứ Nhi bây giờ đối với Triệu Phương Nghị vô cùng hài lòng, cha mẹ vợ đối với con rể vốn không có sự lựa chọn, bà liền nói: “Không được đâu, cũng không xa lắm, mẹ mà không về thì hai cha con nhà kia lại ăn uống qua loa mà thôi. Điền Mật ở nhà của con thì mẹ có gì mà không yên lòng, chỉ là ở nhà nhàn rồi cũng không có chuyện gì làm, sang đây hàn huyên với mẹ của con thôi. Trước kia lúc còn làm nông cảm thấy cuộc sống thật mệt mỏi, hiện tại phát hiện ở nhà không làm gì lại buồn tay buồn chân.”

“Đúng vậy, tôi mới vừa nghỉ hưu, cả ngày ở nhà cũng thấy rất khó chịu, không biết làm cái gì. Lúc làm việc chỉ mong được nghỉ ngơi, lần này nghỉ hưu lại thấy chán. Về sau có Tiểu Ngụy Tỳ tới làm bạn còn tốt hơn một chút, bây giờ Điền Mật mang thai, tôi mới cảm giác đỡ buồn bực.” Trước kia luôn cho là làm thông gia với người không có văn hóa thì sẽ không có tiếng nói chung, hiện tại người đã già, cũng nhận rõ. Không phải là giữa người với người tồn tại sự khác biệt, mà là trong lòng của mình có chấp nhận hay không. Hiện tại mọi người đều như người một nhà, nói một chút về chuyện đứa trẻ, nói một chút chuyện ăn uống, đều là chuyện củi gạo dầu muối, cũng không thể so người nào thấp người nào cao.

Triệu Phương Nghị rửa tay xong, đem hai hột đào cầm trong lòng bàn tay, hơi dùng sức siết chặt, hột đào liền nứt ra. Điền Mật Nhi nhặt nhân lên, ăn hết, lại lặp lại như thế. Động tác của Triệu Phương Nghị

nhANH chóng, chỉ trong chốc lát hạt đào đã chấT thành đống, còn dư ra một ít bà Phương Di cho vào trong hộp, dự định buổi tối sẽ dầm sữa để ăn.

“Buổi tối bọn con không ăn cơm ở nhà đâu, có chiến hữu mời ăn cơm.” Triệu Phương Nghị nói.

“Ai vậy? Dương Dực sao?” Điền Mật Nhi hỏi, chợt nghĩ đến chỉ có Dương Dực mới cùng ở thành phố này với bọn họ, sau khi trở về cũng chỉ chào hỏi một chút, còn thì ai bận việc này.

“Ừ, mời anh mấy lần rồi, vừa lúc ở đây, cùng nhau ăn bữa cơm thôi. Em chuẩn bị đi, một lát nữa lại vội vàng lên.”

Điền Mật Nhi vừa nghe thấy thế liền vội vàng phủi sạch vò vụn ở trên người, hôm nay nghỉ ngơi, cô ngay cả tóc cũng còn không chải cơ đấy. Vội vàng rửa mặt, đánh một lớp phấn mỏng, mặc váy bầu hoa nhí dài đến đầu gối.

Lúc đi muốn chờ Vương Tứ Nhi về, nhưng bà không đồng ý, muốn ngồi nói chuyện với bà Phương Di một lúc nữa Lý Kiều Dương và Điền Dĩ mua đồ xong sẽ tới đây để đón bà.

“Đi đâu ăn vậy, em muốn ăn món cay Tứ Xuyên.” Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Điền Mật Nhi liền hỏi.

“Dương Dực mời ở Tứ Hải, nếu không anh gọi điện thoại cho cậu ta đổi sang chỗ khác?” Triệu Phương Nghị một tay lái xe, một tay đặt lên trên tay phanh, thừa dịp đèn đỏ quay sang hỏi Điền Mật Nhi.

“Ăn hải sản thì cấm kỵ rất nhiều! Chỉ là người ta mời ăn cơm, chúng ta đòi hỏi nhiều cũng không tốt. Buổi tối anh mời em đi ăn mỳ sốt thịt gà đi, có được hay không.” Điền Mật Nhi chấp tay trước ngực, mắt to long lanh đầy mong đợi nhìn anh, hôm nay cô mặc váy hoa nhỏ để tóc xoông thẳng, nhìn rất trẻ trung, rất thanh thuần.

Triệu Phương Nghị nghiêng người qua hôn cô một cái, thấy đèn xanh, vội vàng buông ra, tiếp tục lái xe.

“Thu tiền đặt cọc rồi, coi như anh đã đồng ý rồi nhé, em còn muốn ăn thêm một bát Ma Lạt Thang nữa!” Điền Mật Nhi được voi đòi tiên, hậu quả chính là nhạc cực sinh bi rồi.(Nhạc cực sinh bi: vui quá hóa buồn)

“Không ăn gì cả! Ăn những thứ kia đều không có dinh dưỡng gì cả!”

Điền Mật Nhi chu mỏ, trợn mắt nhìn, lẽ thẳng khí hùng mà nói: “Là em muốn ăn sao, con anh đang đòi ăn đấy! Anh trước kia lúc nào cũng muốn em ăn cái này, ăn cái kia, sao anh không bảo bọn chúng mà cứ nói em.”

Lại dám chọc vào phụ nữ có thai, không khác nào chọc phải tổ ong vò vẽ, người mang thai không có chuyện gì còn muốn tìm chuyện để gây sự đấy. Người ta nói tú tài gặp phải quân nhân không thể nói lý được, thật ra thì quân nhân gặp gỡ tú tài cũng chỉ có thể nhượng bộ mà thôi.

“Trừ Ma Lạt Thang, thì mỳ sốt thịt gà và xương ống của cửa hàng Lý Ký công thêm khoai tây hầm gân bò có được không?” Không chỉ là thỏa hiệp, quả thật chính là nghiêng răng cắn đất rồi.

Mắt Điền Mật Nhi liếc sang, tâm bất cam tình bất nguyện, cảm thấy thật không có sự khiêu chiến, đến khi có được cơm ăn mà chẳng tốn chút công phu nào thì cảm giác cũng không thấy ngon lắm..

“Được rồi.”

Trên đường bị kẹt xe một chút, hiện tại ô tô riêng mặc dù không nhiều, nhưng xe đạp thì lại nhiều vô kể. Hoàn hành ngang ngược, không để ý đến ai, mạnh thẳng nào thẳng ấy đi, vì trên xe chở phụ nữ có thai nên Triệu Phương Nghị lái xe càng thêm cẩn thận. May là đi sớm, nếu không thì sẽ tới trễ rồi, chạy nhanh một chút mới đến đúng giờ đã hẹn.

Dương Dực và Vương Văn Tĩnh đã đều ở đây rồi, nhìn thấy hai người bọn họ đi tới vội vàng đứng lên chào đón, Dương Dực trông rất hăng hái, xem ra ở cương vị mới rất hả hê.

“Đội trưởng đến rồi! Chị dâu.” Chiến hữu gặp nhau, xưng hô với nhau vẫn giống như hồi còn ở trong bộ đội. Vương Văn Tĩnh cũng gọi theo Dương Dực, ăm ắp rất ra dáng thành phần tri thức, còn đeo cả kính gọng vàng, có vẻ cũng rất thành công **. Nghe nói từ khi Dương Dực chuyển nghề, cô ấy mở một cửa hàng bán quần áo, chủ yếu bán hàng hiệu nhập từ nước ngoài, nghe nói cũng rất được hoan nghênh .

Hiện tại mặc dù tiền phụ cấp của quân nhân còn chưa cao, nhưng chế độ của bộ đội đặc chủng cũng rất hậu đãi, đặc biệt là quân nhân đã từng thực hiện nhiệm vụ đặc biệt, bản thân Dương Dục cũng được xem là một anh hùng khi chiến đấu trên chiến trường.

Anh em bọn họ ở chung một chỗ ôn chuyện, Vương Văn Tĩnh quay sang tiếp đãi Điền Mật Nhi: “Chị dâu, em đã gọi một ít đồ ăn, chị có muốn gọi thêm cái gì hay không?”

Điền Mật Nhi liền từ chối, nói mình không muốn gọi thêm cái gì, nhưng người ta nhiệt tình như vậy thì mình cũng phải liếc mắt nhìn thực đơn một chút. Hai người bọn họ đã chọn không ít đồ rồi, liền lại tăng thêm bánh sữa rán giòn. Các loại hải sản đối với phụ nữ có thai cấm kỵ quá nhiều, bản thân cô đối với hải sản cũng không phải là rất ưa thích, gần đây đối với mấy món ăn trước kia không quá thích lại có cảm giác hứng thú.

Hai anh em Dương Dục và Triệu Phương Nghị đã thật lâu không gặp, đã từng đi lính nên uống rượu như uống nước, vừa ngồi một chút đã uống hết hai chai Mao Đài rồi, cứ nâng ly hết chén này đến chén khác. Dù sao hiện tại cô lái xe cũng không ảnh hưởng gì, hơn nữa ở bên ngoài Điền Mật Nhi cũng không thể để Triệu Phương Nghị mất mặt được. Vương Văn Tĩnh khuyên hai người nên uống ít một chút, nhưng cũng không tỏ thái độ chán ghét. Căn bản là có khuyên cũng không được, lại còn phải khiến họ khó chịu, cho nên cô cũng không làm gì.

Cô ấy vừa khuyên thì bị Dương Dục lườm một cái, tỏ ra khó chịu. Không thể không nói, từ sau khi chuyển nghề, trên người của Dương Dục tăng thêm mấy tầng tự tin cùng kiêu ngạo mà trước kia không có.

52. Chương 52

Bảo phục vụ mang đồ ăn ra, Vương Văn Tĩnh ngồi bên cạnh tiếp đãi Điền Mật Nhi, hỏi chuyện cô: “Nghe nói chị dâu bây giờ đang dạy ở trường đại học X? Nếu sớm biết thì đã sớm khuyên chị, với trình độ học vấn như thế, bằng của chị dâu vừa lấy ra đến công ty nước ngoài nào mà không được làm quản lý cao cấp. Chị thấy em đây, không làm giáo viên nữa, bây giờ phát triển không phải thật tốt sao?”

Khắp người đều là hàng hiệu, đồ trang sức cao quý, trang điểm tinh xảo, nước hoa thơm lừng. Cũng không đến mức nhìn vào tưởng nhầm là một quý phụ, nhưng lại mang phong thái của một người phụ nữ thành công. Đầu óc của Vương Văn Tĩnh cũng không tệ, nếu quyết tâm làm chút gì đó cũng có thể đạt được thành công. Ban đầu cô ta nhờ người quen biết liên hệ với đại lý của nước ngoài, hàng nhập ngoại hiện tại chưa có nhiều người bán, nên từ đó mà kiếm được chênh lệch tương đối.

Những thứ này đều là những thứ mà Điền Mật Nhi muốn theo đuổi, tiền bạc danh lợi thật mê người, cũng không phải trong lòng không nghĩ đến. Nhưng có thứ còn quan trọng hơn những thứ phù du đó.

“Dạy học rèn người là điều căn bản của một quốc gia, làm người trồng cây được mọi người tôn kính cũng không tồi. Nghĩ đến ngày sau từng học sinh của mình công thành danh toại, cũng rất có cảm giác thành tựu.” Điền Mật Nhi nhấp một hớp nước chanh, cảm thấy rất ngọt, liền cau mày, đưa cho Triệu Phương Nghị, muốn đổi sang uống nước lọc.

Không chỉ những người làm quân nhân mà phần lớn cánh đàn ông đều thích nắm trong tay người phụ nữ giống như Điền Mật Nhi, giúp chồng dạy con, mới là người vợ điển hình. Dương Dục xác định vợ của mình không tốt, lại làm ra vẻ mạnh vì gạo bạo vì tiền, nên liền nói: “Chị dâu bây giờ là thạc sĩ, vừa là giảng viên ưu tú, tương lai còn có thể được bầu làm giáo sư. Làm sao lại có thể giống với giáo viên trung học như em trước đây được, địa vị xã hội cũng không thể so sánh với thương nhân, căn bản là không cùng một giai cấp.”

“Giáo dục là bình đẳng, giáo dục không thể phân biệt cao thấp được, nghề nghiệp cũng không thể phân biệt, hiện tại xã hội cũng đã phát triển, sau này tiền bạc sẽ là tiên phong mở đường cho thời đại mới rồi. Mỗi người đều theo đuổi một lý tưởng khác nhau, hướng chỉ để cho tôi làm công việc như vậy, tôi cũng không có khả năng làm được như Văn Tĩnh đâu.” Điền Mật Nhi liền hòa giải, tự chê bai mình.

Dương Dục cũng phản đối Vương Văn Tĩnh làm việc buôn bán, hai vợ chồng ở nhà cũng đã cãi nhau không ít về vấn đề này rồi. Vương Văn Tĩnh nghe Điền Mật Nhi nói như vậy, liền nói: “Đúng vậy, hiện tại đã là xã

hội gì rồi. Bao nhiêu người muốn cho vợ của mình ra ngoài kiếm tiền ấy chứ, vợ họ có khả năng mà! Anh bây giờ có thể kiếm được tiền rồi nên ngược lại mới không thích như vậy.”

Nhìn Vương Văn Tĩnh như thế, đoán chừng trong mắt người ta trở thành chuyện cười rồi, trước khi đến đã liên tục dặn dò vợ mình nhất định phải chân thành nhiệt tình, hai người bọn họ ở thành phố này còn phải dựa vào đội trưởng nhiều. Người này đúng là bản tính khó sửa đổi, nói ba câu liền trở nên phẩn chấn đem lời của chồng mình ném hết ra sau đầu rồi.

Ngồi xuống không lâu, đồ ăn lục tục được đưa lên, rực rỡ muôn màu phong phú thơm nức, phàm là con bơi trong nước, phần lớn trên bàn đều có.

“Chị dâu, nếm thử cua này một chút, hôm nay mới vừa chuyển đến. Mặc dù không đúng mùa, nhưng là cũng rất chắc, thời gian trước em và Dương Dục tới đây ăn, anh ấy đều rất thích ăn món này.” Vương Văn Tĩnh sai nhân viên phục vụ bóc cua, còn mình thì rót trà búp Minh Tiền cho từng người. Chủ nhà nhiệt tình nhiệt tình như vậy, trong lời nói cũng ám chỉ rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, có thể thường đi ăn ở nhà hàng hải sản lớn nhất, đắt tiền nhất trong thành phố, những ngày sau này khẳng định rất phát đạt rồi.

Con này Điền Mật Nhi không dám ăn, cự tuyệt đĩa thịt cua mà nhân viên phục vụ đưa tới rồi nói: “Tôi hiện tại không ăn được cái này, mọi người cứ ăn đi.”

“Cái này mùi vị cũng không tệ, chị nếm thử một chút xem.” Hai vợ chồng Dương Dục không biết chuyện gì xảy ra, nhớ trước kia lúc ở đại đội Điền Mật Nhi vẫn ăn hải sản mà.

Triệu Phương Nghị nhận lấy cái đĩa, nói: “Chị dâu cậu đang mang thai, ăn không hết con cua, hai người không cần phải để ý đến cô ấy, cô ấy muốn ăn gì thì tự gấp.”

Ừm, câu này thật hợp với tâm tư của cô, Điền Mật Nhi rục rịch góc đầu dậy, Triệu Phương Nghị liền liếc cô một cái, nói: “Đừng ăn quá nhiều, vào đến dạ dày lại bị phun ra.”

Lời nói này không có ý gì, lại làm trong lòng Dương Dục và Vương Văn Tĩnh không có cảm giác, hai người bọn họ đã kết hôn nhiều năm như vậy mà cũng không có con. Trước khi kết hôn mặc dù biết cô ấy có bệnh này, nhưng lúc đó tình yêu là trên hết, làm sao còn suy tính đến những chuyện khác nữa. Nhưng cho dù tình yêu có kích tình thiêu đốt có nhiều hơn nữa thì một qua thời gian, cộng thêm các vấn đề về cơm áo gạo tiền thì nó cũng phai nhạt đi tất nhiên. Khi nhiệt tình đã đi qua thì cái luôn khát vọng đó là có một đứa con để gắn kết huyết mạch giữa hai người.

Trước kia còn có thể an ổn, nhà của đại đội trưởng nhà cũng không phải giống như vậy sao, nhưng bây giờ nhìn thấy người ta kết hôn nhiều năm như vậy cũng rất cuộc cũng đã có, mà anh ta ngay cả hi vọng cũng không có.

Triệu Phương Nghị cũng đã nghe Dương Dục nói về chuyện của hai người bọn họ, nhưng lời đến khóe miệng thì chỉ có nửa câu la thật, ai có thể đem chuyện không hay trong nhà mình nói với người ngoài chứ. Huống chi chuyện này còn liên quan đến mặt mũi của đàn ông, phải dùng lại đồ thừa của người khác, lại còn là một phế phẩm, nói thật ra là quá thấp kém.

Wang Wen Jing cười cười không được tự nhiên, nhìn vẻ mặt của Dương Dục, coi như không cần nói ra cũng có thể biết được chồng mình đang nghĩ cái gì. Cô ta liền gấp một tôm sú đến trước mặt Điền Mật Nhi nói: “Chị dâu ăn nhiều tôm một chút, tôm sú này dinh dưỡng cao, lại bổ sung được canxi.”

Ừm, cái này thật hợp với tâm tư của cô, Điền Mật Nhi vừa rục rịch góc đầu dậy, Triệu Phương Nghị lại liếc cô một cái, nói: “Đừng có ăn quá nhiều, vào dạ dày lại buồn nôn.”

Đại nhân à! Trước kia sao lại không phát hiện cái người này hay cầu nhàu như vậy chứ, cùng bề ngoài lạnh lùng cương nghị thật sự quá không cân xứng rồi! Điền Mật Nhi tự động che giấu tam tình, vui sướng cầm tôm sú lên ăn, trước kia cô cũng thích ăn loại tôm này, thịt rất ngọt lại nhiều chất, làm cho người ta còn muốn ăn.

“Chị dâu, nghe nói hai người đã nhận nuôi con trai của đội phó Ngụy? Ban đầu em và Dương Dục nghe được chuyện này cũng thấy thật khó tin, cũng muốn nhận đứa bé kia về nuôi. Chúng em kết hôn đã nhiều năm như vậy, mà đến giờ cũng vẫn chưa có con. Đứa trẻ Ngụy Tỳ kia lại thông minh sáng sủa, hai chúng

em cũng đặc biệt rất thích, ai biết được Dương Dực có nhiệm vụ, cứ như vậy bị trì hoãn, qua một thời gian lại nghe nói là hai anh chị đã nhận nó về nuôi rồi.”

Trong lời nói của Vương Văn Tĩnh hình như có ý gì đó, Điền Mật Nhi hơi nhú mày, buông con tôm trong tay xuống, dùng khăn ướt lau sạch tay. Xem ra bữa cơm ngày hôm nay ăn cũng không phải được ngon rồi, ngay cả Triệu Phương Nghị cũng đã hiểu, đưa mắt sang nhìn cô.

“Ừ, thằng bé Ngụy Tỳ này đúng là làm cho người ta thấy thương cảm, cha của nó mất sớm, còn mẹ thì lại bỏ đi. Cũng may là mẹ chồng tôi tốt tính, đến chỗ nào cũng đều mang nó theo, nếu không cũng không thể thích ứng nhanh như vậy. Hiện tại hai bà cháu dính nhau như hình với bóng, buổi tối đi ngủ cũng phải có bà nội ôm. Chỉ là đứa nhỏ này tóm lại còn có mẹ ruột, khi nó lớn lên sao lại không muốn tìm mẹ ruột của mình đây. Chúng tôi cũng chỉ giúp một tay tạm thời chăm sóc tốt cho nó, chờ mẹ của thằng bé sau này có điều kiện, nhất định sẽ đón nó về.”

Cô đem lời này nói ra muốn cho họ hiểu rõ, ai cũng đừng có suy nghĩ gì, Điền Mật Nhi lúc ấy cũng không nghĩ đến chuyện này, đều do Triệu Phương Nghị mở đường thật nhiều ngày đấy. Anh dẫn đứa bé trở lại phần lớn là không muốn để cho chiến hữu đang yên nghỉ trong phần mộ không nhắm mắt được, một nửa kia chính là chút ít ích kỷ của bản thân. Nhưng từ sau khi Điền Mật Nhi mang thai, anh cũng đã nói với cô rằng mẹ của Ngụy Tỳ sau này còn có thể trở lại để dẫn thằng bé đi. Nếu không nói trước để trong lòng có sự chuẩn bị trước, để hai người phụ nữ trong nhà đang hết mực yêu thương Ngụy Tỳ như vậy, về sau thằng bé mà đi thì chẳng khác gì như bị cắt thịt vậy.

Điền Mật Nhi lúc ấy vừa nghe liền tức giận đùng đùng, tình cảm của bọn họ đâu phải là chuyện đùa, nói gì cũng không làm rồi, nhất định phải sửa họ của Ngụy Tỳ trên hộ khẩu, bản thân thấy chuyện của đứa nhỏ sau này để cho nó tự quyết định. Nhưng Triệu Phương Nghị không thể xin lỗi chiến hữu được, đành phải xin lỗi lương tâm, càng không thể không để ý đến suy nghĩ của thằng bé. Đứa bé cũng đã lớn, cũng đã sớm có ý nghĩ của riêng mình, nhìn tiểu Ngụy Tỳ có lúc len lén nhìn hình một nhà ba người của nó, cũng biết thằng bé nhất định sẽ muốn ở cùng với mẹ mình, mặc kệ người khác đối với nó tốt như thế nào, nó sẽ rất biết ơn, nhưng đều sẽ cảm thấy không hạnh phúc.

Sau lại thỏa hiệp với Điền Mật Nhi, cô không thể ngăn không cho Ngụy Tỳ quay về với mẹ của nó được, có lúc thằng bé nhớ mẹ cứ khóc mãi, trong lòng cô cũng không chịu nổi. Sau này lại nhờ người nghe ngóng tình trạng của mẹ Ngụy Tỳ, thấy nói là cô ấy đã cầm tiền đi đến Hải Nam, ở đó kinh doanh buôn bán nhỏ. Có không ít người khuyên cô ấy đi thêm bước nữa, nhưng hiện tại cô ấy chỉ muốn kiếm được nhiều tiền, sau khi có cuộc sống ổn định, sẽ mua một ngôi nhà nhỏ rồi đi đón thằng bé trở về.

Triệu Phương Nghị cũng nói, nếu mà anh quả thật không có con thì bằng bất cứ giá nào, ngay cả lương tâm cũng không cần mà lưu Ngụy Tỳ lại. Nhưng bây giờ bọn họ cũng đã có con, cũng có thể cảm nhận được nỗi khổ tâm khi làm cha mẹ, nên cũng không muốn chia lìa tình mẫu tử của mẹ con họ. Điền Mật Nhi đồng ý, để cho anh nhờ người báo tin ẹ của Ngụy Tỳ biết, con của cô ấy ở đây rất tốt, bảo cô ấy cố gắng kiếm tiền, khi cuộc sống ổn định thì có thể đến đón thằng bé về.

Ngụy Tỳ sau khi biết được, sau khi tới Triệu gia khuôn mặt tươi cười mới thoải mái nhất vui sướng nhất, từ đó về sau thằng bé cũng ngày càng hoạt bát hơn. Mẹ của Ngụy Tỳ cũng cảm tạ bọn họ, nói rất nhiều là vạn bất đắc dĩ nên mới làm như thế.

Ở trong mắt của Điền Mật Nhi, nói vậy chỉ là lấy cớ mà thôi cũng không thể phủ nhận trong bụng rằng làm như vậy chính là sự lựa chọn tốt nhất cho thằng bé.

“Còn đưa thằng bé cho cô ta? Người mẹ như vậy mà nó cũng muốn! Chị dâu à, chị và đội trưởng quá tốt bụng rồi, vất vả khổ sở nhận nuôi thằng bé mà đến cuối cùng lại trả về ẹ của nó, cô ta cũng không biết xấu hổ sao?” Vương Văn Tĩnh tựa như mình là người trong cuộc vậy tức tối tuôn ra một tràng.

“Nói gì thế, đội trưởng và chị dâu làm vậy là vì lão Ngụy, vì đứa bé, đừng động tới người ta, Trâu Tổng là mẹ ruột của thằng bé, bây giờ nếu có ngăn cản thì về sau lớn lên nó cũng sẽ tự mình đi tìm thôi.” Dương Dực vốn cũng muốn thu dưỡng Ngụy Tỳ, nó là con của đồng đội vào sinh ra tử, cùng lăn lộn trên một chiến hào, chẳng khác gì anh em ruột thịt. Nhưng cũng nghĩ mẹ của thằng bé, trong lúc chồng chết nhất thời không có người thân ở bên cạnh nên mới luống cuống, mới không biết làm sao. Đợi sau này bình tĩnh, cuộc sống ổn định, cũng đã nuôi lớn như vậy, hoài thai mười tháng khổ cực mới sinh ra, sao có thể không tìm

con về được. Nếu mà đứa bé còn nhỏ không nhớ gì thì còn tạm được, có khi mẹ ruột tìm đến cũng không nhất định đi theo. Nhưng Ngự Tỳ cũng bảy tám tuổi rồi, cái gì cũng đều hiểu rồi, có muốn lừa gạt cũng không được.

Cho nên lúc Vương Văn Tĩnh nói với anh ta muốn nhận nuôi thằng bé, anh ta vì suy tính như vậy nên mới do dự, mới vừa rồi nghe nói chị dâu mang thai, anh ta lại có ý tưởng này, nhưng thằng bé nếu cuối cùng cũng trở về với mẹ ruột vậy thì cũng không thích hợp với hoàn cảnh của nhà anh ta. Nhà anh ta không giống với nhà của đội trưởng sẽ có con của mình, anh ta cần một đứa bé có thể kế thừa họ Dương của mình.

Nếu là chỉ nhờ nuôi tạm thời, thì chỉ có chị dâu thích hợp nhất, con người hiền hòa, đối nhân xử thế cũng rất chân thành. Không giống như Vương Văn Tĩnh, vợ của mình như thế nào chỉ có bản thân mình biết rõ nhất, tính tình thay đổi thất thường, nuôi đứa bé cũng không phải là nuôi mèo, nuôi chó, cuối cùng lại làm trẻ nãi thằng bé ra, như thế thì làm sao còn mặt mũi nhìn chiến hữu của mình chứ.

“Lão Ngự chỉ để lại một mầm mống, tôi phải chăm sóc thay cho cậu ta, coi như sau này có quay về với mẹ của nó, thì nó cũng là đứa bé của đại đội chúng ta.” Tầm nhìn của đàn ông lúc nào cũng cao hơn, sâu sắc hơn..

Đúng vậy, Dương Dục cũng phụ họa theo, nhớ tới quá khứ nhiệt huyết chục năm qua, những tâm tư nhỏ này thật sự không đáng giá nhắc tới.

Lại tiếp tục ăn cơm.

Lát sau Triệu Phương Nghị lấy lý do vệ sinh nhưng thật ra là muốn đi tính tiền. Dương Dục cùng anh quen biết đã lâu, lại làm lính trinh sát nhiều năm như vậy, làm sao mà không hiểu chút chuyện này. Liên gọi nhân viên phục vụ đến, nhất định phải để ỉnh tính tiền. Không có biện pháp, đành phải để cho cậu ta thanh toán, hôm sau mời lại một bữa là được.

Sau khi ăn xong bốn người cùng đi ra cửa, lúc xuống lầu Triệu Phương Nghị dắt tay của Điền Mật Nhi, Điền Mật Nhi cũng im lặng, cô cũng không cần đại nhân dắt tay xuống lầu như vậy. Hơn nữa một mình anh uống rượu cứ quần tốt bản thân mình là được rồi.

Triệu Phương Nghị nhú mày, liếc cô một cái. Ý là tuy uống rượu nhưng so với em còn vững chãi hơn nhiều, đi đường bằng cũng té lộn đầu rồi, hiện tại đang ở trong thời kỳ đặc biệt, còn không chú ý một chút.

Hai người đàn ông uống cũng hơi nhiều, trước khi đi còn muốn đến nhà vệ sinh một chút, Điền Mật Nhi và Vương Văn Tĩnh đi ra bãi đậu xe trước.

Wương Văn Tĩnh cười nhạt, mang một ít hâm mộ nói: “Chị dâu và đại đội trưởng tình cảm thật là trước sau như một, vẫn tốt như vậy.”

Điền Mật Nhi cười ngọt ngào, từ trong đáy lòng, không thể không nói cảm tình của hai người bọn họ ngày càng tăng thêm chứ không hề nhạt đi theo thời gian, nhưng cũng không muốn khoe khoang, liền nói: “Sống qua ngày thôi, nhìn nhau mà sống, nhân nhượng lẫn nhau là được rồi.”

53. Chương 53

Hai người lên xe về nhà, lúc đi ngang qua Lý Ký, Điền Mật Nhi thả chậm tốc độ xe nghiêng đầu nhìn quanh, Triệu Phương Nghị tuy uống hơi nhiều nhưng cũng vẫn lưu ý quan sát đường xá.

Anh hỏi cô: “Mới vừa rồi ăn chưa no?”

Điền Mật Nhi thấy có chỗ dừng xe liền đánh tay lái đổ vào, tắt máy, kéo phanh, cởi dây an toàn ra nói: “Ăn no, nhưng vẫn còn có chỗ trống để chứa thêm một bát mì, coi như bữa ăn khuya thôi.”

Mồ hôi của anh liền đổ ra như thác. . . Phụ nữ có thai khẩu vị thật tốt, người nhỏ như vậy mà sức ăn thật lớn, Đại lão gia như anh bây giờ nhìn thấy cô ăn cơm, tâm cũng run cầm cập, sợ cô làm vỡ bụng mình. Cơm tối chưa tiêu hết liền ăn bữa khuya, chỉ có thể nói một câu khẩu vị thật tốt.

Bình thường Lý Ký đều rất đông, hiện tại cũng đã qua giờ ăn nên người cũng không có nhiều như vậy. Điền Mật Nhi nhìn thực đơn, có chút bối rối không biết nên chọn món nào, thịt bò hầm khoai tây cũng muốn ăn, sườn xào tương cũng muốn, xương hầm cũng muốn ăn nữa! !

“Muốn ăn thì cứ gọi, còn dư thì xách về, ba mẹ giờ này chắc cũng chưa ngủ đâu, bọn họ cũng thích ăn những thứ này.” Triệu Phương Nghị gọi nhân viên phục vụ mang mấy món mà Điền Mật Nhi muốn ăn lên, lại gọi thêm một bình trà đặc nữa.

Sau khi thức ăn được đưa lên, Điền Mật Nhi tiêu diệt hai miếng sườn, một khúc xương ống, một bát canh xương, cùng không ít thịt bò và khoai tây. Triệu Phương Nghị ở một bên nhìn vợ mình ăn uống ngon lành cũng mãn nguyện rót nước trà uống, chợt nhớ tới mới vừa rồi ở bữa tiệc hình như chỉ có uống, không có ăn gì cả. Nhịn không được cũng gọi thêm một bát canh xương, thấy rất thơm liền húp xoàn soạt. Mới vừa rồi một bàn kia nhìn rất phong phú, nhưng thực tế thì vẫn bị đói, nào có miếng thịt lớn như thế này.

Hai người ăn uống ngon lành, đem đồ ăn còn dư xách về, không hề lãng phí. Kể từ khi Điền Mật Nhi tới Triệu gia thì vẫn giữ thói quen tiết kiệm rồi, canh xương lấy về hây còn nóng, Điền Mật Nhi lại ăn tiếp hai miếng sườn. Triệu Phương Nghị không dám để cho cô ăn nữa sợ cô sẽ vỡ bụng ra mất.

Bà Phương Di nói: “Phụ nữ mang thai đều như vậy, giống như động không đáy vậy. Lúc này mới như vậy thì đã thấm vào đâu, chờ bụng lớn hơn tí nữa khẩu vị còn tốt hơn, ăn ngon miệng đối với thai nhi tuy tốt nhưng cũng phải chuyên cần vận động, nếu không mập quá nhanh đối với cơ thể cũng không tốt, qua ba tháng thai yên rồi thì phải vận động nhiều một chút.”

Điền Mật Nhi liền vâng dạ gật đầu, cơ thể của mẹ khỏe mạnh mới tốt cho thai nhi, vì con của mình cô nhất định có thể làm được.

Buổi sáng Điền Mật Nhi liền tạo thêm việc để làm, đó là đi bộ, cũng có thể cùng bà Phương Di đi chợ mua thức ăn. Đồng nghiệp nhiều năm trước kia đều là hàng xóm cũ, hiện tại cũng vẫn lui tới, lại tụ tập nhau lại cùng nhau nhảy một bản, đánh cờ, đánh bài hoặc là làm việc gì đó. Vừa ra khỏi cửa đều là người quen, thấy Điền Mật Nhi ngày ngày đều nhẫn nại đi chợ cùng với mẹ chồng, ai cũng đều khen.

Bà Phương Di cũng khen theo, làm mấy bà bạn già kia vô cùng ghen tị, chính bà cũng rất cuộc cũng cảm thấy hãnh diện rồi, trước kia nghe thấy bọn họ khoe khoang cháu nội mình thế này, đáng ghét ra sao, bướng bỉnh như thế nào, hiện tại bà cũng tìm được cảm giác như vậy rồi.

“Bác sĩ nghi ngờ mang thai đôi, tôi mới dẫn nó chuyên cần hoạt động nhiều, phơi nắng nhiều vào, đến lúc sinh cũng ít bị đau hơn, mà nó cũng thích đi cùng với tôi thích mua cái gì, thích ăn cái gì cũng tiện hơn. Con dâu của tôi có nhiều tính tốt, lời người già nói đều nghe theo, so với con gái ruột còn thân thiết hơn ấy chứ. Không giống với thanh niên hiện nay, đều muốn thể hiện chủ ý của mình, cái gì cũng làm ngược với các trưởng bối, còn nói cái gì là cá tính, nói chúng ta là những người già cổ hủ quá hạn. Nhớ ngày đó tôi theo đuổi tiến bộ, bọn chúng vẫn còn đang ở trong bụng mẹ, người Trung Quốc luôn giữ lễ nghĩa, đạo đức, đến thế hệ của bọn nó cũng bị bại hoại theo rồi.”

Nói một chút nữa lại đem mâu thuẫn trong nội bộ quần chúng đẩy lên cao rồi, còn nói đến cả lập trường giáo dục của quốc gia chứ, xuất thân từ cán bộ phải biết giữ kỷ cương trong gia đình của mình. Lại theo đó mà nói đến việc xây dựng quốc gia, lại nói đến thể chế giáo dục, Điền Mật Nhi có muốn chen miệng vào cũng không lọt, liền coi như mình là người vô hình vậy. Các cô các bác ở đây sau lưng đều nói tư cách của cô tốt như vậy còn có thể nuôi dạy con, không hổ tốt nghiệp đại học danh tiếng, giảng viên đại học so với cái đám người trẻ tuổi nôn nôn nóng nóng cả ngày hấp tấp vội vàng kia còn mạnh hơn nhiều.

Một số người hàng xóm, biết chút ít ẩn tình, liền nói: “Xem lão Triệu nhà người ta, mới thật gọi là có phúc, đến già cũng không phải quan tâm đến chuyện gì, con trai thẳng tiến, con dâu lại hiếu thuận. Nhớ ngày đó con trai của bà từ trên chiến trường trở về bị thương không nói, còn bị nhà lão Lý thoái hôn nữa. Lúc ấy làm cho lão Triệu buồn một thời gian, người cũng gầy đi không ít, nhưng ngoài miệng lại nói rằng không có gì.”

“Nhà Lão Lý ? Nhà Lý Thành Thụy phải không? Nghe nói thời gian trước mới bị đình chức kiểm tra rồi.” Một bác gái liền mang tin tức vừa nghe được nói ra.

“Cũng không phải là nhà của ông ấy! Tổng giám đốc Phú Hải bị ngã ngựa, lão Lý cũng bị dính lú trong đó, cấp trên rất coi trọng chuyện này, muốn điều tra thật kỹ đấy. Đúng rồi, mọi người còn nhớ người thanh niên lái xe đưa đón con gái nhà ông ta chính là anh ta? Ngày lễ ngày tết đều có xe đi, xe đến nhà bọn họ biếu đồ, người này chính là tổng giám đốc Phú Hải đấy, nhớ ngày đó chúng ta còn tưởng rằng đó chính là rể hiền nhà lão Lý cơ đấy.” Không hổ làm ở bộ phận tuyên vô cùng thông hiểu các tin tức ở xung quanh.

“Nhưng tổng giám đốc Phú Hải đó hình như đã có gia đình rồi, đứa bé cũng không còn nhỏ! Không trách được lão Lý có liên quan, đừng nói cái khác, chỉ bằng việc cô gái nhà họ và Phú Hải kia có quan hệ không minh bạch thì nhà bọn họ cũng là đối tượng trọng điểm thẩm tra rồi.” Các đồng chí công an đã đến nhà rồi, năng lực phân tích hình sự của họ thật là mạnh.

Các bác gái lại bắt đầu thổn thức, đang ở quan trường, dù là đi nhầm một bước, cũng sẽ hãm sâu vào trong vũng bùn đấy.

“Bây giờ nhìn Triệu gia nhà người ta, như mặt trời ban trưa, đoán chừng Lý gia hối hận đến nổi ruột trong bụng cũng xanh lè rồi.”

“Mấy năm trước đã hối hận rồi, tới náo loạn một hồi nhưng vẫn phải trở về đấy. Có nhớ con gái của lão Lý Gia đã từng ra nước ngoài học hai năm hay không, nhưng thật ra là bỏ trốn cùng với một người đàn ông ngoại quốc đấy, bị người ta vứt bỏ, lại quay trở về đây. Ban đầu lúc người ta bị thương thì từ hôn, cũng không phải là cao quý gì, người Triệu gia cũng không phải là ngồi không, sao có thể đón nhận cô ta chứ. Huống chi lúc ấy Mật Nhi cũng đã vào cửa rồi, lại rất hiểu chuyện nên hai vợ chồng lão Triệu cũng rất che chở.”

“Ai cưới được cô con dâu như vậy mà không che chở chứ, xem cha mẹ chồng như cha mẹ ruột của mình, nhà mẹ đẻ cũng có thể dựa vào được, bản thân thì lại ưu tú. Đây chính là Tái ông mất ngựa họa phúc khôn lường, gà đen đi rồi, chim phượng hoàng lại đến.” Một đám người ồn ào lộn xộn, người này một câu, người kia một câu.

Chợt có bác tinh mắt, chỉ tay nói với bác kia: “Nhìn xem, đó không phải là lão Lý sao? Đang đi đến nhà lão Triệu kia kia.”

Ông cụ không hổ danh xuất thân từ lính trình sát, sức quan sát không phải là bình thường, già rồi mắt cũng mờ nhưng so với nhiều người vẫn còn tinh tường chán. Thật đúng là hai vợ chồng Lý Thành Thụy và Ngụy Kim Linh đang đi tới. Hai nhà từ ngày đó vẫn luôn không có lui tới, chợt tới cửa viếng thăm, không cần đoán, cũng biết là vì chuyện của Phú Hải mà đến.

Lý Thành Thụy ôm một túi lớn đến, vừa mở ra bên trong đều là những xấp tiền, ánh mắt của ông ta rất khẩn thiết, như người chết đuối nhìn thấy bè gỗ, nói: “Ông anh à, cầu xin ông anh cứu mạng! Những thứ này nếu không đủ thì vẫn còn nữa, chỉ cần ông anh không tra cứu, thì Phú Trường Hải chắc sẽ không mở miệng khai tôi ra đâu.”

Lời nói còn nắm chắc như vậy, Triệu Quốc Đống có chút tò mò tại sao lão ta lại quả quyết như vậy, dựa vào cái gì chứ. Bọn chúng là một nhóm quan chức tham nhũng nhận hối lộ, đều có chứng cứ xác thực, thể mà còn dám luồn cúi cầu xin.

Lý Thành Thụy liên tục do dự, sau lại nghĩ đã đến đây cầu xin người ta giúp một tay, phải thể hiện chút thành ý, nên khẽ cắn răng mới lên tiếng: “Lý Như đã mang thai con của Phú Trường Hải, bác sĩ nói có thể là con trai! Mà Phú Trường Hải đã nói, chỉ cần Lý Như sinh đứa bé này ra, hẳn tuyệt đối sẽ không để em dính vào chuyện này.”

Hóa ra là như vậy, cũng không lấy làm lạ, vợ của Phú Trường Hải chỉ sinh được cho hắn hai đứa con gái, nghe nói các người tình khác của hắn cũng không sinh được con trai. Chỉ là chuyện của Phú Hải bây giờ đã không phải là việc chỉ cần hắn không há mồm là có thể thoát khỏi liên quan, sớm biết hôm nay, ban đầu sao còn làm.

“Cái này ông cứ lấy về, hiện tại chuyện này tôi cũng không thể chen tay vào được, phía trên phái một tổ điều tra, đặc biệt phụ trách chuyện của Phú Hải, tôi cũng có tâm cũng vô lực.” Triệu Quốc Đống khai tỏ ánh sáng chỉ đường cho ông ta, cũng coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Lý Thành Thụy vừa nghe, trong mắt liền lóe lên hy vọng, chuyện này đã nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cũng biết bên trên đã quyết định xử lý rồi. Nhưng mà ngay cả Triệu Quốc Đống cũng không thể nhúng tay vào, trong lòng của ông ta cũng biết hi vọng rất mong manh, cuối cùng vừa bắt lực lại vừa bắt đặc dĩ mà nói: “Nếu sau này tôi gặp chuyện không may, hi vọng ông anh nghĩ đến tình cảm của hai nhà ngày xưa, sẽ bỏ qua chuyện cũ, có thể chăm sóc cho Lý Như hộ tôi.”

Triệu Quốc Đống không phải là Thánh Nhân, có thể khoan dung không ngại người khác là tốt lắm rồi, liền nói một câu lập lờ nước đôi: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Lý Thành Thụy mặt ỉu xiu, vô lực đi ra. Các ông bà đang bàn luận nhìn thấy liền nói: “Nhìn mặt lão ta xám xịt như vậy, khẳng định lão Triệu không đồng ý giúp rồi.”

Một người khác lại hừ mũi, nói: “Chuyện Phú Hải hiện tại ai dám động chứ, không sợ bị liên lụy sao! Huống chi hai nhà vốn đã có hiềm khích, không ném đá xuống giếng cũng coi như quá nhân nghĩa rồi.”

“Quốc Đống cho tới bây giờ là người có quan hệ rộng nhất, liên quan đến số tiền hối lộ lớn như vậy, người nào dính vào ai mà chẳng chết. Riêng trong đại viện này đã có mấy người bị dính vào, trước mặt tiền tài, thông minh hay lý trí, đều thành hư ảo hết rồi. Biết rõ là không nên, nhưng cũng không chịu nổi hấp dẫn của nó, chuyện đã xảy ra rồi, hiện tại cũng nên chịu trách nhiệm.” Nguyên một bác cán bộ chính trị đã về hưu liền nói ra một câu tổng kết rất xúc tích.

Bà Phương Di dẫn Điền Mật Nhi ra ngoài đi bộ xong trở lại, nghe nói người Lý gia tới, cũng thấy cảm khái, nhớ ngày đó hai nhà thiếu chút nữa trở thành thông gia. Nếu mà như thế thì không biết hôm nay sẽ là cái cục diện gì, là do dự có ra tay giúp đỡ hay cũng bị dính dấp vào trong đó.

“Thời gian trước ở trên quảng trường gặp bà Ngụy, bà ấy còn khoe khoang con gái mua ô tô dây chuyền rất đẹp, nghe nói Lý Như còn là quản lý gì đó. Không ngờ chẳng được bao lâu, ban đầu đủ loại chỗ tốt, ngược lại thành bùa đòi mạng rồi. Nếu là tội danh là thật, lão Lý sẽ bị xử phạt ra sao chứ?” Bà Phương Di liền hỏi chồng mình.

Sắc mặt của Triệu Quốc Đống cũng rất nặng nề, cái này ông còn chưa nói với người khác, tổ điều tra ở ngoài sáng, còn ông thật ra thì ở trong bóng tối điều tra chuyện này. Cho nên phía trên có ý gì ông là người hiểu rõ nhất, rung núi chấn hổ, mượn chuyện của Phú Hải lần này để hung hăng gõ chuông báo động cho những quan chức khác. Lý Thành Thụy là người bị xử lý sớm nhất trong đám kia quan viên của Phú Hải, dính dấp cũng sâu nhất, nếu như thực sự định tội, theo như bộ luật của nước họ chính là thi hành xử bắn.

Phương Di nghe vậy cũng bị ‘hù dọa’ một chút, mặc dù hai nhà có chút ân oán, nhưng cũng không thể nhìn nhà người ta xui xẻo mà hả hê.

“Chuyện này cũng không thể nói ra ngoài, nếu không tôi chính là người gánh trách nhiệm.” Triệu Quốc Đống hạ khẩu lệnh.

Bà Phương Di trừng mắt liếc ông một cái, nói: “Tôi nhiều năm làm cách mạng như vậy, điều lệ bảo mật vẫn không quên đâu. Chỉ là chuyện nếu không liên quan thì ông cũng nên giúp người ta một chút! Những năm qua tôi cũng đã nhận ra, ban đầu mặc dù Lý Như có lỗi, nhưng cũng là bởi vì con của chúng ta căn bản là đối với cô ta cũng không có để ý. Nếu như nó một nửa quan tâm như đối với Điền Mật thì Lý Như cũng không thể đi tìm người khác. Ban đầu vừa nói chia tay, Phương Nghị cũng sáng khoái đồng ý, giống như vừa được giải thoát vậy. Hơn nữa nhà chúng ta hiện tại cũng vô cùng mỹ mãn, chuyện trước kia cứ cho qua đi, nghĩ nhiều tới những điểm tốt của bọn họ trước kia là được.”

Con người ta một khi đã lớn tuổi, cũng sẽ hay nhớ lại chuyện trước đây, hơn nữa cũng không còn suy tính thiệt hơn nhiều nữa. Triệu Quốc Đống cũng thở dài, nói: “Tận lực thôi, chỉ là về việc này, tôi chỉ sợ thật sự có tâm vô lực rồi.”

Nói thế, đủ để chứng minh tình thế này nghiêm trọng cỡ nào.

“Phía trên đã lên tiếng, điều tra thật kỹ, bất luận kẻ nào cũng không được bao che. Còn ai dám làm trái chứ..., không ít người có quan hệ trực tiếp cũng né tránh cả rồi, phía trên để cho tôi tham gia, chính là coi trọng tôi là người công tư phân minh.” Triệu Quốc Đống nói.

“Nếu đã như vậy thì chỉ có thể giải quyết việc chung mà thôi. Đường trên chân đều là do mình đi, ai bảo ông ta đi vào con đường đó, thì phải gánh chịu hậu quả thôi.” Bà Phương Di lại nói.

Giai đoạn kế tiếp là tẩy trừ một loạt, Phú Trường Hải thật có thể ngậm chặt miệng, cho dù có đặt bao nhiêu chứng cứ ở trước mặt, vẫn kiên quyết không thừa nhận Lý Thành Thụy nhánh có tham gia, muốn bảo vệ cho lão ta. Tuy thiếu khẩu cung, chỉ là chứng cứ rành rành cũng bị xét xử trọng tội, Lý Như lại dùng một số tiền lớn để lo lót, nên tội cũng nhẹ đi một chút, chỉ bị phán tội danh tòng phạm mà thôi. Khai trừ ra khỏi đảng, cách chức, bị tuyên án hai mươi năm tù kèm theo tước đoạt quyền lợi chính trị cả đời.

54. Chương 54

Ba tháng đầu của thời kì mang thai Điền Mật Nhi ăn cái gì nôn hết ra cái đó, nhìn thấy cái gì cũng thấy sợ, hoàn toàn không có khẩu vị tốt như trước. Có ngày cũng không thể ăn được nổi một hạt cơm, mới vừa nuôi béo tốt lên một chút, mấy ngày sau liền gầy đi không ít rồi. Ngay cả bữa sáng tình yêu của Triệu Phương Nghị cũng không vực dậy nổi khẩu vị của cô, cục cứng ở trong bụng còn chưa có gặp mặt cũng không cho ba của chúng một chút thể diện, lại còn hỏi anh làm đồ ăn gì mà có mùi vị kỳ quái như vậy, cho nên nôn mửa càng hăng hái hơn. Điền Mật Nhi mấy lần ép buộc chính mình phải ăn thêm một chút nhưng hậu quả chính là sau một phút liền nôn đến mặt xanh mặt vàng. Từ lúc trọng sinh tới nay cuộc sống vẫn xuôi chèo mát mái, lần đầu gặp cảnh ngộ nhấp nhô như vậy, Điền Mật Nhi cũng chợt phát hiện thật ra mình không phải là người kiên cường. Mấy ngày vừa qua hành hạ cô mỗi mết hết sức. Triệu Phương Nghị xin nghỉ mấy ngày ở nhà chăm sóc cô, Điền Mật Nhi mỗi lần nôn thốc nôn tháo xong cũng ôm hông của anh khó chịu uất ức đến rơi nước mắt.

Bác sĩ cũng nói nếu mà kéo dài nữa, thì phải truyền dinh dưỡng để duy trì, còn về nguyên nhân phản ứng mãnh liệt như vậy là do con người thể chất của mỗi người không giống nhau. Tuy nhiên phải giữ vững tâm tình vui vẻ, không được có áp lực, thử ăn nhiều món khác nhau, thích thì ăn vài miếng, không thích thì ngàn vạn đừng ép buộc, nếu không sẽ dễ dàng tạo nên triệu chứng mãnh liệt hơn.

Nhưng mà điều làm ọi người vui mừng chính là hai viên thận nhỏ ở trong bụng vẫn phát triển vô cùng tích cực, coi như đã chính thức mọc rễ ở trong bụng mẹ. Chỉ là cơ thể của người mẹ phải nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, nếu không dinh dưỡng sẽ theo không kịp, như vậy thai nhi trong bụng về sau cũng sẽ không khỏe mạnh. Nghe thấy em bé không có vấn đề gì, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi về nhà liền đổi các món ăn đa dạng cho Điền Mật Nhi, cảm giác thấy muốn ới liền vội vàng bê đi, khá hơn một chút thì đổi lại, nếu không buồn nôn thì ăn vài miếng.

Tiểu Ngụy Tỳ thấy Điền Mật Nhi khó chịu như vậy liền ôm cổ của cô, mặt dán mặt, đau lòng hỏi: “Mẹ, em trai, em gái ở trong bụng không nghe lời sao? Chờ bọn chúng ra ngoài con sẽ đánh ột trận. Làm mẹ khó chịu như vậy, con sẽ không cho bọn chúng ăn ngon, sẽ không thích bọn chúng nữa.”

Điền Mật Nhi hôn thẳng bé một cái, cọ cọ đầu vào đầu nó, thời gian này bởi vì cô huyền não khiến trong nhà náo loạn làm cho thẳng bé cũng sợ theo, vuốt vuốt tóc của nó rồi nhẹ giọng nói: “Em trai và em gái còn nhỏ, nên không biết làm ẹ khó chịu, con mà nói không thích hai em thì hai em nghe được sẽ khó chịu đau lòng đấy. Con là một người anh tốt đúng không? Chờ hai em ra ngoài con phải dạy bọn chúng làm như thế nào để trở thành bé ngoan nhé!”

Tiểu Ngụy Tỳ nặng nề gật gật, giơ tay lên, trịnh trọng nói: “Con là anh trai tốt, còn có thể bảo vệ em trai và em gái nữa, ai khi dễ bọn họ con sẽ đánh người đó!”

Toát mồ hôi rồi, thật là bạo lực, nhưng lại siêu cấp đáng yêu, Điền Mật Nhi cứ hôn một cái rồi lại hôn một cái nữa.

Tiểu Ngụy Tỳ cầm trái cây đã gọt sẵn lên đưa cho Điền Mật Nhi, rồi thì thào nói: “Em trai, em gái ăn hoa quả đi.”

Điền Mật Nhi cười híp mắt ăn một miếng, thấy không có phản ứng gì, tiểu Ngụy Tỳ lại đưa một miếng nữa, Điền Mật Nhi lại ăn, cứ như vậy ăn hết một đĩa các loại trái cây. Bà Phương Di thấy thế liền nói: “Xem ra em trai và em gái rất thích anh trai Ngụy Tỳ của chúng ta đấy, xem bọn chúng nghe lời của anh trai nói, ăn nhiều đồ như vậy.”

Tiểu Ngụy Tỳ cũng rất có cảm giác thành tựu, bộ ngực nhỏ đưa lên thật cao, thản nhiên sinh ra một loại cảm giác gọi là trách nhiệm. Từ đó về sau mỗi ngày đều muốn ghé vào bụng của Điền Mật Nhi chào hỏi em trai em gái ở bên trong, kể một chút hôm nay nó đã làm gì, ngoan ngoãn như thế nào, đã ăn bao nhiêu cơm. Trước khi đi học lớp một dự bị cũng phải lên tiếng chào hỏi cái bụng, có lúc thấy Điền Mật Nhi khó chịu, thằng bé còn uy hiếp nói: “Nếu lại để ẹ khó chịu thì khi trở lại không cho các em nghe truyện cổ tích nữa, cũng không nói cho các em những chuyện thú vị ngày hôm nay nữa !”

Thật đúng kì quái, sự đe dọa ngây thơ này thật đã làm cho hai tiểu quỷ nghịch ngợm kia sợ, trong một ngày kia sẽ luôn làm cho Điền Mật Nhi nhẹ nhõm không ít, chẳng lẽ là bọn nhỏ có thể giới của chúng? Có phương thức liên hệ đặc biệt? đúng là rối rắm! !

Sáng sớm, sau khi tiếng chuông báo thức vừa vang lên, tiểu Ngụy Tỳ đầu tiên là lật người rời giường, xếp chăn nhỏ lại gọn gàng, kéo lại ga giường, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân. Sau đó liền chạy xuống dưới nhà bê sữa tươi mà đi giúp việc đã nấu xong đưa lên cho Điền Mật Nhi. Tiểu tử này rất có lễ phép, gõ cửa mới vào nhà, còn có thể tặng cô một nụ hôn chào buổi sáng siêu cấp ngọt ngào, rồi nói: “Em trai, em gái! Uống sữa tươi ngon ngon này!”

Sau đó sẽ giám sát Điền Mật Nhi ăn bữa sáng, nếu thấy cô kiên quyết không thoải mái, liền hung ác nói: “Trẻ con kiêng ăn sẽ không cao lớn, không thông minh, cái gì cũng phải ăn mới có thể thân thể khỏe mạnh được!”

Lúc đi còn lo lắng nhìn Điền Mật Nhi nói: “Mẹ, nếu em trai em gái ở nhà không nghe lời, thì mẹ cũng đừng nóng giận, đợi con về sẽ bảo các em.”

Tiểu Ngụy Tỳ đeo túi sách nhỏ, trên mặt vẫn không yên lòng dằn dỗi, sợ mình vừa đi thì em trai em gái liền lại không ngoan, lại không muốn ăn mà giày vò mẹ. Sau đó bà Phương Di còn cảm khái, nói: “Tiếc nuôi duy nhất chính là không phải con ruột, đứa nhỏ này thật đáng yêu, cũng không hiểu tại sao mẹ của nó lại làm như thế.”

Nhưng Điền Mật Nhi không ủng hộ, không phải ruột thịt thì sao, trong lòng đứa bé đã biết phân biệt tốt xấu, lúc vừa tới tiểu Ngụy Tỳ đối với bọn họ vẫn còn rất xa lạ, từ từ cũng tiếp nhận bọn họ làm ba mẹ của nó, chỉ cần thật lòng đối đãi tốt, thì cho dù không có liên hệ máu mủ cũng hơn hẳn ruột thịt.

Chỉ là, vấn đề cha mẹ ruột luôn là vấn đề đau đớn nhất mà thằng bé cất giấu tận đáy lòng: “Lời này mẹ đừng nói trước mặt thằng bé, nó là người tình cảm, nhìn mặt ngoài không có gì, thật ra thì trong lòng đều hiểu biết cả.”

“Mẹ là người không hiểu chuyện như vậy sao! Chút chuyện này mà còn nhìn không ra, nhiệm vụ thiết yếu của con bây giờ chính là dưỡng thai cho tốt, đừng nghĩ linh tinh nữa, mau chuẩn bị đi, đi dạo công viên một vòng, còn không bằng đứa bé lưu loét, tiểu Ngụy Tỳ biết được liền thu thập vệ sinh cá nhân balabala.”

Điền Mật Nhi vội vàng ảo não trở về phòng sửa sang lại, đang muốn nghỉ ngơi lại bị mẹ chồng dong dài, so với thời mẫn kinh còn làm cho người ta không chịu nổi.

• • • • •

Sau khi đại án của Phú Hải kết thúc, chính giới của thành phố có thể nói lại một lần nữa xào xáo cả lên, các phe phái có người sung sướng, có người mặt ủ mày chau. Lý Như tổn nhiều tiền, qua mấy tầng quan hệ, muốn cho chạy án cho cha mình. Nhưng người ở đây vẫn còn lạc hậu không muốn sờ đến rủi ro này, quan chức mới tới quan viên còn chưa có âm chủ, nào dám lộng hành chứ. Lý Như vác bụng bầu, bốn ba khắp nơi, thật ra thì thời gian mang thai của cô ta so với Điền Mật Nhi cũng không lớn hơn bao nhiêu, chỉ là thời gian này quan tâm lao lực nên người rất gầy chỉ có cái bụng đặc biệt nhô ra mà thôi.

Trái lo phải nghĩ, Lý Như cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mặt dày đi cầu cứu Triệu gia. Cô ta cũng muốn chí khí, cũng muốn thuận buồm xuôi gió để cho người Triệu gia phải hối hận, dựa

vào Phú Trường Hải cô ta quả thật cũng được mở mày mở mặt, nhưng cũng chỉ là người thứ ba. Cô ta vẫn luôn cố ý tránh xa người của Triệu gia, bởi vì nhìn ánh mắt người Triệu gia lại khiến cô ta cảm thấy mình thật đáng thương, lại cũng đáng buồn. Hiện tại Phú Trường Hải bị rớt đài, ngay cả ba cô ta cũng dính vào rồi, còn chưa cưới xin mà đã vác theo cái bụng, nếu như có một phương pháp để xử lý thì cô ta cũng không muốn đến Triệu gia để bị bề mặt như vậy. Cũng không biện pháp nào, cô ta có thể mặc kệ Phú Trường Hải, nhưng còn cha của cô ta vẫn đang ở trong tù, mẹ thì ở nhà nửa chết nửa sống, nên quyết định phải làm cho xong.

Sau bữa cơm chiều, người Triệu gia đều quay quần ở phòng khách xem ti vi, tiểu Ngụy Tỳ mang các loại trái cây ra, chọn miếng nào vừa ngon lại vừa nhiều nước đưa cho Điền Mật Nhi.

Bà Phương Di làm bộ ghen tị, khóc nức nở, nói: “Trong lòng bảo bối chỉ có mẹ, bà nội thật quá đau lòng.”

Tiểu Ngụy Tỳ liền luống cuống, vội vàng đi qua ôm cổ của bà, lắc lắc thân thể nhỏ bé mập mạp nói: “Bảo bối rất thích bà nội, nhìn này, bà nội thích nhất ăn táo, tất cả đều giữ lại cho bà nội đấy.” Suy nghĩ một chút, lại dứt cho Triệu Quốc Đống và Triệu Phương Nghị mỗi người một miếng rồi khoe công mà nói: “Con yêu mọi người, mọi người cũng yêu con.”

Lúc Lý Như tới, đập vào mắt là một màn hòa thuận vui vẻ này, bà Phương Di cho dù không muốn nhìn đến nhưng thấy cô ta nhếch nhác đáng thương, cũng không làm được chuyện bỏ đá xuống giếng.

Lý Như lúng túng đứng ở trong phòng khách, chào hỏi, thấy mặt mũi của Điền Mật Nhi hồng hào, lại nhận ra bản thân mình thật nghèo túng. Lý Như chợt nghĩ bản thân cô ta không nên đến đây thì tốt hơn. Ban đầu là do cô ta không cần, không ngờ bản thân mất bị mù đem bảo vật coi là cỏ rác, nếu như không xảy ra chuyện đó thì tất cả đều là của cô ta. Ban đầu nếu kết hôn cùng với anh Phương Nghị, thì làm sao sẽ xảy ra những chuyện này, ba cô ta cũng sẽ thật tốt, mà cô ta cũng sẽ không bị một đồng người ở sau lưng chỉ chỉ chỗ chỗ.

Nếu là ban đầu bọn họ níu giữ một chút, chịu tha thứ cho cô ta! Đúng vậy, phần nhiều là bởi vì bọn họ, là bởi vì Triệu Phương Nghị không thêm để ý. Là bởi vì bọn họ đã cưới một con bé nhà quê về đây, nếu không cô ta làm sao sẽ rơi vào tình cảnh như bây giờ, tất cả đều là do bọn họ! ! Là do bọn họ nợ cô ta!

Lý Như hơi lộ ra kích động, lồng ngực phập phồng lên xuống, tùy thời có thể bất tỉnh. Bà Phương Di vốn không muốn để ý tới cô ta, nhưng nhìn bộ dạng cô ta như vậy lại mềm lòng, bình hòa hỏi: “Ăn cơm chưa? Trong bếp vẫn còn cháo gà, rất hợp với phụ nữ có thai để bồi bổ thân thể, bê cho cô một chén nếm thử một chút nhé.”

Lý Như hiện tại đã đi vào ngõ cụt rồi, ý tưởng cực đoan giọng nói bèn nhận: “ Không cần các người ra về tốt bụng, hiện tại nhà chúng tôi thành ra như vậy, các người chắc cũng thấy vui vẻ rồi!”

Lại nói, nhà bọn họ như thế nào thì có cái gì liên quan đến nhà của người khác, nghĩ gì thế, bị bệnh à.

Tất cả mọi người không ngờ cô ta sẽ nói những thứ này, vốn muốn mặc kệ trước kia như thế nào, dù sao cô ta cũng là phụ nữ chưa lập gia đình mà đã có con cầu tới cửa nhà mình cũng không dễ dàng gì, có thể giúp thì giúp một chút, nào biết được cô ta lại sẽ la lối om sòm như vậy.

Điền Mật Nhi sợ thằng bé bị dọa, lôi Ngụy Tỳ muốn đi lên lầu, Triệu Phương Nghị đối với cô ta vốn cũng không có tình cảm gì, sau lại cũng chỉ có chán ghét, căn bản cũng không nguyện ý nhìn cô ta. Liền ôm vợ mình vào lòng che chở, một tay cầm cháo gà lên, cùng nhau đối mặt một người đàn bà chanh chua còn không bằng tiết kiệm được thời gian ở bên cạnh vợ của mình.

“Triệu Phương Nghị! Anh còn muốn đuổi tôi đi sao? Tôi như bây giờ là do ai tạo thành, tôi cũng không muốn cầu xin anh bồi thường cái gì, tối thiểu cũng nên hỏi tôi một chút xem tôi có sao hay không, giúp tôi một tay, không nghĩ anh lại không có lương tâm như vậy.” Nhìn hai người họ hạnh phúc như vậy, Lý Như muốn cuồng loạn rồi, quơ chân múa tay, con mắt đầy máu.

Triệu Phương Nghị liền cười lạnh, tính tình bình sinh anh coi thường nhất thì hình như Lý Như chiếm toàn bộ rồi, cư xử với kẻ địch, Triệu Trung tá luôn luôn như ngày đông giá rét vô cùng lạnh lùng, cũng không lưu tình chút nào.

“Thế nào? Là tôi để cho cô với người khác bỏ trốn hay sao? Là tôi làm cho cô đi phá hoại gia đình của người ta hay sao? Là tôi khiến cho cô chưa kết hôn mà có con sao! Mình không kim chế được lại còn trách người khác? Tôi và cô có quan hệ gì, mà cô nói phải có lương tâm với cô chứ.”

Có câu nói đánh người không đánh vào mặt, mắng chửi người không nói rõ chỗ yếu, lời của Triệu Phương Nghị không thể nghi ngờ đã đem Lý Như lột sạch sẽ dưới ánh mặt trời rồi. Mặc dù cô ta quá đáng, nhưng dù sao vào đến cửa cũng là khách, Triệu Quốc Đống liền khiển trách anh: “Đi lên lầu, đây không phải là chuyện của con.” Kể cả có ba cái miệng anh cũng không muốn tham dự vào ấy chứ, sau đó thản nhiên quay người đi lên lầu.

“Lý Như, cháu là đứa bé mà ta vẫn nhìn thấy cháu lớn lên, có nhiều lúc ta cũng vẫn bao dung làm cho cháu tất cả. Nhưng hôm nay nếu cháu tới cửa để chất vấn thì liền thứ cho chú đây không thể lưu cháu lại được, ban đầu bởi vì sao mà hai nhà lại biến thành như hôm nay. Chú nghĩ trong lòng cháu so với ai khác đều rõ ràng hơn. Mặc kệ nhà cháu còn hưng thịnh hay là suy yếu, dựa vào tình cảm trước kia, Triệu gia chúng ta cũng không muốn làm việc tuyệt tình, cháu cũng đừng lặp đi lặp lại nhiều lần đẩy chú đi tới ranh giới cuối cùng.” Triệu Quốc Đống không giận nhưng vẫn uy nghiêm mang đầy khí thế cấp trên, khiến người ta phải kính sợ.

Lý Như lúc này mới nhận ra mình tới đây để làm cái gì, cô ta làm sao lại như vậy. Vốn định tới làm chó vẫy đuôi mừng chủ nhưng nhìn thấy bọn họ hạnh phúc như thế, liền bị kích thích, nếu không phải mất trí thì làm sao cô ta lại nói ra những lời kia chứ.

Bọn họ là là nhánh cây cứu mạng cuối cùng của ba cô ta, Lý Như liền hoảng hồn, khóc lên, quỳ xuống trước mặt Triệu Quốc Đống: “Chú à, thật xin lỗi, cháu cũng không biết vì sao lại như vậy, cháu đã không còn là chính mình nữa, thời gian này thật sự là quá mệt mỏi, xin đừng chấp với cháu, xin hãy niệm tình cũ, giúp cho ba cháu một lần cuối cùng.”

55. Chương 55

Triệu Quốc Đống đồng ý giúp một tay, nhưng không thể lập tức hành động được, phải chờ một năm rưỡi nữa, chờ cho chuyện Phú Hải lắng xuống mới được. Đồng ý với cô ta, không phải là bởi vì cảm thấy đáng thương, mà bởi vì đây là một trong những thủ đoạn của người làm quan. Hai nhà trước kia có giao tình thân thiết, mặc dù vì chuyện kia mà không lui tới nữa, nhưng nếu lúc này ra tay tương trợ thì người ngoài chỉ có thể nói rằng ông là người nhân nghĩa mà thôi. Mà đám thuộc hạ của ông cũng sẽ cảm thấy yên tâm hơn, Lý gia như vậy mà còn có thể giúp một tay, hưởng chỉ mọi người ở đây còn là cộng sự với nhau.

Lý Như tuy thất vọng, nhưng vẫn nhìn thấy được hi vọng trong đó, đã thế còn muốn tranh thủ nhiều hơn, liền nói: “Nếu phải ở trong ấy lâu như vậy, chỉ sợ ba cháu phải chịu biết bao nhiêu tội tình khổ sở, hai ngày trước cháu đi thăm ông, thấy ông gầy đến nỗi không nhận ra được nữa. Đồ ăn đã không tốt, không những thế còn bị tội phạm cũ bắt nạt, giành ăn xong lại còn đánh đập nữa, quản giám cũng coi như không biết.”

“Ban đầu lúc ông ta làm những việc đó thì cũng nên nghĩ đến hậu quả hôm nay, đây là tự làm tự chịu. Chú cũng chỉ có năng lực làm đến như vậy thôi, nếu cảm thấy không ổn, trong tay cháu nếu còn có lợi thế xoay người, thì có thể kiện lên cấp trên để xem xét tiếp.” Đúng là lòng tham không đáy, ngay cả Triệu Quốc Đống đối với tiểu bối này cũng còn thấy bất mãn, cũng may không phải là con gái của ông, một cái may nữa chính là cô ta không bước vào cửa của Triệu gia.

“Chú à, cháu không hề có ý này, tất cả đều nghe theo sự an bài của chú cả.” Cũng không tranh thủ được thêm cái gì nữa, vả lại Lý Như cũng hiểu được cái gì gọi là quá cũng không nên, có thể làm cho Triệu Quốc Đống đồng ý giúp một tay, đã là kết quả tốt nhất rồi.

Triệu Quốc Đống cuối cùng dặn dò thêm một câu: “Quan hệ khởi thông trước đây không cần phải chặt đứt, ngày sau làm việc cũng dễ dàng hơn, chú Ngô của cháu bây giờ là trưởng trại giam của thành phố ta, cháu

đi đến nhà của ông ấy thăm hỏi đi, nhờ vả ông ấy những ngày này chú ý đến ba của cháu. Đổi sang một phòng giam riêng biệt, cháu có đến thăm cũng thuận tiện hơn.”

Lão Ngô cũng do một tay ông để bật lên, có chuyện tốt đương nhiên là muốn chiếu cố đến cậu ta, thay vì Lý Như như con ruồi không đầu đem tiền đi rải khắp nơi, không bằng dành tiền nghỉ cho người của mình.

Mọi người cũng đều là người hiểu chuyện, trong vòng luẩn quẩn này ai mà không thông suốt, đại đa số đều hiểu được đạo lý này, chỉ khổ cho những người không có ai chỉ điểm. Triệu Quốc Đống đã bằng lòng giúp đỡ, Lý gia vì chuyện này, mặc kệ có mất bao nhiêu tiền cũng không nề hà, quan trọng nhất vẫn là giữ được tính mạng.

Việc chính đã nói xong, Triệu gia cũng không có ý giữ khách, Lý Như cũng biết mình mới vừa rồi thiếu chút nữa làm hỏng việc lớn rồi, cũng không còn mặt mũi nào để lưu lại. Thật ra thì nếu người bên cạnh chú ý một chút, sẽ liền phát hiện tâm tình của cô ta hiện giờ lúc tốt lúc xấu, có chút dấu hiệu của chứng bệnh u uất tiền sản, nhưng bây giờ không phải lúc có thể để ý hết đến những chuyện này. Lý Như trong lòng cười khổ, lưu luyến quét một khắp căn phòng này tràn ngập ôn hòa này, cùng hai tiền bối nói lời tạm biệt.

Chân trước của Lý Như mới vừa đi, bà Phương Di chân sau đã nói: “Làm gì mà phải giúp bọn họ, ai cũng đều là lang sói cả, nói không chừng ngày nào đó trở về cắn lại chúng ta ấy chứ.”

Triệu Quốc Đống đưa mắt nhìn bà một cái, sau đó cầm tờ báo lên giữ ra, cũng không nhìn bà mà nói: “Bà thì biết cái gì, đây là làm cho người khác nhìn vào. Chuyện của Phú Hải chuyện dính dáng đến không ít người, cũng có rất nhiều người sẫm soi, nếu không có phong độ như thế thì về sau ai còn tin phục mình nữa.”

Mặc dù Phương Di cũng đi làm ở cơ quan nhà nước, nhưng cũng không tiếp xúc với những chuyện chính trị này, bà làm ở phòng hành chính của chi cục thuế nếu trong phòng làm việc mà lục đục đấu đá nhau thì chính là chuyện lớn rồi.

“Không hiểu! Chỉ có những người làm quan như ông mới tính toán nhiều như vậy thôi, dù sao cũng phải nhớ kỹ một điểm, phải lấy bản thân mình làm trọng.” bà Phương Di lo lắng nói.

Triệu Quốc Đống nặng nề trả lời: ” Làm quan cũng có quy tắc của nó, muốn làm được mà không nhiễm nước bùn thì sẽ phải học cách cùng nước bùn thông đồng làm vậy, nhưng vẫn còn có thể để cho mọi người tin phục khâm phục. Tôi đây cũng đã lâu năm rồi cũng không muốn rạch ròi quá hoặc là đứng cao hơn một bậc, làm quan ở thành phố này nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn muốn làm được chút gì đó cho dân, về sau khi về hưu sẽ để lại được trong lòng dân tiếng tốt, không bị lưu tiếng xấu là được.”

Lúc này Điền Mật Nhi và Triệu Phương Nghị thấy Lý Như đi, cũng xuống lầu, vừa đứng nghe được lời này của Triệu Quốc Đống. Điền Mật Nhi từ khi trọng sinh, cũng không có nguyện vọng gì to lớn như tạo hòa bình cho thế giới, hay tạo phúc cho loài người, nhưng những chuyện tốt mà khả năng mình làm được cũng sẽ làm. Như việc giúp đỡ học sinh nghèo, trợ giúp người già mẹ goá con côi, cứu trợ tàn tật, mặc dù không thể làm được tất cả nhưng những việc thiện đó sẽ không xá gì. Vì dân chúng, đây là một từ ngữ vô cùng xa lạ không thể chạm tới trong cuộc sống của cô, Triệu Quốc Đống làm cả đời quan, không phải nghĩ tới bản thân mình có thể đạt được cái gì, mà nghĩ tới cuối cùng vì dân chúng làm được chuyện gì. Điều này cũng đủ để chứng minh tiền mọi người đóng thuế sẽ không bị lãng phí. Không giống một số quan chức, ăn máu thịt của người dân, ăn tiền của nhân dân, còn ngủ với con gái của dân, cuối cùng gây ra họa hại người dân phải kêu cha gọi mẹ.

Huống chi Triệu Quốc Đống còn là cha chồng của cô, Điền Mật Nhi cảm thấy nên dùng kiến thức của đời sau giúp ông một chút, dân chúng cũng được hưởng lợi, hai bên cùng có lợi. Cô liền cẩn thận suy nghĩ rồi nói: “Khu công nghiệp ở Thành Đông bỏ hoang lâu như vậy, ở đó bây giờ toàn là cỏ dại mọc lan tràn, nếu cha có lòng làm chút gì đó, không bằng khai phá chỗ này trở thành khu công nghiệp mới. Cho những công ty có thực lực nhiều chính sách ưu đãi, để bọn họ vào đó xây dựng khu công nghiệp, như vậy không chỉ có thể kéo tỉnh thành phát triển, mà còn có thể giải quyết vấn đề việc làm cho người dân.”

Khu công nghiệp mới phải nhiều năm về sau mới có, nếu đi tiên phong trước mấy năm, tin rằng đối với sự phát triển của tỉnh thành chỉ có lợi chứ không có hại. Hiện tại ở một số thành phố cũng bắt đầu có cái ý tưởng này, chỉ là còn chưa có tạo nên bước đột phá mà thôi.

Triệu Quốc Đống làm quan nhiều năm, ngẫm nghĩ một chút liền thấu hiểu, mặt đầy mừng rỡ, nói: “Không hổ là sinh viên tài cao, không phí công đọc sách! Đề nghị này rất tốt, chỉ là phương diện chi tiết còn phải thương thảo nhiều mới có thể xác định được có nên hay không.”

Nghĩ ra sáng kiến sẽ phải làm ngay, Triệu Quốc Đống liền gọi điện thoại thông báo cho thư ký đi họp, nắm chặt thời gian đem chuyện này chứng thực ra sao. Khai phá một khu công nghiệp mới là chuyện không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, ông muốn dùng hết sức của mình trong lúc còn đang đương chức, tạo nên thành tích lớn nhất.

Điền Mật Nhi dĩ nhiên biết khu công nghiệp mang tới nhiều điều tốt, sau này tỉnh thành cũng sẽ tập trung phát triển ở Thành Đông, những khu còn lại đều cấm xây dựng nhà máy. Đối với những công ty đầu tiên gia nhập khu công nghiệp mới đều được hưởng các chính sách ưu đãi từ chính phủ trong nhiều năm, lúc mới bắt đầu cũng có rất nhiều công ty ở bên ngoài ngại phiền toái, sợ tổn thất khi chuyển địa điểm sang địa phương khác, nhưng sau lại hối hận đến ruột cũng xanh mét rồi. Dù có muốn nhưng cũng đã chậm, cho dù cũng được hưởng thuế ưu đãi, nhưng so với khi vừa mới bắt đầu quả là một trời một vực, cô cũng vội vàng muốn dành lợi thế cho công ty của nhà mình liền nói: “Cha, nếu kế hoạch phát triển khu công nghiệp này thật có thể áp dụng, cha phải ưu tiên cho tập đoàn Điền Viên của chúng con đấy nhé, còn phải cho chính sách ưu đãi nhất nữa!”

Triệu Quốc Đống cũng nghĩ thầm rốt cuộc cũng là con cháu của cán bộ nên tính giác ngộ cũng cao, đối với công việc của ông đều luôn luôn ủng hộ.

Sau khi khu công nghiệp mới được xây xong, tập đoàn Điền Viên chính là công ty đầu tiên gia nhập, trở thành nhân vật dẫn đầu, chính phủ địa phương đối với tập đoàn Điền Viên cũng có ủng hộ rất lớn. Dĩ nhiên đây là chuyện của sau này, bây giờ tạm thời không đề cập tới.

==== =====

Tại đoàn tăng cường của Quân khu, Triệu Phương Nghị vừa nói xong chính sự với chính ủy liền tán gẫu sang một số chuyện khác, Thẩm chính ủy lớn tuổi hơn anh, trong nhà còn có một thằng nhóc quậy phá đang học sơ trung, vừa nhắc tới liền khiến cho anh ta đau đầu không dứt. Đối với người sắp làm cha như Triệu Phương Nghị liền tự nhiên truyền thụ mấy chiêu giáo dục con mà mình rất tâm đắc, bọn trẻ này từ lúc còn bé phải được rèn luyện đưa vào quy củ nếu không càng lớn càng không quản được.

Triệu Phương Nghị liền giật mình, cảm thấy cũng có lý, bản thân liền hạ quyết tâm rèn luyện cho bọn trẻ quyết không lưu tình.

Sáng sớm, trời vừa hừng đông, Điền Mật Nhi liền bị anh gọi dậy, mặc kệ có nghỉ ngơi được hay không cũng phải đứng lên dọn dẹp lưu loát rồi đi vận động.

Ngủ sớm dậy sớm đối với thân thể rất tốt, chính mình có lợi nên Điền Mật Nhi liền nhận.

Hết giờ làm, đi về nhà cô liền vội vàng nằm ở trên ghế sofa cho giãn lưng giãn cốt vì sau khi mang thai lưng rất hay bị mỏi. Triệu Phương Nghị nhìn thấy, liền nghiêm mặt ra lệnh: “Ngồi thẳng, chân cũng phải nghiêm, để tay lên đầu gối. Đứng cũng không được đứng dạng ra, ngồi cũng không được ngồi dạng, một chút quy củ cũng không có.”

Cái này cũng đúng, ở phòng khách mà nằm như thế quả thật rất khó coi, cô cũng không chấp nhặt với anh nữa, liền quay về nhà ở trong thành phố.

Lúc ăn cơm, bà Phương Di đem một vài món ăn có dinh dưỡng tốt, đưa đến trước mặt của Điền Mật Nhi, vì Điền Mật Nhi ăn cơm cũng không nhiều, nên bà liền muốn khuyên con dâu nên ăn nhiều một chút: “Ăn thêm cái này đi, mẹ cố ý làm cho con đấy, mẹ với dì Vương mới học được, làm như vậy cũng không tanh chút nào đâu.”

Triệu Phương Nghị cảm thấy ăn như vậy là không được liền nói: “Không được kén ăn, phải cho em ở trong những năm thiên tai, bị đói hai ngày xem còn kén chọn được nữa không.” Nói xong, liền gắp một miếng gan heo cho cô, Điền Mật Nhi ‘ọe’ một tiếng liền nôn cả ra.

”Mẹ! Mẹ xem anh ấy kia!

” Điền Mật Nhi lập tức nổi giận.

Phương Di tím mặt lườm con trai, Triệu Phương Nghị nào biết hậu quả nghiêm trọng như thế, liền cười ha ha, nói: “Anh nghe Thẩm chính ủy nói phải rèn đứa đứa bé từ khi còn nhỏ để tạo thành thói quen, không phải em cũng nói phải giáo dục chúng từ nhỏ sao?”

Toát mồ hôi, cái người này không phải muốn dạy con từ bé mà hành hạ cả mẹ nó đấy chứ. Cha mẹ trẻ cái gì cũng không hiểu, đối với con của mình kỳ vọng rất cao, cái gì cũng muốn cho đứa bé thứ tốt nhất. Nhưng đứa bé còn nhỏ làm sao đã hiểu được, cha mẹ phải chịu trách nhiệm phân biệt thật tốt xấu cho chúng. Giống như Triệu Phương Nghị vậy, cũng mắc bệnh này của người làm cha, người ta mới nói thế mà đã thực hiện ngay rồi. Đường đường là Trung tá đoàn trưởng, thì ra cũng có khi thiên về cảm tính như thế.

Trở về trong đoàn anh hùng ác làm thịt Thẩm chính ủy, đem chai rượu mà anh ta vô cùng trân quý mang ra uống, làm anh ta đau lòng đến dậm chân. Triệu Phương Nghị nói cho đáng đời, khiến cho Lão tử mù quáng thực hiện theo, làm hại anh đến bây giờ vẫn phải ngủ ở phòng khách, một nhà từ già đến trẻ đều nhìn anh không vừa mắt, đều là do anh ta làm hại.

Ngày đó cùng hai vợ chồng Dương Dực ăn bữa cơm chưa được mấy ngày thì Vương Văn Tĩnh liền gọi điện cho Điền Mật Nhi, nói là mấy bộ quần áo mới lấy về rất thích hợp với phụ nữ có thai. Bây giờ trong nước vẫn còn chưa thịnh hành quần áo dành cho bà bầu, mang thai lớn một chút sẽ mặc áo rộng thùng thình trông cũng không được đẹp lắm, Điền Mật Nhi vừa nghe cũng thấy động lòng.

Cũng đúng vào ngày nghỉ nên cô bèn dẫn tiểu Ngụy Tỳ, ngấm ngấm một chút lại lên trên lầu cầm hai thếp tiền cho vào trong túi xách, bảo tài xế đưa bọn họ đến trung tâm chỗ Vương Văn Tĩnh mở cửa hàng.

Cửa hàng cũng không lớn, nhưng được bài trí rất tốt, rất phù hợp với ánh mắt đời sau của Điền Mật Nhi. Vương Văn Tĩnh thấy cô tới liền nói nhất định phải cùng nhau ăn một bữa cơm, từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là tìm một nhà hàng người bạn nhỏ ưa thích tùy ý ăn một chút.

“Chuyện của Phú Hải đối với cô có ảnh hưởng gì hay không?” Điền Mật Nhi hỏi, những vụ buôn lậu gì đó ở tỉnh thành này phần lớn đều có liên quan đến Phú Hải.

Wang Văn Tĩnh khinh miệt khề hừ một tiếng, căn bản không nhìn trúng Phú Hải, nhưng cũng không tiết lộ ra đường dây mà mình lấy hàng, liền trả lời: “Tí nữa cho Ngụy tỳ thử chút quần áo trẻ em nhập từ nước ngoài, trong nước cũng không có đâu.”

Áo khoác ngoài mang phong cách Anh, kết hợp với bộ quần áo mùa thu ở bên trong quả thật nhìn rất thời thượng, tiểu Ngụy Tỳ mặc vào trông rất có dáng, Điền Mật Nhi nhìn một cái liền thích ngay. Liền hỏi cô ấy xem bộ này nhiều tiền, Vương Văn Tĩnh sống chết không lấy tiền, cô ấy còn chọn vài cái áo có eo cao cùng với hai áo khoác mỏng mặc bên ngoài đưa cho cô. Cô ấy nói không lấy tiền, nhưng sau này cô cứ cố trả nên mới nhận tiền nhưng chỉ lấy bằng giá gốc thôi. Làm cho Điền Mật Nhi rất ngại, liền lấy thêm một cái túi rất đắt, để lại tiền theo như giá đã ghi rồi dẫn đứa nhỏ bỏ chạy.

Bây giờ Điền Mật Nhi vốn cũng nhìn những cái túi này không thuận mắt, vì ở đời trước cô cũng không có thiếu những thứ như thế này, vốn muốn đến chỗ người quen để ủng hộ, không muốn chiếm tiện nghi của người ta, nếu Triệu Phương Nghị mà biết thì cũng sẽ nói cô cho xem. Cái túi này vừa khéo là vài năm sau sẽ trở thành những xa xỉ phẩm, kiểu cũ còn tăng giá trị lên mấy lần, mua về thì cho mẹ chồng dùng, nếu bà không thích thì cất đi cũng được.

Lúc trở về Điền Mật Nhi liền kể cho Triệu Phương Nghị nghe, cũng thắc mắc Vương Văn Tĩnh này sao tự nhiên lại tốt với cô như vậy, Triệu Phương Nghị liền nói: “Đội hình sự hình như muốn nâng đỡ Dương Dực, nhưng Dương Dực lại không nói với anh, nhưng đoán chừng cũng có ý này, nếu không sao lại tìm em làm gì chứ.”

“Quan hệ cũng rất tốt, về chuyện này, em thấy Dương Dực càng ngày càng không mạnh mẽ rồi.” Điền Mật Nhi rất phản cảm nói.

Triệu Phương Nghị liền đáp: “Ừ, cha mới đầu còn muốn bồi dưỡng cậu ta, nhưng mà cậu ta lại không tỏ thái độ của mình sẽ theo phái nào, các phương diện đều không muốn đắc tội. Tuy rất cố gắng đấy nhưng

cũng không dám sử dụng cậu ra. Chỗ của cha cũng đã có người ứng cử, sau này hai vợ chồng Dương Dực có dò xét, chúng ta cũng đừng nói cái này ra.”

Cô cũng biết vậy, chỉ là còn có chuyện vẫn thấy thật tò mò: “Vương Văn Tĩnh hình như không có dây dưa đến Phú Hải, anh nói thử xem quan hệ kia của cô ấy ở đâu ra chứ?”

56. Chương 56: Ngoại Truyện 1: Bản Về Sự Thâm Tình Của Triệu Phương Nghị.

Anh cảm thấy đôi mắt ngập nước cùng ánh mắt sáng ngời của vợ mình chính là đôi mắt đẹp nhất trên thế giới.

Anh cũng cảm thấy bờ môi đỏ cùng hàm răng trắng của cô là cái miệng xinh đẹp nhất trên thế giới.

Cũng cảm thấy mọi hành động của vợ mình sao mà đáng yêu, động lòng người như thế.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô anh mới biết cái gì gọi là động lòng.

Lần đầu gặp nhau là sau giữa trưa, cô như một nhành sen trắng mát mẻ nở rộ, ánh mặt trời chiếu vào bóng dáng xinh đẹp thanh thuần của cô, cũng trực tiếp chiếu thẳng đến đáy lòng của anh.

Lần đầu tiên ôm cô, anh mới biết cái gì gọi là thương tiếc.

Nhìn cô lệ thuộc vào mình, tựa như đứa trẻ toàn tâm toàn ý hướng về phía cha mẹ của mình khiến cho con tim hơn hai mươi năm yên tĩnh lặng sóng của anh tràn đầy nhu tình mật ý.

Anh thích nhất mỗi lần trở về đã nhìn thấy cô chờ mình ở trong nhà.

Thích nhất mọi chuyện cô đều lấy anh làm trung tâm, khuôn mặt tràn đầy tràn đầy sùng bái và lệ thuộc dựa dẫm vào anh.

Thích cô mỗi ngày đều tỉ mỉ chuẩn bị thức ăn cho gia đình nhỏ của bọn họ.

Thích một tay cô chọn lựa mua quần áo cho anh, mỗi một món đều vừa như in mà lại vô cùng thoải mái.

Thích nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô khi giặt quần áo cho anh, giống như đang làm chuyện quan trọng nhất trên thế giới vậy.

Thích lúc cô say mê hôn anh mà không thể tự thoát ra được, để cho lòng kêu hãnh của đàn ông trong anh bành trướng cực hạn, có thể cảm thấy anh là ông trời của cô, là toàn bộ cuộc sống của cô.

Thích cô. Thích cô. Thích cô.

Thích mùi hương hoa nhàn nhạt trên người cô khiến cho anh cảm thấy say mê, trải qua những giờ huấn luyện nghiêm khắc chỉ cần ôm lấy cô sẽ buông lỏng tất cả.

Anh đặc biệt thích nhìn cô mặc sườn xám, bởi vì khi gả cho anh cô cũng mặc bộ sườn xám màu đỏ thêu hình hoa mẫu đơn vô cùng đẹp, ngày đó dáng vẻ thướt tha mềm mại yêu kiều quyến rũ đó khiến ai cũng phải đỏ mắt mà ghen tị.

Anh cũng đặc biệt thích nghe cô kêu ca, bởi vì mỗi lần nghe giọng nói êm ái kia anh sẽ nhớ tới đêm đầu tiên của bọn họ khi đó cô thẹn thùng run rẩy nhưng cũng hoàn toàn tin tưởng vào anh.

Đặc biệt thích ăn những món cô nấu, bởi vì mỗi lần cô đều bỏ hết tâm tư của mình vào đó, mỗi một món đều có mùi vị của sự quan tâm và yêu thương nồng đậm.

Đặc biệt thích lúc cô si mê nhìn anh, bởi vì ánh mắt của cô đọng đầy tình yêu say đắm khiến cho anh chìm đắm, cho nên lúc ở nhà anh luôn thích mặc áo ba lỗ hoặc quần đùi, còn làm như vô tình lộ ra cơ bắp toàn thân.

Cho dù huấn luyện có mệt cỡ nào, chỉ cần rảnh rỗi anh sẽ nhớ đến cô. Không biết bây giờ cô đang làm gì, có phải cũng đang nhớ đến anh hay không.

Để sớm nhìn thấy cô, anh sẽ liều mạng hoàn thành huấn luyện ở cường độ cao, đi ô-tô một ngày một đêm về nhà. Cho dù toàn thân có mệt mỏi cỡ nào, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tình yêu cùng nụ cười vui vẻ của cô anh liền cảm thấy có chạy mang theo vật nặng mười km nữa cũng không mệt mỏi.

Vì muốn cùng nhau ăn bữa cơm tối, anh sẽ tình nguyện đi dã ngoại sinh tồn trong núi sâu vượt núi băng đèo mất mấy giờ.

Vì nhìn dáng vẻ rồi rầm rễ thương của cô nên anh cố ý dùng dao găm để gọt trái cây cho cô ăn, thật ra thì trong thời đại thái bình thịnh trị này, những thứ kia bình thường đều được cho trong kho chứa đồ của quân đội.

Trong thế giới của anh chưa từng có khái niệm về tình yêu, nhưng duyên phận thật là kỳ quái, khi gặp phải người kia, chỉ thoáng qua thôi đã nhận định cả đời rồi.

Ngày xem mắt hôm đó, lần đầu nhìn thấy dáng dấp xinh đẹp kia, tay nghề vô cùng lưu loát, học tập lại giỏi giang. Trong lòng anh có chút không nắm chắc, trừ điều kiện gia đình tốt ra thì anh già hơn cô rất nhiều, lại còn bị thương tật nữa, không biết cô có chọn anh hay không?

Cũng rất vô tình mà bắt gặp được sự sùng bái cùng ái mộ trong mắt của cô, trong thoáng chốc anh cảm giác trong lồng ngực của mình căng lên, cảm thấy cô không giống như các cô gái khác luôn nhằm vào điều kiện của gia đình anh hoặc là vì tiền đồ của mình mà cố ý lấy lòng, mà bởi vì chính bản thân anh.

Trong lòng của anh thấy rung động không dứt, tình yêu lặng lẽ đến từ lúc nào cũng không hề hay biết, chỉ đành phải giả vờ say để có cơ hội ở cùng một chỗ với cô. Khi nắm bàn tay mềm mại của ai kia đã khiến cho người vốn "ngần chén không say" là anh cảm thấy khí huyết dâng trào, bỗng bênh như ở trên mây. Người luôn luôn thô lỗ, nghiêm túc không biết cách biểu đạt như anh nín nhịn nửa ngày cũng chỉ nói được một câu.

"Anh sẽ đối tốt với em."

Đây chính là cam kết của một người đàn ông, một người đàn ông sắp sửa mang lời hứa này trên lưng coi như là trách nhiệm cả đời.

Nhưng kết hôn được được một ngày anh lại để cho cô phải ở một mình, anh cho dù đau lòng nhưng cũng để cho cô nhanh chóng quen dần, bởi vì cô là quân tấu.

Cô ngày càng trở nên ưu tú, chặn lại không ít miệng lưỡi của thế gian, bạn bè và các chiến hữu ai cũng hâm mộ anh, có một người vợ không những dịu dàng xinh đẹp mà quan trọng nhất luôn coi chồng mình là trời. Đám quân nhân các anh, là đại trượng phu, đại nam nhân, tràn đầy nhiệt huyết nhưng cũng cảm lòng không đậu trước sự ôn nhu dịu dàng. Cô cũng luôn cho anh thể diện tốt nhất! Về nhà ai mà chẳng nghe vợ mình cầu nhàu than thở, nhưng đến lúc ở trước mặt mọi người lại không muốn mất tí mặt mũi nào. Điểm này Điền Mật Nhi luôn làm tốt nhất, làm cho đám người kia hết sức hâm mộ còn anh thì lại hả hê muốn chết! Vợ của anh vẫn là tuyệt nhất!

Nhưng cũng có chuyện làm cho người ta chán ghét, đó chính là vợ mình vừa xinh đẹp lại vừa ưu tú, có con ruồi nào bay tới cũng làm người khác buồn nôn. Không thể không sử dụng chút thủ đoạn, khiến cho những thứ tên không có mắt kia biết được sự lợi hại của Mã vương gia.

Vui vẻ nhất chính là chuyện vợ mình mang thai, lại còn thai đôi nữa, khi ở chung một chỗ với các anh em trong đội cảm giác vô cùng cao hứng. Đây chính là vấn đề về năng lực, nếu không vì sao người khác chỉ có thể khiến vợ mang thai một, mà anh lại có thể sản xuất ra hai, khiến cho người ta thật hâm mộ. Cho nên đám thủ hạ của anh đừng quá bội phục, đi theo đại ca mà học hỏi, có lẽ về sau cưới vợ cũng có thể một kích mà nổ hai lần.

Hai bảo bối kia cũng là kiêu ngạo của anh, mặc dù có chút ít náo loạn, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến sự xuất sắc của chúng. Nhà anh vẫn luôn là đối tượng mà mọi người hâm mộ, đời này anh cũng vẫn là người đàn ông làm cho người ta hâm mộ, sự nghiệp thành công, gia đình hòa thuận hạnh phúc, bà xã lại xinh đẹp hiền huệ.

Có lúc anh còn cố ý huấn luyện xong mang một thân đầy bùn trở về, ngồi trong bồn tắm để cho vợ kỳ cọ mình, sau nữa là mưu đồ kiếm chác ít phúc lợi. Tiếp theo nữa là hạnh phúc nằm trên bắp đùi thon dài của vợ, được cô nhẹ nhàng lấy rái tai cho, mỗi lần như thế vô cùng thoải mái mà mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Kể từ sau khi cưới vợ anh không bao giờ đến chỗ chuyên phục vụ cắt tóc trong đơn vị nữa bởi vì tay nghề của bọn họ thật sự quá kém. Cũng không mặc quần áo lót của đơn vị nữa bởi vì những đồ đó vợ anh mua vừa vặn lại mềm mại thoải mái. Buổi tối khi bọn họ cùng tham mưu lên lên uống rượu cũng không ăn đồ ăn mà bọn họ nấu, vì vợ anh đã sớm chuẩn bị cá và thịt khô cay cùng với đậu phộng cho anh từ sớm rồi.

Anh thừa nhận đã là quân nhân đều có chút bảo thủ, ngoan cố, nhưng anh cũng phải thừa nhận công nghệ cao thật rất thuận tiện, kể từ khi có điện thoại di động, anh tùy thời đều có thể nói chuyện với vợ mình, nghe cô kêu ca phàn nàn mọi chuyện! ~ nhưng anh chưa bao giờ chủ động, chỉ biết cường thế ra lệnh muốn cô lúc nào cũng phải báo cáo hành tung của mình.

Mặc dù đáng vẻ của Điền Mật Nhi xinh đẹp bắt mắt, nhưng cho tới bây giờ anh không quan tâm cô và đàn ông khác có mập mờ với nhau. Bởi vì anh biết trong lòng vợ anh, trong mắt vợ anh chỉ có anh mà thôi. Đám lính kia đều hâm mộ, nói anh gặp vận may rồi, ngoài miệng mặc dù phản bác bọn họ nói bọn họ ghen tỵ với mình nhưng trong lòng thật ra lại rất cảm tạ trời cao, cảm ơn ông trời đã đem Điền Mật Nhi tới bên cạnh anh, cảm ơn đã để hai người bọn họ trở thành vợ chồng. Trong cuộc hôn nhân này cô vẫn luôn là người bỏ ra tất cả, anh rất biết ơn vì sự thấu hiểu và chịu đựng cuộc sống của một quân tẩu. Anh chỉ có thể trở về báo đáp tất cả trung thành của mình cho cô, cho cô tất cả vinh dự và tự hào của một người quân nhân !

Vợ của anh là người có thể chịu đựng tịch mịch, nhưng không hề làm chậm trễ sự nghiệp của mình, khi chồng trở về luôn lấy chồng mình là trung tâm. Phụ nữ như vậy thích hợp làm quân tẩu nhất, cũng là một quân tẩu điển hình. Điền Mật Nhi dùng hành động cả đời để chứng minh, cô là một quân tẩu tiêu chuẩn nhất, cho nên tất cả thuộc hạ dưới tay của Triệu Phương Nghị khi nhắc tới chị dâu không ai là không khen.

Cả đời này cảm thấy rất hạnh phúc! Cả đời này rất viên mãn!

Anh hi vọng ba mươi năm sau, khi hai người họ về già có tiền cũng có thời gian rảnh rỗi, anh sẽ dắt tay của cô, đi ngao du khắp nơi trên thế giới. Anh biết đó chính là giấc mộng của cô, cô vẫn luôn nhìn ảnh phong cảnh của các nước mà không ngừng ca thán thổn thức.

Anh hi vọng bốn mươi năm về sau, thân thể của bọn họ cũng vẫn được khỏe mạnh, dắt tay cháu trai cháu gái của mình cùng nhau loanh quanh tản bộ mua thức ăn. Anh biết đây cũng là giấc mộng của cô, bởi vì cô luôn nói bình thân an khang mới chính là hạnh phúc.

Anh hi vọng năm mươi năm về sau, hai người bọn họ cùng nhau ngồi phơi nắng dưới ánh mặt trời ấm áp, bởi vì cô từng nói chuyện hạnh phúc nhất chính là được sống bên anh cùng nhau từ từ già đi. Anh tuy không lãng mạn, nhưng cũng sẽ cố gắng cùng dắt tay cô đến già, cho cô hạnh phúc lãng mạn nhất.

Anh hi vọng một trăm năm sau, tro cốt của bọn họ được chôn cùng một mộ, bởi vì cô đã từng nói khó mà có được một tình lang giống như anh, tuy không sinh cùng một ngày nhưng đến lúc chết nguyện được táng cùng một chỗ.

57. Chương 57

“Ban đầu điều tra vụ Phú Hải cứ cho rằng cửa hàng này của cô ta cũng nằm trong đường dây buôn lậu, tiêu thụ hàng nhập lậu, ai ngờ lại không có liên quan gì, hình như nguồn hàng của cô ấy là nhập từ chỗ người bạn trai trước kia. Phụ nữ đã lập gia đình, nhưng vẫn cùng tình cũ dính dấp không rõ, chuyện này Dương Dực chắc vẫn chưa biết, nếu biết được thì không biết sẽ nổi lên sóng gió như thế nào.” Tính tình ăn trong bát lại nhòm trong mâm này đàn ông bọn họ luôn chán ghét nhất, coi như không ăn được phải đi ra ngoài xin cơm, cũng không có thằng đàn ông nào lại đồng ý ăn cơm từ người tình cũ của vợ mình cả.

Nếu tình nghĩa của hai người vẫn giống như trước kia, vẫn còn thắm thiết như khi còn chung một chiến hào giết địch thì nếu có người muốn phá tan hạnh phúc gia đình của cậu ta thì Triệu Phương Nghị cũng không thể để anh em mình bị cầm chừng trên đầu được, nhất định phải cảnh báo cho cậu ta ngay. Nhưng lòng người lại khó đoán, hiện tại Dương Dực lại trở thành người có lòng dạ hẹp hòi, vậy thì anh dựa vào cái gì mà phải thật tình đối với cậu ta. Chuyện này là chuyện của hai vợ chồng nhà người ta, mà người ta đã không muốn quản thì tự dưng mình lại chọc vào làm gì, nhìn mặt nhau lại thấy ngại, tốt nhất cứ làm bạn bè bình thường qua lại là được rồi.

Đối với Dương Dực, Triệu Phương Nghị cũng đã hết mình giúp đỡ, không có gì phải hổ thẹn với tình nghĩa anh em của bọn họ cả. Có thể bố trí cho cậu ta đến vị trí hiện tại cũng là vì Triệu Quốc Đống nhìn vào mặt mũi của con trai mình, nhưng cậu ta lại tỏ thái độ như vậy khiến cho Triệu Quốc Đống cảm thấy thất vọng. Dương Dực quả thật rất có bản lĩnh, tuy bản lĩnh hơn người nhưng những người coi trọng lại quá ít. Đến cuối cùng thì những người không đủ tầm vóc như Dương Dực chưa được dùng đã biến thành đồ bỏ rơi, lý thuyết biến hóa không lớn, nhưng so với thực tế thì lại khác nhau một trời một vực.

Bà Phương Di đã về hưu ở nhà không có chuyện gì để làm cũng buồn bực tay chân, kể từ khi Điền Mật Nhi mang thai thì coi như tìm được một nghề mới rồi. Thời gian trước phản ứng của Điền Mật Nhi tương đối lớn, bà thường giúp đỡ chăm sóc bận trước bận sau, nhưng cũng may là thời gian này không kéo dài. Điền Mật Nhi cũng không còn nôn nghén mãnh liệt như trước nữa, không ngửi thấy mùi gì đặc biệt kỳ quái, lại trở về cuộc sống của người bình thường rồi. Điều này lại làm cho bà lại bắt đầu trở nên rảnh rỗi, đúng dịp phụ nữ có thai và thằng bé đều không ở nhà nên bà muốn bắt tay vào dọn dẹp căn phòng dành cho em bé. Dán giấy dán tường mới, mua thêm một ít những vật dụng đáng yêu, nói là chuẩn bị trước để cho bay hết mùi mấy tháng nữa cháu nội ra đời thì có thể vào ở luôn được rồi. Vì nghi ngờ Điền Mật Nhi mang thai đôi, bà có muốn phục vụ cũng lực bất tòng tâm, cho nên những việc gì trong tầm tay phải làm cho bằng hết.

Ngôi nhà của Triệu gia là nhà hai tầng, tầng trên có bốn phòng, tầng dưới thì có ba, trên nhà dưới nhà đều có một cái thư phòng. Ba phòng trên tầng thì một phòng dành cho Triệu Phương Nghị và Điền Mật Nhi, còn hai phòng còn lại dùng để làm phòng dành cho khách. Hiện tại một phòng dành cho khách để cho tiểu Ngụy Tỷ ở, phòng còn lại vừa vặn làm phòng cho em bé.

Điền Mật Nhi thích trang trí theo phong cách công chúa, kết hợp màu hồng với hoa nhím, vừa thơ mộng vừa đáng yêu. Bà Phương Di ở trong đầu đã hình dung ra các cảnh tượng, kết hợp với hai đứa cháu mềm mại, non nớt, đáng yêu, thật là làm cho người ta muốn ôm vào trong ngực. Nhưng hai người đàn ông trong nhà lại không làm, vì không biết là sinh con trai hay con gái, nếu sinh con trai mà lại ngủ trong căn phòng tựa như một vườn hoa kia thì đến khi trưởng thành còn có thể là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất sao được, nên liền không đồng ý. Đương nhiên là muốn trang trí máy bay, xe tăng, hỏa tiễn, màu sắc chủ đạo sẽ dùng màu xanh dương.

Hai phe ai cũng theo ý của mình, không ai chịu nhường ai, bên kia thì cho rằng nếu sinh con gái lại ở trong căn phòng nam tính như vậy thì không phải lớn lên sẽ biến thành đàn ông hay sao. Mấy người bọn họ, ai cũng không thuyết phục được người nào, chỉ đành phải ước định lúc đi bệnh viện kiểm tra, hỏi thử xem là nam hay nữ rồi sẽ định đoạt sau. Phòng thì không được rồi, nhưng giường nhỏ thì vẫn có thể làm tước được, mặc kệ là nam hay là nữ thì cũng đều phải có giường để ngủ.

Triệu Quốc Đống bảo Phương Di lên trên lầu kiểm tra toàn bộ, tìm được không ít vật liệu đã lâu đời rồi, chất gỗ vẫn còn có mùi thơm nhàn nhạt, rất dễ chịu.

“Trong nhà sao lại còn có những thứ này vậy nhỉ? Đây không biết là loại gỗ gì, mùi gỗ rất dễ chịu.” Bà Phương Di cũng xuất thân từ gia đình cán bộ nên đối chất lượng cuộc sống yêu cầu rất cao, ăn mặc, đồ dùng đều phải thoải mái, đạt tiêu chuẩn chất lượng. Những đồ không dùng đến vẫn còn giữ lại chính là lần đầu tiên.

“Chắc là lúc phá nhà cũ, ba của con len lén giấu đi đây mà, ông ấy vẫn thích những loại gỗ như thế này. Trong nhà những bàn trà, cộc gỗ, cộc tre cộng thêm những thứ cây gỗ này đều là ông ấy cố chấp giữ lại. Nói gì là gỗ tử đàn, gỗ hương đàn, nếu là đồ tốt, thì vừa đúng để làm hai chiếc giường nhỏ cho hai đứa cháu của mẹ.” Bà Phương Di phỉ bụ ở trên tay lúc này mới cảm thấy không có phí công khi giữ lại những thứ rách nát này.

Khụ. . . . Những thứ rách nát trong nhà đó mười năm hai mươi năm sau tuyệt đối có thể bán cả đồng tiền. Theo như cô đoán, những đồ dùng bằng gỗ quý mà bố chồng giữ lại nhất định không phải vật bình thường.

Dùng cái này để làm giường cho bé, như thế nào vẫn phải cân nhắc thêm? Vì đều là đồ tốt cả!

Đối với hành động đốt nhà này của bà Phương Di tuy bản thân là người cất giấu nhưng Triệu Quốc Đống lại không hề phản đối, ngược lại còn xắn tay áo lên mà nói muốn tự tay ông làm cho hai đứa cháu nội chưa ra đời của mình hai cái giường. Ông lại bắt đầu nói đến những ngày xa xưa đó, mơ ước của ông khi ấy chỉ đơn giản trở thành một người thợ mộc lành nghề! Đương nhiên người làm cha như Triệu Phương Nghị cũng không cam chịu yếu thế, thật giống như những người xuất thân là quân nhân thì sẽ đều có một ít tự đắc như thế. Cầm súng giết địch còn làm được, giặt quần áo nấu cơm cũng không nằm ngoài tầm tay, ngay cả khua khua gỗ gỗ cũng có được ít bản lĩnh.

Hai người trước chuẩn bị vật liệu thật đầy đủ, tận lực sử dụng vật liệu gỗ không cần lãng phí, phải biết rằng mỗi lần nhiều bào xuống một nhát đó không phải là mùn cưa mà là nhân dân tệ đấy. Triệu Quốc Đống đeo kính lão, trên lỗ tai còn vắt một cái bút máy, dùng thước ba góc đo đi đo lại. Công việc dùng đến thể lực đương nhiên phải để cho người trẻ tuổi làm, Triệu Phương Nghị thì phụ trách cưa gỗ, hoạt động một hồi liền thấy nóng hết cả người vì vậy liền dứt khoát cởi áo ngoài ra cho đỡ nóng.

Khụ, Điền Mật Nhi vốn đang bình tĩnh xem náo nhiệt liền có chút ý nghĩ kỳ quái rồi, một người đàn ông cao lớn mặc áo ba lỗ ở trước mặt mồ hôi rơi như mưa trên cái cổ màu đồng thau. Vừa nghĩ thì liền miệng đắng lưỡi khô rồi, hướng chỉ người đang ở trong thời kỳ khác lạ, mặc dù là của mình, nhưng đứng ngắm một chút coi như cũng là một loại tình thú.

Vóc người của Triệu Phương Nghị phơi ra ngoài nắng, dưới ánh mặt trời cái cổ màu đồng thau càng trở nên tinh tế hơn, làn da rám nắng thô ráp xù xì. Anh lại không giống với những người đàn ông Âu Mỹ tuy cũng cao lớn nhưng nhìn cứ thấy hơi ngây ngô..., mà là một người đàn ông tinh anh bền chắc, bộc phát sự mềm dẻo cùng mạnh mẽ rất rõ ràng. Bắp tay tựa như con chuột nhỏ, theo động tác của anh liền nhảy lên theo, lại làm cô nhớ tới mỗi lần bị nó ôm thật có lực như bị giam trong gông cùm xiềng xích. Cơ ngực cũng không khác gì bánh màn thầu, cứng rắn như thép nguội, tạo thành một đường cong hoàn mỹ, tuy muốn không để cho người hiểu lầm lại càng lộ ra sự nam tính. Cái lưng rộng rãi cùng các cơ hình tam giác khiến cho cả nửa người theo đúng tỷ lệ tam giác hoàn mỹ, cởi bỏ áo sơ mi anh chỉ mặc một cái áo ba lỗ màu đen rộng rãi cùng quần thể thao, phần đai lưng siết thật chặt bao quanh cơ bụng sáu múi. Mỗi lần khom lưng, cơ bụng lại càng sâu hơn, tạo thành từng thỏi chocolate lơ lửng ở trên bụng.

Thật ra thì khuôn mặt của Triệu Phương Nghị cũng không tệ lắm, mày rậm, lông mày thẳng tự nhiên, để cho khuôn mặt thoát nhìn càng thêm góc cạnh. Mắt dài nhỏ, mí mắt cũng nhỏ, nếu không cười không nói lời nào thì tạo cho người khác cảm giác rất bén nhọn, nếu không phải là một thân chính khí, thì sẽ làm cho người ta tưởng lầm là thâm độc. Sống mũi rất thẳng, cằm vuông vắn, khuôn miệng lại cương nghị. Bởi vì luôn hoạt động nhiều nên sắc mặt khỏe mạnh quá mức, miệng cũng luôn khô. Cho nên chỉ cần anh ở nhà, Điền Mật Nhi đều sẽ bắt anh uống một lượng nước lọc lớn, ăn nhiều trái cây, để cho làn da đỡ khô nhưng anh lại nói mình không có bệnh không có tật, chết sống không chịu uống thuốc. Thuốc bổ cái gì chứ, chẳng lẽ lại là mị dược sao.

Tiểu nuối duy nhất của gương mặt chính là vết sẹo kéo dài đến xương bả vai, thật ra thì nhìn anh như vậy có vẻ đàn ông hơn nếu mà có thể thay vết sẹo bằng một hình xăm thì quả thật vô cùng mê người rồi. Nhưng Trung tá đại nhân là quân nhân, có quân kỷ gò bó, quân nhân Trung Quốc không cho phép làm chuyện như vậy. Hơn nữa anh có nước da đen, nhiều năm như vậy nếu không nhìn kỹ cũng không thấy rõ ràng, chỉ là chỗ bị thương nếu so với chỗ da khác thì trơn nhẵn không có tí sần nào.

Chính trực, dũng cảm, cường tráng, một lòng yêu thương gia đình, Triệu Phương Nghị chính là một người đàn ông tốt, mặc dù anh không hiểu tình thú, lại hay khó chịu, còn có chút cứng nhắc, nhưng cái làm cô mê mị nhất chính là dáng vẻ tuy đã mềm nhũn nhưng lại làm bộ nghiêm chỉnh sừng mặt lên giáo huấn cô của anh. Mặc dù có hơi chuyên chế, nhưng cô lại thích sự độc tài nhỏ mọn này cực kỳ, không cho cô mặc quần áo quá lộ liễu, không yên lòng để cô một mình ở nhà, đi một mình trên đường vào buổi tối, nếu về muộn một chút sẽ lo lắng đến phát giận, khi nói chuyện với đồng nghiệp nam hoặc có người khác phái, tuy uống

một bình dấm chua nhưng vẫn giả vờ hào phóng. Có lúc cô được voi đòi tiên, anh đều sẽ dùng phương thức trừng phạt vô cùng đặc biệt, cường hãn mà có lực, làm cho người ta trầm luân thật sâu.

Nghĩ đến đây, Điền Mật Nhi không nhịn được mà mặt hồng tim đập, lấy cốc nước trái cây uống một hơi.

“Bên ngoài nắng chói quá, con mau trở vào nhà đi. Để cho hai cha con nhà này tự giày vò đi, bọn họ thật là rảnh rỗi, mua sắm có phải tốt hơn không, hình thức đẹp, lại không đắt còn thực dụng nữa. Cần gì phải làm khổ bản thân thế này chứ” Bà Phương Di buồn bực nói một tràng, thấy cô khát nước thành ra như vậy, còn tưởng rằng ánh mặt trời quá gay gắt, người mang thai người lại thường có máu nóng hơn người bình thường.

Toát mồ hôi, ông mặt trời bị oan uổng rồi, thật ra thì tất cả những điều này đều do người đàn ông kia gây họa. Nhưng cô làm sao dám nói thật, lý do không phải là vì khát nước mà là... chứ, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng hùa theo.

Bởi vì chuyện này mà cô và bà Phương Di liền ra ngoài đi mua một ít đồ dùng của trẻ em, đối với hình dáng cái giường của cục cưng trong lòng cũng đã tưởng tượng ra đại khái, một buổi chiều hai cha con bọn họ cũng làm ra được một số bộ phận nên dáng vẻ cũng xác định được tương đối. Bởi vì không muốn bị chê là làm không đẹp bằng bên ngoài nên ông Triệu Quốc Đống cố gắng phải làm cho thật tốt. Điền Mật Nhi đang mang thai đôi, nên thiết kế cái giường cho rộng rãi một chút đủ để cho hai cục cưng nằm, cuối cùng còn làm thêm cả ngăn kéo để đựng đồ và một cái bàn nhỏ có thể kéo ra kéo vào được. Lại muốn không lãng phí nguyên vật liệu cho nên cái này sau này tháo ra lắp ghép lại còn có thể tạo thành một cái bàn đọc sách, vì vậy trình tự làm việc tương đối lâu, lại còn vô cùng cẩn thận tỉ mỉ nữa chứ.

Chỉ là khi nhìn Triệu Phương Nghị làm việc thật là thỏa mãn thị giác, vừa có lực vừa đẹp trai kết hợp với nhau, mỗi một hành động đều thông dong an nhàn. Haiz, một khi trong tim luôn có bóng dáng của người đó thì nhìn thế nào đều thấy tốt, nhìn thế nào cũng thấy yêu cả.

Triệu Phương Nghị đã sớm cảm nhận được ánh mắt chăm chú nóng bỏng đằng sau lưng mình, như có như không ngẩng đầu liếc một cái, nhìn cô tà tà cười một tiếng. Nha đầu này đối hình thể của anh vẫn không có sức miễn dịch, mỗi khi anh trở về đều hết sức vui mừng, lúc gặp nhau cũng sẽ động tình không dứt, không nhịn được mà trêu đùa một chút sẽ xui xẻo thành một vũng nước xuân. Đúng như người ta đã nói, một người đàn bà có yêu người đàn ông hay không, từ chuyện chăn gối liền có thể nhìn ra được, nếu mà có thái độ chán ghét qua loa thì cho thấy họ thực sự đã sớm chán ghét anh ta rồi. Kết hôn đã nhiều năm như vậy, Điền Mật Nhi mỗi lần nhìn thấy anh vẫn còn đỏ mặt, động chạm vào người vẫn còn ngượng ngùng, chỉ khe hôn thôi đã run rẩy không ngừng. Còn có tình yêu triền miên và ánh mắt vô cùng sùng bái, khiến cho một đại nam nhân như anh thấy cực kỳ thỏa mãn, cho dù tâm tư của anh không lộ ra ngoài nhưng đối mặt cô vợ nhỏ đáng yêu này, trong ánh mắt không giấu được vẻ cưng chiều thương yêu trong lúc lơ đãng liền tràn ra bên ngoài.

Nhận được ánh mắt của anh, Điền Mật Nhi liền chu môi tặng ngay cho anh một nụ hôn gió. Lại lấy ngón tay sờ vào môi dưới, làm động tác trêu đùa. Mặc dù cách xa một đoạn nhưng Điền Mật Nhi cũng có thể nhìn thấy bắp tay của anh trong nháy mắt liền căng cứng lại, xem ra định lực của đoàn trưởng Trung tá cũng đến thế mà thôi, không chịu được hấp dẫn, chắc là đã có cảm giác rồi.

Ánh mắt của cô không kiềm dè thoáng nhìn xuống phía dưới, rơi vào nơi căng đầy kia với ý đồ muốn nhìn ra một cái gì đó. Nhưng quần thể thao kia lại rất rộng, dường như hôm nay đoàn trưởng Triệu còn mặc quần lót đen bó sát nên cho dù có vấn đề gì thì hiện tại cũng bị trói buộc ở bên trong, bên ngoài rất khó nhìn ra sự tình gì.

Cảm nhận được ánh mắt tùy tiện kia của cô, Triệu Phương Nghị liền trừng mắt lên, hai chân không được tự nhiên mà xê dịch, lại lấy cổ mình rất khát bảo Điền Mật Nhi nước lạnh tới uống cho mát.

Trong tủ lạnh sớm đã chuẩn bị chèn đồ xanh, phúc lợi này Điền Mật Nhi không được hưởng thụ vì đậu xanh vốn có tính hàn, cho vào tủ lạnh lại càng thêm tính hàn của nó. Người ta nói lúc mang thai ăn quá nhiều đồ lạnh thì về sau đứa bé khi sinh ra sẽ hay bị đau bụng, cô cũng không muốn bởi vì thỏa mãn nhất thời mà để cho cục cưng phải chịu tội. Cũng may ý chí của cô cũng không tệ, đối với những kiêng kỵ gì đó đều có thể kiên quyết chống lại, người trong nhà cũng rất thông cảm với cô, nếu không đặc biệt cần thì cũng sẽ không mua.

Điền Mật Nhi mang cho bố chồng một cốc, Triệu Quốc Đống một khi đã làm cái gì thì đều rất chú tâm, cảm ơn một tiếng rồi lại tiếp tục làm việc cùng thủ hạ, chính là cái thước ba góc đang cầm trong tay. Điền Mật Nhi cười híp mắt mang cho Triệu Phương Nghị một cốc, trước khi đưa liền nhấp một hớp nhỏ rồi mới đưa cho anh, ánh mắt nhìn anh truyền đạt ý tứ chỉ có vợ chồng bọn họ mới hiểu. Đó chính là: “Hơi lạnh, lại còn ngọt nữa đúng là thứ anh thích nhất đấy. - Vậy sao? !”

Triệu Phương Nghị đưa mắt nhìn Triệu Quốc Đống, thấy không ai chú ý đến bọn họ, mới nhận lấy cái cốc uống một hơi cạn sạch, sau đó liền hung dữ thật nhìn chằm chằm Điền Mật Nhi nói: “Nếu còn bú đống bình! Thì anh sẽ liền ăn nó đấy!”

Điền Mật Nhi làm ra vẻ sợ sệt, lại liếc anh một cái, lắc đầu chắc chắn mà nói: “Có người hiện tại nghiện cái miệng này rồi.”

Còn không đúng sao, ba tháng đầu thai nhi không yên, hai người cũng chỉ có thể dùng ‘miệng’ để thỏa mãn đối phương. Mặc dù bọn họ luôn chờ mong đứa con này, nhưng không thể không nói, loại cảm giác này thật sự rất buồn bực.

58. Chương 58

Hai người trở về, kéo dài ánh mắt quyến rũ mập mờ đến tận nhà, khi vào đến bên trong Triệu Phương Nghị liền đặt Điền Mật Nhi lên trên ván cửa, một tay giữ cằm của cô, cúi đầu tỉ mỉ thưởng thức môi lưỡi của cô vợ nhỏ. Một tay ma sát cái cổ mảnh khảnh ưu nhã, lỗ tai trắng nõn óng ánh trong suốt, cái cảm lịch sự tao nhã, vốn định dùng sức ma sát nhưng chiều cao của hai người chênh lệch như thế nên chỉ có thể chia vật cứng rắn lên bụng của cô, nơi đó bây giờ là khu vực cấm, vì vậy không thể làm gì khác hơn kéo tay của cô qua phủ lên trên lỗ nhĩ đang nóng bỏng cứng rắn tựa như sắt thép của mình.

Điền Mật Nhi cũng rất muốn anh, xuân triều đã dâng lên mệnh mông trong nội tâm, nhiệt liệt hôn đáp lại, đầu lưỡi không ngừng thăm dò khắp nơi trong miệng của anh mà trêu chọc. Cánh tay nhỏ bé vuốt ve trên dưới vật đã thành hình cách một lớp vải, trêu chọc cho Triệu Phương Nghị toàn thân bốc lửa, liền cởi quần thể thao ra kéo tay nhỏ bé của cô vào bên trong.

“Muốn sờ thì cứ cho vào bên trong mà sờ!” Triệu Phương Nghị bị cô gái không đúng chỗ ngứa như muốn bốc hỏa, bàn tay cũng đưa vào đáy quần của cô, dùng ngón giữa ra sức trêu đùa nhụy hoa đỏ thắm bên trong.

Điền Mật Nhi bị kích thích, linh hồn nhỏ bé nhất thời bay lên cao, hai chân liền buông lỏng, cho anh tùy ý vuốt ve. Đầu tiên là cách một lớp áo khế vuốt ve đôi thỏ trắng của cô, cầm ở trong tay thấy cực kỳ mềm mại đầy đặn. Vừa hôn cô lại vừa ở bên tai của cô thổi khí nóng, một tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, một cái tay khác đặt lên cái mông tròn tròn đang vểnh lên, cặp mông hết sức đầy đặn lại vô cùng co dãn. Điền Mật Nhi mềm nhũn ngã vào ngực của anh, mặc cho anh khê vuốt. Chỉ cảm thấy máu nóng cùng khoái cảm cùng dâng lên, từ đầu ngón tay của Triệu Phương Nghị bắt đầu truyền khắp toàn thân, làm cô vô lực thở gấp, mái đầu mềm mại ngã lên đôi vai rộng mà chắc chắn của anh. Một tay Triệu Phương Nghị đỡ Điền Mật Nhi, một tay ở dưới vấy tùy ý tác quái, không lâu sau, liền cảm thấy đáy quần ướt sũng rồi. Hôm nay Điền Mật Nhi mặc một cái váy dài bằng cotton, tóc dài mềm mại rủ trước ngực, sóng mắt to mơ màng, khóe môi khê mở, xuân tình đầy mặt, vô cùng quyến rũ mê người cực kỳ, đột nhiên lại như chim hoàng oanh uyển chuyển nhẹ nhàng ‘a’ lên một tiếng.

“Đến chưa?” Triệu Phương Nghị dấn vào tai của cô hỏi, hơi thở gấp gấp, thô nóng phả vào tai càng thêm kích thích Điền Mật Nhi khiến cô run rẩy, hai chân mềm nhũn.

Mặc dù vừa đạt tới cao trào nhưng thân thể vẫn còn trống rỗng kêu gào khiến cô càng thêm khó chịu, liền lần ra ăn vạ không thuận theo: “Còn khó chịu hơn, em muốn anh cơ!”

Thế này coi như liền đẩy cái khó sang cho Triệu Phương Nghị rồi, anh làm sao lại không muốn tư thế hào hùng đại chiến một trận, hiện tại thân thể của cô dâu nhỏ lại như vậy nên không thể thực hiện được. Hai

người vốn thể lực không giống nhau, lúc bình thường cũng không thể chịu được anh, cảm giác như có xông phá trời buộc, huống chi bây giờ cô lại là phụ nữ có thai.

“Ngoan nào, anh sẽ cho em sờ sờ, qua mấy tháng nữa là tốt rồi, hiện tại thì không được. Trước kia em đã nói làm như vậy không tốt cho thai nhi, hiện tại bên trong có cục cứng của chúng ta làm sao mà ảnh hưởng tới chúng được.” May là kỹ thuật chiến đấu của anh đã vượt qua thử thách, nhưng khối xương cứng này anh thật sự là gặm không nổi.

, đây đúng là vấn đề nan giải, Triệu Phương Nghị thích nhất tư thế truyền thống nam trên nữ dưới, anh rất thích việc hai chân của cô quăn lên bên hông của mình để anh có thể hung hăng áp chế xuống dưới. Mỗi lần va chạm như vậy, cũng sẽ đạt tới cảnh giới sâu nhất, có lúc anh quá mức hưng phấn, thật là làm cho cô có chút tiêu thụ không nổi. Hơn nữa thời điểm sắp lên đến đỉnh, anh còn thích cắn ngón chân cùng với bắp chân của cô nữa chung quy đều muốn ôm trọn, hưởng thụ hết tư vị cao nhất của Điền Mật Nhi.

“Ghét, vậy mà anh lại còn trêu chọc người ta!” Điền Mật Nhi hồng hồng vành mắt, lấy tay đánh khẽ vào người anh.

Triệu Phương Nghị bắt đắc dĩ, đỉnh đầu anh hùng liên thấp xuống nhỏ giọng nhận sai: “Đúng, là anh sai, về sau nhất định sẽ hết sức chú ý! Không bao giờ nữa cởi áo sơ mi ra để lưng trần ra nữa, không bao giờ hôn em nữa, không bao giờ sờ em nữa. . . .”

Không muốn Triệu Phương Nghị nói ra cái từ kia, Điền Mật Nhi liền che kín miệng của anh, mắt to quăn rũ trừng anh một cái, không cho anh nói ra cái từ làm cho người ta thẹn thùng, xấu hổ. Triệu Phương Nghị bị ánh mắt của cô quăn rũ lòng ngọt ngào khó nhịn, phải biết rằng anh vẫn còn đang kìm nén đến sắp nghẹn, một chút trêu chọc cũng có thể gây ra hỏa hoạn làm cho lửa cháy lan tràn ra đồng cỏ.

Triệu Phương Nghị sấn đến bên cạnh Điền Mật Nhi, chìa bộ phận vẫn còn đang hùng tráng kia, ôm cô vào trong ngực, hạ giọng nói: “Vợ, anh còn chưa có thỏa mãn đâu, kìm nén đến sắp chết rồi đây này.”

Hừ, nghĩ tới chuyện tốt gì vậy! Điền Mật Nhi hung ác cầu mấy cái vào trước ngực anh, nói đi nói lại cuối cùng người được tiện nghi vẫn là hắn, lại còn làm cho cô ngứa ngáy khó nhịn.

“Tìm năm ngón tay của anh đi, nếu không thì đi tắm nước lạnh, em đói bụng rồi, muốn đi ăn cơm.”

Không thèm để ý tới dáng vẻ đáng thương của anh, quả quyết gỡ tay của anh ra, Điền Mật Nhi phát phát ồng tay áo, không lưu tình đi mất.

Nhìn cô đầu nhỏ bỏ rơi mình như vậy, Triệu Phương Nghị liền kêu rên một tiếng, cho là còn có phúc lợi mới trêu chọc cô như thế, hiện tại lại tự mình hại mình rồi.

Hôn sự của Điền Dã và Lý Kiều Dương cũng đã lên chương trình xong xuôi, hai người mặc dù không có một tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhưng cũng có tình cảm nước chảy đá mòn. Chỉ là Điền Dã không biết cách biểu đạt mà Lý Kiều Dương lại nhiệt tình như lửa, hai người ai cũng không đi xuyên phá tầng cửa sổ kia, tự bản thân đã ngầm chấp nhận từ lâu. Thật ra thì trong mắt mọi người xung quanh chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi, nếu hai người bọn họ không có tình cảm với nhau thì người nhà hai bên đều sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân không có tình yêu này.

Lý Kiều Dương vẫn luôn lấy làm tự hào đối với chuyện bắt được Điền Dã này, hai mắt như của cô thật biết nhìn người mới tạo nên thành quả ngày hôm nay. Cô cảm thấy tiền đồ lớn nhất của cuộc đời này chính là đã trời buộc được Điền Dã ở bên cạnh mình, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đã khẳng định anh là một mảnh ruộng tốt, bất qua cũng ứng với câu nói ruộng xấu không người nào hỏi đến, ruộng tốt liền đến tranh nhau.

Điền Dã là người đàn ông tài năng sự tuổi trẻ tài cao, lại đa tài hiểu biết rộng cùng với bề ngoài thanh tân tuấn kiệt. Một người đàn ông không tài không mạo đó chính là phế phẩm, có mạo nhưng bất tài thì chính là tàn phẩm, có tài không mạo đó là tinh phẩm. Người giống như anh vừa có tài vừa có mạo quả thật chính là cực phẩm trong mắt các cô gái khác. Quá khứ nghèo khổ và thiếu thốn, sau khi thành công đều trở thành chuyện để mọi người ca tụng. Anh hùng khó gặp cần gì phải hỏi xuất xứ chứ.

Hơn nữa giống những thanh niên xuất thân từ nghèo khó đi lên luôn là đối tượng lựa chọn lý tưởng, bản thân công thành danh toại, con gái gả đi sẽ không phải chịu khổ. Nếu xuất thân của cô dâu tốt thì cha mẹ chồng lại càng không dám làm khó. Những thứ này cũng chính là những điều khiến cho Lý Kiều Dương buồn bực, nếu không phải nổi tiếng vì tính tình đánh đá kia thì không biết có bao nhiêu người mơ ước cô ấy chứ.

Có bản lĩnh thì các người cũng đi tìm trong biển người ngay từ đầu đi, muốn hái dưa hấu có sẵn sao, ở đâu ra chuyện hay ho như thế chứ. Lý Kiều Dương không chỉ một lần oán trách, nhưng mỗi trở về ý chí chiến đấu lại bắt đầu sục sôi, chỉ còn kém nước dấm lên biển hiệu hoa đã có chủ lên người của Điền Dã thôi.

“Mật Nhi, chuẩn bị họp lớp đây, cùng nhau đi như!” Lý Kiều Dương hỏi cô.

Lúc Điền Mật Nhi chuyển trường đến tỉnh thành là đang học cao trung, thời gian đó luôn tập trung học tập, mau chóng thích ứng cuộc sống vừa được tái sinh. Ở trong trường học trừ Lý Kiều Dương ngồi cùng bàn thì cũng không tiếp xúc nhiều với các bạn học khác, hai năm trước lại chuyển lên thủ đô nên coi như đều cắt đứt hết liên lạc. Lý Kiều Dương cũng không phải cùng các bạn học thân thiết gì cho lắm, bây giờ lại muốn đi họp lớp? Cũng quá đột ngột rồi.

“Hồ Cương, Cát Bằng, Đại Quyên và Thẩm Quyên Huy. Những người này đều chưa kết hôn nên nhất định muốn tổ chức cho mình một party từ giã độc thân, nghe nói cậu là em chồng của mình nên liền bảo mình gọi cả cậu đi cùng.”

Ôi trời, Lý Kiều Dương nói đến cái tên nào thì mí mắt của Điền Mật Nhi liền giật lên theo, mấy cái tên này không có ai mà không phải là học sinh nghịch ngợm đặc biệt quậy phá trong trường cả. Hơn nữa còn là con cáo của nhà có quyền có thế ..., Lý Kiều Dương từ nhỏ đã chơi cùng với bọn họ, ai ngờ được lại bị Điền Mật Nhi hấp dẫn, cũng bị không ít ảnh hưởng, nếu không còn không biết sẽ lệch theo hướng nào rồi.

“Mình không quen bọn họ, lại nói chỉ có thể coi là bạn học mà thôi, bây giờ lại còn đang trong tình huống đặc biệt, đi cũng làm cho các cậu mất hứng, không đi ngược lại các cậu càng sáng khoái. Cậu chuẩn bị chia tay với cuộc sống độc thân trở thành phụ nữ có gia đình rồi, nắm chặt thời gian cuối cùng này mà điên cuồng thôi.” Ở trong trường học cũng không tiếp xúc qua, trước kia đám học sinh trong trường khi nghe thấy tên của bọn họ cũng đều đi vòng qua, coi như Lý Kiều Dương và cô có quan hệ tốt, nhưng ở đời trước cô cũng đã sớm trải qua những trò đùa quá lố này rồi, cũng không có ý định tạo mối quan hệ. Hơn nữa đối với cách chơi của đám con cháu đời sau này cô cũng đã biết quá rõ, đều là chị đây kiếp trước chơi đủ rồi nên đời này chán ghét, cũng không thích tiếp cận những nơi náo nhiệt nữa.

“Đi đi, có mình ở đây, bọn họ ai dám bắt nạt cậu chứ. Vì sợ anh cậu không vui nên hai năm gần đây mình cũng không tiếp xúc nhiều với bọn họ như trước nữa, mang theo cậu để anh ấy còn yên tâm, không thì lại cho là mình đi mò mẫm hồ đồ đấy.” Tuổi trẻ ngổn cuồng vì yêu mà hồi tâm chuyển ý, Lý Kiều Dương chính là người cầm được thì cũng buông được, nếu không phải ý vào việc đã sống qua hai đời thì ngay cả bản thân Điền Mật Nhi cũng không thể làm được như Lý Kiều Dương, có năng lực tự điều tiết như vậy. Biết mình muốn cái gì, biết cái gì mình không thể đụng chạm, một khi đã quyết định tuyệt đối sẽ không quay đầu lại.

Lại nói đến nơi này, Điền Mật Nhi cũng không có gì lý do gì mà không đi, vừa là chị dâu vừa kiêm bạn tốt. Bọn họ tuy có tiếng mà không có miếng, lựa chọn một ngày để tụ tập ăn với nhau một bữa cơm thật rất khó khăn. Nói là họp mặt, nhưng cũng không phải ở nhà hàng cũng không phải khách sạn mà lại là quán bar. Lý Kiều Dương bình thường cùng với Điền Dã ra ngoài xã giao, bản thân cũng tạo được thiện cảm khá tốt, đối với những chỗ này cũng khá quen thuộc. Nhân viên phục vụ vừa gặp mặt đã rối rít chào hỏi: “Chị Lý, anh Trầm và mọi người đã đến, đang ở trong phòng 666.”

Lý Kiều Dương vừa vào trong phòng, một cô gái ăn mặc diêm dúa lẳng lơ liền chạy lại ôm chầm lấy, chắc lưỡi nói: “Để tôi nhìn xem cô dâu sắp cưới của chúng ta tí nào! Ừm, mặt mũi thì hồng hào hăng hái, xuân tâm thì đang nhộn nhạo!”

“Này, Đại Quyên tử, đã nói cô đã đọc sách suốt hai năm sách mà thân là người Trung Quốc ngay cả thành ngữ cũng dùng không đúng là sao, chắc là ăn quá nhiều nước bọt của bọn tây nên mới thế.” Lý Kiều Dương vừa bầm lên eo cô ấy vừa nói.

Quyên Tử liền hất mái tóc dài ra phía sau, trông hết sức quyến rũ, cũng không kiêu dè mà đáp trả: “Con

traí Trung Quốc không có tí sức lực nào, vẫn là các anh chàng ngoại quốc háit hơn.” Bọn họ đều là người như vậy, chưa bao giờ che giấu con người thật của mình cả.

Quyên Tử thì lại càng ngày càng như sói như hổ rồi, hai ngày trước là sinh nhật của cô ấy, mấy người anh em liên tặng cho ba mỹ nam, nhưng vẫn không làm cho cô ấy thỏa mãn. Ngày hôm sau ba mỹ nam kia vừa ra khỏi cửa mặt liền xám lại, chân thì nhũn ra, bị cô ấy làm cho thành bộ dạng như vậy.” Lời này vừa mới nói ra, cả phòng liền cười ồ lên, nhìn xung quanh trừ Đại Quyên ra chỉ có Lý Kiều Dương và cô là phụ nữ, còn lại đều là mấy tên đực rựa. Quan hệ bọn họ tuy buồn cười náo nhiệt nhưng cũng không ảnh hưởng đến ai, Điền Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là tận lực nấp ở sau lưng của Lý Kiều Dương, đem mình trở thành người vô hình .

Tính tình của Điền Dã tương đối bảo thủ, đừng nhìn Lý Kiều Dương ở bên cạnh cười đùa đại náo nhưng khi ra đến bên ngoài lúc nào cũng nghiêm chỉnh không bao giờ đùa cợt. Người ta nói ở cùng ai sẽ nhiễm tính của người đó, mấy năm nay Lý Kiều Dương cũng bị ảnh hưởng không ít, huống chi còn có Điền Mật Nhi ở đây, em chồng tương lai, lại là người chưa bao giờ vượt ra khỏi ngưỡng phụ nữ đài hoàng, nếu đùa giỡn quá mức chỉ sợ cô ấy lại giận.

“Kéo đến đây, Hồ Cương, miệng của cậu càng ngày càng thối, đã ăn cái gì chưa, miệng lại vắng tục như vậy. Xem xem hôm nay ai tới đây chứ, còn không trên khóa miệng lại mau.”

Điền Mật Nhi! Mọi người nhìn thấy cô mắt liền sáng lên, thật là càng ngày càng đẹp. Điền Mật Nhi là ai cơ chứ, nhớ ngày đó chính là nữ thân ở trong lòng của biết bao nhiêu nam sinh, cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc với nam sinh nào, tác phong nghiêm túc, lại xinh đẹp, dịu dàng ôn nhu, học tập lại giỏi, quả thật chính là phái nữ hoàn mỹ trong lòng không thể khinh thường.

Một đám đàn ông không khỏi ngồi thẳng người lên, đúng là chuyện cười, người nào trong lòng không có mối tình đầu đẹp dễ chứ. Ngay cả người có da mặt dày như tường thành là Hồ Cương cũng còn có chút ngượng ngùng, nhìn kỹ bốn phía đều khẩn trương đến toát cả mồ hôi.

Đại Quyên Tử cũng chú ý tới Điền Mật Nhi ở sau lưng Lý Kiều Dương từ sớm rồi, liền gạt Lý Kiều Dương sang một bên kéo Điền Mật Nhi ra mà đánh giá từ trên xuống dưới, ánh mắt kia bắn ra tia lửa đến nỗi làm cho Điền Mật Nhi muốn túm thật chặt quần áo trên người mình, cảm giác như bị xuyên thấu vậy.

“Thì ra phụ nữ đài hoàng lại có dáng vẻ như vậy!” Đại Quyên Tử tựa như bừng tỉnh ra liền gật gù thừa nhận, trong lòng đã có tính toán, Quyên Tử cũng đã mấy lần đi xem mặt nhưng cuối cùng lại bị người ta nói không giống phụ nữ đài hoàng nên liền từ chối. Mọi người lại có vì vậy lại không nhìn được cười, Hồ Cương cũng không còn nhìn được nữa liền nói: “Muốn học à? Chỉ sợ cậu có học cả đời thì mùi khai cũng bay xa mười dặm, căn bản cũng không che giấu được bản chất lẳng lơ của cậu đâu.”

Quyên Tử then quá thành giận, đi lên cho đá cho cậu ta một cước rồi mắng to: “Mẹ nó, mình sẽ đào mộ tổ tiên nhà cậu lên..., cái miệng lại thối như vậy. Lại không phải nói cậu, cậu ngứa ngứa à.”

Hồ Cương xin miễn thứ cho kẻ bắt tài nên liền đáp trả: “Mau đến đây, mình còn sợ không sống đủ ấy chứ, theo thể trạng này thì chỉ sợ phục vụ ngài một đêm thì phải chết mất xác trên giường của cậu rồi.”

“Cũng im hết đi, hôm nay là tiệc chúc mừng Tiểu Dương, không phải để cho các cậu giễu võ dương oai đâu.” Người nói câu này chính là Thẩm Quyền Huy, trên mặt đeo kính gọng vàng xem ra cũng là một nhân sĩ thành công, nếu bỏ qua ánh mắt nghiêm túc âm hiểm thì cậu ta trông cũng hào hoa phong nhã .

Rồi cậu ta quay sang nói với Điền Mật Nhi: “Điền Mật Nhi cũng tới đây rồi, cũng không phải để mời, cùng học chung trường một năm, lại còn là bạn tốt của Tiểu Dương nhưng lại chưa từng gặp mặt chúng ta lần nào.”

Lời nói này có phần hơi quá rồi, mọi người đều là bạn của Lý Kiều Dương, cần gì phải gặp mặt chứ, ngày đó đám học sinh kia sợ bọn họ, nhưng Điền Mật Nhi lại chỉ cảm thấy bọn họ không cùng một thế giới với mình mà thôi.

Dĩ nhiên Lý Kiều Dương cũng biết ai thân ai sơ nên liền trực tiếp nói thẳng: “Đồ âm dương quái khí nhà cậu, đừng có mang bộ mặt chuyên đối phó với người khác ra đây, cho ai nhìn chứ hử. Không hoan nghênh sao? Không hoan nghênh thì bọn tôi sẽ đi!”

Lời này của cô là nửa thật nửa giả, để cho người ta cảm thấy trên mặt thay đổi không ngừng, Thẩm Quyền Huy liền xì một cái rồi đáp: “Tính của Tiểu Dương vẫn luôn háo thắng như vậy, luôn bao che như vậy. Được! Biết đây là người nhà của cậu rồi, mình cũng chỉ bực tức một tí thôi, ban đầu cũng vì yêu say đắm Điền giai nhân của chúng ta nhưng một chút cơ hội cũng không có. Vốn muốn dựa vào mối quan hệ này của cậu, ai ngờ cậu lại không nhờ vả được gì, có phải cậu đã sớm chọn trúng anh trai nhà người ta rồi, nên liền bắt đầu chăm sóc cho cô em chồng của người ta đúng không?”

59. Chương 59

Lý Kiều Dương liền cười mắng bọn họ đúng miệng chó không mọc được ngà voi, sau đó sắp xếp cho Điền Mật Nhi ngồi xuống rồi đưa cho cô một đĩa hoa quả, bọn họ hiếm có khi được tụ tập lại một chỗ nên cũng không thiếu đề tài để tán gẫu. Vốn là người ăn theo, cũng không phải là nhân vật chính, nên Điền Mật Nhi cam tâm làm nền cũng không có gì tiếc nuối cả.

“Vẫn khỏe chứ? Nghe nói cô kết hôn rồi hả ? Lấy chồng làm quân nhân đúng không?!” Điền Mật Nhi đang ăn dâu tây liền bị thấy kinh ngạc, nếu không nói chuyện thì thật đúng là không chú ý ở trong góc vẫn còn có một người nữa. Ánh sáng trong phòng cũng mờ mờ ảo ảo, Điền Mật Nhi cẩn thận nhìn người nọ vài lần, cũng cảm giác có chút quen mắt. Nhưng hai người khẳng định là không quen biết nhau, bằng không dựa vào trí nhớ siêu nhân của cô sẽ không nghĩ không ra đó là ai. Nhưng người này là ai chứ, sao lại nói chuyện ái muội như vậy, giống như ngày xưa đã từng thân thiết vậy.

Bên cạnh có người cười phá lên, chính là Hồ Cương, cậu ta đi đến đặt mông ngồi vào bên cạnh người kia, có chút vui sướng khi người gặp họa: “Đã nói Điền giai nhân ngay từ đầu không biết cậu là thần thánh phương nào mà, lại còn ra vẻ như mình là tình cũ của người ta vậy.”

Rồi cậu ta lại quay đầu nói với Điền Mật Nhi: “Người này là Cổ Kim Bằng!”

Cổ Kim Bằng? ? Điền Mật Nhi suy nghĩ một chút, liền giật mình, là cậu ta! Nhớ ngày đó cũng là đàn anh phách lối trong trường học, nghe nói tỉnh thành này thế lực nằm trong tay của cha cậu ta, năm đó cậu ta còn trẻ mà cũng không kém hơn là bao, ở trong sân trường cũng liên xưng vương xưng bá . Bất quá cũng chỉ là nghe đồn mà thôi, chưa được chứng kiến bao giờ, không hiểu thế nào mà hôm nay lại nói như vậy, hai người cũng không xuất hiện cùng lúc chứ. Nhìn ánh mắt của cậu ta âm hiểm tàn bạo, cũng không phải là người dễ chọc.

“Năm đó có bao nhiêu người đặt chủ ý lên cô, nếu không là Tiểu Dương bảo hộ nghiêm ngặt thì không chừng đã xảy ra chuyện rồi. Ai ngờ được người luôn không phục ai như Lý Kiều Dương lại bị cô khuất phục chứ, lúc trước Đại Bằng mở lời muốn theo đuổi cô, Tiểu Dương liền đi tìm chúng tôi để cùng nhau tạo áp lực cho cậu ta, nếu không thì làm sao ngăn cản được.” Thẩm Quyền Huy ở một bên đem nguồn sự tình nói rõ, Điền Mật Nhi và Lý Kiều Dương liền đưa mắt nhìn nhau, không thêm khách sáo với đám người kia nữa. Hai người bọn họ không cần nói, cũng không chỉ trên vài sự kiện, mà là ở trong lòng của bọn họ luôn coi nhau là bạn.

Cổ Kim Bằng lười biếng từ trong góc ngồi ra bên ngoài, cùng mấy tên đại gia hỏa kia ngồi trên sofa, híp mắt hút thuốc, có phần hơi tùy tiện. Nhưng lại có chút cảm giác tà mị, bất quá Điền Mật Nhi đời này cũng không phải là người giỏi ăn nói, chỉ lo cho thân mình còn không kịp đối người nào cũng đều kính nhi viễn chi(*) như vậy.

(*): Thành ngữ “kính nhi viễn chi” : Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

“Lúc ấy thì biết cái gì chứ, muốn cho các cậu tí mặt mũi mà thôi, nói đến tình nghĩa anh em, không nghĩ tới nhiều năm như vậy rồi cuộc cũng không còn cái cảm giác như trước nữa.” Ánh mắt của cậu ta đều đặt lên

người của Điền Mật Nhi, giống như muốn hút hồn cô vào trong đó vậy, Điền Mật Nhi liền cười gượng hai tiếng, làm bộ nghe không hiểu.

Lý Kiều Dương chưa bao giờ là chịu người khác chi phối, cho tới bây giờ chỉ có cô chuyên đi gây sự với người khác mà thôi, trước kia cô không đối phó với Cổ Kim Bằng nhưng hiện tại lại trêu chọc Điền Mật Nhi như vậy. Đừng nói đến quan hệ của hai người, chỉ cần hôm nay Điền Mật Nhi do cô đưa đến nếu gặp phải sự cố gì thì chính cô cũng không qua được.

Cô liền rút điều thuốc của cậu ta ra, dụi vào gạt tàn, sau đó cau mày tự cao tự đại mà nói: “Điền Mật Nhi đang mang thai đừng có hút thuốc trước mặt cô ấy, cũng đừng ở trước mặt cô ấy nói những câu thiếu muối như vậy. Mỗi tình đầu cái nào mà chẳng tốt đẹp, tất cả mọi người ai cũng biết, nhưng đừng giả bộ thần thánh làm gì. Tôi cũng biết tình nhân của cậu mười ngón tay cũng đếm không hết, lúc này lại còn nói về mối tình thâm thiết làm gì, ghê tởm gì đâu.”

Cũng không phải là chủ ở đây, cũng không cần cho người ta sĩ diện làm gì, bị Lý Kiều Dương kéo hết mặt mũi xuống, Cổ Kim Bằng nhất thời không nhịn được nữa rồi. Đại Quyền đang muốn đánh vòng tròn một trận lại bị Lý Kiều Dương cản lại: “Thế nào, cậu ta muốn nhìn ai chứ, còn bảo mình gọi cả Điền Mật Nhi đi, chắc chắn là cố ý rồi.”

Mặc cho mấy người kia khuyên như thế nào, Lý Kiều Dương cũng không xuống nước vài năm nay thấy cô không bùng nổ thì xem cô như đồ gỗ mà mang ra đùa giỡn hay sao. Cổ Kim Bằng có ý gì chứ, hai năm qua không có người thu thập bọn họ, cũng không biết cửa trời đã mở rồi hay sao. Đám Hồ Cương bọn họ cũng vì hút thuốc phiện mà đầu óc dần dần đi rồi, Cổ Kim Bằng thì không biết như thế nào, mọi người ở đây cũng không biết rõ lắm. Triệu gia hiện tại đã không còn như xưa nữa, thế mà lại còn dám giúp đỡ trêu chọc vợ con nhà người ta, một đám này nhàn hạ đã lâu nên không biết đến thời cuộc đã thay đổi rồi.

Nghĩ đến tình bạn từ nhỏ nên cô cũng không muốn nhìn bọn hắn lao vào con đường như vậy. Hôm nay nếu khiến cho Điền Mật Nhi bức tức trở về, lại nói lại với Triệu gia người ta những người đang ngồi đây cũng chưa chắc có trái cây ngon mà ăn đâu.

Nếu biết bởi vì bản thân mình mà làm hỏng cả không khí thì lúc trước kiên trì không đến là được rồi. Điền Mật Nhi liền khuyên vài câu, Lý Kiều Dương cũng hạ cơn tức, nhưng cũng không còn tâm tư ở lại rồi. Không mặn không nhạt tạm biệt bọn họ, đang định dẫn Điền Mật Nhi đi thì lại bị Đại Quyền cùng Hồ Cương kéo đến nói chuyện.

Xem biểu tình kia chắc là cũng muốn khuyên cô, Lý Kiều Dương lại bốc hỏa lên, cứ thế tức giận nhú mày trừng mắt.

“Tôi sẽ đến tìm cô.” Cổ Kim Bằng từ phía sau đi đến, sắc mặt không vui, nói đơn giản một câu, rồi gạt đầu chào mọi người sau đó liền đi mất.

Ôi trời, đây là cái tình huống gì chứ, đào hoa từ trên trời rơi xuống hay sao, làm cho cô như đang lọt vào trong sương mù.

Hai người trên đường trở về, lúc này Lý Kiều Dương vừa lái xe, miệng vừa hùng hùng hổ hổ mắng: “Cái gì chứ, CMN, một đám tuổi đều nhiều hơn tuổi chó, cơm không muốn ăn lại muốn ăn...(^_^), đều là cái thứ gì đâu. Cái tên Cổ Kim Bằng kia nói cái gì chứ, tìm cậu sao? Để mình xem cậu ta có dám tìm không!”

Lý Kiều Dương mà nóng lên thì ăn nói có chút lộn xộn, chuyện này vốn rất vui vẻ, muốn bạn bè từ nhỏ cùng nhau tụ tập một bữa. Không nghĩ đến bọn họ những năm này đều đi lệch đường hết rồi, cũng là vì đã lâu không tiếp xúc những giống với bọn họ nên tâm tình mới trở nên như thế.

Điền Mật Nhi vốn cũng không coi là quan trọng, cho tới bây giờ không có ý nghĩ hồng hạnh treo tường, nói thâm tình quả thực cứ như đùa. Bất quá những năm gần đây luôn luôn giữ mình trong sạch, bỗng nhiên hoa đào nhảy từ đâu ra mà quấy rối, nhớ tới đó liền không nhịn được mà nhú mày.

Tuy có chút không thoải mái, nhưng cũng không có tổn thất gì, hai người cũng không nói nên người trong nhà ai cũng đều không biết, qua vài ngày cũng chậm rãi quên mất.

Nào ngờ mấy ngày sau đó, ngày nào Điền Mật Nhi cũng nhận được hoa tươi hoặc là quà tặng, trong văn phòng mọi người đều nghĩ chồng của cô muốn lấy lòng bà xã đang mang thai nên đều rất hâm mộ. Điền

Mật Nhi liền cười khỏ, xem trên tấm thiệp không có tên người gửi, Triệu Phương Nghị cũng không lãng mạn đến mức đi làm những điều này. Giữa mua hoa, mua quà hay là tiền thì anh sẽ luôn đổi thành tiền để cho cô tự mua. Bất quá nghĩ lại một chút, Điền Mật Nhi cũng đại khái biết đoán được ai làm trò nhảm chán như vậy rồi.

Không quá vài ngày, người thần bí cũng không tìm được nữa, cũng không cam lòng làm anh hùng giấu mặt, Cổ Kim Bằng liền gọi điện mời Điền Mật Nhi cùng nhau ăn bữa cơm, ôn chuyện.

Hai người chưa từng tiếp xúc với nhau, cũng không cùng xuất hiện, cũng không có chuyện xưa gì, lại càng không có tình yêu thừa ban đầu thì tại sao lại phải ôn lại chuyện cũ chứ. Dem mấy đồ vật mà cậu ta tặng mấy ngày qua cho vào trong một cái hộp rồi trực tiếp đặt ở trước mặt, Điền Mật Nhi nói: “Làm ơn về sau không phải làm hành động nhảm chán khiến cho người khác hiểu lầm này nữa, thật phiền, cũng sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của tôi!”

Cổ Kim Bằng liền nhú mày, có chút không thể tin, đáp lại: “Tôi đã biết lý do vì sao em lại gả cho người chồng hiện tại rồi! So với em lớn hơn gần mười tuổi, hàng năm đều ở quân doanh không về nhà, cũng không hiểu lãng mạn phong tình thế thái. Điền Mật Nhi, nếu mà để báo ân thì nhiều năm như vậy cũng đủ rồi, em vẫn còn trẻ, nên vì bản thân mình mà tính toán một chút.”

Nếu người nào mà không biết nghe xong những lời này cũng sẽ cảm thấy rất thật tình vì cô mà khuyên nhủ lại còn mang theo thâm tình như vậy. Bề ngoài của Cổ Kim Bằng cũng không tệ, phong lưu tiêu sái làm cho các cô gái vô cùng ái mộ. Nhưng chỉ có cậu ta tự cho mình là đúng, muốn làm hoàng tử cưới ngựa trắng đến cứu công chúa đang bị giam cầm. Dùng câu nói của đời sau chính là có chút điên điên, bất quá người như vậy càng không dễ đuổi, dính đến mức một lớp da cũng không muốn bỏ qua.

Không đợi Điền Mật Nhi trả lời thì đột nhiên người đã ôm vào trong lồng ngực bèn chắc, không cần quay đầu lại, chỉ với cảm giác an toàn cùng hơi thở quen thuộc kia cũng đoán được là ai rồi.

Triệu Phương Nghị ôm lấy Điền Mật Nhi, biểu hiện chủ quyền công khai, toát ra phong thái sát phạt sắc bén. Vốn đang đang nóng lòng muốn hỏi cho ra lẽ Cổ Kim Bằng lại cảm giác lạnh hết cả người, nhưng cậu ta lẩn lộn nhiều năm mới được như hôm nay, liền đảo mắt điều chỉnh tâm tính sau đó đối chọi với Triệu Phương nghị.

Điền Mật Nhi luôn là nốt ruồi son trong lòng cậu ta, nhiều năm như vậy cho dù có yêu đương với biết bao cô gái thì cái mầm cô gieo vẫn quanh quẩn trong ngực của cậu ta, đến khi gặp lại càng khó kìm chế nổi. Biết cô đã kết hôn, cậu ta cũng đã từng do dự, nhưng từ nhỏ cậu ta muốn cái gì mà không có, chỉ có duy nhất cô gái này là không đoạt được vào tay mà thôi. Đứa nhỏ trong bụng lại càng không là vấn đề, chỉ cần bỏ đi là được, các cô gái trước kia cũng đều xử lý như vậy. Sau khi nghe ngóng thì cậu ta liền cảm thấy có thể nắm chắc ôm được mỹ nhân về, liền muốn theo đuổi Điền Mật Nhi, chỉ cần trong lòng cô có mình, thì mặc kệ thế lực của Triệu gia có bao lớn cũng không thể cản trở không cho ly hôn. Bất quá cậu ta ngàn tính vạn tượng, lại không nghĩ đến chuyện người ta có nguyện ý theo mình hay không.

Cổ Kim Bằng hai ngày nay bày binh bố trận lớn như vậy, liền đến tai của Triệu Phương Nghị, sau khi nghe xong liền giận không kiềm chế được mà vội vã lái xe tới đây. Vừa vặn chứng kiến được một màn này, vợ mình được người ta tỏ tình như vậy lửa giận liền bốc lên cao, nổi cả gân xanh trên đầu. Nếu không phải vội vàng trên người vẫn còn mặc quân phục, còn sót lại một tia lý trí, bằng không đã sớm tiến lên đánh gãy răng cậu ta rồi.

“Cô ấy thực sự rất đáng giá!” Cổ Kim Bằng tự cho mình là cứu tinh nhưng lại không biết công chúa và quái thú sớm yêu nhau sâu đậm rồi, căn bản không cần cậu ta phải đến cứu.

“Cô ấy ở bên cạnh tôi mới là tốt nhất!” Triệu Phương Nghị nói năng rất có khí phách, cuồng vọng bá đạo, anh đối Điền Mật Nhi vô cùng tin tưởng, đối với người tự xưng xuất hiện thật có sát tâm.

Hai người một người cao lớn uy mãnh, một người tiêu sái tà khí, nếu không nói việc này có chút khoa trương thì cũng có chút giả tạo, Điền Mật Nhi thật muốn tự kỷ một chút, hiện tại lại đau đầu không thôi. Thế này là đang tính toán chuyện gì chứ, mặt cũng chưa gặp qua một lần, lại tự xưng nhìn trúng cô làm gì chứ, rõ ràng là muốn bùng nổ phá hoại mà. Vừa rồi kéo ống tay áo của anh, lại bị anh hung dữ trừng mắt, ý tứ rõ ràng chính là, để xem về nhà anh thu thập em như thế nào! !

Oan uổng quá, đại nhân ơi!

60. Chương 60

Trên đường về nhà, mặt của Triệu Phương Nghị đen như dát nôi, mây đen bao phủ khắp bên trong. Bởi vì cổ đề nén cơn tức giận nên tay đặt trên vô lăng ra sức siết chặt, bắp thịt trên cánh tay nổi lên cuộn cuộn.

Điền Mật Nhi ngồi ở vị trí kế bên ghế lái hoảng hốt liếc nhìn anh, mặc dù biết anh không thể nào xuống tay đánh mình, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi sợ. Nhìn dáng vẻ kia của anh, nếu cô và Cổ Kim Bằng thật sự có cái gì thì cô dám khẳng định hiện tại cái tay kia thay bằng đặt lên vô lăng sẽ đặt lên trên cổ của cô.

“Cái đó. . Em thật sự không biết Cổ Kim Bằng đã làm những chuyện như vậy!” Điền Mật Nhi không muốn không khí căng thẳng như vậy, Triệu Phương Nghị thật sự đang rất tức giận, hoàn toàn khác xa với vẻ nghiêm túc trước đó. Những động vật nhỏ đối với nguy hiểm thường rất nhạy cảm, lá gan của Điền Mật Nhi vốn cũng không lớn nên không dám vượt râu cọp.

Vừa đúng lúc gặp đèn đỏ, Triệu Phương Nghị nặng nề đạp phanh xe, quay đầu lại nhìn cô chằm chằm, tận lực áp chế lửa giận đáp: “Nếu thật sự em biết rõ chuyện này, thì anh đã sớm giết chết em rồi!”

Xem đi, cô đoán đúng trăm phần trăm sẽ như thế mà! Vậy mà có người nào đó đã nói thế này nếu yêu cô ấy sẽ phải khiến cho cô ấy hạnh phúc. Thật sự cũng không chính xác cho lắm, hợp thì yêu không hợp thì chia tay còn tạo ra những tình huống cầu huyết như vậy làm gì. Bất quá cũng không đúng, đời trước cho dù bọn họ có ly hôn, anh cũng không có thái độ như thế này. Ngẫm lại có lẽ là khi đó cô căn bản chưa bao giờ cho người nhà họ Triệu sắc mặt nào tốt cả, chán ghét trong lòng cũng đều thể hiện ở trên mặt, mà người ta cho dù có không thích cũng không thể hiện ra bên ngoài, qua thời gian dài đoán chừng cũng phai nhạt đi thôi. Tưởng rằng giải thích đôi ba câu anh sẽ dịu lại không ngờ lửa giận lại còn bốc lên cao hơn, cô liền co rụt cổ lại, nghẹn ngào nuốt ngược vào trong.

Lặng lẽ không lên tiếng, ngồi im lặng trên ghế của mình, Triệu Phương Nghị liếc nhìn sang cũng biết lửa giận của mình bộc phát hơi lớn, dọa sợ cô vợ nhỏ rồi. Nhưng vừa nghĩ tới việc người khác dám mơ tưởng đến cô gái của mình thì tim anh lại như đang bị ai bóp chặt. Nếu không phải hôm nay Điền Mật Nhi vẫn còn ở đó thì chuyện này khẳng định không thể bỏ qua. Nghĩ tới đây, hai tay lại dùng sức, các đốt ngón tay lại kêu lên ‘ rắc rắc ’. Cổ Kim Bằng đứng không, đã dám có gan vượt râu hùm thì sẽ phải có gan tiếp nhận được lửa giận của nó.

Chỉ là nhìn Điền Mật Nhi ủy khuất vâng dạ, bộ dáng này thật rất kích thích người khác, mắt mở to như gấu koala vừa muốn lấy lòng lại vừa sợ hãi mà lấp loáng ánh nước, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, muốn tức giận lại không dám phát giận, đúng tiêu chuẩn của một người làm việc xấu nhưng lại nhát gan. Triệu Phương Nghị cười thầm trong dạ, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng, âm trầm, còn nghĩ về sau thỉnh thoảng phải trêu chọc cô một chút mới được! Điền Mật Nhi vẫn không biết mình đã rơi vào bĩ kịch của người nào đó rồi. . .

Không được bao lâu, đại đội trưởng hình sự mới nhận được mệnh lệnh của cấp trên, nghiêm khắc bài trừ những nhóm hắc đạo ở tỉnh thành, tiếp đó phải nhanh chóng bắt tay thực hiện ngay thanh trừ không ít những phần tử xấu của xã hội. Đã thế còn lôi ra ánh sáng không ít những vụ án lớn, án nhỏ của những năm trước, trả lại cho nhân dân một bầu trời trong sáng, người dân ai cũng không khỏi vỗ tay khen ngợi.

Chuyện này được tin tức trong radio ca tụng suốt một gian, Điền Mật Nhi cũng biết, nhưng không hề có suy nghĩ gì khác còn nói với Triệu Phương Nghị là cuối cùng những người làm quan cũng biết làm ít chuyện thiết thực vì dân chúng rồi. Lượng thứ cho cô khờ dại, có lẽ là trong thời kì mang thai nên tâm trí có đôi khi không tập trung, lại nói động tĩnh lớn như vậy, ai có thể liên tưởng chuyện này sẽ có liên quan đến người bình thường vẫn đang hoàng cảnh chạ bên cạnh mình cơ chứ. Chỉ là Cổ Kim Bằng từ hôm đó cũng không

có ở tới tìm cô nữa, cô chỉ đoán chắc là Triệu Phương Nghị đã gặp riêng cậu ta rồi hay không nên mới không dám tới quấy rầy cô nữa.

Nhưng cô cũng không dám đi hỏi Triệu Phương Nghị, cứ động đến vấn đề này lại nhớ lại phản ứng của anh ngày đó, bây giờ trong lòng cô vẫn còn thấy sợ. Cô chính xác là một người xấu nhưng lại nhát gan, người ta dung túng không lên tiếng thì liền ăn vạ bắt nạt, còn nếu người ta trừng mắt tức giận thì cô liền ảo não chỉ dám nhìn sắc mặt mà hành sự, người như vậy thường được gọi là bắt nạt kẻ yếu điển hình.

Thật ra thì Triệu Phương Nghị rất muốn thời gian mang thai này để cô ở nhà nghỉ ngơi, mà anh lại đỡ phải lo lắng, đề phòng bắt trắc hay quan tâm đến những chuyện khác, nhưng thấy cô mỗi ngày vui vẻ bận rộn, lời đến miệng cũng liền nuốt ngược trở lại rồi. Cũng may mà công việc của cô cũng nhẹ nhàng, không phải ngày nào cũng có tiết, lại không cần làm việc đúng giờ. Các sinh viên đại học cũng rất thích những giảng viên như cô, bọn họ ai cũng đều rất nhiệt huyết, mặc dù đến để giảng bài nhưng cũng có lúc bị đám sinh viên trêu chọc cho ngứa tới ngứa lui, tâm tình liền vui vẻ hơn nhiều, đối với việc dưỡng thai cũng rất có ích.

Những lúc Triệu Phương Nghị không bận thì cô sẽ nhờ tài xế đưa đến quán khu chơi mấy ngày, còn những lúc anh bận thì cô sẽ về nhà mẹ chồng ở. Lý Kiều Dương và Điền Dã sau khi kết hôn cũng chuyển đến nhà mới, cách Triệu gia cũng không xa, nhưng hai vợ chồng Điền Gia cũng không muốn đến quấy nhiễu cuộc sống của vợ chồng son. Tuy nhiên Lý Kiều Dương lại là người sống tình cảm, cha mẹ chồng mà không đến thì cũng sẽ không vui, liền nói sẽ không ở nhà mới nữa, lại còn muốn thuận tiện giúp chăm sóc em chồng, tuy là cháu ngoại nhưng cũng là đứa cháu đầu tiên của nhà họ Điền. Hai vị trưởng bối cũng sốt ruột muốn bông cháu so với hai vị trưởng bối của nhà họ Triệu tuyệt không kém hơn chút nào. Ngày nào cũng đến nhà họ Triệu, cùng Phương Di thảo luận về vấn đề của phụ nữ mang thai, lại bổ sung vào cho Điền Mật Nhi vì thể tình cảm của hai nhà cũng hết sức hài hòa.

Thứ hai ngày mười lăm, đúng vào thời điểm này mới có thể nhìn được giới tính của thai nhi nên cả nhà bọn họ hùng dũng đi đến bệnh viện. Không liên quan gì đến việc trọng nam khinh nữ cả, chỉ là vì tò mò mà thôi, Triệu Phương Nghị cũng đã hơn ba mươi tuổi, lần đầu được làm cha nên tâm tình kích động không cần nói cũng biết. Đến gương mặt ngăm đen và cái cổ màu đồng cũng phỉếm màu hạnh phúc, khoe môi không tự chủ mà cong lên, nhưng khi nhìn vào những hình ảnh trên màn hình trắng đen kia anh cũng không có cách nào liên hệ được với cục cưng trắng nõn nà của mình được. Thật là rối rắm.

Trưởng khoa Hứa đưa đầu siêu âm lên trên bụng của Điền Mật Nhi rà tới rà lui, chỉ vào những chấm đen trên màn ảnh mà giải thích: “Nhìn xem này, đây là cánh tay nhỏ xíu của em bé, cái này là cái chân nhỏ, đầu và tay chân đều phát triển bình thường. Chỉ là hai đứa bé chắc là sẽ rất bướng bỉnh, tay chân hoạt động không ngừng nên không nhìn thấy bộ phận mấu chốt.”

Rồi lại bảo Điền Mật Nhi nghiêng người qua lại một lát để cho thai nhi trong bụng có thể an vị lại, Điền Mật Nhi nằm ở trên giường nhỏ gian nan lặn lội mấy vòng. Triệu Phương Nghị vội vàng ở bên cạnh bảo vệ, sợ cô không để ý lại bị rớt xuống đất. Trưởng khoa Hứa lại bắt đầu siêu âm, như thế là rất tốt rồi, mới vừa rồi lật người, lần này đã đưa lưng ra, một đứa khác lại trốn ra đằng sau rồi, soi không tới.

“Nếu mọi người không có việc gì thì ra bên ngoài đi bộ một chút tí nữa lại vào soi lại, để cho em bé đi dạo một chút cho thư giãn.” Đối phó với những em bé cứng đầu cứng cổ như vậy, biện pháp xử lý của trưởng khoa Hứa cũng không ít.

Tất cả mọi người hiếu kỳ, người một nhà cũng hiếm khi cùng nhau đi ra ngoài, nên vẫn muốn thử lại lần nữa xem sao. Điền Mật Nhi lấy giấy vệ sinh lau đi dịch siêu âm màu xanh ở trên bụng, Triệu Phương Nghị giúp cô một tay sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề. Bà Phương Di cảm ơn trưởng khoa Hứa, sau đó còn khách khí nói: “Thật là làm phiền cháu rồi, buổi trưa nếu không vội thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi, lần nào tới cũng đều nhờ cháu cả nên bác thấy rất ngại. Vốn muốn gọi cả lão Vương nhưng không ngờ ông ấy lại đi học mất rồi.”

“Ăn cơm thì không được rồi ạ, hết ca này cháu còn có buổi họp nữa, không biết phải họp đến khi nào. Bác cũng đừng nên khách sáo với cháu, bác là bạn của thầy cháu, cũng coi như là bậc trưởng bối, có chuyện gì cứ tới tìm cháu là được rồi.” Trưởng khoa Hứa nhiệt tình thân thiết trả lời, cũng không giống như đang khách sáo với bọn họ. Thật ra thì nếu không phải thật có buổi họp quan trọng thì cô ta cũng nguyện ý đi cùng để bồi đắp quan hệ. Trước kia chỉ cảm thấy người bạn này của thầy mình gia cảnh hẳn là rất tốt

nhưng hôm nay nhìn thấy chồng của bà thì mới biết rõ thực lực của họ. Chỉ cần là xem kênh truyền hình của thành phố hoặc nhật báo đều có thể nhìn thấy bóng dáng của vị này, mặc dù không đứng vị trí đầu não, nhưng cũng là người nắm thực quyền trọng yếu.

Có thể tạo quan hệ với bọn họ, chỉ có tốt mà thôi, trước không nói có sao không muốn nhờ, riêng cánh cửa này có nhiều người cầu cũng còn cầu không được nữa là. Nhưng con người của trưởng khoa Hứa có chút văn nhân thanh cao, không muốn làm cho mình có vẻ quá vồ vập, ba phần chặt bảy phần lỏng, ngược lại sẽ giữ được ấn tượng tốt trước mặt bọn họ.

Chỉ là hai cục cứng trong bụng của Điền Mật Nhi quả thật quá mức nghịch ngợm, đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần, mới tính thành công nhìn thấy được giới tính của một nhóc.

“Một bé thì đang quay mặt ra ngoài chính là một bé là con gái.” Hết nằm rồi lại đi làm cho Điền Mật Nhi vãi hết mồ hôi rồi, lòng hiếu kỳ đã sớm bị mệt mỏi thay thế, nếu đã không nhìn được lần tới đến khám thai sẽ nhìn lại.

“Người bạn nhỏ kia vẫn không nhìn được. Cuống rốn đang bị cuộn lên, che lại bộ vị kia mất rồi. Cuống rốn đã nằm giữa hai chân, xem ra sẽ không di chuyển rồi, chỉ có thể đợi lần tới đến xem lại.” Trưởng khoa Hứa áy náy nói, giống như chuyện này có liên quan đến mình vậy.

“Có thể nhìn được một đứa đã là rất tốt rồi, hôm nay chúng ta mà không đến thì sao có thể biết là nam hay nữ được chứ. Tiểu Hứa à, quá phiền toái rồi, mất nhiều thời gian của cháu quá.” Coi như chỉ biết được giới tính của một nhóc cũng đủ làm cho người ta vui mừng rồi. Cũng làm cho người ta bận trước bận sau theo mình lâu như vậy bà Phương Di liền liên tục nói cảm ơn. Bác sĩ bây giờ một người so với một người đều kiêu ngạo cả, chỉ còn kém nước mắt để lên trên đầu nữa thôi, bằng không thì bà cũng không tìm đến bạn học cũ này làm gì. Tuy rằng phải đáp lễ một chút nhưng còn hơn phải đứng xếp hàng đợi hơn nửa ngày vừa tốn tiền lại vừa phải nhìn khuôn mặt lạnh lùng của bác sĩ nữa, liền thấy như vậy cũng thật đáng giá.

Mặc dù chỉ thấy được một giới tính, nhưng cũng lại đưa tới một vòng tranh cãi mới, Phương Di và Triệu Quốc Đống đều trì hoãn việc trang trí lại, nếu không thì phòng của hai cục cứng cũng đã trang trí xong từ lâu rồi. Triệu Quốc Đống nói vợ mình quá nóng lòng, không phải còn có một đứa chưa biết giới tính gì hay sao, hai người cãi tới cãi lui, ai cũng không chịu thỏa hiệp. Cuối cùng đành phải thương lượng, dứt khoát trang trí thành một nửa con trai, một nửa con gái.

Biết giới tính của cục cứng cũng là một chuyện vui, cảm giác trong nhà càng ngày càng có thêm nhiều miệng ăn rồi. Mấy người trong nhà thương lượng với nhau, quyết định tổ chức ăn mừng một bữa, vừa định đi ra nhà hàng, liền nhận điện thoại của Triệu Phương Mỹ nói là vừa bế con trở về.

“Mẹ chồng con cả ngày ở nhà hoa tay múa chân, cái này không được, cái đó không được, đây là con trai của con, mà bà ấy lại độc chiếm cả ngày, nhìn thật không vừa mắt tí nào.” Triệu Phương Mỹ vừa chỉ đạo đi giúp việc cho đứa bé uống sữa, vừa bỏ đồ đạc vừa mang tới ra ngoài. Từ quần áo đến đồ chơi, đầy đủ mọi thứ. Đứa bé được chăm sóc chu đáo nên trông rất bụ bẫm đáng yêu, nhìn thấy ai cũng vui mừng, mắt đảo rất nhanh, đặc biệt có thần thái. Điền Mật Nhi hiện tại cũng là một người mẹ, nhìn thấy em bé đáng yêu như vậy tình thương của người mẹ nhất thời nổi lên. Nắm lấy tay của em bé chơi đùa, sau khi bé ăn xong còn muốn ôm hôn nữa.

“Điền Mật, chị chưa bế trẻ con bao giờ, đừng có mà động tay động chân vào, ở bên cạnh nhìn là được rồi.” Triệu Phương Mỹ vẫn bá đạo như xưa, cứ nói mà không thèm để ý đến cảm nhận của người khác.

Khi nghe cô ta nói như vậy Điền Mật Nhi thật có chút tức giận, trước kia mặc kệ Triệu Phương Mỹ như thế nào, cô không muốn nói, cũng không để trong lòng. Hiếm hoi mới có đứa bé, cô đây là nhìn vào mặt mũi của các trưởng bối mới như thế, nếu đã không muốn thì về sau ngay cả liếc mắt cô cũng không thèm.

Phương Di cũng nhận ra Điền Mật Nhi đang tức giận, liền nói bảo con trai đưa con dâu lên lầu nghỉ ngơi một chút, lại còn nháy nháy mắt với cô, ý muốn nói cô đừng để trong lòng. Triệu Phương Nghi từ nhỏ đã xác định đứa em gái này coi như bỏ đi rồi, hiện tại càng thêm lười phản ứng lại, lập tức lúi lũi đi ra ngoài ăn mừng.

Mặc kệ người ta như thế nào, Điền Mật Nhi không muốn làm cho mình thấy áy náy, liền đi lên lầu tặng cho đứa bé một bao lì xì. Trước đó cô đã làm cho đứa cháu này hai bộ quần áo, nhưng cô cũng không mang

tặng sợ người ta lại chế là đồ không tốt, không thèm dùng đến lại mất hết mặt mũi.

“Con xem con đây, vừa trở lại là liền gây chuyện. Chị dâu con nhìn đứa bé một chút, cũng không phải nhìn đến mặt mũi của mẹ hay sao! Vốn còn đang thật vui mừng, bị con dội cho một gáo nước lạnh rồi.”

Triệu Phương Mỹ mặc kệ người nào thấy khó chịu hay vui mừng chỉ cần bản thân cô ta thư thái là được, lại lên tiếng hỏi Phương Di: “Mẹ, mới vừa rồi sao chẳng có ai ở nhà cả, thằng bé thì khóc không ngừng, làm con mệt muốn chết rồi.”

“Dẫn chị dâu con đi kiểm tra, thuận tiện xem giới tính thai nhi một chút. Con ở nhà, đã có mẹ chồng trông cháu cho tốt như vậy còn mò mẫm giày vò đến đây làm gì, mới bé tí như vậy mà chạy tới chạy lui lỡ bệnh ra đây thì làm thế nào.” Bà Phương Di ở với cô con gái này có đôi lúc cũng muốn phát điên, những lúc nó không về đây cảm thấy tâm tâm hơn hẳn, ở nhà của nó, nó muốn giày vò thế nào bà cũng không muốn quản làm gì.

Đối với chuyện này Triệu Phương Mỹ cũng thấy thật tò mò, liền hỏi: “Là nam hay nữ thế?”

”Mới nhìn thấy một đứa, là con gái, một đứa khác thì bị cuống rón chắn lại nên không nhìn thấy. Chị dâu con mang thai đôi.

“Song hỉ lâm môn!” Nói đến cháu nội, tâm tình của Phương Di lập tức liền phấn chấn hơn hẳn.

“Hừ, đến lúc đó sinh hai đứa con gái thì cứ ở đây mà khóc.” Cô ta châm chọc nói.

Thật không rõ chính bản thân cô ta cũng là phái nữ, tại sao lại bài xích con gái như vậy chứ.

Bà Phương Di cũng là người tân tiến, cũng đã làm những cuộc vận động để đề cao vấn đề nữ quyền, nam nữ luôn luôn bình đẳng, phụ nữ cũng có thể gánh vác bầu trời như cánh đàn ông vậy.

“Con gái thì sao, con trai hay con gái cũng đều là cháu của ta cả. Theo ý của mày thì lúc mẹ sinh anh trai mày xong thì việc gì còn phải sinh ra mày làm gì nữa? Hay là vừa sinh ra thì liền bóp cho chết đi hả?”

61. Chương 61

Điền Mật Nhi cũng thừa biết bản chất của cô em chồng nhà mình, có tức thì có mà tức cả ngày, không cần thiết phải vì cô ta mà khiến cho bản thân phải mệt mỏi làm gì. Nhưng cô cũng không muốn ở chung dưới một mái hiên, vốn muốn cùng Triệu Phương Nghị rút quân về quân khu, nhưng vài ngày sau Triệu Phương Nghị cũng rất bận rộn, lại phải lên kế hoạch lớn để luyện binh vì vậy cô liền đi thẳng về nhà bà ngoại.

Anh trai và chị dâu đã đi du lịch hưởng tuần trăng mật rồi, hơn nữa lại còn là hành trình vòng quanh thế giới nữa khiến cho cô hâm mộ không thôi. Chuyện này trước khi Triệu Phương Nghị giải ngũ thì cô không cần phải nghĩ đến rồi, chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn người khác đi vì vu thôi. Tuy nói vậy thôi nhưng cô lại không hề muốn đi một mình, đời này cô đặc biệt lưu luyến tình cảm gia đình, đặc biệt thiếu hụt cảm giác an toàn, chỉ có ở gần bên Triệu Phương Nghị mới tìm thấy những cảm giác này.

Vương Tứ Nhi ước gì con gái ở lại lâu lâu một chút, cho dù nhà thông gia có quan tâm chu đáo thế nào cũng không thể thoải mái như ở nhà mình được, nói như thế nào thì gia đình mình cũng tự tay xây dựng nên cơ ngơi như ngày hôm nay nên cũng không cần thương lượng với họ làm gì.

Bà vẫn còn mang tư tưởng của thế hệ trước, lại ở nông thôn hơn nửa đời người, nên có rất nhiều quan niệm đã ăn sâu bén rễ vào tiềm thức rất khó thay đổi. Bà Phương Di luôn để ý trung hòa giữa mặn và chay phối hợp, ăn nhiều rau quả tươi cùng với chuyện cần vận động, Nhưng Vương Tứ Nhi cảm thấy mấy cái lá rau rách kia ăn vào bụng thì làm gì có dinh dưỡng, vẫn nên ăn canh gà hầm cách thủy hoặc là sườn ninh thì bổ thân thể hơn.

Tay nghề của bà thì không cần phải nói, thỉnh thoảng Điền Mật Nhi vẫn nhớ đến những món ăn này của bà mà thèm. Nhưng không chịu nổi cả ngày bị bắt ăn những thứ đồ như vậy, ba ngày quanh đi quẩn lại cũng chỉ có những món đó, cô cảm giác được cái bụng của mình to thêm một vòng rồi. Phương Di đến thăm cô bị dọa cho giật mình, thừa dịp nhà thông gia không để ý liền nói thầm với Điền Mật Nhi: “Không thể để cho mẹ con mò mẫm tẩm bổ như vậy được, đến lúc đó đứa bé quá lớn sinh sẽ không thuận đâu. Hơn nữa

bụng quá lớn về sau sẽ không thể nào khôi phục lại được như cũ, da cũng bị rạn ra, lúc đẻ xong liền nhăn nheo cả lại, khó coi chết đi được.”

Người phụ nữ nào mà lại không thích mình xinh đẹp cơ chứ, tuy cục cứng trong bụng hiện tại vẫn là nhất, nhưng nếu không có ảnh hưởng đến chúng mà vẫn giữ được thân hình khỏe đẹp thì còn tốt hơn nữa. Từ đó có thể nhìn ra được bà Phương Di thật sự quan tâm đến Điền Mật Nhi, nếu không thì có người mẹ chồng nào mà không muốn cháu nội của mình càng to càng tốt chứ. Nhưng để được đối xử như thế này cũng là do Điền Mật Nhi bình thường vẫn sống thật lòng đối với bọn họ, gieo nhân nào thì gặt quả ấy thôi. Nếu mẹ chồng và nàng dâu lại cứ hung hăng như gà chọi thì hôm nay bà đến nói lời này sẽ khiến người ta không thể nghĩ là nhà bà sợ tổn tiền, sợ con dâu ăn nhiều lại tốn kém, còn không thì lại nói bà muốn hại đứa nhỏ trong bụng nữa cơ đấy.

Về nhà mẹ lại nhận được đái ngô vô cùng tốt! Vương Tứ Nhi chỉ muốn cho con mình những thứ tốt nhất nhưng cứng chiều như thế lại chính là đang làm hại con mà không biết, lời này nói ra thì thật không được phải đạo cho lắm.

“Lúc về mẹ phải đuổi em con về nhà của nó mới được, cứ nhà mẹ đẻ như vậy muốn làm cái gì không biết, người không biết lại còn cho mẹ là người không hiểu chuyện, suốt ngày cứ nhảy lên, không cho muốn cho con gái về nhà chơi.”

Cháu ngoại về chơi tất nhiên là phải vui mừng rồi, nhưng nó lại không chạ người, khóc suốt ngày, buổi tối cũng phải quây đến nửa đêm. Mấy ngày nay bà Phương Di bị giày vò đến nỗi ban ngày cũng không có tinh thần, cả người cứ lao đao. Người nhà họ Lưu cũng rất nhớ cháu nội, bà thông gia ngày ngày đều gọi điện thoại đến, nội dung chính vẫn là muốn bà khuyên nhủ giúp. Lại nói hai vợ chồng tách nhau ra cũng không phải là chuyện hay ho gì, chỉ miễn cưỡng nói chuyện qua điện thoại qua thời gian dài thì làm gì còn tình cảm nữa chứ.

Lời này của bà Điền Mật Nhi cũng chỉ biết ngồi nghe chứ không hề tham gia vào. Cho dù có không tốt đi chăng nữa cũng là con gái của người ta, mẹ chồng nàng dâu lúc thân thiết nói chuyện thì không sao, đợi đến khi có hiềm khích thì cái gì không tốt cũng đều bị bới ra mà nói, không giống như mẹ con ruột với nhau cho dù có xấu cũng luôn bao dung cho con mình.

“Mẹ cứ để cô út ở lại chơi thêm mấy ngày đi, khó có cơ hội trở về một chuyến. Ngày mai con cũng trở về quân khu rồi, hôm qua Triệu Phương Nghị gọi về, nói này mấy bộ tập huấn đều mặc đi mặc lại, không có thời gian để giặt nữa. Con trở về cho thu xếp một chút, làm chút đồ ăn ngon cho anh ấy. Ngày ngày đều huấn luyện, cả người sẽ rất mệt mỏi đoán chừng cũng không thiết làm gì đâu.”

Cô đi về đó, hai mẹ con nhà người ta có như thế nào cũng không có liên quan gì đến cô, cô cũng không muốn bị kẹp ở giữa làm đề tài đàm tiếu.

Bà Phương Di cũng biết thừa tính của con gái mình, Điền Mật chịu nhường nhịn nên mới được như thế, đổi lại nếu cả hai người đều không ai chịu nhường ai thì đúng là rối tinh rối mù lên rồi. Vốn định thừa dịp Triệu Phương Mỹ chuẩn bị về thì làm một bữa cơm tụ tập gia đình lại nhưng đoán chừng hai bên đều không ai muốn cả nếu bà cứ bắt ép thì lại gượng gạo không được tự nhiên.

Nhưng cô ba nhà họ Triệu chúng ta cho tới bây giờ đều không phải là người nghe theo ý kiến của người khác, dù là chuyện gì cũng hoàn toàn dựa theo ý muốn của bản thân. Cô ta không muốn đi, ai đuổi cũng đều vô dụng.

“Người ta còn chưa có sinh cháu nội cho mẹ, mà mẹ đã bắt đầu nói gì nghe nấy rồi, cẩn thận về sau chị ta được voi đòi tiên, trèo lên đầu lên cổ của mẹ đấy, đến lúc đó cũng đừng ở trước mặt con mà khóc lóc kể lể.”

“Chị dâu con cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua lời này, con cứ ở đó mà suy diễn, huống chi Điền Mật lại không phải là người như vậy, mẹ tốt với nó một thì nó tốt với mẹ mười. Mấy đứa chúng mày còn chưa được như nó đâu, nếu được như vậy thì mẹ đây cũng chẳng phải nhọc tâm rồi. Lại còn muốn nói xấu người ta, con mình cũng không cho ai sờ vào, cho nên mới nói đứa nhỏ có tính tình như vậy đều do mẹ của nó tạo ra mà thành, cái tính khí đó thì ai mà ưa nổi.” Thằng cháu ngoại này đích thị là do mẹ nó làm hư mất rồi.

“Đó là chị ta cần phải vậy.”

Ôi trời, có người nào lại không biết xấu hổ giống như vậy không???

Ngay cả bà Phương Di cũng bị cô con gái chọc cho tức điên: “Người ta làm sao mà phải làm như thế chứ! Tiểu Mỹ à, con cũng không bằng được sợi lông của nó, lại nói nếu đổi lại là con thì con có làm được như người ta hay không. Ba con cùng mẹ bây giờ vẫn còn sống, có thể giúp đỡ con phần nào. Nếu như ngày nào đó hai chúng ta không còn nữa, mà con vẫn giữ thái độ như vậy thì về sau nếu ở nhà chồng bị uất ức, thì lấy ai làm chỗ dựa đây. Chúng ta còn sống thì Điền Mật còn nhìn đến mặt mũi của chúng ta nhưng chúng ta chết đi rồi thì chỉ cần con vừa gặp chuyện không may thì không đoạn tuyệt quan hệ với con cũng đã là không tệ rồi. Tính của anh bình sinh đã lạnh nhạt, lại không thân thiết với em gái, không giống với chị dâu của con. Nó ôn hòa, hiểu đạo lý, nếu con và nó thân thiện với nhau thì chỉ có chỗ tốt chứ không có xấu.”

Nào có cha mẹ lại không suy nghĩ vì con cái của mình chứ. Bà bây giờ không cần phải nhọc tâm lo toan điều gì, sự nghiệp và gia đình cả hai đều như ý, duy nhất chỉ có đứa con gái này từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng được chiều thành hư mới tạo nên tính tình như ngày hôm nay. Luôn cho mình là trung tâm của trái đất, tất cả mọi người đều phải xoay chung quanh mình. Cha mẹ đối với con của mình có thể bao dung vô điều kiện nhưng người khác thì làm sao họ phải chịu như thế.

Aiz, những lời bà nói ra đều có lợi cho con gái mình cả, nhưng có người lại nghe không lọt, khẳng định là mẹ của mình đã bị người kia giật dây rồi, nếu không làm gì có con gái nào về nhà mẹ để lại bị đuổi đi như vậy. Biết Điền Mật Nhi mỗi sáng sớm đều đi tản bộ quanh công viên nên cô ta cố ý dậy sớm một hôm mang theo người giúp việc và đứa bé chặn cô lại nói chuyện một chút.

Một ngày mới bắt đầu với tâm tình tốt đẹp liền bị cô ta làm cho biến mất rồi, Điền Mật Nhi một lần nữa tự nói với mình đừng có phạm sai lầm như người ta, nếu thế thì chẳng khác gì mình như họ cả. Nhưng cũng vẫn rất buồn bực không hiểu tại sao Triệu Phương Mỹ ở trước mặt cô luôn tự cho mình là hơn hẳn người khác như thế, sau này đọc một quyển sách mới biết, thì ra là bản thân luôn tự ti trước mặt của người khác cũng sẽ đưa tới cho họ cực đoan.

Nhưng mà cô ta làm như vậy cũng quá khi dễ người rồi, muốn né cũng không né được, chỉ còn kém nước theo vào tận cửa mắng nữa thôi. Gần chung cư cũng có nhiều người đến hoa viên này tập thể dục, phần lớn mọi người đều có chút quan hệ, cho dù không biết cũng vẫn thấy quen mắt, mặc dù không lại gần xem náo nhiệt, nhưng cũng đủ làm cho người ta lúng túng rồi. Di Hồng làm ở Triệu gia cũng được nửa đời người rồi, quan hệ với Điền Mật Nhi cũng rất tốt, muốn khuyên Triệu Phương Mỹ cũng không thể khuyên được, không có biện pháp gì liền chạy nhanh về tìm bà Phương Di. Bà Phương Di còn chưa tới, thì Vương Tứ Nhi đi từ chợ ra đến đón con gái cùng nhau về nhà, vừa đứng lúc nhìn thấy con gái nhà thông gia chỉ vào mặt con gái mà mắng nhiếc không ngừng.

Hiện tại bà cũng không phải là người mà ban đầu mới nhìn thấy người thành phố liền tự ti, sợ người ta nói mình là người nhà quê nói chuyện thô kệch, con trai thì thành đạt, con gái cũng có tiền đồ, sớm đã thăng lưng với đời, đứng ngang hàng với thông gia từ lâu rồi. Chỉ là trong lòng luôn thấy biết ơn, lúc nhà mình không có điều kiện thì Triệu gia người ta cũng chưa bao giờ tỏ ý xem thường cho nên đối với hai vợ chồng Triệu gia vẫn luôn thấy kính nể.

Con nhà mình ở nhà họ Triệu, bà cũng thấy yên lòng, có lúc còn nói với bà Phương Di rằng nếu Điền Mật không nên không phải thì bà cứ dạy dỗ nó như con cái trong nhà. Nhưng có thể dạy dỗ con bà thì phải là bậc trưởng bối không đến phiên tiểu bối như cô ta, có con cái nhà ai lại có thể chỉ vào mặt chị dâu mà mắng như thế không.

Bà liền đi lên tát cho cô ta một cái lệch cả mặt sang một bên, mặc dù không còn trông trọt như trước nhưng sức lực của Vương Tứ Nhi cũng không hề giảm đi tí nào.”Bốp” một tiếng, vừa mạnh lại vừa vang, thấy thế Điền Mật Nhi liền rụt cổ lại, liếc mắt nhìn mặt của Triệu Phương Mỹ đã đỏ rực một mảng lớn.

Triệu Phương Mỹ từ nhỏ bá đạo đã quen, trừ sợ ba mình và anh trai ra thì cũng chưa có ai dám đối xử với cô ta như vậy. Rốt cuộc vẫn mang tính khí trẻ con được nuông chiều, đổ thừa cậy mạnh, bắt đầu diễn vai của một người đàn bà chanh chua la lối khóc lóc om sòm.

Chỉ là coi như cô ta có làm như vậy, những người phụ nữ xuất thân từ nông thôn như Vương Tứ Nhi đã từng gặp những người đàn bà chanh chua, la lối om sòm còn hơn cô nhiều cho nên bà căn bản sẽ không sợ. Nhớ ngày đó có người ở thôn, dám ăn trộm ngô của nhà bọn họ liền bị hai vợ chồng bà đuổi đánh khắp

thôn, từ đó về sau thấy bà từ xa liền rẽ sang đi đường khác, hướng chỉ là một đứa con nít ranh như thế này, việc gì bà phải sợ chứ.

Bà Phương Di từ đằng xa đã nhìn thấy hai người họ giương cung bạt kiếm, trong lòng liền mắng đứa nhỏ này đúng là không để cho bà tĩnh tâm giây phút nào, Lưu Tử Hiên cũng cùng đi theo với bà, vừa đứng đi hợp về thuận đường muốn tới xem vợ con một chút, nếu đã chơi chán rồi thì thuận tiện chở hai mẹ con về nhà. Mới vừa cùng cha mẹ vợ nói đôi câu thì liền thấy dì giúp việc bế đứa bé gấp gấp đi vào, làm anh bị dọa sợ trong lòng ‘lộp bộp’ rơi xuống, cứ cho là Triệu Phương Mỹ đã xảy ra chuyện gì rồi. Vừa nghe thì liền hiểu được, thì ra là vợ mình tới cửa tìm chị dâu để gây chuyện.

Triệu Phương Mỹ xuất thân từ con nhà có gia thế lại khá giả, có chút tính khí của đại tiểu thư, anh cũng biết từ trong đại viện ra ngoài có đứa bé nào mà dễ đối phó chứ. Hai năm qua cha mẹ anh cũng không còn oán trách anh như trước nữa, anh cũng cảm thấy đối với người trong nhà cô luôn đùa nghịch phản kháng thì cũng chỉ cho là nũng nịu làm mình làm mẩy một chút mà thôi, ai biết cô lại chạy ra ngoài đường làm chuyện mất mặt như vậy, đúng là càng ngày càng quá mức rồi. Thế nhưng đối với những người xung quanh đang đứng xem chuyện cười kia, cô đứng ở trên đường la lối om sòm, có chỗ nào còn giống với một danh môn khuê các chứ. Thấy vợ mình như vậy mặt của Lưu Tử Hiên liền đen như đất nồi, cũng may Triệu Phương Mỹ vẫn còn có chút lý trí, vẫn muốn ở trước mặt người chồng của mình duy trì hình tượng cho bản thân.

“Sao anh lại tới đây.” Cô bị Vương Tứ Nhi đánh tức giận đến phát run, mặc dù tận lực hạ thấp giọng nhưng vẫn còn hơi run rẩy.

“Tôi tới đón thằng bé trở về.” Giọng của Lưu Tử Hiên lại hết sức bình thản, chỉ đơn giản trần thuật lại.

“Em vừa tới được mấy ngày a, vẫn còn muốn ở thêm hai ngày nữa.” Vừa thấy không được như ý, Triệu Phương Mỹ liền nhún mày, giọng nói cũng nhõm hơn, còn mang theo cả lửa giận vừa rồi không được phát tiết ra ngoài.

“Cô cứ thoải mái đi, tôi chỉ mang thằng bé đi thôi.”

Hiện tại Lưu Tử Hiên cảm thấy chịu đựng cô thật quá đủ rồi, bọn họ kết hôn phần lớn là nghe theo ý kiến của cha mẹ, chủ yếu là muốn môn đăng hộ đối mà thôi. Triệu Phương Mỹ vừa xinh đẹp, mà gia thế lại không tồi, khi chưa kết hôn vẫn có chút cao ngạo, càng làm cho con trai chạy theo như vịt. Đến khi kết hôn mới phát hiện cô có thật nhiều khuyết điểm, hết ăn lại nằm, còn suốt ngày soi mói người khác, tân hôn trắng mặt, cũng chỉ cho là trách nhiệm ngọt ngào. Kết hôn mấy năm vẫn không có con, Triệu Phương Mỹ và mẹ của anh không ngừng nổ ra chiến tranh lớn, chiến tranh nhỏ, hai người phụ nữ ai cũng lôi kéo anh rồi khóc lóc kể lể. Khi đó tình cảm của hai vợ chồng cũng không tệ lắm, anh cũng rất thương yêu cô, chỉ là không biết từ lúc nào này tình cảm đã thay đổi, mà cô thì càng ngày lại càng quá đáng.

Triệu Phương Mỹ ghen lời, sững sờ đứng ở đó, cũng cảm thấy chồng của mình đã thay đổi rồi, anh chưa bao giờ lạnh nhạt với cô như vậy, có chút ngơ ngẩn cả người. Phương Di thấy con rể tức giận, sợ hai vợ chồng lại gây gỗ liền vội vàng nói: “Sớm đã bảo về rồi, trong nhà vừa có phụ nữ mang thai, vừa có trẻ con cũng hết sức bận rộn, Tử Hiên tới thật đúng lúc, nếu không mẹ cũng muốn gọi điện thoại cho con để đến đón hai mẹ con nó về đây.”

Lưu Tử Hiên cũng không nói gì, sau khi bế con mình từ trong tay của dì giúp việc mới nói với bà Phương Di: “Mẹ à, con về trước đây, đơn vị còn rất nhiều việc cần phải xử lý, về sau có thời gian sẽ trở lại thăm cha mẹ.”

Nói xong cũng không thèm để ý đến Triệu Phương Mỹ, ôm đứa bé đi thẳng, Triệu Phương Mỹ liền nhìn Phương Di, lại đón nhận không ít ánh mắt châm biếm của mọi người đang đứng xem kịch vui vừa xấu hổ lại vừa tức giận.

“Mẹ à, con cũng về đây!”. Trước khi đi còn trừng mắt nhìn Điền Mật Nhi và Vương Tứ Nhi một cái, mang ý là sẽ tính sổ sau, rồi chạy đuổi theo chồng mình.

Rốt cuộc cũng là em chồng, đều là người một nhà, lại nhìn sang bà Phương Di, Điền Mật Nhi liền nói Vương Tứ Nhi về nhà trước, còn mình thì về nhà chồng xem một chút, tránh cho vợ chồng son bọn họ vì chuyện nhỏ mà hiểu lầm nhau.

Bà Phương Di bất đắc dĩ, thở dài nói: “Aiz, tiểu Mỹ mà được một nửa như của con thì mẹ cũng đến nỗi lo lắng như thế này. Hôm nay chỉ dù nó có nói gì thì con cũng đừng để trong lòng nhé, đứa nhỏ này được mẹ chiều hư rồi, không biết quản cái miệng của mình, nhưng thật ra thì nó cũng không có tư tưởng gì xấu đâu.”

Điền Mật Nhi thật sự cũng không để ý lắm, nhưng tâm thì đã lạnh rồi, về sau nên ít tiếp xúc thôi, nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng không khí hài hòa của gia đình. Dù gì cô sống với mẹ chồng là chính, dù muốn dù không cũng nên khuyên bà đôi câu, để cho bà yên lòng.

“Mẹ, mẹ đừng áy náy, con là chị lớn, cũng không chấp với cô ấy làm gì. Chúng ta nhanh đi về xem một chút đi, con thấy sắc mặt của em rẻ không tốt lắm, đừng bởi vì mấy câu vui đùa của hai người bọn họ mà khó chịu.”

Lớn, nhỏ, đều không phải là lý do. Triệu Phương Mỹ so với Điền Mật Nhi còn lớn hơn mấy tuổi chứ ít gì, ăn muối cũng còn nhiều hơn, nhưng bản tính của con người là như thế, đúng như người ta vẫn nói: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

62. Chương 62

Lúc trở về hai vợ chồng nhà kia liền náo loạn gà bay chó sủa đến mức đòi ly hôn, Triệu Phương vốn là một người kiêu ngạo, nên làm sao sẽ chịu xuống nước mà vẫn hỏi thế cục, nếu người đã không muốn thì ta cũng không cần. Nếu là chuyện khác Điền Mật Nhi nhất định sẽ tiếng khen là có cá tính, nhưng đã là vợ chồng với nhau vốn cũng không nên quá so đo về vấn đề thể diện, về nhà đóng cửa bảo nhau, chồng nóng thì vợ nhịn, cái này cũng không phải là chuyện mất mặt gì, hơn nữa đóng cửa vào ai có thể biết được chuyện này chứ.

Vốn cũng không có gì to tát, nhưng cãi tới cãi lui ai cũng không chịu nhường nhau một câu, cuối cùng mới thốt ra hai chữ ly hôn. Triệu Phương Mỹ định bế con đi, người của Lưu gia có thể làm được gì, con dâu mất đi thì lại có, nhưng đây chính là cháu đích tôn duy nhất của Lưu gia, người thừa tự của dòng họ Lưu nhà họ. Hai vợ chồng muốn chia tay cũng được, có thể nào bọn họ cũng đều không tham gia, nhưng muốn mang đứa bé đi thì không được.

Người của Lưu gia đã quyết định như vậy, không phải Triệu Phương Mỹ chống lại được, hiện tại cô ta lại là lỗi om sòm lẫn lộn cũng không ai thêm để ý. Đã như vậy liền nhờ tới nhà mẹ đẻ và anh trai của mình ra mặt thương lượng với Lưu gia để đem đứa bé trở về.

Triệu gia và Lưu gia phát triển ở hai tỉnh ở phía Đông Nam, hôn nhân của hai nhà vẫn luôn duy trì thế song song tuy gần bó nhưng không phụ thuộc vào nhau, Triệu gia không chèn ép được Lưu gia, Lưu gia cũng không chế ngự được Triệu gia. Ban đầu nhìn hai đứa bé rất xứng đôi, lại có tình hữu nghị, thấy cũng môn đăng hộ đối nên mới kết hôn.

Nếu là hai nhà thật sự trở mặt, người Lưu gia không cho mang đứa bé đi thì Triệu gia cũng không thể ép buộc gì được, chỉ có thể vì Triệu Phương Mỹ tranh thủ giành được điều kiện tốt nhất khi ly hôn. Nhưng ở thời đại này ly hôn vẫn còn là một chuyện rất to tát, Triệu Phương Mỹ lại càng là người phải chịu thiệt, kết hôn nhiều năm như vậy mới có con, một khi đã ly hôn sợ chỉ rằng ở khó có thể tìm được một mối có tiền đồ gia thế như Lưu Tử Hiên. Người ta là đàn ông thì lại là chuyện khác rồi, Lưu Tử Hiên có tiền có quyền lại có thế, con gái chưa chồng có theo hàng đàn cũng không hết. Người ta vẫn nói nam nữ bình đẳng, nam nữ ngang hàng, nhưng thật ra đối với rất nhiều việc mà nói chuyện ngang hàng này thật sự chỉ là nói suông. Đàn ông có thể gọi là kim cương vương lão ngũ, còn phụ nữ thì chính là hoa tàn bại liễu rồi.

Bà Phương Di tận tình khuyên bảo, Triệu Phương Mỹ cũng thật sự không muốn ly hôn, nhưng bản thân lại không nhún nhường được, ngoài miệng vẫn kiên cường nói: “Không có cô thì chợ vẫn đông, con cũng không tin không có Lưu Tử Hiên, thì trái đất lại không quay nữa.”

Bà Phương Di trăm nói ngàn khuyên, Triệu Phương Mỹ cuối cùng mới không cam tình nguyện đồng ý không ly hôn rồi, mà Lưu Tử Hiên thì ngược lại, không thể không ly hôn, câu nói lấy vợ phải lấy vợ cưới hiền anh đã thấm nhuần thật sâu rồi. Nhưng anh cũng không muốn bởi vì chuyện của mình và Triệu Phương Mỹ mà khiến mối quan hệ với Triệu gia quá căng thẳng, đối với Phương Di vẫn luôn luôn tôn kính: “Mẹ, tính khí của tiểu Mỹ mẹ cũng thấy rồi đấy, mỗi ngày con đã đau đầu xử lý công việc mà khi về nhà lại còn phải ứng

phó với cô ấy. Việc ly hôn này cũng không phải là con nói, con vốn muốn yên tĩnh, thuận tâm sống qua ngày, ngày ngày về nhà không phải náo loạn thì cũng chính là oán trách, con quá mệt mỏi rồi.”

Nói thật, bà Phương Di cũng hiểu cho đứa con rể này, con gái bà mới về nhà có mấy ngày mà còn chọc trời khuấy đất ầm ĩ cả lên. Nhưng cũng không thể nói ra như vậy được, người xưa cũng có câu nói rất hay chỉ khuyên giải chứ không chỉ dẫn cách, hướng chỉ đây còn là con gái với con rể của mình.

“Tử Hiên, coi như không nhìn đến mặt mũi của mẹ thì con cũng phải suy nghĩ đến thằng bé. Nó mới có tí tuổi đầu, vẫn luôn cần có mẹ lúc này mà các con lại ly hôn, đáng thương nhất không phải là đứa con còn nhỏ dại này sao. Về sau tuy con có thể lấy vợ mới, nhưng mẹ ghe cho dù có tốt đi chăng nữa nhưng vẫn không bằng mẹ ruột được? Các con cũng không còn trẻ nữa, đã sớm qua tuổi yêu đương nồng nhiệt rồi, hiện tại vẫn nên vì con của mình. Tính khí của Tiểu Mỹ có chút bùng bột, nhưng nó đối với con vẫn luôn một lòng một dạ. Con có thể bảo đảm tìm được một người có thể thật tâm, đối đãi với đứa nhỏ này giống với ruột hay không? Nghe mẹ đi, dù thế nào cũng là mối nhân duyên tốt, hướng chi tiền đồ của con hiện tại đang thuận, hai vợ chồng lại đòi ly hôn, đối với con cũng sẽ ảnh hưởng không nhỏ.”

Tuy Lưu gia không vừa ý cô con dâu này, nhưng cũng không muốn con trai ly hôn, bọn họ chỉ có một đứa con trai là Lưu Tử Hiên, trước nay vẫn nó vẫn luôn hiếu thuận với cha mẹ. Mâu thuẫn của hai vợ chồng chúng nó nguyên nhân một phần là do chung sống không hòa thuận. Lưu gia tỏ rõ thái độ, đứa bé còn quá nhỏ, chuyện ly hôn không được nhắc đến nữa, cho một nhà ba người bọn họ ra ngoài ở riêng. Cả ngày phải xử lý chuyện củi, gạo, dầu muối cùng nhiều chuyện vụn vặt khác nên không còn thời gian rảnh rỗi để cãi nhau gây gổ.

Triệu Phương Mỹ đã sớm không muốn chung với cha mẹ chồng, lúc chưa kết hôn ở nhà phải nghe cha mẹ cầu nhàu, khi kết hôn rồi lại nghe cha mẹ chồng cần nể, bọn họ đã là người lớn, nên có cuộc sống của riêng mình rồi.

Lưu Tử Hiên luôn luôn hiếu thuận, cha mẹ cũng đã khuyên như vậy, nên cũng không còn kiên trì như trước nữa. Người như anh ta thứ không thiếu nhất chính là phụ nữ, nhưng cưới về lại không giống nhau. Triệu Phương Mỹ mọi mặt cũng rất có bản lĩnh, gia thế tốt, dáng dấp cũng cao gầy xinh đẹp, công việc trình độ học vấn cũng không kém. Chủ yếu nhất là không để tâm vào việc gì, đừng nhìn hai người ồn ào như thế nhưng vẫn chân thành, một lòng một dạ với anh. Trừ đôi khi hay nghi thần nghi quỷ và tính khí đại tiểu thư cũng không có tật xấu khác, nhưng đàn ông nào không phải ra ngoài xã giao chứ, người đứng ở vị trí như anh coi như không đi trên hoa gheo nguyệt nhưng cũng là rất nhiều rất nhiều cô gái nhào đến. Gặp dịp thì chơi mà thôi, chứ tâm thì luôn để ở nhà, nếu so đo quá nhiều thì chẳng khác gì đẩy chồng mình vào tay người khác rồi.

Nhưng mà anh cũng không phải là người thích dính vào những chuyện như vậy, chỉ thỉnh thoảng thật sự cần ứng phó, hoặc là lúc áp lực quá lớn còn hơn phân nửa đều do Triệu Phương Mỹ đa nghi, đoán già đoán non nhiều hơn.

Nếu như mà dọn ra ở riêng, thì cô vừa được chăm sóc con vừa giữ vững được gia đình, cũng không có nhiều rảnh rỗi suy nghĩ lung tung. Người như chồng của cô, sống phóng túng cũng đã chán rồi, thật ra thì khi anh về nhà vẫn muốn cho anh buông lỏng tâm tình, hưởng không khí ấm áp của gia đình. Những thứ bên ngoài kia chỉ để tiêu khiển, nhưng chỉ có một người vợ này mà thôi.

Giải quyết xong chuyện của Triệu Phương Mỹ, bà Phương Di trong nháy mắt đã già hơn mười tuổi, thở phào nhẹ nhõm. Cha mẹ vì con cái của mình mà hao phí tâm tư, đến cuối cùng cũng không oán không hối.

Vương Tứ Nhi cũng từ Điền Mật Nhi biết được chân tướng, cũng đều có con gái lớn, thể nghiệm loại sự tình đó cũng không dễ dàng.

“Aiz, oán trách ai chứ, so đo với bọn trẻ làm gì chứ.”

Bà Phương Di đối với bà thông gia này luôn luôn hài hòa, Vương Tứ Nhi tính tình thẳng thắn rất hợp với tính của bà, hướng chi chuyện này cũng không oán được người ta, liền nói: “Con gái tôi nuôi lớn là cái dạng gì tôi còn không biết hay sao, sao có thể oán người khác chứ, nếu nó hiểu chuyện một chút thì tôi cũng không đến nỗi hao tâm phí lực như vậy. Hiện tại tôi cũng đã nghĩ thông rồi, con cháu tự có phúc của con

cháu, về sau chúng nó thích làm sao thì làm như thế đó. Hiện tại tôi chỉ chờ Điền Mật sinh con, ở nhà vui mừng mừng bẽ hai đứa cháu nội này thôi.”

Vương Tứ Nhi hôm nay lĩnh nhiệm vụ đến khai đạo cho Phương Di, không ngờ chính bà đã tự hiểu thông rồi liền vỗ vỗ tay của thông gia vui mừng nói: “Bà có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, đứa bé lớn lên liền rời khỏi đôi cánh của cha mẹ, nếu cứ chăm chăm trói buộc tay chân của chúng thì bọn nhỏ sẽ càng ngày càng lệ thuộc vào chúng ta, ngược lại đối với bọn chúng không có ích lợi gì.”

Đạo lý này bà cũng biết, nhưng con cái là viên thịt từ trên người của mẹ, nói thì như vậy nhưng cứ đụng phải chuyện liên hận không thay con của mình mà gánh chịu tất cả.

Triệu Quốc Đống chưa bao giờ quản đứa bé, luôn tin tưởng vào các con của mình. Trong nhà, đứa lớn từ nhỏ đã luôn tinh tâm, còn đứa con thứ từ nhỏ trừ việc đánh bạn ra cũng chưa bao giờ chọc đến khuấy trời lệch đất, cũng không tham gia vào cuộc sống thối nát sa đọa. Còn đứa con út thì vẫn luôn đáng yêu, công việc của ông càng ngày càng bận rộn, khó tránh khỏi nuông chiều hơn một chút.

Nhưng nuông chiều quá thì sẽ tạo nên tính xấu. Nhìn hai đứa bé Điền Gia, đứa nào mà không phải là long phượng trong xã hội, chỉ có trải qua khổ cực phần đầu mới biết quý trọng.

“Cũng sắp ba mươi tuổi rồi, con cũng lớn như vậy, cũng nên học được cách làm mẹ hiền vợ thảo. Con đường sau này đi như thế nào cứ để cho nó tự mình tìm hiểu, cũng không thể để đến lúc vào quan tài còn phải lo lắng.” Triệu Quốc Đống nói.

Phương Di liền trả lời: “Cũng biết là như vậy nhưng cũng không thể nhìn nó bể đầu sút trán được. Một lát tôi gọi cho tiểu Hà bảo nó bình thường nên hàn huyên với em gái của nó một chút, có một số việc nên chỉ giáo nhiều hơn. Chị em chúng nó không chênh lệch nhau nhiều lắm, nên có thể gần gũi nhau hơn.”

Aiz, cảm giác con của mình vẫn còn nhỏ, nào ngờ được trong chớp mắt đã kết hôn, sinh con rồi. Xuất hiện những vấn đề này, mới biết mình đã sơ sót không dạy dỗ.

Đừng nhìn Triệu Phương Nghị ra mặt xử lý chuyện của Triệu Phương Mỹ nhưng sau lưng cũng thầm trách Lưu Tử Hiền thật không thông suốt, nhưng trong lòng vẫn rất không ưa đứa em gái hay gây chuyện này. Chỉ là đều là người một nhà, không thể để người ngoài khi dễ được, hai người họ sau khi về nhà liền nói với Điền Mật Nhi: “Về sau con gái của chúng ta nhất định phải dạy dỗ cho thật tốt, đừng để biến thành như vậy, chúng ta cũng không thể ngày ngày lo lắng cho chúng được.”

À, xem anh có thể nói cứng như vậy, người làm cha mẹ nào mà không bao che cho con của mình chứ, liền cứng cổ bác bỏ: “Chuyện xảy ra như vậy cũng là do nhà anh, nếu anh không muốn gặp, chúng ta mẹ hiền tại liên đi đến nhà mẹ thôi! ~~~”

Một chữ thốt ra trầm bổng du dương khí thế như hồng, Triệu Phương Nghị nghe thấy thế nhất thời liền hạ nhiệt, phất tay một cái, nhưng cũng may mắn không bắt được. Trung tá đại nhân hai gạch, hai sao, lập tức chẳng khác gì anh lính cần vụ nhỏ bé ân cần chu đáo, lấy nước, gọt trái cây, phục vụ vợ yêu.

Chỉ khí anh hùng khí khái gì gì đó cũng không thể bằng một giọt nước mắt của cô vợ nhỏ được. Khoan hãy nói anh không phải là đàn ông, cmn, mặt mũi là cái gì chứ, so với lót giày còn không bằng nữa là. Chỉ vì như vậy mà khiến cho chúng ta hai vợ chồng gây gổ tranh cãi đến cuối cùng người chịu tội còn không phải là mình hay sao.

Mặt mũi chỉ để cho người khác nhìn, tựa như ở bên ngoài Điền Mật Nhi vẫn thận trọng phục vụ anh, anh vừa trừng mắt thì liền ngoan ngoãn như con mèo nhỏ quấn lấy chân anh vậy. Lúc trở về nhà rồi có phải quỳ trên băng giặt đồ đó thì đó cũng là tình thú hai vợ chồng, trong lòng thấy vô cùng thỏa mãn. Thấy cô vợ nhỏ làm nũng ăn vạ, thật sự rất đáng yêu nhỏ chỉ muốn khắc sâu vào trong tâm khảm, sao có thể cam lòng để cho cô tức giận khổ sở được chứ.

Xong rồi Điền Đại tiểu thư của chúng ta mũi đã hếch lên đến tận trời rồi, Triệu Phương Nghị càng cứng chiều thì cô lại càng làm nũng. Tâm tình sau khi mang thai cũng nhạy cảm không ít, hơi không như ý liền chu môi đỏ vành mắt rồi, chỉ khi anh dỗ dành ôm vào trong lòng mới thấy thoải mái. Có lúc cũng biết có chút quá mức, nhưng chỉ muốn anh cưng chiều thêm một chút mà thôi. Hai người không khác gì Chu Du và Hoàng Cái, một người muốn đánh một người lại nguyện chịu đựng bị đánh, tia lửa vàng ra khắp

nơi, thật ra thì lại càng khiến cho tình cảm thêm gắn bó, từ từ tìm được cảm giác yêu thương sâu đậm chỉ thuộc về hai người họ mà thôi.

63. Chương 63

Hiếm có dịp được thanh nhàn, mà hôm nay thời tiết lại ẩm áp, ánh mặt trời chiếu rọi xuống khắp nơi, Triệu Phương Nghị đem ga giường và vỏ chăn ngâm ở trong chậu, rồi đứng vào trong đó đập đập, giũ giũ giặt sạch. Triệu Phương Nghị vẫn luôn góp mặt trong đội quân danh dự giải việc nước, đảm việc nhà, hơn nữa người làm quần nhân ai mà chẳng thích chỉnh tề sạch sẽ. Điền Mật Nhi cũng có chung sở thích này với anh, quần áo hay đồ dùng của hai người họ đều được giặt bằng tay, luôn cảm thấy máy giặt luôn giặt không sạch bằng.

Sau khi mang thai áo lót quần lót có thể giặt tay được, nhưng những thứ nặng như chăn màn, áo khoác nếu ngồi xuống giặt bị ván giặt đồ chọc vào bụng vừa khó chịu vừa sợ ảnh hưởng đến thai nhi. Áo khoác thì dùng máy giặt cũng được nhưng phần lớn ga giường nhà cô đều sáng màu, cho vào máy giặt mấy lần liền cảm thấy bị ố ố, không được trắng sáng như lúc trước. Vừa đúng lúc Trung tá đại nhân được nghỉ phép, liền phát huy được hết nhiệt lượng thừa trong cơ thể rồi.

Phòng bếp, trần nhà còn cả trên tủ mặt, cũng phải lau chùi cho hết khói dầu và bụi bặm, đệm giường cũng đều được mang ra ngoài phơi nắng cho thô khoáng. Điều mà một người quần nhân quan tâm nhất chính là tác phong nhanh nhẹn, chưa tới buổi trưa mà căn nhà nhỏ của bọn họ đã sáng lấp lánh sạch sẽ không còn tí bụi nào.

“Ăn táo đi, hôm nay em còn chưa ăn trái cây đấy.” Một quả táo đã được gọt bóng loáng đầy đặn được đưa tới trước mắt, ngay cả hạt cũng bị đào ra ngoài rồi, chính giữa có một cái lỗ thủng to, trông chẳng khác gì đồng xu cả. Triệu Phương Nghị rất thích trở tào tháo gọt, không kém một nghệ nhân chút nào. Bởi vì phải dọn nhà nên anh chỉ mặc một cái áo ba lỗ màu đen cùng với một cái quần đùi rộng thùng thình, lộ rõ các cơ bắp trên người.

Quả thật rất đẹp trai! Điền Mật Nhi vừa gặm táo mà mắt sáng lấp lánh, nhưng ngay sau đó lại xịu mặt, buồn bã đề nghị: “Chúng ta đã có dao gọt trái cây rồi, anh dùng dao găm để gọt cái này có phải là quá lãng phí rồi không. . .”

Triệu Phương Nghị làm sao lại không hiểu ý của cô nhưng vẫn giả vờ lạnh lùng đáp: “Quen tay rồi! Thói quen thôi, không có vấn đề gì đâu.”

Toát mồ hôi. . . anh thì không vấn đề gì nhưng cô thì có đấy, ai biết con dao này của anh đã đâm chọc vào những thứ gì rồi. Hai ngày trước trở lại còn nói với cô, anh đi dã ngoại sinh tồn còn nướng cả chuột đất ăn nữa, con chuột hết sức mập một nường lên mỡ cháy xèo xèo, đừng nói với cô là anh giết chuột mà không cần đến dao hoặc là lấy tay không để lột da nó đấy nhé. Vừa nghĩ tới quả táo mượt đang cầm trong tay lại có sự tiếp xúc thân mật gián tiếp với chuột đất thì lại cảm thấy ghê ghê, miếng táo ở trong miệng làm thế nào cũng không nuốt xuống được, liền cảm thấy tức giận.

“Mau ăn đi, để lâu sẽ bị mất chất, không phải em vẫn nói quả táo rất tốt sao, mỗi ngày ít nhất phải ăn một quả.” Trung tá đại nhân tha thiết chờ đợi.

Haiz, Điền Mật Nhi thừa nhận, sau khi mang thai tâm tình của cô có chút thay đổi rồi, một chuyện con con cũng có thể tưởng tượng vô hạn. Nhưng nhìn vào ánh mắt ân cần mến yêu của đại nhân chúng ta, cô thật sự không muốn bởi vì chuyện bé tí tẹo này mà tổn thương đến tâm linh thuần khiết của anh. Lại nói cũng không phải là chưa từng ăn, mang thai thì sao, cũng muốn cho bảo bối vẫn còn ở trong bụng mẹ thông cảm với ba của chúng, rồi nhắm mắt nhắm mũi tiếp tục ăn!

“Em cũng đã nấu canh rồi, canh xương bò, hầm từ sáng đến giờ đấy, anh ăn một bát đi. Dạ dày bò với bánh nhân thịt cũng đã làm xong, một lát nữa làm sủi cảo thịt bò ăn với rau trộn dạ dày, tí nữa anh mang về ăn cùng với Thảm chính ủy.”

Vợ của Thẩm chính ủy buổi sáng mang tới một bộ dạ dày bò, hai cái chân bò cùng với một mẩu thịt lớn. Gần quân đều là thôn làng, chị dâu đi mua đồ vừa đúng lúc gặp một nhà đang giết bò, nên liền mua một ít mang về nhà, lại nghĩ đến vợ của đoàn trưởng đang mang thai ăn cái này rất tốt nên nhân tiện mua thêm. Điền Mật Nhi muốn trả tiền, nhưng chị dâu lại cứ sống chết không nhận, lại còn bảo cô quá khách sáo nữa.

Tay nghề của Điền Mật Nhi đi đến chỗ nào đều nổi danh cả, những con sói đói trong đoàn tuần nào cũng đến xin bữa cơm, sau khi cô mang thai cũng không thôi. Liên tục chiến đấu ở các chiến trường rồi đến cả nhà của chính ủy, chị dâu được Điền Mật Nhi chỉ cho mấy chiêu, sau mấy lần xuống bếp thì tay nghề liền tăng mạnh, cuộc sống của Thẩm chính ủy cũng nhờ đó mà được nâng cao không ít. Anh ta đã hạ mệnh lệnh cho vợ của mình, trong lúc Điền Mật Nhi mang thai nhất định phải trong thời gian ngắn nhất học cho bằng được tất cả tài nghệ nấu nướng của em dâu.

Cho dù có hay không có quyết tâm! Kết quả phải là học bằng được cái mấu chốt.

Điền Mật Nhi thừa nhận thời gian này mình cũng có chút thần kinh, không tự chủ bắt đầu nghi thần nghi quỷ, còn có chút tâm tư khó tả. theo cách nói của bác sĩ đó chính là nội tiết tố thay đổi, trong thời kỳ mang thai có thể phát sinh bất kỳ lúc nào, cô dĩ nhiên là không thừa nhận mình bị rơi vào thời kỳ mãn kinh rồi.

Triệu Phương Nghị đã mấy ngày không về nhà, thực chiến diễn tập đối kháng, nhất định là mọi tin tức đều bị phong tỏa, tuyệt đối giữ bí mật. Trước kia cũng không phải là không có, lâu dần cũng đã thành thói quen, nhưng trên ti vi lại diễn cảnh đàn ông không trở về nhà chính là không muốn đối diện với vợ của mình, hoặc là ở bên ngoài đã có tiểu Tam rồi.

“Ông xã à, không phải em trở nên béo rồi, biến dạng rồi, anh liền thay đổi không thích em nữa!” Điền Mật Nhi tóm lấy Triệu Phương Nghị, ra vẻ đáng thương hỏi, giống như hiện tại cô là một phụ nữ có thai bị chồng mình thay lòng vứt bỏ thế thảm.

Triệu Phương Nghị vỗ vào cái bụng của cô một cái rồi ôm cô vào tròn nhà, một tay rót nước cho mình, một tay khác lần mò đi xuống, nói: “Nếu mà không mập thì cái bụng sẽ phải gặp họa đấy, anh cảm thấy em bây giờ so với trước kia còn xinh đẹp hơn nhiều, đừng có ở nhà mà nghĩ lung tung.”

Hai bàn tay nhỏ bé của Điền Mật Nhi một trái một phải đặt mặt anh ngay ngắn lại, nghiêm túc hỏi anh: “Vậy anh thích em như bây giờ hơn, hay là thích em trước kia hơn.”

Căn cứ vào kinh nghiệm mấy tháng đấu tranh vừa qua, đầu dây thần kinh của Triệu Phương Nghị trong nháy mắt liền căng lên, cái vấn đề này không thể trả lời qua loa được, nếu không cô vợ nhỏ lại như nước vỡ đê mà khóc không ngừng.

“Đều thích hết.” Triệu Phương Nghị đầy thâm tình nhìn vào mắt của cô trả lời, thuận tiện hôn trộm một cái.

“Căn bản là không giống nhau! Hiện tại em mập thành ra như vậy, trên mặt đều là thịt, sao có thể so với trước kia được.” Điền Mật Nhi lắc lắc cái đầu nhỏ, khuôn mặt mồm mỉm mỉm phụng phịu nói.

“Đều là em cả, sao lại không giống nhau, trước kia người anh nhất chính là em, hiện tại thích nhất vẫn là em!” Thiên chinh bách chiến, Trung tá đại nhân của chúng ta tuy có hơi đầu gỗ, thế nhưng cũng sẽ có lúc nói được lời ngon tiếng ngọt nghe thật vào tai.

Hình như chưa bắt được nhược điểm gì nên Điền Mật Nhi liền thấy rối rắm, nhưng vậy cũng tốt, cuối cùng lại hỏi một câu: “Vậy anh thích em hơn hay là thích cục cưng hơn.”

Huấn luyện nhiều gian nan, nhiệm vụ nhiều ác liệt đều không khiến Đoàn trưởng trung tá chùn bước, hiện tại một câu này của cô vợ nhỏ liền làm anh tâm phục khẩu phục rồi.

Đã bước vào tháng thứ tư, Điền Mật Nhi có thể cảm nhận được cục cưng máy thai nhẹ nhàng, trong bụng giống như có con cá nhỏ, tung tăng bơi lội. Một lát bơi về bên trái, một lát lại bơi về bên phải, cứ có cảm giác bên trong hơi ngứa một chút. Bác sĩ nói lúc này em bé đã thành hình rồi, chơi đùa bên trong túi ối của mẹ. Đáng tiếc hiện tại lại không có siêu âm màu, nếu không thật muốn xem hình dáng của cục cưng như thế nào. Giống như ba của chúng, hay là giống như mẹ? Chỉ là người xưa đã có câu cháu ngoại rất giống với bác trai của chúng, nên thời gian này Điền Mật Nhi cứ gặp là nhìn Điền Dã chăm chăm, làm cho anh lạnh toát sống lưng.

“Anh làm việc gì trái với lương tâm hay sao..., sao lại thấy chột dạ.” Ba tháng kiểm toán một lần, làm một cổ đông, bình thường không tích cực còn chưa tính, lúc chia tiền cũng vậy.

“Từ sáng đến trưa hiện tại cũng sắp tan việc rồi, cũng không có cái gì lạ, sao lại nhìn anh như thế.” Anh đây là đang chột dạ sao, không hề, đây chỉ là đang sợ hãi, khi nhìn vào ánh mắt mơ màng đáng yêu của em gái mình, may mà nhờ tín ngưỡng của anh là GCD(Đảng cộng sản), đi theo chủ nghĩa vô thần.

Nếu đã không cho cô nhìn thì cô về nhà tự soi gương. Dù sao cũng là anh em ruột, nên không khác nhau nhiều, cục cưng mà giống cô..., nhất định là tuần tú, xinh đẹp! Đúng là tự kỷ mà, thật không biết xấu hổ, ha ha!

~~Thấy tâm hồn của cô lại treo ngược cành cây, không biết phiêu du đến tận đâu rồi, Điền Dã đau đầu vô vô trán rồi nói: “Mau về nhà đi, một lát nữa đứng vào giờ tan tầm trên đường đông đúc không dễ đi đâu.”

Đã sớm chờ lời này của anh từ lâu, nếu sớm thả người thì đã không có nhiều chuyện như vậy ! Điền Mật Nhi mừng rỡ rồi cuộc có thể giải phóng rồi, muốn đi uống nước rồi mới về nhà. Nhưng Điền Dã này từ nhỏ đã quen cực khổ, lại không bị Tư Bản Chủ Nghĩa ăn mòn, trên sinh hoạt vẫn giữ vững tính cần kiệm trước sau như một. Trừ một chút trà ngon, nước ngọt dùng để chiêu đãi khách, thì cũng chỉ có nước sôi để nguội thôi.

Bác sĩ đã cảnh báo phụ nữ có thai mà uống trà, uống đồ uống có ga về sau sinh con sẽ hay bị đau bụng. Nên uống hồng trà hoặc nước trái cây nguyên chất là tốt nhất, còn những thứ kia thỉnh thoảng uống mấy lần cũng được.

Đợi chút, hiện tại công ty không phải có thể vận hành theo thể chế này sao, thành công của bọn họ về lý cũng có thể tham khảo được! Điền Dã càng nghe tròng mắt càng sáng, lập tức gọi điện thoại triệu tập các cán bộ nòng cốt đi họp, về phần Điền Mật Nhi, về nhà cũng không còn đáng nói nữa rồi. Cô đã đưa ra chủ trương sáng kiến thì đương nhiên muốn cô phải trình bày rồi, nếu chưa hoàn thành xong kế hoạch sơ bộ chắc chắn sẽ không thả người.

Đủ tiền tiêu đã là tốt lắm rồi, sớm biết thế này thì đã không lảm nhảm, bụng thì đói mà vẫn phải nói. Điền Dã tròng mắt nhìn cô rồi liền phân phó thư ký đi ra ngoài mua đồ ăn, giải quyết vấn đề dạ dày cho cô em gái. Cuối cùng vẫn là Triệu Phương Nghị biết vợ yêu của mình bị gọi đến công ty làm trâu làm ngựa, liền chạy thẳng một mạch tới đó giải cứu trở về. Mọi người trong lòng sớm có tính toán trước, ngay từ lúc trước khi anh tới liền đem hàng tích trữ là Điền Mật Nhi ép khô rồi, nhanh chóng làm xong thiết kế, tính nguồn cung cấp, không lâu về sau người dân đã có thể uống được nước trái cây nguyên chất đóng chai rồi.

Hiện tại Điền Viên đã sớm chiếm vị trí quan trọng ở thị trường trong nước nên rất tích cực hướng ra thị trường nước ngoài, tài nguyên trong nước phong phú, nhân lực cũng có thừa, giá thành sản phẩm sau khi tung ra thị trường cũng không cao, chất lượng tốt còn mùi vị rất ngon, rất nhanh cũng chiếm được một chỗ đứng ở thị trường nước ngoài. Bây giờ Điền Viên đã có khuynh hướng quốc tế hóa công ty, bởi vì có Điền Viên dẫn đầu nên cũng không ít công ty nước ngoài muốn tiến vào thị trường trong nước, nhưng tổng hợp lại thì vô luận là thương phẩm nhưng sức mua vẫn thua kém Điền Viên không nhỏ.

Điền Viên đối với tài nguyên của tỉnh mình đều ưu tiên sử dụng triệt để, nhờ có tập đoàn Điền Viên mà nhiều nhà cung cấp cũng hưng thịnh theo, nền kinh tế của tỉnh thành vì thế mà phát triển lên rất nhiều. Triệu Quốc Đống là người khai sáng ra khu công nghiệp mới, cũng từ đó mà lấy được thành tích không nhỏ, chuyện này cũng đã được báo cáo lên trung ương, vị thế của Triệu gia lại càng thêm vững chắc. Triệu Quốc Đống trước khi về hưu, luôn hi vọng được đề bạt lên trên. Cả đời này của ông, chuyện nên trải qua đều đã trải qua rồi, hiện tại không cầu quan to lộc hậu, chỉ muốn có một chức danh để lót đường cho bọn nhỏ về sau.

Triệu Phương Nghị trong nhóm quan quân cũng là người có trình độ học vấn cao, lại đang học bổ túc ở trường quân đội, lại đã từng được tập huấn ở nước ngoài. Chỉ cần không có sai lầm chính trị nào thì tiền đồ có thể nói là luôn rộng mở.

Tiến một bước trong giới chính trị cũng không dễ dàng, trong giới quân sự vẫn phải dựa vào thực lực là chính, không bằng dùng toàn lực nâng đỡ cho Triệu Phương Nghị, sự nghiệp của ông cũng như ánh chiều tà rồi, sớm muộn gì mà chẳng phải xuống núi.

Thành tích đủ rồi, cũng không làm trở ngại đường đi của lớp trẻ, người nào có thể bước thì cứ tiến thôi. Bây giờ ông tận lực nghĩ đến dân chúng, chú ý giúp đỡ những tầng lớp dưới của xã hội, cho bọn họ được hưởng một chút phúc lợi có thể được ăn no mặc ấm.

64. Chương 64

Bước vào tháng thứ sáu, bụng của Điền Mật Nhi càng ngày càng thấy lớn, cúi đầu xuống ngay cả mũi chân cũng không nhìn thấy. Người không biết chợt nhìn, còn tưởng rằng cô chuẩn bị sinh đến nơi, cái bụng to vượt mặt. Nhớ trước kia ở trên mạng xem qua một hình ảnh, có một phụ nữ nước ngoài mang thai năm đến lúc sắp đẻ bụng chẳng khác gì cái trống cả cho nên cô so ra vẫn còn bình thường thôi.

Mọi người trong nhà lại thấy thật lo lắng, hỏi những người có kinh nghiệm thì biết đây là đứa bé hấp thu dinh dưỡng tốt, lại còn mang song thai nên mới to như vậy. Về vấn đề cái bụng này, còn chưa từng nghe thấy ai nói phụ nữ có thai vì thai quá to mà bị nứt bụng ra cả. Chỉ có điều phải khống chế ăn uống lại, còn mấy tháng nữa mới sinh mà đứa bé to quá sẽ không tốt sau khi đẻ xong cũng sẽ bị tội. Vì vậy trong ngày chia ra làm nhiều bữa ăn, uống nhiều canh, ăn những loại có nhiều dinh dưỡng nhưng ít béo. Nếu như muốn sinh thường, thì phải chuyên cần vận động, ngàn vạn lần không thể lười biếng. Nhưng càng về sau, do bụng quá lớn, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy lao lực còn sức đâu mà vận động chứ. Người cũng lười, chỉ muốn nằm im không nhúc nhích, người nào vừa gọi liền rên ‘ hừ hừ ’ mấy cái trông giống y như heo mẹ hạnh phúc vậy.

Mọi người không có chiêu trấn áp vì phụ nữ có thai lớn lúc nào mà chẳng lớn nhất. Đành phải bảo Triệu Phương Nghị mỗi ngày đều trở lại, bởi vì chỉ có anh mới có đủ sức để đem cô vợ tròn quay lô lô cường chế ôm ra ngoài phòng phơi nắng cùng vận động thân thể.

Càng đến ngày dự sinh Điền Mật Nhi càng cảm thấy sợ, sinh con luôn đứng đầu trong các loại đau đớn, không biết đau hơn so với bị dao cắt vào tay gấp bao nhiêu lần! Nếu đứa bé đang sinh được một nửa mà không xuống đến sản đạo thì làm thế nào? Như vậy thật đúng là lên không được xuống cũng không xong có mổ bụng cũng đã chậm rồi. Trong nhà đã nói dứt khoát nên sinh mổ, để hạn chế đau đớn, vừa có thể nhìn thấy đứa bé ra đời.

Nhưng Điền Mật Nhi lại muốn tự mình sinh, làm một người mẹ cũng không thể ngay cả cảm giác sinh con là gì cũng không biết. Hơn nữa hiện tại nếu giải phẫu vết mổ cũng rất xấu, nên cô cũng có chút sợ. Cuối cùng vẫn là Vương Tứ Nhi phản đối nói nên sinh mổ thôi!

“Bây giờ đứa bé yếu như vậy, sinh con vô cùng đau đớn, lúc đó liền hận không có một kẻ đất mà chui vào. Không bằng mổ bụng đi, sẽ an toàn hơn.”

Bắt đầu Điền Mật Nhi vẫn rất kiên trì do mình sinh, nhưng thứ nhất là sợ đau, thứ hai là sợ mình tới lúc đó mình không đủ sức rặn đứa bé mà có nguy hiểm gì thì xong rồi. Sau khi mang thai cô rất chú ý đến phương diện này, sinh mổ mặc dù thân thể ít bị tổn hại, nhưng lại có vết sẹo khó coi mà cũng ít gặp sự cố gì. Tình huống đặc biệt nếu như sinh thường mà đứa bé lại không ra ngoài được, lúc đó sẽ bị sắc nước ối nếu không xử lý kịp thời sẽ bị chết ngạt hoặc là bị nhiễm trùng, sau đó sản phụ cũng bị xuất huyết nhiều hơn.

Trong lúc cô đang đắn đo trái phải không ngừng suy nghĩ thì các cục cưng đã lựa chọn giúp mẹ chúng rồi. Đầu mùa xuân, cả nhà họ đi đến ngoại ô du ngoạn, Điền Mật Nhi còn cố ý mang thêm hai bộ quần áo, muốn chụp lại hình ảnh mang thai đẹp đẹp một chút. Hiện tại vẫn chưa thịnh hành quần áo bà bầu, chỉ có thể tự mình may, nhưng cũng may đáng vốc cô rất tốt, sau khi mang thai trừ cái bụng ngày càng to thì cũng không thay đổi quá nhiều.

Đang ông ọ làm đáng liền cảm giác giữa hai chân chảy ra một luồng nhiệt lưu, bụng tựa như bị tụt xuống dưới không ít. Triệu Phương Nghị đang ngắm vợ chăm chú, liền thắc mắc tại sao người mẫu vợ lại tự dưng bất động, thì lập tức nghe thấy cô khóc nức nở nói: “Anh! ~ em, hình như em sắp sinh.”

Ngưng đọng. . . sau một lát yên tĩnh đến kỳ lạ, Triệu Đại đoàn trưởng luôn luôn trấn định ung dung lại ngồi im không nhúc nhích, trong miệng thì thào: “Sắp sinh, sắp sinh, vậy phải làm thế nào?”

May là bà Phương Di phát hiện có cái gì không đúng, vội vàng đẩy con trai đi lấy xe, mau mau đi đến bệnh viện thôi.

Triệu Phương Nghị kinh hãi giật mình, rồi chạy như bay ra xe, mới vừa chạy được hai bước chợt phản ứng kịp, một tay ôm lấy lấy Điền Mật Nhi, cẩn thận đưa cô ngồi vào xe, hai bàn tay không biết nên để chỗ nào, hỗn loạn an ủi vợ mình: “Đừng sợ, vợ đừng sợ, đừng sợ!”

Điền Mật Nhi cố gắng điều chỉnh hô hấp, hít vào thở ra! Thiên tính vĩ đại của người mẹ liền bộc phát vì đứa nhỏ trong bụng, cô đã sớm điều chỉnh tốt tâm tình. Ngược lại còn quay sang an ủi Triệu Phương Nghị đang hốt hoảng, cắn răng ẩn nhẫn nói: “Tĩnh táo lại! Tĩnh táo một chút, em không sao.”

Phương Di cũng đang dùng điện thoại liên lạc với trưởng khoa Hứa, thật may là hôm nay cô ấy vẫn còn ở đó, do vậy cũng thấy an tâm không ít. Phòng sinh đã sớm chuẩn bị tốt rồi, sau khi kiểm tra liền nhìn thấy đứa bé đã vào trong sản đạo nên trực tiếp đẩy sản phụ vào bên trong.

Vừa mở cửa phòng sinh, Điền Mật Nhi nhìn hành lang thật dài bên trong mới bắt đầu sợ, siết chặt tay Triệu Phương Nghị, đầu toát đầy mồ hôi.

Điền Mật Nhi cố gắng nhẫn nại như vậy, Triệu Phương Nghị liền thấy đau lòng, tâm như bị bóp chặt, nhấc chân lên cũng muốn đi theo vào, nhưng liền bị y tá nghiêm nghị ngăn lại. Trưởng khoa Hứa dịu dàng an ủi mấy câu, Điền Mật Nhi mới thả lỏng đi một chút, cộng thêm ca đẻ này đã mời được bà đỡ có tay nghề cao, mà tử cung cũng mở rất nhanh. Đẩy vào phòng sinh chưa đến nửa giờ liền nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

“Mười một giờ hai tám phút, con gái, ba cân ba.” Giọng của y tá từ đằng xa bay tới, Điền Mật Nhi đau đón đến mơ mơ màng màng chỉ dùng sức theo bản năng theo và mệnh lệnh của bà đỡ.

Đứa bé đầu tiên đã dàng hoàng ra đời, đứa bé thứ hai cũng sẽ ra rất nhanh thôi, Điền Mật Nhi buông lỏng hết tay chân cảm giác như mất hết sức lực rồi, nhưng một lúc sau cũng không nghe thấy tiếng khóc của nó.

“Đứa bé thế nào rồi?” Điền Mật Nhi dùng hết sức lên tiếng hỏi, cố gắng chịu đựng đau đón, cảm giác ngay cả giọng nói cũng không phải là của mình nữa rồi, lung lay mơ hồ .

Trưởng khoa Hứa nằm nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Y tá đang xử lý nước ối trong cổ họng của em bé, không có chuyện gì cả, chúng rất khỏe mạnh.”

Như muốn mình chứng cho lời của cô ấy đúng lúc này liền vang lên tiếng trẻ em khóc như con mèo con kêu meo meo vậy, tuy Điền Mật Nhi đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê nhưng vẫn có thể cảm thấy đứa bé này không khỏe bằng chị của nó.

“Mười hai giờ mười hai phút, con trai, hai cân.” Hai đứa bé thật đúng là không quá to, nhưng vì nước ối trong bụng cũng không ít, cho nên bụng mới đặc biệt lớn như vậy. Tuy thể sinh con càng dễ dàng hơn, phần phụ cũng ít bị tổn thương.

Hai đứa bé đều ra đời bình an, Điền Mật Nhi cũng cảm thấy yên tâm, vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng nhiên lại hỏi một câu: “Chỗ đó của em không bị rách chứ?”

Cô không ngại vì cục cưng mà hy sinh, nhưng vẫn muốn tính phúc cho cuộc sống vợ chồng sau này, Triệu Phương Nghị chắc chắn sẽ không bởi vì này loại chuyện này mà ghét bỏ cô, nhưng cô cũng không hy vọng hôn nhân của mình có bất cứ một tỳ vết nào. Nếu như thực sự bị rách thì liền tận lực khiến nó hoàn mỹ khép lại, dĩ nhiên không rách vẫn là tốt nhất. Chỉ là mới vừa rồi đau đón vô cùng tận, so với việc bị cắt vào tay còn đau hơn gấp trăm lần, cần bản không cảm nhận được đã bị rách hay chưa.

Cũng không phải là vấn đề to tát gì, trưởng khoa Hứa cũng đã gặp nhiều sản phụ có chung vấn đề khổ não nữa, tự nhiên cũng hiểu được ý tưởng của cô. Có sản phụ sẽ yêu cầu khâu thêm mấy mũi, bảo đảm sau cho cuộc sống vợ chồng sau này. Cô ta rất có kinh nghiệm xử lý chuyện như vậy, không giống như một số bác sĩ khác tùy tiện vá lại chỗ kia, để đến ngày sau sau khi vết rách của sản phụ khép miệng nếu không phải quá lớn thì chính là qua nhỏ, có người còn có cả cục u, ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng cuộc sống.

“Không có! Vì đứa bé đòi ra quá nhanh, chỗ đó chỉ bị xé rách một chút, cứ để tự nhiên khép lại là được rồi.”

Thấy trưởng khoa Hứa nói như vậy Điền Mật Nhi cũng an tâm, đều là người quen, nhất định sẽ tử tế hơn, lúc này mới yên tâm mà nghỉ ngơi.

Hai đứa bé xử lý tốt xong liền được đưa ra ngoài trước, đáng lẽ ra là được đưa đến phòng sơ sinh để quan sát cùng với nhiều em bé khác, nhưng vì Điền Mật Nhi ở trong phòng bệnh cao cấp, trang bị đặc biệt có cả y tá riêng, còn có phòng giữ ấm dành cho trẻ cho nên được đưa thẳng vào phòng bệnh của sản phụ.

Vừa nghe nói sản phụ không có việc gì, bốn vị phụ huynh liền trở về phòng bệnh xem bọn trẻ, chỉ có Triệu Phương Nghị vẫn bồi hồi đứng ở cửa phòng sinh. Còn nhòm qua khe cửa, tay toát đầy mồ hôi, hành động hèn mọn bỉ ổi này so với bản lĩnh anh dũng to lớn, cao ngạo của Trung tá đại nhân chúng ta quả thật không tương xứng.

Xử lý tốt cho sản phụ xong, lại quan sát thêm nửa giờ, không thấy có dấu hiệu xuất huyết liền đẩy Điền Mật Nhi ra ngoài. Triệu Phương Nghị vội vàng tới nghênh đón, nhìn sắc mặt tái nhợt đang nhắm nghiền hai mắt của vợ mình, gọi cô cũng không thấy đáp lại lập tức hoảng hốt không thôi.

“Đừng có lo, không có chuyện gì đâu, chính là mệt mỏi quá độ ngủ một giấc nghỉ ngơi là tốt rồi.” Ai có thể nghĩ tới một con người rắn rỏi như anh lại sẽ hồng vành mắt chứ, tình cảm của hai người này thật làm cho người ta hâm mộ vô cùng.

Dĩ nhiên đây mới chỉ là bắt đầu, miệng tử cung của Điền Mật Nhi bị xé rách nên không tiện hoạt động, mọi chuyện đều do Triệu Phương Nghị lo liệu tự thân tự lực, ôm lên, ôm xuống chỉ còn thiếu nước đút cơm cho vợ nữa thôi. Lại còn tắm cho cả cục cứng, ở trong tắm thối sáo quân ca, trên mặt tràn đầy hạnh phúc. Một con người sắt đá ngồi trước một cái chậu tã màu đỏ, lại còn cười ngây ngô, làm cho mọi người nhìn thấy cảnh này đều dọa sợ.

Điền Mật Nhi vừa tỉnh lại cũng cảm giác có sữa về, hai bên ngực căng lên như muốn căng nứt ra vậy, bây giờ còn chưa có người chuyên đi xoa bóp ngực chuyên nghiệp nên liền nhờ bà đỡ để cho cô tới giúp một tay. Trước tiên là dùng khăn chườm nóng, sau đó xoa nắn đều hai bên, loại đau đớn này so với sinh con vẫn không dễ chịu hơn bao nhiêu. Nhưng nhìn hai tiểu tử đang ở một bên bị đối bỏ đói có đau hơn nữa cũng đều có thể nhẫn nại.

Điền Mật Nhi cắn chặt răng, tay gắt gao siết cái chăn. hai chân cũng căng hết ra.

Vương Tứ Nhi đau lòng thay cho con gái liền nói: “Đã nói uống sữa bột là được rồi, người ta đã nói dinh dưỡng của sữa bột so với sữa mẹ tốt hơn nhiều, còn không phải bị cái tội này.”

“Sữa bột được làm từ sữa tươi mà sữa tươi chừa để cho con trâu con uống thôi, đối với thân thể con người nhất định là không thể tốt hơn sữa mẹ.” Bây giờ con người cũng chưa được hiểu biết lắm, hơn nữa sữa bột cũng coi là đồ quý, khách đến thăm vì giữ thể diện nên mới bỏ tiền ra mua.

Bà Phương Di đã học qua trường lớp, tất nhiên là cũng hiểu biết hơn nên cũng cho sữa mẹ là tốt nhất.

“Nước ngoài nói sữa đầu của phụ nữ có thai hay còn được gọi là sữa non có thành phần dinh dưỡng đặc biệt cao, đứa bé bú vào sẽ có sức đề kháng tốt hơn. Hơn nữa hai bên ngực của Điền Mật Nhi đến tháng thứ bảy đã bắt đầu phình căng, nên khẳng định đủ sữa cho bé bú, hai đứa bé đoán chừng cũng ăn không hết, không uống thì thực lãng phí.”

Vương Tứ Nhi cũng cho là nếu cho con bú sữa của mẹ thì sợi dây liên kết của mẹ và con sẽ bền chặt hơn, ngầm nghĩ một chút chính bản thân bà trước đây cũng đã trải qua cảm giác như vậy.

Xoa nhẹ chưa đến một canh giờ, Điền Mật Nhi liền cảm nhận hai bầu ngực đều không phải là của mình nữa rồi, ngực cô trước vừa sờ đã cứng rắn như sắt, nay đã thay đổi vừa mềm mại vừa có độ co giãn, sữa cũng từ đó mà phun ra ‘phì phì’.

“Sữa của mẹ thật tốt, có màu vàng như vậy chứng tỏ có nhiều dinh dưỡng trẻ bú vào sẽ đặc biệt mập mạp. Có người sữa chẳng khác gì nước canh suông, loãng toẹt, một chút dinh dưỡng cũng không có, còn không bằng uống nước cơm.” Bà đỡ liền khen.

Triệu Phương Nghị và Phương Di tiễn bà đỡ về, cứng rắn kín đáo đưa cho bà một bao lì xì, trước đây nghe trưởng khoa Hứa nói bà cũng phải đi ra ngoài kiếm sống, nên liền cho nhiều thêm một chút. Nghe

Điền Mật Nhi nói lúc đỡ đẻ bà đỡ đặc biệt nhiệt tình trợ lực, người Triệu gia rất cảm kích, phụ nữ sinh con chẳng khác gì đi bộ một vòng trước quĩ môn quan, có một người đỡ đẻ tốt thì sẽ càng hạn chế nguy hiểm.

65. Chương 65: Kết Thúc

Tên tuổi của cặp sinh đôi đã sớm được đặt sẵn, chuẩn bị hẳn bốn cái tên, hai nam hai nữ, vừa vặn lại được dùng cả hai. Chị cả gọi là Triệu Liên Nhu, dịu dàng đáng yêu, em trai thì gọi Triệu Hạo Tranh, mệnh mông trong biển người nhưng vẫn giữ được chí khí nam nhi. Chủ nghĩa đàn ông của Triệu gia rất thịnh, từ việc đặt tên cũng có thể thấy được đối với con trai luôn luôn kỳ vọng còn đối với con gái thì lại dung túng chở che.

Tên tuổi của hai tiểu tử này đều do Ông cụ đặt cho, do vậy mà Triệu Quốc Đống cảm thấy rất buồn bực, lúc đặt tên cho con trai đã không có cái quyền lợi này, hai đứa cháu nội cũng không đến lượt của ông. Trong lòng thâm nghĩ nhất định phải sống thêm hai mươi năm nữa, phải vớt vát lại bằng việc đặt tên cho cháu cố của mình. Cuối cùng lại nghĩ ra việc đặt nhũ danh cho hai đứa bé cho đỡ cảm thấy mất mát. Cô chị Triệu Liên Nhu thì gọi là công chúa, công chúa nhỏ của Triệu gia, đứa em Triệu Hạo Tranh lại gọi là Tướng quân, là đại tướng quân thống lĩnh thiên binh vạn mã.

Cặp sinh đôi khi vừa đầy tháng thì công chúa được năm cân, giống y như một cục bông mềm mại trắng trẻo. Có câu nói, từ nhỏ đã thể hiện rõ tính tình, tính của tiểu tử này độc đoán bá đạo từ bé. Lúc bú sữa liền dùng hai tay nhỏ bé mập mập cầm chặt bình sữa, lại còn dùng hai chân nhỏ đạp đạp sang bên kia.

Em trai Tướng quân vì thế liền thua kém không ít, một tháng mới tăng được thêm một cân, so với người chị sinh đôi của mình chỉ bé bằng một nửa. Sức ăn của Tướng quân so với công chúa cũng kém xa, một bên vú cũng ăn không hết, công chúa ăn được một lúc còn có thể bú hết sạch sữa còn dư lại của em trai. Cứ như vậy có lúc còn ăn không đủ no nên khóc toáng lên, mà sữa của Điền Mật Nhi không thể cung cấp đủ, không thể làm gì khác hơn là cho uống thêm sữa bột. Tiểu tử chắc cũng liên tục xác định hai đại bạch thỏ kia có chen cũng không bú đủ, nên mới có thể tâm bất cam tình bất nguyện mà bú sữa bình.

Điều mà Tướng quân thích nhất chính là giờ quả đấm nhỏ đưa đến trước mắt, bình tĩnh ung dung mà nhìn, giống như phía trên đang cài đóa hoa vậy.

Hai đứa bé đặt chung một chỗ căn bản cũng không giống như sinh đôi, cũng không giống với trẻ một tháng chút nào, không biết còn cho là bọn họ đang trọng nữ khinh nam nữa cơ đấy. Điều này cũng khiến Điền Mật Nhi phiền lòng, rõ ràng là sinh ra cùng một ngày mà chênh lệch lại quá lớn, không phải Tướng quân có vấn đề gì không.

Vừa hết cử, liền đem hai đứa bé đến bệnh viện, rốt cuộc là công chúa thừa dinh dưỡng mà Tướng quân lại quá mức nhỏ gầy. Làm kiểm tra các chức năng, hai đứa bé vấn đề gì cũng không có, nhưng lại như được tạo thành từ một thể khác biệt, cha mẹ cũng không nên quá khắt trương, cứ để đứa bé lớn từ từ sẽ tốt hơn.

Điền Mật Nhi trong bốn mươi ngày ở cử cũng thừa nhận là mình sợ xấu, ngày ngày đều phải ăn một đồng thứ quá thừa dinh dưỡng rồi, cô cũng không muốn bởi vì mắc phải bệnh gì mà ảnh hưởng đến chất lượng sinh hoạt sau này. Vừa hết cử lại bắt đầu quá trình cảm cân, sau khi sinh con, nước ối và nhau thai đều tống hết ra ngoài nên cân nặng bây giờ so với trước khi mang thai cũng không mập quá nhiều. Nhưng vì bụng quá lớn, nên da trên người liền bị rạn, hiện tại sờ vào cứ như là sờ vào bì lợn vậy, lũng nhùng nên có chút chột dạ.

Điền Mật Nhi luôn luôn thích đẹp, đặc biệt chú trọng đến hình tượng của mình làm sao có thể chịu được cơ thể bị biến dạng gì. Phụ nữ luôn luôn muốn bảo dưỡng thân hình cùng với ăn mặc trang điểm, trước đây không dùng kem dưỡng da luôn để mặt mộc, tinh khiết là vì đứa nhỏ trong bụng, trang điểm mặc dù là trào lưu, nhưng trang điểm mà như không trang điểm mới chính là nghệ thuật. Hiện tại đứa bé cũng đã ra đời, dùng một chút sản phẩm dưỡng da thiên nhiên, mỗi ngày lại còn chăm chỉ vận động, sau giữa trưa sẽ tập luyện yoga, thân hình uốn éo mềm mại tựa như bóng cao su.

Chỉ là Triệu Phương Nghị lại thấy rất tức giận, nhớ ngày đó dụ dỗ lần đe dọa đều đem ra sử dụng hết nhưng cũng không thấy cô chuyên cần như vậy. Sớm biết vậy thì sinh con sớm hơn một chút còn có thể để cho cô sớm rèn luyện thân thể lên mấy năm. Thật ra thì vận động giữ vững sức khỏe là tốt rồi, giảm không giảm cân cũng được đặt biệt là vợ anh sau khi sinh xong dáng người thật sự làm cho người ta mất hồn!

Người ta đều nói làm phụ nữ thật sự rất khó khăn vất vả, mười tháng hoài thai, chịu đựng mấy tháng nôn mửa lại còn phải chịu đựng khổ sở, đau đớn khi sinh con mà còn rách cả chỗ kia mới có thể nghênh đón được cục cưng ra đời. Nếu mà cục cưng ngoan ngoãn lại có thêm người giúp một tay chăm sóc thì còn đỡ, nếu không thì những ngày tháng tiếp theo có muốn ngủ thẳng một giấc cũng vô cùng khó khăn. Lật người, bi bô tập nói, ôm bóng chạy, đứng thẳng, quá trình lớn lên của các con đều là tâm huyết của mẹ. Không nuôi con thì không biết lòng của cha mẹ, chỉ có lúc này mới hiểu được cha mẹ mình rốt cuộc bỏ ra biết bao nhiêu công sức, lại càng có thể thấu hiểu tâm tình của bọn họ.

Việc sinh đôi này chính là chuyện vui mừng nhất của Triệu Quốc Đồng kể từ vài chục năm trước kể từ khi vợ ông sinh được con trai, mà lúc này sự nghiệp của ông đã lên đến đỉnh cao, mặc dù già từ sự nghiệp khi đang ở trên đỉnh vinh quang nhưng khắp mọi mặt đều thu được không ít sự nể trọng của người đời. Nước quá trong ắt không có cá, người Triệu gia vô cùng am hiểu đạo lý này, cũng muốn mượn cơ hội lần này mà âm thầm vận hành, khi cặp sinh đôi được một trăm ngày liền mở tiệc ăn mừng vô cùng long trọng. Dương Dục dẫn Vương Văn Tĩnh đến chúc mừng, nhìn người ta sự nghiệp và gia đình đều được như ý, đặc biệt là đôi Long Phượng ở trong ngực, trong lòng liền thấy thất lại. Cũng là người giống như nhau nhưng chênh lệch này thật khiến cho người ta ghen tỵ.

Hôm nay Triệu Quốc Đồng và Triệu Phương Nghị là chủ nhà, bận tối mảy tối mặt, cùng Dương Dục hàn huyên một lát liền dời đến nơi khác. Vương Văn Tĩnh cũng triển khai kinh nghiệm ngoại giao, rất quen thuộc mà đi theo Điền Mật Nhi giúp cô giao tiếp, nhân dịp này cũng nói đến tình trạng công việc gần đây của Dương Dục, trong lời nói còn mang theo ý tứ là muốn đi theo Triệu gia để phát triển.

Nhìn thấy có lợi mới quyết định sắp tới, đúng là Triệu Phương Nghị có chút tình nghĩa với bọn họ, nhưng nhân tình có lớn hơn nữa cũng đã tận lực rồi. Cũng không phải là cha ruột mẹ ruột, làm như vậy cũng là lẽ tất nhiên, Điền Mật Nhi cũng chỉ cười cười cũng không tiếp tục nói đến đề tài này. Cũng may có rất nhiều chuyện cần làm nên cô ta cũng không có cách nào dây dưa lâu được, hai vợ chồng cuối cùng liền ngượng ngùng rời đi.

Dương Dục lên đến chức phó phòng nhưng lập công không dễ thăng chức lại càng khó khăn, ở trên cương vị này ba năm không động tĩnh, liền dẹp đi sĩ đồ về nhà cùng Vương Văn Tĩnh mở công ty thương mại. Sau này không biết làm sao lại biết người có quan hệ buôn bán với Vương Văn Tĩnh chính là người yêu cũ của cô ta, mặc dù hai vợ chồng không ly hôn, nhưng lại bắt đầu ly thân. Nghe nói Dương Dục còn ra ngoài tìm người sinh con cho mình, Vương Văn Tĩnh biết được đuổi giết tới tận cửa, làm huyện náo xôn xao dư luận.

Lại nghĩ đến bản thân mình, sau khi sống lại luôn thoải mái an nhàn sống qua ngày, lòng lại chợt ưu tư. Con người sống ở trên đời phải biết đủ! Đời này của cô mặc dù không hô mưa gọi gió, lại bình thản an nhàn hài lòng với thực tại, rất nhiều người không biết quý trọng, chỉ khi bị mất đi mới thấy hối hận, oán giận, lại không biết nhìn lại bản thân mình. Người bình thường vẫn luôn lưu luyến gia đình như cô thì không có bất kỳ tiếc nuối nào nữa.

Nhìn hai đứa bé lớn nhỏ nặng nhẹ khác nhau, đúng là mệnh yếu đã sớm phân chia rõ ràng. Công chúa thì luôn dựa vào quả đấm nói chuyện, Tướng quân so với chị mình thì thông minh, nhưng tú tài gặp phải binh lính căn bản không cần nói lý lẽ. Lấy đức thu phục người không thể áp dụng lên người của công chúa, nói chưa được hai câu không công chúa bốc khí lên đầu tặng cho Tướng quân một quả đấm.

Một đứa bé trai lại bị cô gái nhỏ đánh cho gào khóc gào thét, mặc dù là em trai, nhưng cũng đem cánh đàn ông trong Triệu gia tức giận sùi mép. Đâu còn có dáng vẻ của một nam tử hán chữ, cũng chẳng mang tí dáng vẻ của quân nhân đời sau, đoàn trưởng đại nhân của chúng ta liền nổi giận, đứa bé mới mới có mấy tuổi, liền vút vào trong quân doanh thể nghiệm cuộc sống.

Đừng thấy hai đứa bé từ nhỏ đã chí chóe với nhau thế nhưng tình cảm không phải không thấm thiết, hai đứa lại chưa từng tách nhau ra bao giờ. Tướng quân bị ném vào trong quân doanh, công chúa ở nhà liền bắt đầu loay hoay tìm em trai, không ăn cơm cũng không ngủ, không có biện pháp liền mang cả cô chị vào

đó. Một hết kỳ nghỉ ra ngoài, Tướng quân vẫn nhẹ nhàng khoan khoái điềm đằm như thể còn công chúa thì lại chẳng khác gì mới ở Châu Phi về. Điền Mật Nhi nổi lên hứng thú tậ hại, trang trí lên đầu con gái rất nhiều bím tóc, làm cho người ta buồn bực tự hỏi không biết có phải đứa nhỏ Triệu gia này mang trong người dòng máu Châu Phi hay không.

Tướng quân sau khi lớn hơn một chút liền có thay đổi, động vật đơn bào bạo lực như công chúa đầu óc không thể sánh bằng em trai của mình, thường bị sai bảo chạy loạn khắp nơi. Công chúa mặc dù bạo lực, nhưng vẫn rất cưng chiều em trai, mới có thể liên tiếp bị lừa nhưng không thêm để ý.

Hai đứa bé từ từ lớn lên, cũng dần hình thành lý tưởng của riêng mình, Tướng quân vẫn chờ đầy kỳ vọng của cha mình, mọi người cứ cho là tất cả sẽ theo đúng như dự liệu thì thì trước kỳ thi tốt nghiệp trung học dùng một cái Tướng quân lại nhận được học bổng sang Anh du học. Sau khi thăng bé đi được một ngày, thì người trong nhà mới biết, lý tưởng của tiểu tử này vẫn là buôn bán, nếu so với bác của mình còn ra đáng thương nhân hơn.

Triệu Phương Nghị nổi giận đùng đùng, muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, thật ra thì anh càng muốn bắt đứa con bất hiếu này trở lại ra sức đánh cho một trận để nó quay đầu, nhưng quân nhân không thể tự tiện ra khỏi nước, chỉ đành phải ở nhà giận đến tím mặt sôi gan.

Công chúa cũng ngoài dự liệu của mọi người, sửa lại chí nguyện thi vào không quân chuyên nghiệp! Điều nói sinh ra đứa bé tốt, không ngờ công chúa đại nhân từ nhỏ nghịch ngợm gây sự làm cho người ta nhức đầu sau khi lớn lên cũng là khiến cha mẹ từ hào vì có một đứa con hiếu thuận.

Hai đứa bé âm thầm vẫn có liên hệ với nhau, Điền Mật Nhi cũng vẫn chủ trương để cho bọn trẻ làm những chuyện mà mình thích, hai vợ chồng ở nhà vẫn luôn là mẹ hiền, cha nghiêm khắc. Tướng quân ra đến nước ngoài thu xếp ổn thỏa cũng bắt đầu cách ngày lại gọi cho cô báo bình an, Điền Mật Nhi một mực khuyên Tướng quân nên xuống nước với cha mình, Tướng quân vẫn luôn đáp ứng nhưng vẫn không thêm hành động.

Thật ra thì trong lòng Tướng quân cũng đã sớm biết, mẹ mình làm công tác giữ bí mật quá tẻ, đoán chừng lần thứ nhất cậu gọi điện thoại thì lão già đã biết rồi, nhưng vẫn chẳng quan tâm thì khẳng định trong lòng vẫn đang nổi giận lắm, cậu không nên động vào thùng thuốc súng làm gì.

Mà công chúa lại cực kỳ may mắn, cô ở trong trường quân sự như cá gặp nước, duy nhất ảo não là ba mẹ lại xem cô như con nít, lúc mới vào đều bị người ta khiêu khích cạnh khóe. Cứ nghĩ công chúa bị khuất phục nhưng không ngờ tới một người liền đánh một người, tới hai người liền giết cả hai. Lúc đầu đối kháng liền được lãnh đạo chú ý, đấu với cả cảnh vệ đã qua huấn luyện, hai người thể lực ngang nhau, nhưng phụ nữ trời sinh thể lực yếu hơn đàn ông (Công chúa tự nghĩ như vậy, cụ thể vẫn chưa được khảo chứng). Cũng không biết tiểu tử kia có phải bị cô bé đấm cho một quyền mà ngu đi hay không, lần sau thường thường cứ ra quả đấm liền dừng lại, rõ ràng công phu so với cô bé cao hơn, cũng không biết là có vấn đề gì!

Tướng quân từ nhỏ luôn giỏi giang vượt mức quy định, lại được mẹ ân cần dạy bảo thành công là lẽ tất nhiên. Khi cậu công thành danh toại áo gấm về nhà thì cũng là lúc công chúa một thân đồng phục không quân phẳng phiu, trên vai một gạch hai sao, đứng bên cạnh cha của mình so ra còn đen hơn !

Mà người mẹ xa cách bốn năm vẫn yếu điệu giống như thiếu phụ vậy, cha thì đen mặt tức giận, đặc biệt là khi nhìn thấy Jennifer tóc vàng đứng kế bên cậu tức đến sùi bọt mép càng làm nổi bật cấp bậc Thiếu tướng anh minh thần võ của mình. Tướng quân cố ý không muốn giải thích nhiều nhưng thật ra thì Jennifer chỉ là người phụ trách hợp tác với công ty của cậu mà thôi, hai người cùng nhau bay trở về, cậu chỉ lịch sự muốn mời đến nhà mình chơi chứ chẳng có quan hệ gì cả. Cả nhà bốn người bọn họ sau nhiều năm lại được đoàn tụ bên nhau.

Hoàn chính văn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-linh-la-nguoi-chong-tot>